

Билтенот ја содржи праксата на Апелациониот суд - Штип и служи за интерна употреба.

Документите се во PDF формат и доколку немате инсталирано Adobe Reader можете тоа да го направите со истоимениот инсталационен фајл од ова ЦД.

Издавач: Апелационен суд - Штип

web: www.asstip.mk

mail: apelsudstip@t-home.mk

БИЛТЕН Бр. 6

Апелационен суд Штип

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП

БИЛТЕН Бр. 6

Април 2012

Штип

Билтен бр. 6

Апелационен суд Штип

Билтен бр.6
Април, 2012 година

- Вовед
- Кривичен оддел
- Граѓански оддел
- Анализи
- Пресуди на ЕСЧП
- Разгледај ЦД
- Adobe Reader
- Излез

Почитувани:

Во Билтен – бр. 6 на Апелациониот суд во Штип, содржани се дел од одлуките кои Апелациониот суд во Штип ги донел во текот на 2011 година, или одлуки кои се вратени од одлучување од Врховниот суд на Република Македонија во 2011 година.

Во билтенот се опфатени вкупно 50 одлуки од кои:

- 19 одлуки од кривичен оддел, обработени од судијата Киро Бојаџиски;

- 21 одлуки од имотни односи и трговски спорови обработени од Претседателот на судот Стојанче Рибарев;

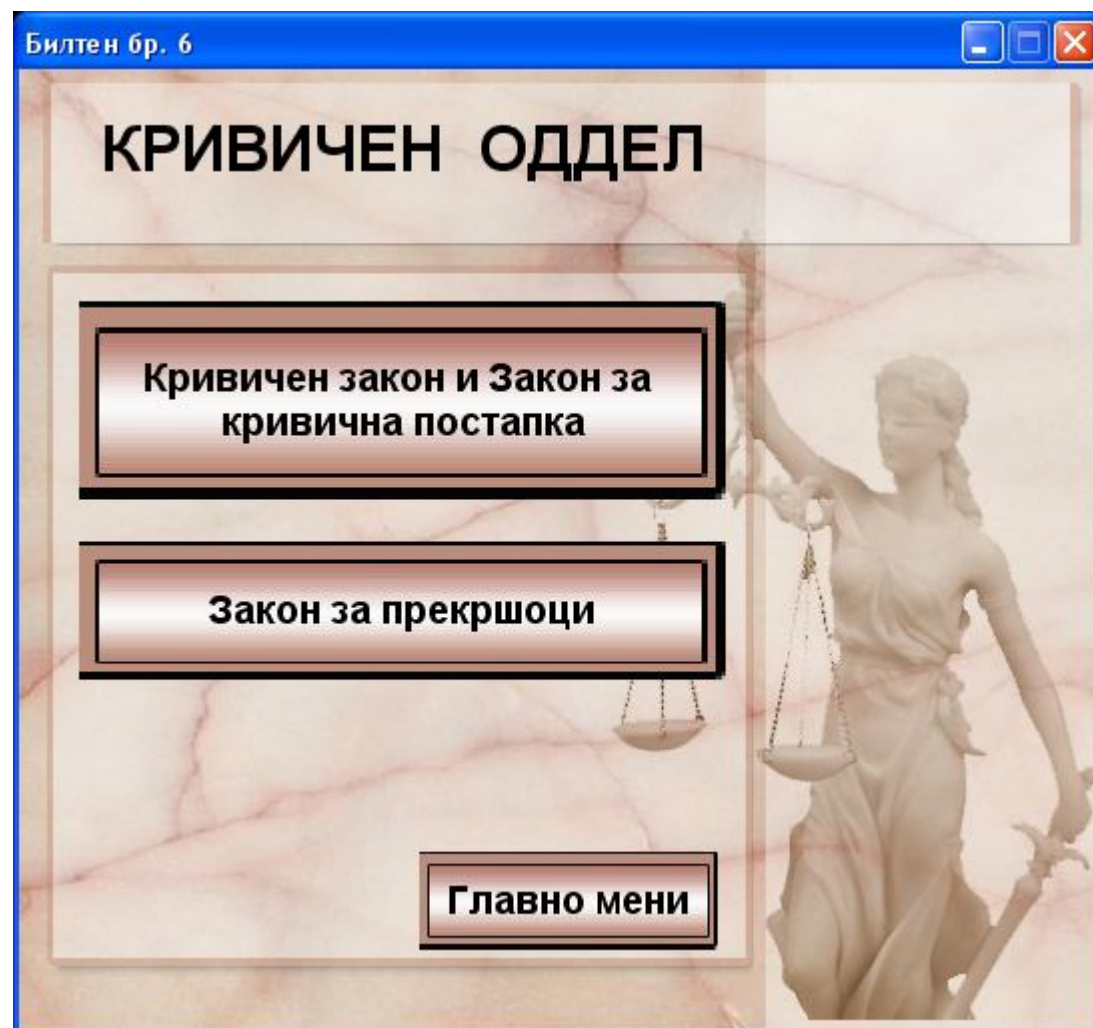
- 10 одлуки од работни спорови, обработени од судиите: Наќе Георѓиев и Стојанчо Атанасов;

- Одлуки и пресуди од Европскиот суд за човекови права, период 2005 – 2011, избрани од Претседателот на судот Стојанче Рибарев, а преземени од Веб страница на Министерството за правда.

Во билтенот се опфатени и анализите за состојбите со квалитетот на одлуките на првостепените судови изработени од Претседателот на кривичен оддел Киро Бојаџиски и претседателот на граѓански оддел Светолик Николов.

Се надевам дека објавувањето на нашата судска пракса ќе влијае на подобрување на квалитетот во работењето на судовите од ова подрачје, а со тоа ќе се унапреди заштитата на слободите и правата на граѓаните.

Претседател на Апелационен суд Штип
Судија одговорен за судската пракса
Стојанче Рибарев

КЗ

*

.-Под поимот „други лица кои се наоѓаат во блиски лични односи“ од чл.122 ст.21 од КЗ, се смета и бивша девојка на обвинетиот, со која раскинале пред 4 месеци, кога физички ја нападнал и нанел телесна повреда со што сторил кривично дело Телесна повреда од чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Првостепениот суд обвинетиот М. го огласил виновен за едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ сторено према оштетената Е. С. од Свети Николе, за едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ сторено према приватната тужителка С. С. од Свети Николе и за по едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ сторено према оштетената Е. С. и „Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према С. С. и двете од Свети Николе, бидејќи на двете оштетени им ја загрозил сигурноста со закана „Не сакам да ве видам, ќе ве убијам, ова допрва почнува“, па кога С. го отурнала со раце од себе, обвинетиот М. ја фатил за рацете и ја бутнал на земјата, при што С. паднала на колена и раце, потоа ја фатил за косата од позади ја влечел по земјата и ја свртел на грб и додека лежала на грбот со клоци ја ударал по телото, а Е. гледајќи го ова се обидела да го тргне обвинетиот ударајќи го со десната рака по левото рамо, при што обвинетиот се свртел и према нејзе ја фатил за коса, ја бутнал на земја и Е. се испружила со лицето и stomакот према земјата, потоа ја фатил за коса и ја влечел и ја довлечкал до тротоарот, каде ја извртел и Е. при тоа со половината од телото ударила во тротоарот, кој бил повисок за 5 см. од улицата, а потоа се качил обвинетиот во возилото и си заминал, а на двете оштетени се нанесени телесни повреди кои се констатирани по извршениот лекарски преглед во издадените лекарски уверенија, а опишани во изреката на обжалената пресуда.

Првостепениот суд на штета на обвинетиот М. го повредил Кривичниот Законик чл.367 ст.1 т.2 в.в. со чл.356 т.1 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд во дејствијата опишани во изреката на обжалената пресуда под т.1 и т.4 стојат само обележјата на кривичното дело „Телесна повреда“ од чл.130 ст.2 в.в.ст.1 од КЗ сторено према оштетената Е. и кривично дело „Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према приватната тужителка С., од следните причини:

Кога загрозувањето на сигурноста со сериозна закана за напад врз телесниот интегритет претходи на телесното повредување, во тој случај не постои помеѓу овие две кривични дела стек, бидејќи загрозувањето е претходен стадиум кое ја губи својата самостојна егзистенција, бидејќи преземените дејствија на загрозување се надминати и поминале во фаза

на телесно повредување на двете оштетени, поради што овој суд ја преиначи првостепената пресуда во поглед на правната оценка на делата како во изреката на ова пресуда, бидејќи потешкиот вид на кривично дело го консумира полесниот вид на кривично дело.

Со оглед на фактот да оштетената Е. е бивша девојка на обвинетиот со која биле 2 (две) години во љубовна врска која престанала во мај 2011 год., преземените дејствија на 01.08.2011 год. на физички напад од обвинетиот над оштетената и нејзиното телесно повредување е сторено при вршење на семејно и затоа превземените дејствија на обвинетиот према оштетената правно се квалификуваат како сторено кривично дело Телесна повреда од чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ.

Пресуда на Основен суд Св.Николе К.бр.95/11 од 27.09.2011 г.

Пресуда на Апелационен суд Штип Кж.бр.649/11 од 28.11.2011 г.

*

.-Правното лице не може да одговара за кривично дело „Точење алкохолни пијалоци на малолетници од чл.204 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, која јавниот обвинител го повлеколо обвинението за истото дело против одговорното лице во правното лице.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.25/11 од 12.04.2011 година под ст.1 обвинетото правно лице ДТУ “С.-П.“ ДОО увоз-извоз с.М. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од одговорност да сторил кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката одлучил да паднат на терет на буџетските средства, од кој на претставникот по службена должност, адвокат С. Б. од С., веднаш да и се исплати сума од 8.320,00 денари, согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Под ст.2 од изреката према обвинетите И. Д. и Г. Н., двајцата од с.М, согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сториле кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката одлучил да паднат на терет на буџетските средства, согласно чл.93 ст.1 од ЗКП.

Апелациониот суд во Штип ја одбил како неоснована изјавената жалба на Основниот јавен обвинител во С. за ослободителниот дел, од следните причини:

Правилно првостепениот суд од изведените докази ја утврдил фактичката состојба. Правилно првостепениот суд согласно чл.28-а од КЗ утврдил дека не се исполнети условите за кривичната одговорност на правното лице, поради што донел пресуда согласно чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП, односно делото за кое се обвинува правното лице не е кривично дело според законот.

Според чл.28-а ст.1 од КЗ, делото на одговорното лице е дело на правното лице и дека одговорноста на правното лице е заснована врз индивидуалната одговорност на поединецот, односно се бара непосредниот извршител да е виновен за стореното дело, а не постојат фактички или правни причини да не може да се води постапка против одговорното лице. Во конкретниот случај со самиот факт што Основниот јавен обвинител во С. го повлекол обвинението против одговорното лице - управителот на обвинетото правно лице за кривичното дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, во тој случај правилно првостепениот суд согласно чл.28-а ст.1 од КЗ утврдил дека не се исполнети условите за кривичната одговорност на правното лице, поради што донел пресуда согласно чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП дека делото за кое се обвинува правното лице не е кривично дело според законот.

Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.25/11 од 12.04.2011.

Пресуда на Апелационен суд Штип Кж.бр.540/11 од 03.10.2011 год.

*

.-Мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение К.бр.126/11 од 15.06.2011 год. го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр.71/11 на ден 15.06.2011 год. од Основното јавно обвинителство од Радовиш, поднесен против В. С. од Р. и Д. М. од Р., за кривично дело “Одземање на моторно возило“ по чл.242 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ, согласно чл.450 в.в. чл.284 т.1 од ЗКП - пречистен текст, бидејќи делото што е предмет на обвинението не е кривично дело. Трошоците на постапката одлучил да паднат на буџетските средства.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжаленото решение е нејасно и неразбирливо и противречно само на себе, а причините поради кои е донесено ваквото решение се наполно нејасни и противречни.

По оцена на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см3, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат

е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

Поради изнесените причини следуваше да се жалбата уважи, решението укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

Решение на Основен суд-Радовиш К.бр.126/11 од 15.06.2011 год., -
Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.498/11 од 05.10.2011 год..

*

- . Кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл.255-а ст.1 од КЗ, е од бланкетна природа, и затоа во изреката на пресудата треба да се внесе според кој пропис е потребно да се поседува дозвола или концесија за експлоатација на минерални сировини.

О д О б р а з л о ж е н и е т о

«Основниот суд Штип со обжалената пресуда К.бр.139/11 од 31.08.2011 година, обвинетиот Р. Х.од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Незаконита експлоатација на минерални сировини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ за кое му изрекот усовна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1(една) година која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2(две) години не стори ново кривично дело како и го осудил на парична казна во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари сметано по 61,00 за едно евро. Воедно го задолжил обвинетиот Р. Х. паричната казна да ја плати во корист на Републички Буџет на РМ во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку обвинетиот не ја плати паричната казна во определен рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и доколку паричната казна неможе да се изврши присилно, судот ќе ја изврши така што за секој започнати 20 евра ќе определи еден ден затвор. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП обвинетиот го задолжил да плати во корист на Републички буџет на РМ-Скопје на име судски паушал износ од 2.000,00 денари, како и да плати на име кривични трошоци во постапката сума во износ од 2.000,00 денари за вешто лице Проф.геолог В. С. од Ш., сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одзема во корист на РМ,-1-еден трактор марка “М Ф “ со број на шасија SHMDY со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Е. К., и песокот во количина од 1,7 м³.

Основани се жалбените наводи на обвинетите истакнати со поднесената жалба да првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ , за кое се товари и е огласен за виновен обвинетиот Р. Х. од Ш., е нејасна и неразбирлива,

Имено од законското битие на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини“ од чл.255-а ст.1 од КЗ, е од бланкетна природа и од тие причини во изреката на пресудата не е наведен материјалниот закон односно според кој член од Законот за минералните суровини, ископувањето на предметниот песок и чакал како и според која законска одредба е потребно за тоа да се поседува дозвола или концесија за експлоатација.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката првостепената пресудата согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одземени во корист на РМ,-1-еден трактор марка “Масеј Фергусон“ со број на шасија SHMDY со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Емро К., и песокот во количина од 1,7 м³, а не е нагласено чија сопственост се истите. Од приложените и изведени докази произлегува дека одземените предмети се сопственост на трети лица, а по однос на тоа нема образложение во пресудата.

Врз основа на сторените пореди од напред наведените одредби од ЗКП под сомнение се доведува фактичката состојба по однос на одлуката за одземените предмети . Имено согласно член 225 - а став 4 од КЗ, пропишува предметите кои се употребени за извршување на кривичното дело, ќе се одземат.

Согласно член 100 - а став 2 од КЗ, е пропишано од сторителот на кривичното дело ќе се одземаат сите предмети наменети или употребени за извршување на кривичното дело без оглед дали се негова сопственост или на трети лица само ако тоа го бараат интересите на општата безбедност, здравјето на луѓето и причините на моралот.

Согласно став 3 од истиот член предметите употребени или наменети за извршување на кривичното дело може да се одземат ако постои опасност повторно да бидат употребени за извршување на кривичното дело . Нема да се одземат предмети што се во сопственост на трето лице, освен ако тоа знаело или можело или било должно да знае дека се употребени или наменети за извршување на кривично дело.

Првостепениот суд иако извел докази во правец на утврдување на сопственоста на предметите (Трактор и приколица наведени во изреката), не дал образложени причини согласно напред наведената одредба од член 100 -а од КЗ, доколку сметал дека треба да се одземат.

Од напред наведеното основани се и жалбените наводи на жалителот по однос на основот погрешна примена на материјалното

право а во смисла на законските одредби од .225-а ст.4 од КЗ, како и од член 100 - а од КЗ, од став 2 и 3 цитирани погоре.

Пресуда на Основен суд Штип К.бр.139/11 од 31.08.2011 г.
Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.569/11 од 14.10.2011 год.

*

- Во КЗ не е пропишан привилегиран облик на Царинска измама од чл.278-а, кога избегнувањето на целосно или делумно плаќање на царински давачки и даноци е од помала вредност.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.136/10 од 04.07.2011 год. обвинетата Валентина Дамјанова од Кочани ја огласил за виновна за сторено продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која за стореното кривично дело и утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, а извршувањето на казната затвор се одлага условно во рок од 1 (една) година доколку обвинетиот за време на рокот за проверување не стори ново кривично дело. На обвинетата Валентина Дамјанова за стореното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 и изрекол и парична казна во износ од 30.000,00 денари, која казна да ја плати во рок од 3 месеци по правосилноста на пресудата во корист на Буџетските средства на РМ. Воедно ја задолжил да плати на име паушал износ од 3.000,00 денари и на име трошоци на постапката во износ од 13.924,00 денари. Со решение согласно чл.522 од ЗКП кривичната постапка спрема обвинетото правно лице “Титан Мак“ ДООЕЛ Кочани за продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.5 в.в. ст.1 ја зпрел, бидејќи во текот на постапката правното лице престанало да постои.

Во КЗ не е пропишан привилегиран облик на Царинска измама од чл.278-а, кога избегнувањето на целосно или делумно плаќање на царински давачки и даноци е од помала вредност (чл.122 ст.33 од КЗ), но само е пропишан основниот облик на кривичното дело “Царинска измама“, каде како елемент на ова дело се бара избегнатата царина и другите царински давачки да биде од поголема вредност (чл.122 ст.34), а во ст.2 и ст.3 се пропишани потешките облици. Према тоа за да постои кривичното дело “Царинска измама“ од ст.1 на чл.278-а од КЗ нужно е да се работи за еднократно дејствие на пренесување стока од поголема вредност, а за да постои продолжено кривично дело на Царинската измама од чл.278-а в.в.со чл.45 од КЗ, потребно е секое одделно дејствие да ги исполнува обележјата на Царинската измама според износот на затаената царина и другите царински давачки со законот определен како услов за постоење на делото. Кај продолженото дело дејствијата треба да се сторени едно по друго во континуитет прекинуван

со кратки временски интервали во рамките на разумна временска дистанца.

Според изнесеното кога се анализираат дејствијата за кои се обвинува обвинетата, по оцена на овој суд произлегува и со право на тоа укажува и жалителот дека во дејствијата преземени на 05.03.2007, 12.11.2007, 08.04.2008 год., 11.09.2008 год., 11.09.2008 год. и 17.11.2008 год. не се содржани елементите на основното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а од КЗ, бидејќи го нема елементот на „поголема вредност“. Имено ако се земе во предвид дека просечната нето плата во 2007 год. била 14.584,00 денари x 5 просечни плати = 72.920,00 денари и во 2008 год. просечната нето плата 16.090,00 денари x 5 просечни плати = 80.450,00 денари, тогаш јасно произлегува дека вредноста на неплатената царина и другите давачки била како што следи: 05.03.2007 год . =20.467,00 денари, на 12.11.2007 год. = 46.662,00 денари, на 08.04.2008 год., = 19.271,00 денари на 11.09.2008 год. = 2.2.238,00 денари, на 11.09.2008 год. = 62.547,00 денари и на 17.11.2008 год. = 36.092,00 денари ,јасно произлегува дека сите износи се испод наведените износи што преставуваат поголема вредност и во 2007 и во 2008 год., што значи дека утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во тој дел е погрешно утврдена.

Првостепениот суд го повредол и КЗ кога воопшто не одлучувал нити по пријавеното оштетно побарување од преставникот на Царинската управа на РМ Д. В., кој јасно на претресот пред судот истакнал оштетно побарување према обвинетите во износ од 627.976,00 денари, бидејќи со избегнувањето на плаќање на царината и другите царински давачки е оштетен Буџетот на РМ, нити пак судот ги извел како доказ изготвените решенија од Царинската управа за дополнителна наплата на царинскиот долг, нити пак судот ја одзел т.е. конфискувал прибавената имотна корист од обвинетите, иако бил должен тоа да го стори согласно одредбите од КЗ.

Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.136/10 од 04.07.2011 год.

Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.555.11 од 04.10.2011 год.

*

.- Обидот на обвинетата да му ја одземе на сила моторната пила на шумскиот полицаец кој ја одзел од нејзиниот син и зет во бесправна сеча, и ударањето на шамар по лицето на полицаецот и замавнување со дрво према него без да го погоди, без оглед што е сторено по преземеното дејствие-одземање на предмети на службеното лице, преставува кривично дело Спречување службено лице во вршење службено дејствие од чл.382 ст.2 в.в. со ст.4 од КЗ.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

«Основниот суд С.» со обжалената пресуда «К.бр.79/11» од 21.03.2011 година, обвинетата «М. Ѓ.» од «с. Р.-С.» ја ослободил од

обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП дека сторила кривично дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» по «чл.382 ст.2 в.в. со ст.4» од КЗ. Трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ, а оштетениот Ж.К. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на спор.

Апелациониот суд во Штип по повод жалбата и по службена должност ја укина донесената пресуда од следните причини:

Првостепениот суд ја ослободил обвинетата М.бидејќи утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. не се содржани елементите на кривичното дело, затоа што дејствијата што ги превземала обвинетата М. биле превземени по извршувањето на службеното дејствие во конкретниот случај одземање на предмети - моторна пила, поради што и прифатил дека битното обележје т.е. извршителот на предметното кривично дело дејствијата требало да ги превзема во моментот кога службеното лице-шумски полицаец, го презема службеното дејствие, поради што во конкретниот случај таквото дејствие отсуствува како елемент на кривичното дело од чл. 382 од КЗ.

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е погрешно утврдена од причини што првостепениот суд погрешно го утврдил решителниот факт - дека службеното дејствие кое што било превземено од страна на службеното лице- оштетениот Ж. К. веќе било превземено, односно завршено кога обвинетата М. Ѓ. дошла на местото на настанот и ги превземала дејствијата предмет на обвинението. Имено, и во поднесеното обвинение и од содржината на изведените докази јасно произлегува дека службеното лице Ж.К. како шумски полицаец критичниот ден, место и време вршел службено дејствие во рамките на неговите службени овластувања и тоа: привремено одземање на предмети и средства со кои е извршено кривичното дело или прекршок, како и дејствието - предавање на одземените предмети во службата, кое пак дејствие е неопходно потребно за да докрај се спроведе, односно реализира службеното дејствие одземање на предмети.

Исто така самиот факт што обвинетата М. Ѓ.му удрила еден шамар на оштетениот Ж.К, на кој начин истиот го навредлива, а притоа зела и едно дрво во раката со која замавнувала према оштетениот Ж.К. - на кој начин манифестирала сила, вака превземените дејствија од страна на обвинетата, се со цел да се спречат службените лица да ја предадат во службата моторната пила како доказ, која претходно била одземена од З.-зет и Ж.-син на обвинетата, поради бесправна сеча, со потврда за привремено одземените предмети, односно ваквото активно спротивставување на обвинетата претставува дејствие на извршување на кривичното дело Спречување службено лице во вршење службено дејствие по чл.382 ст.2 од КЗ, кое дејствие останало во обид од причини што обвинетата не успеала да ја поврати, односно одземе моторната пила.

Со оглед на горе наведеното во конкретниот случај не постои сомнение за овој суд дека со дејствијата кој што ги превземала

обвинетата истата ги попречувала службените лица да го довршат веќе започнатото службено дејствие во смисла да ја предадат во службата претходно одземената моторна пила, обидувајќи се истата да ја одземе, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Пресудата на Основен суд Струмица К.бр.79/11 од 21.03.2011
Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.328/11 03.06.2011
година.

*

.- Кога второбвинетиот О. со патничкото моторно возило “Опел Астра“ се вклучил помеѓу ТМВ управувано од првообвинетиот и возилото на службените лица возејќи по средината на патот, а од време навреме се престојувал од едната на другата коловозна лента, не дозволувајќи им на службените лица да го прстигнат неговото возило и да го следат ТМВ кое што го управувал неговиот татко -првообвинетиот В. со кое пренесувал бесправно исечени дрва, кое нешто првообвинетиот В. го искористил и отишол на непознато место, таквото негово однесување се третира како сила во смисла на чл.382 ст.1 од КЗ со која ги спречил службените лица во извршување на службените дејствија во рамките на нивните службени овластувања и должности т.е. да извршат привремено одземање на предмети и средства со кое е извршено кривично дело или прекршок согласно чл.82 ст.1 алинеа 5 од Законот за шумите, а со таквото дејствие обвинетите се сторители на кривичното Спречување службено лице во вршење службено дејствие» по чл.382 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

«Основен суд Берово» со обжалената пресуда «К.31/11» од 07.03.2011 година, обвинетите «В. М.» и «О. М.» двајцата од с.«Д.»-Б. ги огласил виновни за кривично дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» по «чл.382 ст.1 в.в. чл.22» од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 3 месеци. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име пашални трошоци износ од по 1.000,00 денари.

Апелациониот суд Штип ги одби како неосновани жалбите на обвинетите од следните причини:

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и КЗ дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат, затоа што:

Обвинет В., во своја одбрана самиот признал дека критичниот ден, место и време носел букови дрва во ТМВ носел 8 м3 дрва нежигосани и без испратница, па поради тоа и се согласил со наредбата издадена од страна на службените лица, камионот да го однесе во плацот на ПШС М.-Б. Горе наведеното се утврдува и од увидот на записникот за извршена контрола како и од непосредниот распит на службените лица З. и М., шумски полицајци, сослушани во својство на сведоци.

Второбвинетиот О. бил тој кој што со патничкото моторно возило “Опел Астра“ се вклучил помеѓу ТМВ и возилото на службените лица возејќи по средината на патот, а од време навреме се престојувал од едната на другата коловозна лента, не дозволувајќи им на службените лица да го престигнат неговото возило и да го следат ТМВ кое што го управувал неговиот татко - обвинетиот В., кое нешто првообвинетиот В. го искористил и отишол на непознато место, а со кои дејствија обвинетите ги спречиле службените лица во вршење на службените дејствија во рамките на нивните службени овластувања и должности т.е. да извршат привремено одземање на предмети и средства со кое е извршено кривично дело или прекршок согласно чл.82 ст.1 алинеа 5 од Законот за шумите.

На правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил КЗ кога нашол дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите се содржани елементите на кривичното дело Спречување службено лице во вршење службено дејствие од «чл.382 ст.1» од КЗ за кое дело истите ги огласил за виновни.

Жалбениот навод дека службеното дејствие кое го превземале службените лица било превземано само према првообвинетиот В. а не и према второобвинетиот О не било кривично дело, овој суд ги одби како неосновани, од причини што, од содржината на изведените докази на главен претрес, јасно произлегува дека второобвинетиот О. со возилото “Опел Астра“ се вклучил помеѓу ТМВ и возилото на службените лица, а самиот факт што со возилото се движел претежно по средината на патот, а на моменти и по левата коловозна лента, јасно произлегува дека истиот употребил односно манифестирал сила, со кои дејствија им го довел во опасност животот и телото на службените лица и ги оневозможил службените лица непречено да го следат движењето на ТМВ во кое биле натоварени предметните дрва, за кои обвинетиот В. не ја поседувал потребната документација. Имајќи ги во предвид вака превземените дејствија од страна на второобвинетиот О., јасно произлегува дека истиот дал активен придонес за сторување на предметното кривично дело, бидејќи во договор со првообвинетиот В. превземал дејствија во рамките на планот за извршување на предметното кривично дело. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд правилно го применил КЗ кога прифатил дека обвинетите како соизвршители со превземените дејствија конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда, во целост ги оствариле законските обележја на кривичното дело Спречување службено лице во вршење

службено дејствие од «чл.382 ст.1» од КЗ.

Пресуда Основен суд Берово К.бр.31/11 од 07.03.2011 г.

Пресуда на Апелационен суд Штип Кж.бр.298/11 од 13.05.2011 г.
година.

*

- . Службените лица постапувале спротивно на одредбите од Законот за полиција и Правилникот за начинот за вршење на полициските работи. ги разбудиле двајцата обвинети додека спиеле по 01,00 часот по полноќ да им земат изјави, иако од околностите на случајот не било неодложно утврдувањето на нивниот идентитет.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.505/10» од 16.06.2011 година, обвинетите «А. У.» од «Ш.» и «Т. А.» ги огласил за виновни за кривично дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 4 месеци. Согласно чл. 89 и 92 ст.1 од ЗКП, ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сума од 1.500,00 денари секој поединачно како и трошоци на кривичната постапка за вештото лице солидарно да платат 1.500,00 денари во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Ваквата изрека на пресудата не наоѓа поткрепа во утврдената фактичка состојба од првостепениот суд како и во причините на пресудата. Сосема е нејасно кои се тие дејствија што оштетените службени лица ги превзеле за чување на јавниот ред и мир, а при кое вршење да биле нападнати од обвинетите.

Првостепениот суд утврдил дека оштетените службени лица критичната вечер постапувале откако било завршено нарушувањето на јавниот ред и мир во Нас. Три чешми каде настанала тепачка помеѓу група на младинци и тоа по 1 часот по полноќ .Тоа значи дека службените лица вршеле службени дејствија на собирање на информации во врска со казниво дело. Собирањето информации е регулирано во чл.42 од Законот за полиција каде што е наведено дека тоа се врши со непосредни разговори со граѓаните, кои не се должни да ги дадат бараните информации на полициските службеници. Оштетените службени лица од подносителот на пријавата дознале дека и

второобвинетиот бил учесник во критичниот настан и не само што го знаеле второобвинетиот Т.А. туку знаеле и на која адреса живее. Од тие причини воопшто не им било потребно неодложно утврдување на идентитетот на второобвинетиот во 1 часот по полноќ, затоа што чл.35 од Законот за полиција уредува дека примената на полициските овластувања мора да биде сразмерна на потребата заради која се превземаат. За собирање на информации на полициските службеници за одредениот настан им било на располагање повикување со покана, регулирано со чл.43 од Законот за полиција каде во алинеа 3 е децидно наведено дека повиканото лице може присилно да се доведе само со судска наредба и само тогаш кога очигледно одбегнува да се јави на уредно доставена покана во која било предупредено на можноста од присилно доведување и тогаш кога своето недоаѓање нема да го оправда. Исто така согласно чл.44 од Законот за полиција е наведено дека повикувањето се врши во време од 06 до 22 часот освен ако постои опасност од одлагање што за овој настан не е случај. Првостепениот суд утврдил дека службените лица ги разбудиле двајцата обвинети додека спиеле по 01,00 часот по полноќ да им земат изјави, иако од околностите на случајот тоа не било неодложно што е спротивно на чл.35 од Законот за полиција и чл.13 алинеа 6 од Правилникот за начинот на вршење на полициското работење каде е регулирана можноста за влегување во дом само за врачување на покана каде е наведено дека “по исклучок ако полицискиот службеник на јасен и недвосмислен начин од лицето е поканет да влезе во домот, тогаш може да му ја врачи поканата во просториите на домот во кој бил повикан да влезе,, што не е случај во овој настан каде двајцата обвинети се противеле да воопшто бидат разбудени и да даваат изјави на службените лица.

Сето погоре наведено укажува дека службените лица постапувале спротивно на одредбите од Законот за полиција и Правилникот за начинот за вршење на полициските работи поради што овие нивни дејствија не можат да добијат третман на објект на заштита на кривичното дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ.

Пресуда на Основен суд Штип К.бр.505/10 од 16.06.2011 год.

Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.475/11 од 17.10.2011

год.

ЗКП.

*

.-Кога спрема обвинетиот е одбиено обвинението за кривично дело Давање лажен исказ од чл.367 ст.1 од КЗ, не е дозволено барањето на оштетениот Ѓ. Ч. од С. поднесено преку полномошникот, адвокатот М. П. од С., за повторување на кривичната постапка, завршена со правосилна пресуда на Основниот суд во С.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К-пов.бр.2/11 од 16.05.2011 год. го отфрлил како недозволено барањето на оштетениот Ѓ. Ч. од С. поднесено преку полномошникот, адвокатот М. П. од С., за повторување на кривичната постапка, завршена со правосилна пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр.883/09 од 19.03.2010 год., со која спрема обвинетиот А. С. од С. е одбиено обвинението за сторено кривично дело „Давање лажен исказ“ по чл.367 ст.1 од КЗ

Апелациониот суд во Штип ја одби жалбата на оштетениот како недозволена од следните причини:

Согласно чл.419 ст.1 од ЗКП, барање за повторување на кривичната постапка можат да поднесат странките и бранителот или лицата наведени во чл.372 ст.2 од ЗКП. Во конкретниот случај барањето за повторување на кривичната постапка е поднесено од оштетениот Ѓ. Ч., кој не е странка во постапката и не е овластен да поднесе барање за повторување на постапката, а со тоа не е овластен да поднесува и жалба на донесеното решение. Имено оштетениот како тужител и приватниот тужител немаат право за поднесување барање за повторување на кривичната постапка, бидејќи им недостасува правен интерес да вложуваат правни лекови во корист на обвинетиот.

Од законскиот текст на чл.418 од ЗКП произлегува дека повторувањето се однесува на изреката на пресудата и дека повторувањето може да биде само во корист на обвинетиот, но не и на негова штета. Ова е последица на принципот за забрана на ново судење после правосилно пресудениот предмет - чл.5 од ЗКП.

Дури и да има кривично дело сторено од Јавниот обвинител кое го извршил со тоа што ја злоупотребил службената положба со откажување од обвинение и со тоа довел до запирање на постапката или е донесена пресуда со која обвинението се одбива, не преставува основ за повторување на постапката, бидејќи повторувањето во тој случај би било на штета на обвинетиот.

Решение на Основен суд Струмица К-пов.бр.21/11 од 16.05.2011 г.
Решение на Апелационен суд - Штип, Ксж.бр.68/11 од 08.06.2011 год.

*

- Со донесување на дополнителна одлука со која изречената условната осуда према обвинетиот ја условува и со друг услов - доколку обвинетиот во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги исплати на оштетените придонесите за ПИОМ, а во тој случај условната осуда ќе биде отповикана и казната затвор ќе биде ефектирана и ќе се изврши, не е допуштено да се изврши исправка на донесената и писмено изработена пресуда.

О д образложението

Првостепениот суд донел решение К.бр.30./2010 од 9.12.2010 година со кој се исправа изворникот и преписот на пресудата на првостепениот суд К.бр.30/2010 од 9.10.2010 година со кое обвинетиот М. Ѓ. од М.К. е огласен за виновен за кривично дело “Повреда на правата од социјално осигурување“ од чл.167 ст.1 и 2 од КЗ, и за кривично дело ““Неизвршување судска одлука“ по чл.377 ст.2 од КЗ и за кои му е изречена условна осуда-единствена казна затвор во траење од 5 месеци чие извршување му се одложува за една година и во колку во рок од 1 година не стори ново кривично дело при што се додадени зборовите и во колку во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги плати на оштетените придонесите за ПИО утврдени по правосилна изршна судска пресуда ро.бр.12/08 тогаш условната осуда на обвинетиот се отповикува и казната затвор ќе се изврши. Оваа исправка првостепениот суд одлучил да се внесе во изворникот на пресудата, а исправениот препис на пресудата да се достави до приватните тужители и нивниот полномошник и до обвинетите на кои од денот на приемот им тече рокот за жалба против пресудата.

Во чл.375 ст.1 од ЗКП е наведено дека грешките во имињата и броевите како и други очигледни грешки во пишувањето и сметањето недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со изворникот ќе ги исправи со посебно решение претседателот на советот на барање на странките или по службена должност. Меѓутоа, со обжаленото решение првостепениот суд не извршил исправка во смисла да постојат грешки и недостатоци во формата и несогласноста во писмено изработената пресуда со изворникот, туку простепениот суд донел дополнителна одлука со која условната осуда према обвинетиот ја условува и со друг услов - доколку обвинетиот во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги исплати на оштетените придонесите за ПИОМ, а во тој случај условната осуда ќе биде отповикана и казната затвор ќе биде ефектирана и ќе се изврши, што е недопуштено, бидејќи првостепениот суд со решението донесува сосема друга одлука од онаа што ја донел во обжалената пресуда, поради што ова решение е незаконито и истото овој суд го укина.

Решение на Основен суд Делчево К.бр.30/10 од 09.12.2010 год.

Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.752/10 од 18.01.2011

год.

*

.- Приватната тужба не може да се отфрли како неуредна поради дадено погрешно име на обвинетиот.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Штип обжаленото решение К-4/11 од 09.05.2011 год. приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш., против В. Б, од Ш., со која го товари за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрлил како неуредна. Предлогот на приватниот тужител С. М. од Ш. за ослободување од трошоци по кривичната тужба го уважил. Приватниот тужител С. М. го ослободил од плаќање такса по тужба во висина од 800,00 денари.

Апелациониот суд во Штип ја уважи жалбата на тужителот и укина обжаленото решение од следните причини:

Одредбата од чл.72 ст.3 од ЗКП за повикување на подносителот да ги отстрани недостатоците на неразбирливост и нецелосност на поднесокот е одредба од општ карактер. Постојат и посебни одредби за враќање на поедини поднесоци на исправка.

Поднесокот не може да се отфрли поради неуредност без претходен обид недостатокот да се отклони. Судот е должен ако е потребно на странката да и даде помош во отклонување на недостатокот во поднесокот - чл.12 од ЗКП.

Обвинителниот предлог, односно приватната тужба согласно чл.421 ст.1 од ЗКП треба да содржи „име и презиме на обвинетиот со лични податоци доколку се познати“, но сепак името и презимето на обвинетиот можат да изостанат, ако оштетениот - приватниот тужител не е во состојба да ги дознае, а во можност е да обвинетиот на друг начин доволно го идентификува. Бидејќи оштетениот како тужител и приватниот тужител во прибирањето на овие податоци не може да користи помош од државните органи, како што е во конкретниот предмет, па затоа на приватниот тужител и оштетениот како тужител им се овозможува да постават барање до истражниот судија во скратената постапка да преземе поедини истражни дејствија. После дадената идентификација судот мора да се да се погрижи да го прибави името и презимето на обвинетиот.

Вршењето на исправка во поглед на името на обвинетиот, по истекот на рокот од 3 месеци е возможно, бидејќи се работи за иста личност, а ако се утврди да се работи за друга личност, приватниот тужител т.е. оштетениот како тужител, дури тогаш дознал за сторителот и рокот од 3 месеци тогаш започнува да тече.

Ни измената на датата на извршување на кривичното дело во приватната тужба не ја доведува во прашање нејзината навременост,

бидејќи рокот за поднесување приватна тужба од чл.48 ст.1 од ЗКП не се смета од датата на извршување на кривичното дело, но од дознавањето за кривичното дело и сторителот.

Поради горе изнесеното, а со оглед на фактот да СВР - Ш. не му дал податоци на тужителот за името и презимето на обвинетиот иако се обратил и усмено и писмено, како и со оглед на фактот да судот се обратил писмено до СВР - Ш. и добил официјален податок дека може извршител на кривичното дело е лицето З. Ѓ. од Ш. ул.„Булевар ЈНА“ бр.12/17 од Ш. и тој податок му го сопшил на оштетениот како тужител на закажаниот претрес на 20.04.2011 год и тужителот изјавил пред судот дека бара да судот се произнесе по поднесената тужба сега против лицето З. Ѓ., а исто така тужителот тоа го побарал од судот и со писмен поднесок од 21.04.2011 год., во тој случај првостепениот суд погрешил кога го донел обжаленото решение под ст.1 со кое приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш. против В. Б. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрла како неуредна, бидејќи повеќе не постои тужба против В. Б., но постои против лицето З. Ѓ. од Ш., по која тужба првостепениот суд воопшто не расправал и нема донесено одлука.

Решение на Основен суд во Штип К-4/11 од 09.05.2011 год.,-
Решение на Апелационен суд - Штип, Кж.бр.358/11 од 08.06.2011
год.

*

.- Кривичната постапка не може да се запре поради недоаѓање на приватниот тужител на закажаниот главен претрес, ако приватниот тужител е повикан само во својство на сведок - чл.217 ст.2 од ЗКП.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К.бр.279/11 од 07.11.2011 год. ја запира кривичната постапка по приватната тужба на приватниот тужител С. М. од Ш., поднесена против обвинетиот З. Ѓ. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ, поради откажување на приватниот тужител од тужбата. Приватниот тужител С. М. од Ш. е задолжен да плати такса по тужбата сума од 800,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на решението во корист на Буџетот на РМ.

Апелациониот суд во Штип ја уважи жалбвата на приватниот тужител и укина донесеното решени и го врати предметот на повторно судење од следните причини:

Кривичната постапка не може да се запре поради недоаѓање на приватниот тужител на закажаниот главен претрес ако приватниот тужител е повикан само во својство на сведок - чл.217 ст.2 од ЗКП.

За приватниот тужител кој треба да се сослуша во својство на сведок, важат одредбите од ЗКП кои се однесуваат на сведок.

Основна претпоставка за запирање на кривичната постапка поради недоаѓање на приватниот тужител на закажаниот претрес е да имаме уредна покана. Уредноста од една страна се однесува на содржината на поканата на тужителот, да биде онаква како е наведена во чл.54 ст.1 и чл.117 ст.1 од ЗКП со наведено предупредување во нејзе „дека ќе се смета оти приватниот тужител се откажал од обвинението ако не дојде на главниот претрес, ниту испрати полномошник“ - чл.273 ст.5 од ЗКП, додека пак во чл.291 ст.2 од ЗКП е пропишано „ако на главниот претрес не дојде оштетениот како тужител или приватниот тужител, иако се уредно повикани, нити нивниот полномошник, советот ќе ја запре постапката со решение“.

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот, видно е дека закажаниот претрес на 12.10.2011 год. бил одложен за 07.11.2011 год. во 09:30 часот и било одлучено за идниот претрес да биде повикан приватниот тужител С. М., а воедно и седокот В. М. од Ш.

За закажаниот претрес за 07.11.2011 год. судот приватниот тужител С. М. од Ш. наместо да го покани во својство на тужител, го поканува во својство на сведок, што е видно од приложената покана со изјавената жалба од приватниот тужител, а бидејќи С. М. поканет како сведок не се јавил на закажаниот претрес на 07.11.2011 год., овој суд утврди да погрешно одлучил првостепениот суд кога со решение ја запрел кривичната постапка по приватната тужба на приватниот тужител С. М. од Штип, поднесена против обвинетиот З. Ѓ. од Ш. за кривично дело „Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ, поради откажување на приватниот тужител од тужбата, а врз основа на чл.54 ст.1 од ЗКП.

Последиците од недоаѓањето на закажаниот претрес во својство на приватен тужител - чл.273 ст.5 од ЗКП, очигледно се разликуваат според ЗКП од последиците на недоаѓање на приватниот тужител во својство на сведок - чл.229 од ЗКП.

Решение на Основен суд Штип К.бр.279/11 од 07.11.2011 год
Решение на Апелационен суд - Штип Кж.бр.714/11 од 19.12.2011 год.

*

-. Недозволено е по одржување на главен претрес и спроведена доказна постапка да се донесе решение со кое се отфрла приватната кривична тужба како ненавремена.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

«Основен суд Берово» со обжаленото решение «К.бр.54/11» од 24.08.2011 година, ја отфрлил приватната кривична тужба на приватниот тужител «К.Ч.» од «Б.», поднесена преку полномошникот «В.

А.» адвокат од «Струмица» против «Општина» «Б.» и «Д.Н.» од «Б.» за кривично дело «Навреда» по «чл.173 ст.1» од КЗ како ненавремена. Воедно приватниот тужител го задолжил да ги надомести настанатите трошоци на постапката во износ од 7.670,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на решението.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител истакнати преку неговиот полномошник да првостепениот суд со донесување на обжаленото решение сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепеното решение е нејасно, неразбирливо и во истото не се наведени доволно причини за решителните факти.

Имено, од увидот во списите во предметот видно е дека првостепениот суд одржал главен претрес, спровел доказна постапка, а потоа донел решение со кое ја отфрлил приватната кривична тужба како ненавремена. Вака превземените процесни дејствија од страна на првостепениот суд се спротивни на одредбите од ЗКП и поради тоа и обжаленото решение е незаконито.

Ова од причини што согласно чл.448 ст.1 и 2 од ЗКП, првостепениот суд може да донесе решение со кое се отфрла приватната кривична тужба по претходно испитување на тужбата, исклучиво пред започнување на главниот претрес. Во конкретниот случај првостепениот суд закажал и одржал главен претрес и се впуштил во мериторно одлучување на овој кривично-правен настан, поради што и единствена законита одлука која требало да ја донесе првостепениот суд е “пресуда“ во смисла на чл.367, чл.368 или чл.369 од ЗКП (пречистен текст).

Решение на «Основен суд Берово» «К.бр.54/11» од 24.08.2011 година,-

Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.583/11 од 26.10.2011 год.

*

.-Не може да се донесе ослободителна пресуда во скратена постапка по приватна тужба, без одржување главен претрес.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

«Основен суд Берово» со обжалената пресуда «К.бр.139/10» од 27.12.2010 година, обвинетите Издавач на весникот «Општина Берово» и Д.Н. Градоначалник на Општина Б. како одговорно лице согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело “Омаловажување со префрлање за кривичното дело“ од чл «чл.175» од КЗ на РМ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело. Воедно одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на приватниот тужител К. Ч. од В..

Апелациониот суд во Штип ја уважи жалбата на приватниот тужител и укина донесеното решение од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата е нејасна и неразбирлива и нема причини за решителните факти. Неразбирливоста на обжалената пресуда се состои во тоа што не е разбирливо врз основа на што првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за кривичното дело што им се става на товар, а притоа воопшто не одржал главен претрес, ниту пак во пресудата се наведени причини зошто првостепениот суд донел пресуда без одржување на главен претрес. Ослободителна пресуда може да се донесе само по одржан главен претрес или во скратена постапка согласно чл.431-в ст.1 од ЗКП и тоа доколку Јавниот обвинител согласно чл.431-а ст.1 од ЗКП предложил да биде донесена пресуда без одржување на главен претрес. Во конкретниот случај од списите по предметот не произлегува дека постоел таков предлог за донесување на пресуда без главен претрес. Впрочем во конкретниот случај се работи за приватна тужба, а пресуда без одржување на главен претрес како што е погоре наведено може да се донесе по предлог на јавниот обвинител.

Доколку првостепениот суд сметал дека делото што им се става на товар на обвинетите според законот не е кривично дело истиот согласно чл.422 ст.1 од ЗКП по претходно испитување на тужбата откако ја примил можел да одлучи дали треба да се спроведат определени истражни дејствија и дали постојат услови за отфрлање на кривичната тужба, а потоа согласно чл.424 ст.1 од ЗКП судијата можел да ја отфрли приватната тужба ако најде дека постојат причини за запирање на постапката предвидени во чл.262 т.1 до 3 на ЗКП, а доколку се спроведени истражни дејствија и од причината предвидена во точка 4 од оваа одредба. Меѓутоа, во никој случај првостепениот суд не можел да донесе ослободителна пресуда без одржување на главен претрес и без утврдување на околноста дали делото што му се става на товар на обвинетите е кривично дело или не односно дали е докажано или не е докажано.

Пресудата на Основен суд Берово К.бр.139/10 од 27.12.2010 година

Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.219/11 од 01.04.2011година.

*

-По завршување на претресот и напуштањето на судницата на оштетениот и обвинетиот, не може да се донесе пресуда-ослободителна. По враќањето на оштетениот и обвинетиот во судницата каде оштетениот изјавил дека, поради тоа што, критичната вечер бил многу пијан, не може да се сети и со сигурност да тврди дека обвинетиот бил тој што му ги одзел парите.

О д Образложението

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.6/2010 од 14.01.2011 година обвинетиот С. К. од Штип согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката во износ од 19.500 денари кои се однесуваат за ангажира бранител, адвокат Ф. Т. од штип да паднат на судскиот буџет на РМ. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот Ѓ. Ј. за имотно правното побарување во износ од 1.050 евра го упатил на спор.

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(пречистен текст), и по службена должност, внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП(пречистен текст), најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП(пречистен текст), .Во конкретниот случај, пресудата се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова, освен ако со оглед на другите докази е очигледно дека и без тој доказ би била донесена иста пресуда

Од списте по предметот, имено содржината на записникот за главен претрес од ден 15.11.2010 година на првостепениот суд, видно е дека по давањето на завршните зборови на странките, првостепениот суд констатирал дека главниот претрес бил веќе завршен во 15,20 часот. Првостепениот суд, одкако на истиот записник од главен претрес, по неговото завршување, нотирал дека откако обвинетиот и оштетениот ја напуштиле судницата, истите веднаш се повратиле во судницата при што оштетениот изјавил дека, поради тоа што, критичната вечер бил многу пијан, не може да се сети и со сигурност да тврди дека обвинетиот бил тој што му ги одзел парите.

Согласно чл.365 од ЗКП(пречистен текст), судот ја заснова пресудата само врз фактите и доказите што се изнесени на главниот претрес..Во конкретниот случај, првостепениот суд, по мислење на овој суд, погрешно постапил кога при донесувањето на одлуката, ја засновал на овој исказ на оштетениот даден по завршувањето на главниот претрес без при тоа правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, а со што ја сторил напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка.

Пресуда на Основен суд Штип К.бр.6/10 од 14.01.2011 год.
Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.135/11 од 29.03.2011 год.

- Во случај на идентичност помеѓу прекршок и кривично дело разграничувањето се врши врз основа на интензитетот на општествената опасност на дејствијата.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.562/10 од 04.07.2011 год. обвинетите Сашо Стојановски и Анка Анастасова, двајцата од Пробиштип, врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение за кривично дело “Несовесно работење во службата“ од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетените Зоран Арсов од с.Горни Стубол и Перко Нацев од Скопје за остварување на истакнатото имотно-правно барање на име штета ги упатува на спор. Согласно чл.93 од ЗКП кривичните трошоци за ангажиран бранител на обвинетата Анка Анастасова од Пробиштип, адвокат Марјан Михов од Штип, во износ од 7.800,00 денари, како и за ангажиран бранител на обвинетиот Сашо Стојановски од Пробиштип, адвокат Зоран Трајанов од Кочани, во износ од 18.440,00 денари одлучил да се исплатат од Буџетските средства на РМ.

Повреден е КЗ во корист на обвинетите - чл.356 т.1 од ЗКП . По оценка на овој суд погрешен е заклучокот на првостепениот суд кога и двајцата обвинети врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот, т.е. да во преземените дејствија на двајцата обвинети немало елементи на кривичното дело за кое се обвинуваат, но да нивните преземени дејствија преставувале прекршок од чл. 38 ст.3 и 4 и чл.39, а казнив по чл.76 од Законот за шумите (Службен весник на РМ бр.47/97 од 19.09.1997 год), ова од причина што во случај на идентичност помеѓу прекршок и кривично дело разграничувањето се врши врз основа на интензитетот на општествената опасност на дејствијата. Дејствијата што се од помала или просечна општествена опасност претставуваат прекршок, а дејствијата со поголема општествена опасност претставуваат кривично дело. Во конкретниот предмет обвинетите се товарат дека со превземените противправни дејствија предизвикале поголема имотна штета на оштетените во висина од 175.217,00 денари. Во чл.122 ст. 26 од КЗ е одредено што се подразбира под поимот „поголема имотна штета“ - кога штетните последици го надминуваат износот од 5 просечно исплатени месечни нето плати во РМ во времето на извршувањето на делото (во 2008 год. нето исплатена месечна плата е 16.090,00 денари x 5 = 80.450,00 денари).

Сторената повреда е од апсолутен карактер, поради што следуваше да се обжалената пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Пресуда на Основен суд Штип К.бр.562/10 од 04.07.2011 год.
Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.568/11 од 10.10.2011 год.

ЗП

*

.- Поради непровереност преку МВР дали адресата на обвинетиот е точна или не, не може да се прекине прекршочната постапка по чл.100 од ЗП.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Берово со обжаленото решение Прк-316/11 од 29.09.2011 година ја прекинува прекршочната постапка против Д. А. од С. поведена по барање за поведување на прекршочна постапка на ОВР Берово, за сторен прекршок по чл.234 ст.1 од ЗБСП.

Првостепениот суд го повредил материјалниот закон, кога ја прекинува прекршочната постапка против обвинетиот Д. А. од С. за прекршок по чл.234 ст.1 од ЗБСП.

Врз основа на чл. 3, 4 ст.1, 7 ст.1 и 8 ст.1 од Законот за пријавување на живеалиштето и престојувалиштето на граѓаните (Службен весник на РМ.бр.36/92, 12/93, 43/2000, 66/07) секој граѓанин е должен да пријави или одјави живеалиште или престојувалиште или адреса на станот пред МВР.

Од увидот во поднесеното барање за поведување прекршочна постапка против обвинетиот Д. А. од С. видно е дека подносителот МВР - СВР Штип - ПС- Б. како адреса на живеење за обвинетиот ја навел ул.„27“ бр.16-а. Истата адреса ја доставил до судот и со писмениот поднесок бр.32.1.5-1489/2 од 21.09.2011 год. Истата адреса за обвинетиот ја истакнува и во изјавената жалба и во истата жалба тврди дека обвинетиот бил достапен. Значи нема пријавено обвинетиот во МВР промена на адресата на живеење.

Во чл.535 од ЗКП в.в. со чл.2 од ЗП е пропишано „Ако не се знае живеалиштето или престојувалиштето на обвинетиот кога тоа според одредбите на овој закон е неопходно, судот ќе побара од МВР обвинетиот да го побара и да го извести судот за неговата адреса“.

Во чл.90 од Законот за прекршоците е пропишано дека „ако уредно повиканиот обвинет не се јави на поканата и своето недоаѓање не го оправда, или ако не било можно уредно да му се достави поканата, а од околностите е очигледно дека обвинетиот одбегнува, а неговото присуство е потребно за правилно одлучување, ќе се одреди приведување“...

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот очигледно е дека првостепениот суд не ги применил цитираните одредби, поради што по оценка на овој суд и не биле исполнети условите за прекинување на прекршочната постапка против обвинетиот за

сторениот прекршок за кој се товари со поднесеното барање.

Поради овие причини следуваше поднесената жалба да се уважи, решението укине и предметот врати на повторно одлучување.

Решението на Основниот суд во Берово Прк-316/11 од 29.09.2011 година,-

Решено во Апелационен суд - Штип, на ден 14.11.2011 год. под Пркж.бр1434/11.

*

.-Непристапувањето на службените лица-полицајци пред првостепениот суд по уредна покана за нивно сослушување во својство на сведоци, не преставува околност што ја исклучува прекршочната одговорност, и според тоа не може да се донесе по овој основ одлука со која се ослободува од одговорност сторителот на прекршокот.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда Прк.С.265/10 од 04.05.2011 год. обвинетиот Л. С. од К. го ослободил од одговорност за прекршок од чл.234 ст.1 од ЗБСП, а казнив по ст.6 од истиот член од ЗБСП, бидејќи постоеле околности што ја исклучуваат нејзината одговорност за овој прекршок. Одлучил трошоците на прекршочната постапка да паднат на товар на Судскиот буџет, а трошоците сврзани со ангажирањето на бранителот на обвинетиот во постапката во вкупен износ од 3.750,00 денари да паднат на Буџетот на РМ.

Непристапувањето на службените лица-полицајци пред првостепениот суд по уредна покана за нивно сослушување во својство на сведоци, не преставува околност што ја исклучува кривичната односно прекршочната одговорност, и според тоа не може да се донесе по овој основ одлука со која се ослободува од одговорност сторителот на прекршокот-обвинетиот Л., доколку постојат други докази. Околности кои ја исклучуваат кривичната односно прекршочната одговорност се: недостиг на возраст, душевно заболување, привремено душевно растројство, заостанат душевен развој, стварна заблуда, имунитет.

Во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го ослободил обвинетиот Л. врз основа на чл.119 т.3 од ЗП, бидејќи не утврдил да постои било која од наведените околности кај обвинетиот Л. при сторувањето на прекршокот.

Околностите кои ја исклучуваат кривичната односно прекршочната одговорност можат да се применат како основ за ослободување по чл.119 т.3 од ЗП само ако прекршокот постои и ако обвинетиот е извршител на прекршокот.

Затоа првостепениот суд сторил и повреда на КЗ од чл.356 т.2 од

ЗКП в.в. со чл.2 од ЗП.Ова повреда е од апсолутен карактер

Во чл.229 од ЗКП в.в. со чл.2 од ЗП се пропишани кои мерки треба да ги преземе судот до колку уредно повиканиот сведок не се јави пред судот.

Поради овие причини не може да се испита правилната примена на материјалниот пропис, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

Пресудата на Основниот суд во Веница Прк.С.265/10 од 04.05.2011 год

Решено во Апелационен суд - Штип, на ден 23.08.2011 год. под Пркж.бр. 1034/11.

*

.-Нејавувањето на поканата на судот на полицискиот службеник кој го констатирал сторениот прекршок од обвинетиот, не значи и автоматски откажување на подносителот од барањето за поведување прекршочна постапка пред правосилноста на пресудата за прекршок.

О д о б р а з л о ж е н и е т о

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда Прк-С-155/2011 од 28.06.2011 год. обвинетиот М. А. од В. врз основа на чл.119 ст.1 т.11 од ЗП го ослободува од прекршочна одговорност за прекршок од чл.218 ст.1, а казнив по ст.4 од ЗБСП, бидејќи подносителот на барањето се откажал од барањето пред правосилноста на пресудата за прекршок. Одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на буџетските средства.

Нејавувањето на поканата на судот на полицискиот службеник кој го констатирал сторениот прекршок од обвинетиот, според оцената на овој суд не значи и автоматски откажување на подносителот од барањето за поведување прекршочна постапка пред правосилноста на пресудата за прекршок. Ова од причина што полицискиот службеник не е подносител на барањето за поведување на прекршочна постапка ниту е овластен подносител, а во чл.80 од ЗП е наведено кој може да биде подносител на барањето.

Од увидот во списите по предметот видно е дека МВР - СВР Штип - ПС В. нема дадено до првостепениот суд ниту писмено, ниту усмено на записник пред судот изрично откажување од поднесеното барање за поведување на прекршочна постапка против обвинетиот М. А. од В. за прекршокот од чл.218 ст.1, а казнив по ст.4 од ЗБСП.

Во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го ослободил обвинетиот Митко врз основа на чл.119 ст.1 т.11 од ЗП, бидејќи не

постои откажување од поднесеното барање за поведување на прекршочна постапка од страна на подносителот на барањето МВ –СВР-Шти - ПС- В.

Затоа првостепениот суд сторил и повреда на КЗ од чл.356 т.2 од ЗКП в.в. со чл.2 од ЗП.Ова повреда е од апсолутен карактер.

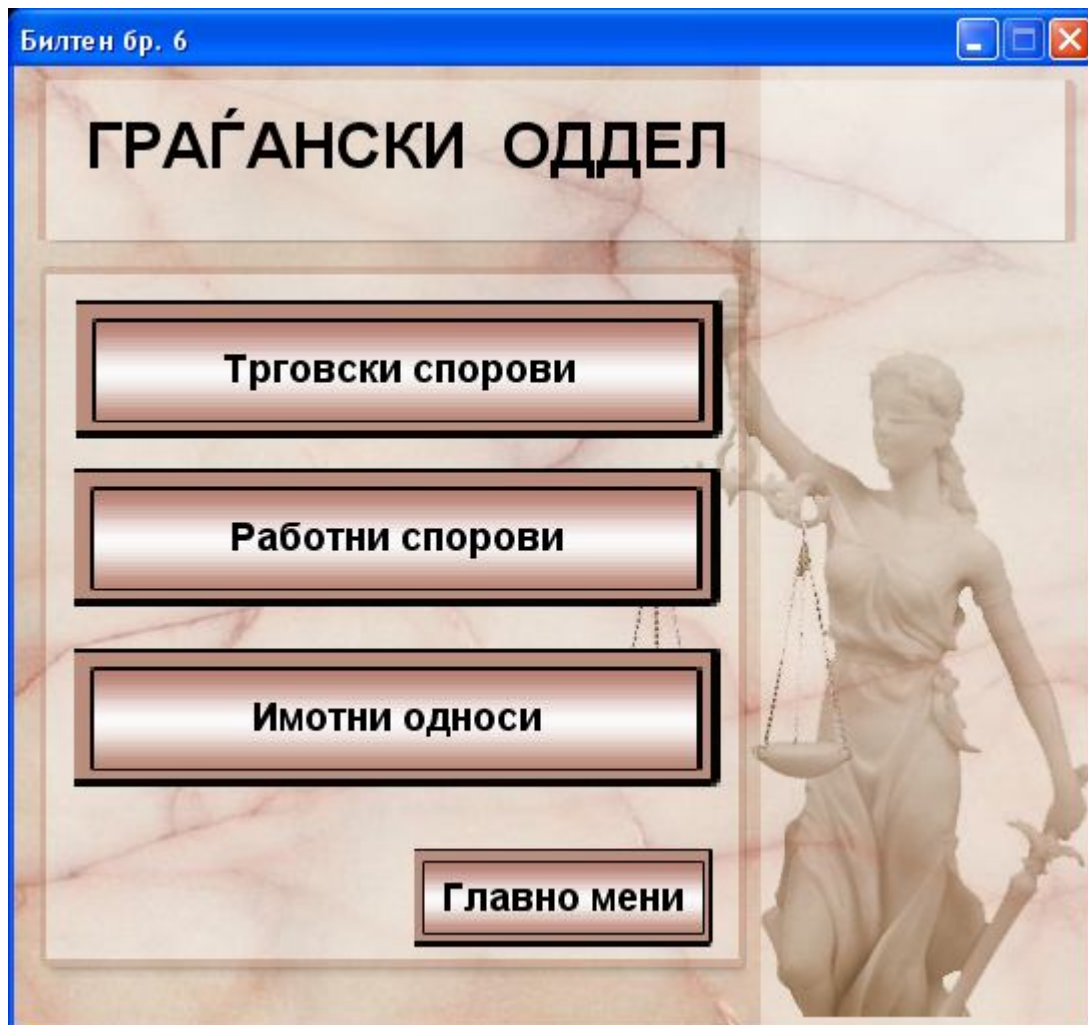
Во чл.229 од ЗКП в.в. со чл.2 од ЗП се пропишани кои мерки треба да ги преземе судот до колку уредно повиканиот сведок не се јави пред судот.

Поради овие причини не може да се испита правилната примена на материјалниот пропис, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

Пресудата на Основниот суд- Веница Прк-С-155/2011 од 28.06.2011 год.,-

Решено во Апелационен суд - Штип, на ден 27.09.2011 год. под Прж.бр.1200/11.

===

ТРГОВСКИ СПОРОВИ

1. Не постои штетно дејство или противправност во однесување, а со тоа и одговорност за штета, кога лицето емитувало музичка програма без да склучи договор со ЗАМП, бидејќи со одлука на Уставниот суд е запрен од извршување Правилникот со кој е утврдено плаќање на надомест и без да е склучен договор, а со Законот за авторски права и сродни права таква обврска не е утврдена.

Образложение

Основен суд Штип со одделение во «Пробиштип» со пресуда «Тс.386/09» од 04.10.2010 година, тужбеното барање на тужителот, да се задолжи тужениот, да му плати на тужителот на име надомест на штета за користење на авторски музички дела вкупен износ од 936.514,00 денари од кои за 2007 година износ од 473.478,00 денари и за 2008 година износ од 463.036,00 денари, со камата согласно ЗВСЗК сметано од денот на поднесувањето на тужбата до конечната исплата, како и барањето за трошоци во постапката, го одбил како неосновано.

Го задолжил тужителот да му ги надомести трошоците во постапката на тужениот во износ од 20.540,00 денари во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Барањето на тужениот за трошоци во постапката за разликата од досудените 20.540,00 денари до бараните 24.440,00 денари во износ од 3.900,00 денари, го одбил како неосновано.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи по наоѓање на овој суд изреката на побиваната одлука е јасна и разбирлива, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти кои не противречат на изведените докази, а од кои се раководел судот при одлучувањето, поради што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Жалбениот навод на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба овој суд го смета за неоснован, бидејќи од изведените и правилно ценети докази во текот на доказната постапка

првостепениот суд утврдил правилна и целосна фактичка состојба во предметниот спор. Во фактичката состојба првостепениот суд утврдил дека тужителот е З. за к. остварување на авторското право на несценски музички дела во РМ. Тужениот вршел радиодифузна дејност и јавно соопштувал музички несценски дела. Со писмено известување бр.294-2-03 од 19.06.2008 година тужителот на тужениот му доставил договор за јавно соопштување по пат на радио на музички несценски дела, со кој договор се утврдувала висината и начинот на наплата на авторскиот надомест за јавно соопштување по пат на радио на сите музички и несценски дела (мали права). Овој понуден договор тужениот не го потпишал. Судот утврдил дека вкупните приходи на тужениот од основната дејност во 2007 година изнесувале 15.782.601,00 денари, а во 2008 година изнесувале 15.434.541,00 денар.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.146 ст.1 од Законот за измени и дополнување на Законот за авторски права и сродни права (Сл.весник на РМ бр.4/2005) е предвидено:“надоместоците за користење на делата првенствено се утврдуваат со договор меѓу Здружение за колективно остварување и националниот радио дифузен сервис, како и со договор меѓу Здружение за колективно остварување и соодветно здружение на корисниците, односно нивната комора. Согласно ст.2 од истиот член е предвидено:“доколку надоместот не е определен согласно со ст.1 на овој член тој се плаќа согласно со Правилникот за користење на авторските дела со тарифата за висина на надоместоците на Здружението за колективно остварување, на кој согласност става министерството за култура. Согласно ст.5 од истиот член е предвидено:“ до склучување на договорот од ст.1 на овој член се пресметува и се наплаќа авторски надомест во аконтативен износ, пресметан под услов, начин и висина определена во Правилникот со тарифа.

Согласно чл.146 - б од истиот закон е предвидено:“доколку користењето на авторското дело е нужно за вршење на дејноста на корисникот на начин што дејноста на корисникот зависи од користењето на делата, како во случај на радиодифузно користење, концертните, танчерските и другите користења, висината на надоместот во Правилникот со тарифата се определува, по правило во процентот приходот односно добивката која што корисникот ја остварувал со користење на авторското дело.

Согласно чл.8 од Правилникот со тарифа за користење авторски музички дела(С.весник бр.31/07 и бр.70/08) е предвидено:“висината на надоместот доколку користењето на делата е нужно за вршење на дејноста на корисникот на начин што дејноста на корисникот зависи од користењето на делата, како што е случај кај радиодифузното користење се определува по правило во процент од приходот, а според тарифниот број 30 ст.2 од Правилникот со тарифата во кој е предвидено:“ за телевизиските програми на национално ниво авторски надомест плаќаат доколку со договор не е поинаку утврдено месечно и тоа: во висина од 3% од вкупниот месечен приход.

Со решение У.бр.135/08 на Уставниот суд на РМ од 24.12.2008 година се поведува постапка за оценување на уставноста и законитоста на чл.8 и тарифен број 30 ст.2 од Правилникот за тарифа за користење на авторски музички дела (Сл.весник на РМ бр.31/07 и бр.70/2008) и се запира извршувањето на поединечните акти или дејствија што се превземени врз основа на одредбите од Правилникот означени во т.1 од ова решение.

Согласно чл.141 ст.1 од ЗОО е предвидено:“тој што со вина ќе му причини штета на друг, должен е да ја надомести. Согласно ст.3 од истиот член е предвидено:“штета без оглед на вина се одговара и во други случаи предвидени со закон.“

Согласно чл.182 ст.1 од ЗАПСП е предвидено:“лице чии права според овој закон се повредени може да бара заштита на правата и надомест на штета.“

Во конкретниот случај овој суд смета дека не се исполнети предвидените законски претпоставки за настанување одговорност за штета на страната на тужениот, а поради следните причини:

Во предметниот спор неспорен е фактот дека тужителот и тужениот немаат склучено договор за јавно соопштување по пат на радио на музички несценските дела, со кој договор се утврдува висината и начинот на наплата и авторскиот надомест за јавно соопштување по пат на радио на сите музички и сценски дела (мали права). Исто така, неспорен е фактот дека со решение У.бр.35/08 на Уставниот суд на РМ од 24.12.2008 година е поведена постапка за оценување на уставноста и законитоста на чл.8 и тарифен број 30 ст.2 од Правилникот со тарифа за користење на авторски музички дела (Сл.весник на Р.М бр.31/2007 и 70/2008), и се запира извршувањето на поединечните акти или дејствија што се превземени врз основа на чл.8 и тарифен број 30 ст.2 од Правилникот.

Како спорен факт останува дали на страната на тужениот постои одговорност за штета поради користење на авторски музички дела и неплаќањето на авторски надомест во ситуација кога тужителот и тужениот немаат склучено договор за утврдување надоместок за користење на авторските дела, и во ситуација кога со решение на Уставниот суд се поведува постапка за оценување на уставноста и законитоста од чл.8 и тарифен број 30 ст.2 од Правилникот со тарифа за користење на авторски музички дела, а се запира извршувањето на поединечните акти или дејствија што се преземени врз основа на одредбите од Правилникот означени во т.1 од ова решение.

Жалителот во изјавената жалба истакнува дека тужениот како корисник на музичките дела врши недозволено и незаконско радиодифузно емитување на авторски дела без обврска кон истиот за наплата на авторски надомест а кое нешто било во спротивност со ЗАПСП, и со тоа им нанесува штета на авторите-носителите на авторското право.

Имајќи ги во предвид претходно изнесените факти и цитирани законски одредби овој суд смета дека не постои одговорност за штета на страната на тужениот, бидејќи во конкретниот случај не постои штетно дејствие преземено од страна на тужениот, а кое нешто е неопходен услов за настанување на одговорност за штета, а поради следните причини:

Неспорно е дека тужителот и тужениот немаат склучено договор со кој се определува надоместот за користење односно емитување на музички дела поради што неможат да се применат одредбите од ЗОО за договорна одговорност за штета.

По наоѓање на овој суд неможат да се применат и одредбите од чл.141 ст.3 од ЗОО за одговорност од штета без оглед на вината во случаи предвидени со закон, а на кој се повикува тужителот-жалителот, од причини што од страна на Уставниот суд е поведена постапка за оценување на уставноста и законитоста од чл.8 и тарифен број 30 ст.2 од П. со тарифа за користење на авторски музички дела и се запира извршувањето на поединечните акти или дејствија што се преземени врз основа на одредбите од овој П., а од друга страна во ниту една одредба од Законот за авторски права и сродните права не е пропишана забрана за користење односно емитување на музичките авторски дела во ситуација кога не е склучен договор за утврдување на надоместокот помеѓу тужителот и тужениот кое право согласно законските одредби исклучиво му припаѓа на авторот, па така по наоѓање на овој суд во конкретниот спор не постои било каква противправност во преземаните дејствија од страна на тужениот за да можат истите да се квалификуваат како штетно дејствие и да доведат до примена на одредбите за одговорност за причинета штета од чл.141 ст.3 од ЗОО.

Овој суд го имаше во предвид и изведениот доказ одлука бр.429-2-0201 од 29.01.2009 година донесена од страна на Собранието на здружението за заштита на авторски музички права-ЗАМП од С. со која се забранува радиодифузно емитување на музички дела кои што ги застапува ЗАМП, а согласно решението за дозвола за колективно остварување на авторското право на несценски музички дела бр.07-1733/19 од 26.01.1998 година издадена од страна на министерството за култура на РМ, а објавено во Сл.весник на РМ бр.78/99, но увидот во истата се констатира дека одлуката е донесена на ден 29.01.2009 година, а додека барањето на тужителот за надомест на штета се однесува за периодот од 2007 и 2008 година, па по наоѓање на овој суд вака донесената одлука е ирелевантна по конкретниот спор и истата не може да има ретроактивно, односно повратно дејствие.

Од погоренаведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Тсж.бр.288/10 од 04.10.2010 год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.1509/10 од 22.06.2011 год.

2. Поднесената пријава за различно право во стечајна постапка по одржувањето на извештајното рочиште е ненавремена, без оглед на тоа што доверителот веќе поднел навремена таква пријава со која бил опфатен друг имот над кој имало засновано заложно право.

Образложение

«Основен суд Кочани» со пресуда «Пс.259/05» од 09.12.2009 година, тужбеното барање на тужителот со кое барал да се утврди спрема тужениот дека тужителот има парично побарување по однос на камати по договори бр.0202-1328/1 од 31.12.1998 година, договор бр.0202-90/1 од 29.01.1999 година и кредити од примарна емисија НБРМ по договор бр.43/93 од 18.06.1993 година во вкупен износ од 39.827.230,50 денари со затезна камата од 05.10.2005 година до исплатата, како и да се утврди дека тужителот има различно право врз основа на решение Р.бр.6/99 и ИНО бр.1/99 од 25.02.1999 година на Основен суд Берово на недвижниот имот згради соспственост на тужениот и тоа стар магацин, откупен магацин, хала за манипулација-ферам завод, управна зграда, магацин, продавница, рибник, магацин-рибник кои се наоѓаат во КО П. согласно списокот на објектите изготвен од Агенцијата на РМ за трансформација на претпријатија со општествен капитал, го одбил како неосновано.

Го задолжил тужителот да им ги надомести трошоците во постапката на тужениот во износ од 41.240,00 денари и на замешувачот РМ во износ од 46.800,00 денари, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата преиначи или укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесување на побиваната пресуда да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП. По мислење на овој суд изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужителот С.б. АД С. и тужениот АД Ј.п. П. во стечај на ден 31.12.1998 година потпишале договор бр.0202-1328/1 за консолидација на обврските по користени кредити на износ од 19.746.277,00 денари, со рок на враќање од 3 години, а отплатата да се врши во еднакви месечни рати почнувајќи од 31.08.1999 година со камата по стапка предвидена со одлука за каматни стапки на банката. Тужениот не ги отплаќал месечните рати по кредитот.

Тужениот му должи на тужителот по однос на редовна камата износ од 6.277.576,00 денари, по интеркаларна камата износ од 1.798.886,00 денари и законска затезна камата износ од 20.731.858,00 денари или вкупен износ од 28.808.320,00 денари. Тужителот со тужениот на 29.01.1999 година потпишал договор бр.0202-90/1 за кредит за откуп на тутун во износ од 10.000.000,00 денари со рок на враќање од 1 година, каматата да се плаќа месечно и со денот на отплатата, а главницата да се врати во целост по 1 година од користењето на кредитот и каматата се пресметува по стапка предвидена со одлука за каматни стапки на банката и договорот ќе се применува од 01.02.1999 година и тужениот се обрзал да плаќа затезна камата доколку не го врати долгот во определениот рок. Тужениот не ја плаќал редовно каматата, ниту ја платил главницата и редовната камата изнесува 1.815.000,00 денари и законска затезна камата во износ од 13.702.000,00 денари или вкупен износ од 15.517.000,00 денари. На ден 18.06.1993 година помеѓу странките е склучен договор бр.43/93 за долгорочен кредит од примарна емисија и тужителот ги претвора на тужениот краткорочните кредити од примарна емисија во долгорочен кредит во вкупен износ од 1.366.440,00 денари со отплата на првата рата на 15.06.2003 година и тужениот се обврзува да плаќа на име провизија на долгорочен кредит со стапка од 2,5 промили годишно односно за 13 години обврската на тужениот изнесува 444.093,00 денари. Тужениот не ги плаќал ниту полугодишните рати и му е пресметана затезна камата во износ од 148.218,00 денари. По основ на договор за претварање на краткорочните кредити од примарната емисија во долгорочен кредит износ од 468.473,00 денари. Вкупната обврска на тужениот кон тужителот за пресметани камати изнесувала 45.386.104,00 денари. Тужениот платил дел од каматите и тоа во вкупен износ од 5.558.837,50 денари. Останале неплатени камати и тоа до договорот бр.0202-1328/1 по пресметана редовна камата износ од 4.471.374,00 денари и затезна камата во износ од 20.731.858,00 денари или вкупно камати за плаќање по договор бр.0202-90/1 за редовна камата тужениот останал да му должи износ од 287.000,00 денари и за затезна камата износ од 13.702.000,00 денари или вкупно 13.989.000,00 денари. По основ на договорот бр.43/93 тужениот му должи на тужителот за плаќање провизија износ од 18.307,50 денари и затезна камата износ од 148.218,00 денари или вкупно 166.525,50 денари и по основ на договор за претварање на краткорочни кредити од примарната емисија во долгорочен кредит на износ од 1.972.510,00 денари вкупно провизија за плаќање износ од 468.473,00 денари. Тужениот му должи на тужителот на име неплатени камати вкупен износ од 39.827.230,50 денари. Со решение Ст.бр.82/2004 од 11.07.2005 година на Основен суд Кочани е отворена стечајна постапка над тужениот. Во Сл.весник на РМ бр.59 од 23.07.2005 година е објавено дека се закажува Собрание на доверители на кое врз основа на извештајот на стечајниот управник доверителите ќе одлучуваат за понатамошниот тек на постапката (извештајно рочиште) на ден 12.09.2005 година. Со решение Ст.бр.82/2004 од 12.09.2005 година е констатирано дека Собранието на доверителите на тужениот, на извештајното рочиште одржано на ден 12.09.2005 година одлучиле деловниот потфат (претиријатието) на должникот да биде затворен и

ликвидиран, со тоа што да бидат завршени сите започнати работи по повеќе склучените договори се до моментот на продажбата на имотот на должникот. Тужителот до стечајниот управник на тужениот на ден 30.09.2005 година поднел пријава на побарување. Со решение на Основен суд во Берово Р.бр.6/99, ИНО.бр.1/99 од 25.02.1999 година се определува укнижување-упис на заложно право интабулација од прв ред на недвижниот имот на должникот АД Ј.п. П. која се состела од недвижен имот кој е наведен во тоа решение. Утврдил дека недвижниот имот бил заверен во поседовен лист бр.803 за КО П. за обезбедување на парично побарување на доверителот С.Б. АД Филијала Б. во вкупен износ од 30.000.000,00 денари и во интабулациона книга да се запише извршливоста на побарувањето. Според прегледот на недвижниот имот - објекти предмет на трансформација Ј. П. и мислење за извештај за проценка на вредноста на претпријатието изготвени од Агенцијата на РМ за трансформација на претпријатија со општествен капитал е наведен недвижен имот и тоа стар магацин, откупен магацин, хала за манипулација-ферам завод, управна зграда, магацин, продавница, рибник и магацин-рибник кои се наоѓаат во КО П. и за кои нема доказ за сопственост. Основен суд Берово со И.бр.481/02 од 11.09.2003 донел заклучок со кој се пристапува кон определување вредност на недвижниот имот. Агенцијата на РМ за приватизација доставила мислење за извештај за проценка на вредноста на тужениот. Основниот суд Берово донел решение за извршување И.бр.481/02 од 13.09.2002 година врз основа на решение Р.бр.6/99 од 25.02.2009 година така што се одредува извршување на имот на тужениот заверен во Пл.бр.803 за КО П. Со решение Гж.бр.2269/02 од 27.01.2003 година на Апелационен суд Штип решението на Основен суд Берово И.бр.481/02 од 13.09.2002 година е потврдено. Во поседовниот лист бр.803 за КО П. имотот е заведен на име РМ корисник АД Ј.п. П. а додека објектите изградени на имотот се сопственост на тужениот. Со решение Ст.бр.82/2004 година од 11.07.2005 година на Основен суд Кочани е отворена стечајна постапка над тужениот. Тужителот С.б. АД С. поднел тужба на 05.10.2005 година.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба правилно првостепениот суд го применил и материјалното право.

Согласно чл.188 ст.1, 2 и 4 од Законот за стечај е предвидено „На испитното (верификационо) рочиште ќе се испитуваат и утврдуваат и побарувањата што биле пријавени по истекот на рокот определен за пријавување на побарувањата. Меѓутоа, ако стечајниот управник или доверителот во стечајната постапка приговореле на испитувањето и утврдувањето на тие побарувања или ако побарувањето е пријавено по завршување на испитното рочиште, стечајниот совет или ќе свика посебно дополнително испитно (верификационо) рочиште или ќе нареди испитувањето и утврдувањето на побарувањата да се изврши во писмена постапка, но во двата случаи трошоците ќе ги сноси лицето кое задоцнило со пријавувањето на своето побарување. Одредбите од овој став соодветно се применуваат и на подоцнежните измени на пријавените побарувања. Ако стечајниот совет побарал од пониско рангираните доверители да ги пријават побарувањата за кои се води парница или друга постапка и ако периодот меѓу денот на кој истекува рокот определен за пријавување на овие побарувања и денот определен

за одржување на испитното рочиште е помал од 8 дена стечајниот совет или ќе свика посебно дополнително испитно (верфикационо) рочиште или ќе нареди верификација во писмена форма. Трошоците за овие дополнителни постапки ќе бидат намарени од имотот што влегува во стечајната маса. Подоцнежните пријави на побарувањата ќе бидат испитувани и утврдувани како што е предвидено во ставовите 1 и 2 од овој член, само ако пристигнале кај стечајниот управник до одржувањето на извештајното рочиште.“

Од изведените докази правилн првостепениот суд утврдил дека со решение Ст.бр.82/2004 од 11.07.2005 година на првостепениот суд дека е отворена стечајна постапка над тужениот и дека бил објавен оглас во Службен весник на РМ бр.59 од 23.07.2005 година со кој што се повикуваат сите доверители своите различни права на подвижните предмети и правата на должникот како и различните права на недвижностите на должникот што не се запишани во јавните книги и различните права на недвижностите што се запишани во јавните книги да ги пријават во рок од 15 дена сметано од објавувањето на огласот. Правилно првостепениот суд утврдил дека со решение Ст.бр.82/04 од 12.09.2005 година на првостепениот суд било констатирано дека Собранието на доверителите на тужениот, на извештајното рочиште одржано на ден 12.09.2005 година одлучиле деловниот потфат (претпријатие) на тужениот да биде затворен. Исто така, правилно првостепениот суд утврдил дека тужителот пријавата за побарувањето према тужениот ја поднел на ден 30.09.2005 година. Правилно првостепениот суд утврдил дека во решението Р.бр.6/99 и ИНО бр.1/99 од 25.02.1999 година на Основниот суд во Берово било определено укнижување-упис на заложно право на недвижен имот и тоа земјиште без притоа да бидат наведени објектите а на тоа и земјиштето кои се предмет на тужбеното барање. Правилно првостепениот суд утврдил дека во поседовниот лист бр.803 имотот бил заведен на Република Македонија - корисник АД Ј. П. и дека во истиот не се наведени објектите предмет на тужбеното барање туку само земјиште. Во конкретниот случај првостепениот суд правилно одлучил како во изреката на побиваната одлука бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека Собранието на доверителите на тужениот, одржал извештајно рочиште на ден 12.09.2005 година каде што одлучиле деловниот потфат на тужениот како должник да биде затворен а тужителот пријавата на побарувањето бр.0306-338 ја доставил до стечајниот управник на ден 30.09.2005 година што значи после одржаното извештајно рочиште а тоа значи дека пријавата ја поднел неблаговремено. Исто така, правилно првостепениот суд утврдил дека тужителот нема различно право врз основа на решението Р.бр.6/99 и Р.бр.1/99 од 25.02.1999 година на Основен суд Берово на недвижниот имот кој е предмет на тужбеното барање од причини што од изведените докази првостепениот суд правилно утврдил дека залогот се однесува на недвижниот имот кој е заведен во поседовен лист Пл.бр.803 за КО П. а кој се состои во земјиште што значи дека зградите на кои тужителот бара различно право не биле предмет на залогата.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот дека поднел благовремена пријава во Основен суд Штип и дека истата требало да се

земе во предвид дека е благовремена и во отворената стечајна постапка која се водела пред Основен суд Кочани, меѓутоа таквиот жалбен навод овој суд не го прифати од причини што стечајната постапка која е водена во Основен суд Кочани е посебна постапка и дека во истата постапка тужителот бил должен да го пријави своето побарување и фактички од денот на поднесувањето на пријавата се цени благовременоста или неблаговременоста на истата пријава. Исто така, неоснован е и жалбениот навод на жалителот дека истиот има различно право на недвижниот имот предмет на тужбеното барање а врз основа на решение Р.бр.6/99 и ИНО бр.1/99 од 25.02.1999 година на Основен суд Берово од причини што во горенаведеното решение не се наведени зградите кои се предмет на тужбеното барање туку само земјиште па според тоа тужителот нема различно право на овој недвижен имот.

Овој суд ги имаше во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, меѓутоа од причини што првостепениот суд дал образложени причини за истите за кои во потполност се согласува и овој суд и од причини што истите не можат да предизвикат поинакво одлучување ги одби како неосновани.

Согласно чл.160 од ЗПП овој суд го задолжи тужителот на тужениот да му плати дополнителни трошоци за одговор на жалбата во износ од 7.020,00 денари.

Од погоренаведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Тсж.бр.65/10 од 01.03.2010 год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.708/10 од 21.04.2011 год.

3.Фактот што друштвото должник со дел од својот имот основал нов субјект, сам за себе не е доволен факт и причина содружникот на друштвото должник да одговара за обврските на друштвото спрема неговите доверители.

Образложение

Основен суд Струмица со пресудата П.675/06 од 25.02.2009 година, тужбеното барање на тужителот ДТ М. М. ДОО Скопје со кое барал да се задолжат тужените Б. Д. од с.Турново и В. В. од Струмица, солидарно да му на тужителот платат на име надомест на штета износ од 738.774,50 денари, со камата на оваа сума по законот сметано од денот на пресудувањето па до конечната исплата, како и да се утврди дека со исплатата на износот од 738.774,50 денари на име претрпена штета на тужителот престанува обврската на ДПТУ „В. М.“ ДООЕЛ Струмица спрема тужителот по пресудата П/С.бр.73/03 од 22.09.2003 година на Основен суд Струмица, како и дека престанува извршувањето на таа пресуда по извршно решение И.бр.6804/03 од 17.11.2003 година на Основен суд Струмица, како и да се задолжат тужените солидарно да му ги на тужителот надоместат трошковите по постапката на делото во висина од 148.490,00 денари, го одбил во целост како неосновано.

Го задолжил тужителот да им ги на тужените надомести трошковите по постапката на делото во висина од 42.574,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот Друштво за трговија на големо и мало „М. М.,“ ДОО Скопје, кој во навремен рок преку полномошникот адвокат Д. В. од Струмица изјавил жалба поради суштествена повреда на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот-тужителот за сторена суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, истата не противречи самата на себе си, ниту на причините дадени за пресудата, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти кои се од битно влијание при одлучувањето по овој предмет.

Неосновани се и жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд утврдил дека со решението на Основен суд Штип Трег.бр.550/01 од 18.06.2001 година бил извршен упис на Друштвото за производство, трговија и услуги увоз-извоз „В. м.“ ДООЕЛ Струмица и за управител на истото со неограничени овластувања бил запишан В. В. од Струмица. Со решението Трег.бр.511/01 од 06.09.2001 година донесено од Основниот суд во Штип се избришал дотогашниот управител на наведеното друштво В. В. и како управител на друштвото со неограничени овластувања се запишала Д. Б.. Утврдил дека ова друштво започнало да работи со многу фирми како трети лица, па и со тужителот, при што за временскиот период од 31.12.2001 година па до 31.12.2002 година истото на име влез - побарување на парични средства спрема трети лица имало вкупен износ од 47.227.538,50 денари а на име излез - долг на парични средства имало вкупен износ од 47.225.338,50 денари, така што на 31.12.2002 година фирмата ја завршила економската година со салдо на парични средства во износ од 2.200,00 денари. Утврдил дека во текот на 2002 година оваа фирма немала ограничувања за вршења на плаќања, т.е. немала блокади или слично и додека истата работела и постоела не користела кредити, ниту пак воспоставувала хипотеки, па и за погоре наведениот временски период немала евидентирано обврски за кредити, туку во билансот како составен дел на годишната сметка на наведената фирма за оваа година постоеле само тековни обврски на фирмата кон добавувачите. И во временскиот период сметано од 01.01.2003 година па до моментот на блокадата на сметката на ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица која блокада е направена на 18.06.2003 година оваа фирма немала евидентирано никакви кредитни задолжувања а сметано од оваа

дата блокадата е непрекината со што и ова правно лице е ограничено со располагањето на парични средства со кои всушност располага односно наплата врши банката поради кои е извршена блокадата на сметките на ова правно лице. Инаку, жиро сметките на ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица биле блокирани по разни основи и тоа судски решенија и решенија на државни органи а пред се на УЈП така што вкупно евидентираните неизмирени обврски поради кои биле блокирани жиро сметките на ова правно лице кај наведените банки судот утврдил дека изнесува вкупен износ од 8.278.311 денари. Инаку, судот утврдил и дека нема извршено трансфер на парични средства од ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица на фирмата „В. к.“ ДООЕЛ Струмица, а инаку вредноста на постојните средства на фирмата на 31.12.2001 година изнесувала 3.704.475 денари а на 31.12.2002 година изнесувала 3.715.162 денари. Судот утврдил дека ова правно лице на ден 31.12.2002 година останало во обрска спрема трети лица па и спрема тужителот и спрема државни органи со сума во износ од 19.564.212 денари. За сумата која што на ден 31.12.2002 година ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица ја долгувал спрема тужителот истиот на ден 30.12.2002 година пред Основниот суд во Струмица поднел предлог за извршување, по кој Основниот суд во Струмица го донел решението И.бр.3642/02 од 30.12.2002 година, меѓутоа по приговор на должникот од 17.01.2003 година Основниот суд во Струмица погоренаведеното решение го укинал и предметот го упатил во стопанско одделение на Основен суд Струмица заведен под ПС бр.73/03. Основниот суд во Струмица постапувајќи по ваквиот предмет ја донел пресудата ПС.бр.73/03 од 22.09.2003 година со која го задолжил тужениот ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица да му на тужителот плати на име главен долг 745.829,50 денари со камати на секој поединечен долг кој произлегува од вкупно досудената сума согласно доспеаноста на секое побарување согласно цитираната фактура во изреката на пресудата па до конечната пресуда, а која пресуда станала правосилна и извршна на ден 16.10.2003 година. Врз основа на ваквата пресуда тужениот ДПТУ „В. м.“ ДООЕЛ Струмица на тужителот му ја исплатил сумата во износ од 285.000 денари а останал да ја должи уште сумата од 460.829,10 денари на која сума е додадена и сумата во износ од од 277.945,00 денари која претставувала изгубена добивка во случај да остатокот од долгот во износ од 460.829,50 денари се наоѓале на сметка на тужителот за временскиот период од 17.01.2003 година па до 11.07.2006 година.

Ваквата фактичка состојба е правилно и целосно утврдена и произлегува од изведените и правилно ценети докази.

Како резултат на целосно и правилно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога ја донел побиваната пресуда и одлучил како во изреката на истата.

Согласно чл.22 ст.3 од ЗТД (објавен во Службен весник на РМ бр.28/96 од 06.06.1996 година кој закон се применувал и во 2001 и во 2003 година се до донесувањето на Законот за трговски друштва објавен во Службен весник на РМ бр.38/96 од 30.04.2004 година) е предвидено дека „Содружниците на друштвото со ограничена одговорност и акционерите на акционерското друштво, како и командиторите во

командитното друштво не одговараат за обврските на друштвото освен кога тоа е определено со овој закон“.

Согласно чл.23 ст.1 од истиот закон „Содружниците на друштвото одговараат за обврските на друштвото во случаите ако: 1. го злоупотребиле друштвото како правно лице да постигнат цели кои за нив како поединци се забранети; 2. правното лице го злоупотребиле за да им нанесат штета на своите доверители; 3. спротивно на законот располагале со имотот на правното лице како со свој сопствен имот; и 4. во своја корист или во корист на било кое друго лице го намалиле имотот на друштвото, а знаеле или морале да знаат дека друштвото не е способно да ги изврши своите обврски спрема третите лица.“

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно одлучил одбивајќи го во целост како неосновано предметното тужбено барање, бидејќи од изведените докази неспорно утврдил дека во конкретниот случај тужените Б. Д. како управител и В. В. како оснивач на фирмата „В. м.“ не превзеле ниедно дејствие предвидено во напред цитираната законска одредба од чл.23 од ЗТД од 1996 година (чл.28 од ЗТД од 2004 година) во смисол на намалување на имотот на друштвото или располагање со имотот на друштвото како со свој имот, или да го злоупотребат друштвото со цел да им нанесат штета на своите доверители или да го злоупотребат друштвото за да постигнат целите што за нив како поединци се забранети, поради што и истите му немаат причинето никаква штета на тужителот. Од овие причини и првостепениот суд правилно прифатил дека тужените не се одговорни за штетата која што ја бара тужителот со предметната тужба.

Овој суд ги ценеше истакнатите жалбени наводи во жалбата на жалителот дека тужените В. В. како оснивач и Б. Д. како управител на фирмата должник „В. м.“ пренесувајќи ги средствата на ново основаната фирма „В. к.“ сториле повреда на Законот за трговски друштва поточно на чл.23 т.3 од овој закон а на што несомнено укажува фактот што ново основаната фирма „В. к.“ со која тужителот никогаш не бил во деловни односи му го платила на тужителот износот од 285.000,00 денари како дел од долгот што фирмата должник „В. м.“ го имала према тужителот, иако „В. к.“ ништо не му долгувала, но не ги прифати ваквите жалбени наводи, бидејќи точно е дека судот во образложението на побиваната пресуда и самиот го наведува тој факт, но фактот што долгот бил платен од „В. к.“ не значи дека имотот на „В. м.“ преминал на „В. к.“ со цел да се изигра тужителот по спорот, од причини што од изведените докази неспорно произлегува дека фирмата „В. м.“ освен тужителот има и многу други должници.

Овој суд ги ценеше и останатите жалбени наводи на жалителот, но не ги прифати од погоре изнесените причини.

Од погоре наведеното а согласно чл.357 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр. 1237/09 од 02.10.2009» год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.465/10 од 13.10.2011 година.

4. Кога банката како гарант кон странски партнер, не доставила доказ дека го платила долгот на странскиот должник кон странскиот партнер пред отварањето на стечајна постапка на должникот, истата не може да има својство на стечаен доверител. Кога странскиот партнер се пријави како доверител, а дополнително банката во својство на гарант на странскиот должник го плати долгот, тогаш банката врз основа на веќе поднесената пријава да се суброгира во правата на доверителот.

Образложение

Основниот суд во Струмица, со пресуда П/С.бр.100/06 од 16.04.2008 година тужбеното барање на тужителот со кое барал напрема тужениот да се утврди побарување, во износ од 331.318,93 УСД Долари која одговара на денарска противвредност сума од 15.441.284,50 денари, на име главен долг со домицилна камата на главниот долг од 331.318,93 УСД сметано од 28.02.2005 год. односно од отварање на стечајната постапка до денот на конечната наплата во денарска противвредност пресметана по средниот курс на УСД од курсната листа на НБ на РМ на денот на плаќањето, и да се задолжи стечајниот должник од стечајната маса да издвои срамерен дел на средствата за намирување на утврденото побарување, и вака издвоениот дел да не се распоредува, истиот да биде задржан додека не биде донесена правосилна одлука по овој спор, како и да се задолжи туженот со трошоци по сорот сумата во износ од 142.659,00 ден., го добил во целост како неосновано.

Секоја странка да ги сноси своите трошоци.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во благовремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи.

Тужениот преку полномошникот Ј. М., адвокат од С. поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на жалителот. Предлага жалбата да се одбие како неоснована, а пресудата потврди. Бара трошоци.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалба, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд утврдил дека со решение на Основниот суд во Струмица Ст.бр. 155/04 од 09.02.2005 година е отворена стечајна постапка против Д. АД Р.. Тужителот поднел пријава за побарување во износ од 41.712.493,00 денари со камата сметано од 10.02.2005 година и за побарување во износ од 15.441.284,50 денари со камата сметано од 01.03.2005 година. Со решение од 22.06.2006 година побарувањето на С. б. во износ од 41.712.493,00 денари се утврдени додека побарувањето во износ од 15.441.284,50 денари е оспорено и за оспореното побарување тужителот

е упатен на спор.

Со договор за издавање на ино гаранции склучен на ден 26.04.1985 година е склучен и договор за издавање на ино гаранции Рег.бр. 54 помеѓу тужителот - З. б. С. од една страна, и Д. од Р.. Во член 1 од договорот е предвидено дека тужителот на Д. Радовиш му одобрува издавање ино гаранција по странски комерцијален кредит за набавка на опрема од К. подрачје во износ од 1.522.522 долари кредитен дел кој ќе биде зголемен со соодветна камата и финансиски трошкови по странски комерцијален кредит. Во член 2 е предвидено дека иногаранцијата се издава на товар на соодветните средства на банката и важи од денот на издавањето заклучно од 30 дена по истекот на рокот на доставувањето на последното плаќање во странство. Во член 5 е предвидено до колку банката за сметка на корисникот на иногаранцијата плати во странство по основ на издадена иногаранција, корисникот е должен платениот износ да и го врати на банката веднаш во ист квалитет на средства со кое е извршено плаќањето како и да плати редовна затезна камата од 71% годишно сметано од денот на измирувањето на обврската во странство од страна на банката до денот на измерување на неговата обврска према банката. Според договорот вкупно потребните средства за реализација на инвестицијата изнесува 1.083.045.000,00 денари. Договорот е потпишан од двата правни субјекта и заверен со печат. По основ на овој договор издадени се две гаранции за тужениот. Првата гаранција од 06 август 1986 година е заснована на договор 2814-6032 и гласи на 226.004,45 долари за испорака, монтажа и пуштање на погон и машини набавени од инопартнерот од П. преку посредникот И. Ек. С.. Во ова гаранција е предвидено дека З. б. С. по налог на комингентот за сметка на Д. од Р. презема према инодобавувачот од П. неоповиклива гаранција дека купувачот ќе ги изврши своите обврски за отплата на кредитираниот износ во роковите на нивно доспевање. Доколку Д. од Р. не го изврши плаќањето, банката превзема обврска неоповикливо по прво писмено барање да ги отплати секој доспеан неплатен износ. Втората гаранција од 26.10.1986 година гласи на 1.646.708,40 клиршки долари од С. Б. како обезбедување за плаќање кон инопартнерот по кредити одобрени согласно комерцијални договори за увоз на опрема за потребите на тужениот. Со гаранцијата банката се обврзува да изврши плаќање на полугодишните рати и предвидената камата на првото барање на инодобавувачот до колку во барањето на истиот е содржано дека купувачот сам не извршил плаќање и тоа по претпоставка дека продавачот ги исполнил своите договорни обврски дека машините се испорачи уредно, монтирани и ставени во погон.

Вештото лице од книговодствената евиденција на тужителот утврдил дека овие побарувања се сведени на вкупен износ од 331.318,93 клиршки долари од кои 18.612,13 клиршки долари од гаранцијата 498 и 312.706,80 клиршки долари од гаранцијата 512.

Побарувањето е намалено врз основа на евидентирани плаќања на Д. Р. што ги во меѓувреме извршила према инопартнерот. Од писменото известување од Д. од 11.12.1997 година се гледа дека истиот ја известува С. б. да поголемиот дел од кредитот е платен и дека останува уште износ од 585.835 УСА долари и дека поради виша сила

тужениот не работи веќе седум години и нема можност да обезбеди средства за враќање на кредитот. С. б. на вештото лице доставила барање од инодоверителот за наплата на гаранција во вкупен износ од 1.778.500,25 УСА долари меѓу кои се наоѓаат и двете предметни гаранции.

Според книговодствената евиденција на тужителот по вонбиланска евиденција овие побарувања кај банката се сведени на 331.318,93 клиршки долари како долг на тужениот према банката.

Од изјавата на вештото лице судот утврдил дека тужителот сумата од 331.318,93 клиршки долари во денарска притивредност од 15.441.284,50 денари до денес ја нема платено на инопартнерот. Вештото лице изјавило дека банката кога е вршено вештачење не доставила документ дека ова сума ја има платено поради што и вештото лице смета дека оваа сума банката до денес ја нема платено на инопартнерот.

Од вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право поради што овој суд согласно чл. 361 ст.1 т.4 од ЗПП ја преиначи првостепената пресуда од следните причини:

Не спорно во текот на постапката од извршениот увид во наодот и мислење на вештото лице е утврдена висината на неисплатениот износ према инопартнерот од 331.318,93 УСА долари.

Првостепениот суд не го зел предвид фактот дека тужбата е поднесена против тужениот на кој е отворена стечајна постапка, а неговото побарување произлегува од две гаранции и тоа издадени од 26.09 и 26.04.1986 година.

При одлучувањето првостепениот суд не ги имал во предвид одредбите од Законот за стечај кој ги регулираат предметните правни односи меѓу странките.

Во чл. 77 ст.1 од Законот за стечај е предвидено дека солидарните должници и гарантите на должникот можат да го пријават своето побарување што тие ќе го стекнат во иднина против должникот по основ на правото на регрес, само ако релевантниот доверител не го пријавил своето побарување. Неспорно е утврдено дека релевантниот доверител инопартнерот го нема пријавено своето побарување во стечајната постапка. Во став 3 од истиот член е предвидено дека солидарните содолжници и гарантите можат да поднесат и барање да им се обезбеди износот што ќе го платат за должникот сразмерно на износот би им припаднал како стечајни доверители. Според овој став од чл. 77 од Законот за стечај произлегува дека поднесувањето на барањето на гарантите да му се обезбеди износ што ќе го плати задолжникот не е условено со тоа да тоа плаќање предходно било извршено од страна на банките. Во став 4 од истиот член е предвидено дека одредбата од став 3 на овој член соодветно се применува и на барањата на банките и на другите лица за обезбедување на средствата за наплата на можните побарувања и тоа по основ на банкарски гаранции или неотповикливи документирани акредетиви што ќе бидат платени за должникот.

Од погоре наведеното јасно произлегува дека првостепениот суд погрешил кога овие побарувања на банката по гаранциите ги сврзува со фактот дека истите не биле платени од тужителот поради што неговото

барање е неосновано.

Согласно чл. 148 од ЗПП, овој суд утврди побарување на тужителот на име трошоци по постапката од 142.659,00 денари и тоа такса за тужба и одлука од по 60.000,00 денари, трошоци за вештачење 17.700,00 денари и трошоци за присуство на вешто лице износ од 4.950,00 денари.

Од погоре наведеното а врз основа на чл. 361 ст.1 т. 4 од ЗПП, се одлучи како во изреката на пресудата.

Апелационен суд Штип, Тсж.бр.269/09 од 21.10.2009 година и Врховен суд на РМ Рев.бр.342/10 од 16.02.2011 година.

5. Лицето кое бара надомест на материјална штета во вид на испуштена добивка, покрај фактот дека не му е испорачана стоката во договорениот рок, теба да докаже дека (имајќи ја вид состојбата на пазарот) било реално да очекува добивка од испораката на стоката на свои купувачи. Исто така, право на надомест на дополнителни трошоци би имал ако докаже дека стоката што не му е испорачана ја купил со дополнителни трошоци.

Образложение

Основен суд Кочани со пресуда Пс.141/05 од 23.11.2009 година, тужбеното барање на тужителот, во целост го усвоил.

Го раскинал договорот за деловна соработка помеѓу тужениот и тужителот, со бр.0307-363/1 заверен кај тужениот и со бр.49/04 заверен кај тужителот.

Го задолжил тужениот да плати на тужителот на име надомест на штета износ од 2.755.091,00 денари со 33К според ЗВСЗК сметана од 21.04.2005 година до исплатата, како и да му ги надомести трошоците во постапката износ од 147.870,00 денари до бараните 168.260,00 денари, го одбил како неосновано.

Противтужбеното барање на тужениот со кое бара тужителот да се задолжи да му плати на име долг за неплатена меркантилна пченица износ од 2.060.420,00 денари и тоа 421.286,00 денари со камата од 05.09.2004 година до исплатата по фактура бр.26/4 од 20.08.2004 година, износ од 449.295,00 денари со камата од 21.10.2004 година до исплатата по фактура бр.29/4 од 12.10.2004 година износ од 157.845,00 денари со камата од 05.11.2004 година до исплатата според фактура бр.31/4 од 20.10.2004 година износ од 179.707,00 денари со камата од 05.11.2004 година до исплатата според фактура бр.32/4 од 20.10.2004 година износ од 69.038,00 денари со камата од 06.11.2004 година до исплатата според фактура бр.36/4 од 21.10.2004 година износ од 474.380,00 денари со камата од 20.11.2004 година до исплатата според фактура бр.64/А од 15.11.2004 година, износ од 82.950,00 денари, со камата од 08.12.2004 година, до исплатата според фактура бр.65/А од 30.11.2004 година, износ од 175.477,00 денари, со камата од 15.12.2004 година, до исплатата според фактура бр.68/А од 30.11.2004 година износ од

9.440,00 денари со камата од 21.11.2004 година до исплатата по фактура бр.69/1 од 12.11.2004 година и износ од 41.002,00 денари со камата од 15.07.2005 година, по фактура бр.56-4 од 07.07.2005 година како и да му плати трошоци во постапката во износ од 109.840,00 денари, а се во рок од 8 дена од приемот на пресудата го одбил како неосновано.

Од вака донесената пресуда останал незадоволен тужениот кој навремено преку својот полномошник, поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, предлага жалбата да се уважи, нападнатата одлука укине и предметот врати на повторно одлучување.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, списите во предметот, ја испита побиваната одлука во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е делумно основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука да погрешно го применил материјалното право по однос на донесената одлука на првостепениот суд во делот I од изреката, ако се има предвид утврдената фактичка состојба. Така судот утврдил дека со договор за деловна соработка бр.0307-363/1 заверен кај тужениот и со бр.49/04 заверен кај тужителот склучен на 04.06.2004 година помеѓу странките, тужениот се обврзал према тужителот да му обезбеди и испорача меркантилна пченица независно од сортата во количина од 600 тони најдоцна до 15.08.2004 година, по цена утврдена од државата во кој рок тужителот и да ја подигне наведената количина. Цената требало да ја исплати на 7-месечни рати почнувајќи од 15.08.2004 до 15.02.2005 година. Потоа врз основа на договорот за деловна соработка, склучен бил и договор за залог на недвижен имот со својство на извршна исправа кај нотар Ч. И. во К. под ОДУ.бр.177/04 од 10.06.2004 година заради обезбедување на паричното побарување на тужениот за целокупната количина на пченица од 600 тони во противвредност од 7.200.000,00 денари. Во корист на тужениот е засновано заложно право од прв ред на недвижен имот сопственост на тужителот кое заложно право било запишано во јавните книги односно во катастарот во Кочани на 15.06.2004 година. Судот утврдил да странките не го почитувале договорот за деловна соработка во целост па така тужениот му обезбедил на тужителот пченица во количина од само 209.038 кгр. односно околу 35% од договореното, а не му обезбедил пченица во количина од 390.962 кгр. Тужителот за примената пченица бил должен да плати износ од 2.186.668,00 денари а исплатил само 176.689,00 денари или околу 8%, а не му платил на тужениот износ од 2.009.979,00 денари по испорачаните фактури бр.26/4, 29/4, 31/4, 32/4, 36/4, 64/A, 65/A и 68/A. Поради нереализираните испораки на договорената количина од 309.962 кгр. меркантилна пченица, а според направената анализа со пресметка во извршеното вештачење, судот прифатил да тужителот претрпел штета од нереализирање на договорот склучен на 04.06.2004 година и тоа од

неостварената дополнителна реализација, односно од производството на брашно по типови и нуспроизводи од преработката - мелењето на пченицата, износ од 1.195.153,00 денари и штета од нереализираната разлика во цена помеѓу домашната и увозната пченица во износ од 1.559.963,00 денари или вкупна штета во износ од 2.755.091,00 денари. Тужителот не му платил на тужениот за примената пченица вкупен износ од 2.060.420,00 денари по вкупно 10 фактури претходно наведени, а кои му биле доставени од тужениот.

На така утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога одлучил како во дел I од изреката на побиваната одлука со која го уважил тужбеното барање на тужителот ДПТУ А. И. ДОО К..

Со чл.251 ст.1 пд ЗОО е предвидено:“доверителот во обврзан однос е овластен да бара од должникот исполнување на обврската а должникот е должен да ја исполни совесно во сето како што гласи таа. Во ст.2 од истиот член е предвидено да:“кога должникот не ќе ја исполни обврската или ќе задоцни со нејзиното исполнување, доверителот има право да бара и надомест на штетата што ја претрпел поради тоа.

Во чл.255 ст.1 од ЗОО е предвидено:“доверителот има право на надомест на обичната штета и испуштената корист кои должникот морал да ги предвиди во време на склучувањето на договорот како можни последици од повреда на договорот со оглед на фактите што тогаш му биле познати или морале да му бидат познати. Согласно чл.142 од ЗОО штетата е намалување и нечиј имот (обична штета) и спречување на негово зголемување (испуштена корист).

Во конкретниот случај првостепениот суд погрешно прифатил дека тужителот претрпел штета од неостварена дополнителна реализација проценета од вештото лице во висина од 1.195.153,00 денари. По наоѓање на овој суд за тоа дека тужителот претрпел ваква штета истиот морал да докаже дека претрпел намалување на својот имот или средства која е преидзивирана со повреда на договорот од страна на тужениот. Во текот на доказната постапка пред првостепениот суд тужителот не приложил докази за тоа дека имал трошоци во вид на купување на количина од 390 тони пченица од друго место со цел да ги исполни договорените обврски према другите купувачи со кои склучил договори за производство на брашно и нуспроизводи. Доколку тужителот тоа го сторил во таков случај можел да бара надомест на штета како разлика помеѓу купената пченица и договорената цена на пченицата со тужениот. Исто така, погрешно првостепениот суд прифатил да тужителот претрпел штета во вид на изгубена добивка од нереализираната разлика во цени помеѓу домашната и увезената пченица во износ од 1.559.963,00 денари, како што ја пресметало вештото лице. За да постои право на надомест на штета поради изгубена добивка потребно е тужителот да докаже дека секако би остварил таква добивка имајќи ја предвид ситуацијата на пазарот како и други параметри, но во конкретниот случај тужителот во доказната постапка пред првостепениот суд не приложил докази за тоа дека реално ќе остварел таква добивка.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот - противтужителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука

и одлучувајќи како во дел II од изреката со кое го одбил противтужбеното барање како неосновано, да погрешно го применил материјалното право. Во фактичката положба првостепениот суд неспорно утврдил дека помеѓу странките бил склучен договор за деловна соработка врз основа на кој бил склучен и договор за залог на недвижен имот со својство на извршна исправа кај нотар Ч. И. од К. заведен под ОДУ.бр.177/04 од 10.06.2004 година заради обезбедување на паричното побарување на тужениот за целокупната количина на пченица од 600 тони во противвредност од 7.200.000,00 денари и во корист на тужениот засновано заложно право од прв ред на недвижен имот сопственост на тужителот кое заложно право е запишано во јавните книги односно во катастарот во К. на 15.06.2004 година.

По наоѓање на овој суд имајќи го во предвид фактот што нотарскиот акт - договорот за залог на недвижен имот со својство на извршна исправа ОДУ.бр.177/04 од 10.06.2004 година на нотар Ч. И. од К. е во сила, противтужениот со реализацијата на истиот ќе може да го наплати своето побарување према тужителот поради што правилно е одлучено кога противтужбеното барање е одбиено како неосновано.

Согласно чл.148 ст.2 и чл.160 ст.2 од ЗПП, овој суд одлучи секоја странка да ги сноси своите трошоци во постапката со оглед на постигнатиот успех на странките во спорот

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 357 и чл.361 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Тсж.бр.88/10 од 24.03.2010 година и Врховен суд на РМ Рев.бр.994/10 од 22.06.2011 година.

6. Кога продавачот одбива да ја спроведе постапката за солемнизација кај Нотар, а претходно купувачот ги уплатил договорните средства, тогаш истиот не може да бара раскинување на договорот, туку купувачот може да бара тој да биде задолжен да изврши солемнизација кај нотар.

Образложение

Основен суд Кочани со пресуда Тс.70/09» од 03.02.2010 година , тужбеното барање на тужителот го усвоил.

Го задолжил тужениот врз основа на полноважен склучен договор во писмена форма и целосно исполнет од страна на тужителот, но незаверен од нотар, со кој му ја продал недвижноста градежно земјиште со вкупна површина од 3623 м.кв., а кое градежно земјиште преставува градежна парцела бр.16471/26, составена од Кп.бр.16471/26 за КО-К., со површина од 2469 м.кв., Кп.бр.16833/2 за КО-К. со површина од 43. м.кв., и Кп.бр.16833/4 за КО К. со површина од 121 м.кв., или вкупно 2633 м.кв., какои градежна парцела бр.16471/27 составена од Кп.бр.16471/27 за КО-К. со површина од 653 м.кв., и Кп.бр.16833/3 за КО-К. со површина од 337 м.кв., да пристапи кон солимезација на договорот пред надлежен

нотар во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Во спротивно врз основа на оваа пресуда тужителот може да изврши пренос на правото на сопственост на недвижниот имот.

Решение - предлогот на тужителот за издавање на привремена мерка го усвоил.

Забранил на тужениот да врши отуѓување и оптоварување на недвижноста градежно земјиште кое преставува градежна парцела бр.16471/26, составена од Кп.бр.16471/26 за КО-К., со површина од 2469 м.кв., Кп.бр.16833/2 за КО-К. со површина од 43. м.кв., и Кп.бр.16833/4 за КО К. со површина од 121 м.кв., или вкупно 2633 м.кв., какои градежна парцела бр.16471/27 составена од Кп.бр.16471/27 за КО-К. со површина од 653 м.кв., и Кп.бр.16833/3 за КО-К. со површина од 337 м.кв., со прибелешка на забраната во јавните книги.

Времената мерка ќе трае се до правосилното завршување на постапката по тужбата на тужителот.

Го задолжил тужениот да му надомести на тужителот трошоци на постапката износ од 178.517,00 денари во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од вака донесената пресуда останал незадоволен тужениот кој навремено поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, предлага жалбата да се уважи, нападнатата одлука укине и предметот врати на повторно одлучување.

Полномошникот на тужителот Л. М., адвокат од С., поднел одговор на жалба со кој ги побива наводите во жалбата, предлага истата да се одбие како неоснована.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалба. списите во предметот, ја испита побиваната одлука во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука да погрешно го применил материјалното право ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Имено првостепениот суд утврдил дека тужителот и тужениот на ден 03.02.2006 година потпишале договор за отуѓување на градежно земјиште со непосредна спогодба. Во чл.1 од договорот било предвидено дека предмет на договорот е отуѓување на градежно земјиште сопственост на РМ што се врши по пат на непосредна спогодба по предлог на правното лице - тужителот, врз основа на инвестициона програма усвоена од Мионистерството и взаемните права и обврски меѓу отуѓувачот и купувачот. Согласно чл.2 од цитираниот договор тужениот од една страна како отуѓувач извршил отуѓување со непосредна спогодба на градежното земјиште сопственост на тужителот како купувач, за изградба на бензинска пумпа, а која преставува градежна парцела Кп.бр.16471/26 за КО-К., со површина од 2469 м.кв., Кп.бр.16833/2 за КО-К. со површина од 43. м.кв., и Кп.бр.16833/4 за КО К.

со површина од 121 м.кв., или вкупно 2633 м.кв., како градежна парцела бр.16471/27 составена од Кп.бт.16471/27 за КО-К. со површина од 653 м.кв., и Кп.бр.16833/3 за КО-К. со површина од 337 м.кв., или се вкупно површина од 3623 м.кв. по цена од 800 денари од метар квадратен или за вкупна цена од 2.898.400,00 денари. Во чл.3 од договорот е предвидено: „дека купувачот се обврзува договорената цена да ја плати во рок од 8 дена по склучувањето на договорот.“ Во чл.6 од договорот е предвидено: „Купувачот се обврзува со градба на објектот да почне во рок од 6 месеци по нотарската заверка на договорот.“ Во чл.7 од договорот е предвидено дека правото на сопственост се стекнува по целосната уплата на износот на паричните средства утврдени во чл.3 од договорот, со запишување на правото на сопственост во јавната книга.“ Тужителот ја платил во целост договорената цена за предметното градежно земјиште во износ од 2.898.400,00 денари и данокот на промет во износ од 115.936,00 денари. По извршената целосна исплата на цената тужителот до нотар Менче Златковска од Кочани го доставил предметниот договор како и останатите списи и документи потребни за солемнизација на договорот. Со писмо бр.М-3/06 од 25.07.2006 година Јавниот правобранител за подрачјето на К., дал позитивно мислење за заверка на договорот кое го доставил до нотарот, но договорот не бил солемнизиран поради тоа што овластените лица на договорните странки не пристапила кај нотарот за да се изврши потврда на договорот. Со писмо од 29.07.2009 година тужителот го известил тужениот дека целокупната документација во врска со заверка на договорот се наоѓа кај нотарот и го повикал тужениот во најкраток рок да определи термин и овластен потписник за да се изврши потврда на договорот кај нотарот. Со писмо од 31.07.2009 година тужениот произнесувајќи се по барањето на тужителот го известил дека едноставно го раскинува договорот, а како причина наведува дека купувачот не ги исполнил обврските од договорот односно не започнал со градба на објектот во рокот утврден во чл.6 од договорот и побарал од тужителот да достави податоци за сметката на која ќе му биде извршено враќање на средствата. Тужителот не се согласил со едностраното раскинување на договорот од страна на тужениот поради што поднел тужба за исполнување на предметниот договор.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.18 од ЗОО е предвидено: „договорот е склучен кога договорните страни се спогодиле за суштествените состојки на договорот.“

Согласно чл.442 ст.1 од ЗОО е предвидено: „со договорот за продажба продавачот се обврзува предметот што го продава да му го предаде на купувачот така што купувачот да стекне право на сопственост, а купувачот се обврзува да му ја плати на продавачот цената.“

Согласно чл.443 ст.1 од ЗОО е предвидено: „Договорот за продажба на недвижни предмети мора да биде склучен во писмена форма.“ Согласно ст.2 од истиот член е предвидено: „потписите на договорните страни кај договорот за продажба на недвижности се

заверуваат кај нотар.“

Согласно чл.59 ст.1 од ЗОО е предвидено:“ договорот може да биде склучен во било која форма, освен ако со закон поинаку не е определено.“ Согласно ст.2 од истиот член е предвидено;“ барањето на законот договорот да биде склучен во определена форма важи и за сите подоцнежни измени или дополнувања на договорот.“

Согласно чл.62 ст.1 од ЗОО е предвидено:“ договорот кој не е склучен во пропишаната форма нема правно дејство доколку од целта на прописот со кој е определена форма не произлегува нешто друго.“

Согласно чл.65 од ЗОО е предвидено:“ Договорот за чие склучување се бара писмена форма се смета за полноважен иако не е склучен во таа форма, ако договорните страни ги извршиле во целост или во поголем дел, обврските што настануваат од него, освен ако од целта поради која е пропишана формата очигледно не произлегува нешто друго.

Во конкретниот случај од изведените докази неспорно произлегува дека предметниот договор за отуѓување на градежно земјиште со непосредна спогодба од 03.02.2006 година потпишан од страна на тужителот и тужениот не е заверен односно солемнизиран од надлежен нотар. Имено овој суд смета дека договорот за продажба на недвижности е формален договор, која форма преставува суштествен елемент на договорот без кој договорот не може ни да настане, а кое нешто е во согласност со чл.443 ст.1 и 2 од ЗОО, па така по наоѓање на овој суд ваква потпишаниот договор не произведува правно дејство односно смета дека ниту не настанал, од причини што не е склучен во пропишаната законска форма - заверен односно солемнизиран од надлежен нотар како суштествен елемент на договорите за продажба на недвижности, ниту пак ваквиот договор може да се смета за полноважен согласно чл.65 од ЗОО иако не е склучен во пропишаната форма, бидејќи истиот не е извршен во целост или поголем дел, а во конкретниот случај тужениот не ја извршил својата обврска предвидена во чл.7 од договорот, со предавање на предметот што е предмет на договорот - недвижноста со запишување во јавни книги во кои се евидентира правото на сопственост, па од овие причини овој суд ја преиначи побиваната пресуда и одлучи како во изреката на на тој начин што го одби тужбеното барање на тужителот да се задолжи тужениот да пристапи кон исполнување на предметниот договор.

Согласно чл. 160 ст.2 в.в. со чл. 148 ст.1 и чл. 149 од ЗПП овој суд го задолжи тужителот да му ги надомести на тужениот парничните трошоци во вкупен износ од 25.272,00 денари, од кои за состав на одговор на тужба износ од 4.680,00 денари, за застапување на две рочишта износ од 9.360,00 денари, 20 % зголемување за времената мерка износ од 2.808,00 денари и за состав на жалба со 50% зголемување и зголемување за времената мерка 20 % износ од 8.424,00 денари, како и да плати трошоци по постапката износ од 96.000,00 денари на име такса за жалба во корист на сметката на приходи од судски такси во Б. на Р.М. во рок од 8 дена од приемот на оваа пресуда.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 361 т.4 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Од причини што овој суд побиваната пресуда ја преиначи и одлучи како во изреката на оваа одлука, следуваше да и предлогот на тужителот за издавање на предложената привремена мерка го одби како неосновано.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.370 ст.3 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Тсж.бр.147/10 од 03.05.2010 година и Врховен суд на РМ Рев.бр.1101/10 од 06.04.2011 година.

7. Истакнатото побарување во стечајна постапка, по основ на веќе утврдено побарување во претходна стечајна постапка кај истиот стечаен должник и по осов на склучено судско порамнување или врз основа на поднесен предлог за извршување не произведува право на тужителот на одвоено намирување на така утврдените побарувања. За да се стекне различно право не е доволно по барање на доверителот да се донесе решение за попис и проценка, туку е потребно пописот да биде извршен.

Образложение

Основниот суд во Кочани, со пресуда Пс.бр.85/2005 од 13.07.2009 година тужбеното барање на тужителот, делумно го уважил.

Утврдил дека стечајниот доверител Е.п. В. има побарување од стечајнат амаса на тужениот-стечајниот должник АД Х. во стечај К. во вкупен износ од 9.281.750,00 ден. од кои на име ЗЗК на основаца од 2.518.057,00 ден. износ од 5.295.637,00 ден.; на име ЗЗК на основаца од 1.892.967,00 ден. износ од 3.981.033,00 ден. и на име трошоци во постапката по Ис.бр.219/04 износ од 5.080,00 ден. како и ЗЗК на овој износ од 9.281.750,00 ден. сметано од денот на поднесување на тужбата односно 24.02.2005 год. па до конечната исплата.

Тужбеното барање на тужителот со кое барал да се утврди дека има побарување од стечајната маса спрема тужениот во вкупен износ од 10.502.901,00 ден. од кои 2.575.928,00 ден. по решение Ст.бр.43/04; 1.892.967,00 ден. по решение Ст.бр.43/04; 1.892.967,00 ден. како дел од утврдено побарување во Ст.бр.73/96;63.913,00 ден. на име разлика од бараната камата во износ од 5.359.550,00 ден. до утврдената 5.295.637,00 ден. и износ од 4.077.126,00 ден. како разлика од бараната камата во износ од 8.058.159,00 до утврдените 3.981.033,00 ден. како и законска камата на овој износ од денот на утужувањето па до конечната исплата, го одбил како неосновано.

Тужбеното барање на тужителот со кое барал да се утврди спрема тужениот дека има различно право-право на одвоено намирување на износ од 7.940.558,00 ден., го одбил како неосновано.

Го задолжил тужениот да на тужителот му ги надомести трошоците во оваа постапка во вкупен износ од 65.330,00 ден. во рок од 15 дена од правосилноста на оваа пресуда.

Од ваквата пресуда во дел II и III од изреката останал незадоволен тужителот, кој во благовремен рок преку полномошникот

поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, пресудата во дел II и III ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Од истата пресуда во дел I од изреката останал незадоволен тужениот, кој во благовремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, пресудата во дел I ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот преку полномошникот П.Е., адвокат од К. поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на жалителот. Предлага жалбата да се одбие како неоснована, а пресудата потврди. Бара трошоци за одговор на жалба во износ од 65.750,00 денари.

Апелациониот суд во Штип, ги разгледа жалбите, одговорот на жалба, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбите се неосновани.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот дека при донесувањето на побиваната пресуда во ст.1 дел II, III и ст.2 сторил суштествена повреда од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП. По мислење на овој суд, изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, не противречи сама на себе, ниту на причините за нејзиното донесување, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти до кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи за погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно оценети докази првостепениот суд утврдил дека тужителот и тужениот имале доо. Над тужениот-стечајниот должник АД Х. во стечај К. пред Основен суд во Кочани била отворена стечајна постапка под Ст.бр.73/96 во која сега тужителот пријавил побарување. Со решение Ст.бр.73/96 од 22.01.1997 год. на сега тужителот му било утврдено побарување во вкупен износ од 3.785.934,00 ден., а за останатиот дел од пријавеното побарување во вкупен износ од 2.868.596,00 ден. неговото побарување било оспорено и за овој износ истиот бил упатен на спор. За оспореното побарување од 2.868.596,00 ден. тужителот водел постапка пред и било постигнато судско порамнување под Пс.бр.193/97 со кое сега тужениот му го признал побарувањето во износ од 2.518.057,00 ден. како и трошоци во оваа постапка во износ од 57.871,00 ден. Врз основа на постигнатото порамнување тужителот поднел предлог за извршување заведен под Ис.бр.219/04 со кој побарал присилна наплата на износ од 2.518.057,00 ден. на име главен долг и 57.871,00 ден. на име трошоци во парничната постапка, а во извршната постапка бил задолжен со трошоци од 5.080,00 ден.

Над сега тужениот со решение Ст.бр.43/04 од 20.12.2004 год. е отворена втора стечајна постапка, а со решение на истиот суд од

24.10.2005 год. стечајната постапка е заклучена. По објавениот повик на доверителите за пријавување на побарувањата, тужителот пријавил побарување со право на различно намирување и со право на редовно намирување. Како различно право пријавил побарување по извршениот предмет Ис.бр.219/04 на име главен долг, на име камата по каматна листа од 5.359.550,00 ден., на име трошоци 57.871,00 ден. и трошоци по извршување од 5.080,00 ден. и ЗЗК на сите овие износи од денот на одржувањето на извештајното рочиште па до конечната исплата на долг. По основ на редовно намирување како доверител на стечајна маса пријавил побарување кое претходно во претходната стечајна постапка над стечајниот должник што се водела пред Основен суд во Кочани Ст.бр.73/96 му било признато односно утврдено на износ од 3.785.934,00 ден. како главен долг и пресметана камата на овој долг од 8.058.159,00 ден. како и законска затезна камата на овие износи од денот на одржување на извештајното рочиште па до конечната исплата или се вкупно пријавил побарување во износ од 19.784.651,00 ден.

Со решение на Основниот суд во Кочани Ст.бр.43/04 од 08.02.2005 год. на тужителот му е утврдено побарување во вкупен износ од 2.257.928,00 ден. во кој влегува износот од 2.518.057,00 ден. по судско порамнување и 57.871,00 ден. како трошоци на постапката и со истото решение му е признат износот од 1.892.967,00 ден. кој претставува 50% од вкупно утврдениот износ од 3.785.934,00 ден. во претходната стечајна постапка Ст.бр.73/96 или вкупно со ова решение на сега тужителот како стечаен доверител му е утврдено побарување од 4.468.895,00 ден.

На тужителот со решение му е оспорено пријавеното побарување во износ од 1.892.967,00 ден. кој износ преставува 50% од износот од 3.785.934,00 ден. како претходно утврдено побарување во претходната стечајна постапка под Ст.бр.73/96 и овој износ на тужителот-стечајниот доверител е претворен во акции и е запишан во акционерската книга од причина што ова побарување кое му е утврдено во претходната стечајна постапка според усвоената програма на финансиска и сопственичка трансформација со мерки и активности за долгорочна консолидација на друштвото е конвертирано во траен влог. Со истото решение е оспорено пријавеното побарување на сега тужителот во износ од 5.080,00 ден. за трошоци во извршната постапка, износот од 5.359.550,00 ден. кои тужителот ги пријавил по изготвената каматна листа, а на износот од 2.518.057,00 ден., износот од 1.892.967,00 ден. кои претставуваат 50% од претходно утврдениот побарување во претходната стечајна постапка и износ од 8.058.159,00 ден. кои тужителот ги пријавил како доверител по основ на камата на вкупен износ од 3.785.934,00 ден. или се вкупно со ова решение на тужителот како доверител на стечајна маса му било оспорено побарување во вкупен износ од 15.315.756,00 ден. Со истото решение тужителот бил упатен на спор.

При изнесената состојба, по наоѓање на Апелациониот суд во Штип, првостепениот суд со побиваната пресуда правилно го применил материјалното право давајќи образложени причини од што се раководел при одлучувањето, кои ги прифаќа и овој суд.

Правилно првостепениот суд утврдил од извршениот увид во предметот Ст.бр.73/96 и решението од 22.01.1997 год. дека во оваа стечајна постапка на тужителот му е утврдено побарување како

доверител во вкупен износ од 3.785.934,00 ден., а му е оспорено побарување од 2.868.596,00 ден. за кој износ истиот е упатен на спор. Правилно првостепениот суд од извршениот увид во судското порамнување Пс.бр.193/97 утврдил дека тужениот на тужителот од оспореното побарување во стечајна постапка му признал вкупен износ од 2.518.057,00 ден. и му ги признал трошоците во постапката од 57.871,00 ден. и трошките во извршната постапка. Правилно првостепениот суд од извршениот увид во предлогот за извршување Ис.бр.290/04 утврдил дека тужителот поднел предлог за извршување врз основа на погоре наведеното судско порамнување и дека тужителот бил задолжен со трошоци во извршната постапка од 5.080,00 ден. Од увидот во предметот Ст.бр.73/96 пријавата на сега тужителот од 13.01.2005 год. и решението на Основниот суд во Кочани Ст.бр.43/04 од 08.02.2005 год. е утврдено со сигурност дека во повторно отворената стечајна постапка над тужениот, сега тужителот пријавил право на различно намирување во вкупен износ од 7.940.558,00 ден. по судското порамнување, извршните трошкови и трошоците по постапката, како и побарување од стечајна маса на веќе претходно утврдено побарување во постапката Ст. бр.73/96 на име главен долг од 3.785.934,00 ден. со пресметана камата во износ од 8.058.150,00 ден. или вкупно овој доверител пријавил износ од 19.784.651,00 ден. Правилно првостепениот суд од извршното решение го утврдил со сигурност фактот дека од вака пријавеното побарување на доверителот сега тужителот, му е утврдено побарување од 2.575.928,00 ден. кои се однесуваат на признато побарување по судското порамнување, трошоци во постапката. Останатите пријавени побарувања од 1.892.967,00 ден. што претставува 50% од пријавеното побарување на износ од 3.785.934,00 ден. му е оспорено на доверителот, а останатите 50% од овој износ му се претворени во акции, а со решение не му се утврдени и пријавените побарувања и тоа 5.359.550,00 ден. кои тужителот ги пријавил како побарување по основ на камата пресметани на износот од 2.518.005,00 ден., 8.058.159,00 ден. кои тужителот како доверител ги пријавил по основ на камата на износот од 3.785.934,00 ден. и 5.080,00 ден. кои ги пријавил по основ на трошоци по Ис.бр.219/04 или вкупно по пријавеното му е оспорено побарување во износ од 15.315.756,00 ден., а оспорено му е и различното право на утврдениот износ од 2.518.057,00 ден., па со оспореното побарување овој доверител е упатен на спор. Овие факти во текот на постапката не биле спорни ниту помеѓу странките.

Неспорно првостепениот суд утврдил од извршениот увид во наодот и мислењето на вештото лице дека од вкупно пријавеното побарување на тужителот во претходната стечајна постапка на тужителот како доверител му е утврдено побарување од 4.468.895,00 ден. и тоа по основ на главен долг по судското порамнување и трошоци по постапката или вкупно му се признати 2.575.928,00 ден. Исто така, согласно вештачењето на тужителот му е признато и побарување како доверител со претходно решение за утврдени побарувања од 22.01.1997 год. износ од 1.892.967,00 ден. кое претставува 50% од утврденото побарување во стечајната постапка Ст.бр.73/96 која во вкупен износ изнесува 3.785.934,00 ден. која била запрена со програма за финансиска

сопственичка трансформација, или по сите основи на тужителот му е утврдено побарување од 4.468.895,00 ден.

Од писмениот наод и мислење на вештото лице неспорно првостепениот суд утврдил дека основано му е оспореното побарување на тужителот во износ од 1.892.967,00 ден. кое претставува 50% од претходно утврдено побарување, бидејќи за овој износ побарувањето на доверителот му е претворено во траен влог. Од писмениот наод на вештото лице е утврдено дека тужениот останува да му должи на тужителот по основ на камата и тоа на утврдено побарување со судското порамнување на основица од 2.518.057,00 ден. износ од 5.295.637,00 ден., но утврдено побарување по Ст.бр.73/96 од 22.01.1997 год. на износ од 3.785.934,00 ден. на основица од 1.892.967,00 ден. кој претставува 50% од утврденото побарување во износ од 3.981.033,00 ден. и по основ на трошоци по извршното решение 5.080,00 ден. или се вкупно тужениот му должи на тужителот износ од 9.281.750,00 ден.

Во чл.71 од Законот за стечај кој важел во моментот на отварањето на стечајната постапка, е предвидено дека стечајни доверители се лични доверители на должникот кој на денот на отварањето на стечајната постапка имаат некое имотно право побарување од него.

Во чл.195 од Законот за стечај, е предвидено ако на испитното верификационото рочиште или во писмена постапка должникот оспорува некое побарување, доверителот може да поднесе тужба за утврдување на оспореното побарување против должникот. Ако на денот на отварањето на стечајната постапка веќе се води парнична постапка во врска со тоа побарување, доверителот може да ја продолжи таа постапка против должникот.

Правилно првостепениот суд утврдил побарување на тужениот према тужителот во вкупен износ од 9.281.750,00 ден., а во точка 2 правилно го одбил тужбеното барање да се утврди побарување од 10.502.901,00 ден., бидејќи ова побарување се однесува на 2.575.928,00 ден. по судско порамнување како претходно утврдено побарување, како разлика во пријавена и пресметна камата од страна на тужителот по негова каматна листа од 5.359.550,00 ден. на основица од 2.518.057,00 ден. до утврдена камата од страна на вештото лице во висина од 5.295.637,00 ден. и 4.044.126,00 ден. како разлика поради неправилно пресметана камата од страна на сега тужителот кој тој ја пресметал на основица од 3.785.934,00 ден. на утврдено побарување во стечајниот предмет 73/96.

Правилно првостепениот суд постапил кога во дел III од изреката на пресудата го одбил како неосновано да се утврди различно право со одвоено намирување на износот од 2.518.057,00 ден. главен долг со пресметана камата и трошоци во постапката. Правилно во конкретниот спор го применил чл.82 од Законот за стечај кој важел во тој период дека доверителите кои имаат заложно право или право на намирување на некој предмет, или права што се запишани во јавна книга, имаат право на одвоено намирување на тој предмет или право според одредбите на Законот за извршна постапка. Во чл.83 ст.1 од истиот Закон, е предвидено дека доверителите кои на некој предмет од стечајна маса имаат некакво заложно право што не е запишано во јавна книга имаат во

согласност со овој Закон право на одвоено намирување на своето побарување на каматите и на трошоците од вредноста на заложениот предмет. Во чл.84 од Законот за стечај, е предвидено дека со доверителите наведени во чл.83 на овој Закон изедначени се доверителите на кои должникот поради обезбедување на нивните побарувања им предал некој подвижен предмет или им предал некое право, доверителите кои имаат право на задржување на некој предмет, бидејќи нешто употребиле во корист на тој предмет, доверителите кои правото на задржување го имаат врз основа на закон или од неа и Р. М. или од неовластено јавно правно лице ако предметот за кој постои обврска за плаќање царина или данок по закон служи за обезбедување на јавните давачки.

Правилно првостепениот суд од изведените докази утврдил дека тужителот нема својство на разлачен доверител, бидејќи не докажал дека има засновано било какво заложно право запишано во јавни книги или незапишано во јавни книги, ниту пак има воспоставено обезбедување на своето побарување на некој подвижен предмет или некое право. Правилно е становиштето на првостепениот суд дека побарувањето по основ на утврдено побарување во претходна стечајна постапка и по основ на судско порамнување или врз основа на поднесен предлог за извршување не произведува право на тужителот на одвоено намирување на така утврдените побарувања.

Неоснован е жалбениот наод на жалителот по однос на утврдените трошкови по постапката, бидејќи првостепениот суд, по мислење на овој суд, истите правилно ги одмерил согласно чл.148 од ЗПП.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на тужителот, а особено жалбениот навод дека бил одобрен попис и пленидба од страна на првостепениот суд, но го одби како неоснован, бидејќи за да има право на одвоено намирување во стечајната постапка требало судот да излезе на лице место и изврши попис и пленидба на подвижен или недвижен имот на тужениот и врз основа на така опишаните предмети тужителот ќе има право на одвоено намирување во стечајната постапка што е во согласност со чл.78 ст.1 од тогаш важечкиот Закон за извршна постапка, каде беше предвидено дека со пописот доверителот се стекнува со заложно право врз опишаните предмети, што во конкретниот случај не е така.

Од погоре наведеното произлегува дека неоснован е жалбениот навод на жалителот дека првостепениот суд бил должен во конкретниот случај да ги примени членовите 85, 99 ст.5, 99а ст.1 од Законот за стечај.

Неоснован е жалбениот навод дека погрешно било утврдено дека 50% од побарувањата била претворени во акции, бидејќи реално не биле запишани акциите на тужителот, бидејќи од извршениот увид во акционерска книга се утврди дека истите биле упишани во акционерската книга на тужениот.

Неоснован е жалбениот навод на тужениот во дел I од првостепената пресуда дека на пресметаната камата не требало да се досудува камата од поднесувањето на тужбата, бидејќи согласно чл.268 ст.2 од ЗОО е предвидено дека на износот на неисплатена камата може да се бара затезна камата само од денот кога до судот е поднесено

барање за нејзина исплата. Правилно првостепениот суд согласно овој член го задолжил тужениот да плати на тужителот камата од поднесувањето на тужбата па до исплатата на долгот.

Согласно чл.160 од ЗПП, овој суд го задолжи тужениот на тужителот да ги плати трошките за одговор на жалба и тоа за состав 5.750,00 ден. и судска такса 60.000,00 ден.

Од погоре наведеното, а врз основа на чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд – Штип Тсж.бр.470/09 од 17.02.2010 година и Врховен суд на РМ Рев.бр.751/10 од 27.04.2011 година.

8. Посредникот меѓу домашен производител и странски нарачател нема одговорност спрема домашниот производител за неплатениот износ од странскиот нарачател, посебно при состојба кога неплатениот износ е поради реализација за неквалитет што го утврдиле контролори на нарачателот.

Образложение

Основен суд Штип со пресуда II Пл.511/08» од 26.10.2009 година, приговорот на тужениот против платниот налог ИПЛ-511/08 од 18.12.2008 година, го усвојил.

Платниот налог ИПЛ-511/08 од 18.12.2008 година со кој тужениот е задолжен да му плати на тужителот износ од 1.711.032,00 денари со ЗЗК согласно ЗВСЗК на износи и за периоди конкретно наведено во ст.2 од изреката на пресудата, како и за трошоци за издадениот платен налог во износ од 54.561,00 денари, го укинал.

Го задолжил тужителот да му плати на тужениот износ од 57.286,00 денари во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Барањето на тужениот за трошоци на постапката за износ од 3.692,00 денари што претставува разлика од досудените 57.286,00 денари до бараните 60.978,00 денари, го одбил.

Со решение, констатирал дека тужбата на тужителот против тужениот за износ од 892.271,00 денари со ЗЗК, е повлечена.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот, преку полномошникот адвокат Л.Ј. од Ш., поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е јасна и разбирлива а во образложението на истата се дадени доволно причини за решителните факти кои не противречат на изведените докази, поради што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Првостепениот суд правилно и целосно ја утврдил фактичката состојба и врз основа на изведените и правилно ценети докази прифатил за утврдено дека во текот на 2007 година тужителот и тужениот имаат склучено 3 договори меѓусебно а во тие договори како странка се појавува и странски партнер и тоа склучиле: договор за сезона 2007/2008 година помеѓу М.ДОО Ш., К. гмбх од Г. и Е.к., договор за сезона 2007/2008 година помеѓу М. ДОО Ш., Н. и Л. од Г. и Е.к. и третиот договор за сезона 2007/2008 година бил склучен меѓу М.ДОО Ш., А. гмбх од Г. и Е.к. од В. Судот утврдил дека во сите 3 склучени договори тужениот М. се јавува како увозник, странскиот партнер се јавува како корисник а тужителот се јавува како производител, а во делот на содржината на договорите, правата и обврските на сите тројца потписници на договорот биле идентични во сите три договори. Првостепениот суд утврдил дека предмет на договорите е лон производство на текстилни производи. Во чл.6 од договорите бил утврден начинот на плаќање според кој плаќањето се вршело со девизен распоред на девизна сметка на тужителот, кој распоред го вршел тужениот а по добивањето на девизниот прилив уплатен од страна на странскиот партнер. По пристигнувањето на девизниот прилив тужениот го распоредувал истиот при што за себе задржувал дел по основ на провизија, банкарска провизија, а царинските и шпедиторските трошоци, како и трошоците на банкарската гаранција биле на товар на тужениот. Судот утврдил дека во чл.7 точка г од склучените договори било предвидено странскиот партнер односно корисникот да го следи текот на производството и да врши контрола на производството. Првостепениот суд утврдил дека во чл.8 од склучените договори биле утврдени обврските на тужениот кој се појавува како увозник во предметниот договор и неговите обврски се состоеле во тоа што истиот требало да ја обезбеди потребната документација за увоз и извоз на материјалот и готовите производи, да врши испорака и утовар на готовите производи за извоз, како и да дава техничка помош на производителот во врска со документацијата, преводите и сл. Судот утврдил дека во чл.9 од склучените договори биле утврдени обврските на тужителот кој се јавува како производител а неговите обврски согласно склучениот договор биле да го прима материјалот, да го спроведува производството според налозите, упатствата и критериумите на странскиот партнер, да им овозможи пристап на контролите во текот на производството, а исто така согласно склучениот договор тужителот одговарал и за скриени недостатоци кои ќе се утврдат покасно од страна на корисникот, како и одговарал за испорачаните готови производи со послаб квалитет при што било предвидено дека ќе има задолжувања од страна на странскиот

партнер, а тоа задолжување ќе биде сопрено од девизниот прилив од страна на странскиот партнер, а во случајот како што е предвидено во договорот тоа е корисникот. Судот утврди дека од страна на странските партнери во производствениот погон на тужителот биле испраќани контролори кои биле задолжени да го следат производството и вршеле заверка на мустрите - моделите. Контролорите на странскиот партнер вршеле проверка односно контрола и при утоварот така што кога истите ќе ја извршеле потребната проверка му било јавувано на тужениот да испрати возило за да биде превземена робата. Судот утврдил дека за извршената работа тужителот изготвувал фактури кои ги испраќал до тужениот, а овој понатаму ги проследувал до странските партнери. Фактурите биле изразени во евра. Судот утврдил дека од страна на странските партнери кога изработената роба пристигнувала кај нив ја тие вршеле контрола, па доколку имало недостатоци за истите го известувале тужениот кој пак го известувал тужителот, а странските партнери за утврдените недостатоци испраќале помал износ на девизи кај тужениот, а на име задршка за рекламација или некавалитетна изработка на производите. Судот утврдил дека од страна на тужителот сите налози за шиене биле изработени. Тој со испратница од неговиот производствен погон ги има предадено на тужениот како што било договорено, изготвувал фактури и истите му ги доставувал на тужениот. Тужениот од своја страна во неговата книговодствена евиденција ги евидентирал фактурите на сметката бр.240-обврски кон поврзани субјекти, а додека пак тужителот во својата книговодствена евиденција ги евидентирал фактурите на сметка бр.1210 - побарувања од странство. Судот утврдил дека за извршената работа на тужителот од страна на странските партнери му е вршено плаќање на начин како што е наведено во склучениот договор односно странскиот партнер ги испраќал потребните девизни средства на сметката на тужениот, а тој пак ги префрлал до девизната сметка на тужителот. Судот утврдил дека за извршената работа на тужителот не му се исплатени сите фактури така што е останат долг кој што не е платен во вкупен износ од 1.711.032,00 денари. Судот утврдил дека како причина за неплаќањето е што странските партнери не испратиле девизен прилив во износ кој што го побарувал тужителот туку го испратиле во помал износ а поради рекламации на испорачаната роба. Рекламациите кои ги имале странските партнери тужениот ги евидентирал и во својата книговодствена евиденција ги спроведувал намалувањата на вредноста на испорачаните текстилни производи што ги извршиле странските купувачи преку нивните финансиски задолжувања. Судот утврдил дека за ваквото намалување на девизниот прилив тужениот го известувал тужителот.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.869 од ЗОО, со договор за посредување се обврзува посредникот да настојува да најде и да доведе во врска со налогодавецот лице кое со него би преговарале за склучување на определен договор а налогодавецот се обврзува да му исплати определен надомест ако тој договор бил склучен.

Во конкретниот случај првостепениот суд неспорно утврдил дека тужителот и тужениот имаат склучени 3 договори за сезона 2007/2008 година, а во кои договори како договорни страни покрај тужителот и тужениот се појавува и странски партнер.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека предмет на склучените договори било лонг производство на текстилни производи.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека во сите 3 склучени договори тужениот Мавис се јавува во својство на увозник, странскиот партнер во својство на корисник, а тужителот во својство на производител.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека обврската на тужениот -увозникот согласно склучениот договор се состоела од обезбедување потребна документација за увоз и извоз на материјалот и готовите производи, испорака и утовар на готовите производи, како и давање техничка помош на производителот во врска со документацијата.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека обврските на тужителот-производителот согласно склучениот договор биле преим на основниот и помошниот материјал и пропратната документација, а производство според работните налози, упатства и критериуми на корисникот, како и одговорност за сите евентуални отстапувања од предвидениот квалитет, квантитет и планираниот термин за испорака на готовите производи, и одговорност за сите скриени недостатоци кои првичната контрола на корисникот не можела да ги забележи а подоцна се утврдат.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека обврските на корисникот согласно склучениот договор биле да обезбеди на производителот суровини и материјали потребни за производството според претходно договорената динамика на испорака, да обезбеди превоз на негов трошок до и од магацинот на увозникот, да обезбеди потребна документација за увоз на основниот и помошниот материјал, како и да врши контрола на текот на квалитетот на производството.

Првостепениот суд неспорно го утврдил и начинот на плаќање, кое плаќање се вршело со девизен распоред на девизна сметка на производителот од страна на увозникот, веднаш по добивањето на девизниот прилив уплатен од страна на корисникот така што откако увозникот ќе го одобрил производителот со адекватниот девизен износ намален за договорената провизија на увозникот и за банкарската провизија за тој износ.

Првостепениот суд неспорно утврдил дека за извршената работа на тужителот не му биле исплатени сите фактури така што останал неплатен долг во вкупен износ од 1.711.032,00 денари, а како причина за неплаќањето било што странските партнери не испратиле девизен прилив во износ кој што го побарувал тужителот туку го исплатиле во помал износ поради рекламации на испорачаната роба, а за кои рекламации тужениот уредно го известувал тужителот согласно склучениот договор.

Од претходно изнесените причини по наоѓање на овој суд неспорно произлегува дека тужениот не е во обврска да го плати утужениот износ бидејќи тужениот вршел само посредување помеѓу тужителот и странскиот партнер и тоа при склучување на предметните

договори, извозот на готовите текстилни производи, како и при начинот на плаќање, а корисникот односно странските партнери биле договорни страни кои имале за обврска согласно склучените договори да вршат контрола на квалитетот на производството како и плаќање за извршената работа на производителот односно тужителот во предметниот спор. Па така, првостепениот суд правилно постапил кога одлучил како на начин во изреката на побиваната одлука.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот да првостепениот суд погрешно утврдил дека тужениот е само посредник помеѓу тужителот и странскиот партнер и дека во конкретниот случај се работи за договор за дело па така првостепениот суд погрешно го применил материјалното право од чл.869 од ЗОО наместо да ги примени одредбите од чл.619, 630, 633 и 634 од ЗОО, но не го уважи овој жалбен навод бидејќи по наоѓање на овој суд во предметните договори тужителот се јавува во својство на вршител на работа односно производител, а додека пак странскиот партнер како нарачувач односно - корисник се обврзува да му исплати одреден надомест на тужителот односно производителот, од што неспорно произлегува дека на страната на тужениот кој се јавува во својство на увозник согласно склучениот договор не се содржани елементи, карактеристики, одбележја, односно суштествени состојки кои упатуваат на договор за дело.

Овој суд ги ценеше и останатите жалбени наводи на жалителот, но истите не ги уважи од претходно изнесените причини.

Согласно чл.160 од ЗПП, овој суд го задолжи тужителот да му плати на тужениот вкупен износ од 23.100,00 денари за дополнителни трошоци за одговор на жалба а кои се однесуваат за состав на одговор за жалба во износ од 5.850,00 денари и судска такса во износ од 17.250,00 денари а ова согласно Адвокатскиот тарифник и Законот за судски такси.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд – Штип Тсж.бр.61/10 од 02.03.2010 год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.475/10 од 06.04.2011 година.

9. Кога странскиот нарачател при исплатата на завршена работа точно назначи дека плаќа работа завршена од поименично наведен подизведувач, изведувачот не може да го менува редоследот на плаќање и е должен уплатените средства од странскиот нарачател да ги пренесе на подизведувачот без одлагање и условување.

Образложение

Основниот суд во Штип со пресуда ТС -447/09 од 06.09.2010 година тужбеното барање на тужителот против тужениот го усвоил.

Го задолжил тужениот да му плати на тужителот долг во вкупен износ од 1.018.006,00 денари со ЗЗК согласно ЗВЗЗК и тоа на износи наведени во ст.2 од изреката на побиваната одлука, а од 01.02.2010

година до исплатата казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ што за секое полугодие важела на тековното полугодие, зголемено за 10 процентни поени, како и да му ги надомести парничните трошоци во износ од 92.583,00 ден. се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Во останатиот дел барањето на тужителот за трошоци во постапката за разликата од бараните 114.136,00 ден. до досудените 92.583,00 ден. го одбил како неосновано.

Со решение тужбата на тужителот да се задолжи тужениот да му плати на тужителот долг во износ од 69.674,00 ден. дел од фактура бр. 41/09 од 23.06.2009 година ја повлекол.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара дополнителни трошоци за одговорот на жалбата. Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука (став 1 и 2 од изреката) да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука (став 1 и 2 од изреката) се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Во фактичката состојба, првостепениот суд утврдил дека тужениот и тужителот на ден 01.01.2009 година склучиле договор за лон производство на текстилни стоки. Ваквиот договор бил одобрен од ино партнерот Е. Ц. Ц. од Х.. Нарачателот -ино партнерот Е.Ц.Ц. од Х. се обрзал да ги испрати потребните налози за производство, ткаенина и помошен материјал за одржување на производниот процес, а увозникот - тужениот се обрзал уредно да ја изработи и извозната документација и налозите да ги препрати до производителот-тужителот, кој пак има обврска налозите да ги изработи споед мерките од спецификацијата дадена од нарачателот. Производите мора навремено да бидат испратени на нарачателот, кој го врши и квалитативното прием на тие

испорачани текстилни производи. Рекламациите од налогодавачот во врска со грешно изработените налози до страна на производителот, му се соопштуваат на производителот писмено најкасно 10 дена по пристигнувањето на текстилните производи кај странскиот партнер Е. Ц. Ц.. Плаќањето го врши нарачателот на увозникот - сега тужениот А. - Ф. Г. дооел Ш. со банков SWIFT во евра, времето на наплата е максимум 30 дена. За извршената лон работа тужителот му фактурирал на тужениот кој пак изготвувал фактури и му ги испоставувал на ино партнерот Е. Ц. Ц. и во тие фактури покрај износ за извршена услуга од страна на тужителот за производство на текстилни стоки, бил содржан и износот на провизија што му припаѓа на тужениот. Тужителот изготвил фактура нр.41/09 од 23.06.2009 година на износ од 219.674,00 ден. која доспева за наплата на 23.07.2009 год. фактура бр. 68/09 од 29.09.2009 година на износ од 100.160,00 ден. која доспева за наплата на 29.10.2009 година, фактура број 70.09 од 03.10.2009 година на износ од 170.841,00 ден. која доспева за наплата на 03.11.2009 година и фактура бр. 72/09 од 13.10.2009 година на износ од 747.005,00 ден. која доспева за наплата на 13.11.2009 година. На ден 14.10.2009 година тужителот потпишал писмена согласност бр. 181/09 и анекс согласност со кои се согласил да ја испорача текстилната стока која ја произвел за купувачот Е. Ц. Ц. од Х. преку посредникот -сега тужениот, при што ако Е. Ц. Ц. најави рекламација, или не ги префрли паричните средства на сметката на сега тужениот нема никакви обврски за плаќање на тужителот на тужителот за испорачаната стока (претходната и сегашната) за сума наведена во рекламацијата.

Со допис од 13.11.2009 година странскиот партнер Е. Ц. Ц. од Х. го известил тужениот дека нема рекламации на текстилните производи и дека со уплатата од 16.11.2009 година на износ 35.000 Евра во целост ќе бидат платени сите неплатени фактури кон тужителот од причина што меѓусебната соработка се прекинува. Со овој допис тужениот бил известен дека и тужителот ќе биде известен за уплатата на девизниот прилив во износ од 35.000,00 ден. Со допис од 17.11.2009 година странскиот партнер Е. Ц. Ц. го известил тужениот дека целокупниот девизен прилив во износ од 35.000 Евра од 16.11.2009 година е наменет само за плаќање на долгот по фактурите на производителот- сега тужителот и дека оваа сума тужениот треба во целост да ја префрли на тужителот. Согласно истото вештачење, странскиот партнер Е. Ц. Ц. на девизната сметка на тужениот на ден 18.11.2009 година уплатил 35.000 Евра во денарска противвредност од 2.140.775,00 ден. и ваквиот девизен прилив бил евидентиран во извештајот за наплата од странство - Образец 743 од 18.11.2009 година каде во поле 7 било наведено дека основот на девизниот прилив е плаќање на сега тужителот. Од овој девизен прилив од 35.000 Евра тужениот му дозначил на тужителот на неговата денарска сметка вкупен износ од 979.819,00 ден. односно 15.957 Евра сметано по курсот од 61,40 денари за 1 евро, наведувајќи дека со овој износ се наплатуваат фактурите број 66 и 67 а со остатокот од девизниот прилив од 19.042,04 Евра тужениот го наплатил својот дел од извозничката провизија и измирил обврски кон други добавувачи, иако странскиот партнер назначил дека тој девизен прилив од 35.000 Евра е за плаќање на фактурите на сега тужителот. Вкупниот долг во износ од

1.018.006,00 ден. тужениот не го платил на тужителот и истиот претставува предмет на тужбеното барање.

На вака целосно и правилно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

Согласно чл.10 ст.1 од ЗОО е предвидено: „Учесниците во облигациониот однос се должни да ја извршат својата обврска и се одговорни за нејзиното исполнување. Обврската може да згасне само со согласност на волјите на учесниците во облигациониот однос и врз основа на Закон“.

Во конкретниот случај првостепениот суд утврдил дека странките по спорот склучиле договор за лон производство на текстилни стоки кој договор бил одобрен од ино партнерот Е. Ц. Ц. од Х.. Тужителот во целост ја исполнил својата обврска на начин што ги изработил текстилните производи и таквата услуга ја фактурирал со три пооделни фактури на вкупен износ од 1.018.006,00. Со допис од 13.11.2009 година странскиот партнер Е. Ц. Ц. од Х. го известил тужениот дека нема рекламации на текстилните производи и дека со уплатата од 16.11.2009 година на износ 35.000 Евра во целост ќе бидат платени сите неплатени фактури кон тужителот. Со допис од 17.11.2009 година странскиот партнер, го известил тужениот дека целокупниот девизен прилив во износ од 35.000 Евра од 16.11.2009 година е наменет само за плаќање на долгот по фактурите на производителот-тужителот и дека оваа сума тужениот треба во целост да ја префрли на тужителот. Од девизниот прилив од 35.000 Евра тужениот му дозначил на тужителот износ од 979.819,00 ден. односно 15.957 Евра а со остатокот од девизниот прилив од 19.042,04 Евра тужениот го наплатил својот дел од извозничката провизија и измирил обврски кон други добавувачи, иако странскиот партнер назначил дека тој девизен прилив од 35.000 Евра е за плаќање на фактурите на сега тужителот.

Од вака утврдените факти, првостепениот суд извлекол правилен заклучок дека во конкретниот случај, тужениот како учесник во облигациониот однос не ја извршил во целост својата обврска по што согласно напред цитираната законска одредба, правилно одлучил како во став 1 и 2 од изреката на побиваната пресуда.

Овој суд согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужениот А. Ф. Г.дооел Ш., да плати на тужителот Г. т. дооел Ш. на име дополнителни трошоци за одговор на жалба сумата во износ од 16.030,00 ден. од кои за состав на одговорот износ од 5.850,00 денари и за судска такса износ од 10.180,00 денари.

Од сето погоре изнесено, а согласно чл.357 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд – Штип Тсж.бр.425/10 од 10.11.2010 год. и Врховен суд на Р.М. рев.бр.38/11 од 26.05.2011 година.

10. Кога со договор за закуп е договорено дека закупецот не смее без посебна дозвола од закуподавачот да го преправи или поправа објектот, како и дека за тоа треба да се склучи посебен договор, при што сите евентуални поправки и доградби, по истекот

на договорот за закуп, остануваат во сопственост на закуподавачот, ако закупецот без дозвола и надвор од договорот изврши поправка и доградба нема право надомест на нивната вредност и во тој случај не се применуваат одредбите од ЗОО за „Работоводство без налог“.

Образложение

Основен суд Струмица со пресуда Пс.100/04 од 10.03.2009 година, тужбеното барање на тужителот Б.Т.ДОО Р., како правен следбеник на Т ДООЕЛ од Р., делумично го усвојил.

Утврдил побарување на тужителот према тужениот АД С. од Р., порано во стечај а сега постапката запрена, за главен долг во износ од 5.047.902,00 денари со камата сметано од 12.07.2002 година па до конечната исплата согласно ЗВСЗК, како и да плати износ од 496.130,00 денари на име процесни трошоци направени по постапката на делото, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Во останатиот дел тужбеното барање на тужителот со кое барал да се утврди побарување на тужителот према тужениот за главен долг во износ од 2.332.063,00 денари со камата сметано од 12.07.2002 година па до конечната исплата согласно ЗВСЗК, како и за разликата во процесните трошоци во износ од 68.940,00 денари, го одбил како неосновано.

Од ваквата пресуда во ст.1 и 2 од изреката останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата во побиваниот дел укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Неоснован е жалбениот навод за сторена суштествена повреда на одредбите од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи пресудата нема недостатоци поради кои не може да се испита, изреката на обжалената пресуда е јасна, разбирлива и непротивречна сама на себе и на причините на пресудата. Првостепениот суд дал доволно образложени причини за решителните факти од кои се раководел при уважувањето на тужбеното барање на тужителот.

Неоснован е жалбениот навод во кој тужениот наведува дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.343 ст.1 в.в. чл.177 ст.2 од ЗПП, со тоа што во својство на вешто лице ангажирал нестручно лице кое вршело вештачење и кое наодот и мислењето го заснова на невалидни документи.

Од увидот во извештајот за извршен наод со мислење за вложени материјални средства во СРЦ Ш. од Р. од страна на Т. Р. и од изјавата на вештото лице С.И., дипл. градежен инженер, сослушан во својство на

сведок се утврдува дека вештачењето на ова вешто лице е вршено по барање на правниот претходник на тужителот Б. Р., а воедно вештото лице било член на Управниот одбор на тоа правно лице. По составувањето на извештајот правниот претходник на тужителот не приговарал на висината на утврдените вложувања и на валидноста на документацијата во која вршел увид, која му била доставена од тужителот, така што неоснован е ваквиот жалбен навод истакнат од страна на тужениот.

Другото вешто лице што било определено од страна на првостепениот суд В.М. дипл. градежен инженер, при изработката на писмениот наод и мислење се раководел на документацијата која му била презентирана од страна на тужителот и извештајот на вештото лице С.И., при што утврдил приближно иста висина на вложувања, како што утврдило и другото вешто лице.

Неоснован е жалбениот навод на тужениот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Имено, првостепениот суд утврдил дека со решение Ст.бр.59/03 на првостепениот суд од 10.11.2003 година е отворена стечајна постапка над тужениот. Со решение под исти број од 29.12.2003 година и 30.11.2004 година е оспорено побарување на тужениот, поради што тужителот ја поднел предметната тужба за износ од 8.415.662,00 денари. Со решение од 30.06.2008 година стечајната постапка над должникот е запрена, а поведените постапки меѓу кои и постапка по ова тужба е одлучено да ги застапува Д.З. од К. со право да даде полномошно на адвокат.

Првостепениот суд утврдил дека помеѓу правниот претходник на тужениот Б. АД Р. и правниот претходник на тужителот Т. ДООЕЛ Р. на ден 22.06.2001 година е склучен договор за закуп со кој е регулирано дека тужениот како закуподавач е сопственик на базен кој се наоѓа во Р. во површина од 14.000 м², како и опремен ресторан кој се наоѓа во состав на базентот во површина од 997 м². Во истиот договор меѓу другото е утврдено дека тужителот не смеел без посебна дозвола од тужениот да ги преправа или поправа објектите кои му се дадени под закуп, да ја менува нивната намена и сл. Исто така, е утврдено дека за доградбите, поправките, преправките и намената на закупените објекти странките ќе склучат посебен договор, а сите извршени поправки и преправки на закупените објекти остануваат во сопственост на закуподавачот по престанувањето на важноста на овој договор.

Договорот за закуп бил потпишан од договорните странки. Во моментот на давањето под закуп базентот и уште еден мал базент биле спремни за употреба, додека ресторанот кој бил изграден но не бил спремен за употреба. Во однос на состојбата на ресторанот тужителот бил запознаен и тој си земал за обврска да го реновира. Тужителот знаел во каква состојба е објектот и дека ќе се потрошат парични средства за да се стави во функција.

По склучувањето на договорот тужителот вложил парични средства во ресторанот и базентот. Имено, тужителот во ресторанот ставал подни плочки, вршел поправка на санитарни чворови, ставал плочки на санитарниот чвор. Во кујната од ресторанот тужителот ставил сидни и подни плочки, електричната инсталација во ресторанот,

превзел и други работи за функционирање на ресторанот. Исто така, тужителот вршел поправки и преправки и во однос на базенот. Sprema наодот и мислењето на вештото лице И.С. вкупните вложени финансиски средства во објектот ресторан се во износ од 5.098.330,00 денари, кои средства биле нужно потребно за да функционира ресторанот. За опремување на ресторанот за извршување на неговата функција тужителот потрошил 1.099.207,00 денари, кои средства се состоеле во подвижна опрема, а во останатиот дел од СРЦ тужителот вложил 2.159.143,00 денари, кои средства биле нужно потребни за да функционира летната бавча над објектот, како и да функционираат базените.

По извршеното вештачење од ова вешто лице тужителот инсистирал неговите вложувања во објектите да се признаат и да влезат во компензацијата, но тој предлог бил одбиен од тужителот.

По објавен оглас на ден 28.12.2004 година тужителот ги купил закупените објекти и со согласност на стечајниот управник на тужениот истите ги користел во тоа својство до 22.04.2005 година. Потоа тужителот продолжил да ги користи и ги користи до денес.

Договорот за закуп бил склучен со времетраење од 5 години и тој рок истекувал на 22.06.2006 година.

При изведувањето на градежните работи од страна на тужителот, тужениот не му забранил да презема одредени вложувања, адаптации и сл., па према тоа тој молкум ја дал таа согласност.

Sprema наодот и мислењето на вештото лице В.М. нужните неопходни вложувања изнесуваат 5.047.902,00 денари, истите тужениот не ги платил до денес.

Првостепениот суд од фактите што ги утврдил во овој спор извел неправилен заклучок при делумното уважување на тужбеното барање на тужителот со тоа што одлучил како во ст.1 и 2 од изреката на обжалената пресуда, погрешно го применил материјалното право, така што основан е жалбениот навод на тужениот по овој основ.

Имено, врз основа на изведените докази првостепениот суд прифатил дека од страна на тужителот се вршени вложувања во објектите кои се земени под закуп и дека нужните вложувања се во висина на уважениот дел од тужбеното барање. Исто така, првостепениот суд прифатил дека нужноста на вложувањата се за да може да функционираат закупените објекти.

Оправданоста на вложувањата што ги извршил тужителот како нужни ги прифаќа и овој суд. Тие вложувања се направени со цел тужителот целосно да го оспособи објектот што го земал во закуп и да го стави во функција за намената за која е земен истиот, а со тоа да остварува профит. Меѓутоа по мислење на овој суд за извршените вложувања тужениот не треба да му плати надомест на тужителот во оваа правна работа. Ваквото стојалиште на Апелациониот суд во Штип, кое е спротивно на стојалиштето на првостепениот суд, се заснова пред се на одредбите од договорот за закуп што го склучиле странките на ден 22.06.2001 година. Според чл.6 од истиот договор закуподавачот не смее без дозвола на закуподавачот да врши преправки, поправки и сл. и за потребата од вакви работни активности странките ќе склучат посебен договор. Сите извршени доградби, преправки, поправки и сл. по

престанокот на договорот за закуп остануваат во сопственост на закуподавачот. Во чл.9 од договорот е утврдено дека закуппримачот ги превзема објектите и вградениот инвентар во видена состојба.

Исто така, од изјавата на управителот на тужителот Д.Г. се утврдува дека тој знаел дека базенот го зел во руинирана состојба, неодржуван 2 години како што вели тој, додека ресторанот бил изграден во карабина. Тој знаел дека при склучувањето на договорот целокупната нова опрема за ресторанот била купена нова од страна на тужениот и истата била пакувана во картонски кутии. Знаел за другите недостатоци на објектот односно за немањето на подни плочки, ѕидни плочки, за нефункционирање на дел од санитарните јазли и други недостатоци во сите делови од закупениот објект. Истите ги зел под закуп бидејќи со тужениот се договорил дека подоцна закупените објекти ќе му бидат отстапени во сопственост.

Имајќи ја во предвид изјавата на управителот на тужителот овој суд го прифаќа заклучокот на првостепениот суд дека тужителот ја видел состојбата на објектите, точно ги знаел недостатоците, знаел што треба да превзема, а потоа и го превзел со вложување на сопствени средства кои биле нужни за да се стави во функција целиот објект и од кога го оспособил во својство на закуппримал го користел до 22.04.2005 година, а потоа до денес го користи бидејќи истиот го купил во постапка за јавно наддавање.

По наоѓање на овој суд првостепениот суд погрешно ги применил одредбите од чл.209, 210, 211, 212 и 215 од Законот за облигациони односи. Сите овие одредби од ЗОО се во одделот 4 со поднаслов „Работоводство без налог“.

Погрешната примена на овие одредби е поради следното:

Согласно чл.209 од ЗОО кон вршење туѓа работа може неповикано да пристапи само ако работата не трпи одлагање, предстои штета или пропуштање на очигледна корист. Понатаму, во чл.210 е наведено дека рабоводителот без налог е должен за своите постапки што е можно побргу да го извести оној за кого ја врши работата, а по завршената работа е должен да му положи сметка.

Во чл.212 од ЗОО е наведено дека рабоводителот без налог постапил во сето како што треба, има право на нужни и корисни издатоци. Понатаму од чл.215 од истиот закон произлегува дека тој што врши туѓа работа и покрај забраната ги нема правата што му припаѓаат на рабоводителот без налог.

Во конкретниот случај по оценка на овој суд превземените градежни работи од страна на тужителот во закупениот објект не можат да се подведат под поимот рабоводство без налог, бидејќи ниту работата не трпи одлагање, ниту претстои штета или пропуштање на очигледна корист. Исто така, за превземените градежни работи тужителот не ја исполнил должноста која произлегува од законот и додека договорот за закуп бил во правна сила никогаш не го известил тужениот и по завршената работа не му положил сметка. На изричитата забрана да врши преправка, поправка и сл. над објектите, тој не ја почитувал забраната од чл.210 од ЗОО, така што нема право да бара надоместок за нужните и корисни издатоци на објектот.

Од погоренаведеното, а согласно чл.361 од ЗПП, се одлучи како

во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд – Штип Тсж.бр. 271/09 од 16.11.2009» год. и Врховен суд на Р.М. рев.бр.468/10 од 16.02.2011 година.

11. Не постои законска обврска со која е предвидено дека согласноста за големите зделки треба да биде составен дел на нотарскиот акт, од причина што тоа е интерна работа на трговското друштво, а за надлежниот Нотар валидна е одлуката на Управниот одбор.

Образложение

Основен суд Кочани со пресуда Тс.60/09 од 02.09.2010 година, тужбеното барање на тужителот со кое бара да превземените правни дејствија се без дејство врз стечајната маса на тужителот и тоа: Нотарски акт, договор за залог-хипотека за должничко доверителски односи за заем на парични средства со својства на извршна исправа од прв ред под ОДУ.бр.302/04 од 28.10.2004 година. Нотарски акт Записник за Јавно наддавање под Оду.бр.345/04 од 30.12.2005 година.

Нотарски акт Записник за стекнување на сопственост врз заложената недвижност наместо исплата на обезбеденото побарување под Оду.бр.61/05 од 28.02.2005 година, и

Нотарски акт - Записник за извршена продажба на недвижност со непосредна спогодба со битни елементи од договор за купопродажба заведен под Оду.бр.61/05 од 28.02.2005 година со кој тужениот се стекнува со сопственост на недвижниот имот и тоа детално опишан во дел први од изреката на првостепената одлука, го одбил како неоснован.

Го задолжил тужителот да ги надомести трошоците во постапката на тужениот во износ од 33.960,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Решението за времената мерка на овој суд Тс.бр.60/09 од 23.02.2010 година со кое му се забранува на тужениот да врши отуѓување или оптоварување на недвижниот имот запишан во имотен лист бр.10931 за КО-Д. на име на тужениот и тоа недвижен имот детално опишан во дел втори од изреката на првостепената одлука, го укинал.

И наложил на Агенцијата за катастар на недвижности, одделение за катастар на недвижности Д. да изврши бришење на забраната во јавните книги.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во навремен рок преку својот полномошник, изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Полномошникот на тужениот, Ј. В.Н., адвокат од С., поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди. Бара трошоци за одговор на жалба.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот дека при донесувањето на побиваната пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива со доволно образложени причини за решителните факти, и не постои противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата со содржината на исправите и записниците за исказите дадени во постапката и самите тие исправи и записници и како таква истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Врз основа на изведените и правилно ценети докази во текот на постапката првостепениот суд ја има правилно и целосно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил да во текот на 2004 година тужителот имал потреба од обртни средства, која потреба од обртни средства од краткорочен карактер била утврдена од страна на органите на управување на тужителот. Во рамките на дозволените располагања, согласно одредбите на тогаш важечките прописи за правните дела од облигационен карактер бил склучен договор за заем во кој друштвото за производство трговија и услуги М. ДООЕЛ С. како заемодавач со тужителот како правно лице во рамките на неговиот правен и деловен субјективитет во правниот промет како заемопримач со застапување од овластените лица на начин предвиден во законот за трговските друштва и согласно дадените упатства од страна на органите на управување склучиле договор за заем бр.0306-145 од 25.10.2004 година на износ од 850.000,00 денари со рок на враќање од 10 дена од денот на склучувањето. Истовремено, врз основа на едногласно донесена одлука со учество на сите членови на органот на управување била донесена одлука кај тогаш органите на управување и надзор кај тужителот во рамките на двостепениот систем на управување, за востановување на заложното право хипотека на недвижноста со катастарски индикации наведени во изреката на побиваната пресуда. Во прилог на фактот дека одлуката била донесена со учество на сите членови на органот на управување произлегува и од пресудата К.бр.66/07 од 24.03.2008 година потврдена со пресуда КЖ.бр.2140/97 на овој суд, во кои пресуди е утврдено дека С. С. и Д. С. присуствувале на седниците на Управниот одбор за кое нешто барале и добиле надомест. Бидејќи, тужителот како должник не ја исполнил својата обврска била поведена постапка за реализација на хипотеката од страна на нотар согласно одредбите на тогаш важечкиот закон за вршење на нотарски работи, а согласно

изјавата на тужениот како хипотекарен доверител. На износот на извршената проценка на овластениот извршител на првата продажба објавен од нотарот не се јавило ни едно заинтересирано правно и физичко лице. И на втората продажба спроведена од нотарот со намалена цена не се јавило ниту едно правно и физичко лице. За да не дојде до трета продажба била донесена одлука од страна на органите на управување на тужителот во рамките на двостепениот систем на управување на тужителот и тужениот ја купил недвижноста за цена според која се вршела втората продажба на недвижноста во износ 5.277.124,00 денари која што цена купувачот ја платил и на истата сума бил платен потребниот ДДВ во износ од 949.882,00 денари и данок на промет врз основа на решение на УЈП во износ од 158.314 денари. По уплатата на целокупната сума цената на купениот односно продадениот објект изнесувала 6.227.006,00 денари. По уплатата не целокупната цена од страна на тужениот недвижниот имот предмет на договорот, тој го примил во владение и во сопственост.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога ја донел побиваната одлука.

Според чл.455 од ЗТД “За голема зделка се смета зделка (вклучувајќи без ограничување заем, кредит, залог, гаранција,) или меѓусебно поврзани зделки, доколку таквата зделка, односно зделки се однесуваат на стекнување или отуѓување, директно или индиректно на имот на друштвото чија што вредност изнесува над 20% од книговодствената вредност на имотот на друштвото определена врз основа на последните финансиски извештаи на друштвото, со исклучок на зделки извршени (остварени во текот на редовното работење на друштвото, зделки поврзани со стекнување преку запишување обични акции на друштвото, и зделки поврзани со стекнување на конвертабилни обврзници). Во Статутот можат да бидат определени и други зделки на кои ќе се применува.

Во чл.456 ст.1 од истиот закон е предвидено: “според големината секоја голема зделка мора да биде одобрена од Одборот на директорите, Надзорниот одбор или Собранието.”

Во чл.460 ст.1 од истиот закон е предвидено: “секоја зделка со заинтересираната страна е предмет на претходно одобрување од страна на Одборот на директори, односно од Надзорниот одбор или на Собранието, на начинот и според постапката определена во овој член. Во конкретниот случај првостепениот суд правилно ги применил цитираните законски одредби кога одлучил како во изреката на побиваната одлука бидејќи од изведените докази неспорно утврдил дека тужениот и тужителот на ден 25.10.2004 година склучиле договор за краткорочно позајмување на средства со кои тужениот на тужителот му позајмил износ од 850.000,00 денари, а овој како залог го заложил недвижниот имот во негова сопственост опишан во имотен лист бр.1043 КО-Д. Рокот за враќање на средствата бил определен на 10 дена. Бидејќи, наведениот договор се смета за голема зделка, од изведените докази првостепениот суд неспорно утврдил дека од страна на Собранието на акционери на ден 22.10.2004 година била дадена согласност за реализација на зделка, а тоа било склучување на договор

за заем помеѓу сега странките. Согласноста била дадена со мнозинство од 84,53% од вкупниот број на акциите со право на глас што значи согласноста била дадена со поголемо мнозинство од 3/4 од мнозинството предвидено во Статутот на тужителот. Неспорно е утврдено дека врз основа на договорот за заем на ден 28.10.2004 година под ОДУ.бр.302/2004 година пред нотар во Д. бил склучен договор за залог - хипотека помеѓу странките. Бидејќи, тужителот во договорениот рок од 10 дена не ја вратил позајмицата на тужениот од страна на нотарот биле организирани две продажби со усно јавно наддавање на заложената недвижност на која не се јавил никој, па бидејќи продажбата на заложениот имот не успеала на ден 28.02.2005 година била изршена продажба на овој имот со непосредна спогодба склучена помеѓу тужителот и тужениот со битни елементи од договор за продажба под ОДУ бр.61/2005 од 28.02.2005 година, за износ од 5.277.124,00 денари која сума е утврдена на второто јавно наддавање. Со овој договор тужениот се стекнал со сопственост на наведениот недвижен имот. За оваа продажба била дадена согласност од страна на Собранието на акционери и тоа со мнозинство од 84,53% од вкупниот број на акционерите со право на глас. Бидејќи овластеното лице на тужениот бил заинтересирана страна, затоа што бил член-претседател на Надзорниот одбор на тужителот, за продажба на заложениот имот по пат на непосредна спогодба со склучување на договор за продажба склучен во форма на нотарски акт имало согласност од страна на Собранието на акционери и тоа со мнозинство од 84,53% од вкупниот број на акционерите.

При така неспорните факти, првостепениот суд извел правилен заклучок и донел правилна и законита одлука кога го одбил како неосновано тужбеното барање на тужителот, бидејќи нотарските акти наведени во изреката на побиваната одлука во целост биле во согласност со одредбите на ЗТД и не постојат основи за поништување на таквите акти.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот дека овластеното лице на тужениот како претседател на Надзорниот одбор на тужителот не можел да склучува ваква зделка, но не ги прифати таквите жалбени наводи бидејќи од увидот во списите на предметот неспорно произлегува дека таквата зделка била одобрена од страна на органите на управување кај тужителот. Исто така беа ценети и останатите жалбени наводи на жалителот, дека на нотарскиот акт ја немало наведено согласноста од Собранието и дека истата можело накнадно да била донесена, дека одлуката на управниот одбор е донесена без присуство на сите членови, но истите овој суд ги оцени како неосновани, дотолку повеќе што тие се повторуваат и за нив веќе се има произнесено првостепениот суд за што дал доволно образложени причини што во целост ги прифаќа и овој суд.

Овој суд согласно чл.160 од ЗПП, го задолжи тужителот да му плати на тужениот дополнителни трошоци за одговор на жалба во износ од 29.850,00 денари од кои за состав на одговор на жалба износ од 5.850,00 денари, и такса за одговор на жалба 24.000,00 денари.

Од погоре наведените причини а согласно чл.357 од ЗПП, овој суд одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Тсж.р.474/10 од 07.02.2011» година и Врховен суд на РМ. рев.бр.146/11 од 13.10.2011 година.

12. Кога побарувањето е изразено или определено во странска валута или нејзината противвредност е определена по курсот на таа валута на денот на исплатата, камата се досудува во висина на домицилната камата на таа валута, а не во висина на стапката на затезна камата определена со ЗВСЗК која се однесува на парични обврски изразени во денари.

Образложение

«Основен суд Кочани», со пресуда «Тс.бр.42/10» од 21.12.2010 година, тужбеното барање на тужителот со кое барал да се задолжи тужениот да му плати на тужителот износ од 18.159,30 евра во денарска противвредност на денот на исплатата на име затезна камата согласно чл.11 од договорот од 19.02.2002 година и анекс на договорот од 15.10.2002 година, а се однесува за задоцнето плаќање на секоја поединечна рата и тоа на износи и периоди детално наведени во ст.1 од изреката на првостепената пресуда односно вкупно 15 рати како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 31.040,00 ден., го одбил како неосновано.

Го задолжил тужителот да му надомести трошоци во постапката на тужениот износ од 8.700,00 ден. се во рок од 8 дена од денот на приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во благовремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, пресудата преиначи.

Тужениот преку полномошникот Г. Б. адвокат од Б. поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на жалителот. Предлага жалбата да се одбие како неоснована, а пресудата потврди. Бара трошоци за одговор на жалба во износ од 16.030,00 денари.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалба,, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот дека при донесувањето на побиваната пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е јасна и разбирлива, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти кои не противречат на изведените докази, а од кои се раководел судот при одлучувањето.

Жалбениот навод на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, овој суд го смета за неоснован, бидејќи од изведените и правило ценети докази во текот на постапката, првостепениот суд утврдил правилна и целосна фактичка состојба во предметниот спор. Во фактичката состојба утврдил дека тужителот и тужениот склучиле договор за одобрување на кредит од компензационен фонд од странска помош, кој договор е заведен кај тужителот под бр.18-46094 од 19.02.2002 година. Предмет на договорот бил одобрување на наменски инвенстиционен кредит за набавка на транспортни средства за превоз на цвеќе во вкупен износ од 6.000.000,00 ден. Во чл.2 од договорот биле предвидени условите под кои се одобрени средствата и тоа: грејс период од 1 година сметано од денот на првата исплата на одобрените средства, за кој период се плаќа камата, рок на враќање 20 еднакви три месечни рати и редовна камата од 3% годишно, а во чл.5 од договорот било предвидено дека кредитот ќе се одобрува во денарска противвредност пресметана во евра на денот на одобрувањето на средствата на крисникот на кредитот. Во чл.6 било предвидено дека каматата ќе се пресметува во евра, а плаќањето ќе биде тромесечно во денарска противвредност. Во чл.11 било предвидено дека на сите достасани, а не наплатени обврски по кредитот од чл.1, корисникот на кредитот е должен да плати затезна камата по стапка утврдена со закон. Тужителот и тужениот склучиле и анекс кон договорот за одобрување на кредит од компензационен фонд од странска помош-Јапонија од 15.10.2002 година. Со овој анекс по членот 8 од договорот се додава нов член 8-а, во кој било предвидено дека кредитот ќе се стави во отплата (прва рата) на ден 17.06.2003 година, а ануитетите ќе се отплатуваат по точно утврдена динамика определна во анексот на договорот. Тужителот поднел тужба против тужениот за долг вредност на спорот 40.515,42 евра и по истата е донесена пресуда Пс.бр.35/2007 од 02.05.2007 год. со која е усвено тужбеното барање на тужителот и задолжен на тужениот да му плати долг износ од 40.515,42 евра во денарска противвредност на овој износ сметано по среден курс на еврото на НБ на РМ на денот на исплатата, заедно со домицилна камата на овој износ сметано од 18.01.2007 година па до конечната исплата. Оваа одлука станала правосилна на ден 17.05.2007 година. Првостепениот суд утврдил дека тужителот со поднесената тужба бара тужениот да плати законска затезна камата согласно чл.11 од договорот за одобрување на кредит од компензациониот фонд за странска помош. Судот утврдил дека согласно оваа одредба тужениот би требало да плати за повеќе од пет пати повисока каматна стапка од она што е утврдена со пазарот на пари со еурибор или пазарот на пари либор. Тужениот паднал во задоцнување со исплатата на дел од главниот долг по одобрение на кредитот од тужителот во вкупен износ од 82.087,50 евра или 5.026.944,00 ден. од пресметката на каматата на тужителот бр.08-14483/2 од 20.05.2009 година на износ од 18.836 евра или 1.157.452,00 ден., бидејќи плаќањето на ратите не било направено во предвидениот рок, еднакви тримесечни ануитети, сметано од доспеаноста по договорот 18-4609/1 од 19.02.2002 година и анекс кон договорот бр.18-24295/1 од 15.10.2002 година.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба, првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.10 од од ЗОО, учесниците во облигациониот однос се должни да ја извршат својата обврска и се одговорни за нејзино исполнување.

Согласно чл.388 ст.3 од ЗОО (Службен весник на РМ бр.18 од 05.03.2001 година), ако паричната обврска изразена во странска валута или определена во таква валута, кога поинаку не е договорено, односно определено со закон, на доверителот му припаѓа камата во домашна валута по најниска каматна стапка што ја плаќа Банката по видување на девизни штедни влогови во местото на исполнување.

Согласно чл.546 ст.2 и 3 од Законот за облигациони односи и Законот за измени и дополнувања на Законот за облигациони односи од 25.01.2002 година, кога каматната стапка на каматата од ст.1 на овој член е договорено за парична обврска во домашна валута, а е изразена во странска валута или е определена во таква валута, се смета за лихварска кога таа е поголема за трипати од каматната стапка која се плаќа за парична обврска во таа странска валута и е преовладувачка на меѓународниот финансиски пазар на денот на стасаноста на паричната обврска во домашна валута. Како преовладувачка каматна стапка според овој закон се смета каматната стапка што се применува на меѓународниот финансиски пазар (либор) или каматна стапка на меѓубанкарскиот финансиски пазар во Европа (еурибор) на денот на стасаноста на паричната обврска во домашна валута.

Согласно чл.95 ст.1 од Законот за облигациони односи, договорот кој не е во согласност со Уставот, законите и добрите обичаи е ништовен, ако целта на повреденото правило не упатува на некоја друга санкција или ако со законот во определениот случај не е предвидено нешто друго.

Согласно чл.101 ст.1 од Законот за облигациони односи, на ништовноста судот внимава по службена должност и на неа може да се повикува секое лице кое има правен интерес.

Согласно чл.102 од Законот за облигациони односи, правото на истакнување на ништовноста не се гаси.

Во конкретниот случај, од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд правилно утврдил дека предмет на тужбеното барање е парична обврска изразена во странска валута, а која парична обврска произлегува од задоцнување со исплата на дел од главниот долг по одобрен кредит од тужителот спрема тужениот во вкупен износ од 82.087.50 евра или 5.026.944,00 ден. од пресметка на камата на тужителот бр.08-14484/2 од 20.05.2009 година на износ од 18.836 евра или 1.157.452,00 ден.

Од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд правилно утврдил дека во член 11 од Договорот за одобрување на кредит од компензациот фонд од странка помош од 19.02.2002 година, било предвидено на сите достасани, а ненаплатени обврски по кредитот од член 1 на овој договор, корисникот на кредитот е должен да плати затезна камата по стапка утврдена со закон.

Од изведените докази во текот на постапка првостепениот суд правилно утврдил дека согласно вака договорената одредба тужениот би требало да плати за повеќе од пет пати повисока каматна стапка од она што е утврдено со пазарот на пари со еурибор или пазарот на пари либор.

При вака целосно и правилно утврдените факти и притоа имајќи ги во предвид претходно цитираните законски одредби, по наоѓање на овој суд, првостепениот суд правилно одлучил како во изреката на побиваната одлука и тужбеното барање на тужителот го одбил како неосновано, бидејќи според договорената одредба од чл.11 од предметниот договор, тужениот би требало да плати за повеќе од пет пати повисока каматна стапка од она што е утврдена со пазарот на пари со еурибор или пазарот на пари либор а кое нешто е во спротивност на чл.546 ст.2 и ст.3 од Законот за облигациони односи и Законот за измени и дополнувања на Законот за облигацион односи од 25.01.2002 година кој бил во важност во времето на склучување на предметниот договор , како и во спротивност со чл.388 ст.3 од ЗОО во кој е предвидено дека кога побарувањето е во странска валута или нејзината противредност по курсот на таа валута на деност на исплатата како што е е во конкретниот случај- висината на каматата се досудува во висина на домицилната камата на таа валута, а не во висина на стапката на затезната камата определена со ЗВСЗК која се однесува на парични обврски определени во денари, а кое нешто го прифаќа и овој суд.

Апелационен суд Штип Тсж.бр.47/11 од 16.03.2011 година и Врховен суд на Р. Македонија Рев.бр.168/2011.

РАБОТНИ СПОРОВИ

1. Основните судови не се надлежни за решавање по тужба на тужител кој е државен службеник, а е со основ, поништување на: Оценка за работа на државен службеник донесена од страна на Градоначалник на Општината, Одлука на Комисија за преиспитување на оцената на државните службеници при Општината и Одлука на Комисија на Агенција за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници бидејќи во конкретниот случај се работи за спор за чие решавање е надлежен Управниот суд на РМ во смисла на чл.34 од Закон за судовите и членовите од 19-42 од Законот за управни спорови.

Образложение

Основниот суд во Берово со решение РО.бр.30/2011 од 06.05.2011 година се огласил за ненадлежен за решавање на спорот по тужбата на тужителот према тужениот за поништување како незаконити на Отценување бр.4-698/1 од 23.03.2010 год. Одлука бр. 04-1003/4 од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на отцената на државните службеници при О. Б.и Одлука бр.12-3511/4 од 20.08.2010 година на Комисијата на Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државните службеници, спроведените дејствија во постапката ги укинал, тужбата на тужителот ја отфрлил.

Го задолжил тужителот да му плати на тужениот 17.590,00 ден. парнични трошоци во рок од 8 дена по приемот на решението.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужителот кој во навремен рок поднел жалба поради погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваното решение укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Тужениот поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на тужителот па предлага жалбата да се одбие а побиваното решение потврди. Бара дополнителни трошоци за одговор на жалба.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и сите списи во предметот, го испита побиваното решение во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да погрешно го применил чл.80 од Законот за државни службеници, чл.82-а, чл.82-б од истиот закон, чл.34 од Законот за судовите, чл.2 ст.4 од Законот за управни спорови како и чл.15 и 16 од Законот за парнична постапка кога одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителот

поднел тужба против тужениот со кое бара поништување на одлука за оценување број 04698/1 од 23.03.2010 година сметајќи дека ова оценување е извршено спротивно Законот на државни службеници и Правилникот на начинот и постапката за оценување на државните службеници. Незадоволен од одредената оцена во образецот, тужителот повел постапка за преиспитување на оценката па Комисијата составена во непрописен состав со своја одлука го отфрлила приговорот на тужителот и ја потврдила оценката од Градоначалникот. По жалба на тужителот Комисијата при Агенцијата за државни службеници со своја одлука предметот го вратила на повторно одлучување пред О. Б. која по формирање на нова комисија со одлука од 09.07.2010 година го отфрлила приговорот на тужителот и ја потврдила повторно оценката на градоначалникот против која по жалба на тужителот Комисијата при Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници со своја одлука од 20.08.2010 година ја отфрлила жалбата и ја потврдила оценката на Градоначалникот со поука дека истиот има право да поднесе тужба до надлежен Основен суд во РМ во рок од 15 дена. Поради напревените пропусти и законитости, тужителот побарал од судот да се поништи оценувањето од 23.03.2010 година со поднесок од 21.12.2010 година истиот го прецизирал тужбеното барање и барал да бидат поништени како незаконити одлуката од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на оценката на државните службеници при О. Б. и одлуката од 20.08.2010 година на Комисијата при Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори. Тужениот во писмен одговор на тужба и на усмено одржаната расправа го оспорил тужбеното барање на тужителот и предложил како такво да биде како неосновано и истиот се спротиставил и на преиначувањето на тужбата за поништување на одлуките. По спроведување на постапката и заклучување на главната расправа Основниот суд во Берово донел пресуда Р.б.р. 122/2010 од 28.12.2010 год. со кое го усвоил тужбеното барање на тужителот и одлучил да се поништат како незаконити оцената на државниот службеник од 23.03.2010 година и одлуката од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на оценката на Државните службеници при О. Б. и одлуката од 20.08.2010 година на Комисијата на Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници наведувајќи дека оценувањето на работата на тужителот како државен службеник извршена на начин спротивно на Законот за државни службеници и Правилникот за оценување на државните службеници. Апелациониот суд во Штип во жалбената постапка на тужениот со решение од 10.03.2011 год. ја укинал пресудата на Основниот суд во Берово Р.О.бр.122/10 од 28.12.2010 година и предметот го вратил на првостепениот суд на повторно судење. Во повторната постапка првостепениот суд испитувајќи ја тужбата и тужбеното барање а имајќи ги во предвид укажувањето на второстепениот суд утврдил дека поставеното тужбено барање е недопуштено а решавањето во конкретниот спор спаѓа во надлежност на Управниот суд на РМ.

Во конкретниот случај првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на нападнатата

одлука бидејќи се утврди дека тужителот по донесувањето на оценувањето барал заштита на своите права кај работодавецот во сите инстанции дека конечната одлука второстепената одлука на Агенцијата на државни службеници во втор степен по жалби и приговори е донесена на ден 31.08.2010 година кое нешто согласно одредбите од чл.80 од Законот за државни службеници кој го уредува начинот и постапката за оценување на државни службеници преставува управен акт од кое нешто произлегува дека вака поставеното тужбено барање не може да се поништува во постапка пред Основен суд и како такво не спаѓа во судска надлежност бидејќи за ова е надлежен Управниот суд кој постапува по тужба со кое се поведува управен спор во смисла на одредбите од чл.19 до чл.42 од Законот за управни спорови па во смисла на чл.15 и чл.16 од ЗПП првостепениот суд правилно заклучил дека решавањето на заведениот спор на тужителот према О. Б.има својство на Управен орган и како таков правилно одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, РОЖ бр.1037/11 од 11.07.2011 година.

2. Против правосилна пресуда странките не можат да изјават ревизија, доколку се работи за поништување на решение за распоредување од едно на друго работно место, а не за престанок на работен однос бидејќи согласно чл.372 од ЗПП не е дозволена ревизија па во таков случај изјавената ревизија се отфрла како недозволена, а согласно чл.383 ст.1 од ЗПП.

Образложение

Основниот суд во Радовиш, со пресуда П.бр.234/03-I од 10.04.2006 година, тужбеното барање на тужителот Т. П. од Радовиш, го усвоил.

Ги поништил како незаконито решението бр.355/122 од 23.04.2003 година донесено од Министерството за одбрана Скопје и одлуката бр.04-1241/04 од 29.05.2003 година донесено од К.на А. за д. С. за решавање во вторстепен по приговори на државни службеници од државни органи и го задолжил тужениот да го распореди тужителот на работното место раководител на одделение за одбрана Радовиш и му ги плати трошоците по спорот во износ од 10.800,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Апелациониот суд во Штип со пресуда Гж.бр.1371/06 од 13.6.2006 год. жалбата од тужениот ја одбил како неоснована.

Тужениот поднел ревизија до Врховниот суд на Република Македонија.

Врховниот суд на Р. Македонија поднесената ревизија ја отфрлил како недозволена поради следното:

Согласно чл.372 ст.2 од Законот за парничната постапка, странките можат да изјават ревизија против второстепената пресуда, ако

вредноста на предметот на спорот на побиваниот дел на пресудата надминува 500.00,00 денари.

Став 3 т.3 од истиот член, предвидува дека, по исклучок од ст.2 на овој член без оглед на вредноста на спорот, ревизијата секогаш е дозволена: во спорови од работните односи по повод престанок на работен однос.

Согласно чл.383 ст.1 од истиот закон, ненавремената, нецелосната, необразложената или недозволената ревизија, ќе ја отфрли судијата известител на ревизискиот суд со решение, ако тоа не го сторил во границите на своите овластувања првостепениот суд.

Со оглед на тоа дека во конкретниот случај се работи за поништување на решение за распоредување од едно на друго работно место, а не за престанок на работен однос во кој случај ревизијата секогаш би била дозволена, следуваше согласно чл.383 ст.1, а в.в. со чл.372 ст.3, т.3 од Законот за паричната постапка, ревизијата да се отфрли како недозволена.

Апелационен суд Штип, ГЖ бр.1371/2006 од 13.06.2006 година и Рев.бр.1098/2006 од 16.01.2008 година на Врховен суд на Р.Македонија

3. Вработен кој при работењето кај работодавачот ќе му причини штета на истиот во вид на кусок кој е констатиран по извршен вонреден контролен попис на трговските стоки во продавница, а за кое нешто бил составен записник и потпишан од вработениот, должен е да му ја надомести вака причинетата штета на работодавачот, а согласно чл.156 од ЗРО.

Образложение

Основниот суд во Штип со пресудата РО бр. 103/10 од 26.05.2011 година тужбеното барање на тужителот према тужениот го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му ја надомести штетата во вкупен износ од 201.369,00 ден. со ЗЗК сметано од 31.05.2009 година до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 год. до конечната исплата, казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието, што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8 процентни поени, како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 40.954,00 ден. во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Барањето на тужителот за надомест на трошоци во постапката за уште 4.680,00 ден. го одбил.

Од вака донесената одлука во ст.1 и 2 од изреката останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а пресудата во побиваниот дел се укине и предметот во тој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените

наводи на тужениот, па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара и дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука и одлучувајќи како во ст. 1 и 2 од изреката да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука во овој дел е јасна и разбирлива, не противречи сама на себе си, ниту на причините дадени за одлуката, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се и жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужениот бил вработен кај тужителот и работел во продавницата бр. 51 М. П. Ш. како одговорен продавач - раководител на маркетот во периодот од 01.01.2009 г. па до 10.05. истата година, а за кој период бил и материјално и финансиски задолжуван и одобруван со промените на цените на трговските стоки, со внес на трговските стоки врз основа на книговодствени документи - приемни листи и врз основа на извештаи за менување на цени. Евиденцијата на секоја промена на цените на стоките кај тужителот се водела електронски - компјутерски. На ден 10.05.2009 г. работодавачот - тужителот донел решение за формирање на пописна комисија за вршење на вонреден контролен попис на трговска стока во продавницата бр. 51 М. П. во Ш., и тоа во состав П. Н. како претседател на комисијата, и Т. Б. и С. Д.-членови. При извршениот попис на ден 10.05.2009 г. а согласно посебно изготвената пописна листа бр. 1059 тужениот финансиски бил одобрен со кало, растур, кршење и расипување на стоки во вкупен износ од 6.218,50 ден., а исто така бил финансиски одобрен за ризик и кражби со 0,2 % од обемот на на излезениот промет, кое одобрување изнесувало 17.670,00 ден. Согласно извршениот увид во финансиската евиденција кај тужителот која се однесувала на маркетот бр. 51 вештото лице утврдило дека во спорниот временски период продавницата бр. 51 и нејзиниот раководител - тужениот, книговодствено и финансиски биле одобрени со севкупен износ од 8.897.160,50 ден. во кој износ влегувал и уплатениот дневен пазар во готовина и чековни картички, и дневниот пазар на денот на спроведувањето на пописот. Во периодот од 01.01.2009 г. па до 10.05. истата година маркетот бр. 51 и тужениот како раководител врз основа на извештаи за менување на цени бил задолжен со износ од 44.747,00 ден. и одобрен со износ од 33.484,00 ден. По извршеното финансиско усогласување на контото б63 - стоки во

продавницата бр. 51 со книговодствената евиденција со која располагал тужениот, на ден 29.06.2009 г. бил составен записникот заведен под бр. 0204-355 од 22.10. истата година, а со кој записник бил констатиран кусок на трговска стока во вредност од 201.369,00 ден. и со истиот се согласил и тужениот како раководител на продавницата, кој и го потпишал записникот, но утврдениот кусок како штета на тужителот му ја нема надоместено, а кој кусок произлегувал од пресметката дадена во записникот.

На вака целосно и правилно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога ја донел побиваната одлука во потврдениот дел.

Согласно чл. 156 од ЗРО „Работникот кој на работа или во врска со работата намерно или од тешка небрежност му предизвика штета на работодавачот е должен да ја надомести,„.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно одлучил усвојувајќи го предметното тужбено барање за износ од 201.369,00 ден., бидејќи од изведените докази а посебно од извршеното вештачење утврдил дека тужениот во спорниот временски период како вработен кај тужителот како раководител на продавницата бр. 51 М. П. во Ш., му причинил штета при работењето во вид на направен кусок во погоре наведениот износ, констатиран со извршениот вонреден контролен попис на трговските стоки во продавницата, а за кое нешто бил составен и записник, потпишан и од тужениот, поради што и согласно погоре цитираната законска одреба од ЗРО тужениот е должен на тужителот да му ја надомести вака причинитетата штета на тужителот.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот дека од ставките прикажани во извршеното вештачење по спорот неспорно произлегува дека тужениот има остварено вишок а не кусок во работењето кај тужителот како што утврдил првостепениот суд и донел неправилна и незаконита одлука, но не ги прифати ваквите жалбени наводи, бидејќи првостепениот суд како решителен факт за донесување на нападнатата пресуда го земал не само извршеното вештачење по спорот, туку и неспорниот факт дека на записникот за извршеното срамнување од 22.10.2009 г. кој тужениот и своерачно го прифатил и потпишал, истиот немал никакви забелешки ниту приговори се до денот на поднесувањето на тужбата по конкретниот предмет. И по овој записник и по извршеното вештачење била утврдена идентичната сума од 201.369,00 ден. која одговара на тужбеното барање, поради што и секаква друга сума и математичка операција наведена во жалбата е неточна, произволна и паушална и не одговара на утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а ова и од причини што доколку тужениот имал било каква нејаснотија или дилема по предметот, тој можел да присуствува на дополнително закажаното вештачење и евентуално да донесе сопствена документација заради споредба со книжената документација во аналитичката евиденција кај тужителот, но ваквото право и можност тој не ги искористил.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП, РОЖ бр.1087/11 од 01.09.2011 година

4. Полицискиот службеник кој врши полициски работи согласно Законот за полиција има право на разлика за исхрана од исплатениот износ до утврдениот износ во Колективниот договор на МВР и разлика на додаток за вршење на полициски работи од исплатениот износ до утврдениот износ во Законот за полиција, бидејќи овие права се утврдени за ова категорија на вработени во Колективен договор на МВР и Закон за полиција, а не се исплаќани во висини утврдени во Колективниот договор на МВР и Закон за полиција.

Образложение

Основниот суд во Штип со пресуда Ро.бр.798/11 од 17.11.2011 година тужбеното барање на тужителот, го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му исплати и тоа: разлика на име надомест за исхрана за периодот од 14.05.2008 година до 17.02.2009 година во вкупен износ од 14.190,00 денари и разлика на име додаток за вршење на полициски работи за период од 01.04.2008 година до 31.08.2008 година, во вкупен износ од 8.929,00 ден., со законска затезна камата по стапка согласно ЗВСЗК за секој поединечен месечен износ сметано од 15-ти во месецот за претходниот месец до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8% поени до исплатата, по години и месеци конкретно наведени во ст.2 од изреката на пресудата, како и да му ги надомести трошоците по постапката во износ од 10.530,20 денари, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука, да сторил суштествена повреда од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Бидејќи во конкретниот случај согласно чл.430 од ЗПП, се работи за спор од мала вредност, а согласно чл.438 од ЗПП одлуките

донесени во споровите од мала вредност може да се напаѓаат само поради суштествени повреди од чл.343 ст.2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, па затоа наводите во жалбата кои што се однесуваат на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба не беа предмет на оцена од страна на овој суд при одлучувањето по жалбата на жалителот.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд погрешно го има применето материјалното право, ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужителот е во работен однос кај тужениот. Со решение бр.16.10-61231/1 од 22.09.2008 година, тужителот е распореден на работно место помошник командирво ПО И. ПС од општа надлежност К. СВР О. при МВР на РМ сметано од 01.09.2008 година. Во ова решение е утврдено дека работното место на кое се распоредува тужителот има статус на полициски службеник кој врши полициски работи согласно Законот за полиција. Првостепениот суд утврдил дека за спорниот период да тужениот на тужителот не му исплатил разлика на трошоци за исхрана и разлика на име додаток на плата за извршување на полициски работи кои биле во вкупен износ, а по месеци наведени во изреката на пресудата чија висина првостепениот суд ја утврдил со помош на пресметка доставена од тужениот.

На вака утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

Така, првостепениот суд правилно ги применил чл.5 и чл. 21 ст. 1 од Општиот колективен договор за Јавниот сектор на РМ (Сл.Весник на РМ бр.10/08 од 21.1.2008 г.) како и чл.87 од Колективниот договор на тужениот кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот на тужителот на име разлика во надомест на исхрана на тужителот да им плати вкупен износ и поединечни месечни износи наведени во изреката на првостепената одлука, бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил надомест на исхрана во износ од 2.300,00 денари месечно, а не надомест за исхрана од 25% од просечната месечна плата во стопанството на РМ за претходните три месеци, па правилно, а согласно пресметката доставена од тужениот го задолжил тужениот да на тужителот да им го исплати овој надоместок бидејќи согласно погоре наведените законски одредби и одредбите од Колективниот договор му припаѓа.

Првостепениот суд правилно го применил чл.2, чл.94 и чл. 101 од Законот за полиција и чл. 12 ст.2 и 4 од ЗРО кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот да на тужителот на име разлика во додаток на плата за извршување на полициски работи за утужениот период му го исплати износот наведен во изреката на побиваната пресуда бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека тужителот за утужениот период извршувале полициски работи и дека согласно чл. 101 од Законот за полиција кој бил во примена од 11.11.2007 год. му следува додаток на плата за вршење на полициски работи за 30%, а тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил плата со додаток од 20%, па правилно и согласно пресметката доставена од тужениот. го задолжил тужениот овој додаток да му го

исплати на тужителот согласно погоре наведените законски одредби.

Првостепениот суд правилно го применил и чл.148 од ЗПП кога го задолжил тужениот да на тужителот на име трошоци на постапката да му плати сума во износ од 10.530,20 ден. бидејќи од увидот во списите на предметот се гледа дека тужителот постигнал успех во парницата, барал трошоци на постапката за што приложил и трошковник а досудениот износ е определен согласно постигнатиот успех на тужителот во парницата, АТ која е во сила и Законот за судски такси.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му следува надомест за исхрана до досудениот износ, но не го прифати овој жалбен навод бидејќи утврди дека овој износ му припаѓа согласно Колективниот договор на тужениот.

Овој суд исто така го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му бил исплатен додаток на плата од 30% поради што не била донесена нова систематизација и не биле изготвени нови решенија на вработените, но не го прифати овој жалбен навод од причина што утврди дека со неизготвување на решенијата и не донесување на подзаконски акти тужениот не може да им го намали или ограничи правото на тужителот кое веќе е со Закон е утврдено.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, РОЖ бр.1527/11 од 19.12.2011 година.

5. Работникот не може да бара надомест на штета од работодавачот -исплата на паричен надомест за помалку исплатена плата што всушност преставува разлика на платата од работното место на која работел работникот до работното место на кое бил распореден поради постоење на намалена работна способност бидејќи не барал од Фондот донесување на решение за определување на паричен надомест поради помала плата ниту пак Фондот за пензиско и инвалидско осигурување имал донесено решение за право на паричен надомест поради помала плата на работникот, па според тоа на истиот не му следува штета -паричен надомест за помалку исплатена плата, во смисла на чл.141 од ЗОО, чл.136 ст.1 и 2 од и чл.54 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување.

Образложение

Основниот суд во Делчево со пресуда РО.бр.243/2009 од 20.04.2011 година тужбеното барање на тужителката со кое бара да тужениот биде задолжен да и плати на име надомест на штета износот од 19.529,00 денари со ЗЗК сметано од поднесувањето на тужбата 16.10.2009 година до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година до конечната исплата законска казнена камата, како и барањето за надомест на трошковите по постапката во износ од 40.380,000 ден. го одбил како неосновано.

Ја задолжил тужителката да плати трошкови по постапката на тужениот во износ од 8.460,00 ден. се во рок од 15 дена по

правосилноста на пресудата.

Од ваквата одлука останале незадоволна тужителката која во навремен рок поднела жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужителката па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Бидејќи во конкретниот случај согласно чл.430 од ЗПП, се работи за спор од мала вредност, а согласно чл.438 од ЗПП одлуките донесени во споровите од мала вредност може да се напаѓаат само поради суштествени повреди од чл.343 ст.2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, па затоа наводите во жалбата кои што се однесуваат на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба не беа предмет на оцена од страна на овој суд при одлучувањето по жалбата на жалителот.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешна примена на материјалното право.

Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителката била вработена кај тужениот на работно место ткајачка во погон ткајачница се до 18.03.1999 година и со решение донесено од Фондот на пензиско и инвалидско осигурување од 29.03.1999 година и утврдено е дека кај неа постои намалена односно преостаната работна способност сметано од 18.03.1999 година како последица на болест. На истата и било признаено право на распоредување на друга работа што не било поврзано со физички напон и изложување на хемиско испарување со полно работно време сметано од 18.03.1999 година. Распоредувањето било оставено да го изврши работодавачот а правото на паричен надомест поради помала плата решението требало да донесе Фондот за ПИО, а истото да го исплати работодавачот. Тужителката по добивањето на решението била распоредена на друго работно место кое одговарало на нејзината намалена работна способност од април 2009 година на работно место пакувач. Со решение од 10.03.2008 година било утврдено дека кај истата и понатаму постои намалена односно преостаната

работна способност која била констатирана со решението од 1999 година. Утврдил дека тужителката не поднела барање до Фондот за ПИО за да истиот фонд во постапка донесе посебно решение за право на паричен надомест поради помала плата со цел да по тоа решение на Фондот за ПИОМ го исплати и спроведе работодавачот како надомест поради помала плата. Утврдил дека работодавачот на тужителката за бараниот период од 01.10.2006 година до 16.10.2009 година поради недоставено решение од Фондот за ПИОМ на тужителката не и исплатувал паричен надомест за помалку исплатена плата што преставува всушност разлика во помалку исплатената плата меѓу поранешното работно место ткајач на разбој на која работела тужителката и работното место со преостанатата работна способност на која била распоредена т.е. чистач на пешкири. Тужителката за прв пат поднела барање до Фондот за ПИОМ на ден 20.10.2010 година преку полномошник адвокат Д. С. со кое барање барала известување зошто не и било донесено решение за определување на паричен надомест поради помала плата. Утврдил дека на страна на тужениот не постои вина за исплата на надомест на штета односно надомест поради помала плата во износ од 19.529,00 ден. бидејќи тужителката не барала од Фондот донесување на вакво решение ниту пак Фондот за ПИОМ ПЕ Д. има донесено решение за право на паричен надомест поради помала плата на тужителката.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

Првостепениот суд правилно го применил чл.141 од ЗОО, чл.136 ст. 1 и 2 и чл.54 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување кога тужбеното барање на тужителката го одбил како неосновано бидејќи од изведените докази се утврди дека во конкретниот случај не пости причинско-последична врска за исплата на надомест на штета од страна на тужениот од причина што тужителката не поднела посебно барање до Фондот за ПИО за донесување на решение за паричен надомест поради помала плата по кое Фондот би постапил и би донел вакво решение, а по кое подоцна бил должен да постапи и тужениот како непосреден работодавач на тужителката од кои причини првостепениот суд правилно одлучил кога го одбил тужбеното барање на тужителката како неосновано.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителката која што наведува дека тужениот е во обврска на тужителката како нејзин непосреден работодавач да и го исплати бараниот надомест на име штета но не го прифати овој жалбен навод бидејќи се утврди дека до тужениот како непосреден работодавач на тужителката не било доставено решение од страна на Фондот со кој би се утврдил надомест поради помалку исплатена плата и дека тужениот во овој случај не е во обврска на тужителката да и го исплати бараниот надомест на име штета. Доколку до тужениот било доставено вакво решение од страна на надлежниот Фонд за ПИО, а истиот не постапил по истото во овој случај тужителката има основ за поднесување тужба спрема тужениот за исплата на бараниот надомест на име штета.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, РОЖ бр.1094/11 од 02.09.2011 година.

6. Работниот однос на работникот кој работи по договор за вработување на определено време со прекини и притоа остварил пензиски стаж повеќе од 5 години, се трансформира во работен однос на неопределено време, доколку работникот продолжил со работа и остварувал работа кај ист работодавач. Притоа не е потребна никаква согласност од соодветното Министерство за трансформација на тој работен однос.

Образложение

Основниот суд во Радовиш со пресудата Ро бр. 103/11 од 19.08.2011 г. тужбеното барање на тужителот го усвоил.

Утврдил дека работниот однос на тужителот заснован со договор за вработување на определено работно време кај тужениот се трансформира во работен однос на неопределено работно време со полно работно време на работно место наставник по физика, електротехника со електроника и информатика.

Го задолжил тужениот да го признае ова право на тужителот и со истиот да склучи договор за вработување на неопределено време со полно работно време на работно место наставник по физика, електротехника и информатика, сето тоа во рок од 8 дена по правосилноста на пресудата.

Одлучил секоја странка да ги сноси своите трошоци.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужителот кај тужениот во повеќе наврати засновал работен однос на определено време а по основ на договорите за работа поконкретно наведени под број, датум и временски периоди, како во образложението на побиваната пресуда, во кои договори биле наведени и работните места за кои тужителот го засновал работниот однос. Тужителот работел кај тужениот сметано од 01.04.2004 г. па до 31.08.2006 г. на работното место професор по физика, од 11.09.2006 г. па до 22.10. истата година остварувал работен однос при ОУ „О. Н., с. И., а од 26.10.2006 г. па до ден денес тој работи кај тужениот без прекин на работното место наставник по физика, електротехника со електроника и информатика, и истиот има вкупен пензиски стаж од 5 години и 19 дена сметано до 09.06.2011 г. Тужениот во почетокот на 2011 г. а по барање на податоци од страна на Е.Л.С. Општина Р. превзел активности за трансформација на работниот однос на неколку вработени кои имале склучено договор за вработување на определено време, меѓу кои вработени е и денес тужителот со цел трансформација на работниот однос од определено на неопределено работно време, така што во целокупната документација со табеларен преглед за давање на согласност за вработување во основните и средните училишта на РМ на неопределено време за учебната 2010/2011 во табелата под реден бр. 12 е наведен и денес тужителот. Ваквите податоци биле препратени до Министерството за на Р.М. со цел трансформација на работниот однос од определено на неопределено работно време, но до ден денес од страна на Министерството не е добиено никаков одговор по поднесеното барање од страна на тужениоти Е.Л.С. Општина Р. Тужителот заради остварување на своите права од работен однос до тужениот поднел барање од 02.06.2011 г. со кое барал работниот однос да се трансформира од определено во неопределено време врз основа на чл. 46 ст. 3 од ЗРО, бидејќи ги исполнувал условите предвидени со овој член, но од страна на тужениот не добил одговор на ова барање.

На вака целосно и правилно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

Согласно чл. 46 ст. 1 од ЗРО „Договор за вработување може да се склучи на определено време за вршење на исти работи, со прекин или без прекин до 5 години“.

Согласно ст. 3 од истиот член „Работниот однос заснован со договор за вработување на определено време освен договор за вработување за вршење на сезонски работи се трансформира во работен однос на неопределено време, ако работникот продолжил да работи по истекот на рокот од ст. 1 на овој член под услови и на начин утврдени со Закон,“.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно прифатил дека во конкретниот случај се исполнети законски предвидените услови со погоре цитираната законска одредба од ЗРО за трансформација на работниот однос на тужителот кај тужениот од определено во неопределено работно време и правилно одлучил усвојувајќи го

предметното тужбено барање, бидејќи од изведените докази утврдил дека тужителот сметано од 01.04.2004 г. па до денес кај тужениот остварувал работен однос на определено време со прекин на работното место наставник по физика, електроника и информатика и дека за временскиот период од 01.04.2004 г. па до 09.06.2011 г. тужителот кај тужениот остварил пензиски стаж од 5 г. и 19 дена, а посебно имајќи го во предвид при одлучувањето фактот дека по протекот на временскиот рок од 5 г. предвиден со погоре цитираната законска одредба за трансформација на работен однос продолжил да работи и да остварува работа кај истиот работодавач се до ден денес. Ова и од причини што од страна на тужениот како работодавец биле превземени сите потребни активности и подготвување на податоците за остварување на правото на трансформација на работниот однос од определно во неопределно работно време за повеќе вработени кои се стекнале со таквото законско право, меѓу кои и тужителот, но дека од страна на надлежното Министерство сеуште не е постапено по барањето на Е.Л.С. Општина Р. и на тужениот за добивање на согласност за трансформација на работниот однос од определено во неопределено работно време на повеќе вработени при тужениот, меѓу кои и тужителот.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот дека во учебната 2011/2012 г. тужениот има проблем со намален број на часови по предметот физика, но не ги прифати ваквите жалбени наводи, од причини што истите се надвор од поставеното тужбено барање, бидејќи предмет на конкретното тужбено барање е трансформација на досегашниот заснован работен однос на тужителот кај тужениот, а не распределбата на часовите кај тужениот во учебната 2011/2012 г. поради што и истата не може да биде ценета од страна на овој суд, а освен тоа тужителот во периодот на поднесување на тужбата и се до донесување на пресудата имал полн фонд на часови.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП,-РОЖ 1135/11 од 12.09.2011 година.

7. Примениот кандидат на работа потребно е да ги исполнува условите предвидени со огласот и Правилникот за систематизација на работните места, во спротивно Одлуката со која е примен кандидатот е незаконита и како таква судот треба да ја поништи.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд во Штип со пресуда РО.бр.886/10 од 17.06.2011 година тужбеното барање на тужителката против тужениот го усвоил.

Ги поништил одлуката за директорот на тужениот бр. 07-8626/1 од 17.11.2010 година во делот за избор на кандидатот К. И. на работно место асистент за поврат, пребивање и пренаочосување на данок по точка 5 од распишаниот оглас бр. 05/10 од 12.10.2010 година и решението на директорот бр.04-8627/5 од 01.12.2010 година со кое е одбиен приговорот на тужителката како незаконити.

Го задолжил тужениот да изврши повторен избор по точка 5 од распишаниот оглас бр. 05/10 од 12.10.2010 година од редот на

пријавените кандидати по точка 5 за избор на работно место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок, како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 27.620,00 ден. во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителката поднела одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужениот рапишал јавен оглас број 05/2010 кој бил објавен во дневните весници Дневник и Лајм, на ден 12.10.2010 година за избор на пет извршители на работно место со звање асистент за поврат, пребивање и пренесување на данок во УЈП, регионална дирекција во Ш. Со огласот покрај општите услови, како посебен услов било предвидено кандидатите да се со завршен VII -1 степен, Правен или Економски факултет и една година работно искуство во струката. Вака предвидениот посебен услов од огласот бил во согласност со актот за систематизација на тужениот од 17.12.2008 година каде за работното место асистент за поврат, пребивање и преносочување на данок е предвидено VII -1 степен Правен или Економски факултет и една година работно искуство во струката. На огласот како заинтересиран кандидат се јавила тужителката која ги исполнила посебните услови од огласот, истата е дипломиран правник со завршен правен факултет- VII -1 степен и над 5 години работно искуство во струката. Како заинтересиран кандидат на огласот се пријавила и кандидатката К. И. која не ги исполнувала посебните услови во огласот бидејќи се стекнала со назив дипломиран правник со 180 кредити, го

нема предвидениот VII -1 степен на Правен факултет кој се бара со огласот. Од страна на директорот на УЈП донесена е одлука за избор на кандидатот К. И. Тужителката не била меѓу избраните кандидати, поднела приговор кој со решение број 04-8627/5 од 01.12.2010 година бил одбиен како неоснован.

На вака целосно и правилно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.19 ст.1 од ЗРО е предвидено: „Работникот кој склучува договор за вработување, мора да ги исполнува условите за вршење на работа определени со Закон, акт на работодавецот односно условите барани од страна на работодавецот.“

Во ст.2 од истиот член е предвидено: „Работодавачот е должен со актот да ги определи посебните услови за вршење на работата на секое поединечно работно место. Ова обврска не се однесува за помалите работодавачи.“

Согласно чл.23 ст.1 од ЗРО е предвидено: „Кога работодавачот вработува работници по пат на јавен оглас, е должен во јавниот оглас да ги наведе условите што се бараат за вршење на работата, рокот за пријавување кој не смее да биде пократок од 5 работни дена и рокот во кој работодавачот по истекот на рокот за пријавување ќе изврши избор доколку со друг закон поинаку не е определено.“

Согласно Актот за систематизација на тужениот- правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, број 02-41477/5 од 05.12.2008 година, тужениот за работното место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок под реден број 0474 како посебни услови предвидел VII -1 степен Правен факултет или Економски факултет и 1 година работно искуство во структурата.

Во конкретниот случај од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека тужениот на 12.10.2010 година во весникот Дневник и Лајм објавил оглас за прием на пет извршители на работно место со звање асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП, регионална дирекција во Ш. На огласот се пријавила тужителката која има завршено Правен факултет VII -1 степен и над 5 години работно искуство во структурата и избраниот кандидат К. И. која е дипломиран правник со 180 кредити и го нема предвидениот VII -1 степен Правен факултет што се бара со огласот и актот за систематизација на тужениот. За работното место со звање асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП Регионална дирекција во Ш, согласно огласот и актот за систематизација на тужениот било потребно кандидатите да имаат завршено VII -1 степен правен факултет и една година работно искуство во структурата. Избраниот кандидат не ги исполнува условите предвидени во огласот и актот за систематизација на тужениот- Правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, за работно место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП Регионална дирекција во Ш.

При вака утврдени факти од страна на првостепениот суд и при тоа имајќи ги во предвид претходно цитираните законски одредби и актот за систематизација на тужениот, овој суд смета дека првостепениот суд

правилно постапил кога одлучил како во изреката на побиваната пресуда од причина што избраниот кандидат К. не ги исполнува условите предвидени од огласот и актот за систематизација на тужениот-Правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, се стекнала само со звање дипломиран правник со 180 кредити, го нема предвидениот VII -1 степен Правен факултет што се бара со огласот и актот за систематизација на тужениот.

Овој суд посебно ги ценеше жалбените наводи на жалителот кој што наведува дека избраниот кандидат ги исполнува условите предвидени во огласот но не го прифати овој жалбен навод од причина што од увидот во списите на предметот се гледа дека на огласот се бара VII -1 степен Правен факултет и една година работно искуство во струката, а избраниот кандидат нема завршено VII -1 степен Правен факултет предвидено во огласот и актот за систематизација на тужениот, што ја прави одлуката за избор незаконита.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, 12.08.2011 год. РОЖ 1074/11 од 17.06.2011 година.

8. Доколку работникот како тужител пред да бара судска заштита се нема обратено со писмено барање до тужениот со цел работниот спор да се реши спогодбено односно во конкретниот случај да бара трансформација на работниот однос од определено на неопределено време, поднесената тужба во таков случај судот ќе ја отфрли како недозволена.

Образложение

Основниот суд Кочани со пресудата Ро бр. 70/11 од 15.06.2011 г. тужбеното барање на тужителот, го усвоил.

Утврдил спрема тужениот дека работниот однос на тужителот со договорите за работа на определено време од кои последниот е заведен под бр.0402-103/1 од 01.04.2011 год. се трансформира во работен однос на неопределено време сметано од 01.04.2011 год. согласно чл.46 ст.1 од Законот за работни односи (пречистен текст), па го задолжил тужениот да склучи со тужителот нов договор за вработување на неопределено време сметано од наведениот датум во рок од 8 дена, по приемот на пресудата.

Го задолжил тужениот да ги надомести трошоците во постапката на тужителот во износ од 13.840,00 ден. во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ја разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354

од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод на жалителот - тужениот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл. 343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, а првостепениот суд со сигурност не ги утврдил и решителните факти кои се од битно влијание при одлучувањето по спорот, поради што и донел неправилна и незаконита одлука по истиот.

Решителни факти кои првостепениот суд со сигурност не ги утврдил се : дали пред да бара судска заштита со предметната тужба тужителот се има обратено со писмено барање со тужениот со цел овој работен спор да се реши спогодбено и да се трансформира работниот однос од определено на неопределено време, и дали истиот има поднесено Приговор до органот на управување односно Училишниот одбор.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда, на начин што ќе постапи по укажувањата на овој суд, при што при одлучувањето по спорот посебно да има во предвид дека тужителот ја има поднесено предметната тужба без претходно да побара заштита на своите права кај тужениот и дека истиот нема поднесено приговор до Училишниот одбор на тужениот а согласно чл. 181 од ЗРО тој бил обврзан да го стори тоа пред да остварува судска заштита на своите права.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, 05.10.2011 год. РОЖ 1224/11 од 05.10.2011 година.

9. На тужителот не му следуваат трошоци за состав на поднесок за прецизирање на тужбеното барање, бидејќи на тужителот му се признаени трошоци за состав на тужба, па од тие причини тоа што истиот дополнително поднел ваков поднесок е по негова вина и не е во согласност со Адвокатската тарифа и чл.149 од ЗПП .

Образложение

Основен суд Струмица со пресуда Ро.102/11 од 02.09.2011 година, тужбеното барање на тужителот против тужениот го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му исплати: разлика на име надомест за исхрана и разлика на име додаток на плата за извршување на полициски работи за периоди и износи детално наведени во изреката на првостепената пресуда со законска затезна камата за секое месечно побарување поодделно сметано од 15-ти во месецот а за претходниот до 31.01.2010 година , а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното

полугодие зголемена со 8% поени до конечната исплатата, како и да му ги надомести процесните трошоци во вкупен износ од 28.018,00 денари, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата преиначи или укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја нападнатата одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на истата е јасна и разбирлива. Во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти поради што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Овој суд не се впушти во оценка на жалбениот навод на жалителот кој се однесува на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи во конкретниот случај се работи за спор од мала вредност, а пресудата со која се завршува спорот од мала вредност може да се побива само поради суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, а кое нешто е во согласност со чл.438 од ЗПП.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд погрешно го има применето материјалното право. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителот е во работен однос кај тужениот како полициски службеник. Првостепениот суд утврдил дека за утужениот период да тужениот на тужителот не му ја исплатил разликата на трошоците за исхрана во вкупен износ и по месеци наведени во изреката на првостепената пресуда, чија висина првостепениот суд ја утврдил со помош на вешто лице. Исто така првостепенот суд утврдил дека за утужениот период да тужениот на тужителот не му ја исплатил и разликата на име додаток на плата за извршување на полициски работи кој бил во вкупен износ, и по месеци исто така наведени во изреката на првостепената пресуда чија висина првостепениот суд исто така ја утврдил со помош на вешто лице. Првостепениот суд правилно го применил чл.5 и чл. 21 ст. 1 од Општиот колективен договор за Јавниот сектор на РМ (Сл.Весник на РМ бр.10/08 од 21.1.2008 г.) како и чл.87 од Колективниот договор на тужениот кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжи тужениот на тужителот на име разлика во надомест на исхрана на тужителот да му плати вкупен износ и поединечни износи наведени како во ст. 2 од изреката на нападнатата одлука, бидејќи од изведените докази правилно

утврдил дека тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил надомест на исхрана во износ од 2.300,00 денари месечно, а не надомест за исхрана од 25% од просечната месечна плата во стопанството на РМ за претходните три месеци, па правилно а согласно наодот и мислењето на вештото лице го задолжи тужениот да на тужителот му го исплати овој надоместок бидејќи согласно погоре наведените законски одредби и одредбите од Колективниот договор му припаѓа.

Првостепениот суд правилно го применил чл.2 ст. 1 чл.94 и чл.101 од Законот за полиција и чл.12 ст. 2 од ЗРО кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот да на тужителот на име разлика во додаток на плата за извршување на полициски работи за утужениот период му исплати износот наведен во изреката на нападнатата пресуда бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека тужителот за утужениот период извршувал полициски работи и дека согласно чл.101 од Законот за полиција кој бил во примена од 11.11.2007 година му следува додаток на плата за вршење на полициски работи за 30% , а тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил плата со додаток од 20%, па правилно и согласно наодот и мислењето на вештото лице го задолжил тужениот овој додаток да му го исплати на тужителот согласно погоре наведените законски одредби.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му следува надомест за исхрана до досудениот износ, но не го прифати овој жалбен навод бидејќи утврди дека овој износ му припаѓа согласно Колективниот договор на тужениот.

Исто така го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му бил исплатен додаток на плата од 30% поради што небила донесена нова систематизација и не биле изготвени нови решенија на вработените но не го прифати овој жалбен навод од причини што утврди дека со неизготвување на решенијата и не донесување на подзаконски акт тужениот не може да му го намали или ограничи правото на тужителот кое веќе е со закон утврдено.

Согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужениот да плати на тужителот на име дополнителни трошоци за одговор на жалба износ од 5.200,00 ден, кои 3.900,00 ден. за состав на одговор на жалба и 600,00 ден. за судска такса за одговорот на жалба и за ДДВ 700,00 ден.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Делумно е основан жалбениот навод на жалителот по однос на процесните трошоци. Од увидот во списите на првостепениот предмет овој суд утврди дека првостепениот суд на тужителите им досудил и трошоци во износ од 3.188,00 денари кој се однесуваат 3.068,00 денари за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и 120,00 денари на име две коморски маркички.

По наоѓање на овој суд вака досудените трошоци за за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и коморна маркичка не е во согласност со Адвокатската тарифа а согласно чл. 149 од ЗПП, па од тие причини а согласно чл. 370 од ЗПП, ја преиначи побиваната одлука

во делот за процесните трошоци така што го задолжи тужениот да на тужителот му ги плати трошоци во постапката во вкупен износ од 24.830,00 денари наместо бараните 28.018,00 денари, што значи да за разликата од 3.188,00 денари го одби барањето на тужителот, бидејќи трошоците кои се однесуваат за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и на име коморски маркички не спаѓа во групата на потребни трошоци, бидејќи на тужителот му се признаени трошоци за состав на тужба па од тие причини тоа што дополнително тужителот поднесувал поднесок за прецизирање на тужбеното барање е по негова вина а што се однесува за коморната маркичка тоа е однос помеѓу полномошникот на тужителот и адвокатската комора а не однос помеѓу адвокатот и странката .

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, - РОЖ 1397/11 од 17.11.2011 година.

10. На работникот вработен во Здравствената дејност барањето за трошоци за превоз после 01.01.2009 год. е неосновано од причини што не постои законски основ за исплата на бараниот надоместок. Со измените на чл.113 ст.4 од ЗРО како и со донесениот закон за плати е применет концептот на бруто плата во кој се влезени и трошоците за превоз што значи дека повеќе превозните трошоци не претставуваат како посебен трошок. Тоа исто така е и во согласност со Колективниот договор за здравствена дејност (службен весник 17/09) според кој членот кој го регулира прашањето за трошоците за превоз е избришан.

Образложение

Основниот суд во Делчево со пресудата Малв. П.бр. 363/2010 и Малв П.бр.55/2011 година тужбеното барање на тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д., М. М.од М. К., и Г. Р.од с. Т. со кое барале да се задолжи тужениот да плати на тужителите на име надомест за превоз од домот до работа и обратно и тоа за секој тужителот по периоди и износи поединечно наведени во изреката на побиваната одлука, со законска затезна камата по стапка согласно ЗВСЗК за секој поединечен месечен износ сметано од 15-ти во месецот за претходниот месец до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8% поени до исплатата, како и да му ги надоместат трошоците по постапката за секој тужител посебно по износи наведени во изреката на побиваната одлука, го одбил во целост како неосновано.

Од ваквата пресуда останале незадоволни тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д. и М. М.од М. К., кои во навремен рок изјавиле жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, па предлагаат жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот поднел одговор на жалбата изјавена од тужителите со кој ги побива жалбените наводи на тужителите, па предлага жалбата да се одбие, а побивната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите - тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д. и М. М.од М. К. да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука сторил суштествена повреда од чл. 343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, истата не противречи сама на себе си, ниту на причините дадени за пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите за погрешна примена на материјалното право, ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Во фактичката состојба првостепениот суд утврдил дека на тужителите како вработени кај тужениот за спорниот временски период поконкретно наведен за секој од тужителите како во образложението на побиваната пресуда не им биле исплатени трошоците за превоз од домот до работа во поконкретно наведените износи за секој од нив како во образложението на пресудата, бидејќи за периодот после 01.01.2009 г. па наваму согласно Законот за плати трошките за превоз се влезени во бруто платата во износ од по 1.280,00ден. месечно за сите вработени, вклучително и за тужителите, без разлика дали патуваат или не, а според измените на ЗРО не е предвидена обврска на работодавачот да плаќа надоместок на трошките за превоз на работниците.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно прифатил дека во конкретниот случај не постои законски основ за исплата на бараниот надомест од чл. 113 т. 2 од ЗРО за спорниот временски период за секој од тужителите поконкретно наведен како во образложението на побиваната пресуда, од причини што почнувајќи од месец јануари 2009 г. во Република Македонија се примени новиот концепт за исплата на бруто плата, а со воведувањето на концептот за исплата на бруто платата надоместоците за превоз до и од работа и за општествена исхрана се влезени во бруто платата. Со измените на ЗРО одредбите од чл. 113 т. 1 и 2 кои се однесуваат на трошоци за превоз до и од работа и за општествена исхрана се избришани, а трошоците за превоз до и од работа се избришани и со Колективниот договор за изменување и дополнување на Колективниот договор за здравствена дејност на РМ (Службен весник на РМ бр. 17/09).

Општиот Колективен договор за јавен сектор и тоа одредбата од чл. 21 ст. 1 т. 2 на која се повикува полномошникот на тужителите не

може да се примени за истите, бидејќи е спротивна на Законот за изменување и дополнување на Законот за плати со кој е воведен концептот на бруто плата кој се исплатува од 01.01.2009 г.

Од погоре изнесените причини и првостепениот суд правилно одлучил кога тужбеното барање на тужителите за исплата на надоместокот за превоз до и од работа за секој тужител по периоди и износи поединечно наведени во изреката на побиваната одлука, го одбил како неосновано.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП, - РОЖ 1513/11 од 16.12.2011
година.

ИМОТНИ ОДНОСИ

1. Кога со договорот за заем е договорено предмет на заем да биде девизи, враќањето на заемот е во девизи со исплата на домицилна камата за задоцнувањето на должникот.

Образложение

Основниот суд во Струмица, со пресуда П.бр.1169/04 од 11.12.2007 година, тужбеното барање на тужителот, делумно го усвоил.

Го задолжил тужениот да на тужителот му исплати на име долг сума од 3.750 евра и 12.500 ЦХФ во денарска противредност по средниот курс на НБ и РМ на денот на исплатата, со домицилна камата и тоа на износот од 3.750 евра камата сметано од 31.09.1998 година на износот од 12.500 ЦХФ камата сметано од 30.06.1999 година па се до денот на конечната исплата.

Да му плати домицилна камата на вратените девизи и тоа на износот од 2.308 евра камата сметано од 31.12.1997 година па се до 15.03.1998 година, на износот од 5.130 евра камата сметано од 31.09.1998 година па се до 28.007.2003 година, на износот од 500 евра сметано од 31.09.1998 година па се до 28.07.2003 година, како и да му ги плати трошоците по постапката сума од 46.572,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата а под страв на присилно извршување.

Барањето на тужителот на име долг да судот го задолжи тужениот за уште 57 евра како и за уште трошоци по постапката сума од 2.216,00 денари, го одбил како неосновано.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната пресуда да сторил суштествена повреда од чл. 343 ст.2 т.7 од ЗПП, бидејќи од увидот во списите на предметот се гледа дека тужениот поканата за главната расправа закажана за 11.12.2007 година ја примил на 27.11.2007 година, а околноста што тужениот имал професионална обврска за да присуствува на состанок независен синдикат, не преставува оправдана причина за неговото отсуство бидејќи доколку и навистина требало да биде присутен на тој

состанок истиот можел да си ангажира полномошник кој ќе ги застапува неговите интереси пред судот. Поради тоа на тужениот му е дадена можност да расправа пред судот и не е сторена погоренаведената суштествена повреда од страна на првостепениот суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за сторена суштествена повреда од чл. 343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи по оценка на овој суд изреката на првостепената пресуда е јасна, разбирлива и извршна, а во образложението првостепениот суд дал доволно причини за решителните факти кои не противречат на изведените докази. Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешна и нецелосно утврдена фактичка положба бидејќи првостепениот суд во текот на доказната постапка извел доволно докази и доволни ги утврдил спорните факти кои се од влијание за одлучувањето во конкретниот спор помеѓу странките. Така, првостепениот суд утврдил дека на 21.08.1997 година тужителот како заемодавач и тужениот како заемопримач склучиле договор за заем на девизни парични средства што го завериле пред Основниот суд во Струмица, под Ов.бр.986/97 од 21.08.1997 година. Со овој договор тужителот се обврзал на тужениот да му даде на заем заробени девизи во износ од 22.900 ДМ и 12.000 швајцарски франци кои биле на девизна книшка во Југо Банка Скопје - Експозитура Струмица. Дополнително тужителот му дал на тужениот уште 500 швајцарски франци, а што тужениот го потврдил со личен потпис на договорот за заем. Со договорот тужениот се обврзал да во рок од 24 месеци во 10 различни рати да му ги врати девизните средства на тужителот. Враќањето на девизите тужениот го вршел ненавремено и при тоа вратил само дел, а не во целосниот износ на позајмицата. На 15.03.1998 година вратени се 4.500 ДМ или 2308 евра, а кој износ требало да го врати на 31.12.1997 година. На 24.03.2001 година вратен е износ од 10.000 ДМ или 5130 евра кои требало да се врати на 31.09.1998 година и на 28.07.2003 година вратен е износот од 500 евра кој требало да се врати на 31.09.1998 година. Тужениот останал да долгува сума од 3.750 евра и 12.500 швајцарски франци кои до денес не се вратени и покрај барањето од страна на тужителот кој уште во текот на 2004 година дал писмена опомена пред тужба.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога го задолжил тужениот да на тужителот му исплати на име долг сума од 3.750 евра и 12.500 швајцарски франци во денарска противвредност по средниот курс на НБ на РМ на денот на исплатата со домицилна камата и да му плати домицилна камата за задоцнувањето на вратени девизи. Согласно чл. 545 ст. 1 од ЗОО, со договор за заем се обврзува заемодавачот да му предаде на заемопримачот определен износ пари или определено количество други заменливи предмети, а заемопримачот се обврзува да му го врати по извесно време истиот износ пари односно истото количество предмети од ист вид и квалитет. Ваквата обврска заемопримачот е должен да изврши во договорениот рок, како што е предвидено во чл. 550 ст. 1 од ЗОО. Од изведените докази пред првостепениот суд произлегува висината на заемот, рокот за враќање и невратениот износ на девизите. Така висината на заемот правилно првостепениот ја утврдил имајќи ги во предвид договорот

склучен помеѓу странките на 21.08.1997 година како и евиденцијата на истиот договор за вратениот износ. Исто така со потпис од тужениот се потврдува дека тужениот примил од тужителот уште сума од 500 швајцарски франци па тужениот ја долгува сумата према тужителот 12.500 швајцарски франци кои што не се вратени. Пресметката на дадениот заем во однос на сумата од 7.422 ДМ е извршена од страна на Стопанска банка така што на денот на пресудувањето долгот конверзиран во евра изнесува 3.750 евра. Во поглед на жалбените наводи за каматата овој суд ги ценеше но ги одби како неосновани бидејќи на невратениот износ на девизините средства правилно првостепениот суд го задолжил тужениот да плати домицилна камата. Од договорот за заем јасно произлегува висината на девизните средства што ги зел тужениот како и негова превземена обврска да тој износ да го врати на 9 рати заклучно до 30.12.1999 година, што не се работи за ништавен договор лихварски во смисла на чл. 129 од ЗОО.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр. 1482/08 од 9.12.2008 год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.466/10 од 12.05.2011 год.

2. Постои несразмерна корист и ништовност на договорот за заем кога помеѓу странките е договорено на позајмените девизи да се плати 4% месечна камата и кога тој износ е пресметан во главницата, а покрај тоа е и договоренот да во случај на невраќање на заемот должникот плати затезна камата согласно ЗВСЗК (што се плаќа за доцнење при враќање на денари). Ништавноста на договорот за заем предизвикува и ништовност на договорот за пренос на побарување од него и на договорот за обезбедување (хипотека).

Образложение

Основниот суд во Струмица со пресуда П.бр.479/03 од 15.7.2008 година год. утврдил дека договорот за заем заклучен помеѓу тужителот Н. К. П. од Струмица во својство на заемопримач и В. З. од Скопје во својство на заемодавач на ден 4.5.2001 година на сума од 20.400,00 ДЕМ како денарска противвредност на 663.400,00 ден. со време на враќање од девет месеци е ништавен и истиот не произведува правно дејство од моментот на неговото заклучување.

Утврдил дека нотарскиот акт - договор за хипотека заверен од страна на Нотар С. П. од Скопје на ден 4.5.2001 година под ОДУ бр.351/01 заклучен помеѓу З. В. од Скопје во својство на замодавач и хипотекарен доверител и Н. К. П. од Струмица во својство на замопримач и хипотекарен должник е ништавен и не произведува правно дејство од денот на неговото заверување - потврдување од страна на Нотар С. П..

Утврдил дека договорот за заем на парични средства заклучен на ден 14.12.2001 година помеѓу Љ. А. од Скопје во својство на заемодавач

и О. Ц. од Скопје и Н. К. П. од Струмица во својство на заемопримачи, на сума од 40.800,00 ДЕМ или 20.860,70 ЕУ како денарска проитввредност од 1.268.880,00 ден. по продажниот курс на приватните менувачници на денот кога се врши исплатата за време на враќање од девет месеци согласно условите од договорот за заем, заклучен на ден 14.12.2001 година е ништавен, од денот на неговото заклучување.

Утврдил дека нотарскиот акт - договор за хипотека заверен од страна на нотар С. П. од Скопје на ден 14.12.2001 година под ОДУ бр.972/01 заклучен помеѓу Љ. А. од Скопје во својство на заемодавач и хипотекарен доверител и О. Ц. од Скопје и Н. К. П. од Струмица во својство на замопримачи и хипотекарни должници е ништавен и не произведува правно дејство од денот на неговото заверување - потврдување од страна на нотар С. П.

Утврдил дека тужителот П. К. Н. од Струмица по основ на договор за отстапување на побарување заклучен помеѓу тужените на ден 27.5.2003 година, а заверен од страна на нотар Г. Р. од Скопје под УЗП бр.2277/03 од 10.5.2003 година на тужениот З.В. од Скопје му ја долгува сумата од 12.600 евра во денарска противвредност по среден курс на еврото утврден од НБ на РМ на денот на конечната исплата со домицилна камата сметано од 15.12.2001 година до конечната исплата.

Решението за привремена мерка П.бр.479/03 од 24.7.2003 година останува во сила до правосилното завршување на предметот на спорот.

Решението за привремена мерка П.бр.479/03 од 27.12.2005 година останува во сила до правосилното завршување на предметот на спорот.

Ги задолжи тужените солидарно да му ги на тужителот надоместат трошковите по постапката на делото во висина од 139.856,00 ден. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Од вака донесената одлука останале незадоволни тужените Љ. А. од Скопје и З. В. од Скопје кој во благовремениот рок поднеле жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба, погрешна примена на материјалното право и поради одлуката за трошковите предлага жалбата да се уважи, а пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ја разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неоснован е жалбениот навод на жалителите за сторена суштествена повреда од чл.343 ст. 1, а в.в. со чл.10 од ЗПП која повреда по мислење на жалителите се состои во тоа да првостепениот суд ја спровел конкретната постапка во неразумен рок за тоа . Од увидот во содржината на предметот овој суд констатира дека во случајот целата постапка е спроведена во објективен рок и согласно законските одредби, а при тоа првостепениот суд нема извршено злоупотреба на правата што на странките им припаѓаат во постапката.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите – тужените да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната пресуда и одлучувајќи како во изреката на истата сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи по мислење на овој суд изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти од кој се раководел судот при одлучувањето.

Неоснован е и жалбениот навод на жалителите и за сторена суштествена повреда од чл.343 ст. 1, а в.в. со чл.366 ст. 1 од ЗПП. Имено, по мислење на овој суд првостепениот суд во конкретниот случај ги извел сите парнични дејствија и ги расправал сите спорни прашања на кои има укажано овој суд со решението Гж.бр.1824/06 од 13.02.2007 година. Поради ова, по мислење на овој суд не е сторена и ова суштествена повреда.

Жалбениот навод на жалителите за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба овој суд го смета за неоснован, бидејќи од изведените и правилно ценети докази во текот на доказната постапка првостепениот суд утврдил правилна и целосна фактичка состојба. Така, првостепениот суд правилно прифатил за утврдено дека свидетелот Ж. Б. од Скопје по занимање адвокат во текот на пролета 2001 година во медиумите огласил дека истиот дава на заем девизи за кој требало да се обезбедат хипотека и гаранција. На овој оглас се јавил тужителот П. Н. кој дошол во канцеларијата на адв. Ж. Б. каде работел како стручен соработник и лицето по име И. П. каде обавил разговор при што му рекол дека ќе се направат напори да се обезбедат девизите. Ж. Б. по овластување на З. В. по 5-6 дена дошол во Струмица каде се сретнал со П. Н. кој му одвел во неговата куќа и му рекол дека тоа е деловен простор на кој имал уште еден спрат од куќата и дворно место. Откако Ж. Б. од Г. у. С. извадил имотен лист за имотот на П. Н. отишол во канцеларијата кај нотар С. Б. од С.. Имено, пред да дојдат З. и П. во договорениот термин во канцеларијата на Ж. Б. тој веќе ги имал изготвено на компјутерот договорот за заем на девизи помеѓу З. и П. Н., а исто така го изготвил и договорот за хипотека каде биле внесени сумите на позајмените девизи, начинот на враќање на девизите, законската затезна камата која била договорена, а била месечна при тоа била ставена и камата за доцнење на позајмените девизи која тогаш изнесувала над 20% годишно. Откако ги имале на увид овие договори ги прочитале и немале никаква замерка на истите во доволен број на примероци биле однесени кај нотар С. П. од С. за солемнизација на истите. На изготвените договори за заем на девизи адв. Ж. Б. не ставил ниту печат ниту штембил дека истите биле изготвени во неговата адвокатска канцеларија. Адвокатот го направил овој договор за заем на парични средства на датум од 4.5.2001 година. Од содржината на овој договор произлегува дека В. З. во својство на заемодавец на П. Н. во својство на заемопримач му позајмил 15.000 тогашни германски марки со 4% месечна камата односно месечно 600 германски марки, а износот од 15.000 ДМ П. Н. бил должен да ги врати до 4.2.2002 година. Спорно во овој договор на позајмената сума на пари е договорената камата од 4% како и во случај на ненавременото плаќање на долгот поточно враќање на позајмените девизи од страна на П. Н. при релаизирање на заложното

право - хипотеката тужениот З. В. на позајмените девизи од 15.000ДМ и каматата од 4% на ова сума или на сумата од 20.400 ДМ да на овие девизни средства преведени во денарска противвредност да се наплати уште една камата која во тоа време била над 20% согласно ЗВСЗК. Врз основа на ваквиот договор за заем бил изготвен и договорот за хипотека, без да се прочита на странките Н. С. П. од С. туку само ја изложила содржината на двата договори, солимизацијата од страна на С. П. странките се потпишале на овие договори и тоа договорот за заем и договорот за хипотека а солемизирани под ОДУ бр. 351/01 од 4.5.2001 година. Тужителот П. Н. по договорот за заем од 4.5.2001 година на тужениот З. ја плаќал сумата од по 600 ДМ како камата и тоа некогаш на Ж. Б., а некогаш на З. В. се до есента 2001 година. По тој период тужениот дошол до сознание дека тужителот не е во состојба да му ја поврати главницата во рокот утврден со договорот. Поради ова З. В., а во контакт со адв. Ж. го известил П. Н. за начин како да си го плати побарувањето од тужителот, а тоа било да се воспостави заложно право на куќата на П. Н. и на неговиот брат Н. Н.. З. В., Ж. Б. и Љ.А. се состанале во канцеларијата на адв. Ж. Б. каде во отсуство на П. Н., од Љ. А. барале заем на девизи во смисла на тоа што П. Н. бил односно имал куќа во С. и дали можел Љ. А. да и помогне на З. В. и на П. да разработат некој бизнис во Грција. Поради тоа што куќата во С. за која кажувале З. и Ж. на Љ. А. му била несигурна за обезбедување на паричните средства не се согласил да ги даде побараните парични средства. По два - три дена во адвокатската канцеларија на Ж. Б., З. и Ж. во отсуство на тужителот П. се договориле и тоа З. В., Ж. Б. и Љ.А., Љ. А. да и даде на З. и Ж. девизни средства од 20.860 евра и притоа гаранција на овие пари да биде воспоставување на заложно право покрај куќата на П. Н. во С. и стан на лицето О. Ц. од С. која подолги години живеела во вонбрачна заедница со тужениот З. В.. Врз основа на ваквиот договор дополнително се договориле и со О.Ц. која се согласила да го заложат станот и во договорите да биде на страна на договорната страна заемопримач. Врз основа на вака постигнатите согласности Ж. на ден 14.12.2001 година го повикал П. Н. да дојде во Скопје да ги земе девизите кој му ги обезбедил. Во отсуство на тужителот П. Н., а во присуство на З. В. Љ. А. и О. Ц., адвокатот Ж. Б. го изготвил и договорот за заем на парични средства помеѓу Љ. А. и О. Ц. со истите проценти на камата и тоа девизна камата, законска камата, начин на враќање односно договорна камата месечно од 4% во главницата. Исто така го изготвил и договорот за хипотека врз основа на кои исто така од 14.12.2001 година истиот ги однел кан нотар С. П. за солемизација. По доаѓање на П. Н. во канцеларијата на адвокатот отишле во канцеларијата кај нотар С. П. и сите присутни инсистирале тој ден на се солемизират договорите. Н. С. П. побарала заложна изјава за имотот во Струмица мегутоа Ж. Б.и предложил да ја искористи заложната изјава приложена кон договорот за заем на девизи помеѓу З. В. и П. Н. кое нешто било одбиено, мегутоа по барање на странките без нотарката С. да ги прочита договорот за заем и за хипотека туку само усмено ја изложила содржината за заем и без да има заложна изјава од лицето П. Н. престапила кон солимизација на договорот од 14.12.2001 година. Ова било заверено со ОДУ.бр.972/01 од 14.12.2001 година. По мислење на

првостепениот суд највероватно петата страна од ова солемизација била бланко потпишана од странките бидејќи во ст. 2 од таа страна стое содржина со ова правна работа изречно се согласува и братот на хипотекарниот договор Н. Н. кој бил сопственик на недвижниот имот. Покрај немање на заложна изјава врз основа на солимизираниот договор за хипотека од 14.12.2001 година бил постигнат договор за хипотека Оду.бр.351/01 од 4.5.2001 година која хипотека повеќе нема правно дејство бидејќи долгот за која истата било поставена и тоа долгот на П. Н. према З. В. тужениот Љ. А. ги исплатил на З. В. во целост бидејќи целта на заклучениот договор за заем и воспоставената хипотека било да се намира долгот на П. према З. В. со тоа што на денот на солимизацијата на договорот од 14.12.2001 година Љ. на тужителот П. на рака му дал 15.000 ДМ.

Целокупниот долг на тужителот П. Н. према тужениот Љ. по основ на договорот за заем на девизи од 14.12.2001 година бил 30.000 ДМ, согласно договорениот начин на камата па согласно овој договор почнувајќи од 14.1.2002 година заклучно со 14.9.2002 година разликата од 15.000 евра до 20.860 евра преставувала месечна камата од 4% за тој временски период по 613,55 евра кој месечни камата изнесувале разлика од 15.000 евра до 20.860 евра. Поради тоа што тужителот не можел да продолжи да ја плаќа таа камата на тужениот, Љ. А. сакал да ја изврши хипотеката Оду.бр.972/01 од 14.12.2001 година меѓутоа поради тоа што со реализацијата на ова хипотека ќе се загрози имотот на О. Ц. која била фиктивна договорна страна помеѓу тужениот З. и Љ. А. бил склучен договор за отстапување на побарувањата заверен кај нотар Г. Р. од Скопје под УЗП.бр.2277/03 со кој договор побарувањето на Љ. А. бил отстапен на примателот на побарувањето З. В. во висина од 1.268.880,00 денари. Со овој договор обврската на тужителот П. за враќање на позајмените девизи од Љ. се пребиле на тужениот З. В. па тужителот П. согласно овој договор на тужениот З. му ја долгува сумата од 20.600 евера. Инаку предмет на двата спорни договора за заем биле германски марки и заемодавачите – тужените на тужителот се на рака му исплаќале германски марки додека тужениот Љ. А. покрај германски марки дал и 900 американски долари.

Како резултат на правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната пресуда.

Согласно чл.95 ст. 1 од ЗОО „ Договорот кој не е во согласност со Уставот, законите и добрите обичаи е ништавен, ако целта на повреденото правило не упатува на некоја друга санкција или ако со Законот во определениот случај не е предвидено нешто друго“.

Согласно чл.101 ст. 1 од ЗОО „ На ништавноста судот внимава по службена должност и на неа може да се повикува секое лице кое има правен интерес“ и чл.129 ст. 1 и 2 од истиот Закон според кој „Ништавен е договорот со кој некој користејќи ја состојбата на нужда или тешката материјална состојба на друг, неговото недоволно искуство, лекомисленост или зависност ќе договори за себе или за некој трет корист која е во очигледен несразмер со онаа што тој на другиот му го дал или сторил или се обврзал да му даде или да му го стори. Врз лихварскиот договор сообразно се применуваат одредбите на овој Закон

за последиците од ништавноста и за делумната ништавност на договорот“.

Во конкретниот случај од изведените докази во текот на доказната постапка неспорно се констатира фактот дека и двата склучени заеми за девизи се лихварски договори, бидејќи во самите договори за заем е договорена законска камата од 4% месечно која законска камата на заем на девизи е незаконита бидејќи на девизите се досудува домицилна камата по штеден влог на видување. Покрај договорената 4% месечна камата во чл.3 и 4 од двата спорни договора е наведено дека во случај на реализирање на хипотеките должникот – тужителот бил должен да плати камата согласно ЗВСЗК која согласно изјавата на свидетелот Ж. Б. во времето на склучување на спорните договори била над 20% и истата била далеку поголема од домицилната камата за девизи во тоа време.

Лихварскиот карактер на овие договори се гледа и во фактот и што покрај тоа предмет на договорите за заем биле девизни средства – тогашни германски марки истите исто така биле реализирани во германски марки во самите договори била кажана денарска противвредност на девизите за која денарска противвредност е договорена реализирана камата од ЗВСЗК во случај на реализирање на хипотеките. Лихварскиот карактер на договорите се содржи во фактот и што во самата главница е инволвирана и месечна камата од 4% за одреден временски период.

При одлучувањето првостепениот суд го ценел фактот дека при склучувањето на овие договори учествувал и сведетелот Ж. Б. кој по професија е адвокат, посредувал помеѓу странките и истиот ги подучувал како да се направат самите договори, а истиот и ги составувал овие договори. Бидејќи овие договори за заем помеѓу П. Н. и Љ. А. се правени во отсуство на тужителот П. Н. на вешт начин било избегнато прикривањето на целта на договорите со кој би се избегнал утврдување на фактот дека истите не се во согласност со уставот и постојните законски одредби. Имено, очигледна е несразмерната корист која е договорена во овие договори а тоа е во 4% месечна камата како и во случај на реализирање на хипотеката по овие договори било договорена денарска противвредност на девизите во согласност со ЗВСЗК. Тужителот П. Н. бил човек со недоволно искуство и лекомислено постапувал кон овие договори.

Бидејќи договорот за заем на девизи склучен помеѓу П. и З. на 4.5.2001 година по мислење на овој суд е апсолутно ништавен и договорот за хипотека солемизиран од страна на нотар С. П. под ОДУ.бр.351/01 од 4.5.2001 година е апсолутно ништавен, бидејќи на апсолутно ништавен договор за заем на девизи неможе да се договори и солемнизира договор за хипотека.

При тоа треба да се има во предвид фактот и дека со договорот за заем на девизи помеѓу Љ. А. и П., Љ. А. на тужениот З. В. му го има исплатено целокупниот долг кој што П. Н. го има према З. В. што значи објективно обврските на тужителот спрема З. В. спрема овој договор се згаснати така што по сила на законот и договорот за заложно право на хипотека под Оду.бр.351/01 од 4.5.2001 година отпаѓа.

По однос на договорот за хипотека солемизиран од страна на нотар С.П. под Уд.бр.972/01 од 14.12.2001 година истиот исто така е

ништавен поради фактот што нотар С. П. при приземањето на дејствието на солимизација на овој договор не постапила согласно законските предвидени одредби за тоа, односно предвид горе наведеното С. П. нотар од Скопје при составувањето и заверката на договорот за хипотека од 14.12.2001 година постапувала спротивно на чл.36 ст.4 од Законот за вршење на нотарски работи како и чл.37, 43, 53 и 54 од Законот за вршење на нотарски работи.

Предвид горенаведеното и по мислење на овој суд правилно е одлучено како во изреката на побиваната пресуда.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот – тужените, првостепениот суд својата одлука ја донел без притоа да ги изнесе сите факти врз основа на кој се засноват барањата на сега странките по спорот, но не го прифати овој жалбен навод бидејќи по мислење на овој суд при одлучувањето првостепениот суд ја донел својата одлука врз основа на приложените докази во текот на доказната постапка, а кои факти ќе ги земе како докажани одлучува судот по свое убедување врз основа на совесна и грижлива оценка на секој доказ посебно и на сите докази заедно, како и врз резултатите од целокупната постапка.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 357 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр.277/09 од 13.05.2009 год. и Врховен суд на РМ рев.бр.1058/09 од 10.02.2011 год.

3. Република Македонија нема вина за настанатата нематеријална штета поради протерување од земјата кога до протерување дошло поради исполнување на законските услови за одземање на дозволата за престој, а тоа е утврдено со решение од надлежен орган.

Образложение

Основниот суд во Радовиш со пресудата П.бр.530/08 од 12.06.2009 година тужбеното барање на тужителите со кое барале да бидат задолжени Р.М. за М.В.Р. -С. да и плати на тужителката Д. на име материјална штета и да им плати нематеријална штета на сите тужители поединечни износи поконкретно наведени по основи како во изреката на побиваната одлука, сето тоа со ЗЗК сметана од 22.12.2008 година до конечната исплата, како и да биде задолжена тужената да им плати 71.640,00 денари на име трошоци по спорот, го одбил во целост како неосновано.

Од ваквата одлука останале незадоволни тужителите кои во навремен рок поднеле жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлагаат жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП

па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, истата не противречи сама на себе си, ниту на причините дадени за одлуката, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти кои се од битно влијание при одлучувањето по овој предмет.

Неосновани се и жалбените наводи на жалителите за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд утврдил дека органот на тужената М.В.Р - Одделение за внатрешни работи со решението број 29.7-2680/1 од 16.09.2004 година го откажал престојот во Р.М. на сите тројца тужители со мерката забрана за влез во Р.М. за времето од 16.09.2004 година па до 16.09.2007 година, а од причини што тужителите дале неточни податоци за целта на нивниот престој- тие не доаѓале во приватна посета во Р.М., туку имале во Р. земено стан под закуп, а тужителот А. посетувал редовна настава во ОУ „Н. К.“ во Р., а Д. В. престојувала со цел да го чува нејзиниот внук А., бидејќи неговата мајка била презафатена и често патувала. Судот утврдил дека тужителите престојувале во Р. за време од 5 години и 5 месеци и тоа од месец март 1999 година па до денот на протерувањето - 16.09.2004 година. Тие својот престој не го регулирале со одобрение за привремен престој, туку на 60 дена излегувале од Р.М. и по неколку дена повторно се враќале во Р.. На ден 11.04.1999 година околу 20 часот во близина на македонско-грчката граница кај с. Л. од страна на патролата на АРМ судот утврдил дека тужителката Д. била приведена во СВР Б. заради обид илегално да влезе во Р. Г., поради што и од страна на СВР. Б. и бил откажан престојот во Р.М. со забрана за влез во траење од 1 година на патната исправа број 035265 која важела од 29.10.1997 година па до 29.10.2007 година. Судот утврдил дека на ден 14.10.1999 година Д. извадила нова патна исправа со број 001479618 и повторно влегла во Р.М. иако забраната за влез траела до 11.04.2000 година и со тоа истата сторила нов прекршок. Тужителката Д. судот утврдил дека и пред тоа престојувала во Р.М. и поседувала одобрение за работа издадено на ден 27.01.1997 година од тогашниот завод, сега Агенција за вработување - Централна С. со важност од 27.01.1998 година врз основа на кое таа требало да се обрати до М.В.Р. и да добие одборение за привремен престој во случај вработувањето да и било илегално и да и биле подмирени сите давачки на државата, Агенцијата за вработување ќе и го продолжила одобрението за работа и привремениот престој, но таа тоа не го сторила, со што и постапила во спротивност на чл.20 ст.2 од Законот за движење и престој на странци и Правилникот за начинот на издавање на патни и други исправи, визи на странци и за образците на тие исправи и визи според кои била должна во рок од 3 дена од влегувањето во Р.М. да поднесе барање за привремен престој. Судот утврдил дека против решението на ОВР Р. од 16.09.2004 година, погоре

наведено тужителите повеле управен спор пред Врховниот суд на РМ, кој ги поништил второстепените решенија на второстепената комисија, па така со решението на Комисијата на Владата УП II број 28/II -1722/3 од 4.05.2007 год. било поништено решението на ОВР Р. број 29.7.2680/1 од 16.09.2004 година и предметот бил вратен на повторно разгледување и одлучување, но до ден денес нема конечен исход. Судот утврдил дека тужителите живееле во Р. во изнајмениот стан кај свидетелот Ж. Н. кој се наоѓа на ул. С. каде престојувале во текот на 2004 година пред да бидат присилно протерани во кој тужителката Д. имала нејзини ствари како што се мебел, бела техника, ел. апарати, покуќнина, теписони и разни садови, па на ден 16.09.2004 година кога биле протерани од Р. до граничниот премин во П., тужителката си ги оставила сите ствари во станот, а на свидетелот Ж. му кажала дека пак ќе се вратат најмногу за период од 2 месеци и стварите да стојат во станот, меѓутоа како тужителката Д. и другите тужители не се вратиле, сите ствари во станот останале да стојат и стоеле околу 2 години. По ова сопственикот на станот Ж., дел од стварите на тужителката, ги спакувал во кутии и ги однел во куќата на неговиот шура по име Д. Г. кој исто така живее на истата улица во Р., од каде и во месец август 2008 година тужителката Д. си ги подигнала сите нејзини ствари кои биле овде и тоа во присуство на сопругата на свидетелот и неговиот син. Судот утврдил дека сопственикот на станот Ж. за неплатената кирија за околу 2 години ги задржал кај себе ел. шпорет, пералната, два фрижидери кои биле расипани, 2 каучи, некои стаклени предмети и други предмети и истиот ќе им ги врателна тужителите ако му ја плателе киријата. На ден 16.09.2004 година од ОВР Р. сите тројца тужители биле протерани од станот до граничниот премин П., со возило и со униформирани лица на ОВР Р. кои биле и прописно наоружани. Инаку пред да бидат присилно протерани од овластените службени лица при ОВР Р. им укажувале на тужителите што да превземат за да стекнат право на привремен престој во Р.М. и тоа на ден 30.08.2004 година и писмено им укажале за условите и постапката за регулирање на привремениот престој во ОВР Р., но тие тоа не го сториле. Од присилното протерување судот утврдил дека тужителот А. претрпел страв од јак интензитет кој траел 6 месеци а потоа постепено се намалил, а додека тужителката Д. В. претрпела душевна болка од јак интензитет поради ограничување на нејзината слобода и нејзините права и претрпела страв од јак интензитет во времетраење од 1 месец од протерувањето, а потоа истиот поминал во страв од среден интензитет уште еден месец а потоа да помине во страв од лесен степен во времетраење од 2 месеци, а од присилното протерување претрпела и душевна болка поради повреда на слободата и моралните права и личните права. Исто така, и тужителката Д. претрпела страв од јак интензитет кој траел 1 месец, а потоа овој страв преминал во среден интензитет од уште 1 месец до 1 и пол месец, а потоа стравот поминал во лесен степен и траел уште 1 месец, а претрпела и душевна болка поради повреда на слободата и нејзините морални и лични права.

Ваквата фактичка состојба е целосно и правилно утврдена и произлегува од изведените и правилно ценети докази.

Како резултат на правилно и целосно утврдената фактичка

состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога ја донел побиваната пресуда.

Согласно чл.27 од Законот за странците (објавен во Сл.весник на РМ број 35 од 23.03.2006 година) „Странецот е должен да ја напушти РМ: до истекот на рокот определен во визата, најдоцна до истекот на рокот од 3 месеци во текот на секој 6 месечен период сметајќи од денот на првото влегување доколку за влез во РМ не е потребна виза и во други случаи“.

Согласно чл.46 од истиот закон: „Престој на странец во смисла на овој закон е престој до три месеци; престој врз основа на дозвола за привремен престој и престој врз основа на дозвола за постојан престој“.

Согласно чл.47 од истиот закон: „Под престој до 3 месеци во смисла на овој закон, се смета престој на странец со виза или без виза доколку со овој закон или со ратификуван меѓународен договор поинаку не е определено.“

По мислење на овој суд правилно првостепениот суд правилно одлучил одбивајќи го предметното тужбено барање како неосновано, бидејќи од сите изведени докази во текот на доказната постапка пред првостепениот суд а посебно од увидот во пресудите на Врховниот суд и решението на Владата на РМ, првостепениот суд неспорно утврдил дека иако решението на ОВР Радовиш со кое им бил откажан престојот на тужителите во РМ и им била изречена мерка забрана за влез во истата а во периодот наведен во решението, е донесено од ненадлежен орган, бидејќи согласно чл. 48, 51, 53, 54, 90 и 103 од споменатиот закон, вакво решение донесува МВР, истото нема никаква причинска врска за штета и за сторител ниту на страната на тужената, ниту на нејзиниот орган, а од доказите судот исто така утврдил дека тужителите биле присилно спроведени врз основа на чл.27 од Законот за странци бидејќи им истекол рокот од 3 месеци престој согласно погоре цитираните законски одредби од Законот, а за кое нешто согласно овој закон не е потребно да се донесува решение од тужената за откажување на престојот, туку законот налага задолжително странецот да ја напушти РМ, а тужителите тоа го немаат сторено.

Првостепениот суд правилно прифатил дека тужителите, доколку и имаат претрпено некаква штета и самите се виновни и самите допринеле да дојде до нејзино настанување и дека ниту тужената, ниту нејзиниот орган односно нејзините работници не се виновни за настанување на истата, а ова пред се и од причини што и покрај укажувањата на овластените лица при ОВР Р.во повеќе наврати како да го регулираат престојот во Р.М., дали привремен или постојан, тие тоа не го сториле, а по протерувањето од РМ во повеќе наврати повторно доаѓале во посета на некои свои блиски роднини и пријатели, дури во 2008 година и тужителката Д. си подигнала некои свои ствари кои биле оставени кај шурата на свидетелот Ж. од кој бил закупен станот, но истите не превзеле никакви дејствија за да го спречат настанувањето на било каква штета на нивна страна или евентуално истата да ја намалат.

Овој суд ги ценеше истакнатите жалбени наводи во жалбата на жалителите, но истите не ги прифати од погоре изнесените причини.

Од сето погоре изнесено а согласно чл. 357 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр.1642/09 од 18.11.2009 год. и Врховен суд на Р.М. рев.бр.311/2010 од 10.03.2011 год.

4. Против лице на кое Р.М. му доделила градежна парцела, која претходно била национализирана, не може со тужба да се бара утврдување на право на сопственоста од лицето на кого недвижноста му била национализирана, односно не постои пасивна легитимација на тоа лице.

Образложение

Основниот суд во Струмица со пресуда П.бр.433/07 од 04.06.2009 година тужбеното барање на тужителите со кое бараат да се утврди дека градежното земјиште во површина од 180 м.кв. кое преставува дел од градежна парцела бр.22 формирана 1996 година, а која површина од 180 м.кв. има форма на неправилен четвороаголник со мери и граници деталн опишани како во ст.1 од изреката на побиваната одлука, па да се задолжи тужениот да го тоа право на тужителите признае, и поршината од 180 м.кв. со напред опишаните димензии и која е дел од нов Кп.бр. 5854/7 во КО С., да се избрише од името на туженито и Агенцијата за катастар на недвижност Одделение С. да се ова површина запише на сега покојниот С.Х. С. -бивш од С. како негова оставина, како и да се задолжи тужениот да им ги на тужителите надомести трошковите по постапката на делото во висина од 170.906,00 денари го одбил во целост како неосновано.

Ги задолжил тужителите солидарно да му ги на тужениот надоместат трошковите по постапката на делото, во висина од 78.790,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување.

Со решение извршеното преиначување на тужбата од страна на тужителите направено во завршниот збор и со кое преиначува на тужбата бараат: се задолжува ДЗГР С. да изврши промена во катастарската евиденција и површината од 725 м.кв. од стар КП.бр.4098 ја заведат на С. С. правен претходник на тужителот, во новите Кп.бр.5873/1 со Пл.бр.1473;

Го поништува решението бр.17-106/1 од 23.02.1996 година со кое е доделена градежната парцела број 22 во КО С. како и да се поништува решението бр.16-201/2 од 20.02.2002 година со кое е извршена трансформација на нов Кп.бр.5854/7 во сопствено земјиште не го дозволил.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужителот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот преку полномошникот С. Г. адв. од С. поднел одговор на

жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужителот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот-тужителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одребите на парничната постапка од чл. 343 ст.2 т.13 од ЗПП. Изреката на побиваната пресуда е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд примил за утврдено дека по стариот премер во 1930 година Кп.бр.4098 со површина од 3925 м.кв. во КО С. била запишана во Пл.бр.1473 на име С.С. од С. и како таква се водела се до 1971 година. Во 1971 година врз основа на договор за поклон Ов.бр.5914/71 од 10.06.1971 година, дел од Кп.бр.4098 со површина од 800 м.кв. се отпишуваат од име на С.С. и се запишуваат на име Х.С. П. од С.. Дел од следни 800 м.кв. од ова површина се отпишуваат од име на С.С. и се запишуваат на име на Х.С. П. од С.. Дел од следните 800 м.кв. се запишуваат на име на Х.С. Т.од С. и дел од уште следни 800 м.кв. се отпишуваат од име на С.С. и се запишуваат на име на Р. С. И. од С..

Првостепениот суд утврдил дека сега покојниот тужител Х. Р. Д. со договор Ов.бр. 1239/75 од 2.10.1975 година добиената површина од неговиот татко од 800 м2 од стар ГП бр. 4098 ја пренел на неговите синови и тоа на Х.С. и Х. К.од 266 м2 како и на С.Х. површина од 268 м2. Судот утврдил дека со решение донесено од страна на Секретаријатот за стамбено комунални работи урбанизам и имотно правни односи при Собрание на Општина С. бр. 10-4193/1 од 24.12.1981 година се одзема правото на владение на национализирано градежно неизградено земиште од поранешниот сопственик Х.Т. односно од корисниците - неговите синови С. , К. за вкупна површина од 532 м2. Во ст. 2 од изреката на оваа решение од 24.12.1981 година било наведено дека одземањето на владението на оваа градежно земјиште се врши во корист на Општина С. за реализација на урбанистички план на град С. а на поранешниот сопственик за одземаното земиште му следува надоместот колку се утврди во посебна постапка. Ова решение станало правосилно на ден 22.11.1982 година и по правосилноста на решението бил донесен заклучок од присилно извршување бр. 10-4193/1 од 03.02.1983 година со кој заклучок си дозволува присилно извршување на правосилното решение од 24.12.1981 година и со кое се одзема правото на владение на национализирано неизградено градежно земиште на дел

од КП.бр. 4098 во површина од 532 м² што било поранешна сопственост на синовите на Х.Т.К. и С. а за реализација на урбанистички план на град С..

Судот утврдил дека стариот КП.бр. 4098 со сета своја површина од 3125 м² влегува во градежниот реон на град С. и оваа површина од старата катастерска парцела била под ударот на законот за национализација поради што од сопствениците на деловите од парцелата КП.бр. 4098 со решенија на надлежен државен орган во текот на 1972 и 1975 година и 1976 година било одземено владението на земиштето. Површината од 725 м² од стар КП.бр. 4098 која останала да се води на покојниот С.С. согласно урбанистички план на град С. кој бил во сила во тоа време исто така паднала под ударот на законот за национализација и истата била национализирана. Бидејќи се работело за национализирано неизградено градежно земјиште во површина од 725 м² што се водело на име С.С. за време на авионското снимање истото било заведено на Р. М. согласно урбанистички план на град С., делови од ова земјиште влегувало во состав на поедини градежни парцели а кој градежни парцели надлежните органи на Собрание на Општина С. со формални решенија ги доделувале на заинтерисирани физички лица. Судот утврдил да спорната површина од 180 м² која е со форма на неправилен четириаголник со граници и мери како во образложението на побиваната пресуда и површина од стариот КП.бр. 4098 кој влегува во состав на нов КП.бр. 5854/7 и оваа површина со решение на Министерство за финансии управа за имотно правни работи одделение С. бр. 17-106/1 од 23.02.1996 година била доделена на тужениот. Со ова земјиште од 180 м² како и со земиште од други парцели била формирана градежната парцела бр. 22 а со решение бр. 16-201/2 од 20. 02.2002 година донесена од страна на Министерство за транспорт и врски ПЕ С. било извршено трансформација на правото на користење на градежно земјиште во право на сопственост на земиштето на градежната парцела бр. 22 во која влегува и спорната површина од 180 м² и ова решение е правосилно а врз основа на кое решение тужениот во спорот станал сопственик на спорното земјиште.

Вака утврдената фактичка состојба, по нагање на овој суд е правилно и целосно утврдена и произлегува од изведените и правилно ценети докази во смисла на чл.8 од ЗПП.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот за погрешна примена на материјалното право.

Согласно чл. 1 ст.2 од Законот за национализација на наменски згради и на градежно земјиште објавен во Службен весник на ФНРЈ бр. 52/58 а кој закон важел во времето кога било извршено национализацијата на стариот КП.бр. 4098 е речено: Во градовите и населбите од градски карактер се национализираат и стануваат општествена сопственост и градежните земјишта. Согласно чл. 34 од истиот закон: Како градежни земјишта се сметаат и се национализираат сите изградени и неизградени земјишта кој се наоѓаат во потесните градежни реони на градовите и населбните од градски карактер. Согласно чл. 2 ст.2 од Законот со промет и земиште и згради објавен во Службен весник на Република Македонија бр. 36 од 15.10.1975 година: Градежното земјиште во општествена сопственост не може да се

отугуваат но врз нив може да се стекнуваат права определени со закон.

Согласно чл. 112 од Законот за сопственост и други стварни права „Правото на сопственост се стекнува според самиот закон врз основа на правна работа и со наследување“.

Согласно чл. 148 од Закон за сопственост и други стварни права е предвидено: „Право на сопственост на недвижност врз основа на правно дело, се стекнува со запишување во јавната книга за запишување на правата на недвижностите или на друг соодветен начин определен со Закон. Основањето, запишувањето и одржувањето на јавната книга за запишување на правата на недвижностите, се вршат на начин и постапка пропишани со посебен закон. Правното дејство на запишувањето настапува од моментот кога барањето или исправата за запишување е примена во органот што ја води јавната книга. На подрачјето каде што јавните книги не се установени во согласност со законот за запишување на правата на недвижностите, правото на сопственост на недвижностите се стекнува со поединечно запишување во јавните книги.“

Ако се има во предвид утврдениот факт дека стариот КП.бр. 4098 во КО С. со сета своја површина од 3125 м² бил урбанизиран и национализиран уште во времето додека бил жив сега покојниот С.С. како и дека спорната парцела согласно Законот за национализација на наемнски згради и на градежно земјиште била национализирана и врз основа на одлука на државен орган и испишана од името на поранешните сопственици првостепениот суд правилно го утврдил фактот дека оваа површина со правен основ - одлука на државен орган била национализирана и со авионското снимање била заведена на име на Р. М..

Првостепениот суд правилно го утврдил решителниот факт дека Р. М.со правен основ се стекнала со право на сопственост на спорната површина која потоа врз основа на решение за доделување на градежни парцели ја доделила на тужениот по спорот. Тужениот врз основа на одлука на државен орган согласно чл. 112 од Законот за сопственост и други стварни права се стекнал со сопственост на спорната површина а од кои причини првостепениот суд правилно одлучил кога го одбил тужбеното барање на тужителите како неосновано и при вака утврдени факти правилно го приминил материјалното право.

Овој суд го задолжи тужителот со дополнителни трошоци по постапката по жалба во износ од 9.300,00 денари од кој за состав на одговорот на жалба со паушал износ од 7.800,00 денари за судски такси износ од 1.500,00 денари.

Од сето погоре изнесено, а согласно чл.357 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр.1440/09 од 27.10.2009 год. и Врховен суд на РМ. Рев.бр.184/10 од 10.03.2011 год.

5. I. Лице кое не се стекнало со право на сопственоста на одреден предмет, не може да располага со тој предмет и истиот да го отуѓува, па поради тоа ништовен е преддоговорот за продажба

што е склучен од тоа лице и за тој предмет.

II. Тужба за ништовноста на договор за продажба поради повреда на правото на првенствено купување, се поднесува во рок од 30 дена од дознавањето за извршената продажба и со неа се прилага и потврда за депонирани средства кај нотар.

Образложение

Основниот суд во Ш., со пресуда П.бр. 606/08 од 03.07. 2009 год, тужбеното барање на тужителите со кое бараат да се утврди дека преддоговорот за купопродажба на недвижен имот склучен помеѓу тужениот Т. Г од Ш. и туженот Љ. С. од Ш. на 14.06.2003 год, заверен кај нотар М. Ц. од Ш. под УЗП.бр. 1316/03 на 19.06.2003 год, со кој тужениот Т. Г од Ш. презел обврска да склучи договор за купопродажба со кој го продава и имотот за кој сметал дека е целосно во негова сопственост, на тужениот Љ. С. од Ш. е ништовен и со кое бараа да се задолжи второтужениот Љ. С. да се иссели од куќата на ул„Б., 12А лоцирана во населба П. во Ш., како и барањето за трошоци во постапката во износ од 49.332,00 ден, го одбил како неосновано.

Ги задолжил тужителите солидарно да му ги надомести трошоците во постапката на тужениот Љ. С. од Ш. износ од 29.783,00 ден, во рок од 15 дена од приемот на пресудата.

Барањето на тужениот за надомест на трошоци во постапката за разликата од досудените 29.783,00 ден, до бараните 36.959,00 ден, го одбил какао неосновано.

Со решение не се дозволува преиначување на тужбеното барање на тужителите Н. Г. и Љ. Т. од Ш. со истакнување на ново барање покрај постоечкото со кое бараат да се задолжи првотужениот да му ги врати парите во износ од 7.500,00 евра на второтужениот со домицилна камата.

Од вака донесената пресуда останале незадоволни тужителките Н. Г. и Љ. Т. преку полн. П. Д. адв. од Ш., во благовремениот рок поднеле жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба погрешна примена на материјалното право, и поради одлуката за трошоците во постапката, предлага жалбата да се уважи, нападнатата одлука укине и предметот врати на повторно одлучување.

Второтужениот преку полн. Г. К. адв. од Ш., поднесе одговор на жалба со кој ги побива наводите во жалбата на тужителите ,предлага истата да се одбие како неоснована.

Апелациониот суд во Ш., ја разгледа жалбата, одговорот на жалбата списите во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е делумно основана.

Неоснован е жалбениот навод на жалителите - тужителите Н. Г. и Љ. Т. за сторена суштествена повреда од чл. 343 ст.2.т.13 од ЗПП, бидејќи побиваната пресуда нема недостатоци поради кој не може да се

испита.

Неоснован е жалбениот навод на жалителите за сторена суштествена повреда од чл. 343 ст.1. а во врска со чл.324 и 325 од ЗПП, која повреда постои кога првостепениот суд во текот на постапката не ги применил или неправилно ги применил овие одреддби, а тоа влијаело или можело да влијае врз донесување на правилна и законита пресуда.

Во конкретниот случај првостепениот суд и да не ја донел пресудата во законскиот рок и истата да не е објавена, не е од влијание за донесување на побиваната пресуда

Од тие причини при донесувањето на побиваната пресуда, првостепениот суд не ја сторил претходно наведената суштествена повреда.

Неоснован е жалбениот навод на жалителите за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.Првостепениот суд утврдил дека тужителите Н. Г. и Љ. Т. и тужениот Т. Г заклучиле судско порамнување П.бр.503/01 од 22.04.2002 год, на Основниот суд во Ш. со кое тужениот Т. Г се стекнал со право на сопственост на реален дел од индивидуалната станбена зграда со дворно место што се наоѓа на ул., Б., бр. 12 А во Ш., населба П., изградена на урбанистичка парцела бр. 24 со пов. од 430 м², и тоа на спратот од оваа куќа од западната страна со посебен влез, 1/2 идеален дел од подрумскиот дел на куќата и реален дел од дворното место од западната страна .

На 24.04.2002 год, помеѓу тужителката Н. Г. како примател на издршката и тужениот Т. Г како давател на издршката е заклучен договор за доживотна издршка Зав.бр. 13/02 од 07.05. 2002 год, во кој е наведено дека тужителката Н. како примател на издршката е сопственик и владетел на приземниот дел од куќата и 1/2 од подрумскиот дел од куќата по вертикала од западната страна на куќата, која се наоѓа на ул., Б., бр. 12 А, во населба П. Ш. изградена на урбанистичка парцела бр. 24 со површина од 432 м².Примателката на издршката е сопственик на овој имот врз основа на судско порамнување П.бр. 503/01 од 22.04. 2002 год, на Основниот суд во Штип..

На ден 14.06. 2003 год, помеѓу тужениот Т. Г како продавач и тужениот Љ. С. како купувач е заклучен преддоговор за купопродажба на куќата што се наоѓа на ул.,Б. , бр. 12 А во Ш., во пов. од 120 м², на урбанистичка парцела бр.24. во вкупна површина од 432 м², која сопственост продавачот ја стекнал врз основа на договор за доживотно издржување и врз основа на судско порамнување П.бр. 503/01 од 22.04. 2002 год, на Основниот суд во Штип.

Во преддоговорот е наведено дека продавачот Т. Г на купувачот Љ. С. ја продава куќата за цена од 15.000 Евра.Договорено е со потпишувањето на договорот купувачот да плати 6000 Евра, после 30 дена да плати уште 2000 Евра, а третата рата од 2000 евра да биде платена до 1.10.2003 год, а останатиот дел од цената од 5.000 Евра да биде платена до 1.04. 2005 год, а владението на куќата да биде предадено на купувачот до 01.10. 2003 год, до кога продавачот да овозможи на купувачот и неговото семејство да се вселат во куќата.

Овој договор за купопродажба е заверен кај нотар М. Ц. од УЗП.бр. 1316/03 и од 19.06. 2003 год.

Со пресуда П.бр. 852/03 од 28.06. 2006 год, на Основниот суд во

Ш., договорот за доживотна издршка Зав. I бр. 13/02 од 07.05. 2002 год, заклучен помеѓу тужителката Н. Г. и тужениот Т. Г е раскинат.

Со договор Оду.бр. 210/07 од 04.06. 2007 год, својот дел од куќата и дворното место што се наоѓа на ул., бр. 12 А во Ш., во населба „П., тужителката Н. Г. ги поклонила на својата ќерка сега тужителката Љ. Т..

Со пресуда на Апелациониот суд Ш., Гж.бр. 2037/08 од 24.03. 2009 год, пресудата П.бр.710/06 од 21.10. 2008 год, на Основниот суд во Штип, е преиначена и е утврдено дека Љ. С. према тужениот Т. Г и Љ. Т. како умешач на страната на тужениот, е сопственик на 1/2 (една половина) идеален дел од зградата на ул., Б., бр. 12 А во Ш., населба П., и на урбанистичка градежна парцела бр.24 и тоа на кат од куќата со посебен влез од западната страна, 1/2 идеален дел од подрумскиот дел од куќата и право на користење на 1/2 идеален дел од дворното место од западната страна, врз основа на договор за купопродажба заверен од нотар М. Ц. УЗП.бр.1316/03 од 19.06. 2003 год.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба , првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога ја донел побиваната пресуда.

Согласно чл. 112. ст.1. од Законот за сопственост и други стварни права , право на сопственост се стекнува според Закон, врз основа на правна работа и со наследување.

Согласно ст.2. од истиот член, право на сопственост се стекнува и со одлука на надлежен државен Орган, на начин и под услови определени со Закон.

Согласно чл. 34 ст.1. од истиот Закон, ако сопственикот што го продава својот сосопственички дел не и даде понуда на сите сосопственици, во таков случај сосопствениците на кој не им е дадена понудата можат по судски пат да бараат продажбата да се поништи и сосопственикот што го продава својот дел да постапи согласно со одредбите на ставовите 2 и 3 од чл. 33 на овој Закон.

Согласно ст.2. од истиот член, тужбата за повреда на правото на првенствено купување може да се поднесе во рок од 30 дена од денот кога секој од сосопствениците дознал за продажбата и за условите за продажбата.

Согласно чл. 95 ст.1. од ЗОО, договорот кој не е во согласност со уставот, законите и добрите убичаи е ништавен, ако целта на повреденото правило не упатува на некоја друга санкција или ако со Законот во определениот случај не е предвидено нешто друг.

Во конкретниот случај тужениот Т. Г не се стекнал со право на сопственост на делот од куќата кој бил во сопственост на неговата мајка, сега тужителката Н. Г. , па со тој дел од куќата Т. Г не можел да располага и да го отугува. Од тие причини предоговорот за купопродажба заклучен помеѓу тужените за делот на куќата на сега тужителката Н. Г. е спротивен на Законот и е ништавен.

По однос на предоговорот за купопродажба заклучен помеѓу тужените за другата половина од куќата на кој дел од куќата тужениот Т. Г бил сопственик и можел да располага тужителките дознале уште во текот на постапката по предметот П.бр. 852/03 за раскинување на договорот за доживотна издршка заклучен помеѓу тужителката Н. Г. и тужениот Т. Г, и во текот на апостапката по предметот П.бр. 710/06 во

кој тужителот Љ. С. бара тужениот Т. Г и умешачот Љ. Т. на страната на тужениот, да пристапи кон склучување на главен договор за купопродажба на целата куќа што се наоѓа на ул.„Б,, бр. 12 А во Ш..

Во рок од 30 дена од дознавањето за извршената купопродажба на делот на куќата на кој бил сопственик тужениот Т. Г ,тужителките не поднеле тужба за поништување на договорот за купопродажба во тој дел од куќата, па со ова тужба тужителките немаат законска основа да барат поништување на договорот за делот на куќата на кој бил сопственик тужениот Т. Г.

Од тие причини овој суд одлучи како во изреката на оваа одлука.

По однос на трошоците во постапката, овој суд одлучи секоја странка да ги сноси своите трошоци во постапката, со оглед на успехот на странките во овој спор, а согласно чл. 148 ст.2. од ЗПП.

Од тие причини се неосновани и останатите жалбени наводи на жалителите.

Од претходно изнесеното, а согласно чл. 361 ст. 1.т.4. од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр. 1707/09 од 10.12.2009 год. и Врховен суд на РМ. Рев.бр.462/10 од 02.06.2011 год.

6. Договорот на дар склучен меѓу татко и син, кој е реализиран во целост, има правно дејство без оглед што не е запишан во јавните книги и лице кое има правен интерес може да бара да се утврди дека синот, како поклонопримач, се стекнал со право на сопственоста.

Подоцнежното раскинување на овој договор, при состојба на извршено кривично дело од синот и настапување на негова обврска за надомест на штета, не е поради променети околности туку со цел да се оневозможи оштетеното лице да добие надомест и судот ќе го смета за ништовно.

Образложение

Со пресуда Основниот суд Штип П.бр.303/08 од 08.06.2009 г. тужбеното барање на тужителот го усвоил.

Утврдил дека тужениот С. Ј. е сопственик на стан во Ш. ул.„Б.Миладинови,, бр.10/3 со пов. од 52м2.

Ги задолжил тужените С. С. и С. М. двете од Ш.да трпат првотужениот С. Ј. да се запише во јавните книги како сопственик на опишаниот стан, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Тужителот Р. се ослободува од плаќање на судска такса во вкупен износ од 3.000,00 денари.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужените «С.Ј., С. С. и С. М. сите» од «Ш. кој во благовремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот во благовремен рок има поднесено одговор на жалба со која ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие, а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалбата, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесување на нападнатата одлука сторил суштествена повреда од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи по наоѓање на овој суд изреката на првостепената пресуда е јасна и разбирлива, а во образложението за таквото одлучување дадени се доволно причини за решителните факти кој не противречат на изведените докази.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите за нецелосно и пгорешно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд во текот на доказната постапка извел доволно докази и доволно ги утврдил спорните факти кој се од влијание за одлучување по конкретниот граѓанско правен однос. Така првостепениот суд утврдил дека со пресуда на Основен суд Штип П.бр.869/03 од 17.02.2005 г. тужениот С. Ј. е задолжен на тужителот Р. Т. на име надомест на штета да му плати износ од 1.550.000,00 денари со законска затезна камата сметано од 17.2.2005 г. па до конечната исплата. Ова пресуда била потврдена со пресуда Гж.бр.741/05 од 7.9.2005 г. на Апелационен суд Штип. Врз основа на таквата правосилна пресуда тужителот поднел барање за извршување против тужениот С. кај приватен извршител В. Ј. од Ш. која издала налог за извршување И.бр.1118/06 на 1.9.2006 година, за наплата на досудениот паричен износ.

На 26.02.2001 година помеѓу С.Ј. кој е татко на тужениот С. склучил договор за дар со С. со кој му го дава во сопственост својот стан во Ш. на ул.„Б.Миладинови„ бр. 10/3 со пов. од 52м2. Потоа на 25.4.2002 г., помеѓу С. и С. бил склучен договор за раскинување на договорот за дар кој го завериле кај истиот нотар на 7.5.2002 година. Договорот за дар небил спроведен во катастерската евиденција, односно правото на сопственост не е запишано на името на тужениот С. кој си жвиејал во станот и пред склучување на договорот, а продолжил да живее и после тоа па дури и по раскинување на договорот за дар. Денес С. е на издржување на казна затвор, а во станот живее неговата сопруга и нивните деца. С. Ј. такот на тужените починал на 19.12.2003година, а со решение Ов.бр.55/04 од 30.03.2004 г., за законски наследници се прогласени керките, тужените С. С. и С. М. Предмет на наследување е токму станот предмет на договор за дар на ул.„Б.Миладинови„ бр.10/3 во Штип.

Врз основа на ваква правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога утврдил дека тужениот е сопственик на станот, врз основа на правна работа. Имено, со склучувањето на договорот за дар помеѓу тужениот С. како даропримач и неговиот татко С. како дародавач заверен кај нотар на 26.2.2001 г. и со реализација на овој договор тужениот Санде се

стекнал со правото на сопственост. С. го имал владението и пред склучување на овој договор, а после тоа и до денес го владее истиот стан. По случувањето на штетниот настан на 23.12.2001 г. тужениот знаел и бил свесен дека треба да надоместува штета и да му оневозможи на сега тужителот да ја наплати штетата помеѓу истите странки бил склучен договор за раскинување на договорот за дар. Меѓутоа и понатаму станот останал во владение на тужениот С.и неговото семејство. Според тоа мотивот за склучување на договор за раскинување на договорот за дар бил да не се наплати штетата со продажба на станот. Во тој договор не се бара да се врати владението на таткото. При одлучувањето првостепениот суд правилно е применета одредбата од чл.112 ст. 1 од ЗСДСП според која одредба правото на сопственост се стекнува според Закон, врз основа на правна работа и со наследување. Тужениот С. врз основа на договор за дар од 28.2.2002 г. е сопственик на предметниот стан, а тужителот на кого правосилно му е досудено надомест на штета, има правен интерес да правото на сопственост над станот се запише на името на тужениот Јованов Санде во јавните книги за сопственост.

Од погоре наведените причини, а врз основа на чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр.209/10 од 25.02.2010» год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.1235/10 од 03.11.2011 год.

7. Договорот со кој едниот брачен другар, без согласност на другиот, го оттуѓил и оптоварил имотот стекнат во брак, пред неговата поделба меѓу брачните другари, не произведува правно дејство. Располагањето со имотот стекнат во брачна заедница од страна на едниот брачен другар, како и запишувањето на правото на сопственост на име на едниот брачен другар, без согласност, нема влијание врз правото на другиот брачен другар над предметната недвижност, доколку за тоа не постои изричита спогодба.

Образложение

Основниот суд во Штип, со пресуда П.бр. 335/07 од 5.12.2008 год, тужбеното барање на тужителката Б. Д. од Штип против тужените Д. Д. и В. К. двајцата од Штип, го усвоил.

Утврдил да склучениот договор за надградба на куќа склучен на ден 10.04.1985 год, во Штип и заверен во Основниот суд Штип под Ов. I I бр. 296/85 од 30.09.1985, помеѓу првотужениот Д. Д. од Штип, и второтужената В. К. од Штип како и договорот за доживотна издршка склучен на ден 21.12.2006 год, во Штип а заверен во Основниот суд во Штип под Зав. I .бр.24/06 од 27.12.2006 год, помеѓу првотужениот Д. Д. од Штип како примател на издршка и В. К. од Штип како давател на издршка се ништавни и не произведуваат правно дејство.

Ги задолжил тужените Д. Д. и В. К. двајцата од Штип солидарно на тужителката Б. Д. од Штип да и ги надоместат трошоците по постапката

во вкупен износ од 31.395,00 ден, во рок од 15 дена по приемот на одлуката.

Барањето на тужителката за трошоци во постапката за уште 18.249,00 ден, го одбил.

Ја задолжил тужителката Б. Д. од Штип на тужените Д. Д. и В. К. двајцата од Штип да им ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 6.084,00 ден, во рок од 15 дена по приемот на одлуката.

Од вака донесената пресуда останале незадоволни тужените Д. Д. и В. К. и двајцата од Штип, кои во благовремениот рок поднеле жалба поради погрешна примена на материјалното право, предлагат жалбата да се уважи.

Тужителот Б. Д. од Штип, поднела одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи, па предлага жалбата да се одбие како неоснована.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалбата списите во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде.

Жалбата е неоснована.

Во жалбата, жалителите – тужените Д. Д. и В. К. пресудата ја побиваат поради погрешна примена на материјалното право, а согласно чл. 354 од ЗПП, овој суд по службена должност внимава и на суштествените повреди од чл. 343 ст.2.т.1,2,3,5,10,11,13, и 14 од ЗПП.

Од увидот во списите во предметот, овој суд утврди дека при донесувањето на побиваната пресуда, првостепениот суд не сторил суштествена повреда од чл. 343 ст.2.од ЗПП, на кои овој суд внимава по службена должност. Побиваната пресуда нема недостатоци поради кој не може да се испита.

Неоснован е жалбениот навод на жалителите за погрешна примена на материјалното право кога првостепениот суд ја донел побиваната пресуда.

Во фактичката состојба првостепениот суд утврдил дека тужителката Б. Д. и првотужениот Д. Д. се поранешни брачни другари, кој од 1964 год па до 1971 год, живееле во вонбрачна заедница а на 25.03.1971 год, заклучиле брак, заведен во матична книга на венчаните што се води за Штип под тековен број 48 за 1971 год.

Тужителката Б. Д. и првотужениот Д. Д. кога биле во вонбрачна заедница, на 26.01.1966 год, заклучиле договор за заедничка изградба на станбена зграда - куќа во населба Автокоманда во Штип, со сопствени парични средства за што е извадена градежна документација на име на првотужениот Д. Д.. Куќата била изградена од тужителката Б. Д. и првотужениот Д. Д. и се наоѓа во Штип на ул., Г. П., бр.21 во пов. од 95 м2, и двор од 300 м2, и се состои од приземје и спрат и запишана во поседовен лист бр.801 за КО Штип 2 Кп.бр.5762 на име на првотужениот Д. Д..

Во 2006 год, првотужениот Д. и понудил на тужителката да заклучат договор со кој куќата да ја дадат на второтужената В. К., која е ќерка на Д. од првата сопруга за да ги чува. Тужителката не се согласила со овој предлог од причини што имале уште две деца од кои едно било

нејзино од претходниот брак и едно дете на Д. од претходниот брак. Тужениот Д. и рекол на Б. да си земе една соба, ако не сака, да ја напушти куќата, па тужителката во август 2006 год, заминала да живее кај нејзината ќерка во Скопје.

На 21.12.2006 год, помеѓу тужените Д. Д. од Штип како примател на издршката и В. К. од Штип, како давател на издршката, е заклучен договор за доживотна издршка Зав.бр.24/06 од 27.12.2006 год, со кој примателот на издршката се согласил после неговата смрт недвижниот имот, приземје од куќата и ? (една половина) приватизирано дворно место во пов. од 182 м2, кој имот се наоѓа на ул., Г. П., бр. 21 во Штип, Кп.бр. 5762, заведен во поседовен лист бр. 801 за КО Штип 2, да остане во исклучива сопственост на давателот на издршката В. К..Тужителката Б. Д. не била известена за склучувањето на овој договор, односно нема согласност од тужителката за склучување на овој договор за доживотна издршка.

Понатаму првостепениот суд утврдил дека помеѓу тужените на 10.04. 1985 год, во Штип бил склучен договор за надградба на куќата што се наоѓа во Штип, на ул., Г. П., бр. 21, Кп.бр. 5762 во пов. од 95 м2, и двор во пов. од 300 м2, заведена во поседовен лист бр. 801 за КО Штип 2, кој договор е заверен во тогашниот Општински суд во Штип, под Ов.бр. I I .бр.296/85, за кој договор за надградба тужителката не дала согласност.

Договорот за надградба на кат на куќата од 1985 год, не бил релизиран, односно катот на куќата не бил надграден од тужената В. К..

Врз основа на овој договор во ДЗГР – ОПК Штип во насловната страна на поседовниот лист бр. 801 се запишани како носители на правото на куќата на по ? идеален дел Д. Д. и В. К..

Бракот помеѓу тужителката и тужениот Д. Д. е разведен во 2007 год.

Со пресуда П.бр. 336/07 од 16.11.2007 год, е утврдено дека тужителката Б. Д. према тужениот Д. Д. по основ на на имот стекнат во вонбрачна и брачна заедница е сопственик на ? идеален дел од куќата што се наоѓа во Штип, на ул., Г. П., бр. 21 во пов. од 95 м2, со двор од 300 м2, Кп.бр. 5762 за КО Штип 2, запишан овој имот во ДЗГР Штип на име на тужениот, тоа право да и го признае на тужителката и да се запише во јавните книги. Ова пресуда на Основниот суд во Штип, е потврдена со пресуда ГЖ.бр.602/08 од 22.04.2008 год, на Апелациониот суд Штип.

Тужителката поднела до надлежниот суд предлог за физичка делба на куќата со дворно место и со решение ВПП.бр. 60/06 од 28.10. 2008 год со кое имотот помеѓу странките е поделен, кое решение не е правосилно.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога ја донел побиваната пресуда.

Од увидот во списите во предметот, овој суд утврди дека со одговорот на жалбата, тужителката доставила решение Гж.бр. 2016/08 од 13.01. 2009 год, со кое е укинато решението ВПП.бр. 60/06 од 28.10.2008 год, на Основниот суд Штип, за физичка делба на куќата, и

со тоа не е извршена физичка делба на куќата помеѓу тужителката и тужениот Душан Димов.

Согласно чл. 95 ст.1. од ЗОО, договорот кој не е во согласност со уставот, законите и добрите обичаи е ништовен, ако целта на повреденото правило не упатува на некоја друга санкција или ако со законот во определениот случај не е предвидено нешто друго.

Согласно чл. 1029 од истиот Закон, со договорот за доживотна издршка, давателот на издршката се обврзува да го издржува доживотно примателот на издршката или некое трето лице, а примателот на издршката во надомест му го остава целиот свој имот или определен дел од имотот, чие предавање е одложено се до неговата смрт.

Во конкретниот случај заклучениот договор за доживотна издршка помеѓу тужените Зав. I бр.24/06 од 27.12.2006 год, со кој примателот на издршката Д. Д. по неговата смрт преостапува реален дел од куќата, и тоа приземјето од куќата на давателот на издршката В. К., иако се уште не е извршена физичка делба на куќата помеѓу тужителката и првотужениот, и не се знае кој реален дел од куќата ќе припадне на првотужениот, за кој договор за доживотна издршка тужителката не дала согласност, па од тие причини овој договор е во спротивност со Уставот и со цитираната законска одредба, па истиот е ништовен. Исто така и договорот за надградба, заклучен помеѓу тужените во 1985 год, не е реализиран, не е извршена надградба на куќата, а врз основа на овој договор во поседовен лист куќата е запишана на по ? идеален дел на тужените, па овој договор е ништавен бидејќи истиот не е реализиран и не може да преставува основ за упис на куќата во поседовен лист на по ?(една половина) идеален дел на тужените, бидејќи е во спротивност со Уставот и законите на Република Македонија.

Од тие причини првостепениот суд правилно одлучил кога ја донел побиваната пресуда.

Од тие причини се неосновани е останатите жалбени наводи на жалителите – тужените.

Од претходно изнесеното, а согласно чл. 357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд штип Гж.бр.263/09 од 13.05. 2009 год. и Врховен суд на РМ Рев.бр.315/10 од 26.05.2011 год.

8. Во согласност со чл.33 од Законот за обезбедување на побарувањата не е дозволено со издавање на привремена мерка да се забрани на Нотар или Извршител да спроведе извршување со продажба на заложена недвижност.

Образложение

Основен суд Штип со одделение во Пробиштип» со решение «П-1.251/10» од 09.03.2011 година, предлогот на предавачите, поднесен преку нивниот полномошник, за определување на привремена мерка заради обезбедување на парично побарување, со кој бараа да му се

забрани на противникот Н.Л.Б. Т. б. АД С. да ја продаде недвижноста на тужителите - индивидуална станбена зграда во Ш., која се наоѓа на ул.“П., воспоставена со договор за залог на недвижен имот (хипотека), под ОДУ.бр.59/05 од 30.05.2005 година, како и да им се забрани на сите нотари и извршители во Општина Ш., да спроведат постапка за присилно извршување заради наплата на парично побарување на противникот врз предметот на залогот, и ваквата забрана да трае до правосилно завршување на постапката по тужбата П-1.бр.251/10, го одбил како неосновано.

Од ваквата одлука останале незадоволни тужителите кои во навремен рок поднеле жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваното решение укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Апелациониот суд во Штип ја разгледа жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната одлука во смисла на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е јасна и разбирлива, во образложението на истата се дадени доволно причини за решителните факти и како таква е подобна за испитување.

Неосновани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, судот утврдил дека предлагачите како хипотекарни должници зеле хипотекарен кредит од противникот во висина од 1.840.000,00 денари по основ на договор заклучен на 15.03.2005 година. Во чл.1 од договорот бил утврден рокот за отплата да биде 5 години, каматната стапка да биде во висина од 14,9% годишно. Во чл.6 од Договорот било предвидено дека корисникот на кредитот бил должен пред отпочнувањето на користењето на кредитот да и достави на банката инструменти за обезбедување на предметот и каматата и тоа подробно наведени во тој член. Предлагачите се обратиле со писмена изјава до противникот за симнување на хипотеката, меѓутоа истата не била симната од причини што предлагачите имале сеуште заостанат долг од хипотекарниот кредит. Висината на долгот на предлагачите бил спорен затоа што не се знаело точно колку денес изнесува висината на неисплатената обврска кон противникот.

По поднесениот предлог на предлагачите за определување на привремена мерка, првостепениот суд одржал рочиште на кое тие останале кон наводите во предлогот за привремена мерка истакнувајќи дека со продажбата на недвижноста на предлагачите - индивидуалната станбена зграда во Ш. над која е воспоставена хипотека, ќе претрпат ненадоместлива штета и дека по поведената постапка со предметната тужба преку спроведување на економско вештачење ќе се утврди дека предлагачите немаат обврска спрема должникот односно дека го имаат

исплатено земениот кредит. Исто така на одржаното рочиште предлагачите доставиле и налог за извршување за тоа дека е отпочната постапка за извршување од страна на извршител.

Имајќи ја предвид ваквата фактичка состојба по оценка на овој суд правилно првостепениот суд прифатил дека не се исполнети условите за дозволување на привремена мерка предвидени во чл.33 од Законот за обезбедување на побарувањето. Од изведените докази произлегува дека предлагачите повеќе пати писмено се обраќале до противникот да им дозволи дополнителен рок за исплаќање на кредитот па и со последното барање од предлагачката К. по поднесувањето на предметната тужба со предлог за издавање за привремена мерка со кое побарала рок до 20.01.2011 година да го измират долгот, укажува на тоа дека предлагачите прифаќаат дека имаат долг према противникот. Правилно првостепениот суд прифатил да и при спроведување на извршувањето, предлагачите можат да истакнуваат приговори, посебно што и во таа постапка ќе се утврдува која е висината на долгот на предлагачите, висината на побарувањето на противникот и колку изнесува вредноста на заложената недвижност, па ако евентуално се утврди дека предлагачите го имаат исплатено земениот кредит према противникот, во тој случај нема да настане ненадоместлива штета за нив.

Од сето погоре изнесено, а согласно чл.370 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип Гж.бр.469/11 од 05.04.2011 година.

9. Со раскинувањето на договорот за поклон, поклонопримачот станал несовесен владетел на предметниот имот, бидејќи отпаднал основот според кој тој го држел предметниот имот, па периодот после тоа не може да се смета како време потребно за стекнување право на сопственост по пат на одржувачка. Владението што поклонопримачот го имал пред раскинувањето на договорот е владение што произлегува од стекнатото право на сопственост преку правно дело и истото не може да води кон стекнување на право на сопственост по пат на одржувачка.

Образложение

«Основен суд Штип со пресуда «П-1.31/11» од 25.03.2011 година, тужбеното барање на тужителот против тужениот делумно го усвоил.

Утврдил дека тужителот по основ на одржувачка во непрекинато совесно и законито траење од 1985 година па наваму има право на сопственост на дел од куќа 1/5 (една петина) идеален дел која се состои од 2 соби, претсобље и купатило и се наоѓаат на првиот спрат на западната страна од куќата, лоцирана на.Кп.бр. 5775 за КО Ш. 2 заведена во Ил.бр. 2436 во вкупна површина од 182 м2 и 1/5 (една петина) идеален дел од дворно место на западната страна а која е во вкупна површина од 365 м2.

Го задолжил тужениот да му го признае правото на сопственост на тужителот и да ја трпи промената на сопственоста во јавните книги на начин што ќе се впише К. Н. како сопственик на деловите од сопственоста како погоре, како да му ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 25.600,00 денари, се во рок од 15 дена по приемот на одлуката.

Барањето на тужителот К. Н. од Ш. за надомест на трошоците во постапката за разликата од досудените 25.600,00 денари, до бараните 40.200,00 ден., го одбил како неосновано.

Од вака донесената пресуда останал незадоволен тужениот кој навремено поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право и поради трошоците во постапката, предлага жалбата да се уважи, нападнатата одлука укине и предметот врати на повторно одлучување.

Тужителот преку пол. С.В.адв. од Ш. поднел одговор на жалба со кој ги побива наводите во жалбата, предлага истата да се одбие како неоснована.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, списите во предметот, ја испита побиваната одлука во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука да погрешно го применил материјалното право ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Имено првостепениот суд утврдил дека тужителот и тужениот се син и татко. На ден 07.05.1985 година помеѓу тужениот од една страна како поклонодавач и тужителот од друга страна како поклонопримач, бил склучен договор за поклон на недвижен имот, согласно кој тужениот на тужителот му поклонил 1/5 (една петина) идеален дел која се состои од 2 соби, претсобље и купатило и се наоѓаат на првиот спрат на западната страна од куќата, лоцирана на.Кп.бр. 5775 за КО Ш 2 заведена во Ил.бр. 2436 во вкупна површина од 182 м² и 1/5 (една петина) идеален дел од дворно место на западната страна а која е во вкупна површина од 365 м². Договорот за подарок бил заверен во судот во Штип под Ов.бр. 157/85 на 16.05.1985 година. Тужителот и пред склучувањето на договорот кога стапил во брак живеел во делот од куќата предмет на тужбеното барање. Тој во куќата извршил одредени реновирања, поставил струја, вода, канализација, паркет, плочки во купатилото, во кујната, поставиле нови врати и прозори, а во тоа нешто не бил попречуван од страна на тужениот. Од склучувањето на договорот тужителот бил во фактичко владение на имотот. Тужителот имал стан и на.во Ш. каде живеел претежно во зимскиот период а имотот на.го користел во летниот период.Со пресуда на Основниот суд во Штип П.бр. 710/08 од 23.01.2009 година потврдена со пресуда на Апелациониот суд во Штип Гж.бр. 777/09 од 11.06.2009 година, договорот за поклон склучен помеѓу тужителот и тужениот бил раскинат. Пресудата П.бр. 710/08 од

23.01.2009 година била спроведена во катастарскиот операт и промената била евидентирана во Ил.бр. 21182 за КО Штип 3 и предметниот имот бил заведен на име на тужениот. И покрај тоа предметниот имот останал да го владее сега тужителот и истиот на ден 20.01.2010 година ја поднел предметната тужба.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно го приминил материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Во чл. 124 ст. 2 од ЗСДСП е предвидено:“Совесниот и законит држател на недвижна ствар на која друг има право на сопственост, стекнува право на сопственост на таа ствар со одржувачка по истекот на време од 10 години“.

Во чл. 124 ст. 4 од истиот закон е предвидено:“Совесниот држател на недвижна ствар на која друг има право на сопственост стекнува право на сопственост на таа ствар со одржувачка по истекот на време од 20 години“.

Во чл. 125 ст. 1 од истиот закон е предвидено:“Времето потребно за одржувачка почнува да тече оној ден кога држателот стапил во владение на ствартата, а завршува со истекот на последниот ден од времето потребно за одржувачка“.

Во конкретниот случај основот врз основа на кој тужителот го владеал предметниот имот отпаднал поради тоа што договорот за подарок Ов.бр. 157/85 од 15.05.1985 година врз основа на кој тужителот го владее предметниот имот бил раскинат со пресуда П.бр. 710/08 од 23.01.2009 година потврдена со пресуда на овој суд Гж.бр. 777/09 од 11.06.2009 година. Према тоа со раскинувањето на договорот за подарок помеѓу странките настанале правните последици од раскинувањето на договорот, што значи дека со денот на раскинувањето на договорот отпаднал основот врз основа на кој тужителот го владеал предметниот имот. Затоа по оценка на овој суд во конкретниот случај не се исполнети условите од напред цитираните законски одредби за да може тужителот по пат на одржувачка да се стекне со сопственост врз предметниот имот. Со раскинувањето на договорот за подарок тужителот станал несовесен владетел на предметниот имот бидејќи отпаднал основот според кој тој го држел предметниот имот.

Од тие причини овој суд согласно чл. 361 од ЗПП, побиваната пресуда ја преиначи така што тужбеното барање на тужителот го одби како неосновано.

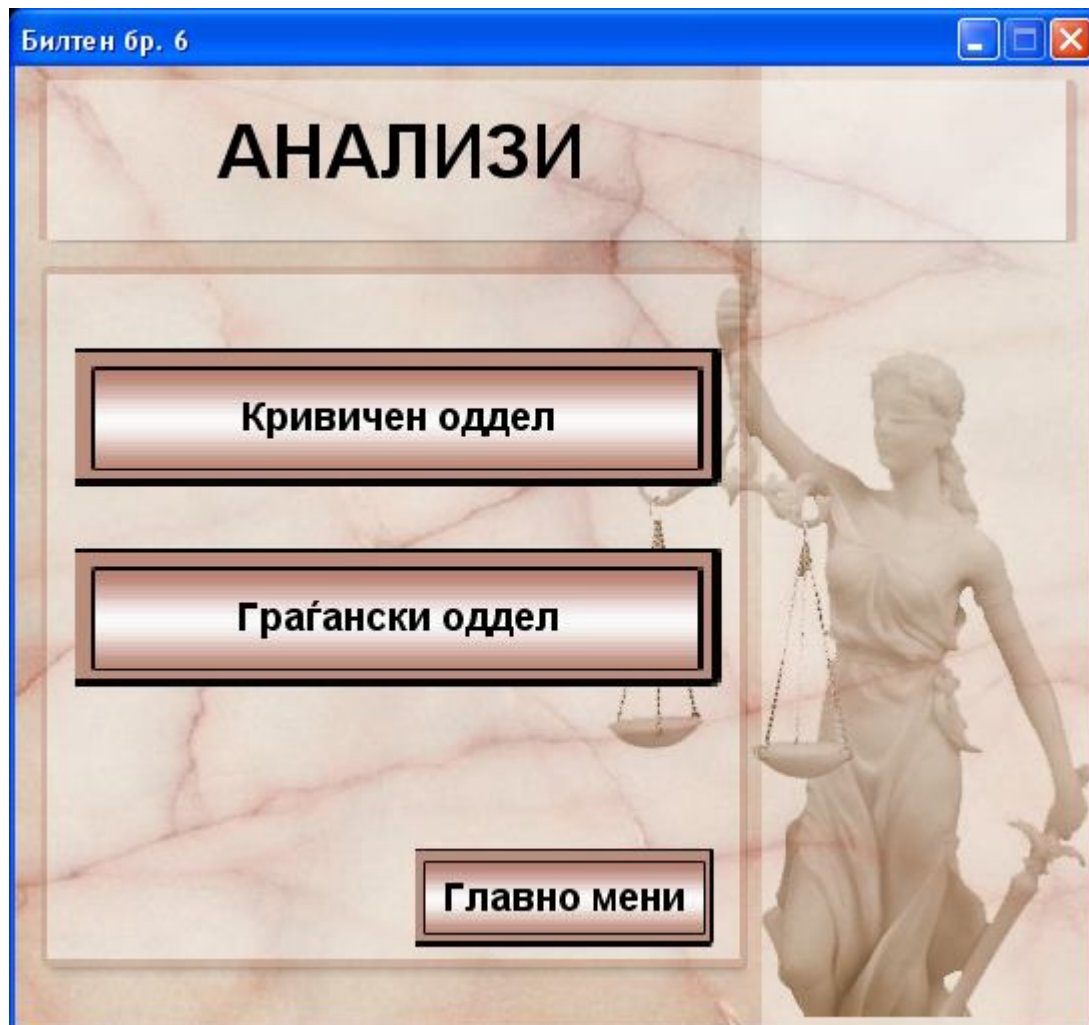
Бидејќи тужителот не успеа во спорот согласно чл. 148 од ЗПП, неосновано е неговото барање за трошоците, а истиот е должен на тужителот Г. да му ги надомести трошоците во постапката сумата во износ од 38.880,00 денари а кој се однесуваат за состав на одговор на тужба 2.000,00 денари, за застапување на 4 рочишта 8.000,00 денари, за часовнина за 5 часа 2.000,00 ден., за состав на жалба 3.000,00 ден., за застапување на 01.03.2011 година 3.000,00 денари, за часовнина за 1 час 600,00 денари, за застапување на 25.03.2011 година 2.000,00 денари, часовнина 2 часа 800,00 денари, за состав на полномошно 1.000,00 денари, за состав на трошковник 1.000,00 денари, за паушал 6.780,00 денари, за судска такса за жалба 2.400,00 денари, и за состав на жалба со зголемување и паушал како и за судска такса за жалба

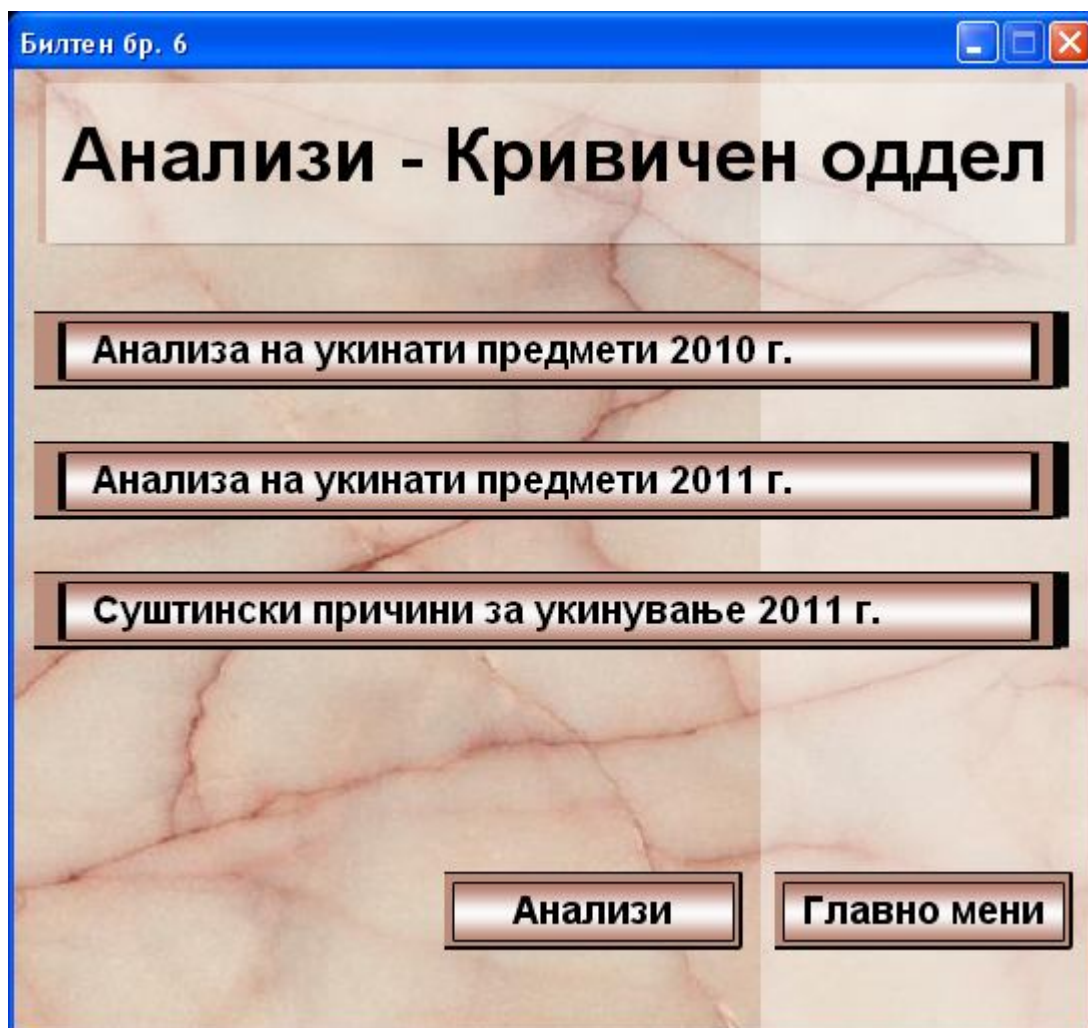

износ од 6.300,00 денари.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 361 т.4 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Апелационен суд Штип, Гж.бр.836/11 од 06.06.2011 година.

ПРЕГЛЕД НА УКИНАТИ ПРЕДМЕТИ 2010 год.

ОСНОВЕН СУД-БЕРОВО

1.= Пресуда на Основниот суд во Берово, К.бр.77/2009 од 30.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип КЖ.бр.191/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда обвинетата Б. Ш. ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело "Навреда" од чдл.173 ст.1 од КЗ согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП, бидејќи во текот на постапката не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Приватниот тужител го задолжил да и плати на обвинетата 5.980 денари на име кривични трошоци, а за остварување на имотно правното побарување за надомест на штета го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Врз основа на одбраната на обвинетата и изјавите на сведоците Д. Б. и С. К, првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на постапката не се докажало да обвинетата на начин опишан во изреката на пресудата критичниот ден го навредила приватниот тужител.со што да сторила кривично дело "Навреда" од чдл.173 ст.1 од КЗ. Меѓутоа, заради проверување на одбраната на обвинетата и истакнатите наводи во поднесената приватна тужба од страна на приватниот тужител, првостепениот суд требало согласно одредбите од ЗКП да го сослуша приватниот тужител во текот на постапката, во својство на сведок. Согласно одредбите од Законот за кривична постапка, главниот претрес започнува со читање на обвинението или приватната тужба по што следува распит на обвинетиот, а потоа доказна постапка во која што заради утврдување на сите решителни факти кои што се потребни за правилно одлучување, првостепениот суд требало да го сослуша приватниот тужител по однос на факти и наводи кои што се противречни со изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката.

Имајќи во предвид дека согласно поднесената тужба тужителот истакнал дека настанот кога обвинетата го навредила со наведените зборови се случил а 30.06.2009 година во присуство на две овластени службени лица од ОВР-Берово, а во текот на постапката се утвдило дека тоа биле С. К и Д. Б., првостепениот суд прифатил дека настанот се случил на 2 или 3.07.2009 година, а не на 30.06.2009 година, бидејќи овие службени лица тој ден биле во центарот за социјални работи каде обвинетата е директор и во чиј склоп работи Дневниот центар за лица со специјални потреби, и тоа по службени задачи. Притоа од изјавите на сведоците С. К. и Д. Б., утврдил дека обвинетата не му ги упатила на

тужителот наведените навредливи зборови "ти не си способен за таа работа", односно помеѓу нив настанала конфликтна ситуација, но во дадената расправаја немало никакви навредливи зборови.

Меѓутоа, од изведените докази во текот на постапката произлегува дека во тој период 2 или 3.07.2009 година тужителот воопшто не доаѓал на работа, бидејќи бил известен од обвинетата дека му престанал работниот однос, а кое нешто се утврдува и од тетратката за присуство, па се доведува во прашање дали станува збор за ист настан, согласно наведеното во приватната тужба. Од друга страна и покрај изјавата на обвинетата дека дополнително тужителот бил вратен на работа бидејќи добила известување дека му продолжува работниот однос за уште 6 месеци, а сепак од МВР-Берово постои потврда за тоа дека барала асистенција за да тужителот Ц. биде отстранет од просториите на дневниот центар за деца со посебни потреби, по наоѓање на овој суд првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан за правилно одлучување.

Поради фактот што првостепениот суд не го солушал тужителот заради разјаснување на спорните решителни факти за правилно одлучување, кога постои изјава и на сведокот А. П. кој кажал дека критичниот ден ги слушнал наведените навредливи зборови упатени од обвинетата на тужителот, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба е погрешна и нецелосна. Од тука се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

2 = Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.100/2009 од 11.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.192/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 100/09 од 11.01.2010 година обвинетиот К. Г. од П. го огласил за виновен за кривично дело "Тешка телесна повреда " по чл.131 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од (6) шест месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари како и го задолжил да плати кривични трошоци по постапката износ од 6.500,00 денари. Оштетениот К. С. од П. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбите на обвинетиот по однос на основот суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова повреда се состои во тоа што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и во неа не се наведени причините за решителните факти. Првостепениот суд во својата пресуда воопшто не го споменува субјективниот елемент на кривичното дело по чл.131 ст.1 од ЗКП за кое дело го огласил за виновен обвинетиот и за кое дело го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Имено, кривичното дело од чл.131 ст.1 од КЗ се врши со умисла, меѓутоа првостепениот суд ниту во изреката, ниту во фактичката состојба не дал опис за степенот на вината во смисла

на тоа дали обвинетиот делото го сторил со директна или евентуална умисла во смисла на чл.13 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на чл.381 ст.2 в.в. со чл.357 и чл.358 од ЗКП, поради што ја повредил одбраната на обвинетиот. Оваа повреда се состои во тоа што по завршената доказна постапка бранителот на обвинетиот не дал завршен збор иако за тоа бил обврзан согласно чл.357 ст.1 од ЗКП. Како е видно од списите по предметот првостепениот суд му дозволил на бранителот на обвинетиот давање на завршен збор во писмена форма во рок од три дена по завршувањето на главниот претрес, а кое нешто е во спротивност на одредбите од ЗКП. Од увидот во списите на предметот се утврдува дека бранителот на обвинетиот не дал "писмени" завршни зборови во рок од три дена по завршувањето на главниот претрес, па поради тоа првостепениот суд во својата пресуда не бил во можност да даде оценка на одбраната на обвинетиот од неговиот бранител. При една ваква состојба на работите и при вакво постапување повеќе од очигледно е дека на обвинетиот е повредено правото на одбрана.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат директно влијание да првостепената пресуда биде укината од една страна, а од друга пак имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Врз основа на погрешна оценка на изведените докази, како и поради недоволно изведување на докази, првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд утврдената фактичка состојба ја заснова врз основа на исказите на сведетелите Т. и Д. М., како и врз основа на распитот на вештото лице Др. Д. Д. и расположивата медицинска документација на име на оштетениот, а додека на останатите распрашани сведоци од кои некои ја потврдиле одбраната на обвинетиот не им поклонил верба. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, бидејќи кон жалбите е доставена пресуда К.бр.84/09 од 06.11.2009 година од која се утврдува дека сега обвинетиот К. Г. заедно со Ѓ. Г се огласени за виновни за кривично дело "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители во кој предмет оштетен е токму сведокот Т. М., поради што повеќе од очигледно е дека односите на обвинетиот со сведоците Т. и неговата сопруга Д. не се добри, поради што е нужно исказите на овие сведоци да се ценат со посебно внимание и критичност. Заради доследна проверка на одбраната на обвинетиот, како и заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба потребно е да се надополни доказната постапка и да се сослуша сведокот Г. С. кој според жалбените наводи на обвинетиот бил присутен во кругот на АД Н. -П. каде се одиграл кривично правниот настан, па преку исказот на овој сведок со сигурност ќе се провери одбраната на обвинетиот во смисла на тоа дали овој сведок видел дека оштетениот самиот паднал и при тоа се повредил или пак обвинетиот го удрил и го повредил. Заради отстранување на сомнението на утврдената фактичка состојба по однос на фактот дали на оштетениот е нанесена тешка телесна повреда или телесна повреда, ќе биде нужно да се изврши вештачење од Институтот за судска медицина, но при ова вештачење да не се зема во предвид

постојното лекарско уверение во списите на предметот на име на оштетениот К. С, бидејќи истото е издадено од неговата сопруга Д-р. Л. С, а да се има во предвид останатата медицинска документација и ренген снимките.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази задолжително да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што во својство на сведок да го повика и на наведените факти и околности распраша сведокот Г.С, потоа да нареди вештачење од Институтот за судска медицина за да на сигурен начин утврди видот и карактерот на повредите на оштетениот потоа да се позабави со прашањето дали обвинетиот му ги нанел повредите или пак евентуално истиот се самоповредил, да утврди дали обвинетиот во конкретниот случај дејствувал умислено или од небрежност па откако ќе ги изведе сите дејствија и откако ќе ги утврди сите факти на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалите на обвинетиот првостепениот суд ќе може да ги отклони сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба правилно ќе ја утврди и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење жалбите на обвинетиот по однос на одлуката за казната се беспредметни.

3.= Пресуда на Основен суд Берово К.бр. 98/08 од 15.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.278/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, под ст.1 од изреката обвинетиот А Г го огласил за виновен за едно кривично дело „Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 7 месеци и за едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 2 месеци, согласно чл. 44 ст.2 од КЗ му изрекол единствена казна затвор во траење од 8 месеци и го задолжил со паушал од 2.000,00 денари, како и да плати на оштетените М и Ј Г од с. Р 13.686,00 денари. Воедно го задолжил оштетениот Ј Г да плати на обвинетиот А 2.340,00 денари кривични трошоци, а оштетените М и Ј Г за остварување на своето имотно правно побарување ги упатил на граѓански спор. Под ст.2 од изреката М Г согласно чл. 368 ст.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила кривичното дело. Одлучил трошоците на постапката да паднат на терет на приватниот тужител А Г.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот - оштетениот А Г во изјавената жалба преку неговиот бранител, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти по однос на ослободителниот дел од

пресудата за обвинетата М Г, дека таа не го физички нападнала А Г и дека не го сторила кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, и оние причини кои се изнесени од првостепениот суд во пресудата не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Решителните факти кои што ги прифатил првостепениот суд дека М Г не го физички нападнала А Г, не го удрила со летва по левата подлактица и не го телесно повредила по левата подлактица и по левата ушна школка, првостепениот суд го утврдил од исказот на М Г и свидетелот В Г, чии исказ во еден дел е неприфатлив и невестинит за овој суд, а тоа е делот од исказот кој се однесува на моментот на теглењето и отимањето на металната вила меѓу обвинетиот - оштетениот А Г и оштетениот Ј Г, при што како прифатил првостепенниот суд најверојатно телесната повреда на обвинетиот - оштетениот А во пределот на левото уво му била нанесена при тоа теглење на металната вила, а не од физички напад на обвинетата - оштетената М со летва по оштетениот - обвинетиот А.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот - оштетениот А во изјавената жалба преку неговиот бранител по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извршил правилна и целосна анализа и оценка на еден дел од изведените докази кои се однесуваат на ослободителниот дел на првостепената пресуда спрема обвинетата - оштетената М Г и поради тоа првостепениот суд утврдил во тој дел погрешна и непотполна фактичка состојба која со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ се доведува во прашање.

Кога се анализира исказот на свидетелот Г В, се констатира дека во истражната постапка и во неговиот прв исказ на главниот претрес, изјавил дека не видел физички напад од обвинетата - оштетената М спрема оштетениот - обвинетиот А, во моментот кога таа пречекорила во дворното место на оштетениот - обвинетиот А за да собира ореви, а видел дека обвинетиот - оштетениот А со металната вила ја удрил по главата оштетената - обвинетата М која била наведната и собирала ореви и тоа со три удари од кои при последниот удар оштетената - обвинетата М ја подигнала раката, обвинетиот ја удрил со металната вила и при тоа на оштетената - обвинетата М и била нанесена тешка телесна повреда - скршеница на раката на двете подлактични коски на левата рака, а потоа обвинетиот - оштетениот А ја удрил М со нога по телото.

По однос на одземањето на металната вила, овој свидетел изјавил само дека оштетениот Ј за да ја заштити својата сопруга успеал да ја земе вилата од рацете на обвинетиот - оштетениот А и ја фрлил на земјата.

На последниот главен претрес од 15.02.2010 година за прв пат за овој дел од кривично правниот настан, свидетелот Г истиот го појаснил и конкретизирал на сосема друг начин за разлика од претходниот исказ, при што изјавил дека меѓу А и Ј откако физички била нападна М Г од страна на А, имало теглење на металната вила, при што Ј најпрво се фатил за металниот дел од вилата, дрвениот дел од вилата бил кај А, па потоа при отимањето на вилата металниот дел поминал кај А, за дрвениот дел се фатил Ј, за да на крајот ја завртат металната вила и повторно металниот дел од вилата бил во рацете на Ј, кој ја фрлил металната вила настрана и дека при тоа теглење според овој свидетел било можно да дојде до повредување на обвинетиот - оштетениот А.

По оценка на овој суд, ваквиот начин на можно повредување на обвинетиот - оштетениот А според исказот на овој сведетел, не одговара на местото каде се наоѓаат телесните повреди со кои се задобил оштетениот - обвинетиот А, ако телесните повреди настанале со теглење на металната вила и тоа со металниот дел од вилата, во тој случај А ќе се здобие со телесни повреди на најистакнатите и најиздадените делови од главата - лицето, односно ќе бил повреден во пределот на носот, ако двајцата ја отимале вилата, а не и на левата ушна школка и на левата подлактица.

Од тие причини сметаме дека овој дел од исказот на сведетелот Г не одговара на вистинската фактичка состојба во тој дел од кривично правниот настан, овој сведетел така изјавил на главниот претрес со цел да и помогне на обвинетата - оштетената М да ја одбегне кривичната одговорност за стореното кривично дело. При утврдувањето на решителните факти од кривично правниот настан, првостепениот суд треба особено да го цени фактот дека пред настанување на вербалната расправија меѓу М и А, најпрвин обвинетата - оштетената М влегла и зачекорила во дворот на обвинетиот - оштетениот А за да собира ореви, така што кривично правниот настан не се одиграл во дворното место на М Г, туку се одиграл во дворното место на обвинетиот - оштетениот А.

Останатиот дел од исказот на сведетелот Г, цениме дека е вородостоен, од причини што истиот наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд како и во одбраната на обвинетиот А

Овој суд како и првостепениот е на мислење дека преземените дејствија од страна на обвинетиот - оштетениот А спрема обвинетата - оштетената М и оштетениот Ј - нејзиниот сопруг, А не ги презел во состојба на нужна одбрана во смисла на чл. 9 ст.1 и 2 од КЗ, и тоа нешто да преставува основа за ослободување од обвинение на обвинетиот А, бидејќи во тој критичен момент А не одбивал од себе или од друг истовремен противправен напад, во моментот на физичкото напаѓање по оштетената - обвинетата М и оштетениот Ј, така што од изведените докази се утврдува дека А дошол од плевната кога видел дека М навлегла во неговото дворно место за да собира ореви, настанува вербална расправија, А ја бутка и ја фаќа за едната рака М, со цел таа да си оди во нејзиното дворно место, металната вила што ја носел од плевната ја ставил подалеку од местото на настанот, потпирајќи ја на дрвената ограда, по што М со летва го ударила А по левата подлактица и по левата ушна школка, нанесувајќи му телесна повреда - набиеница и оток на левата подлактица и огреботина на левата ушна школка, потоа тој дел од кривично правниот настан се прекинува, А тргнува накај оградата со цел да ја земе металната вила, па дури откако ја зел вилата се упатува накај Ми физички ја напаѓа по главата, рацете и целото тело и со нога ја удира во пределот на стомакот.

Поради тие причини следува првостепената пресуда во ослободителниот дел за обвинетата - оштетената М Г да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

По оценка на овој суд основани се жалбените наводи на оштетениот Ј Г во изјавената жалба преку неговиот полномошник, адвокат Г С од С по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, што се однесува на утврдувањето на карактерот и последиците

на повредите со кои што се задобил оштетениот Ј Г од физичкиот напад на обвинетиот - оштетениот А Г.

Основано се наведува во изјавената жалба дека карактерот и настанатите последици од повредите со кои се задобил оштетениот Ј, биле утврдени врз основа на Наодот и мислењето на вештото лице д-р. В Р, специјалист по интерна медицина, кој не бил лекар специјалист-хирург - стручно лице за да го утврди карактерот и последиците од повредите. Наодот и мислењето е дадено единствено врз основа на наводите од лекарското уверение и отпусната листа издадени од Хирушко одделение при Општа Болница Ш за оштетениот Ј Г. Првостепенит суд бил должен да го повика лекарот по општа хирургија - д-р. С Д кој го издал лекарското уверение на оштетениот Ј, за да го утврди карактерот и последиците од повредите или пак да повика друг лекар специјалист, хирург, за со точност да се утврди каков карактер имаат телесните повреди и последиците од тоа.

Жалбата изјавена од оштетената - обвинета М Г, преку нејзиниот полномошник, адвокат Г Сод С, по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба што се однесува на сослушувањето на вешто лице, лекар специјалист хирург за утврдување на карактерот и последиците од телесните повреди со кои се задобила оштетената - обвинетата М, е недозволена, од причини што согласно чл. 377 од ЗКП (Пречистен текст) жалба против првостепената пресуда оштетениот може да изјави само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако јавниот обвинител го презел гонењето од оштетениот како тужител (чл. 59 ст.2 од ЗКП) оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата (чл. 380 од ЗКП), па поради тие причини согласно чл. 400 од ЗКП (Пречистен текст) оваа жалба е отфрлена како недозволена, изјавена од лице кое не е овластено за поднесување на жалба.

Бидејќи жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Берово се однесува само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, оваа жалба на Основниот јавен обвинител од Берово е беспреметна.

4.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.8/2010 од 15.03.2010 год. под ст.1 и ст.Н - осудителен и ослободителен дел,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.333/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.8/10 од 15.03.2010 год. под ст.1 обвинетата С. К - А. од П. ја огласил за виновна за едно продолжено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.4 в.в. со ст.2 и 1 и в.в. со чл.45 од КЗ, за кое дело и изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која и утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетата е задолжена да плати 1.000,00 денари на име судски паушал, а оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување

се упатува на граѓански спор за сума од 123.611 ,00 денари. Со истата пресуда под ст.И обвинетата Д. П.од Б. се ослободува од обвинението врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП - поради недокажаност, да сторила кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување се упатува на граѓански спор за сума во износ од 80.543,00 денари.

Овој суд одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т. 9 и т.11 од ЗКП, бидејќи постои пречекорување на обвинението и од друга страна постои противречност на пресудата сама со себе и на причините. Имено, овие повреди се состојат во тоа што првостепениот суд го пречекорил обвинението по однос на обвинетата С, бидејќи истата се огласува за виновна за преземени незаконити дејствија и во деновите 08.10.2004 год. и 12.12.2004 год., иако со поднесеното обвинение истата не се товари за овие денови. Понатаму повредата од т.11 на цитираниот член овој суд ја согледува во фактот што во самата изрека првостепениот суд утврдува дека обвинетата С со кривичното дело т.е. со преземените опишани дејствија во изреката кои го чинат кривичното дело за кое е огласена за виновна да истата овозможила да лицето Ј. В. од П. за себе прибави поголема имотна корист во износ од 123.611,00 денари, од кои се исплатени на Ј. 66.555,00 денари, на ФПИО сума од 44.352,00 денари и на ФЗО на РМ сума во износ од 12.704,00 денари, а е нанесена штета на Буџетот на РМ во наведениот износ, за да во самата изрека судот оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување се упатува на граѓански спор за сума од 123.611,00 ден., а во образложението наведе дека РМ се упатува на спор од причина што Јавниот правобранител не бил на претресот, а од прегледот во матичната евиденција се гледало дека имало преклопување на стажот и поништување на стажот уплатен од Агенцијата, па судот не можел да утврди дали по овој основ од страна на ФПИОМ ќе се изврши повраќај на средствата на Агенцијата согласно чл.102 од ЗКП. Ваквото тврдење на судот во изреката и во образложението на пресудата не само што е противречно, но и пресудата ја прави нејасна и неразбирлива, бидејќи утврдениот решителен факт дека обвинетата со преземените незаконити дејствија прибавила поголема имотна корист за лицето Ј. В. во износ од 123.661,00 денари се доведува под целосна несигурност и сомнение. Ова од причина што ако судот е сигрно убеден и утврдил од изведените докази дека обвинетата преку злоупотребата на својата службена положба прибавила поголема имотна корист во наведениот износ, тогаш е нејасно зошто оштетената Р.М. ја упатува на спор, кога согласно чл.97-100 од КЗ истата можела да ја конфискува, бидејќи Јавниот правобранител не бил на претресот. Дадените причини во образложението зошто оштетената Р. М. ја упатува на спор уште повеќе ја прават пресудата нејасна и неразбирлива, односно утврдениот решителен факт за наводно прибавување на поголема имотна корист од обвинетата С за лицето Ј. го прави уште понесигурно и сомнително, бидејќи судот до крај не ги извел сите потребни докази за да ги расчисти и утврди спорните моменти и правилно утврди решителните факти.

Сторените повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. И не само пради сторените повреди, но и поради фактот што првостепениот суд со сигурност не утврдил, нити пак произлегува од изведените докази дека на точно наведените датуми во изреката на пресудата да лицето Ј. В. од П. не се лично пријавил кај обвинетата, а да таа извршила евидентирање за пријавување на лицето Ј., кој бил корисник на паричен надоместок и осигурување во Агенцијата за вработување. По оцена на овој суд првостепениот суд не ги извел сите потребни и нужни докази за утврдување на решителниот факт дали лицето Ј. во наведените денови во изреката на пресудата бил на работа во И., или бил во нашата земја и дали истиот не се лично пријавил кај обвинетата или не, иако одбраната предлагала изведување на вакви докази.

Електронската евиденција која се водела во Агенцијата за вработување во Берото за лицето Ј. В. од П. се гледаат евидентирани наведените датуми од обвинението почнуваќи од 10.10.2003 до 21.09.2005 год. и името на обвинетата С, но од овој доказ кога се споредува со писмениот доказ доставен од Р. И. за признат стаж на лицето Ј. не може со сигурност и точно - прецизно утврди дека лицето Ј. во наведените датуми бил на работа во И. И самиот првостепен суд во својата пресуда на стр.10 ст.1 вели „Обвинетата Д. како раководител и да извршила проверка во базата на податоци за свидетелот Ј. ќе констатирала дека во наведениот рок тој урено се пријавува...“ Од италијанскиот докумен се гледа, иако не е добро преведен, колку недели во цитираните години му е признат работен стаж, а не и кои датуми и месеци бил на работа во наведените години, па да може судот да тврди дека во наведените датуми кога е пријавен - евидентиран од обвинетата, да Ј. не бил во нашата држава, но да бил на работа во И. Ваквото сомневање за нецелосно утврдена фактичка состојба се поткрепува и од дадената одбрана на обвинетата С., која вели дека лицето Ј. се има лично пријавувано кај нејзе, но неможе точно да ги посочи датумите, а за жал судот и не го извел како доказ и личниот картон на лицето Ј., нити истиот се наоѓа во списите на предметот, и што е уште побитно лицето Ј. во својата изјава вели дека точно е да работел во И, но сезонски и да во месеците Декември, Јануари, Февруари, Јули и Август во И. немало работа и тој престојувал во П. и лично се пријавувал кај обвинетата не само во тие месеци, но и на други датуми и кај други службеници, а колку пати точно незнае и вели дека кај С. се пријавувал околу шест пати. Исто така првостепениот суд не направил увид и анализа и во приложената патна исправа на датумите за влез и излез на Ј. од нашата земја, од кои датуми би се утврдил решителниот факт кога Ј. бил во нашата држава, а кога не и дали тој лично се пријавил или не и дали го спазувал и дозволеният рок на толеранција од 30 дена, кој е даден и во чл.56 ст.2 од Законот за вработување и осигурување во случај на невработеност. Фактот на кој што укажува Фондот за пензиско и инвалидско осигурување на М. за поклопување на стажот на лицето Ј, со признатиот странски стаж со ништо конкретно не докажува за конкретното обвинение према обвинетата С, бидејќи не содејствува со горе наведените укажувања, особено што признатиот стаж според италијанскиот документ е изразен во траење на недели.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може со сигурност

да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се жалбата на обвинетата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе сите докази на кои е погоре укажано, како и да изведува и други нужни докази, како би можел со сигурност да донесе една правилна и законита одлука за обвинетата С.

Овој суд ја уважи жалбата на Основниот јавен обвинител од Берово и укина ослободителната пресуда за обвинетата Д. П.од Б. од следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата во тој дел е нејасна, неразбирлива и постои значителна противречност помеѓу изреката и причините наведени во образложението. Имено, во изреката првостепениот суд наведува дека Д. ја ослободува од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност да го сторила делото, додека во самото образложение на ст.10 наведува дека „точно е да Д. ги потпишала решенијата со кои во еден случај му престанува паричниот надоместок на Ј. и во друг случај му признава право на продолжување на користење на паричен надоместок, па иако со вака донесените решенија е оштетена РМ за сума од 80.543,00 денари, кај обвинетата Д. не постои вина, туку дека кривичното дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" е направено од обвинетата С. и од нејзините дејствија произлегле решенијата донесени од Д. Ваквото образложение значи дека првостепениот суд од една страна прифаќа дека обвинетата Д. ги превземала инкриминираните дејствија за кои се обвинува, но дека кај нејзе отсутува субјективниот елемент - умислата. Ако е така во тој случај првостепениот суд требало да ја ослободи по т.1 на чл.342 од ЗКП а не по т.3, поради што пресудата во овој дел е нејасна и неподобна за испитување.

Сторената повреда на постапката има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, особено ако се има во предвид дека обвинетата Д. како раководител на Агенцијата за вработување на РМ - Центар за вработување - Б. е директно задолжена за спроведување на законитото работење на центарот и да го опомене секој кој работи спротивно на законот. Првостепениот суд треба да има во предвид дека од законската одредба на чл.353 од КЗ произлегува дека злоупотребата на службената положба е одредено постапување спротивно на обврската на службеното лице да постапува законито и правилно. Со оглед на тоа ова дело е првенствено дејствие на незаконито постапување.

5.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 101/2008 од 03.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.339/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Б П од с. С го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка -условна осуда со која му утврдил казна

затвор во траење од 6 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Под ст.2 од изреката, обвинетиот Б П го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување службена исправа“ од чл. 361 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да е изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Согласно чл. 44 од КЗ на обвинетиот за двете кривични дела сторени во стек му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил единствена казна затвор во траење од 7 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари и 500,00 денари на име сведочка денгуба на сведокот Д К. За надомест на причинетата штета, оштетеното ЈП „М ш“ ПШС „М“ Б го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По наоѓање на овој суд, со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си по однос на надоместувањето на причинетата штета на ЈП „М ш“ ПШС „М“ од Б. Од изреката на пресудата се утврдува дека обвинетиот Б П е огласен за виновен дека сторил кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ, дека делото го сторил со неизвршување на својата службена должност како одговорно лице, не ги извршил дејствијата кои бил должен да ги изврши. Од содржината на законската одредба од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ, се утврдува дека ова кривично дело за кое се терети обвинетиот е довршено со привабување корист за себе или за друг, или нанесување на штета на друго лице, со преземање на било кои од дејствијата на извршување предвидени во чл. 353 од КЗ, а кривичното дело од чл. 353 ст.1 од КЗ постои кога е прибавена имотна корист во износ што не го достигнува износот на поголемата имотна корист. Во конкретниот случај, во изреката на пресудата и нејзијното образложение е наведено дека обвинетиот З П прибавил корист со превезување на 16 боја бели борови трупци, со маса од 6,03 метри кубни во вкупна вредност од 19.899,00 денари и еден боров трупец со маса од 0,5 метри кубни во вредност од 1.100,00 денари или се во вкупна вредност од 20.999,00 денари.

Изреката е нејасна, бидејќи не е утврдено поради кои причини оштетената ЈП „М Ш ПШС „М“ Б е упатена на редовен судски спор, кога првостепениот суд прифатил дека прибавената имотна корист од З П од с. Б изнесува 20.999,00 денари.

Прибавувањето на корист за себе или за друг, или нанесувањето штета на друго лице е конститутивен елемент на ова кривично дело за кое обвинетиот се терети. Од тие причини, првостепениот суд бил должен да утврди кој е оштетен од неизвршувањето на службената должност на обвинетиот Б П, како одговорно лице, колкав е износот на штетата причинета со неизвршувањето на службената должност, на кој начин е утврдена, а по утврдувањето на овие факти обвинетиот да биде

задолжен со надомест на истата,

Покрај тоа, цениме дека првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти по однос на изрекувањето на алтернативната мерка - условна осуда спрема обвинетиот, а кои да упатуваат на заклучок дека и со изрекување на алтернативна мерка - условна осуда ќе се постигнат целите на казнувањето.

Во образложението на пресудата на стр.7 пасос 4 се наведени во поголем дел отежнителните околности кои првостепениот суд ги прифатил при изборот на кривичната санкција: степенот на кривичната одговорност на обвинетиот, побудите за сторување на кривичното дело, степенот на загрозувањето на заштитеното добро, обвинетиот бил свесен за кривичното дело, го сакал неговото извршување, а наведените олеснителни околности: досегашната неосудуваност на обвинетиот, неговата семејно материјална положба, семеен човек, татко на две деца, неговото држање на главниот лретрес и поведението по сторувањето на кривичното дело, се олеснителни околности кои можат да бидат ценети при одмерувањето на казната спрема обвинетиот, но не се посебно олеснителни околности кои првостепениот суд кога веќе прифатил изрекување на алтернативна мерка, бил должен да ги утврди и наведе ако такви постојат при изборот и одмерувањето на кривичната санкција, а особено да се цени фактот дали со изрекувањето на алтернативната мерка, ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл. 32 од КЗ.

Бидејќи со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител, првостепената пресуда се напаѓа само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП по службена должност, жалбата изјавена од ОЈО од Б се јавува како беспредметна.

6.= Пресуда на Основниот суд во Берово, К.бр.112/09 од 28.12.2009 година,- УКИНА ТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.341/10.

Основниот суд во Берово со пресуда К.бр.112/09 од 28.12.2009 година обвинетите Т. К., М. К. и двајцата од с.Б. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 и "Навреда" од чл.173 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ, а обвинетата В. К. од с.Б. ја огласил за виновна за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, поради што за кривичното дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ им одмерил на сите обвинети од по 15 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра па ги осудил на парична казна во износ од по 150 евра во денарска противвредност од 61,00 денари за едно евро или по 9.150 денари, а за кривичното дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ на обвинетите им одмерил по 10 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра па ги осудил на парична казна во износ од по 100 евра во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или по 6.100 денари. Согласно чл.44 од КЗ поради тоа што обвинетите во стек сториле по две кривични дела им одмерил единствена глоба од по 25 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па

ги осудил на единствена парична казна во износ од по 250 евра во денарска противвредност од 61 ,00 денари за евро или по 15.250,00 денари која казна да ја платат во рок од 1 месец. Воедно ги задолжил обвинетите Т. и М. К. да ги надоместат кривичните трошкови на тужителката В. К. во износ од 18.824,00 денари, а за надомест на причинетата штета приватната тужителка В. К. ја упатил на редовен спор. Исто така ја задолжил обвинетата В. К. да ги надомести настанатите трошкови на постапката и тоа да плати на приватните тужители Т. и М. К. паричен износ од 18.050 денари. За надомест на причинетата штета приватните тужители Т. и М. К. ги упатил на спор.

Под ст.2 од изреката на пресудата согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП (пречистен текст) обвинетиот Т. К. го ослободил од обвинението, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Под ст.3 од изреката на пресудата обвинетата В. К. од с.Б. согласно чл.,368 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст) ја ослободил од обвинението бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) од причина што изреката на обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Согласно чл.374 ст.6 од ЗКП во образложението на пресудата судот ќе ги изнесе причините за секоја точка од изреката, а особено фактите што ги цени како докажани или недокажани, од кои докази ги утврдил тие факти, од кои причини не уважил одделни предлози на странките, од кои причини се раководел при решавање на правните прашања и кои околности ги зел во предвид при одмерувањето на казната. Притоа, се дава јасен опис за времето и местото и начинот на извршувањето на кривичното дело во кој што треба да бидат содржани сите објективни и субјективни елементи на битието на делото согласно одредбите од КЗ. Во конкретниот случај првостепениот суд прифатил дека критичниот ден 14.11.2009 година(не е наведено времето на сторување) во близина на куќите и дворните места на приватната тужителка и обвинета В. К. и приватните тужители и обвинети Т. и М. К. кога В. заедно со нејзиниот внук Д. ја поправале дрвената ограда, дошле кај нив Т. и М. и сите тројца почнале расправија во која обвинетите Т. и М. К. ја наврадиле приватната тужителка В. К. упатувајќи и ги зборовите "ебах ти мамицата, тука нема да постоиш", а исто така и обвинетата В. во текот на расправијата ги навредила приватните тужители Т. и М. упатувајќи им ги зборовите "устрело че ве фане, чорави че одите, та нема да се узнаете, не че да постоите". Обвинетите и приватните тужители расправијата ја претвориле и во физички напад на начин што обвинетите Т. и М. К. ја нападнале приватната тужителка В. во кој напад со дрва ја изударале по главата и грбот и и нанеле телесна повреда изразена во посекотина на главата во должина од 10 см.и оток и крвен подлив во лубалниот дел на грбот во големина на поголема тупаница, повреда детално опишана во лекарското уверение на име В. К., а исто така и обвинетата В. во текот на расправијата со дрвен стап мавнала и удрила по приватниот тужител М. К. во пределот на главата, од кој удар тој паднал на земјата при што му

нанела повреда нагмечување и потрес на глава, отворена рана на глава и нагмечување на десно рамо, телесна повреда детално опишана во лекарското уверение не име М. К. Мегутоа, во однос на приватната тужителка и обвинета В. основано во жалбата се наведува дека освен во тужбата ниту од исказите на приватните тужители и обвинети М. и Т. ниту од исказите на останатите сведоци е утврдено дека обвинетата В. ги упатила навредливите зборови спрема приватните тужители Т. и М. како што е наведено во изреката на пресудата.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во пресудата се доведува под сомнение, бидејќи од изведените докази се упатува на констатацијата дека во дејствијата на обвинетата В. недостасуваат сите битни одбележоци на кривичното дело "Навреда" од чл.173. ст.1 од КЗ. Исто така и во изреката на пресудата не се наведени фактите и околностите што претставуваат обележје на стореното кривично дело "Навреда" од кое зависи примената на определена одредба од КЗ. Првостепениот суд бил должен во описот на дејствијата да ги инволвира сите околности и факти кои ја извразуваат активноста на обвинетите, поточно да ги наведе инкриминираните дејствија и самата пресуда мора да го содржи делото на секој од обвинетите со сите битни карактеристики што допуша или овозможува подведување под соодветни одредби на КЗ. Со оглед на тоа што во изреката на пресудата првостепениот суд не дал јасен опис на превземените дејствија на обвинетите во кои се содржани елементите на битието на кривичните дела што им се стават на товар, а што ја прави истата нејасна и неразбирлива, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

7.= Пресуда на Основниот суд Берово К.бр.114/09 од 28.12.2009 година, во ослободителниот дел за обвинетите М. К., В. П. и Г. П.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.342/10.

Основниот суд во Берово» со обжалената пресуда К.бр. 114/09 од 28.12.2009 година, обвинетите М. К., В. П., Г. П. и С. П. сите од с.Б. ги огласил за виновни и тоа обвинетите М. К, В. П., Г. П. да сториле по едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ и обвинетиот С. П. дека сторил едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 од КЗ, па врз основа на истите членови од истиот Закон како и на чл.4,32,38 и 39 од КЗ, на обвинетите им одмерил казна од по десет дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 Евра па ги осудил на парична казна во износ од по 100 Евра во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или во вкупен износ од по 6.100,00 денари која казна се должни да ја платат во рок од еден месец по правосилноста на пресудата, а во спротивно доколку истата не може да се наплати ќе се замени со казна затвор сметајќи за секој ден глоба ден затвор. Воедно ги задолжил обвинетите М. К, В. П. и Г. П. сите од с.Б. да ги надоместат кривичните трошоци на тужителот С. П. од с.Б., согласно чл.98 од ЗКП и тоа да платат солидарно 11.460,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

За надомест на причинетата штета приватниот тужител С. П. го упатил на редовен судски спор-парница.

Обвинетиот С. П. од с.Б. го задолжил да ги надомести настанатите трошкови на постапката согласно чл.98 од ЗКП и тоа да плати на приватните тужители М. К, В. П. и Г. П. износ од 12.195,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

За надомест на причинетата штета приватните тужители М. К., В. П. и Г. П., сите од с.Б. ги упатил на редовен судски спор-парница.

Обвинетите М. К, В. П., Г. П. и С. П. сите од с.Б. со генерали како во изреката на првостепената пресуда согласно чл.368 ст.1 од ЗКП (пречистен текст) ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело.

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот-приватен тужител Стојан Пармачки во однос на осудителниот дел од пресудата за сторена суштествена повреда на постапката од чл.381 ст.1 т.11 и чл.381 ст.2 од ЗКП по оценка на Овој суд првостепената пресуда во осудителниот дел е јасна, разбирлива и непротивречна на изведените докази, утврдени се сите решителни факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело за кои се теретат обвинетите М, В. и Г. П. и обвинетиот С. П, а кои произлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка па затоа и не постои нивна меѓусебна противречност. Во образложението на пресудата првостепениот суд дал доволно причини за решителните факти кои што ги сочинуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело "Навреда" од чл.173 од КЗ.

Исто така првостепениот суд јасно наведува на кои докази им поклонил верба и од кои причини и зошто одбраните на обвинетите конкретно на обвинетиот-приватен тужител С. П. ја одбил како неоснована. Фактичката состојба првостепениот суд правилно и целосно ја утврдил во однос на осудителниот дел и во однос на одлуката за кривичната санкција "Навреда " бидејќи од изведените докази на кои судот со право им поклонил верба неспорно се утврдува дека на критичниот ден и место откако лицата-обвинетите М К, В. и Г. од една страна и С. П. сите од с.Б. настанала расправија секој од нив упатиле навредувачки зборови и тоа М. К., В. и Г. према С. П., а обвинетиот С. П. према обвинетите М. К , В. и Г. П.

Жалбените наводи на обвинетиот С. П. дека од изведените докази со ниеден доказ или исказ на сослушаните сведоци па и на обвинетите не е утврдено дека обвинетиот и приватен тужител ги навредил обвинетите и приватни тужители М., В. и П, Овој суд ги одби како неосновани бидејќи истите се во контрадикторност на исказите на обвинетите М., В. и Г. кои што во своите искази изјавиле дека обвинетиот и приватен тужител С. П. им упатил навредливи зборови наведени во изреката на првостепената пресуда.

Жалбените наводи на обвинетиот-приватен тужител дека не го сторил кривичното дело навреда према обвинетите и приватни тужители М, В. и Г. како и наводите во тужбата на овие тужители воопшто не се докажале Овој суд ги одби како неосновани, првостепениот суд со право

поклонил верба на исказите на обвинетите М, В. и Г. кои најасен и недвосмислен начин изјавиле дека обвинетиот-приватниот тужител С. ги употребил навредливите зборови према нив опишани во изреката на пресудата, сослушаните сведоци В, С. и В. изјавуваат дека немаат ништо видено и слушнато додека сведоците В. К. потврдува дека ги видела обвинетите М, В. и Г. како мавале со камења по С. и го пцувале додека додека не слушнала С. со ништо да ги навредил ниту пак имала видено да мава по нив, а сведокот Т. П. пак спротивно на сведокот В. К. потврдува дека обвинетите М, В. и Г. со ништо не го навредиле С. ниту пак мавале по него чии исказите на овие сведоци се ценети со останатите докази од страна на првостепениот суд.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил КЗ кога обвинетите-приватните тужители М. К, В, Г. и С. П. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 бидејќи во нивните дејствија целосно се содржани елементите на кривичното дело "Навреда" и по наоѓање на Овој суд изречената парична казна на секој од обвинетите во износ од по 100 Евра во денарска противвредност од 6.100,00 денари, одговара на видот и тежината на кривичното дело, степенот на кривичната одговорност на обвинетите и околностите под кои истото е сторено и кај истите ќе се остварат целите на казнувањето од чл.32 од КЗ.

Жалбените наводи на приватниот тужител С. П. во однос на ослободителниот дел од пресудата за Мн, В. и Г. П. се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда од чл.381 ст.1 и 2 т.11 в.в со чл.374 ст.4 од ЗКП (пречистен текст со тоа што изреката на пресудата со која ги ослободил од одговорноста за кривичното дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ обвинетите М. К, В. П. и Г. П. е неразбирлива, противречна на самата себе си нема воопшто причини за решителните факти и е неиспитлива..Првостепениот суд бил должен кога обвинетите ги ослободил од обвинение во изреката на пресудата да го опфати описот на делото за кое се обвинети.Бидејќи тоа не го сторил со тоа ја сторил суштествената повреда и од кои причини овој суд пресудата во ослободителниот дел за обвинетите М. К, В. и Г. П. ја укина и врати на првостепениот суд на повторно одлучување.Иако суштествената повреда е сторена и за обвинетиот и приватен тужител Стојан Пармачки бидејќи нема жалбени наводи за истиот, овој суд не може на штета на обвинетиот да ја укине пресудата во ослободителниот дел за овој обвинет.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ја отстрани констатираната суштествената повреда , повторно да одржи претрес да ги распраша обвинетите и сведоците да ги изведе сите докази и со сестрана анализа и оценка на доказите да донесе правилна и законита одлука.

8.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 80/2009 од 06.11.2009 година, УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.46/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Ј М од с. Д го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ и му одмерил по 20 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од по 200 евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари. Го задолжил обвинетиот да ги надомести настанатите трошкови во текот на посотапката сума од 12.010,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата, а по приложен трошковник. За надомест на причинетата штета приватниот тужител Н М го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата К.бр. 80/2009 од 06.11.2009 година е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, на која суштествена повреда овој суд внимава по службена должност, истата е од апсолутен карактер, првостепениот суд во изреката на пресудата прифатил дека обвинетиот Ј М од с. Д - Б со опишаните дејствија во изреката сторил продолжено кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, а понатаму при утврдувањето на паричната казна, е наведено дека му се одмеруват по 20 дневни глоби, и обвинетиот се осудува на парична казна во износ од по 200, 100 евра во денарска противвредност од по 12.200,00 денари. Не е јасно, од кои причини првостепениот суд одмерува парична казна во глоби како да се работи за две кривични дела, а во изреката прифака само едно кривично дело од продолжен вид „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, па така е неправилно утврдена паричната казна од по 200 односно 100 евра, како да се работи за две кривични дела, а не за едно кривично дело.

Исто така и во образложението на пресудата при утврдувањето на отежнителните и олеснителните околности за одмерување на казната, првостепениот суд на стр.6 од пресудата наведува дека на обвинетиот му е определена парична казна во денарска противвредност од по 12.200,00 денари, така што ваквото образложение упатува на заклучок дека првостепениот суд прифака сторување на две кривични дела а не на едно, од причини што и во изреката на пресудата и во образложението на пресудата треба да биде наведена само една парична казна - глоба, за сторено кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ од продолжен вид.

9.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.11/10 од 27.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.594/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр. 11/10 од 27.05.2010 год. обвинетиот Е. Д. од Б. го огласил за виновен за сторено едно продолжено кривично дело "Фалсификување исправа" од чл.378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ в.в. со "Посебни случаи на фалсификување исправа" од чл.379 т.5 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколку осудениот за време од 1(една) година нема да стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати 1.000,00 денари на име судски пашал, во рок од 30 дена од правосилноста на пресудта во корист на Буџетот на РМ, во спротивно истите ќе бидат наплатени по присилен пат.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на ЗКП во смисол на чл.355 ст.1 т.11, бидејќи пресудата е нејасна, неразбирлива и првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти. Пресудата е нејасна и во однос на правната квалификација на кривичното дело, иако од дејствијата опишани во обвинението се гледа дека обвинетиот е обвинет за продолжено кривично дело "Посебни случаи на фалсификување исправа" од чл.379 т.5 в.в. со чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 од КЗ, имајќи во предвид дека судот не е врзан со правната квалификација наведена во обвинението.

Фактичката состојба е погрешно утврдена дека обвинетиот токму дејствијата што се опишани во обвинението ги има преземено. Притоа судот погрешно ја ценел Спогодбата помеѓу Сојузниот извршен совет на Собрание на СФРЈ и Владата на СССР за взаемни патувања на граѓаните, која важела во време на критичниот настан, а посебно чл.4 од оваа Спогодба, кој мошне јасно прави разлика помеѓу назначена клаузула "деловно" и "службено" и поимот "виза". Притоа првостепениот суд недоволно ја ценел и самата содржина на печатот кој што обвинетиот го ставал на пасошите. Првостепениот суд не дал доволно причини зошто смета дека претходното Решение на обвинетиот од 12.04.2002 год., со кое е распореден на работно место инспектор по погранични работи, странци и патување во странство во ОВР Б. - СВР Д., престанало да важи, кога тоа решение му е сменето дури на 23.09.2008 год. со ново решение со кое е распореден на работно место виш инспектор за економски криминал. Од тоа произлегува дека фактичката состојба која првостепениот суд ја утврдил е погрешна и не произлегува од изведените докази.

10.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 80/10 од 28.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.645/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Љ М од Б го ослободил од обвинение за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот, а согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП. Одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на буџетските средства. Оштетената за остварување на имотно правното побарување на име надомест на штета го упатил на граѓнски спор.

Жалбата е основана.

Од списите во предметот, не се утврдува дали и кога оштетената како тужителка С В од с. М поднела кривична пријава против Љ М од Б и дали кривичната пријава е поднесена за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, дали оваа кривична пријава е отфрлена од Основниот јавен обвинител Берово, кога е примено решението за отфрлање на кривичната пријава од страна на оштетената како тужителка и во врска со тоа не се утврдува дали тужителката Светлана благовремено поднела обвинителен акт.

Согласно чл. 277 ст.2 од ЗКП (Пречистен текст) е предвидено дека по приемот на обвинителниот акт, Претседателот на советот пред кој ќе се одржи главниот претрес ќе го испита обвинителниот акт дали е прописно составен (чл.276 од ЗКП) и ако не е прописно составен ќе му го врати на тужителот да ги исправи недостатоците на обвинителниот акт.

Кога се анализира поднесениот обвинителен акт од тужителката С В, се утврдува дека е изнесен само опис на дејствијата на обвинетиот кои не одговараат на законскиот опис на кривичното дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, односно не се утврдува дали обвинетиот се терети за пречекорување на границите на своето службено овластување, или не ја извршил својата службена должност со опишаните дејствија во обвинението.

Од описот на преземените дејствија од обвинетиот, не се утврдува и наведува дали со нив обвинетиот предизвикал поголема имотна штета, односно корист, во колкав износ, или пак се работи за потешко повредени права на друг, односно не се утврдуваат од поднесеното обвинение настанатите последици од преземените конкретни дејствија на обвинетиот.

Поради тие причини, првостепениот суд бил должен да му го врати поднесокот -обвинителниот акт на оштетената како тужителка, за да истиот се прецизира, дополни и појасни во смисла на чл. 277 ст.2 в.в. со чл. 73 од ЗКП (Пречистен текст).

Во чл. 163 ст.6 и 7 од ЗКП е предвидено дека, ако за кривичното дело е предвидена казна затвор до 5 години, како тоа е и во конкретниот случај, може надвор од условите предвидени со ст.1 до ст.5 од Законската одредба на чл. 163 од ЗКП, Јавниот обвинител да подигне обвинителен акт и без спроведување на истрага, ако собраните податоци што се однесуваат на кривичното дело и на сторителот даваат доволна

основа за обвинување, а одредбите од чл. 163 од ст.1 до ст.6 од ЗКП се применуваат и во случај кога кривичното гонење се презема по барање од оштетениот како тужител.

Во конкретниот случај, за предметното кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ е предвидена казна затвор од 6 месеци до 5 години и може да се примени законската одредба на чл. 163 ст.6 и 7 од ЗКП, но цениме дека од списите по предметот не се собрани доволно податоци и докази што би претставувале доволен основ за обвинување, па од тие причини сметаме дека било потребно да се испитат сите околности и факти релевантни за кривично правниот настан, со спроведување на истрага, односно поднесениот обвинителен акт да се прифати како барање за спроведување на истрага. Наведените факти по однос на преземените дејствија од обвинетиот како судски доставувач критичните денови, во првостепената пресуда која е донесена од судија поединец без одржување на главен претрес, не наоѓаат поткрепа во списите од предметот, ниту пак од страна на првостепениот суд се собрани доволно податоци и докази за кривично правниот настан.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, бидејќи од истата не е јасно поради кои причини се ослободува од обвинение обвинетиот Љ М од Б, дали со преземените дејствија опишани во изреката не нанел поголема имотна штета или прибавување на поголема имотна корист, или пак со преземените дејствија не ги повредил правата на друг, што се конститутивни елементи на предметното кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ.

Во првостепената пресуда не е наведено врз основа на која законска одредба е донесена пресудата, без главен претрес, од судија поединец.

11.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.120/08 од 12.12.2008 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.693/09.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр. 120/08 од 12.12.2008 год. обвинетиот П. Ј. од Б. го огласил за виновен за кривични дела: "Нарушување неповредливоста на домот" од чл.145 в.в. со чл.22 од КЗ и "Оштетување туѓи предмети" од чл.243 ст.1 од КЗ, за кои дела го осудил и му изрекол парични казни од по 10 дневни глоби, сметано една дневна глоба од по 10 евра, во денарска противвредност од по 6.100,00 денари, така што за делата сторени во реален стек му изрекол единствена парична казна во износ од 150 евра, која казна нема да се изврши доколку осудениот за време од една година не стори ново кривично дело. Обвинетата Л. Б. од Б. ја огласил за виновна за кривично дело "Нарушување неповредливоста на домот" од чл.145 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое и изрекол парична казна во износ од 100 евра, која нема да се изврши доколку осудената во рок една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно на приватните тужители да им ги платат трошоците на постапката во вкупен износ од 17.240,00 денари.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст. 1 т. 11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата. При изнесувањето на правните причини, првостепениот суд воопшто не наведува каква била намерата на обвинетите при сторување на кривичните дела кои им се ставаат на товар. Во однос на кривичните дела за кои се товари обвинетиот П., од сите изведени докази неспорно произлегува дека П. бил ангажиран од страна на второобвинетата Л., односно тој работел на изведувањето на оџакот над кровот по налог на Л., така што неговиот однос бил строго професионален, а кое нешто воопшто не било спорно ниту за самите приватни тужители. Со оглед на фактот дека оџакот се наоѓал на самиот преграден ѕид, сосем логично е, за да се работи на истиот потребно било да бидат отстранети керамидите како од делот на кровот на страната на Л., така и од делот од кровот на страната на приватните тужители, а со самото тоа што П. како мајстор - ѕидар поправајќи го оџакот пречекорил и во делот на приватните тужители, не е логично да се товари со кривичното дело "Нарушување неповредливоста на домот", бидејќи неговата цел и намера била да го поправи оџакот, а не и да го повреди и наруши интегритетот на домот на приватните тужители. Што се однесува и за второто кривично дело кое му се става на товар на обвинетиот П., од сите изведени докази не се утврдило со сигурност дека обвинетиот П. ги оштетил керамидите, а со тоа и дека го сторил кривичното дело за кое се товари. Имено, тој во своја одбрана изјавил дека: дигнал дел од керамидите и од кровот на тужителите, но притоа изјавил дека не ги скршил керамидите, па дури го предупредил и Д. додека биле во возилото и оделе кон ПС - Б., дека имал излупени керамиди и било потребно истите да ги смени, а кое нешто обвинетиот П. го сторил кога се вратиле од ПС - Б..

Што се однесува до кривичното дело за кое се товари обвинетата Л., исто така по оценка на овој суд, првостепениот суд воопшто не утврдил каква била намерата на обвинетата кога отишла во куќата на приватните тужители. Самиот факт што Л. откако разбрала дека во куќата на нејзиниот брат се јавил густ чад за кој претпоставувала дека е од оџакот, се изложила на свој трошок и го ангажирала приватниот ѕидар, првообвинетиот П., не со цел и намера да се направи повреда или било каква штета, туку напротив со намера ова да се спречи во иднина. Исто така независно од тоа дали обвинетата била повикана од страна на приватниот тужител Д. да ги средат работите, или отишла по своја волја, јасно е дека Л. и во давата наврати отишла во домот на приватните тужители, со намера да ги разјаснат работите, а не да го повреди интегритетот на домот на приватните тужители. Имено, сосем е нелогично дека намерата на обвинетата била да ја наруши неповредливоста на домот на приватните тужители, од причина што за цело време на местото на настанот биле присутни службените лица од ПС - Б.. Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

12.= Пресуда на Основниот суд Берово К.бр. 26/2009 од 23.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.719/09.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот М Д од Б го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување" од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и 45 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал 1.000,00 денари, а за надомест на причинетата штета оштетената Агенција за катастар на недвижности - С, го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, првостепениот суд во изреката прифатил дека е прибавена поголема имотна корист за ЗГ „ДГИТ" Б во износ од 739.777,00 денари, наведувајќи ги периодите за тоа, во кој временски период е прибавена поголема имотна корист, а понатаму за надомест на причинетата штета не е јасно од кои причини првостепениот суд во изреката, оштетената Агенција за катастар на недвижности С, ја упатил на редовен граѓански спор, при неспорен факт дека за предметното кривично дело конститутивен елемент е причинетата штета, односно прибавената имотна корист во поголем износ.

Облажената пресуда е донесена во незаконита постапка, бидејќи од списите во предметот се констатира дека Основниот јавен обвинител од Кочани, вон главен претрес поднел прецизиран обвинителен акт Ко.бр. 34/3-ОЈО Берово-27/08-ОЈО-Кочани од 17.09.2008 година, кој прецизиран обвинителен акт не е во правна сила, а подржан е од застапникот на обвинението на главниот претрес одржан на ден 29.04.2009 година, кога е донесена првостепената пресуда од Основниот суд Берово, поради кои причини е сторена суштествена повреда во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 364 ст.1 од ЗКП, каде е предвидено дека пресудата може да се однесува само на лицето што е обвинето и само на делото што е предмет на обвинението, содржано во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт, во конкретниот случај првостепениот суд ја заснивал првостепената пресуда на обвинителен акт прецизиран вон главен претрес со друга правна квалификација на кривичното дело, поднесено од застапникот на обвинението со писмен поднесок, а не на главен претрес.

Бидејќи поради горе наведените причини останува во правна сила обвинителниот акт Ко.бр. 34/03 од 02.03.2006 година, каде е наведена правна квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 на Основното јавно обвинителство Берово, односно истото не е прецизирано во законски спроведена постапка, туку вон главен претрес, поради тоа обжалената пресуда е донесена од ненадлежен суд, ценејќи ја правната

квалификација на кривичното дело во обвинителниот акт Ко.бр. 34/03 од 02.03.2006 година, - чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, при што надлежен е Основниот суд Кочани, а не Основниот суд Берово, кој ја прифатил надлежноста поради правната квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, врз основа на прецизираното обвинение.

Сторена е суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 406 ст.3 од ЗКП, каде е предвидено дека првостепениот суд при повторното одлучување е должен да ги изведе сите процесни дејствија и расправи сите спорни прашања на кои укажува повисокиот суд во конкретниот случај Апелациониот суд во Штип, со решението Кж.бр. 452/2007 од 29.10.2007 година, која повреда е од релативен карактер, но е од релевантно значење за законито и правилно одлучување на првостепениот суд.

При повторното одлучување не е повикан претставник на оштетениот за да се сослуша и со сигурност да се утврди дали постои оштетно побарување и во кој износ, поради тоа е повредена законската одредба на чл. 102 од ЗКП, и покрај тоа што е сослушан претставник на оштетениот во истражна постапка и тоа З Ц, таа не се произнела по однос на оштетното побарување и нејзиниот исказ не е од релевантно значење за утврдување на фактот дали постои штета и во колкав износ.

Не е утврдено од првостепениот суд на кој начин се прибавени паричните средства кои биле внесувани на жиро сметката на здружението, врз основа на вештачење на вешто лице, од што ќе се утврдат и поголем дел од решителните факти од кривично правниот настан, но и тоа не е сторено од првостепениот суд.

Не е утврдено колку изнесува причинетата штета, односно прибавена имотна корист по години и дали е тоа значителен износ на штета или поголем износ на штета и во зависност од тоа ќе се утврди и правната квалификација на кривичното дело.

Овој суд констатира дека во списите од предметот не постои основниот Наод и мислење односно економско финансиското вештачење од вештите лица од Бирото за судски вештачења, туку само дополнителното вештачење од овие вешти лица, поради што не можат да се утврдат наводите од основниот Наод и мислење, што е од релевантно значење за утврдување на релевантните факти, иако на записник е наведено дека и двете вештачења се изведени на главниот претрес.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и непостапувањето на првостепениот суд по укажувањата дадени од Апелациониот суд во Штип, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сериозно сомнение.

При ваква состојба на работите, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

13.= Решение на Основниот суд во Берово К.бр.116/07 од 26.11.2008 год.,-

УКИНАТО со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.746/09.

Основниот суд во Берово со обжаленото решение К.бр.116/07 од 26.11.2008 год. го отфрлил обвинителниот акт против А. П. од Б., за кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" по

чл.353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, поднесен од С. В.од с.М. како супсидијарен тужител, како ненавремен.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетената С. В. дека првостепениот суд погрешно постапил кога супсидијарниот обвинителен акт го отфрлил како наневремен. Имено, од увидот во списите по предметот овој суд најде дека супсидијарниот обвинителен акт поднесен од оштетената С. В. е навремен, бидејќи истиот е поднесен во законски предвидениот рок од 8 дена. Неспорно е дека оштетената С. во периодот кога го поднела супсидијарниот обвинителен акт се наоѓала на издржување на казна затвор, така што согласно чл.83 ст.4 од ЗКП "лицето кое се наоѓа на издржување на казна, изјавата што е врзана за рок може да ја предаде на Управата на затворот, така што денот кога изјавата и е предадена на Управата на установата се смета како ден на предавање до органот што е надлежен да ја прими".

Бидејќи законски дозволеният рок за доставување на супсидијарниот обвинителен акт истекувал на ден 07.11.2007 год., а од увидот во писменото составено од КПУ И. - С. и заведено под деловоден број 08-11549/1 од 07.11.2007 год. неспорно се утврди дека супсидијарниот обвинителен акт е примен на ден 07.11.2007 год. или ден порано, а потоа истиот со препорачана пратка е доставен до Основниот суд во Берово, така што Основниот суд во Берово истиот го примил на ден 08.11.2007 год.

ОСНОВЕН СУД ВИНИЦА

1.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 9/2008-1 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 152/1.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетите Г С и М Ф, врз основа на чл. 368 ст.1 т.2 од ЗКП ги ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи постојат околности што ја исклучуваат одговорноста за ова кривично дело. При тоа го задолжил тужителот М С да плати на име такса за тужба и одлука 1.600,00 денари, како и на име трошоци за извршено вештачење од страна на д-р. М И 2.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, по наоѓање на овој суд, изреката на првостепената пресуда е противречна на даденото образложение, а наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел при одлучувањето, се

нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази во текот на постапката, штоја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Првостепениот суд прифатил дека за наведените дејствија опишани во изреката на обжалената пресуда, преземени од страна на обвинетите како овластени службени лица, постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност. Тие во конкретниот настан превзеле дејствија за приведување на тужителот со употреба на сила како полициски службеници. При што му нанеле телесни повреди опишани во лекарското уверение, меѓутоа обвинетите при преземањето на овие дејствија делувале во рамките на службените овластувања, што значи постојат околности што ја исклучуваат нивната одговорност за преземените дејствија. При тоа, првостепениот суд не посочува кои се тие правилници и прописи согласно кои постапувале овластените службени лица и врз основа на кои се исклучува нивната кривична одговорност за преземањето на дејствијата опишани во изреката на пресудата.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на неправилна и нецелосна оцена на сите изведени докази во текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден на 07.02.2008 година приватниот тужител се наоѓал во кафичот „М“ во с. Г каде што имало присутно повеќе гости и при тоа бил под дејство на алкохол во количина од 2,49 промили и во еден момент се впуштил во вербална расправија со лицето Д Г Тоѓаш овластените солужбени лица, сега обвинетите реагирале за спречување на нарушување на јавниот ред и мир, односно го повикале тужителот со намера да го приведат во полициската станица, заради обавување на службен разговор. Во тој момент тужителот започнал да се спротивставува упатувајќи им навредливи зборови, а воедно започнал да дава физички отпор мавтајќи со рацете, влечејќи се наназад, ритал со нозете по обвинетите и каросеријата од возилото. Поради ваквиот отпор, обвинетите биле приморани да применат сила, поконкретно да употребат средство на присилба, клуч на двете раце.

Имајќи во предвид дека ваквото средство претставува превиткување на двете раце и ставање на истите зад неговото тело, и во ваква положба го турнале тужителот во возилото, се поставува прашањето како тужителот ги задобил повредите констатирани во приложеното лекарско уверение и видливи на приложените фотографии во списите од предметот. Констатацијата на првостепениот суд дека не е исклучена можноста при влечењето и туркањето некој од обвинетите случајно да го удрил тужителот во пределот на лицето или тој да удрил во каросеријата на возилото, што претставува ненамерно нанесување на повреди, по наоѓање на овој суд е неприфатливо. Од исказот на тужителот даден во својство на оштетен во текот на постапката, кога сосема јасно, прецизно и детално го опишал настанот на кој што обвинетите му ги нанеле телесните повреди, ударајќи го со тупаници во пределот на лицето и телото, а воедно имајќи ја во предвид изјавата на вештото лице д-р. М И, дадена во текот на постапката пред првостепениот суд, кој утврдува дека повредите со кои што се задобил тужителот, констатирани во лекарското уверение, настанале со удари на тупаници во пределот на лицето и телото, односно дека истите се

предизвикани со удар на тапа сила, се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба од првостепениот суд.

Овие докази изведени во текот на постапката како и изјавата на сведокот В М, која што видела дека двајцата полицајци го удараат сега тужителот и веднаш потоа го внеле во комбето, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд ја доведуваат под сериозно сомневање. Имајќи го во предвид количеството на алкохол кој што го имал тужителот во моментот и според кое тој се наоѓал во состојба на тешко пијанство, се постапува прашањето каков отпор можел да пружи на овластените службени лица, за да тие употребат физичка сила. При тоа првостепениот осуд треба да има во предвид дека согласно Уредбата за употреба на средства за присилба и огнено оружје од 4-ти април 1998 година, „кога постојат можности за употреба на повеќе средства за присилба, ќе се употреби средство на присилба кое со оглед на настаната ситуација нема да предизвика штета, или штетата ќе биде минимална“, се поставува прашањето дали обвинетите постапиле во границите на своите службени овластувања. Од друга страна, во чл. 14 од истата уредба определено е дека „овластено службено лице е должно да престане да употребува физичка сила штом ќе престане непосредниот напад или отпорот од страна на лицето против кое е употребна таа физичка сила“. Во конкретниот случај, од изведените докази во текот на постапката, изјавата на оштетениот и сведокот В М, произлегува дека тужителот бил физички тепан и во моментот додека со врзување на рацете на грбот бил внесен во полициското возило, што укажува на сомневање дали тие постапувале согласно овластувањата што ги имаат како овластени службени лица.

Од сето погоре изнесено, поради сомневањето во утврдената фактичка состојба, а имајќи го во предвид чл. 9 од Уредбата за употреба на средства за присилба, со кое е утврдено дека овластеното службено лице кое при употреба на средства за присилба ги пречекори законските овластувања, одговара согласно законските прописи, се доведува под сомневање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše облажената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

2.= Пресуда на Основниот суд Веница. К.бр.1/10 од 27.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.154/10.

«Основниот суд во В» со обжалената пресуда К.бр.1/10 од 27.01.2010 година, обвинетите К. С. и Љ. С, двајцата од с. Л. -В. согласно чл. 368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Воедно го задолжил оштетениот како тужител Г.Т. да плати на обвинетите К и Љ. С.и на име трошоци во постапката вкупен износ од 11 .200,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил

суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на обжалената пресуда е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на првостепената пресуда се состои во тоа што првостепениот суд во изреката на пресудата не навел за кое кривично дело обвинетите ги ослободил од обвинение. Неразбирливо е како што постапил во конкретниот случај првостепениот суд во изреката на пресудата да биде наведено : „обвинетите се ослободуваат од обвинение, бидејќи не е докажано дека го сториле делото за кое се обвинуваат“, а без притоа да биде наведено конкретното кривично дело за кое обвинетите се ослободени од обвинение.

Исто така, по наоѓање на овој суд првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти врз основа на кои е донесена ослободителната пресуда. Во таа смисла првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто во конкретниот случај не му поклонува верба на оштетениот како тужител и на медицинската документација издадена на негово име од една страна, а од друга пак недоволни и неубедителни се наведените причини врз основа на кои обвинетите се ослободени од обвинение.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата, бидејќи истата како таква со констатираните недостатоци не може да биде испитана ниту по однос на фактичката состојба, ниту по однос на правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, со тоа што да биде наведено во изреката на пресудата кривичното дело што им се става на товар, потоа да ја надополни доказната постапка со тоа што во својство на сведок да биде распрашан синот на оштетениот како тужител С. на околности што оштетениот како тужител критичната вечер му кажал на неговиот син во смисла на тоа кој го тепал, каде го тепал и како бил тепан, потоа со посебно внимание да даде оценка и анализа на исказот на оштетениот како тужител Г.Т., кој го потврдува кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ што им се става на товар на обвинетите со изменетото обвинение на главниот претрес, потоа да се позанимава со прашањето зошто оштетениот како тужител кој е возрасен човек би измислувал кривично-правен настан кој не се случил и од каде му се повредите на оштетениот ако кривично-правниот настан не се случил, како и на посебна оценка да бидат материјалните докази, пред се лекарското уверение на име на оштетениот како тужител и останатата медицинска документација на негово име, а по потреба првостепениот суд да повика и во својство на вешто лице распраша лекар од соодветна струка на околностите како и од што можат да бидат нанесени опишаните телесни повреди во медицинската документација на оштетениот како тужител. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на оштетениот како тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда е ослободителна од една страна, а од друга пак истата се укинува и предметот враќа на повторно судење, жалбата на оштетениот како тужител по однос на одлуката за кривичната санкција која во конкретниот случај и не постои е беспредметна.

3.=Пресуда на Основниот суд во Веница, К.бр.8/09-1 од 29.01.2010 година,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.152/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда обвинетите М. М., Н. И. и Б. И. ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ за кое ги осудил обвинетиот М. М. на казна затвор во траење од 3 месеци, додека обвинетите Н. И. и Б. И. ги осудил со парична казна при што им утврдил по 30 дневни глоби во вредност на една дневна глоба од по 10 евра во вкупна денарска противвредност од по 18.450 денари. Обвинетите ги задолжил да платат на име паушални трошоци 2.000 денари, како и солидарно да му ги надоместат на оштетениот Е. М. трошоците на постапката во вкупен износ од 34.050 денари. Оштетениот за имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која што се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себеси, како и на дадените причини во образложението на пресудата. Имено, иако сите тројца обвинети во делот на правната квалификација првостепениот суд со обжалената пресуда ги огласил за виновни како соизвршители да сториле кривично дело "Телесна повреда", во изреката на пресудата дава опис дека противправното дејствие на нанесување телесна повреда го превзел само еден од обвинетите, притоа неименувајќи го кој од тројцата обвинети го изударал и телесно го повредил оштетениот Е. М. - за да потоа наведе дека тројцата обвинети М. Н. и Б. сториле кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кои судот сите тријца ги огласил за виновни и осудил. Во изреката не е наведено и не е јасно со кои дејствија учествувал секој од обвинетите, односно каков е придонесот на секој од обвинетите во извршувањето на делото за да постои заедничко дејствие, односно соизвршителство.

Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката ја доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, поради тоа што изреката е нејасна и неразбирлива, од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

4.= Пресуда на Основниот суд Веница К.бр. 46/2009 од 12.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.175/10.

Основниот суд во Веница со пресуда К.бр. 46/2009 од 12.02.2010 година, обвинетиот Т Х од В го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување исправа“ по чл. 378 ст.1 в.в. со чл. 45 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му изрекол парична казна во денарска противвредност од 36.900,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци во постапката од 3.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на ОЈО од Кочани е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 230 ст.8 и 9 од ЗКП - дека му е повредено правото на одбрана. На претресот кој бил одржан на 11.02.2010 година не е поканет бранителот на обвинетиот, ниту пак на записник е забележано неговото отсуство, како и согласноста од обвинетиот Т Х, претресот да се одржи во отсуство на неговиот бранител. Во конкретниот случај неспорно е дека одбраната на обвинетиот не е задолжителна со оглед на предвидената казна за кривичното дело „Фалсификување исправа“ по чл. 378 ст.1 од КЗ, меѓутоа обвинетиот имал бранител, а на претходниот претрес од 29.01.2010 година изјавил дека на наредните претреси да биде присутен и неговиот бранител за кој има уредно полномошно. Од увидот во списите во предметот, неспорно е дека на претресот одржан на 11.02.2010 година, не е повикан неговиот бранител а претресот е одржан без бранителот на обвинетиот.

Во чл.230 ст.8 е предвидено дека „обвинетиот може да биде испитан во отсуство на бранителот само ако изрично се одрекол од тоа право, а одбраната не е задолжителна, или ако во рок од 24 часа од моментот кога е поучен за ова право (чл. 63 ст.2) самиот не обезбеди бранител, освен во случаите на задолжителна одбрана, а во ст.9 е определено дека, „ако е постапено спротивно на одредбите на ставовите 7 и 8 од овој член, или ако изјавите на обвинетиот под ст.8 од овој член за присуствување на бранителот не се забележани во записникот, врз исказот на обвинетиот не може да се заснива судска одлука.

Фактичката состојба по оценка на овој суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи релевантниот факт-да обвинетиот извршил фалсификат над полномошната не може да се утврдува само врз основа на изјавите на оштетените - сведоци, кои изјавиле дека потписите на полномошната не биле нивни, туку тоа треба да се утврди преку графолошко вештачење. Основниот јавен обвинител на главниот претрес од 11.02.2010 година, предложил да се изврши графолошко вештачење но првостепенниот суд од го одбил ваквиот предлог, наведувајќи дека сите сведоци изјавиле дека потписите не биле нивни. Меѓутоа, ваквите искази не можеме да ги сметаме како вистинити а фактите како сигурно

утврдени се додека не се направи графолошко вештачење над потписите.

Од сите овие причини погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги отстрани суштествените повреди по чл. 381 ст.2 од ЗКП, да нареди графолошко вештачење на потписите на полномошната на сведоците, како на полномошната пред Фондот за ПИОМ, така и полномошната пред извршителот - во извршна постапка, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Од причини што првостепената пресуда се укина, а ОЈО - Кочани изјави жалба поради одлуката за казната, оваа жалба е безпредметна.

5.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 25/2010 од 25.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.234/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетиот Г М го огласил за виновен за сторени во стек едно кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст.1 од КЗ во однос на тужителот П М и едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ во однос на тужителката А М. За стореното кривично дело „Навреда“ го осудил со парична казна, при што му утврдил 40 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, а за кривично дело „Загрозување на сигурноста“ 20 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, односно го осудил со единствена парична казна од 60 дневни глоби во вкупна денарска противвредност од 18.450,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да на приватните тужители им ги плати трошоците во постапката во износ од 11 .930,00 денари, а тужителите за своето имотно правно побарување ги упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под ст.2, обвинетиот врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил во однос на тужителката А кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ а во однос на тужителот П кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил овие кривични дела врз основа на чл. 368ст.1 т.3од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што изреката на обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Согласно чл. 374 ст.3 од ЗКП, изреката на пресудата покрај личните податоци на обвинетиот треба да ја содржи одлуката со која истиот се огласува за виновен за делото за кое се обвинува. При тоа се дава јасен опис за времето, местото и начинот на извршувањето на кривичното дело, во кој што треба да бидат содржани сите објективни и субјективни елементи на

битието на делото, согласно одредбите од КЗ. Во кокретниот случај првостепениот суд прифатил дека критичниот ден околу 10,30 часот обвинетиот Г М во моментот кога минувал покрај имотот -ливадата на тужителите П и А М, која се наоѓа во м.в. 3" во атарот на с. Л, без повод и причина започнал да се заканува, пцува и навредува, упатувајќи ги на име на П М следните зборови,, Гробар, од тебе умреа комшиите, абе ќе те запалам, дојди да ти ебам твојата мама". При тоа да на наведениот начин сторил кривично дело „Навреда" спрема тужителот П а кривично дело „Загрозување на сигурноста" према тужителката А. Меѓутоа, во ваквиот опис на преземените дејствија, не се содржани сите елементи на битието на кривичните дела, односно дали наведените зборови кај тужителот П предизвикале чувство на повреда на неговата чест и углед, односно кај тужителката А чувство на загрозеност, страв и несигурност од кажаните зборови, како закана за нејзиниот сопруг.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд јасно ги утврдил решителните факти за предметниот кривично правен настан од изјавите на приватните тужители и останатите изведени докази во текот на постапката.при тоа ценејќи ја правилно и одбраната на обвинетиот, меѓутоа со оглед на тоа што во изреката на пресудата не дал јасен опис на преземените дејствија на обвинетиот во кои се содржани елементите на битијата на кривичните дела што му се ставаат на товар, што ја прави истата нејасна и неразбирлива, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

6.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 23/2010 од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.236/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетата П Д ја огласил за виновна за сторено кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа" од чл. 170 ст.1 од КЗ, за кое ја осудил со парична казна при што и утврдил 10 дневни глоби во висина на една дневна глоба од по 10 евра, во вкупна денарска противвредност од 6.150,00 денари, воедно ја задолжил да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари. Со истата пресуда обвинетото правно лице „М т" ДОО од В го огласил за виновно за сторено кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа" од чл. 170 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ за кое го осудил со парична казна во износ од 100.000,00 денари како и да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари. Оштетениот Б Г за остварување на имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетите да со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од

значење за правилно одлучување, а наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел при одлучувањето, по наогање на овој суд се нејасни и неразбирливи, поради што не може да се испита нејзината законитост.

Врз основа на изведените докази судот прифатил дека обвинетите не се придржувале на законот од кои причини критичниот ден дошло до отсекување на раката на оштетениот Б при извршувањето на работните задачи во погонот. Од изведените писмени и усмени докази, првостепениот суд утврдил дека обвинетите не постапиле согласно чл. 31 и 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, така што оштетениот Б кој што од 11.09.2007 година работи кај обвинетото правно лице бил распореден на машина циркулар, иако претходно не посетувал теоретска и практична обука за безбедност и здравје при работата во овластена институција. Од друга страна, согласно чл. 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, работодавецот е должен средствата за работа да ги одржува во исправна состојба и да ја проверува нивната исправност, односно да врши преглед пред нивната прва употреба со цел за безбедно работење, кое нешто во конкретниот случај не е сторено. Имено, циркуларот на кој што се случил овој кривично правен настан е со непознат производител, непозната година на производство, низа години наназад бил инсталиран во погонот на обвинетото правно лице со кои работеле повеќе работници, а истиот технички бил прегледан дури на 15.02.2010 година, односно 2 месеца откако настанала повредата на работа кај сега оштетениот.

Меѓутоа при одлучувањето, првостепениот суд не го имал во предвид фактот дека оштетениот како што самиот појаснил во текот на постапката, на машината на која се случила несреќата, работел повеќе од 2 години и во текот на овој период од неговото работење кажал дека се стекнал со практични искуства и знаење за ракување со истата. Воедно појаснил дека обуката за ракување на машината со која се случила несреќата ја обавувал низ практична работа, под надзор на мајсторите во погонот, а подоцна почнал постепено самостојно да ги извршува сите операции за да на крајот самостојно работи на машината. Неговата обука изведена на овој начин, траела околу една година. Од друга страна согласно дадениот сертификат за состојбата во која што се наогала машината, направен на 15.02.2010 година, утврдено е дека станува збор за машина која што била исправна во моментот и како таква била пуштена во употреба.

Од сето погоре изнесено и покрај неспорните пропусти на обвинетите, согласно одредбите од чл. 31 и 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, имајќи ги во предвид изведените докази во текот на постапката и тоа исказот на оштетениот кој што појаснил дека и самиот не е свесен како дошло до незгодата, исказот на сведокот У М - инспектор по труд ПЕ В и Р С - инженер, се доведува во прашање дали во конкретниот случај наведените пропусти претставуваат причина за настаната незгода или станува збор за несреќен случај. Заради утврдување на овие решителни факти а со тоа и правилна и целосна фактичка состојба, првостепениот суд требало да нареди да се изврши вештачење, каде овластено стручно вешто лице ќе се произнесе по тоа на кој начин настанала оваа незгода, односно дали станува збор за невнимание од страна на работникот, неискуство или пропусти кај

обвинетите.

Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба ја доведуваат во прашање и правилната примена на материјалниот закон, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведува повторно веќе изведените докази и да изврши нивна преоценка, да нареди да се изврши вештачење од стручно лице, кое ќе може да даде објаснување што е причината за настаната незгода, дали вината за повредата е лично кај оштетениот Б Ги резултат на невнимание при работата. Да утврди на кој начин работи машината, дали истата била исправна, дали оштетениот бил обучен и знаел да ракува со неа, па врз основа на тоа откако ќе ја утврди вистинската причина за настаната повреда со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука за кривичната одговорност на обвинетите.

Имајќи во предвид дека жалбата од обвинителот е само по однос на одлуката за казната, а пресудата е укината поради сторени суштествени повреди на постапката и нецелосно утврдена фактичка состојба, истата е беспредметна.

7.= Пресуда на Основниот суд Веница К.бр.33/09 од 03.11.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.29/10.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.33/09 од 03.11.2009 година према обвинетиот Д. С. од Л. го одбил обвинението за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, бидејќи постојат други околности што го исклучуваат кривичното гонење. Приватниот тужител е задолжен да плати такса за одлуката во износ од 1.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд го одбил обвинението против обвинетиот Д. С. од с.Л. за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.1 од КЗ, а поради застареност на кривичното гонење, бидејќи бил пропуштен рокот од чл.48 ст.1 од ЗКП-три месеци од денот кога лицето овластено за поднесување на предлог или приватна тужба узнало за кривичното дело и сторителот. Првостепениот суд од изведените докази прифатил дека приватниот тужител З. К. дознал за кривичното дело и сторителот во текот на месец Септември 2008 година, кога од страна на инспекторот П. А., бил запознат со извршителот на кривичното дело и за самото кривично дело, па со оглед на фактот да обвинетиот — за кривично дело и за сторителот дознал во месец Септември 2008 година, а приватната тужба ја поднел на ден 25.06.2009 година прифатил дека тужителот го пропуштил рокот од чл.48ст.1 од ЗКП.

Меѓутоа, од изведените докази неспорно произлегува да

обвинетиот дознал за кривичното дело и за сторителот на ден 12.05.2009 година, а кој факт се утврдува од исказот на самиот тужител, кој наведува дека на ден 12.05.2009 година како раководител добил извештај за извршените проверки во врска со наводите на Д. С. и кога го прочитал увидел односно дознал за што станува збор, поради што одлучил да поднесе кривична тужба против сторителот на делото. Точно е дека во месец Септември 2008 година тужителот бил повикан од страна на инспекторот П. А. од К., мегутоа во овој разговор обвинетиот ништо конкретно не дознал за начинот на извршување на кривичното дело и за неговата содржина. Ова од причини што исказот на тужителот З. К. произлегува дека П. А. го прашал тужителот дали го познава лицето Д. С. по што тужителот му одговорил дека лично не го познава на што инспекторот П. А. му рекол дека оваа лице имало некој доказ против тужителот на кое тужителот ќе мора да одговори и да изготви материјал до секторот за внатрешна контрола.

Од сите овие причини произлегува дека тужителот дознал за кривичното дело на ден 12.05.2009 година, а не како што прифатил првостепениот суд во месец Септември 2008 година поради што приватната тужба од тужителот е благовремена и првостепениот суд ќе треба да постапува по истата согласно одредбите од ЗКП и да донесе мериторна одлука по предметното обвинение.

8.= Пресуда на Основниот суд во Веница К 16/10 од 01.03.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.359/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К-16.10 од 01.03.2010 год. под ст.1 обвинетиот С. Ѓ. од с.Г. - В. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна, при што му утврдил 80 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро или паричната казна изнесува 49.200,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот С. е задолжен да му плати на приватниот тужител Ј. С. трошоци по постапката во износ од 33.860,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Јован за своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор. Под ст.И од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Ј. С. од с.Г. е ослободен од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител С. Ѓ. е задолжен да му плати на обвинетиот Ј. С. трошоци по постапката, кои се опфатени во износот на трошоци од претходната точка во изреката на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, бидејќи изреката на првостепената пресуда која се однесува за обвинетиот Ј. С. и кривичното дело "навреда" е нејасна и неразбирлива, а наведените причини за решителните факти наполно се нејасни и противречни со

изведените докази. Првостепениот суд не постапил по укажувањата на овој суд (чл.406 ст.3 од ЗКП), каде е утврдено дека првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и да ги расправа сите спорни прашања на кои укажал второстепениот суд во својата одлука. Поради тоа сторена е суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што во првостепената пресуда под ст.И од изреката обвинетиот Ј. се ослободува од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност, додека во образложението на пресудата првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Ј. со рака го фатил за маицата оштетениот С. кој ја носел и при влечење ги искинал нејзините делови, кое претставувало чин на омаловажување на честа и угледот на тужителот С, меѓутоа првостепениот суд прифатил дека кај обвинетиот Ј. не постоела умисла за сторување на кривичното дело, што значи дека првостепениот суд ги прифаќа дејствијата превземени од обвинетиот Ј., но утврдува дека не постои умисла, што значи дека во образложението на пресудата прифаќа дека обвинетиот се ослободува од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП - делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Понатаму првостепениот суд како во изреката, така и во образложението прифаќа дека обвинетиот Ј. не упатил никакви навредливи зборови према обвинетиот С, кое нешто и не е предмет на обвинение - не постои обвинение за вербална навреда, туку за реална навреда.

Поради сето ова погоре наведено утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да го има во предвид фактот дека очевидци на настанот не постојат, дека биле само двајцата обвинети - приватни тужители Ј. и С, а од друга страна од одбраните на обвинетите Ј. и С. неспорно се утврдува дека помеѓу нив настанала вербална расправија околу напасување на овците и дека двајцата обвинети заедно се фатиле еден за друг, што значи дека го сакале физичкото пресметување меѓу себе, поради што овој суд го доведува под сомнение и фактот дали кај обвинетиот Јован не постоела умисла за сторување на кривичното дело "Навреда" од реален вид. Од изјавата на тужителот С неспорно се утврдува дека обвинетиот Ј. ги превзел противправните дејствија наведени во приватната тужба, а од изјавата на Јован се утврдува дека и обвинетиот С ги превзел дејствијата наведени во неговата приватна тужба, па во отсуство на други очевидци на настанот првостепениот суд ќе треба да ги преоцени нивните искази, односно одбрани, како и другите докази во склоп на една целина и притоа да утврди правилна и целосна фактичка состојба по однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ.

Со оглед дека од страна на првостепениот суд не се постапува по укажувањата на Апелациониот суд во Штип, овој суд одлучи при повторното судење да се постапува пред друг судија, согласно чл.402 ст 2 од ЗКП.

9.= Пресуда на Основниот суд во Веница, К.бр.63/2009 од 21.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.55/1.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда обвинетиот Ѓ. М. од с.Л. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил едно кривично дело "Телесна повреда" од чдл.130 ст.1 од КЗ, едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Приватниот тужител П. М. го задолжил да му плати на обвинетиот 5.200 денари на име кривични трошоци, како и да плати судска такса за одлука во износ од 800 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто на исказот на приватниот тужител не му поклонил верба и зошто не поклонил верба на материјалните докази, лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител и останатата медицинска документација на негово име. Со овие недостатоци, првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ниту го навредил приватниот тужител, ниту му ја загрозил неговата сигурност, ниту пак физички го нападнал. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. и Р. М., како и врз основа на исказите на сведоците С. и М. М. Навистина, напред наведените сведоци не потврдиле дека обвинетиот го навредил приватниот тужител дека му упатил заканувачки зборови на негова адреса поконкретно наведени во тужбата на приватниот тужител, ниту пак потврдиле дека обвинетиот физички го нападнал приватниот тужител, меѓутоа ако се доследно и со потребното внимание анализира содржината на исказот на приватниот тужител, јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот критичниот ден во кривичното време и на критичното место му упатил навредливи зборови на адреса на приватниот тужител, нарекувајќи го "гробар", а потоа му упатил на негова адреса и заканувачки зборови со следната соржина: "ќе те убијам, ајдук и сл", а потоа и физички го нападнал на начин што го турнал од кое туркање приватниот тужител удрил со неговото тело во влезната врата од кое нешто приватниот тужител ги задобил телесните повреди поконкретно опишани во материјалниот доказ-лекарското уверение

издадено на име на приватниот тужител, како и во останатата медицинска документација издадена на име на приватниот тужител. Врз основа на ваквата погрешна и нецелосно извршена анализа на изведените докази, првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба кога прифатил дека не е докажано, односно кога прифатил дека не се докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение за предметните кривични дела што му се ставаат на товар.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, посебно да го анализира и цени исказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок кој ги потврдува кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, потоа да го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички роднини-чичковци и на приватниот тужител и на обвинетиот, па логично е истите во интерес на нивните добри односи со странките, да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Ова посебно се однесува за оценката на исказите на сведоците Р. и Т. М., а што се однесува пак до содржината на исказот на свидетелката М. М., нејзиниот исказ треба да биде предмет на посебна оценка затоа што истата е керка на обвинетиот и повеќе од очигледно е дека со нејзиниот исказ истата одела кон тоа и сакала ако може на тој начин со премолчување на фактите да му помогне на обвинетиот во одбегнувањето на неговата кривична одговорност. При повторното судење првостепениот суд е должен материјалните докази да ги изведе во оригинал или во заверени фотокопии, бидејќи писмен доказ во фотокопија неможе да биде изведен како доказ и врз основа на такви "докази" неможе да се засновува судска одлука. Откако првостепениот суд ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик повторно да одлучува за кривичната одговорност на обвинетиот. Доколку првостепениот суд при повторното судење утврди дека обвинетиот ги сторил противправните дејствија што му се ставаат на товар, конкретно дека на адреса на приватниот тужител му ги упатил заканувачките зборови наведени во тужбата, а потоа и физички го нападнал, во тој случај ќе треба да оцени дали во кривичното дело "Телесна повреда" е консумирано кривичното дело "Загрозување на сигурноста".

10.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 62/2009 од 25.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.56/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К.бр. 62/2009 од 25.12.2009 година, обвинито ГМ го огласил за виновен за сторено кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ по однос на тужителот П М, за кое го

осудил со парична казна при што му утврдил 40 дневни глоби во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, во денарска противвредност од 12.300,00 денари. Обвинетиот го задолжил на тужителот П М да му плати на име трошоци во постапката 2.900,00 денари, а тужителот како оштетен за остварување на своето имотно правно побарување го упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под ст.2 обвинетиот Г М согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го олободил од обвинение да сторил кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ спрема тужителката А, и по однос на двајцата тужители едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ по чл. 144 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека ги сторил овие кривични дела.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Во образложението на пресудата, наведените причини од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на овој суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Испитувајќи ја пресудата по службена должност овој суд утврди дека Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на доказ на кој не може да се заснова пресуда, а тоа се службените белешки кои што ги прибавил од МВР СВР Ш - ПС В, за собирање на информации на граѓани, иако согласно одредбите од ЗКП службените белешки прибавени од овластените службени лица - полициски службеници, не може да се користат како доказ во текот на постапката пред првостепениот суд, на кој начин сторил повреда по чл 381 ст.1 т.8 од ЗКП на која овој суд внимава по службена должност.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд од изведените докази во текот на постапката прифатил дека критичниот ден обвинетиот Г М без повод и причина ги упатил наведените навредливи зборови на тужителот П, детално опишани во изреката на пресудата. При тоа ја засновал пресудата на исказот на приватните тужители, сметајќи дека истите се надополнуваат со останатите изведени докази во текот на постапката, меѓу кои и сведокот И М, која потврдила дека критичниот ден го слушнала обвинетиот како викал на глас.од што судот логично заклучил дека ваквата изјава упатува на фактот дека упатувал пцовки, навреди и закани на сметка на тужителот П.

И покрај тоа што прифатил дека обвинетиот во дадениот момент спрема тужителот П ги искажал зборовите „Гробар, од тебе умреа комшиите, ке те запалам, ке те убијам, дојди да ја ебам твојата мама“, прифатил дека во наведените дејствија на обвинетиот содржани се елементите на битието на кривичното дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, сметајќи дека наведените зборови не ги опфаќаат елементите на битието и на кривичното дело „Загрозување на сигурноста“, бидејќи истите не биле кажани како сериозна закана, подобна кај лицето на која е

упатена да предизвика чувство на страв, лично загрозување, несигурност и неспокојност.

Меѓутоа, од исказот на тужителто П даден во текот на постапката, се утврдува дека од зборовите упатени на страна на обвинетиот на негова адреса, преку неговата сопруга -тужителката А, истиот се почувствувал загрозен, не можел да се соземе, се исплашил и се вознемирил. Самиот факт што првостепениот суд вотекот на постапката го утврдил, дека тужителот П воопшто не се појавил, но останал да се крие под сливата каде се наоѓал, упатува на заклучок дека се исплашил од кажаните зборови - закани од обвинетиот, поради што се доведува во прашање констатацијата на судот дека истите не претставувале во моментот сериозна закана што кај тужителот предизвикала несигурност и неспокојство.

Од друга страна првостепениот суд прифатил дека од изведените докази не се утврдило да обвинетиот ги упатил наведените навредливи и заканителни зборови како во тужбата и спрема тужителката А, со образложение дека освен исказот на тужителката А, не постои друг доказ во поткрепа на даденото обвинение. По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е нелогична, со оглед на тоа што и за кажаните навредливи и заканителни зборови према тужителот П, освен изјавите на тужителите не постојат други докази изведени во текот на постапката.

Поради наведената суштествена повреда на постапката која што се состои во тоа што спротивно на одредбите од ЗКП, поточно спротивно на чл. 80 ст.3 и чл. 351 ст.4 од ЗКП, првостепениот суд ги извел во текот на постапката службените белешки во врска со настанот составени во полициската станица во В, и нецелосно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги издвои службените белешки од ПС В, согласно одредбите од Законот, бидејќи истите не можат да преставуваат доказ изведен во текот на постапката пред првостепениот суд на кој би се засновала пресудата. Првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази во текот на постапката, да изврши нивна преоценка, имајќи ги во предвид сите посебно и во една целина, по потреба да изврши соочување помеѓу обвинетиот, тужителите и сведоците по однос на факти за кои се противречни во своите изјави и врз основа на тоа да ги утврди решителните факти за предметниот кривично правен настан, односно да утврди дали наведените зборови за кои што ќе прифати дека се искажани од страна на обвинетиот во критичниот момент, се навредливи или заканителни и дали истите предизвикале само повреда на честа и угледот на тужителите или чувство на страв, неспокојство и несигурност кај нив, па врз основа на тоа со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на постоењето на кривичните дела што му се стават на товар на обвинетиот.

11.= Пресуда на Основниот суд Веница, К.бр.51/10 од 10.09.2010 година.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.585/10.

Основниот суд во Веница со пресуда К.бр.51/10 од 10.09.2010 година обвинетиот С. Ѓ. од В. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична каза при што му утврдил 30 дневни глоби во вкупна денарска противвредност од 18.450 денари. Обвинетиот е задолжен да плати на приватниот тужител трошоци по постапката во износ од 12.840 денари, а по однос на имотно оштетно побарување првостепениот суд одлучил да донесе дополнителна пресуда. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Т. Ѓ. од В. е ослободен од обвинение за кривично дело "Телесна сповреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител М. е задолжен да му плати на обвинетиот Т. трошоци по постапката во износ од 3.120 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

олучи како во изреката, поради следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата не содржи доволно причини за решителните факти, а воедно постојат и контрадикторности помеѓу изведените докази и утврдените решителни факти. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот С. Ѓ. на критичното место и време физички го нападнал оштетениот ударајќи го со тупаници во пределот на лицето нанесувајќи му ги телесните повреди кои имаат поткрепа од приложеното лекарско уверение, а дека во оваа физичка пресметка не учествувал обвинетиот Т., бидејќи од изведените докази не било докажано дека истиот го сторил кривичното дело заедно со обвинетиот С. како соизвршители. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение бидејќи не е резултат на правилно изведени и ценети докази. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Т. не учествувал во физичкиот напад заедно со обвинетиот С, бидејќи во критичното време обвинетиот Т. престојувал во кафеаната "Л", а кој релевантен факт го утврдил од исказот на сведоците Д. А. и В. П, како и делумно од исказот на Д. А. вработен како полициски службеник во ПС-В.(кој изјавил дека оштетениот пријавил дека го нападнал само обвинетиот С), како и од извршеното соочување помеѓу тужителот и обвинетиот Т. по однос на местото каде била нанесената телесна повреда. Меѓутоа, вака утврдените релевантни факти се доведуваат под сомнение од причини што приватниот тужител воопшто не е сослушан во врска со кривично правниот настан, туку само е извршено соочување на оштетениот со обвинетите што е нелогично за овој суд, бидејќи оштетениот не дал свој исказ за да истиот биде контрадикторен со исказите на обвинетите, па да се изврши соочување, поради што првостепениот суд ќе треба целосно, конкретно, детално да го распраша оштетениот за сите релевантни

факти наведени во тужбата. Од друга страна постои лекарско уверение на име на оштетениот со констатирани телесни повреди, а во контекст на ова е и исказот на сведокот К. М. - сопруга на оштетениот која во својата изјава навела дека околу 19 часот на критичниот ден отишла да наполни вода од „горна чешма“ па минувајќи покрај улицата го забележала обвинетиот С и Д. М. како стојат и разговараат, а обвинетиот Т. седел во нивниот двор, па кога се вратила во својот дом го затекнала својот сопруг-оштетениот М. кој и рекол дека ќе оди да фотокопира некои документи, по што заминал, а после час и половина се вратил и на лицето имал видливи телесни повреди, а на прашање на сведокот кој го телесно повредил, оштетениот рекол дека тоа го сториле обвинетите Т. и С. Од сето ова јасно произлегува дека овој сведок го потврдува присуството на обвинетиот Т. на критичното место и време што е контрадикторно со изјавите на сведоците Д. и В. на кој судот им поклонил верба за наводно негово присуство од кафеаната "Л", поради што е потребно да се изврши соочување помеѓу сведоците К. , Д. и В., како и повторно соочување помеѓу обвинетите со оштетениот, како и обвинетите со сведокот К. М.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

12.= Пресуда на Основниот суд Веница, К-54/2010 од 13.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.646/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К-54/2010 од 13.09.2010 година, обвинетиот Г. М.од с.Л. вра основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинение да сторил едно кривично дело "Телесна повреда" од чдл.130 ст.1 од КЗ и едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетиот ги сторил кривичните дела. Приватниот тужител П. М. го задолжил да му плати на обвинетиот Г. М. износ од 9.200,00 денари на име кривични трошоци, како и да плати судска такса за одлука износ од 800,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е противречна со содржината на изведените докази, како и постои значителна противречност помеѓу содржината на изведените докази со причините за решителните факти врз основа на кои е заснована ослободителната пресуда. Имено, првостепениот суд во изреката на својата пресуда навел дека не биле докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, па врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинение. Меѓутоа, ако се доследно и со потребно внимание анализираат изведените докази, пред се исказот

на приватниот тужител распрашан во својство на сведок, материјалниот доказ-лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител и исказот на вештото лице Д-р. Ј. П., произлегува дека обвинетиот Ѓ. М. критичниот ден, во критичното време и на критичното место на адреса на приватниот тужител му ги упатил навредливите зборови наведени во тужбата, а исто така и дека приватниот тужител бил турнат од обвинетиот од кое туркање приватниот тужител со неговата десна страна од телото удрил во влезната врата од кое нешто телесно се повредил. Останатите распрашани сведоци врз основа на кои првостепениот суд ја засновал ослободителната пресуда, а кои сведоци претежно се во исто блиско сродство како со обвинетиот, така и со тужителот навистина не потврдуваат дека виделе и дека слушнале она за што обвинетиот е обвинет, но истите не тврдат дека обвинетиот не го турнал приватниот тужител и дека не ги упатил на негова адреса навредливите зборови, туку изјавиле дека не виделе или дека не слушнале такво нешто. Противречноста на содржината на изведените докази со причините за решителните факти се состои во тоа што со ниту еден доказ не се потврдува дека повредите на приватниот тужител се нанесени во "меѓувреме", односно од друг настан, но и покрај тоа првостепениот суд во образложението на својата пресуда врз основа на претпоставки заклучил дека повредите опишани во лекарското уверение, приватниот тужител е можно да ги задобил во "меѓувреме". Неприфатлива е ваквата констатација на првостепениот суд само врз основа на тоа што лекарското уверение на приватниот тужител му било издадено два дена по настанот, бидејќи ваквата констатација на првостепениот суд е во директна противречност со содржината на исказот на вештото лице Д-р. Ј. П. која потврдила дека приватниот тужител во нејзината ординација на лекарски преглед се јавил на ден 27.10.200 година и тогаш-при прегледот вештото лице ги констатирало телесните повреди на приватниот тужител. Во конкретниот случај не е од битно значење кога на приватниот тужител му било издадено лекарското уведение, туку е од суштинско значење времето кога тужителот се јавил на лекарски преглед. Првостепената пресуда како таква не е подобна за испитување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ниту го навредил приватниот тужител, ниту пак физички го нападнал. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. и Р. М., како и врз основа на исказите на сведоците С. и М. М.. Навистина, напред наведените сведоци не потврдиле дека обвинетиот го навредил приватниот тужител, ниту пак потврдиле дека обвинетиот физички го нападнал приватниот тужител, меѓутоа ако се доследно и со потребното внимание анализира содржината на исказот на приватниот тужител, јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот критичниот ден во кривичното време и на критичното место му упатил навредливи зборови на адреса на приватниот тужител, нарекувајќи го "гробар", му упатил на негова адреса и зборовите со следната соржина: "ќе те убијам, ајдук и сл", а потоа и

физички го нападнал на начин што го турнал од кое туркање приватниот тужител удрил со неговото тело во влезната врата од кое нешто приватниот тужител ги задобил телесните повреди поконкретно опишани во материјалниот доказ-лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител, како и во останатата медицинска документација издадена на име на приватниот тужител. Исказот на приватниот тужител и материјалниот доказ-лекарското уверение по однос на кривичното дело од чл.130 ст.1 од КЗ, наоѓаат целосна поткрепа во содржината на исказот на вештото лице Д-р. Ј. П. која на записник за главен претрес од 13.09.2010 година покрај другото изјавила дека приватниот тужител се јавил на лекарски преглед на ден 27.10.2010 година и притоа се пожалил дека бил турнат и дека со десната страна од телото удрил во каса од врата, дека при прегледот на тужителот констатирала повреди во пределот на десното рамо и десниот колк изразени како црвенило и блага форма на модрило, како и тоа дека по мислење на вештото лице, овие повреди кај тужителот биле резултат од удар на неговото тело во тврд предмет, односно подлога. Неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека приватниот тужител ги задобил опишаните повреди во лекарското уверение "во меѓувреме", односно во друг настан затоа што медицинската документација на име на тужителот била издадена на ден 29.10.2009 година, односно два дена после настанот, бидејќи како што е веќе погоре наведено од исказот на вештото лице Д-р.Ј. П. јасно и недвосмислено произлегува дека приватниот тужител на лекарски преглед се јави на ден 27.10.2009 година, кога всушност се и одиграл кривично-правниот настан.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение за предметните кривични дела што му се ставаат на товар.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, посебно да го анализира и цени исказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок, исказот на вештото лице Д-р.Ј. П. и медицинската документација на име на приватниот тужител, потоа да го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички родниничковци и на приватниот тужител и на обвинетиот, па логично е истите во интерес на нивните добри односи со странките, да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Ова посебно се однесува за оценката на исказите на сведоците Р. и Т. Ма. кои со нивните искази не негираат категорично дека обвинетиот не ги превзел дејствијата што му се ставаат на товар од приватниот тужител, туку само изјавиле дека "не виделе" обвинетиот физички да го напаѓа приватниот тужител, односно "не слушнале" обвинетиот да го навредува приватниот тужител. Што се однесува пак до содржината на исказот на свидетелката М. М., нејзиниот исказ треба да биде предмет на посебна оценка затоа што истата е керка на обвинетиот и повеќе од очигледно е дека со нејзиниот исказ истата одела кон тоа и сакала ако може на тој начин со премолчување на фактите да му помогне на обвинетиот во одбегнувањето на неговата кривична одговорност. Откако првостепениот

суд ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

13.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 52/2008 од 06.11.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.811/09.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетите М Ц од Ш и Д С од с. Аги огласил за виновни за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст. 1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ и ги осудил со казна затвор во траење од по 8 месеци и ги задолжил со паушал сума од по 2.000,00 денари. Ги задолжил солидарно на оштетената Д Л од с Т да и ја надоместат штетата причинета со кривичното дело во износ од 4.300,00 денари со законска камата сметано од 22.08.2008 година до конечната исплата на износот. Ги задолжил солидарно да платат на оштетената В Р од с. Д да и ја надоместат штетата причинета со кривичното дело во износ од 5.000,00 денари со законска камата, сметано од 03.09.2008 година до конечната исплата на истиот.

Одлучи како во изреката, од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, бидејќи од страна на првостепениот суд е прифатено дека обвинетите сториле кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, од продолжен вид, а понатаму при утврдувањето на казните спрема двајцата обвинети, во изреката е наведено дека се осудуваат на единствени казни затвор од по 8 месеци, така што не е јасно од кои причини првостепениот суд во изреката утврдува единствени казни затвор, кога е неспорно дека се работи за едно кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.1 од КЗ, за кое обвинетите се теретат како соизвршители, а не се работи за повеќе кривични дела сторени од обвинетите како би се утврдила единствена казна затвор.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетите како соизвршители го сториле кривичното дело за кое се теретат.

Од изведените докази не се утврдува со сигурност дека обвинетите се токму тие лица кои критичните денови ги измамиле оштетените Д Л од с. Т и В Р од с. Д, со доведување во заблуда, со лажно прикажување дека обвинетите се познавале со нивните синови З и Д, кои биле на привремена работа во Р И и дека нивните синови испратиле камиони со стока преку обвинетите, за кој требало да се плати царина.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд не дал правилна анализа и оценка на изведените докази на главниот претрес, од тие причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна, непотполна и

неправилна.

Идентификација - препознавањето на обвинетите од страна на оштетените В и Д, не е преземано пред надлежниот орган на ОВР Ваница по наредба на истражниот судија, препознавањето е извршено неправилно, врз основа на презентирани фотографии на повеќе лица меѓу кои биле и обвинетите, а не е извршено со непосреден увид на лицата кои биле поставени на препознавањето, а од страна на оштетените.

Двете оштетени кога им биле покажани фотографиите од лицата кои биле презентирани за препознавање, посочиле други лица како обвинети, а не обвинетите М Ц и Д С, и од вака извршеното препознавање не се утврдува решителниот факт дека обвинетите се тие лица кои ги превзеле противправните дејствија опишани во изреката на пресудата. Сведетелот Ф С, не потврдил со сигурност дека обвинетите кои се наогале во судницата се токму тие лица кои критичниот ден 03.09.2008 година, дошле во с. Д барајќи ја оштетената В Р, иако тие лица според висината и возраста како изјавил сведетелот Ф одговараат на возраста и висината на обвинетите.

Свидетелот Н Л, сопруг на оштетената Д од с. Т, иако критичниот ден 22.08.2008 година во дворот од неговата куќа ги видел и разговарал со лицата кои дошле во неговиот дом претставувајќи се дека го познаваат неговиот син З, не потврдил дека тие две лица кои дошле во неговиот двор критичниот ден и земале 70 евра од неговата сопруга Д, се двајцата обвинети кои се наоѓаат во судницата, иако тие две лица кои дошле критичниот ден наликувале на обвинетите.

Оштетената Д Л изјавила дека обвинетите кои се присутни во судницата, покажувајќи накај нив, се тие лица кои критичниот ден 22.08.2008 година, дошле во нејзиниот дом на кој таа им дала 70 евра по нивно барање за плаќање на царина, за стока која со камион ја испратил нејзиниот син З, како тоа го изјавиле обвинетите пред неа.

Меѓутоа, нејзиниот исказ не може да се прифати како сигурен доказ дека обвинетиет М и Д го сториле кривичното дело за кое се теретат, бидејќи кога се анализираат нејзиниот исказ со исказот на другата оштетена - В Р, се утврдува дека нивните искази се различни по однос на облеката што ја носеле двете лица кои дошле во нивните домови критичните денови, така што бидејќи оштетените имале непосредни контакти и разговарале со лицата кои земале од нив пари критичните денови, би требало описот на облеката кај тие лица според исказите на двете оштетени да биде ист, но во конкретниот случај не е така.

14.= Пресуда на Основен суд Ваница, К.бр.36/08 (45/08) од 11.09.2009 г одина,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.812/09.

Основниот суд во Ваница со пресуда К.бр.36/08 (45/08) од 11.09.2009 година под ст.1 обвинетиот С. Г. од с.Г. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 80 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба во денарска противредност од 61,50 денари за

едно евро според средниот курс а НБ на РМ или во вкупна денарска противвредност од 49.200 денари која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот е задолжен да му плати на тужителот Ј. С. трошоци по постапката во износ од 20.940 денари. Оштетениот Ј. С. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Ј. С. од с.Г. е ослободен од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП, бидејќи има околности што ја исклучуваат кривичната одговорност. Приватниот тужител С. Г. е задолжен да плати на обвинетиот Ј. С. трошоци на постапката со тоа што истите се опфатени во износот на трошоците од претходната точка од изреката на оваа пресуда.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд не постапил по укажувањата на овој суд по пресудата на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.406/09 од 4.06.2009 година (чл.406 ст.3 од ЗКП) каде што е утврдено дека „првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и да ги расправи сите спорни прашања на кој укажал второстепениот суд во својата одлука". Поради непостапувањето на првостепениот суд истиот повторно сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што во првостепениот пресуда под ст.2 од изреката, обвинетиот Ј. С. го ослободил од обвинение за кр.дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП-има околности кои ја исклучуваат неговата кривична одговорност, а во образложението на пресуда наведува дека обвинетиот Ј. кривичното дело "Навреда" од реален вид го сторил во нужна одбрана и тоа откако претходно тужителот-обвинетиот С. држејќи стап во едната рака го удрил обвинетиот Ј. по челото, а со другата рака го фатил за блузата и почнал да го влече, а во исто време одпозади му се приближило едно од овчарските кучиња и со забите го фатило за ногавицата од панталоните на кои имало оставено и трага. Првостепениот суд наведува дека обвинетиот се ослободува од обвинение поради недокажаност, бидејќи неможело да се утврди дека кој ги превзел дејствијата за кој се обвинува, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и со сигурност не може да се испита. Од друга страна доколку првостепениот суд сметал дека обвинетиот Ј. кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ према оштетениот С. го сторил во нужна одбрана како што наведува во образложението на пресудата, првостепениот суд е требало да даде опис на нужна одбрана во изреката на првостепената пресуда и истиот да го ослободи од обвинение согласно чл.368 т.3 од ЗКП в.в.со чл.9 од ЗП, а не врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП.

Поради сето ова погоре наведено се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба, а имајќи во предвид дека очевидци на настанот не постојат, дека на критичното место и време биле само двајцата обвинети-приватни тужители Ј. и С, а сите други сведетели се сведоци кои не го следеле настанот на критичното место и време. Од друга страна од одбраната на обвинетите Ј. и С. неспорно се утврдува дека помеѓу нив настанала вербална расправија околу напасување на овците и дека двајцата обвинети заедно се фатиле еде со друг, што

значи дека го сакале физичкото пресметување меѓу себе, поради што овој суд го доведуват под сомнение и фактот дали обвинетиот Јован делувал во нужна одбрана како што прифатил првостепениот суд. Од изјавата на тужителот С. неспорно се утврдува дека обвинетиот Ј. ги превзел противправите дејствија наведени во приватната тужба, а од изјавата на Ј. неспорно се утврдува дека и обвинетиот С. ги презел дејствијата наведени во неговата приватна тужба, па во отсуство на други очевидци на настанот, првостепениот суд ќе треба да ги преоцени нивните искази, односно одбрани, како и други докази во склоп на една целина и притоа утврди правилна и целосна фактичка состојба по однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ.

Фактот дали тужителот Спиро имал повреди или не по телото и зошто не извадил лекарско уверение не е предмет на оцена на првостепениот суд, бидејќи обвинетиот се обвинува за кривично дело "Навреда" од реален вид, па првостепениот суд ќе треба да изведува докази во тој правец,-дали обвинетиот Ј. превзел дејствија на реална навреда опишана во приватната тужба на тужителот С. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

ОСНОВЕН СУД ДЕЛЧЕВО

1.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр. 54/2009 од 02.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.185/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда, обвинетиот К И од Д го огласил за виновен за кривично дело „Затајување" од чл. 300 ст.4 в.в. со чл. 239 ст.3 в.в. ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 1.500,00 денари, како и да ги надомести кривичните трошоци во постапката на полномошникот на оштетениот сума во износ од 17.840,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот „А-Ц А" ДООЕЛ С за своето евентуално оштетно побарување према обвинетиот К И го упатил на редовен спор. Sprema обвинетиот И М од Д го одбил обвинението за кривично дело „Затајување" по чл. 239 ст.3 в.в. ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а согласно чл. 341 ст.1 т.3 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот во изјавената жалба преку неговиот бранител по односот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, во делот на оштетното побарување на оштетеното правно лице „А-Ц А"

ДООЕЛ С. Од изјавата на полномошникот на оштетеното правно лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С на главниот претес пред првостепениот суд, се утврдува дека полномошникот на оштетениот предлага двајцата обвинети К И и И М од Д да ја надоместат вкупната штета во износ од 1.067.495,00 денари, освен за земените јакни „А “ - 32 броја и 78 броја јакни марка „Ф“, во кој дел оштетениот бара да биде упатен на спор.

Не е јасна изреката на пресудата и истата е противречна на фактичката состојба, дека оштетеното правно лице се упатува на редовен граѓански спор за евентуално оштетно побарување спрема обвинетиот К И, при неспорен факт дека оштетеното правно лице бара оштетно побарување во горе споменатиот износ од 1.067.495,00 денари, во останатиот дел да се упати на спор, па при ваква состојба на работите не е јасно од кои причини кога веќе првостепениот суд прифатил вина на страната на обвинетиот, не се впуштил во утврдувањето на фактот за делот од оштетното побарување кое требало да го надомести обвинетиот К и неговиот износ.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на содржината на изведените докази, дека само обвинетиот К имал клуч од предметниот магацион во Д, како се наведува во изреката, кога од изведените докази се констатира дека клуч од магацинот имал не само обвинетиот Киро туку и обвинетиот И кој во критичниот временски период бил управител на фирмата „А-Ц“ од Д што не го порекнува и обвинетиот И, па со оглед на овој факт можниот пристап на обвинетите во предметниот магацин бил еднаков и за обвинетиот К и за обвинетиот И.

Согласно чл. 239 ст.6 од ЗКП, гонењето за ставовите од чл. 239 ст.1, 3 и 4 се презема по поднесен предлог.

Од списите во предметот се констатира дека предлог за гонење поднело правното лице „А-Ц А“ ДОО Е И Д, кој предлог е упатен до Основното јавно обвинителство во Делчево, но на кој предлог нема приемен печат од ОЈО Делчево, кога е примен предлогот за гонење, а освен тоа не е наведен на печатот на правното лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С туку е наведен печатот на правното лице „А-Ц А“ ДОО Е И Д, првостепениот суд не утврдил дали постои предлог за гонење од оштетеното правно лице, дали истиот доколку постои е поднесен до ОЈО Делчево и во кој рок од моментот на узнавањето на кривичното дело и сторителот во смисла на чл. 48 и чл. 49 од ЗКП.

Првостепениот суд во изреката на пресудата прифаќа дека предметите кои биле сместени во магацинот на оштетеното правно лице му биле доверени на обвинетиот К во врска со неговата работа, кој факт е противречен на содржината на изведените докази, дека обвинетиот во критичниот временски период не работел на работни задачи - магационер во предметниот магацин, туку бил вработен на работно место -комерцијалист кај оштетеното правно лице.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По наоѓање на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, непотполна и неправилна, што е резултат на неправилната оценка на голем дел од изведените докази, поради што се доведуваат во прашање и решителните факти на кои првостепениот суд ја засновал кривичната одговорност на обвинетите.

Првостепениот суд не се впуштил во утврдувањето на фактот кои

работни задачи требало да ги обавува обвинетиот, дали предметите кои биле во магацинот му биле доверени во работата, не е извршен увид во Договорот за работа на обвинетиот К на кои работни задачи е поставен, и да се изврши увид во Актот на систематизација, со цел да се утврди со сигурност кои работни задачи треба да ги обавува обвинетиот како комерцијалист во оштетената фирма.

Пред првостепениот суд е сослушан Ц А како управител на оштетеното правно лице, но во неговите лични податоци е наведено дека тој е управител на фирмата „А-Ц А“ ДОО Д, а од списите во предметот се утврдува дека оштетено е правното лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С, останува неразјаснето дали управителот на оштетеното правно лице е Ц А или друго лице и во кое својство е сослушан Ц А.

Во својот исказ А Ц тврди дека и двајцата обвинети биле задолжени материјално, по број на предмети, а не финансиски, но за тоа не постои никаков доказ или пак одлука за вакво материјално задолжување, со оглед и на фактот дека обвинетиот К и обвинетиот И за кои обвинението се одбива не обавувале работни задачи на магационери.

Не се изведувани докази од првостепениот суд дали постои записник за примопредавање на предметите од магацинот, кога обвинетиот К започнал да ги обавува работните задачи на комерцијалист, ниту пак вештите лица од Бирото за судски вештачења Л В и С Ј од С укажуваат на тоа да обвинетиот К бил материјално задолжен со предметите во магацинот.

Јасно се утврдува од Наодот и мислењето на вештите лица В и Ј, дека за стварите кои биле во магацинот не се водело материјално книговодство, не постоеле писмени книговодствени документи за задолжување и раздолжување на обвинетиот К врз основа на кое нешто тој би бил одговорен за предметите во магацинот и нивното изнесување од истиот. Царинските декларации и останатите царински документи за набавување на работа во магацинот, не се докази дека таа роба што е увезена е внесена во предметниот магацин, а за излезот на предметите не се пополнувале излезни документи, па со оглед на таа состојба не може да се утврди во кое време од критичниот временски период и во колкава количина и каква роба била примена во магацинот и изнесена од истиот и во кое време, токму поради неводење на соодветна книговодствена документација за влез и излез на робата.

Неправилна е констатацијата на првостепениот суд дека второ обвинетиот И не бил во Д, туку во К, во периодот од 25.11.2008 година па до 01.12.2008 година, и поради тоа го исклучува како извршител на кривичното дело како тоа се наведува на стр.10 во пресудата, бидејќи со точност не може да се утврди кога се земени, односно изнесени предметите кои недостасувале во магацинот, а тоа што во тој временски период кога И бил во К билл констатиран кусок на предметите наведени во изреката на пресудата, кога обвинетито К бил на работа, не не упатува на сигурен заклучок дека обвинетиот К го сторил кривичното дело за кое се терети, а не обвинетиот И, кога се цени неспорниот факт дека и двајцата обвинети К и И имале клуч од предметниот магацин.

Од списите во предметот се констатира дека во домот на обвинетите кога бил извршен претрес биле пронајдени некои предмети кои потекнувале од предметниот магацин, на што укажуваат и потврдите

за привремено одземени предмети од обвинетите од 11.12.2008 година, но првостепениот суд не утврдил дали овие предмети се на списокот од одземени предмети од магацинот без одобрение на управителот на оштетеното правно лице, со сослушување на претставник на оштетеното правно лице и по потреба да се изврши соочување меѓу обвинетите и претставникот на оштетеното правно лице.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост од изведените докази, поради што фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд поради овие причини не можеше да се произнесе за примената на материјалното право на обвинетиот К.

Бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и поради неутврдена фактичка состојба, жалбата на Основниот јавен обвинител од Делчево со која се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција, истата се јавува како беспредметна.

2.= Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.1/2010 од 22.02.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.221/10.

«Основниот суд во Делчево» со обжалената пресуда К.бр.1/2010 од 22.02.2010 година, обвинетиот В. В. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба " од чл.235 ст.1 од КЗ, и му изрекол парична казна во износ од 40 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 12.260,00 денари, која казна да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку тоа не го стори во утврдениот рок и во колку казната не може да се изврши со присилно извршување судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи по еден ден затвор. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари, како и 600,00 денари трошкови по постапката за две сведочки денгуби, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв од присилно извршување. Оштетениот В.С. од Д. за своето евентуално оштетено побарување према обвинетиот го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбрилива и противречна на содржината на изведените докази, а исто така и пресудата во целина е неразбрилива и противречна на содржината на изведените докази. Имено, од изведените докази во текот на главниот претрес, а пред се од исказот на оштетениот В.С. даден на записник за главен претрес од 18.02.2010 година не може со сигурност да се утврди решителниот факт на кој начин обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е огласен за виновен. Првостепениот суд прифатил во

образложението на својата пресуда дека обвинетиот го сторил делото така што го зел клучот од гражата кој клуч оштетениот го оставал на мал прозорец кој се наоѓал на влезната врата од куќата, а притоа не навел од кој доказ го утврдил овој факт. Понатаму, од исказот на оштетениот даден на записникот за главен претрес од 18.02.2010 година произлегува дека гражата ја држел заклучена, мегутоа судот со сигурност не го утврдил во текот на доказната постапка тој факт ниту пак го утврдил фактот дали клучот оштетениот го држел на видно место или бил сокриен кај прозорецот, па оттука произлегува дека првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти, а оние пак што се наведени се нејасни и неразбирливи. Понатаму, првостепениот суд во образложението на својата пресуда како и во изреката на истата прифатил за утврдено дека вредноста на одземените предмети односно моторна пила изнесува 12.000,00 денари, но со ниту еден од изведените докази не се потврдува дека вредноста на моторната пила е навистина 12.000,00 денари. Од друга страна пак од списите по предметот произлегува дека моторната пила на оштетениот била стара и оштетена, поради што уште повеќе се доведува под сомнение вредноста на истата што првостепениот суд ја утврдил. Утврдувањето на вредноста на моторната пила е од битно значење за правната квалификација на кривичното дело "Кражба" од чл.235 од КЗ. Имено, од вредноста на противправно одземениот предмет ќе зависи дали е сторено кривично дело од чл.235 ст.1 од КЗ или пак е сторено кривично дело од чл.235 ст.2 од КЗ, а за кое кривично дело гонењето се превзема по приватна тужба, па доколку би постоело ова кривично дело, во тој случај се доведува во прашање дали овластен тужител може да биде Јавниот обвинител.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбата на обвинетиот и по однос на овие жалбени основи е основана. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка да утврди на сигурен начин времето, местото и начинот на извршување на кривичното дело, како и тоа дали клучот оштетениот го оставал на видно место, дали обвинетиот го зел клучот од прозорчето, дали ја отклучил вратата од гражата, дали влегол во истата и дали ја одзел моторната пила. Понатаму, првостепениот суд доколку прифати дека обвинетиот е сторител на кривичното дело да ја утврди вредноста на одземената пила, бидејќи како што е веќе погоре наведено од вредноста на одземениот предмет зависи и правната квалификација на кривичното дело, а од тоа ќе зависи и кој е овластен тужител дали оштетениот во својство на приватен тужител или пак Јавниот обвинител. Вредноста на моторната пила првостепениот суд треба да ја утврди на соодветен начин преку сослушување на вешто лице од соодветна струка, а при утврдувањето на вредноста да се има во предвид староста и амортизацијата на моторната пила. При повторното судење првостепениот суд со посебно внимание да ги цени исказите на сведоците К. Т. и Т. С. Ова од причини што посебно од списите по предметот се утврдува дека обвинетиот бил во недобри односи со сведокот К.Т., па се поставува прашање дали овој сведок со неговиот исказ не одел кон тоа да му наштети на обвинетиот како што и впрочем во

една прилика му се заканил, како и да се има во предвид тоа дека исказот на сведокот К. Т. е противречен во повеќе негови делови. Имено, овој сведок најпрво потврдува дека незнае кој ја украде предметната пила, за да потоа каже дека тоа го сторил обвинетиот и тоа во текот на есента 2009 година, но претходно кажува дека биле скарани со обвинетиот. Основано се наведува во жалбата на обвинетиот дека се поставува прашање зошто ако е точна изјавата на овој сведок дека обвинетиот во текот на есента 2009 година му кажал дека пилата ја украде од оштетениот тогаш зошто истиот тоа не му го кажал на оштетениот за да го пријави во полицијата што му е и законска обврска. Нејасен е и исказот на сведокот Т. С. кој наведува дека пред една ипол година обвинетиот му ја донел моторната пила за да тој ја продаде за 200 Евра преку сведокот К.Т. моторната пила ја продале на лицето Б.В. од Д. за 200 Евра од кои 100 Евра веднаш исплатени на сведокот К., а другите 100 Евра по 20 дена му биле исплатени на Т. Овој сведок кажал во текот на доказната постапка дека парите не му ги дал на обвинетиот бидејќи му долгувал 200 Евра поради некои нивни "Далавери". Првостепениот суд воопшто не се позанимал со прашањето на така наречените "Далавери" што ги правеле сведокот со обвинетиот и покрај инсистирањето на бранителот на обвинетиот. Од како првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

3.= Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.62/2009 од од 27.10.2009 год. - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.32/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.62/2009 од 27.10.2009 год. обвинетиот Г. С.од с.Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна казна - условна осуда, со која му утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, чие извршување се одлага за рок од две години под услов да не изврши друго кривично дело. Го задолжува да плати паушални трошоци сумата од 1.500,00 денари, како и да плати на име надомест на штета на Министерството на РМ сума од 323.390,00 денари со законска затезна камата сметано од денот на пресудувањето па до конечната наплата.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд изреката на пресудата е нејасна, бидејќи не е даден доволен опис во што се состои „очигледното несовесно постапување" на обвинетиот во вршење на службата како директор на Основното училиште "В. П." во Д. Ова од причина што секое несовесно постапување во вршење на службата не значи ова кривично дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.1 од КЗ, но само она кое према околностите на случајот може да се смета за очигледно.

Постоењето на „очигледно несовесно работење“ е фактичко прашање, а во судската пракса се смета „постапување кое по својот интензитет или на друг начин ја преминува обичната неуредност во работењето“ Значи се бара јак интензитет, трајна и систематична неуредност, занемарување на должноста која за секој кој таа служба ја познава е воочливо на прв поглед. Дали работењето е очигледно се заснива на севкупната оценка на неговото службено работење. Во конкретниот случај од изведените докази произлегува дека обвинетиот доверил да оддалеченоста помеѓу училиштето и местото на живеење на учениците да ја провери комисија од три наставници, од кои двајцата наставници С. И. и Г. В. го измериле растојанието. Во чл.50 од Законот за основно образование (Службен весник на РМ.бр.44/95) е пропишано дека „ученикот има право на бесплатен превоз до училиштето ако местото на живеење е одалечено најмалку 2 км. од најблиското основно училиште“.

Обвинетиот во своја одбрана истакнува дека врз основа на извештајот на комисијата го одобрил превозот на учениците од нас.Б. и С. до училиштето. Значи за овој суд основано се поставува прашањето дали таквото работење на обвинетиот е очигледно несовесно работење и ако првостепениот суд прифаќа дека комисијата погрешно му дала податоци по однос на растојанието на обвинетиот дали истите не го довеле и одржувале во стварна заблуда.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд, токму по однос на решителниот факт колку стварно-реално изнесувало растојанието од училиштето до местото на живеење на учениците дали е 2 км или помалку, како што прифаќа и утврдува првостепениот суд, се доведува под сериозно сомнение поради следните причини:

Првостепениот суд не извршил увид на лице место заедно со сведетелите С. и Г., кои го мереле растојанието и со помош на вешто лице да тие покажат по кои улици се движеле и го мереле растојанието, за да може со сигурност да се утврди кои податоци се точни дали на комисијата или на вештото лице кое не излегло на лице место, но кое врши мерење врз основа на планови од градот и за кои мерења кажува дека има остапувања. Од друга страна потребно и корисно би било заради утврдување на правата вистина да се распрашаат и возачите од фирмите кои го вршеле превозот за да кажат точно по кои улици се движеле и колкаво е растојанието според мерењата на нивните фирми.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

4.=Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.81/09 (К.бр.99/09) од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.348/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.81/09 (К.бр.99/09) од 22.03.2010 година, обвинетите Б. В., Д. А. и С. А., сите од с.Цера ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и ги осудил и тоа обвинетиот Б. В. од с.Цера за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во

денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари, на обвинетиот Б..В. од с.Цера, за кривично дело "Загрозување на сигурноста " по чл.144 ст.1 од КЗ на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари. Врз основа на чл.44 од КЗ, на обвинетиот Б. В. за две кривични дела му изрекол единствена парична казна во износ од 35 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 10.727,50 денари.

Обвинетиот С. А. од с.Цера, за кривично дело "Телесна повреда " по чл.130 ст.1 од КЗ го осудил на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари.

Обвинетата Д. А. од с.Цера, за кривично дело "Телесна повреда " по чл.130 ст.1 од КЗ го осудил на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари. Казната да ја платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку тоа не го сторат во утврдениот рок и во колку казната не може да се изврши со присилно извршување судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи по еден ден затвор.

Ги задолжил обвинетите Б. В. да плати на име трошкови по постапката на тужителот И. А. износ од 14.920,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Исто така ги задолжил и обвинетите С. А. и Д. А. да платат солидарно на име трошоци по постапката на тужителот Б. В. износ од 15.960,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Оштетениот И. А. од с.Цера за свое евентуално оштетно побарување према обвинетиот Б. В. од с.Цера го упатил на редовен граѓански спор. Исто така обвинетите Б. В. од с.Цера за свое евентуално оштетно побарување према обвинетите С. А., Д. А. и И. А. од с.Цера ги упатил на редовен граѓански спор.

Обвинетиот И. А. од с.Цера го ослободил од обвинение за кривично дело "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст1 т.11 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и неиспитлива, а утврдените решителни факти на кои се повикува првостепениот суд по оценка на овој суд не произлегуваат од изведените докази. Ова од причина што првостепениот суд во изреката на пресудата утврдува дека обвинетиот Б. В. према приватниот тужител И. А. сторил кривично дело од чл.144ст.1 од КЗ и телесна повреда од чл.130 ст.1 т.1 од КЗ, а во завршен збор бранителот на приватниот тужител И. и на обвинетите Д. и С. адвокатот Боге Илиев смета дека се докажало дека обвинетиот Б. В., кривичното дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ го сторил према обвинетата Д.. Понатаму исто така нејасно е дали обвинетиот Б. ја

загрозил сигурноста на И. со изрекување на зборовите "Ќе видите вие и друг пат" како што се обвинува во тужбата или со мавање на камења како што прифатил првостепениот суд. Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во пресудата се доведува под сомнение, бидејќи од изведените докази се упатува на констатацијата дека во дејствијата на обвинетиот Б. недостасуваат сите битни одбележоци на кривичното дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ ,исто така и во изреката на пресудата не се наведени фактите и околностите што претставуваат обележје на сторените кривични дела од кое зависи примената на определена одредба од КЗ. Во изреката на првостепената пресуда односно во описот на делото првостепениот суд не ги навел фактите врз основа на кои заклучил дека обвинетите ги сториле кривичните дела квалификувајќи ги нивните дејствија под кривично дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ и "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ за Б. В., а од чл.130 ст.1 т.1 од КЗ за обвинетите Д. и С. А.

Првостепениот суд бил должен во описот на дејствијата да ги инволвира сите околности и факти кои ја изразуваат активноста на обвинетите поточно да ги наведе инкриминираните дејствија и самата пресудата мора да го содржи делото на обвинетите со сите битни карактеристики што допушта или овозможува подведување под соодветни одредби на КЗ. Првостепениот суд не се произнесол во целост и по однос на бараните трошоци во постапката од страна на приватниот тужител и обвинет Б. В.

Бидејќи постои сомнение во поглед на утврдените релевантни факти, а со оглед на погоре констатираните недостатоци во првостепената пресуда, Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно постапување.

5.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.48/10 од 28.05.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.446/10.

Основниот суд во Делчево«» со обжалената пресуда К.бр.48/10 од 28.05.2010 година обвинетиот О. Н. од Д. го ослободил од обвинение за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Воедно одлучил трошоците по постапката во износ од 12.300,00 денари да паднат на товар на буџетските сретства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од изведените докази - одбраната на обвинетиот, како и од исказите на сведоците К. С, В. И. и В. В. како и од писмениот доказ-испратницата бр... од година издадена од фирмата "Ж. К." првостепениот суд утврдил дека не се докажало да обвинетиот О. го сторил кривичното дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, со образложение дека двата бандажи обвинетиот ги купил од фирмата Ж. К. од К. поради што го ослободил од обвинение за предметното кривично дело поради недокажаност. Мегутоа, вака утврдената фактичка состојба

се доведува под сериозно сомнение од причини што во испратницата е наведено дека обвинетиот двата бандажа ги купил од фирмата Ж.К. на ден 15.04.2009 година, а од информацијата од Централниот регистер на РМ која ја има во списите на предметот бр. од ... година неспорно се утврдува дека со решение СТ.бр... од ... година на Основниот суд во Кочани била отворена и заклучена стечајна постапка над оваа фирма согласно чл.68 ст.1 од Законот за стечај, која одлука станала правосилна на ден 31.12.2008 година и правното лице Ж. К. било бришано од трговскиот регистер.

Од сето ова произлегува дека испратницата бр.33 од 15.04.2009 година е издадена после бришењето на фирмата Ж. К. со решение СТ.бр... од година кое станало правосилно на ден 31.12.2008 година што значи три и пол месеци после бришењето на фирмата е издадена оваа испратница, поради што веродостојноста на овој материјален доказ се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и кривичната одговорност кај обвинетиот. Од друга страна неспорно е дека одговорното лице на правното лице Ж. е починат, па првостепениот суд ќе треба по службена должност да утврди преку овластените службени лица, преку МВР кога ова лице е починато, дали пред издавањето на испратницата или после издавањето на испратницата од што исто така зависи утврдување на релевантните факти, дали обвинетиот е кривично одговорен за предметното кривично дело. Оштетениот со неговиот исказ е јасен и категоричен дека бандажите кои што се пронајдени во камионот товарени со дрва биле сигурно негови, бидејќи ги препознал по одредени карактеристики и при препознавањето оштетениот најпрво ги опишал бандажите со сите нивни карактеристики, а потоа истите му биле покажани и истиот ги препознал дека се тоа неговите бандажи. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради фактот што обвинетиот О. Н. наводно ги купил овие бандажи од фирмата Ж. К., меѓутоа истите наводно не се фаќале на неговиот трактор па се поставува прашањето зошто обвинетиот би ги купил овие бандажи доколку истите не одговарале на неговиот трактор.

Поради сите овие релевантни факти кои се доведуваат под сериозно сомнение и кои не се со сигурност утврдени од страна на првостепениот суд се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на Овој суд, како и по службена должност да провери кога е починато лицето И. Т. - одговорното лице во Ж. К., па врз основа на сето тоа ќе може да утврди една правилна фактичка состојба и ќе може да донесе правилна и законита одлука.

6.= Пресуда на Основниот суд во Делчево, К.бр.78/2008 и К.бр.53/2008 од 8.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.448/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.78/2008 и К.бр.53/2008 од 8.04.2010 година обвинетиот И. Б. од Д. го ослободил од обвинението за кривично дело "Тешка телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ, согласно со чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП, при што одлучил трошоците на кривичната постапка во износ од 2.500 денари да паднат на товар на буџетските средства.

Со истата пресуда за сторено кривично дело "Телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ спрема обвинетиот З. А. од Д. е изречена судска опомена, при што судот го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка на приватниот тужител во износ од 14.440 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител З. А. за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во поглед на начинот на нанесувањето на тешката телесна повреда на него, наведените причини за решителните факти се нејасни и противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека оваа повреда-скршеница во пределот на скочниот зглоб од левата нога на оштетениот З. не му ја нанел обвинетиот И. Б., односно дека не е докажано истата тој да му ја нанел, туку дека до повредата дошло при теглењето на гребулата помеѓу нив двајцата, паѓањето наназад на З. и паѓањето на сведокот Н. врз неговите нози.

Ваквата пресуда првостепениот судја засновува на вештачењето извршено од Институтот за с. м., криминалистика и медицинска деонтологија, како и од исказот на сведоците С. А. и С. Б., кои се во спротивност со другите изведени докази, а судот не дал оценка на другите изведени докази и причини зошто истите не ги прифатил.

Според писменото мислење дадено од вештите лица од овој институт, до скршувањето на двата глужда (малеолуса) на оштетениот не можело да настане со удар со нога, туку дека постоела можност до повредата да дошло при паѓање на сведокот Н. Б. врз стапалото на оштетениот и надворешна ротација на стапалото. Во врска со ова вештачење на главниот претрес непосредно е сослушано вештото лице Проф.Д-р.Б. Ј., но и таа и даденото мислење од ова вештачење се нејасни и самите противречни, бидејќи истовремено се наведува дека "оваа повреда кај оштетениот можела да настане само во случај кога со интензивен удар во пределот на самото стопало од внатрешната страна" или пак со предизвикана јака надворешна ротација на стопалото, додека на главниот претрес ова вешто лице изјавува дека "при стоење не можат двете коски да бидат скршени" - за да истовремено изјавува дека при удар или пад стопалото требало да биде фиксирано и дека скршувањето можело да настане "од јачина на еден конкретен удар", а не од повеќе удари.

Ваквото вештачење е нејасно и противречно, кога истовремено се наведува дека скршувањето не можело да настане од удар со нога или со

повеќе удари, но дека можело да настане од еден конкретен удар.

Покрај тоа што ваквото вештачење е нејасно и само на себе противречно, тоа е противречно и со исказите на оштетениот З. и на сведоците Н. и Б., како и со другите изведени докази. Имено, според исказот на д-р.Ц. Б. -специјалист-хирург, кој е сослушан како вешто лице, оваа повреда можела да биде нанесена од удар со тврд предмет или со механичка сила со појак интензитет, како и со удар со нога и чевли изработени од тврд материјал, при што не требало толку голема сила.

Затоа, при едни вакви противречности на овие вештачења, при повторното судење потребно е вештите лице Б. Ј. и В. П., од една страна и д-р.Ц. Б., од друга страна, повторно да се сослушат и да се произнесат за начинот на нанесувањето на тешката телесна повреда на оштетениот З., а доколку тие не се согласуваат во своите наоди и мислења да се определи ново вештачење, кое да се изврши од екипа на вешти лица, а исто така во својство на вешто лице да се повика и сослуша професорот Д-р.Г. Ц. од Клиниката за ортопедски болести од Скопје, каде што оштетениот бил опериран и бил на лекување.

Во тој поглед и фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд подеднакво не ги ценел изведените докази и правилно не ги утврдил решителните факти. Ако веќе врз основа на исказот на обвинетиот, односно приватниот тужител И. Б. и сведоците С. А. и С. Б., прифатил дека до настанувањето на телесната повреда во коленото на приватниот тужител И. дошло при замавнувањето со гребулата од страна на обвинетиот З., која "завршила на десното колено на приватниот тужител", тогаш постои причинско-последична врска и помеѓу нападот од страна на обвинетиот И. спрема оштетениот З., ударањето по неговата нога и нанесувањето на тешката телесна повреда, односно скршувањето на глуждот на левата нога на оштетениот З.

Според исказите на оштетениот З. А. и на сведоците Н. Б. и Б. А., до повредата на оштетениот З. дошло во моментот кога тој со обвинетиот И. се справале околу нивните ниви, кога обвинетиот И. го фатил оштетениот за рамењата и почнал со чевлите, кои биле со тврд ѓон, та го удара по нозете. Сите тие се совпаѓаат во своите искази дека во моментот кога биле свртени еден спрема друг, а помеѓу нив застанала Н., обвинетиот повеќе пати со десната нога го удрил оштетениот во пределот на левата нога и тоа во внатрешниот дел од ногата, над глуждот, односно скочниот зглоб и во еден момент оштетениот осетил силен удар од внатрешната страна на левата нова изнад стапалото, односно зглобот од внатрешната страна и тогаш извикал дека му била скршена ногата. Според нивните искази, при задавањето на ударите од страна на обвинетиот и повредувањето на ногата, оштетениот стоел и не бил паднат, туку кога виделе дека ногата му била скршена и не можел да стои, тогаш "клекнал".

Според тоа, до повредата на ногата на оштетениот дошло од ударите кои со ногата и чевелот му биле задавани од страна на обвинетиот И., што се совпаѓа и со исказот на вештото лице Д-р.Ц. Б., а делумно и со вештачењето извршено од страна на вештите лице Б. Ј. и В. П.

Поради погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба погрешно и

нецелосно е утврдена, се доведува во прашање правилната примена на Кривичниот законик во однос на кривичното дело "Тешка телесна повреда", за кое што се обвинува обвинетиот И. Б., па поради овие причини следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, да се отстрани наведената суштествената повреда на постапката, да се изведат сите потребни и расположливи докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, притоа согласно со основните начела на Законот за кривичната постапка вистинито и целосно да ги утврди сите факти кои се од значење за донесување на одлуката и да донесе правилна и законита пресуда.

7.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.37/2010 год. од 25.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.449/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.37/2010 год. од 25 05.2010 год. обвинетите Б. К., Д. И., двајцата од М. К. и обвинетиот Д. Г. од с.С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетите Б. К. и Д. И. за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетиот Д. Г. за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело" од чл.365 ст.1 од КЗ, за кои дела ги осудил на парична казна во износ од по 40 дневни глоби, сметано по 5 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно од по 12.260,00 денари. Воедно обвинетите на име паушал ги задолжил да платат износ од по 1.500,00 денари, како и на име оштетно барање на оштетениот ЈП "Д." од М.К. солидарно да му платат вкупна сума од 15.655,00 денари, сето ова под страв на присилно извршување.

Жалбата е делумно основана.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот Д. Г. да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл.367 од ЗКП, а се состои во тоа што пресудата во обжалениот дел т.е. само по однос на обвинетиот Д. Г. е нејасна и неразбирлива.

Имено, првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда во целост не го имал во предвид прецизирањето на обвинението дадено во завршен збор од страна на застапникот на обвинението на заспаник за главен претрес одржан на ден 25.05.2010 год. Со извршеното прецизирање застапникот на обвинението извршил преквалификација на кривичното дело за кое се товари обвинетиот Д. П, така што наместо за кривичното дело "Кражба" за кое дело обвинетиот се товари со покренатиот обвинителен предлог од 08.03.2010 год., застапникот на обвинението бара обвинетиот да биде огласен за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело" од чл.365 ст.1 од КЗ и притоа дава опис на дејствијата на извршување од страна на

обвинетиот Д.

Во конкретниот случај првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Д. Г. го огласил за виновен за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело", а во изреката на пресудата го дава истиот опис од обвинителниот предлог со кој обвинетиот се товари дека сторил кривично дело "Кражба".

Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај изреката на пресудата по однос на обвинетиот Д. Г. е нејасна и неразбирлива, бидејќи истата нема опис на дејствијата на извршување на кривичното дело предвидено во чл.365 ст.1 од КЗ, а за кое обвинетиот Д. Г. е огласен за виновен, поради што следуваше да првостепената пресуда во овој дел се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

8.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.30/2009 од 29.09.2009 год.,-УКИНАТА со решение на Апелациониот суд-Штип Кж.бр.744/09.

Основниот суд во Делчево обжалената пресуда К.бр.30/2009 од 29.09.2009 год. обвинетиот М. В.од М.К. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Оштетување туѓи предмети" по чл.243 ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна од 32 дневни глоби, сметано една дневна глоба по 10 евра, во вкупна денарска противвредност од 19 680,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да на име трошоци на постапката на приватниот тужител И. В. од с.К. преку неговиот застапник, адвокат Н. А. од Д., му плати износ од 10.340,00 денари, како и на име штета на приватниот тужител за оштетно побарување му плати вкупно 58.730,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.8 и т.11 од ЗКП, од причина што пресудата е заснована и на докази на кој истата неможе да се заснова согласно одредбите од ЗКП-службени белешки на овластени службени лица при МВР СВР К.. Воедно, наведените причини за утврдените решителни факти во образложението на пресудата по наоѓање на овој суд немаат поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката Првостепениот суд ја засновал пресудата на недоволно проверени докази и факти, од кои не може со сигурност да се утврди да обвинетиот е тој што на начин опишан во изреката на пресудата го сторил кривичното дело што му се става на товар, односно предизвикал штета над возилата на оштетениот во повеќе наврати како што е наведено во изреката на пресудата.Тоа ја прави истата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Првостепениот суд утврдил дека од изјавата на оштетениот како тужител, изјавите на сведоците Г. Г. и В. П, кои биле вработени како возачи во неговата такси компанија и службените материјали кои ги обезбедил по службена должност од страна на МВР - МПС К., неспорно

било да обвинетиот на повеќе наврати во наведениот период ги оштетил возилата марка "Т. Ј." и "О. В.", сопствено на компанијата "Т. И." со седиште во М. К, сопственост на основачот - сега тужителот И. В. од с.К., причинувајќи му на тој начин штета во вкупен износ од 58.730,00 денари.

Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на исказот на оштетениот како тужител, кој што појаснил пред судот дека имал основано сомнение да сторител на кривичното дело е сега обвинетиот, бидејќи заедно со возачот, свидетелот Г. П, откако забележал дека некој му ги оштетува возилата од такси компанијата "Т. И." на 03.03.2009 год. решиле да ја поминат ноќта во едно од возилата "Т. Ј.", па околу 04:00 часот изутрина наишол обвинетиот, кој најпрвин со рацете се потпрел на возилото, а кога тие ги запалиле светлата се исплашил и почнал да бега. По наоѓање на овој суд ваквата констатација дека со тоа што се потпрел на возилото обвинетиот е тој што го сторил кривичното дело, не е заснована на доволно проверени докази и факти. Тоа што првостепениот суд ги ценел службените белешки, службените материјали кои што ги обезбедил по службена должност од страна на МВР не може да претставуваат доказ во постапката, бидејќи станува збор за докази кои што согласно законот треба да се чуваат издвоено од другите списи и не можат да се користат во постапката.

Поради наведените сомневања во утврдената фактичка состојба и сторената суштествена повреда на одредбите на постапката се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба најпрвин да ги издвои службените белешки од списите по предметот, да ги изведе докази,- да ги сослуша овластените службени лица на околностите битни за делото. Да утврди дали постојат други докази кои што би укажале на вината на обвинетиот за дејствијата што му се ставаат на товар, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука, околу постоењето на одговорност на обвинетиот за дејствијата што му се ставаат на товар, имајќи притоа во предвид дека сите сомневања согласно законот одат во корист на обвинетиот.

ОСНОВЕН СУД-СВ.НИКОЛЕ

1.-Пресуда на Основниот суд Св.Николе К.р.123/09 од 20.11.2009 год.-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.225/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 123/2009 од 20.11.2009 година, обвинетите ТШ и И А, двајцата од С Н, согласно чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение дека сториле кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ.

Имено, првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда ги

ослободува обвинетите Т Ш и ИА, двајцата од С Н, дека сториле кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ, према приватниот тужител Б Ј од С Н, согласно чл. 342 ст.1 т.1 од ЗЛП, односно бидејќи делото за кое се обвинуваат не претставуваат кривично дело според законот, додека во образложението на пресудата наведува причини за решителните факти по однос на ослободувањето на обвинетите од обвинение, согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, односно дека не се докажало дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат, а кое нешто изреката на пресудата ја прави нејасна по однос на тоа дали обвинетите се ослободуваат од обвинението, согласно т.1 или т.3 од чл. 342 од ЗКП.

Исто така, првостепениот суд без претходно да утврди во фактичката состојба дека обвинетите ги изговориле зборовите према приватниот тужител, а наведени во приватната кривична тужба, дава образложение дека таквите зборови не претставуваат вредносно негативен суд и не биле насочени кон нарушување на честа и угледот на тужителот, ниту пак истите претставувале манифестација на омаловажување на друг, а врз основа на кое и истите не претставувале навреда за тужителот, а поради кое нешто и не биле исполнети битните елементи на кривичното дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.8 в.в. со чл. 343 од ЗКП, бидејќи пресудата ја засновал на доказ врз кој според одредбите до ЗКП не може да се заснова. Имено, од увидот во записникот за главен претрес од 20.11.2009 година, овој суд утврди дека првостепениот суд го повредил чл. 243 ст.3 од ЗКП, бидејќи пред сослушувањето на сведокот Н А воопшто не ја утврдил возраста на сведокот Н А, а од кое нешто зависи дали ќе се примени на чл.242 од ЗКП, како и поради тоа што пред сослушувањето на овој сведок истиот не бил опоменат во смисла на чл.243 ст.2 од ЗКП.

2.-Пресуда на Основниот суд во Свети Николе К.бр.86/09 од 06.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.40/10.

Основниот суд во Свети Николе со пресуда К.бр.86/09 од 06.11.2009 год. обвинетите Љ., Ф.и А. А.,сите од С.Н., ги огласил за виновни за по две кривични дела "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, за по две кривични дела "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Љ. го огласил за виновен и за кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено изреката на првостепената пресуда по однос на кривичното дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ е нејасна и неразбирлива и со сигурност не може да се испита. Ова од причини што во изреката не постои опис на превземените противправни дејствија од обвинетите, не постои начин на извршување на кривичното дело, односно начин на повредување на оштетените, како, со што и на кој начин и кој и ги нанел телесните повреди. Во изреката само се наведува дека обвинетите

физички ги нападнале тужителите и им ги нанеле телесните повреди, што е недоволно, а воопшто не е наведено како и на кој начин е сторено кривичното дело, односно како и на кој начин се нанесени телесните повреди на оштетените. Не е наведено кој од обвинетите какви противправни дејствија превзел према секој од оштетените за да истите телесно бидат повредени. Овој суд истакнува дека изреката на првостепената пресуда не треба да содржи точки, како што сторил првостепениот суд точки од 1 до 5, туку треба да постои краток опис на сите превземени конкретни противправни дејствија на сите обвинети према секој од оштетените, кој опис да биде во една целина, хронолошки подреден во кој би се огледале елементите на кривичните дела и на јасен начин да се опише секое поединечно превземено дејствие на секој од обвинетите према секој од оштетените. Од друга страна, првостепениот суд во фактичката состојба прифатил дека сите тројца обвинети физички ги нападнале оштетените, но во продолжение на фактичката состојба утврдил само дека обвинетиот Љ. го фатил оштетениот П. за врат и му се заканил со заканителните зборови, обвинетиот Ф. со железен клуч го повредил оштетениот Г. и го удрил со бокс по грбот, а обвинетиот А. го фатил оштетениот П. за вратот и му удрил 5-6 шамари, а потоа сите обвинети заедно на глас викале по оштетените со навредливите зборови "пичка ви мајчина, говеда, магариња, мајка ви е курва". Од вака утврдената фактичка состојба произлегува дека обвинетиот Љ. го повредил само оштетениот П., обвинетиот Ф. го повредил само оштетениот П, а обвинетиот А. го повредил само оштетениот П., а првостепениот суд ги огласува за виновни да сите тројца обвинети како соизвршители им ги нанеле телесните повреди на двајцата оштетени. За овој суд се доведува под сомнение и фактот дали обвинетиот Ф. бил тој кој што го повредил оштетениот П, ударајќи го со железен клуч, од причини што од исказот на самиот оштетен Г. произлегува дека истиот бил удрен од обвинетиот Љ., а не од обвинетиот Ф., додека од останатите докази произлегува дека Ф. бил тој кој што му ги нанел телесните повреди ударајќи го со клуч оштетениот П, поради што првостепениот суд ќе треба да ја отстрани оваа контрадикторност со тоа што ќе изврши соочување помеѓу оштетениот Г. и оштетениот П., од причини што оштетениот П. наведува дека Г. бил повреден од Ф..

По однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ првостепениот суд прифатил дека сите обвинети заеднички, на глас, истовремено ги искажувале навредливите зборови "пичка ви мајчина, говеда, магариња, мајка ви е курва", што е нелогично за овој суд, поради што првостепениот суд ќе треба повторно да изведува докази заради утврдување на овој релевантен факт, на начин што точно ќе ги распраша оштетените како и на кој начин обвинетите ги навредувале оштетените, со кои зборови и дали сите обвинети изрекувале навредливи зборови на секој од оштетените или не и дали тоа биле истите зборови како што прифатил првостепениот суд.

3.-Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 46/10 од 07.06.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.412/10

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Е Б од с. Б - С, го огласил за виновен за кривично дело „Тешко дело против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.4 во врска со чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот во изјавената жалба преку неговиот бранител, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП - Интегрален текст, бидејќи првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, а дел од решителните факти за кои првостепениот суд ги прифатил за докажани, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Во изреката на пресудата и при утврдување на фактичката состојба, првостепениот суд прифатил дека оштетениот сега покоен С В од сообраќајната незгода што се случила критичниот ден, се задобил со тешки телесни повреди - отворена скршеница на десната потколеница, скршена писка на ситни парчиња, скршеница на вратот во висина на седмиот вратен пршлен или прв граден пршлен, скршена градна коска во долниот дел со скршени ребра од двете страни на градниот кош (4, 5 и 6) исекотина на задниот предел на главата од 6 до 7 см, а дека смртта настапила како последица на повредите - од скршеницата на вратот во висина на седмиот вратен или првиот граден пршчен и скршена градна коска во долниот дел со скршени ребра од двете страни од градниот кош. Овие решителни факти првостепениот суд ги утврдил врз основа на извештајот упатен од јавната здравствена установа - Здравен дом, „примариус Д-р.Г Г“ бр. 03-82 од 29.02.2008 година, упатен до Основното јавно обвинителство Свети Николе, за тешките телесни повреди со кои се задобил оштетениот С В и утврдувањето за причините за смртта кај оштетениот.. Овој извештај е потпишан од началникот на Итната медицинска служба, д-р. З П и директорот д-р. Б П.

Од списите по предметот се утврдува дека д-р. З П во својство на сведетел е сослушан пред првостепениот суд, а од кој се утврдува дека тој е лекар од општа пракса, дека извршил само медицински преглед на надворешните повреди кај оштетениот - сега покоен С В, во присуство на увидната екипа, без да се изврши обдукција врз покојниот. Доктор ЗП на главниот претрес изјавил дека во погоре споменатиот извештај потпишан од него ги навел според неговото мислење по извршениот медицински преглед надворешно, тешките телесни повреди со кои се задобил сега покојниот С, како и причините за смртта на покојниот, но изјавил дека не може да тврди да тоа е крајната вистина во врска со причината за смртта.

Поради горе наведените причини, цениме дека првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на решителните факти, со кои и какви повреди се задобил покојниот, кој од тие повреди се причини за смртта, при неспорен факт дека е извршен само медицински преглед а не обдукција, и прегледот го извршил лекар од општа пракса, а не лекар

од судско медицинска струка.

Поради сторените суштествени повреди, сметаме дека делот од фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд, а кој дел се однесува на утврдувањето на телесните повреди кај сега покојниот и причините за настапувањето на смртта кај покојниот С, а со оглед на фактот дека од страна на првостепениот суд не се изведени потребните докази за утврдувањето на причините за смртта кај покојниот, поради тоа по оценка на овој суд тој дел од фактичката состојба е нејасен и непотполен.

Содржината на законската одредба од чл. 244 од ЗКП - Интегрален текст упатува на лекарски преглед по потреба и обдукција на леш, кога постои основано сомнение или е очигледно дека смртта е предизвикана од сторено кривично дело или во врска со извршување на кривично дело, а во случај кога лешот е веќе закопан, предвидена е есхумација заради обавување на медицински преглед и обдукција на лешот, а законската одредба на чл. 245 ст.1 од ЗКП упатува на можност од спроведување на вештачење во стручна установа а ако вештачењето не го врши стручна установа, тогаш прегледот и обдукцијата можат да го вршат еден, двајца или повеќе лекари, но од судско медицинската струка, а не лекари од општа пракса, како е тоа во конкретниот случај.

Согласно чл. 246 од ЗКП, овие вешти лица од судско медицинската струка ќе ја утврдат причината за смртта кај оштетениот - сега покоен, ќе се утврди кога настапила смртта, со какви телесни повреди се задобил оштетениот сега покоен, кога се нанесени овие телесни повреди, со што, односно на кој начин, а ко се најдат повеќе смртоносни повреди, која од нив поединечно или со нивно заедничко дејствување ја причиниле смртта.

Поради горе наведените причини е потребно првостепениот суд да утврди дали е можно да се изврши медицинско вештачење над покојниот С В од страна на Институтот за судска медицина при Медицински факултет С, а врз основ ана посточката медицинска документација на починатиот, односно здравствен картон и друга медицинска документација, издадена по случената сообраќајна незгода, а ако тоа не е можно во оваа фаза на постапката, тогаш првостепениот суд треба да изведува други докази за утврдување на причините за смртта кај починатиот, како е тоа предвидено во погоре споменатите законски одредби од ЗКП.

4.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.60/09 од 18.05.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.416/10.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.60/09 од 18.05.2010 година под ст. I од изреката, обвинетите А. А. и Д. Н., двајцата од С. Н. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, за по едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а обвинетиот А. А. и за кривично дело "Оштетување туги предмети" по чл.243 ст.1 од КЗ. За првото кривично дело на обвинетите им утврдува парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба се одредува на 15 Евра во денарска

противвредност од 9.030,00 денари, а износот на паричната казна према обвинетите за првото кривично дело изнесува од по 27.900,00 денари. За второто кривично дело на обвинетиот А.А. му е утврдена казна затвор во траење од една година, на обвинетиот Д. казна затвор во траење од шест месеци. За третото кривично дело на обвинетиот А. А. му е утврдена казна затвор во траење од осум месеци. Согласно чл.44 од КЗ обвинетиот А. А. е осуден на единствена казна затвор во траење од една година и шест месеци и на парична казна од 27.900,00 денари, обвинетиот Д.Н. на казна затвор во траење од шест месеци и на парична казна од 27.900,00 денари. Обвинетите се задолжени солидарно да му платат на тужителот С. Ј. од К. трошоци по постапката во износ од 60.900,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот С. Ј. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

Под ст.И од изреката на првостепената пресуда, обвинетиот С. Ј. од К. и С.Н. од с.И. се ослободени од обвинение за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Оштетениот Д. Н. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.8 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова пресуда. Ова од причини што првостепениот суд во доказната постапка ги извел како доказ службените белешки на ПС С. Н. и притоа сослушал полицискиот службеник С. П. во својство на сведок по однос на вистинитоста на содржината наведена во службените белешки. Првостепениот суд при утврдување на фатичката состојба ги зел во предвид како доказно сретство службените белешки и врз основа на нив утврдувал релевантни факти и истите ги коментирал во пресудата при утврдување на фактичката состојба што е недопустливо за Овој суд. Ова од причини што пресуда не може да се заснива врз службени белешки и истите не можат да преставуваат доказно средство за утврдување на некој релевантен факт, бидејќи истите се дадени надвор од судот во полициска станица во една неконтрадикторна постапка, а пресудата може да се заснива само врз факти и докази кои се изнесени на главниот претрес, а согласно чл.365 ст.1 од ЗКП, а првостепениот суд врз основа на тие факти и докази го оценува секој доказ поединечно во врска со другите докази и врз основа на таква оценка изведува заклучок дали некој факт е докажан или не. Од причини што првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.8 од ЗКП утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани сторената суштествената повреда наведена погоре, да ги изведе веќе изведените докази, да ги

има во предвид укажувањата на овој суд, а пред се чл.365 ст.1 и 2 од ЗКП, како и да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

5.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.128/08 од 23.06.2009 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.674/09.

Основниот суд во Свети Николе обжалената пресуда К.бр. 128/08 од 23.06.2009 год. обвинетиот Б. А. од с.Е. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и за едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му утврдил за двете кривични дела казна затвор во траење од по 2 (два) месеци, а го осудил на единствена казна затвор во траење од 3 (три) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати паушал во износ од 1.500,00 денари, како и трошоци по постапката во износ од 1 .500,00 денари, а во рок од 8 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот С. М.од с.Е. е огласен за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и е осуден на парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра во денарска противвредност од 612,00 денари, а паричната казна изнесува 18.360,00 денари.

Основани се жалбените наводи на жалителите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себеси, а во образложението на пресудата првостепениот суд не навел јасни причини за решителните факти за правилно одлучување. Во дадениот опис во изреката на првостепената пресуда - за противправното дејствие превземено на ден 20.12.2008 год. е во противречност со правната квалификација под која е подведен дадениот опис. Во описот недостасува опис на обележјата на исто дело или истородно дело за да може да се конструира продолжено кривично дело. Нејасни се наведените причини за решителните факти по однос на превземеното противправно дејствие на ден 20.12.2008 год. дека во конкретниот случај станува збор за едно кривичното дело и да обвинетиот сторил само кривично дело "Телесна повреда" по чл.131 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, а не кривични дела во стек и тоа кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и кривично дело "Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница" по чл.133 ст.1 од КЗ. Ова од причини што видно е дека обвинетиот го превзема дејствието на загрозување со опасно орудие по нанесената телесна повреда на оштетената и тоа противправно дејствие се јавува како самостојно независно од превземаното дејствие за нанесената телесна повреда. Доколу обвинетиот ги превзел дејствијата на загрозување со опасно орудие пред нанесување на телесната повреда, во тој случај кривичното дело по чл.133 ст.1 од КЗ би се конзумирало во кривичното дело "Телесна повреда" почл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а не како што е во конкретниот

случај - обвинетиот најпрво ја нанесува телесната повреда на оштетената, а потоа и се заканува со нож бајонет за животот и нејзиното тело.

Првостепениот суд сторил и суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во однос на противправното дејствие превземено на ден 06.10.2008 год., бидејќи неспорно е дека критичниот ден обвинетиот на два пати во 3.30 ч и во 12.30 ч ја повредил оштетената меѓутоа во прецизираното писмено обвинение се наведува да со тие две дејствија обвинетиот сторил едно кривично дело телесна повреда по чл. 130 ст 2 од КЗ, а првостепениот суд го огласува за виновен за продолжено кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 од КЗ, сторено на ден 06.10.2008 год. и за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.2 од КЗ, сторено на ден 20.12.2008 год.

Овој суд ја уважи жалбата на обвинетиот С. М. од с.Е., кој е огласен за виновен со првостепената пресуда за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст. 1 од КЗ према оштетениот Б. А., од причини што помеѓу распрашаните сведетели постојат голем број противречности на околноста дали обвинетиот физички го нападнал оштетениот и му ги нанел телесните повреди.

6.= Пресуда и решение на Основен суд Свети Николе К.бр.135/2008 од 28.05.2009 год.- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.714/09.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр. 135/2008 од 28.05.2009 год. по ст.1 обвинетиот М. Ш. од с.Д. го огласил виновен за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудува на парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност во износ од 12.400 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со иста пресуда под став II обвинетиот Т. И. од с.Ќ. е огласен за виновен за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари, исто така е огласен за виновен уште за едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари и огласен е за виновен и за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари, па врз основа на чл.44 ст.4 од КЗ судот го осудува на единствена парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 30 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 600 евра во денарска противвредност од 37.200,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот Т. е

задолжен солидарно со Ј. Н. да плати трошоци на приватните тужители М. Ш. и Т. Ш. и двајцата од с.Д. сума во износ од 13.870,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените М. Ш. и Т. Ш. и двајцата од с.Д. се упатуваат на спор да ги остварат имотно-правните побарувања.

Со истата пресуда под став III обвинетиот Ј. Н. од с.К.е огласен за виновен за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува 30 дневни глоби во вредност од по 15 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 450 евра во денарска противвредност од 27.900,00 денари и го огласува за виновен уште за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува 30 дневни глоби во вредност од по 15 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 450 евра во денарска противвредност од 27.900,00 денари, па врз основа на чл.44 ст.4 од КЗ го осудува на единствена парична казна во износ од 30 дневни глоби во вредност од по 30 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 900 евра во денарска противвредност од 55.800,0 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот Ј. е задолжен солидарно со Т. И. да платат на приватните тужители М. Ш. и Т. Ш. на име трошоци по постапката сума во износ од 13.870,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата Оштетените М. Ш. и Т. Ш. ги упатува на спор за остварување на имотно-правното побарување.

Со истата пресуда под став IV обвинетите Т. Ш. и А. А. и двајцата од с.Д. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободуваат од обвинение за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ и кривично дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетите ги сториле кривичните дела за кои се обвинуваат према тужителот Т. И. Оштетениот Т. И. се упатува на спор да го оствари своето имотно-правно побарување.

Со истата пресуда под став V обвинетиот Ј. Н. од с.К. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободува од обвинение за кривично дело "Предизвикување општа опасност" од чл.288 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Оштетените М. Ш., Т. Ш. и А. А., сите од с.Д., се упатуваат на спор да го остварат своето имотно-правно побарување.

Со решение се одзема ловна пушка-,К."калибар 12 мм. со сериски број... и 3 крушуми калибар 12 мм. муниција 8 мм. согласно чл.485 од ЗКП.

од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се огледа во тоа што изреката на пресудата е во директна противречност со содржината на изведените докази, одбраните на обвинетите и другите материјални докази кои ги извел првостепениот суд, а дадените причини за решителните факти во образложението се нејасни и во значителна мера противречни и пресудата се заснова и на докази врз основа на кои не може да се заснива пресуда. Имено при состојба како што прифаќа првостепениот суд во утврдената фактичка состојба дека обвинетиот Т. оди према М., а Ј. пука со пушката према М. и кога Т. прв го удара М. со стапот што го носел со себе двапати по левото рамо, основано се доведува под

сомнение дали М. кога му го фаќа стапот на Т. и со неговиот стап му возвраќа како што утврдува судот, дали М. не дејствувал во нужна одбрана, да одбие од себе напад, поготово што и втор пат Ј. со пушката пука од околу 6 метри во правец на М. и М. веќе застанува и не презема повторно никакво дејствие на напад нити према Т., нити према Ј.. Овие факти иако првостепениот суд ги утврдува во фактичката состојба, воопшто не ги ценел во правец дали дејствувањето на М- ударањето со стапот према Т. не преставува нужна одбрана - чл.9 КЗ. Пресудата судот ја заснова и на извршено вештачење од МВР, а кое вештачење не е извршено по наредба на судот. Исто така кога е вршен увид на лице место истиот е вршен од МВР - ПС - Свети Николе, без присуство на истражан судија.

Понатаму за овој суд основано се доведува под сериозно сомнение решителниот факт дали обвинетиот го навредил тужителот А. А., кој бил далеку од настанот кој се одвивал воглавно меѓу обвинетите Ј. и Т. од една страна и М. од друга страна, на кој во помош покасно пристапува и Т. Ш. Ова сомнение е дотолку поголемо што А. појаснува пред судот дека само го гледал настанот и слушнал дека пукнала пушка, но каде пукнала и во кој правец не видел, бидејќи бил подалеку. Неговиот исказ по однос на наводно слушнатите упатени вербални зборови од Ј. и Т. повеќи има смисла на исказ - сведочење по кажување - што му кажале после настанот М. и Т.. Ова од причина што не може да тврди дека видел како Т. со стапот го удрил неколку пати по рамото М., а тврди дека М. го нема ударено Т., кога и самиот М. признава дека му возвратил на Т. и го удрил со својот овчарски стап, и што е уште побитно како може да ги слушне зборовите кој што рекол кога не само што бил на поголемо растојание преку 50 - 70 метри, но и самите овци кои ги терал правеле врева со клапатарците што ги носеле и од нивното движење.

Утврдените растојанија во фактичката состојба од првостепениот суд од каде пукал обвинетиот Ј. двапати во правец према М. и еднаш во правец Т. и кој каде се наоѓал од обвинети и оштетените М., Т. и А., за овој суд исто така се доведуваат под сериозно сомневање, а овие растојанија се од битно влијание за законита пресуда, бидејќи од овие растојанија и динамиката на движење на самите учесници во овој кривично-правен настан и преземање на дејствијата од секој учесник поединечно со сигурност ќе може да се утврди кој од нив кое кривично дело сторил и дали сторил. Имено многу е сомнително и дури неприфатливо да се пука од ловечка пушка на растојание од 6 метри, како што утврдува првостепениот суд, а притоа да не биде погоден нити обвинетиот М., нити Т. Ш., истите немаат телесни повреди од пукањето, поготово што општо познато е дека полнењето на ловечките патрони се со сачми кои во почетокот при испалувањето се движат во сноп кои понатаму се расшируваат. Меѓутоа овие решителни факти првостепениот суд недоволно ги ценел и анализираше и со право истакнуваат жалителите дека за да биде утврдена со сигурност правата вистина потребно е да се изврши реконструкција на целиот настан во присуство на вешто лице балистичар, кој треба да даде наод и мислење со какво полнење биле патроните од колкаво растојание пукал обвинетиот Ј. и трите пати кој од оштетените М. и Т. каде бил на које растојание, а каде бил А., правецот на движење на проектилот - сачмите и можноста од погодување на оштетените. Од извршената реконструкција на лице место со искажана -

утврдена динамика на секој учесник во настанот и неговите преземени дејствија према секој од нив, и од извршеното балистичко вештачење и по оцена на овој суд ќе може со сигурност да се утврди кој од обвинетите према секој какво кривично дело сторил, дали има дејствување во нужна одбрана, дали постои кривичното дело "Предизвикување општа опасност" или некое друго кривично дело и кој кого телесно повредил или навредил.

Сторените повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па бидејќи се работи за еден кривично-правен настан со учество на повеќе лица кои се јавуваат во улога и на обвинети и на приватни тужители и оштетени, затоа следуваше да се пресудата укине во целост и врати на првостепениот суд на повторно судење. Овој суд го укина и донесеното решение за одземената пушка врз основа на чл.367 од ЗКП - по службена должност, бидејќи не е јасно од кого се одзема предметната пушка и чија сопственост е истата.

7.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 20/2009 од 30.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.805/09.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Е Б од с. Б го огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот" од чл. 300 ст.4 в.в. со чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и го задолжил обвинетиот да плати трошоци на постапката сума во износ од 8.900,00 денари, како и паушални трошоци на постапката сума од 4.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените Н В и Д В од СН за имотно правното побарување ги упатил на спор.

од следните причини:

По наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП со донесената пресуда, во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, повредата се состои во тоа што првостепениот суд со донесената пресуда го пречекорил обвинението.

Обвинението е пречекорено бидејќи во изреката на пресудата се наведуваат друг фактички опис на кривично правниот настан, а не оној што е изнесен во поднесениот и прецизираниот обвинителен акт од страна на Основниот јавен обвинител од Свети Николе, на кој начин е повреден објективниот идентитет меѓу обвинителниот акт и изреката на пресудата.

Законската одредба на чл. 364 од ЗКП, укажува на тоа дека судот е должен да го суди обвинетиот, за она за што Основниот јавен обвинител како овластен тужител го терети и обвинува.

По оценка на овој суд, обвинетиот со првостепената пресуда е огласен за виновен и осуден на казна затвор во траење од една година, за

истиот кривично правен настан за кој е обвинет со прецизираното обвинение, но има промени во изреката на пресудата по однос на битните делови и елементи кои се правно релевантни во врска со измената на предметот на обвинение за кој се терети обвинетиот,. Пресудата не смее да излезе од рамките и границите на описот на настанот, како тоа го изнел застапникот на обвинението во поднесеното, односно прецизирано обвинение, а во конкретниот случај не е така.

Во колку на главниот претрес се менуваат правно релевантните факти од содржината на изведените докази кои се во тесна поврзаност со предметот на обвинението, а Основниот јавен обвинител не изврши измена на обвинението, судот не може во изреката на пресудата да внесува факти и околности кои ги прифатил за утврдени, доколку јавниот обвинител не изврши прецизирање и измена на обвинителниот акт.

Кога се анализира содржината на поднесеното обвинение на Основното јавно обвинителство од Свети Николе Ко.бр. 45/2008 од 17.02.2009 година, и прецизираното обвинение од главниот претрес на ден 30.10.2009 година, се констатира дека Основниот јавен обвинител од Свети Николе извршил само прецизирање и дополнување на веќе поднесеното обвинение, така што покрај законската одредба на чл. 38 ст.4 од ЗБСП, обвинението се дополнува и со законската одредба на чл. 37 ст.1 од ЗБСП за неприлагодена брзина, освен ова дополнување и прецизирање на обвинението, од страна на застапникот на обвинението друго прецизирање и дополнување не е сторено.

Од завршниот збор на застапникот на обвинението на главниот претрес пред првостепениот суд, се утврдува дека во фактичкиот опис на кривично правниот настан само е прифатено дека оштетениот С од С Н, на автобуската постојка се симнал од НН возило и започнал да го минува патот во насока кон споредниот пат О П - С Н, по што понатаму се опишува настанатиот контакт меѓу оштетениот и предметниот десен дел од возилото управувано од обвинетиот Е, и ништо повеќе од тие релевантни факти.

Кога се анализира фактичкиот опис на сообраќајната незгода што се случила критичниот ден, во изреката на пресудата се утврдува дека првостепениот суд го прифатил прецизираното и дополнето обвинение на Основниот јавен обвинител од Свети Николе, но фактичкиот опис на кривично правниот настан понатаму го менува со внесување на нови битни делови и елементи кои се правно релевантни по оценка на овој суд и кои всушност го менуваат предметот на обвинение со зборовите „ и тоа наидување на раскрсница, застанатиот автобус во зоната на раскрсницата каде можел да очекува ненадејни напречени движења на пешаци по коловозот и кога му била намалена видливоста од светлата на НН автобусот, пред и во фазата на разминување со истиот"

На овој начин, првостепениот суд со ваквата изрека на пресудата излегол од рамките на поднесениот и прецизираниот обвинителен акт, со што бил нарушен објективниот идентитет меѓу прецизираното обвинение и изреката на пресудата.

21.10.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.809/09.

Основниот суд во С. Н. со обжалената пресуда К.бр.103/09 од 21.10.2009 година, обвинетиот Ј. В. од С. Н. го ослободил од обвинение за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ поради недокажаност. Воедно ја задолжил приватната тужителка да плати на обвинетиот кривични трошоци во постапката износ од 1.500,00 денари, а приватната тужителка П. Д. за имотно-правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка за сторени суштествени повреди на ЗКП. Имено, првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одрбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти. Конкретно, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифака за утврдено дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место ги изрекол зборовите: "Што ти ебам матер", меѓутоа овие зборови не биле предмет на тужбата на приватната тужителка па поради тоа донел ослободителна пресуда. Од друга страна ако се доследно и со потребно внимание анализира исказот на приватната тужителка П. Д. произлегува дека обвинетиот на адреса на приватната тужителка и ги упатил навредливите зборови : "Јас ќе те ебам тебе". Првостепениот суд во образложението на пресудата воопшто не го анализира исказот на приватната тужителка, ниту пак наведува причини зошто не и поклонил верба на нејзиниот исказ. Првостепениот суд во конкретниот случај во образложението на својата пресуда само го анализира исказот на сведокот Ч. П. кој изјавил дека не ги слушнал зборовите наведени во тужбата на тужителката: "Јас ќе те ебам", како и исказот на сведокот С. С. која потврдила на главниот претрес дека слушнала кога обвинетиот на адреса на тужителката и ги упатил зборовите: "Што ти ебам матер".

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Ова од причини што, како што е веќе погоре наведено од исказот на приватната тужителка се потврдуваат навредливите зборови наведени во нејзината тужба, а кои зборови обвинетиот и ги упатил на нејзина адреса. Меѓутоа, првостепениот суд воопшто не го ценел и анализира исказот на приватната тужителка. Од исказот на свидетелката С. С. се потврдува дека обвинетиот на адреса на приватната тужителка изрекол друга содржина на навредливи зборови ("што ти ебам матер"), а не ја потврдува содржината на навредливите зборови наведени во тужбата на тужителката ("јас тебе ќе те ебам"). Двајцата сведоци и Ч. и С. не негираат дека обвинетиот ја навредил тужителката со наведените зборови во тужбата, а само изјавуваат дека не ги слушнале таквите зборови, па при една ваква состојба на работите е потребно првостепениот суд поконкретно да ги распраша сведоците Ч. и С. на околностите, колку време траела вербалната расправија помеѓу

тужителката и обвинетиот, дали цело време биле присутни во непосредна близина на тужителката и обвинетиот додека помеѓу нив траела вербалната расправија околу крпата или е можно објективно навистина истите да не ги слушнале навредливите зборови наведени во тужбата на тужителката како што впрочем изјавиле на главниот претрес пред првостепениот суд.

ОСНОВЕН СУД-РАДОВИШ

1.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.224/09 од 4.01.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.104/10.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетите В. и Д. ја темели единствено на исказот на оштетениот Ј. Ѓ. кој потврдил дека обвинетите му ги нанеле телесните повреди подробно опишани во изреката на првостепената пресуда, па врз основа на овој исказ, а делумно и од исказите на сведоците Ј. М. и К. Д. (на кој тужителот им рекол дека истиот бил натепан од обвинетите), како и од лекарското уверение, првостепениот суд ги огласил за виновни обвинетите за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ в.в.со чл.22 од КЗ, дека обвинетите В. и Д. телесно го повредиле оштетениот Ј. Ѓ. ударајќи го со тупаници и клоци по телото нанесувајќи му ги телесните повреди. Во продолжение на фактичката состојба првостепениот суд прифатил дека откако обвинетите му ги нанеле телесните повреди на оштетениот, оштетениот успеал да се извлече и се упатил према неговото возило и кога тргнал со истото бил повторно преку прозорецот фатен од обвинетиот В. поради што тужителот ја изгубил контролата над своето возило и истиот навлегол во шанецот поред патот и заглавило.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение, а поради следните причини:

Обвинетиот В. е шумски полицаец, а според неговата одбрана тужителот Ј. Ѓ. бил тој кој што дошол до неговото возило и му се заканил со зборовите -сега те начекав, ти ми ги зеде дрвата, сега ќе се расчистам со тебе. Овој релевантен факт делумно го прифатил и првостепениот суд - дека тужителот бил тој кој што слегол од возилото и се упатил према возилото на обвинетиот В., барајќи наводно објаснување зошто не го поместува своето возило и во што бил проблемот, поради што настанала расправија. Меѓутоа по оценка на овој суд логично е да обвинетиот В. ја зборува вистината за оваа околност, имајќи во предвид дека истиот е шумски полицаец, а фактот дека од тужителот биле одземени дрва кој му ги одзел обвинетиот В., бидејќи истиот е шумски полицаец. По однос на нанесување на телесните повреди од страна на обвинетите В. и Д., обвинетиот В. не го признава кривичното дело за кое се терети, наведувајќи дека тужителот Ѓ. бил тој кој што применувал сила,

наведувајќи притоа дека со неговото возило кое го ставил во погон го приближил со голема брзина према обвинетиот В. и неговата сопруга Б., а Б. успеала да се отргне од возилото, меѓутоа обвинетиот В. бил удрен по левата нога со возилото. За овој дел од кривично правниот настан, обвинетиот В. и неговата сопруга Б. имаат поднесено кривична пријава до Основното јавно обвинителство во Радовиш за кривично дело "Обид за убиство" од чл.123 ст.1 од КЗ в.в.со чл.19 од КЗ, а кон кривичната пријава имаат приложено и лекарско уверение за повредите на обвинетиот В., каде е констатирано во екстремитетните делови на надворешниот дел од левата натколеница се гледа оток и модрина 10 по 7 см.хематом постоконтузионен хеморис лак.сим., што значи дека обвинетиот В. сепак добил удар, односно повреда по левата натколеница. Од тие причини првостепениот суд е требало да изврши спојување на постапките, бидејќи се работи за ист кривично правен настан и исти учесници на настанот, а исто така да се спои и предметот кој се наведува во жалбата каде што приватниот тужител е обвинетиот В., а обвинет е братот на сега тужителот Ј. М. Ова од причини што од изведените докази неспорно се утврдило дека по телефонскиот повик на тужителот Ј. П, дошол неговиот брат Ј. М. и истиот телесно го повредил обвинетиот В.. По однос на обвинетиот Д. првостепениот суд да ги преоцени доказите од причини што обвинетиот В., а кој факт го потврдува и сведокот Б., потврдуваат дека обвинетиот Д. не учествувал во расправијата и во кривично правниот настан против тужителот Ј. Ѓ. Сведокот Б. во својот исказ наведува во се исто како и нејзиниот сопруг-обвинетиот В. дека тужителот Ѓ. со голема брзина на патничкото моторно возило се приближил према нив со цел да ги повреди, по што го удрил обвинетиот В. по левата нога за кој факт постои доказ во лекарското уверение, поради што е поднесена и кривична пријава до Основното јавно обвинителство за кривично дело "Убиство во обид" по чл.123 ст.1 в.в.со чл.19 од КЗ.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната прилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

2.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 267/2009 од 16.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.213/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Л Б од с. П го огласил за виновен за кривично дело „Противзаконита наплата и исплата" од чл. 362 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари, која казна нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Го задолжил обвинетиот со трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари, а оштетените И З и Р Е за своето оштетно правно побарување ги упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, првостепениот суд прифатил дека обвинетиот како одговорно лице во правното лице ЈП „П“ од Р која е основана од О Р и располага со општествен имот, од И 3 од Р наплатил износ од 8.498,00 денари на име долг за ненаплатена вода за сметки до 2002 година на покојниот Д 3, за да изврши погреб на Д 3 од Р, а кој износ оштетениот И не бил должен да го плати, но во изреката не се наведува во кое време и на која дата се преземени опишаните противправни дејствија од обвинетиот Б, односно во изреката недостасува времето, датата на сторување на кривичното дело. Изреката на пресудата треба да содржи време, место и начин на сторувањето на кривичното дело, за да истата биде јасна, разбирлива, непротивречна на самата себе си и на решителните факти утврдени од првостепениот суд во фактичката состојба. Првостепениот суд при утврдувањето на изреката на пресудата не го имал во предвид прецизирањето на обвинението, од страна на застапникот на обвинението на главниот претрес од 16.02.2010 година, кога во завршниот збор Основниот јавен обвинител од Радовиш наведува дека во изреката после зборовите „општествен имот“ треба да стои „на ден 25.09.2009 година.

Но не само во изреката, туку и во утврдената фактичка состојба во која првостепениот суд наполно го опишал кривично правниот настан, со преземените дејствија од страна на обвинетиот Б извршил правилна анализа и оценка на изведените докази, повторно недостасува и не е утврдена датата кога е сторено предметното кривично дело „противзаконита наплата и исплата“ од чл. 362 од КЗ.

Бидејќи во конкретниот случај се работи за сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП која е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКп, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

3.= Пресуда на Осовен суд Радовиш, К.бр.230/09 од 28.01.2010 година, под ст.1,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.214/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр.230/09 од 28.01.2010 година обвинетиот Н. А. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, обвинетата В. А. за продолжено кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот К. А. за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ. На обвинетиот Н. А. му е утврдена парична казна во износ од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една днена глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и парична казна во износ од 20 дневни глоби

сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ или единствена парична казна од 40 дневни глоби во денарска противвредност во вкупен износ од 24.560 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетата В. А. и е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело ? од КЗ кое нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетиот К. А. му е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Телеса повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Н. и В. А. се ослободени од обвинение за кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ, "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело. Обвинетиот Н. и В. се задолжени солидарно да му надоместат трошоци по постапката на тужителот Костадин и тужителката С. износ од 19.025 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а обвинетиот К. а ги надомести трошоци во постапката на тужителката В. од 16.280 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените К, С. и В. за своите имотно правни побарувања се упатени на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во изреката на првостепената пресуда не е даден опис на кривичните дела "Телесна повреда". Ова од причини што во изреката на првостепената пресуда под ст.1 првостепениот суд само наведува дека обвинетиот Н. зел една дрвена штица и удрил по грбот и по раката на К. без да наведе со какви повреди се задобил оштетениот како резултат на физичкиот напад од обвинетиот. Истото се однесува и за оштетената В. која физички била нападната од обвинетиот К. ударајќи ја со тесла по ногата во пределот на десната надколеница, без да се наведе со какви телесни повреди се задобила оштетената В. Сето ова ја прави првостепената пресуда под ст. 1 нејасна и неразбирлива, бидејќи не се наведени последиците од извршување на кривичните дела "Телесна повреда", односно нанесените телесни повреди кој е битен елемент на делото. Изреката на првостепената пресуда е нејасна и поради фактот што првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Н. со зборовите "ќе те утепам сега ќе видиш ти, ќе те потрупам со се количка", прифатил дека обвинетиот Н. сторил кривично дело "Навреда", односно го навредил тужителот К. По оценка на овој суд ваквите зборови воопшто не се навредливи туку како што стои во обвинението со истите обвинетиот ја загрозил сигурноста на Н. Меѓутоа ова загрозување обвинетиот го реализирал со тоа што веднаш после заканителните зборови со дрвена штица го удрил по грбот К. и го повредил што значи дека кривичното дело

"Загрозување на сигурноста" е консумирано во кривичното дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ. По однос на изречените зборови на обвинетата В. према обвинетиот К. "удри го што му чекаш, што се боиш", првостепениот суд исто така погрешно прифатил дека во дејствијата на обвинетата В. се содржани елементите на кривичното дело "Навреда, а истата е обвинета за овие зборови за кривично дело "Поттикнување во извршување на кривично дело "Телесна повреда". Меѓутоа со овие изречени зборови по оценка на овој суд не може да се дојде до заклучок дека обвинетата В. му помагала на обвинетиот Н. да го изврши кривичното дело "Телесна повреда" од причини што обвинетиот Н. сам без помош на В. го удрил оштетениот К. со дрвена штица по грбот и му ги нанел телесните повреди, поради што се доведува под сомнение и кривичната одговорност на обвинетата В. по однос на ова дејствие.

Поради сторените суштествени повреди се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

4.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.236/08-1 од 25.02.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.277/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.236/08-1 од 25.02.2010 год. обвинетите П. Д., М. М. и Т. Љ. согласно чл.342 ст.1 т 3 од ЗКП ги ослободил од обвинението и тоа обвинетите Д. П. и М. М. да сториле по едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Љ. Т. да сторил кривично дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат Оштетениот С. К.од Р. за имотно-правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не постапил по укажувањата дадени со решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.380/09 од 01.10.2009 год., така што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично-правен настан, кои што се од значење за правилно одлучување, а воедно веќе изведените докази не ги ценел правилно и целосно, поради што донел пресуда, која што по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива. Наведените причини во образложението на пресудата немаат поткрепа во содржината на изведените докази. По наоѓање на овој суд не е јасно зошто обвинетите се ослободени од обвинението што им се става на товар, кога првостепениот суд утврдил дека приватниот тужител има задобиено телесни повреди кои што се опишани во лекарското уверение, ниту пак дава одговор на прашањето доколку обвинетите не му ги нанеле повредите, тогаш од каде му се истите.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на правилна и целосна анализа на изведените докази во

текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот критичниот ден се задобил со телесни повреди кои што се констатирани во приложеното лекарско уверение, меѓутоа согласно мислењето на вештото лице Д-р С. Д., како и вештото лице Д-р Ѓ. К. утврдил дека не може со најголема сигурност да се потврди начинот на кој што се задобиени повредите, бидејќи не постоела друга медицинска документација, освен лекарското уверение, така што повредите првостепениот суд прифатил дека може да се настанати од друго лице или од самоповредување. Притоа првостепениот суд исказот на сведокот Ж. М., која што била со приватниот тужител во критичниот момент кога обвинетите го сториле кривичното дело, го ценел како пристрасен, даден со цел да му помогне на тужителот, бидејќи таа во целост останува на наводите во поднесената приватна тужба. Фактот што свидетелката го опишала настанот идентично како и приватниот тужител, првостепениот суд смета дека претставува тенденциозно поднесување на тужба против обвинетите, бидејќи тужителот е осуден со правосилни пресуди за сторени прекршоци по ЗППЈРМ и ЗБСП од конкретниот кривично-правен настан.

По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е заснована на недоволна анализа на изведените докази во текот на постапката. Имено, вештото лице Д-р С. Д. факт е дека во текот на постапката кажал дека наведените повреди во пределот на подколеницата можат да бидат нанесени со тврд предмет, а може и да се резултат на паѓање или самоповредување. Поврдите во пределот на главата прифатил дека може да бидат нанесени со едне или повеќе удари, меѓутоа категорички не можел да каже дали истите се од дрво, рака или од друг тврд предмет. Притоа во текот на постапката пред првостепениот суд при давањето на неговиот исказ појаснил дека начинот на задобивањето на повредите со сигурност може да го каже специјалист по судска медицина. Имајќи ја во предвид ваквата несигурност во изјавата на докторот првостепениот суд требало заради утврдување на правилна и целосна фактичка состојба и на решителниот факт- начинот на кој што се задобиени повредите кај приватниот тужител, кој што неспорно е дека веднаш после кривично-правниот настан се јавил на лекар каде е извршен прегледот и е извршено повторно алкотестирање со земање на крв, требало да изврши вештачење со испраќање на истиот во С. на Институтот за судска медицина, на кој начин би можел да донесе правилна одлука по однос на вината кај обвинетите за кривичните дела што им се ставаат на товар.

Факт е дека обвинетите во текот на постапката тврдат дека не употребиле физичка сила спрема тужителот, а воедно и од исказот на сведокот Д. А. , командир на ссобраќајната служба, првостепениот суд прифатил дека обвинетите професионално си ја извршиле работата, не превзеле никакви мерки и активности против сега тужителот во смисла на физичко малтретирање, туку имало само теглење, односно држење, бидејќи тужителот сакал да побегне од местото, меѓутоа ваквата изјава е во спротивност со изјавата на приватниот тужител и сведокот Ж. М., приложеното лекарско уверение, поради што првостепениот суд заради проверување на одбраната на обвинетите бил должен да утврди со сигурност на кој начин наведените повреди се задобиени.

Поради изнесената повреда на одредбите на кривичната постапка,

погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба, по наоѓање на овој суд не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба повторно да ги изведе изведените докази, да изврши нивна преоценка и посебно да ги цени дејствијата на обвинетите, дали се во рамките на законски дадените овластувања или не, поготово што за секое непочитување на наредба на службено лице е пропишан прекршок, а физичка сила се применува во краен случај кога е загрозен животот на службеното лице. Воедно да прибави мислење од вешти лица при судска медицина во С, кои што ќе се произнесат по однос на фактот со какво средство, на кој начин се нанесени повредите на тужителот, како би можело преку една целосна анализа и оценка на сите докази да се донесе една правилна и на законот заснована одлука.

5.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 249/2009 од 23.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.314/10.

Основниот суд во Радовиш, со обжалената пресуда, обвинетиот Р М од Р го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 60 дена, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци на кривичната постапка сума во износ од б.000.00 денари како и да плати паушал од 1 .000,00 денари и го задолжил обвинетиот да плати на оштетениот ЕВН М АД С-КЕЦ С на име надомест на штета износ од 178.127,00 денари на кој износ да се пресмета и ДДВ од 18%, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Имотно правното побарување на оштетените за надомест на штета во износ над досудениот а до износот од 390.763,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Стојат жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети.

Од изреката на пресудата произлегува дека обвинетиот е огласен за виновен, бидејќи на електричното броило бр. 17514213 спуштил еден мосник, со што го оневозможил регистрирањето на потрошената електрична енергија, која ја користел од ЕВН М, а во записникот од извршената контрола на надлежната комисија од ЕВН М се наведува дека еден мосник од електричното броило е спуштен, со тоа е оневозможено дел од електричната енергија која се користи да се регистрира на електричното броило, што укажува на фактот дека дел од електричната енергија која ја користело семејното домаќинство на

обвинетиот се регистрирала на електричното броило.

Покрај тоа за критичниот временски период, постои во списите од предметот фотокопие за наплата на потрошената електрична струја во февруари, март и мај месец 2009 година, што упатува на заклучок дека обвинетиот плаќал надомест за потрошената електрична енергија во износ наведен во потврдите за наплата.

Во списите од предметот постои фотокопие од Договорот склучен меѓу таткото на обвинетиот Р К и директорот на ЕВН М, за наменски надоместок на посебни трошоци кои настануваат при приклучувањето на нови потрошувачи на електрична енергија, како и фотокопие на решението за електроенергетска согласност, исто така примено од таткото на обвинетиот од 12.01.1996 година, како и фотокопие од фактура бр. 11 од истата дата, 12.01.1996 година, кои се однесуваат на поставување на приклучок на семејната куќа на таткото на обвинетиот на монофазна струја, за што е платена такса на 12.01.1996 година, од таткото на обвинетиот Р К, така што останува неразјаснето дали постои договор склучен меѓу обвинетиот и ЕВН М и решение за електроенергетска согласност за приклучок на трофазна струја, бидејќи и членовите на Комисијата која извршила надзор на електричното броило и вештото лице во својот писмен Наод и мислење, наведува дека во семејната куќа на обвинетиот има поставено трофазно електрично броило, на кое било спуштен мосникот на последната фаза.

Од страна на првостепениот суд останало неутврдено дали во ЕВН М како корисник на електричната енергија на предметното електрично броило споменато во изреката на пресудата, е обвинетиот или пак неговиот татко, кои домаќинства ја користат електричната енергија од семејната куќа, со оглед на фактот дека од списите во предметот произлегува дека во куќата живеат две семејни домаќинства, не е утврдено дали овие две семејни домаќинства користат електрична енергија од истото предметно електрично броило, или пак тоа е само семејството на обвинетиот, дали постои договор и електроенергетска согласност меѓу обвинетиот како корисник и ЕВН М за користење на трофазна струја.

Вештото лице, дипломиран електро инженер Г М дал свој Наод и мислење само врз основа на писмените докази и списите во предметот, без да изврши увид на лице место во семејната куќа каде живее обвинетиот и констатирал дека износот на потрошената а не платена електрична енергија за кривичниот временски период изнесува 178.778,00 денари, врз основа на критериумите и параметрите изнесени во Законот за енергетика и условите за снабдување со електрична енергија (Сл.весник на РМбр. 6/2001).

Бидејќи вештото лице не било на лице место и од негова страна нема непосреден увид на електричното броило, остануваат неразјаснети околностите околу утврдувањето на бројот и видот на грејни тела што ги користел обвинетиот во критичниот временски период, какви и кои електрични уреди ги користел во домаќинството, моќноста на електричните уреди и тела, дали се работи за потрошена електрична струја во зимскиот и летниот период и дали во врска со тоа постои разлика во цената на електричната струја.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба која по оценка на

овој суд е нејасна и непотполна, првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти кои се од значење за постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот.

6.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.202/07-1 од 26.11.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.33/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда обвинетиот М. Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби сметано по 4 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 12.280 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапката 900 денари, како и на име паушални трошоци 1.000 денари. Обвинетиот го задолжил да му плати на оштетениот С. М. од Р. на име надомест на штета 30.000 денари со законска затезна камата сметано од 9.09.2008 година па до конечната исплата.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причина што првостепениот суд изведените докази во текот на постапката не ги ценел правилно и во една целина, врз основа на што извел погрешен заклучок дека од нив се докажува да на начин опишан во изреката на пресудата обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар. Наведените причини во образложението на пресудата од кој судот се раководел при одлучувањето намаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата, нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Основани се и жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Врз основа на изјавата на сведокот С. Д.-син на оштетениот, првостепениот суд прифатил дека на 13.10.2007 година во Р. обвинетиот М. Д. со намера противправно да присвои туѓи подвижни предмети од џебот на јакната на С. Д. со кој седеле заедно во угостителскиот објект "В.", одзел една визит картица на име С. М.-татко на Д. и од банкоматот на С. б.-Р., од сметката на картицата во неколку наврати извадил вкупно 30.000 денари кој ги присвоил.

По наоѓање на овој суд вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд нема поткрепа во содржината на изведените докази. Од изјавата на сведокот С. Д. се утврдува дека тој критичниот ден ја имал кај себе кредитната картичка на неговиот татко-оштетениот С. М. Вечерта бил во угостителскиот објект "В." каде што седел на масата во кошот покрај закачалката каде што го имал закачено своето палто, а со него бил и сега обвинетиот Д. Во моментот кога тргнал да си оди забележал дека картичката му ја нема во џебот од палтото. Во изјавата дадена пред првостепениот суд овој сведок кажал дека се сомнева да кривичното дело го извршил сега обвинетиот Д. Д. му се јавил истата вечер да го провери својот сомнеж и притоа обвинетиот Д. му се правдал

дека картичката не му ја зел од џебот на палтото, но ја нашол пред банката. Меѓутоа, истиот сведок Д. на последниот претрес пред првостепениот суд го сменил дадениот исказ, појаснувајќи дека обвинетиот такво нешто не му признал, но дека тоа го кажал во полицијата, што е сосема различно од претходно дадената изјава.

Од друга страна сведокот Д. појаснил пред првостепениот суд дека сведокот Б. кој бил келнер во објектот "В." каде што се наоѓале, му кажал дека го видел обвинетиот како претвора по џебовите на палтињата. Овој сведок-келнерот Б. пред првостепениот суд го демантирал кажаното од сведокот Д., појаснувајќи дека никогаш го нема видено обвинетиот како бркал по џебовите на палтињата, ниту такво нешто му кажал на Д. За првостепениот суд останало и тврдењето на сведокот Д. - син на оштетениот, дека обвинетиот го знаел пинот на картичката затоа што често пати биле заедно кога вадел пари и можел истиот да го забележи, меѓутоа ваквите наводи немаат сигурна поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката, поради што утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во целост се засновува на претпоставки и на недоволно проверени докази и факти.

Имајќи ја во предвид ваквата фактичка состојба на работите, како и укажувањата на Врховниот суд на Република Македонија во пресудата Кзз.31/09 од 01.07.2009 година, од ваквите докази не може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело, бидејќи ниеден од овие изведени докази со сигурност не укажуваат дека обвинетиот ги подигнал и одзел овие парични средства.

Од овие причини, поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и непотполно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

7.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.214/09 од 26.04.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.357/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.214/09 од 26.04.2010 година, обвинетата Л. С. од Р. ја огласил за виновна за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ и изрекот алтернативна мерка-условна осуда со која на обвинетата и утврдил парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 Евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари, која казна нема да се изврши под услов обвинетата во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно ја задолжил обвинетата да ги надомести кривичните трошоци на постапката согласно чл.89 ст.2 т.6 од ЗКП во износ од 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Исто така ја задолжил обвинетата да ја надомести сторената штета на оштетениот ЕВН "М" КЕЦ С. во износ од 131.060,50 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата

Жалбата е неоснована.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл. 381 став 1 точка 11 од ЗКП (пречистен текст). Имено од увидот во списите по предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетата Л. С. од Р. во преиодот од 08.09.2008 година до 07.09.2009 година дејствувала со намера против правно да присвои туѓ подвижен предмет со вадење на два напонска моста од броило 864753 па со тоа да невозможила регистрирање на елекричната енергија и на таков начин да одзела 40286 киловат часови елетрична енергија во вкупна вредност од 131.060,50 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил пред се од изведените писмени докази приложени од страна на оштетениот-ЕВН М., претсметката за неовластено преземање на еленктрична енергија и писменото вештачење изготвено преку Бирото за судски вештачења преку вештото лице Мр. Б. А.-дипломиран електро инженер. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на одредбите од чл.381 став 1 точка 11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во правец за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и несодржи причини за решителните факти.

Имено од изведените докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба непроизлегува дека обвинетата во критичниот период 08.09.2008 година до 07.09.2009 година одзела туѓ подвижен предмет од другу со намера да го присвои преку вадење на два напонски моста од предметното броило, па да со тоа оневозможила регистрирање на електричната енергија која ја користела и од ЕВН против правно присвоила електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти како по однос на времето на сторувањето, периодот на сторувањето на кривичното дело така и по однос на утврдениот износ што обвинетата го присвоила, а за кои износ е задолжена со првостепената пресуда да го надосмести на оштетениот ЕВН Македонија, но без при тоа како доказ да се изведе покрај другото и правилникот за услови за снабдување на електрична енергија .

Овој суд исто констатира дека првостепениот суд не дал причини во образложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на против правно присвоената електрична енергија, иако во своето обрзложение на страна.3 наведува дека овој решителен факт е утврден од изведените докази, од вештачењето и надот и мислењето од Бирото за судски вештачења С. и мислењето на вештото лице ЕВН М КЕЦ С. но доколу истото се вниматело анализира ова вештачење врз основа на истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релеватен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената елекрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено преземање на електрична енергија, записникот за утврдување неовластено користење на електрична енергија, на оштетениот, без при тоа со извршеното вештачење да се утврди стварната состојба, реалниот износ на противправно присвоената елктрична енергија. За

изготвување на ваквото вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и грејни тела обвинетата имала во домаќинството, нивната мокност, временскиот период во кое обвинетата го сторила кривичното дело, дали се работи за летен или зимски период, сметките од претходните години кои се плаќани од обвинетата за истиот период со одбивање на противправниот присвоен износ на смеките кои ги плаќала во период за кои е обвинета. Од извршеното постојно вештачење не е утврден ниту еден од наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на протвправно потрошената енергија.

Сторената суштествена повреда на одредбите од Законот за кривична постапка наведени погоре имаат директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

8.= Пресуда на Основен суд- Радовиш К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.411/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година, обвинетие О О, О Џ ги огласил за виновни за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 вв. со чл. 22 од КЗ и ги осудил на парична казна од по 60 дневни глоби, сметано по 5 евра или во денарска противвредност од 307,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 36.840,00 денари. Обвинетите - приватни тужители О О и О Џ од с. Т се задолжени солидарно да му платат на приватниот тужител О М трошоци на кривичната постапка во износ од 27.033,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. За своето имотно правно побарување оштетениот О М е упатен на граѓански спор. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда, обвинетиот О М е ослободен од обвинение за кривично дело по чл. 173 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 173 ст.1 од КЗ и за кривично дело од чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Обвинетиот О И е ослободен од обвинение за кривично дело од чл. 173 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, за кривично дело од чл. 173 ст.1 од КЗ и за кривично дело од чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Обвинетиот О Р од с. Т е ослободен од обвинение за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Трошоците по постапката паднале на терет на приватните тужители К (М) Н, О О и О Џ. Приватната тужителка К (М) Н и О О се задолжени солидарно да платат трошоци во постапката во износ од 5.000,00 денари за одбрана на обвинетиот И О по службена должност за бранителот Р Б, адвокат од Р во корист на буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Приватните тужители К (М) Н, О О и О Џ од с. Т, за своето имотно правно побарување, се упатени на спор.

Првостепениот суд донел решение К.бр. 149/2009 од 29.03.2010 година, со кој се врши исправка на пресудата К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година, донесена во Основниот суд во Радовиш во диспозитивот под 1 и тоа каде што стои „се задолжуваат обвинетите - приватните тужители О О и О Џ од с. Т,“ треба да стои „приватната

тужителка К (М) Н" и после „Приватните тужители О М" да стои „и обвинетиот О Р, двајцата од с. Т".

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, поради што истата со сигурност не може да се испита. Ова од причини што релевантните факти кои ги утврдил првостепениот суд не произлегуваат од изведените докази во текот на постапката, како по однос на осудителниот дел така и по однос на ослободителниот дел. Првостепениот суд во својата пресуда ги огласил обвинетите О и Џ за виновни за кривично дело „Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, подробно опишано во изреката на првостепената пресуда, повредувајќи го оштетениот О М, а сите други обвинети со приватните тужби и тоа О М, О И, О Р за предметните кривични дела „Навреда" по чл. 173 ст.1 од КЗ и „Загрозување на сигурноста" по чл. 144 ст.1 од КЗ ги ослободил од обвинение поради недокажаност, прифаќајќи дека сведоците кои дале изјави да обвинетите го сториле кривичното дело се нивни родни, пријатели, поради што не и поклонувал верба, а поклонил верба единствено на сведокот А Ф кој исто така е во родбински врски со обвинетиот Р, кој е зет за ќерка.

Вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а поради следното:

Од сите изведени писмени и усмени докази, одбраната на обвинетите, изјавата на сведоците, неспорно е дека помеѓу обвинетите и приватните тужители имало расправи и телесно повредување на О и Џ према оштетениот М, на начин што со стапови го ударале по грбот на десната рака, кога тужителот се завртел, обвинетиот О со тупаници го удрил во пределот на окото, по што тужителот паднал на земјата, а обвинетите со стапови и клоци продолжиле да го удараат по телото, со што му нанеле телесни повреди опишани во изреката на првостепената пресуда, а поткрепени со лекарското уверение. Од изведените докази неспорно се утврдило дека помеѓу обвинетите и тужителите имало расправи, бидејќи по оценка на овој суд нелогично е од сите поднесени кривични тужби за кривично дело „Навреда", „Загрозување на сигурноста" и „Телесна повреда" никој од обвинетите да не изрекол инкриминирани зборови, а кои факти се потврдуваат од изведените докази во текот на доказната постапка, кои првостепениот суд не ги прифатил како вистинити и не ги зел во предвид при утврдување на релевантните факти. Дека обвинетите О М и О И ја навредиле оштетената Н се потврдува од исказот на сведокот О А, која потврдила дека обвинетите ја навредиле со зборовите „Курво, ороспијо" и при тоа извадиле нож на оштетената Н. Овие релевантни факти се потврдуваат и од исказот на сведокот Н О, која исто така потврдува дека обвинетите М и И и ги упатиле на тужителката навредливите зборови „курво, ороспијо" И, Ри М и ги упатиле на тужителката Н зборовите „ке ве убијам", но судот не и поклонил верба и на двајцата сведоци, бидејќи наводно биле пристрасни, бидејќи обвинетиот О бил нејзин син, односно О Н била сопруга на обвинетиот О. Исто така, и обвинетиот - тужителот О О наведува дека И му удрил еден шамар во пределот на лицето, во тој

момент дошла неговата сестра - тужителката Н и тогаш обвинетиот М ја навредил оштетената Н со навредливите зборови, а М извадил нож. Обвинетиот О -тужителот наведува дека и обвинетиот Р и И и упатил зборови на оштетената Н „Ке видиш ти од моја страна што ќе ти се случи“. Кога дошол во дворот обвинетиот М и обвинетиот И и ги упатиле зборовите на Н „Ороспијо, курво“.

Имајќи во предвид дека исказите на обвинетите, оштетените и на сведоците се разликуваат по својата содржина за битните релевантни факти кои се од влијание за правилно одлучување, дали постои или не кривична одговорност кај обвинетите, првостепениот суд ќе треба повторно да ги распита како обвинетите, така и приватните тужители на околности битни за утврдување на релевантните факти и сведоците, па доколку постојат контрадикторности во врска со релевантните факти, да изврши нивно мегусебно соочување, на кој начин би се отстраниле контрадикторностите кои се јавуваат во обжалената пресуда.

9.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.248/09 од 10.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.500/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.248/09 од 10.06.2010 год. обвинетиот К. Г. од Р. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 60 дена, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка 6.900,00 денари, како и на име паушални трошоци 2.000,00 денари. Обвинетиот К. го задолжил да на оштетената ЕВН М. АД С. КЕЦ С. на име надомест на штета и плати износ од 53.785,00 денари со пресметан ДДВ од 18 %. Имотно-правното побарување на ЕВН М. АД С. КЕЦ С. за надомест на штета за износ од 329.999,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти, кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел правилно и во една севкупност, поради што по наоѓање на овој суд донел пресуда која што е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, се во спротивност со содржината на изведените докази, посебно изјавите на распрашаните сведоци вработени во ЕВН, кои што даваат јасна слика за начинот на кој што може да се изврши премостување на електричното броило како дејствие што му се става на товар на обвинетиот, на кој начин се појавува една контрадикторност помеѓу она што првостепениот суд го зел за утврдено и изведените докази во текот на постапката.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека во критичниот период во Р. обвинетиот К. Г. оневозможил регистрирање на електричната енергија која што се користи преку броилото на ЕВН М. и одзел киловат часови електрична енергија во вредност од 53.785,00 денари со пресметан ДДВ. Утврдената фактичка состојба, одговорноста и вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар ги засновал на наодот и мислењето на вештото лице од Бирото за судски вештачења - С. Првостепениот суд го утврдил начинот на извршувањето на кривичното дело, односно дека било спуштен еден напонски мосник на трофазното броило, на кој начин не се регистрирала правилно и во целост потрошената електрична енергија, со што се регистрирала истата само низ двата исправно поставени напонски моста. Притоа фактот што пломбата на поставеното броило не била оштетена го поткрепил од вештачењето според кое прифатил за утврдено дека спуштањето на било кој напонски мост од трофазното електрично броило било можно при реакција на истото од страна на човек, односно дека е можна манипулација со пломбата со посебна опрема и дополнително лепење, така да изгледа дека е се во ред и да не се примети дека е манипулирано со истото.

По наоѓање на овој суд вака даденото вештачење, кое што првостепениот суд треба да го цени како и секој друг доказ во текот на постапката, е во спротивност со изјавите на распрашаните сведоци, во текот на постапката. Имено од исказите на сведоците А. Н. и Д. М. се утврдува дека тие како електромонтери вработени во ЕВН М. од страна на работодавачот биле испратени со работен налог во Р. за редовна промена на броилата кај обвинетиот П, каде броилото било поставено од надвор пред куќата, ормарот бил затворен на броилото, истите го отвориле, го отпломбирале за да извршат промена и тогаш откако ја извадиле оловната пломба со број 4, утврдиле дека напонскиот мосник бил тргнат, што претставува кражба на електрична енергија. Притоа истакнуват дека пломбата не била оштетена, што е потврдено и со нејзино фотографирање. Првостепениот суд не го ценел во доволна мера појаснувањето на овие овластени службени лица во делот каде што кажале дека пломбата била исправна, навидум немало правено манипулација, односно по нивно мислење обвинетиот не можел сам да го спушти напонскиот мосник. Во таа смисла сведокот Б. М. вработен во ЕВН како контролор кажал "тврдам дека обвинетиот согласно затекнатата ситуација немал можност сам да го спушти напонскиот мосник, бидејќи не можел да има пристап до мосниците". Сведоците Д. М. и А. Н. кажале пред првостепениот суд дека обвинетиот би можел да ги тргне мосниците, но без да ја оштети пломбата многу тешко, односно обвинетиот не би можел сам да ја тргне и повторно да ја постави оловната пломба.

Од сето погоре изнесено, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сомневање, имајќи ја во предвид контрадикторноста на изјавите на сите распрашани сведоци во текот на постапката во однос на даденото мислење и наодот од вештото лице од Бирото за судски вештачења - С. Во конкретниот случај првостепениот суд не утврдил со сигурност кој го спуштил мосникот за да може да се изврши кражба на струја, дали истиот

бил спуштен во моментот кога е отстранета пломбата и отворено броилото или е спуштен претходно и дали воопшто е можно да било кое лице ја отстрани пломбата, го отвори броилото, спушти мосникот и повторно доведе се во ред, а без да биде оштетена пломбата, односно дали тоа можел да го стори обвинетиот. Што се однесува до самото вештачење по наоѓање на овој суд имајќи во предвид дека вештото лице нема излегувано на лице место, се доведува под сомневање констатираната состојба и даденото мислење.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право по однос на тоа дали обвинетиот можел да го изврши кривичното дело што му се става на товар на начин како што е опишано во изреката на пресудата, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

10.= Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.228/09 од 23.04.2010 год.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.501/10.

Со обжалената пресуда К.бр.228/09 од 23.04.2010 година обвинетите Л.Ц., Ј. А. и Д. Е., сите од Р. ги огласил за виновни за кривично дело "Несовесно работење во службата " по чл.353 -в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, им изрекол условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по шест месеци која казна нема да се изврши доколку во рок од две години не сторат ново кривично дело. Обвинетите се задолжени солидарно да платат трошоци по постапката во износ од 6.000,00 денари како и да платат паушал од по 1.000,00 денари во корист на Буџетските сретства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени солидарно да платат на ЈП М. ш. ПСШ П. Р. штета во износ од 133.607,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Имотното правното побарување по основ на штета во износ над досудениот, а до износ од 232.820,00 денари првостепениот суд го одбил како неосновано.

Жалбата на обвинетите е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т. 11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на изведените докази и утврдените решители факти. Причините за решителните факти не прозлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка, а оние кои се наведени се во спротивност со изведените докази. Имено кривичното дело "Несовесно работење во службата " по чл.353-в од КЗ е бланкетно кривично дело и го извршува тој што го пропушта должниот надзор во однос на работните задачи што ги има во службата и се однесува несовесно према нив, па како резултат на тоа да предизвикал штета према РО. Како дејствие на извршување на кривичното дело за кое обвинетите се огласени за виновни им се ставаат дека во текот на 2006 година како одговорни лица во ЈП М.ш. ПСШ П. Р.

со пропуштање на должен надзор и очигледно несовесно постапување, оставиле посечени, а недотурени букови трупци во количина од 20,10 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни во одделите 79-а, 80 -а и 81-а во РО "Л. р." со што на ЈП М. ш. нанеле штета во вкупен износ од 232.820,00 денари. Меѓутоа овој решителен факт не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, посебно за работата и работните задачи што обвинетите ги имале во ПСШ П. Р.. Имено од правилникот за ораганизација и систематизација на работните места во ПСШ П., од решенијата за распоредување на работник, како и од распитот на обвинетите и сведоците на ПСШ П. неспорно поризлегува дека на првообвинетиот Л. Ц. во работните задачи му се доделени и ги извршувал на работно место самостоен референт за користење, заштита и одгледување на шуми, а обвинетиот Ј. А. на работно место референт за користење на шуми, додека пак третообвинетиот Е. Д. бил на работно место референт за дотур и превоз. Во дизпозитивот на обвинението како дејствие на извршување на кривичното дело на обвинетите им се става пропуштање должен надзор и очигледно несовесно постапување за посечените, а недотурените дрва од што произлегува дека единствено обвинетиот Е. Д. односно во неговите работни задачи му било доверено организирањето на дотур на дрва и нивен превоз. Во образложението на пресудата не е наведено од каде во работните задачи на обвинетите Л. Ц. и А. Ј. им припаѓа дотур на дрва, за да врз основа на тоа им се стави на терет пропуштањето на должен надзор и несовесното работење кои го предизвикале за да не се изврши дотур на дрва, а со тоа и настапување на штетните последици према правното лице. Од друга страна од доказите произлегува дека во ПСШ П. е распишан тендер за 2006 година за дотур на посечени дрва и истиот бил доверен и го извршувал сведокот В. В., а за најнепристапниот терен каде биле посечени буковите трупци било ангажирано лицето Л. од В., кој пак во својот исказ потврдил дека дел од посечената дрвна маса не можела да се дотури бидејќи бил непристапен теренот, а поради лошите временски услови. Од ова произлегува дека сепак бил организиран дотур на дрва кој не се извршил поради лошите временски услови и поради непристапниот терен што претставува објективна околност за не извршување на дотурот односно оставање на трупците на оделите 79-а, 80-а и 81-а. Поради сите овие причини се доведува под сомнение и фактот дали настанатата штета е резултат на несовесното работење на обвинетите или пак е резултат на објективните околности односно непристапниот терен, лошото време или пак ненавременото извршување на дотур на дрва од лицата на кои им била доверена ова работна задача односно на сведокот В. В. кој го добил тендерот за дотур на дрва за 2006 година. Во контекст на ова е одбраната на првообвинетиот Ц. кој наведува дека пријавил дека има недотурена количина на дрва за што била и формирана комисија во ПСШ за утврдување на количината, но поради настанатите временски услови и немањето на соодветен апарат "Клупа" неможело да се изврши пописот.

Првостепениот суд при повторното судење е потрбно да изведува докази и на околноста зошто исечените дрва не биле дотурени кога временските прилики биле погодни - на пример пролета 2007 година, дали е тоа од субјективна природа поради пропустите на третообвинетиот или поради тоа што сведокот В. В. кој го добил тендерот

за дотур на дрва навремено не ги извршувал своите работни задачи кои му биле доверени. Судот да изведува докази по однос на овој релеватен факт во смисла дали навистина имало недоразбирања со сведокот В. В. со обвинетите во смисла да тој изврши дотур на дрвата на спорните одели, дали е тоа било изводливо, можно доколку временските прилики биле подобри, дали на тој терен кој бил тешко пристапен можело сепак да се извлечат дрвата во текот на 2007 година кога временските услови биле погодни Првостепениот суд да го цени и фактот дека во месец Октомври 2006 година првообвинетиот е бил на боледување, а се јавил на работа во Март 2007 година, додека пак второобвинетиот Ј.А. во Декември учествувал во пријавувањето на недотурени дрва, меѓутоа од 04.01.2007 година бил преместен на друго работно место, од кои докази првостепениот суд треба да утврди дали нивните превземени работни обврски можат да се подведат како непреземање на должен надзор од кои настапила конкретната штета на ПСШ П., бидејќи кривичното дело за кое се теретат - за да постои потребно е да настапи конкретна штета на ПСШ П. предизвикана од пропуштање на должен надзор и несовесно работење на обвинетите како субјективен елемент на делото

Поради сторените суштествени повреди и фактичката состојба е погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид сите погоре наведени укажувања на Овој суд, да ги утврди работните обврски на обвинетите според систематизацијата, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

11.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 59/10 од 17.06.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.531/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр. 59/2010 од 17.06.2010 година, обвинетите П Д и М Д, двајцата од Р ги огласил за виновни за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ и „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и ги осудил на парична казна од по 20 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.280,00 денари, за кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст. 1 од КЗ и парична казна од по 20 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари за кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, или со единствена парична казна во вкупен износ од по 24.560,00 денари. Обвинетиот П е задолжен со трошоци во постапката во корист на Буџетските средства во износ од 1.280,00 денари и обвинетиот М трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени солидарно да му платат на тужителот преку неговиот полномошник З Б, трошоци во постапката во износ од 28.460,00 денари. Обвинетите се задолжени

солидарно да платат на тужителот надомест на материјална штета од 1.200,00 денари за лекарско уверение и нематеријална штета 20.000,00 денари за претрпен физички бол и 20.000,00 денари за претрпен страв, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Се одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не дал доволно причини за решителните факти, а кои се од битно влијание за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот П. Ова од причини што од изведените писмени докази, како и од одбраната на обвинетиот, а кој факт е и неспорен, а го прифатил и првостепениот суд - дека обвинетиот П во времето на извршувањето на кривичното дело имал алкохол во организмот во крвта од 4,08 промили, а за овој факт првостепениот суд наведува нејасни и неразбирливи причини -дека оваа околност не го ослободува од кривична одговорност, бидејќи самиот се довел во состојба на пијанство, знаејќи дека може да стори кривично дело. Меѓутоа, овие причини се сосема неприфатливи за повисокиот суд, од причини што обвинетиот кога конзумирал алкохол воопшто не знаел и не можел да знае дека ќе настане вербална расправија меѓу него и оштетениот и дека ќе дојде до физичка пресметка помеѓу обвинетиот и оштетениот. Првостепениот суд е требало подетално да го распраша вештото лице д-р. Г К, кој не дал јасен и прецизен одговор - дали содржината на алкохол во крвта кај обвинетиот од 4,08 промили влијаело врз истиот, односно дали истиот можел да расудува со своите постапки, дали можел да го свати значењето на своето дело и дали можел да управува со своите постапки и ќе се утврди дали обвинетиот бил пресметлив, делумно непресметлива или непресметлива особа. Овој факт е од битно влијание за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот, бидејќи се работи за тежок степен на алкохолизираност како што наведува и самото вешто лице над 3,5 промили алкохол во крвта истата е токсична, што значи дека истиот треба да биде во пред коматозна или коматозна состојба со неможност за движење и логично размислување. Меѓутоа, вештото лице не дава одговор дали обвинетиот е бил пресметлив, дали е бил делумно непресметлив или непресметлива особа, од што зависи дали обвинетиот е кривично одговорен или не за дејствијата кои што ги презел. По однос на дејствијата кои што ги презеле обвинетите за овој суд не постојат спорни моменти, од причини што од изведените писмени и усмени докази, неспорно се утврдува дека обвинетите ги презеле дејствијата опишани во петитумот на приватната тужба, но се поставува прашањето дали обвинетите П е кривично одговорен за дејствијата што ги презел со оглед на фактот дека бил со алкохол во крвта од 4,08 промили, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда во целост да ја укине и предметот врати на повторно судење.

По однос на предлогот на обвинетите во жалбата по однос на обвинетиот М, со кој бара враќање во поранешна состојба, затоа што сега наводно бил во Р М, а за време на судењето бил недостапен и бил во Р С, овој суд истакнува дека во оваа фаза на постапка - жалбена постапка, не е предвидено барање за враќање во поранешна состојба, а

судењето во отсуство не е причина за враќање во поранешна состојба. Од друга страна, барање за враќање на поранешна состојба, не се бара затоа што обвинетиот М бил суден во отсуство, туку поради причини наведени во чл. 48 од ЗКП.

12.= Решение на Основен суд Радовиш К.бр. 87/10 од 14.07.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.587/10.

Основниот суд во Радовиш со решение К.бр. 87/10 од 14.07.2010 година, према обвинетиот М И од Р изрекол судска опомена за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ по чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари на име паушал како и трошоци во постапката во износ од 2.500,00 денари во корист на буџетските средства на РМ. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци на полномошникот на оштетените -адвокатски приправник Илин Тодоровски износ од 2.000,00 денари, како надомест на нужни издатоци, а во останатиот дел трошоците по приложен трошковник во износ од 19.594,00 денари првостепениот суд ги одбил, а согласно чл. 94 ст.2 од ЗКП., Оштетените Д Ј и И И од с. С, за своето имотно правно побарување се упатени на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т 11 од ЗКП, бидејќи причините за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази.Првостепениот суд прифатил да обвинетиот МИ го сторил кривичното дело на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда, постапувајќи спротивно на чл. 26 ст.1 од ЗБСП, кое било причина за настанување на сообраќајната незгода.

Утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновал врз основа на исказите на оштетените Ј и И, исказот на сведокот Г С, вештото лице Г Г, а не ја прифатил одбраната на обвинетиот. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение од причини што истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка. Ова од причини што обвинетиот не го признава кривичното дело за кое се терети, наведувајќи дека не бил учесник во настаната сообраќајна незгода, дека неговото патничко моторно возило било на земјената површина и дека тој ја гледал сообраќајната незгода од тоа место, дека учесник во незгодата било друго возило кое го претекнувало моторот, па тогаш настанала сообраќајната незгода, а обвинетиот дошол на местото да им помогне. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради фактот што од увидот на лице место и скицата се направена по кажување на сведоците, и тоа еден ден после настаната сообраќајна незгода. На сето ова се надоврзуваат и изјавите на оштетените, кои наведуваат дека обвинетиот бил тој кој што бил учесник во сообраќајната незгода, и дека тој наводно им го пресекол патот по кој се движеле оштетените со својот мотор, и да

моторот удрил во предната гума од џипот, но од извршеното вештачење се утврдило дека не постоел контакт помеѓу возилото на обвинетиот и моторот, поради што и застапникот на обвинението го прецизирал обвинителниот акт, наведувајќи во дека за да моторот го избегне ударот од возилото управувано од обвинетиот, истиот скренал на левата страна, излегол од асвалтната подлога, поради што настанала последицата, односно сообраќајната незгода и телесните повреди на оштетените. На сето ова се надозврзува и исказот на вештото лице кој наведува дека скицата била направена исклучиво по исказите на учесниците на незгодата, еден ден после случувањето на сообраќајната незгода, дека скицата била доста штура, бидејќи не била направена веднаш по незгодата, да од фотодокументацијата се гледало оштетување само на моторциклот, но не и на џипот, дека траги на лизгање после ударот во џипот не биле наведени, дали ги имало и колку метри моторциклот се лизгал, не било наведено дали имало отфрлени делови од моторциклот од ударот во џипот, исто така не било наведено дали постојат и дали воопшто има. Оштетувања постоеле на левата страна на моторциклот, но истите не биле наведени дали се од ударот во предната лева гума на џипот или се настанати само од лизгање. Понатаму вештото лице наведува дека нелогично е да возачот и сопатникот на моторциклот удариле во џипот во предната лева гума, бидејќи на џипот воопшто немало оштетување или траги од боја од моторциклот, а моторциклот бил оштетен повисоко од висината на левата предна гума, поради што вештото лице наведува дека контакт помеѓу возилото на обвинетиот и моторциклот не постоел. Вештото лице исто така ја наведува и веројатноста, односно - како што наведува и обвинетиот, дека до колку има трет учесник во сообраќајната незгода, како што изјавил обвинетиот - дека се движело ПМВ со бела боја, поголема била можноста и тој да бил околу случувањето на сообраќајната незгода и наведува дека тој би бил најголемиот кривец за случување на сообраќајната незгода. Во списите во предметот не постојат други материјални докази, од кои со сигурност би се утврдила фактичката состојба, а со тоа и кривичната одговорност кај обвинетиот, поради што првостепениот суд ке треба да прибави и други докази доколку постојат во МВР, па врз основа на сите тие докази, како и доказите во предметот да нареди сообраќајно вештачење од Бирото за судски вештачења, на кој начин ке може со сигурност да утврди како е настаната сообраќајната незгода, дали обвинетиот е бил учесник во сообраќајната незгода или не, врз основа на кое ке може да се утврди правилна фактичка состојба и ке се утврди дали обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ке може да донесе правилна и законита одлука.

13.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.192/09 од 12.07.2010 година УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.589/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 192/09 од 12.07.2010 година, обвинетите Ј. Љ од с.О. и И. К. од Р.ги огласил за виновни за кривично дело "Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот" од чл.300 ст.4 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ и ги ослудил на казна затвор и тоа обвинетиот Ј. Љ. на казна затвор од 3 (три) месеци, а обвинетиот И. К. на казна затвор во трање од 9 (девет) месеци, кои казни да се извршат веднаш по правосилноста на пресудата.

Жалбите на обвинетите се основани.

Жалата на обвинителот е беспредметна.

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи постои противвечност помеѓу изреката на нападнатата пресуда со утврдената фактичка состојба, потоа изреката на пресудата е најасна, неразбирлива, противречна со причините за решителните факти, а наведените причини за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни, истотака постои противвечност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за решителните факти и содржината на изведените докази. Имено, противречноста помеѓу изреката на обжалената пресуда со утврдената фактичка состојба по однос на обвинетиот Љ.Ј. се огледа во следното:

Првостепениот суд во изреката на својата пресуда за обвинетиот Љ.Ј. наведува дека превзел дејствие на прстигнување на автобусот на место кое поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори и со тоа дека постапил спротивно чл.51 ст.1 од ЗБСП. Меѓутоа, на страна 5 во делот на утврдената фактичка состојба по однос на обвинетиот Љ.Ј., првостепениот суд наведува дека обвинетиот Љ. управувајќи ПМВ "Ф. п." спротивно на чл.51 ст.1 од ЗБСП откако претходно извршил прстигнување на ПМВ К., превзел дејствие на прстигнување на автобус С. управуван од обвинетиот К.И.на дел од патот каде што просторот не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие...". Противречноста помеѓу изреката на обжалената пресуда по однос на обвинетиот Љ. и дел од утврдената фактичката состојба, истоа така по однос на обвинетиот Љ. повеќе од очигледна е, бидејќи во изреката се наведува дека била повредената бланкетната норма на чл.51 ст.1 од ЗБСП поради тоа што обвинетиот Љ. на местото на незгодата поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори прстигнувањето, а во образложението односно во утврдената фактичка состојба наведува дека обвинетиот Љ. не можел безбедно да го изврши прстигнувањето бидејќи немал доволен простор за безбедно изведување на тоа дејствие.

Првостепениот суд во образложението на пресудата во делот на утврдената фактичка состојба наведува дека на ден 21.08.2009 година околу 06,35 часот на патот с.О.-Р., обвинетите движејќи се по регионалниот пат Р-603 од правец на с.О. према Р. обвинетиот Љ. управувал ПМВ "Ф. п" спротивно на чл. 51 ст.1 од ЗБСП па откако изврши претходно прстигнување на ПМВ К. превзел дејствие на прстигнување

на автобус "С. "-415 управуван од обвинетиот К. на дел од патот каде што просторот не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие. Оваа констатација на првостепениот суд во цитираниот дел од утврдената фактичка состојба е нејасна, односно не е разбирливо врз основа на кои докази првостепениот суд го извлекол заклучокот дека обвинетиот Љ. немал доволен простор за безбедно изведување на дејствието-престигнување на автобусот. Ова поради тоа што од извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења Скопје вештите лица јасно и недвосмислено опишале и утврдиле дека кривично правниот настан се случил онака како што е наведено во вештачењето, ги опишале дејствијата на обвинетите во смисла на тоа кој од нив какви дејствија превзеле за време и моментот на случувањето на незгодата, па од мислењето дадено од страна на вештите лица Г. А. и Љ. А. не може да се утврди дека обвинетиот Љ. има направено некаков пропуст, односно дека превзел дејствие спротивно на наведените одредби од ЗБСП. Оттука произлегува дека постои значителна противречност помеѓу содржината на изведените докази со решителните факти што првостепениот суд ги прифатил за утврдени. Противречноста помеѓу содржината на изведените докази и причините за решителните факти наведени во обжалената пресуда се огледаат и во тоа што на страна 7 од вештачењето кога вештите лица вршат анализа на материјалните докази заклучуваат дека возачот на возилото Фијат реагирал со поместување на возилото кон левиот раб на коловозот и земјената банка, а неговото возило се наоѓало странично од автобусот на левата половина од коловозот. Таквата реакција наведуваат вештите лица дека била предизвиката од поместување на автобусот во лево и претставувала обид да се избегне контактот со истиот. Имајќи го во предвид сето ова може да се заклучи дека возачот на ПМВ "Ф. п.", Љ.Ј. на опасноста реагирал на единствен можен начин бидејќи други можности за избегнување на контактот со автобусот немал. Понатаму од содржината на даденото мислење на вештите лица не може да се утврди пропуст на страната на возачот на ПМВ "Ф. п.", бидејќи на ниту едно место во вештачењето, но не само во вештачењето туку и од ниту еден доказ не произлегува дека просторот каде што обвинетиот вршел престигнување да не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие. Според тоа воопшто не е јасно ниту пак разбирливо врз основа на што првостепениот суд извлекол заклучок дека на тој дел од патот просторот не бил доволен за безбедно изведување на престигнувањето превземено од страна на обвинетиот Љ.. Уште повеќе е неразбирлива пресудата поради тоа што првостепениот суд како што е веќе погоре наведено во изреката за обвинетиот Љ. наведува дека превзел дејствие на престигнување на автобусот на место кое поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори. Овој дел од изреката не ноѓа исто така никаква поткрепа во содржината на изведените докази, значи покрај противречноста со цитираниот дел од утврдената фактичка состојба овој дел е противречен и со содржината на изведените докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените повреди од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик по однос на обвинетиот Љ.Ј..

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе

веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на кои укажа Овој суд погоре, задолжително да се позанимава со прашањето што би требало да превземе обвинетиот Љ. во моментот, односно во сообраќајната ситуација во која се нашол кога вршел престигнување на автобусот управуван од второобвинетиот К. и кога се нашол паралелно со автобусот во фаза на престигнување кога токму во тој момент возачот на автобусот-обвинетиот К. со автобусот превзел дејствие на свртување во лево поради што обвинетиот Љ. наоѓаќи се во ваква безизлезна ситуација, за да го одбегне директниот контакт со автобусот со возилото што го управувал оди на лево дури излегува со левите тркала на банкната, а потоа свртувајќи со возилото во десно со цел да се врати на својата коловозна лента, ја губи контролата над возилото и без претходно да знае и да го види велосипедистот кој се движел пред автобусот поради изгубената контрола на возилото, а предизвикана од страна на обвинетиот Констандо со возилото удрил во велосипедистот и велосипедот нанесувајќи му тешки телесни повреди од кои покасно велосипедистот починал. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид останатите жалбени наводи првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Радовиш по однос одлуката за казната е беспредметна.

14.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 140/10 од 22.09.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.649/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 140/10 од 22.09.2010 год. обвинетиот Д. А.од Р. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 12.280,00 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката на приватниот тужител во износ од 10.650,00 денари. Оштетениот за своето имотн-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази утврдил дека обвинетиот Д. А. на критичното место и време физички го нападнал оштетениот Љ. удирајќи го со тупаници и нанесувајќи му ги повредите, кои имаат поткрепа од приложеното лекарско уверение. Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е заснована на доволно проверени факти и докази од кои може со сигурност да се утврди кривичната одговорност кај обвинетиот. Ова од причина што обвинетиот и оштетениот даваат сосема различни изјави по

однос на случување на овој настан. Обвинетиот приложил лекраско уверение дека и тој се задобил со телесни повреди, но првостепениот суд од неразбирливи причини не го прифатил како доказ и не изведувал докази во смисла на тоа од каде му се нанесени овие телесни повреди на обвинетиот. Не е распрашана ни сведокот Р. А., која е единствен очевидец на настанот, а која има дадено изјава пред нотар, за која овој суд смета дека не претставува доказ, бидејќи не е дадена во една контрадикторна постапка, поради што е потребно овој сведок да се сослуша за да се разјаснат сите релевантни факти битни за правилно одлучување по овој кривично-правен настан. Ова дотолку повеќе што обвинетиот во својата одбрана наведува дека тужителот бил тој кој што најпрво го навредил, а во рацете држел некаква плочка, налетал преама обвинетиот и физички го нападнал со тупаници, потоа го повлекол за маицата и му ја скинал, а да тој- обвинетиот нема зададено удари на приватниот тужител, а можно е да тоа го сторил додека се бранел. Во поткрепа на овој факт постои лекарско уверение на име на обвинетиот, поради што првостепениот суд е должен при повторното судење да ги разјасни сите овие околности битни за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот. Во контекст на ова е и исказот на обвинетиот, кој наведува дека се јавил уште истиот ден на лекар, но не поднел тужба, бидејќи биле соседи со оштетениот. Наспроти ваквата одбрана на обвинетиот, оштетениот наведува како во приватната тужба, поради што е потребно да се изврши нивно меѓусебно соочување, сослушување на сведокот Р., во една контрадикторна постапка, да се изведе доказ - лекарското уверение на име на обвинетиот, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе една правилна и законита одлука.

15.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.5/10 од 24.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.702/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда к.бр.5/10 од 24.09.2010 година обвинетите Ѓ. В. и Ѓ. Л, двајцата од Р. врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение и тоа дека обвинетиот В. Ѓ. сторил кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 и чл.23 ст.1 од КЗ, како и кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, додека обвинетата Ѓ. Л. ја ослободил од обвинение дека сторила кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, бидејќи кривичните дела за кои се обвинуваат не претставуваат кривични дела според законот. Приватната тужителка М. В. преку нејзиниот законски застапник М. З. ја задолжил да и исплати на обвинетите на име трошоци на кривичната постапка износ од 17.860 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на

чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетите од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главниот претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање,, по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, а за првообвинетиот и во врска со чл.23 ст.1 од КЗ, поради кое нешто обвинетите ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази, иако првостепениот суд неспорно утврдил дека со употреба на посебни уреди-мобилен телефон било направено тонско снимање на разговорот со приватната тужителка без нејзино знаење, сепак првостепениот суд прифатил дека во конкретниот случај изостанува намерата-субјективниот елемент, со оглед на тоа дека извршителот на дејствието треба да го превзема симањето со намера изјавата да ја злоупотреби од користољубиви побуди или со неа да му причини штета на лицето чија изјава се снима или на трето лице или така снимената изјава да му се пренесе на трето лице или непосредно да ја пренесува на трети лица, односно да овозможи да тоа трето лице да ја осознае, што во конкретниот случај со утврдените факти овој субјективен елемент по наоѓање на првостепениот суд отсутувал. Исто така првостепениот суд прифаќа дека пренесувањето на снимената изјава на органите на прогон-полицијата и презентирањето на истата во судска постапка неможело да се смета како пренесување на трети лица, како и тоа дека намерата на обвинетиот не била да се злоупотреби изјавата, напротив прифатил дека во конкретниот случај целта на обвинетиот била да го заштити сопствениот материјален интерес, односно да го открие кривичното дело сторено од страна на приватната тужителка.

Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело, во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен заклучок кога утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на предметните кривична дела за кои се товарат. Имено, неспорен е фактот дека тонското снимање на изјавата на приватната тужителка В. е неовластено, бидејќи во конкретниот случај истото се врши спротивно на волјата на лицето чиј разговор или изјава се снима, односно без знаење на оној кој ја дава изјавата - во конкретниот случај приватната тужителка. Исто така, самиот факт што приватната тужителка В. уште при првата средба му признала на обвинетиот дека има украдено пари, така што обвинетиот знаел за сторителот и делото, по наоѓање на овој суд не држи образложението на првостепениот суд дека обвинетиот ја презентирал тонската снимка на полицијата, со единствена намера - откривање на

кривичното дело и сторителот, бидејќи доколку навистина обвинетиот имал таква намера, тоа можел да го стори многу порано. Имено, првостепениот суд неосновано прифатил дека кај обвинетите отсутствува намерата-снимената изјава да се злоупотреби од користољубиви побуди, бидејќи доколку внимателно се анализираат изведените докази може да се утврди дека обвинетиот не бил сигурен во својот исказ по однос на околноста-колку парични средства приватната тужителка протиправно одземала, дали овие парични средства истата ги украде од продавницата или од домот на обвинетиот, за да после една ваква несигурна одбрана од страна на обвинетиот истиот во малолетничката постапка поведена против малолетната В. пријавил имотно правно барање од 10.000 евра. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд јасна е намерата на обвинетиот, бидејќи доколку обвинетиот навистина сакал со предавањето на снимката на изјавата на тужителката, да се открие сторителот и кривичното дело, сето ова обвинетиот можел да го стори веднаш по снимањето на истата, а не подоцна кога сватил на договорните средби, дека таткото на тужителката В. нема намера да му ја надомести евентуалната причинета штета во вкупен износ од 10.000 евра.

На погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани, односно отсутствуваат елементи на предметното кривично дело за кое се товарат, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

16.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.126/09 од 17.09.2009 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.734/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 126/09 од 17.09.2009 год. обвинетиот В. З. од с.П. го ослободил од обвинение за кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.5 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Трошоците по постапката во износ од 4.340,00 денари паднале на терет на буџетските средства на судот Оштетеното ЈП "М. ш." ПШС "П." Р. за своето имотно-правно побарување во износ од 29.337,00 денари е упатено на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Радовиш за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, а во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено првостепениот суд прифатил дека на критичното место и време обвинетиот бил затекнат како товари дабови дрва од страна на сведоците П. С. и А. Д., односно како врши утовар на дрва во тракторот со запрежна кола, која била сопственост на обвинетиот, но бидејќи не го

затекнале како сече дрва во м.в. "Б. к." и да тие дрва што биле во запрежната кола и не ги измериле, првостепениот суд донел ослободителна пресуда према обвинетиот за предметното кривично дело.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба нема поткрепа од изведените докази, а поради следното:

Во списите во предметот постојат писмени докази - пријава од "М. ш." С. ПШС "П." Р.бр.125 од 05.05.2009 год., каде е нотирано дека обвинетиот на критичното место и време сечел суви зелени дабови дрва во количина од 2,79 м³, за што е составен записник, каде во табелата конкретно се е наведено бројот, димензиите и количината на дрвата кои ги посекол обвинетиот. Во контекст на ова е и самата одбрана на обвинетиот, која се состои во негово целосно самопризнание, кога наведува дека на критичното место и време обвинетиот бил по дрва, сечел дрва од м.в. "Б. к." и "Б. д.", меѓутоа количината ја оспорува и наведува дека сечел само 0,50 м³ дрва, наведувајќи дека дома немал дрва, па сакал да открадне дрва и да наводно го лажеле на изборите дека ќе му дадат дрва, но тоа не го сториле, поради што обвинетиот се решил на вакви инкриминирани дејствија. Обвинетиот наведува и дека заедно со него бил неговиот шура, кој му помагал при сечењето, а дрвата ги сечел со моторна пила. Сведокот П. С. -работник во ЈП "М. ш." во својот исказ јасно наведува дека го затекнал обвинетиот во м.в. "Б. д." и "Б. к." и при контролата ги измериле дрвата и утврдиле дека биле во количина од 2,794 м³, го затекнале обвинетиот со трактор и запрежна кола, наведувајќи дека последниот ред го товарел на запрежната кола, а исечените дрва биле дабови. Овој сведок наведува дека со обвинетиот имало уште две лица. Точно е дека сведокот П. С. наведува дека обвинетиот не бил затекнат да сече дрва во "Б. к." и да ги мереле посечените дрва кои биле сечени од него, а дрвата во запрежната кола не биле мерени, меѓутоа, со оглед на фактот да обвинетиот го признал кривичното дело, да постојат докази дека дрвата се сечени од страна на обвинетиот и неговите помошници во м.в. "Б. к." и "Б. д.", а сведоците П. С. и А. Д. ги измериле дрвата кои биле посечени од страна на обвинетиот, а постоеле траги од трактор, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, односно релевантниот факт дали обвинетиот не бил тој кој што ги сечел дрвата на критичното место и време како што е во поднесеното обвинение, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение.

Од сите овие причини, погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

17.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.146/08-1 од 01.09.2009 год.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.799/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.146/08-1 од 01.09.2009 год. обвинетиот М. Р. од Р. го огласил за виновен за кривично дело "Прикривање" од чл.261 ст.2 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна

мерка - условна осуда, со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 50 дневни глоби, сметано по 5 евра или во денарска противвредност од 307,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 15.350,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а воедно согласно чл.89 ст.2 т.6 од ЗКП го задолжил да ги надомести трошоците на постапката во износ од 1.000,00 денари, како и да му ги надомести трошоците на постапката на оштетениот И. Р. во износ од 10.975,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Исто така обвинетиот го задолжил да му ја надомести штетата на оштетениот И. Р. во износ од 47.250,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Привремено одземените златници - турски лири и тоа шест на број по 7,2 грама и една на број од 6,9 грама одлучил да му се вратат на оштетениот И. Р. веднаш по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на образложението дадено во пресудата, како и поради тоа што истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот М. Р. во златарата "П." протурил четири златници - турски лири, додека во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот во оваа златара разменил три златници - турски лири. Исто така првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд, односно при повторното судење првостепениот суд во својата одлука ја променил само правната квалификација на предметното кривично дело од ст.1 во ст.2, но повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази, од кои со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот навистина можел да знае дека златниците - турските лири биле прибавени со кривично дело, поради што и понатаму останува под сомнение овој решителен факт. Исто така по оценка на овој суд првостепениот суд погрешно постапил кога обвинетиот М. Р. го задолжил да му ја надомести причинетата штета на оштетениот И. Р. солидарно со обвинетиот А. Е., во износ од по 47.250,00 денари. Ова од причина што извршител на кривичното дело "Кражба" е обвинетиот А. Е., а не обвинетиот М. Р.. Ова уште повеќе и поради фактот што лирите кој обвинетиот М. Р. ги протурил по златарите за сметка на Е. му биле вратени на оштетениот, а и седумте златници - турски лири, од кои шест на број од по 7,2 грама и една на број од 6,9 грама, се привремено одземени од обвинетиот со задолжување по правосилноста на пресуда истите да му бидат вратени на оштетениот.

Сторените суштествени повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

18.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 128/2009 од 02.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.804/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 128/2009 од 02.10.2009 година, обвинетиот Г А од Р го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ по чл. 297 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 40 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 24.560,00 денари во која казна му ја пресметал и платената парична казна за прекршокот во износ од 18.434,00 денари, која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата и го задолжил да ги надомести кривичните трошоци во постапката согласно чл. 89 ст.2 т.6 од ЗКП во износ од 1.000,00 денари и кривични трошоци на постапката согласно чл. 89 ст.2 т.1 од ЗКП износ од 1.300,00 денари. Оштетената Г С од Р за своето оштетно правно побарување ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредебите од ЗКП во смисла на лчл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд а на кои се занива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази по однос на повредата на законската одредба на чл. 42 ст.2 од ЗБСП. Од страна на првостепениот суд е прифатено дека кога обвинетиот го

управувал неговото возило марка „БМВ 520“ со италијански ознаки ВРБ , по булевар

„А М“ од правец на автобуската станица во Р, кога дошол на раскрсницата со ул „8-ми С “ започнал да врши дејствие со возилото - свртување во лево према ул „8-ми С“ без при тоа да го пропушти возилото „О В“, кое го управувал А М, а кое доаѓало од спротивна насока, од правецот на раскрсницата со ул „И А“ и на раскрсницата со ул „8-ми С“, ова возило го задржувало правецот на движење, при што дошло до судир на возилата, обвинетиот со предниот дел од возилото „БМВ“ удрил во левата бочна страна на ПМВ „О В“. При утврдувањето на овие релевантни факти, првостепениот суд не ја ценел одбраната на обвинетиот која во еден дел се потврдува и со исказот на оштетениот А М од Р. Во своја одбрана обвинетиот изјавил дека во критичниот момент се движел по Бул „А М“ а од таму требало да сврти лево на раскрсницата со ул „8-ми С“ и веќе бил поминат на раскрсницата од десна страна со голема брзина наишло возилото на оштетениот АМ. По проценка на обвинетиот, кој го видел возилото од десната страна пред да сврти на раскрсницата, како тоа го изјавил пред првостепениот суд, возилото на оштетениот било доста далеку и обвинетиот можел да помине преку раскрсницата за тоа време, но тоа не се случило, бидејќи возилото на оштетениот М се движело со голема брзина и удрило во возилото на обвинетиот. Овој дел од одбраната на обвинетиот се потврдува и со

исказот на оштетениот А М сослушан во својство на сведетел, кој изјавил дека во критичниот момент се движел од новниот кружен ток, пред раскрсницата на ул „И А“ со булеварот, према автобуската станица, возел по левата коловозна лента на булеварот и тој лично забележал дека на раскрсницата во тој момент стои возилото на обвинетиот на оддалеченост од околу 100 метри, односно оштетениот веќе бил тргнат према О У, кога го забележал на раскрсницата возилото на обвинетиот, оштетениот сметал дека обвинетиот кој стоел на раскрсницата со своето возило ќе го чека оштетениот да помине, но до тоа не дошло, според оценка на оштетениот од причини што обвинетиот не гледал на неговата десна страна.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти, под кои услови на крстосницата се случила сообраќајната незгода критичниот ден, првостепениот суд бил должен да нареди сообраќајно вештачење од страна на вешто лице - сообраќаен инженер, кој треба да изготви вештачење врз основа на просторна и временска анализа на сите моменти од случената сообраќајна незгода, при што ќе се утврди како се случила сообраќајната незгода, дали обвинетиот кој го управувал ПМВ „БМВ“ веќе бил навлезен на раскрсницата, кога оштетениот М со ПМВ кое го управувал, марка „О В“ се движел на раскрсницата, односно дали возилото кое го управувал обвинетиот било застанато на раскрсницата, така што од утврдувањето на овие факти ќе зависи и постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, по однос на повредата на законската одредба на чл. 42 ст.2 од ЗБСП.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдените решителни факти од страна на првостепениот суд, поради кои фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сомнение, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот и следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

ОСНОВЕН СУД-КОЧАНИ

1.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 276/2009 од 26.01.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.113/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот В С од Д согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП (Пречистен текст) го ослободил од обвинение за кривично дело од чл. 60 од Законот за акцизите. Согласно чл. 93 од ЗКП, трошоците во постапката паѓаат на терет на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, дека изреката на пресудата е најасна и неразбирлива, противречна на изведените докази, решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд за докажани не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети, постои противречност меѓу изреката на пресудата и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд.

Имено, во изреката на пресудата обвинетиот се ослободува од обвинение, бидејќи дејствијата за кои се обвинува не се кривично дело според законот, а при утврдувањето на решителните факти изнесени во фактичката состојба, се наведува дека на предметните шишиња алкохол - ликер, марка „Т“, „К“, „К“, „Ч“, кои биле на рафтовите за продажба во угостителскиот објект „И“ кои биле изложени и од нив бил продаван етилалкохол, односно пуштени во акцизно правен слободен промет, иако на истите немало контролни маркици - бандероли, ниту пак остатоци од претходно залепени контролни маркици и обвинетиот не платил акциза за овој алкохол во износ од 3.300.00 денари, при што погоре опишаните дејствија од фактичката состојба одговараат на законскиот опис на кривичното дело од чл.37 ст.3 од Законот за акцизите, каде е утврдено дека пуштањето на мегупроизводите и етилалкохолот во акцизно правен слободен промет на акцизната територија е дозволено само ако овие добра се обележани со контролна марка, односно казнената одредба од чл. 60 од истиот закон, каде е предвидено дека одговорно лице во правното лице и физичко лице кое заради стекнување на имотна корист увезува или пушта во акцизно правен слободен промет меѓу производи и етилалкохол без контролни марки, ќе се казни со затвор од една до 10 година.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на нејасна и непотполна фактичка состојба.

По наоѓање на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е непотполна и нејасна.

Првостепениот суд прифатил дека шишињата од алкохол - ликер, точно наведени во изреката на пресудата имало залепено контролни маркици - бандероли, кои со текот на времето од употреба биле оштетени, односно одлепени, дека за овој алкохол била платена акциза од правното лице ДООЕЛ „А“ од О, како увозник и акцизен должник, а понатаму овој алкохол бил испорачан на фирмата „Г-К“ од К, а од таму алкохолот - ликерот е набавуван од правното лице „К-Д“ од Д. Овие факти првостепениот суд ги прифатил од изведените писмени докази, испратниците - фактури бр. 100-1/871 и бр. 100-1/1226. Од известувањето на ДООЕЛ „А“ од О, првостепениот суд утврдил дека бар кодот на увезениот алкохол - ликер, како производ има исти број на бар кодот на алкохолот - ликерите што биле одземени од обвинетиот, а за кој алкохол увозникот платил акциза.

По оценка на овој суд, овие решителни факти кои се прифатени не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази.

Бројот на бар кодот на секој производ не го става увозникот, туку

производителот и истиот број на бар кодот на шишињата алкохол - ликер, што се одземени од обвинетиот при извршената контрола и бројот на бар кодот на шишињата алкохол - ликер, кои се увезени од фирмата „А“ од О, не е доволен доказ дека е платена акциза од увозникот.

Вештото лице Фиданчо Ц - дипломиран економист од К дал наод и мислење само по однос на износот на акцизата, што требало да се плати за алкохолот -ликерот точно наведени во изреката на пресудата, во износ од 3.300.00 денари, за 10 шишиња ликере „Г“ и утврдил дека предметните шишиња ликер биле без бандероли. На вештото лице не му биле презентирани писмените докази, односно испратниците -фактурите, како и известувањата од увозникот „А“ од О, која писмена документација се однесува за набавен алкохол од увозникот, преку фирмата „Г-К“ од Д, ниту пак бил извршен увид во книговодствената документација кај правното лице „К-Д“ од Д. За овој суд останува неразјаснет фактот дали предметниот алкохол - ликер одземен од обвинетиот е набавен од „Г-К“ од К, за кој увозникот од О платил акциза, како тоа го прифатил првостепениот суд. Од тие причини било потребно да се изврши дополнително вештачење од вештото лице преку извршен увид во книговодствената документација кај увозникот, кај фирмата „Г-К“ од К, како и кај правното лице „К-Д“ од Д, на кој начин ќе се утврди дали предметните шишиња со ликер биле со бандероли или одбраната на обвинетиот не се потврдува со дополнителното вештачење.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и поради неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

2.= Решение на Основен суд Кочани К.бр.39/08 од 20.05.2009 год.,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.12/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр.39/08 од 20.05.2009 год. ја запрел кривичната постапка поведена под К.бр.39/08 по поднесената приватна тужба од тужителот Д. С. од Д. преку неговиот полномошник, адвокат Г. Б. од Б., против обвинетиот С. Д. од Д., за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ согласно чл.53 од ЗКП, а поради откажување на приватниот тужител од приватната тужба. Притоа одлучил трошоците во постапката секоја страна да ги сноси своите.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжаленото решение во кое одлучил трошоците на постапката секоја странка да ги поднесе своите, сторил суштествена повреда на одредбите на постапката по чл 355 ст.1 т.11 и ст.2 од ЗКП, бидејќи неправилно ги применил одредбите од чл 93 од ЗКП, а со тоа донел решение кое е нејасно и неможе да се испита неговата законитост.

Имено, во чл.93 ст.3 од ЗКП утврдено е дека приватниот тужител е должен да ги надомести трошоците на постапката од чл.89 ст.2 т.1 до 6

од ЗКП, нужните издатоци на обвинетиот, како и нужните издатоци за награда на неговиот бранител ако постапката е завршена со пресуда со која се ослободува обвинетиот од обвинението или со решение за запирање на постапката. Притоа утврдено е дека ако постапката е запрена поради откажување од тужба, обвинетиот и приватниот тужител можат да се порамнат во поглед на нивните меѓусебни трошоци.

Меѓутоа, во одредбите од ЗКП не постои формулација да трошоците на постапката секоја странка си ги поднесе своите, како што одлучил првостепениот суд. Од друга страна бидејќи во списите по предметот не постојат податоци за висината на трошоците судот не можел да ги порамни обвинетиот и приватниот тужител во поглед на нивните меѓусебни трошоци, согласно законската одредба.

Од наведените причини следуваше овој суд да ја уважи жалбата на обвинетиот по однос на одлуката за трошоците на постапката и обжаленото решение да го укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

3.= Решение на Основен суд Кочани, К.бр.286/09 од 5.02.2010 година,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.125/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр.286/09 од 5.02.2010 година приговорот поднесен од обвинетиот П. Ј. од нас.О., К., против пресудата на Основниот суд во Кочани, К.бр.286/09 од 23.12.2009 година го отфрлил како недозволен и притоа одлучил таа пресуда да остане во сила.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.431-г од ЗКП, бидејќи првостепениот суд погрешно и незаконито одлучил кога донел решение со кое што поднесениот приговор од страна на обвинетиот против пресудата К.бр.286/09 од 23.12.2009 година го отфрлил како недозволен. Имено, од увидот во списите на предметот се гледа дека првостепениот суд постапувајќи по поднесениот обвинителен предлог од Основниот јавен обвинител од Кочани, против обвинетиот П. Ј. за кривично дело "Неплаќање издршка" од чл.202 ст.1 од КЗ, без одржување на главен претрес донел пресуда под К.бр.286/09 од 23.12.2009 година, со која обвинетиот за ова кривично дело е огласен за виновен и му е изречена алтернативна мерка-условна осуда и против таа пресуда обвинетиот преку својот бранител, адвокат Ј. П. поднел приговор.

Првостепениот суд постапувајќи по поднесениот приговор закажал главен претрес за ден 5.02.2010 година, за кој ги повикал странките, како и бранителот на обвинетиот, адвокат Ј. П. На претресот се јавил Основниот јавен обвинител, како и обвинетиот Ј. П., кој што на записник на претресот изјавил дека се откажува од приговорот поднесен против таа пресуда, па врз основа на ваквата негова изјава првостепениот суд го донел сега обжаленото решение.

Со донесувањето на ваквото решение постапил спротивно на чл.431-г ст.2 од ЗКП, бидејќи обвинетиот може да се откаже од правото на приговор, но до закажувањето на главниот претрес. Со оглед дека со доставување на покани до странките главниот претрес бил закажан, на кој што се јавил Основниот јавен обвинител и обвинетиот, во овој случај тој не може да се откаже од правото на приговор, односно од поднесениот приговор, туку според погоре цитираната законска одредба тоа можел да го стори пред тоа, до закажувањето на главниот претрес.

4.=Решение на Основен суд Кочани К.бр. 262/2009 од 19.02.2010 година,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.130/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр. 262/2009 од 19.02.2010 година, го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр. 327/2009 од 27.10.2009 година, поднесен од Основното јавно обвинителство Кочани, против обвинетиот Д. А. од с. О, за кривично дело „поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ. Трошоците на постапката одлучил да паднат на терет на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за повреда на КЗ во смисла на чл. 382 т.2 од ЗКП. Имено од изведените докази, првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетиот Д. А. од с. О. во постапката пред Основниот суд во Кочани што се водела против него, за кривично дело „Разбоничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ, како соизвршител, пред истражниот судија преку неговиот бранител, А. З. С., адвокат од К. поднел доказ, каса прими бр.19 од 01.02.2009 година, иако знаел дека доказот е лажен, а со цел да го прикрие своето лажно алиби, дека во периодот од 30.01.2009 година, до 01.02.2009 година, престојувал во Република Грција, поточно во Костур. Дека обвинетиот Д. А. поднел доказ за кој знаел дека е лажен, првостепениот суд неспорно утврдил од извршениот увид во листингот од ПС за ГК „Меџитлија“, бидејќи во истиот е наведено дека А. Д. на ден 31.01.2009 година во 07,31 часот и истиот ден во 22,43 часот ја минувал границата. Во конкретниот случај неспорно е дека обвинетиот во постапката пред истражниот судија поднел доказ за кој знаел дека е лажен, меѓутоа првостепениот суд од сето ова извел погрешен заклучок, неосновано прифаќајќи дека постоеле основи за исклучување на противправноста, односно дека имало околности што ја исклучуваат кривичната одговорност, бидејќи лицето Д. А. бил во својство на обвинет, и дека истиот не се опоменува во смисла на чл.223 од ЗКП, како и сведоците, а поради кое нешто и обвинетиот не бил должен да ја зборува вистината, односно дека обвинетиот можел да кажува и неистини. Ваквата констатација на првостепениот суд е погрешна, од причини што обвинетиот Драганчо Ангелов се товари за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, а не за кривично дело „Давање лажен исказ“ од чл. 237 ст.1 од КЗ. Во чл. 366-а ст.1 од КЗ е наведено дека, ова кривично дело го чини „тој што во постапка пред

суд или во управна постапка ќе поднесе докази за кои знае дека се лажни“. Имајќи го во предвид ваквиот законски опис за предметното кривично дело, јасно произлегува дека законодавецот воопшто не врши конкретизација на лицата кои што можат да бидат сторители на кривичното дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, како што тоа е случај со кривичното дело „Давање лажен исказ“ од чл. 367 ст.1 од КЗ, односно законодавецот допушта можност сторител на ова кривично дело да биде секој учесник во постапката пред суд или управната постапка кој ќе поднесе докази за кои знае дека се лажни, а кое нешто индиректно упатува на заклучок дека никој од учесниците во постапката пред судот, вклучувајќи го и обвинетиот, а во конкретниот случај Д. А. законодавецот не го ослободува од кривична одговорност.

Имајќи го во предвид горе наведеното, по наоѓање на овој суд не се исполнети законските услови предвидени во чл. 262 ст.1 т.2 в.в. со чл. 424 од ЗКП, поради што овој суд одлучи како во изреката на ова решение.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања, односно да постапи по поднесениот обвинителен предлог против обвинетиот Д. А. од с. О., а кој се товари за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, да ги изведе сите нужни и расположливи докази и при нивна целосна анализа и оценка да донесе една правилна и законита одлука.

5.= Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.223/07 од 29.01.2010 год. под 1.1. и под II. за обвинетите С. А.од К. во осудителниот дел и за обвинетата З. А. од К. во ослободителниот дел,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.178/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.223/07 од 29.01.2010 год. под 1.1. обвинетата С. А.од К. ја огласил за виновна за едно продолжено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.5 в.в. со ст.2 и ст.1 и чл.45 од КЗ, за кое дело ја осудува на казна затвор во траење од 2 (две) години, во која казна и се засметува времето проведено во притвор сметано од 15.12.2006 год. до 22.12.2006 год. и ја задолжува да плати на име паушал сума во износ од 10.000 денари, како и на име трошоци на постапката сумата во износ од 9.440,00 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената Р. М. за остварување на пријавеното оштетно побарување се упатува на спор.

Со истата пресуда под I. 2. обвинетиот Б. А. од К.е огласен виновен за кривично дело "Противзаконито посредување" од чл.359 ст.2 од КЗ, за кое е осуден на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци и е задолжен да плати на име паушал сумата од 3 000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а во корист на буџетските средства.

Со истата пресуда под II. врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП се ослободува од обвинение обвинетата З. А. од К. за едно продолжено кривично дело "Фалсификување службена исправа" од чл.361 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот, а трошоците во овој дел од постапката паѓаат на товар на буџетските средства.

Жалбата на обвинетиот Б. е неоснована.

Не стои жалбениот навод за сторена суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.1 и т.11 од ЗКП поради следните причини:

Неосновано е тврдењето на обвинетиот Б. дека судечкиот совет не бил прописно составен, бидејќи од увидот во записникот за главен претрес видно е дека претресот завршил на ден 18.01.2010 год., а од увидот во записникот за советување и гласање, кој записник овој суд врз основа на чл.82 ст.4 од ЗКП го разгледа, се утврдува дека пресудата е донесена на 18.01.2010 год. во истиот состав на советот кој учествувал во текот на судењето. Со самиот факт што против членот на судечкиот совет, судијата К. С. со одлука на Судски совет на Република Македонија на одржана седница од 14.01.2010 год. се повела постапка за утврдување на нестручно и несовесно вршење на судиската функција и да времено се одалечува од вршењето на судиската функција до правосилното окончување на постапката, автоматски не значи и суштествена повреда на постапката. Ова од причина што како прво во самата одлука на Судски совет на Р. М. не е наведен конкретен датум од кога времено се одалечува од вршење на судиската функција судијата К. С, а како второ од увидот во самиот штембил ставен на самата одлука видно е дека одлуката во Судскиот совет е заведена под бр.106 бр.-07-35/15-09 од 18.01.2010 год. и ова одлука е доставена односно примена во Основниот суд во Кочани на 20.01.2010 год., што значи Основниот суд се до приемот на Одлуката на Судскиот совет на РМ немал никакво службено сознание дека судијата К. С. е времено одалечен од вршење на судиската функција во времето кога е донесена обжалената пресуда.

Објавувањето на пресудата - чл.344 од ЗКП, во непотполн совет т.е. поради факт што судијата Киро Стефанов не присуствувал на денот на објавувањето на донесената пресуда 29.01.2010 год., по оцена на овој суд исто така не преставува апсолутна повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи пресудата ја објавува претседателот на советот, а неприсуството на член на советот при објавувањето на пресудата, е повреда која настапила по донесување на пресудата и не може да влијае на пресудата и барањето поради таква повреда да се укине пресудата би било без никаква цел.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и за сторена повреда од т.11 на чл.355 од ЗКП, бидејќи по оцена на овој суд пресудата во делот за обвинетиот Б. е јасна, разбирлива и во истата се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, кои се утврдени од изведените докази на кои првостепениот суд им поклони целосна верба, а од кои судот ја утврдува кривичната одговорност и степенот на вината на обвинетиот Б. за стореното кривично дело за кое е огласен за виновен.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и по однос на жалбениот навод за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Неспорно е дека според решението бр.04-10865/1 од 19.10.2001 год. обвинетиот Б.А. е распореден на работно место Раководител на РЕ за поштенски сообраќај во ЦРПС К., Подружница - ЦРПС-К. Исто така неспорно е дека обвинетиот Б. како раководител на РЕ за поштенски сообраќај во ЦРПС К., Подружница - ЦРПС-К., според Правилникот за внатрешна организација и систематизација на работните места, на

вработените во ЈП за поштенски сообраќај „М. п.“ - С. бр.03-4364/1 од 10.04.2000 год. меѓу другото е задолжен „да го организира вкупниот процес на работа во Работната единица и во единиците на поштенската мрежа и превзема мерки за прописно извршување на поштенските услуги; ги следи и применува законските прописи; се ангажира за доследо применување на општите и посебните акти на Претпријатието и др“. Од друга страна самиот Б. признава на главниот претрес дека тој по добиената наредба од раководителот на подружницата на ПТТ - К. на ден 07.03.2005 год, од шалтерот ги повлекол парите и во плик заедно со примерок од чекот ги дал на З. А. Исто така признава дека чековите тој ги парафирал. Благајникот на шалтерот С.П. истакнува дека не се сеќава на кого ги исплатила парите, но признава дека шифрата на чекот 2355 е нејзина шифра па вели сигурно јас сум ги исплатила. Од изјавите на сведоците Д. П., В. М., С. Н. и М. К. правилно првостепениот суд утврдува дека овие сведоци не биле критичниот ден во поштата во К. и не ги подигнале - примиле наведените износи, нити тие лично се потпишале на предметните упатници кои гласат на нивно име за прием на еднократна парична помош исплатена од ЈУМ Центар за социјални работи К. Од одбраната на обвинетата З. А. правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетата З. по давањето на упатниците од обвинетиот Б. и по негово барање да ги потпише, таа ги потпишала упатниците кои гласеле на лицата Д. П., В. М., С. Н. и М. К. во нивно име со свој потпис, а потоа одкако обвинетиот Б. и ги предал парите во износ од 57.000,00 денари, да таа сите пари ги предала на обвинетата С.А. Од друга страна обвинетиот Б. не ги оспорува овие факти, дека му било кажано од неговиот раководител Б. дека се јавила првообвинетата С, дека ќе испрати лице од Центарот на кое да му бидат исплатени парите на име еднократна парична помош на наведените лица по списокот и другите документи доставени во поштата. Обвинетиот Б. иако знаел дека во поштата постои Упатството за вршење на готовински платен промет во поштите и дека според чл.15 од истото исплатата по упатниците може да се врши лично само на лицето на кое гласи самата упатница или на лице од него овластено со полномошно, а такво полномошно обвинетата З. А. немала нити од наведените цитирани лица, нити од обвинетата С. А. и дека таква исплата не смее да се изврши на обвинетата З., тој лично посредувал кај шалтерскиот работник на поштата С.П., па искористувајќи го своето влијание како непосреден раководител на работната единица за поштенски сообраќај во К, ги подигнал парите во износ од 57.000,00 денари и ги предал на обвинетата З. А. - вработена во ЈМУ Центар за социјални работи К.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд опишаните дејствија во изреката на обжалената пресуда на обвинетиот Б. А. од К. правилно правно ги квалификувал како сторено кривично дело "Противзаконито посредување" од чл.359 ст.2 од КЗ, за кое го огласува за виновен и осудува на казна затвор, бидејќи и по оценка на овој суд во неговите дејствија се содржани елементите на ова кривично дело. Имено во чл.15 ст.1 и 2 од Упатството за вршење на готовински платен промет во поштите (кое е донесено од Генералниот директор на П. б. а.д.С. врз основа на чл.57 од Статутот на П. б. а.д. С.) е пропишано: „1. Упатниците (упатница за исплатана готовина обр.ПП41-чл.14) се исплатуваат по правило на примачот според адресата означена

на упатницата. 2. Упатницата се исплатува лично на примачот или на лице ополномоштено од него за прием на упатничкиот износ, во неговиот стан односно деловната просторија или во пошта". Во чл.16 од цитираното Упатство е пропишано дека „примачот на упатницата може да го прими упатничкиот износ и преку полномошник. Полномошното го заверува за тоа овластен надлежен орган - нотар или дипломатско претставништво". Значи од сите изведени докази правилно првостепениот суд утврдува дека обвинетиот Б.противзаконито посредувал кај својот шалтерскиот работник С.П. да изврши службено дејствие исплата на пари по упатници кои гласат на наведените лица во изреката, иако знаел дека такво дејствие не смеел да преземе, затоа што наведените лица не само што не биле присутни, но и истите не ги потпишале лично упатниците за готовинска исплата, а нив ги потпишала обвинетата З. и на нејзе неовластено - незаконски ги предал исплатените парите на ден 07.03.2005 год.

Овој суд посебно го ценеше жалбениот навод на обвинетиот и неговиот бранител да постоел основ кој ја исклучува противправноста кај обвинетиот Б., а тоа е да приемот на парите од поштенскиот благајник и предавањето на истите на обвинетата З. А. да го извршил по наредба на Раководителот на Поштата во К. - Б. Д., но овој суд и овој навод го одби како неоснован. Ова од причина што Раководителот Б. Д. не му рекол на обвинетиот Б. да изврши незаконито дејствие, но напротив овој сведок во својата изјава на главниот претрес вели „Точно е тоа дека во текот на Март месец 2005 год. мене ми се има јавено директорката С. и ми има кажано дека ќе испрати некое лице вработено во центарот за да подигне некои пари на име еднократна парична помош за некои лица, меѓутоа не ми кажа точно ниту за кои лица, ниту кои износи ќе треба да се исплатат. Кај мене дојде З., па јас ја испратив кај Б.да таму ја завршат работата. Му се јавив на Б.и му кажав дека лице од центарот ќе дојде кај него за да подигне некои парични средства на име еднократна парична помош ако е се во ред. Јас не сум знаел, ниту прашав дали за овие чекови има списоци и дали има полномошно, тоа го оставив да го провери Б., па откако тој потоа ги беше исплатил овие парични средства јас го прашав дали е се во ред, а тој ми одговори дека е така". Од друга страна обвинетиот Б. ова содржина на изјавата на сведокот Б. не ја оспорува, а вели дека З. не ја познавал и откако З. ги потпишала упатниците дека тој лично ги однел на шалтерот и побарал шалтерскиот работник да ги исплати овие чекови, па откако ги обработи ми ги даде лично на мене парите, а јас потоа ги однесов и дадов на З. Обвинетиот Б.исто така во своја одбрана истакнува дека тој знае кои се неговите работни задачи и дека работата на поштата е регулирана со правилник за поштенско работење, за благајничко сметководствено работење и правилникза платен промет.

По оценка на овој суд неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и по однос на одлуката за изречената санкција - казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Ова од причина што по оценка на овој суд изречената казна затвор на обвинетиот Б. е правилна, законита и нужна за остварување на целите на казнувањето од чл.32 од КЗ, а при нејзиното изречување првостепениот суд ги ценел сите околности од чл.39 од КЗ - отежителните, а посебно олеснителните околности. Според висината на изречената казна затвор истата претставува законски минимално

запретената казна за ова дело, чиј максимум се движи до пет години.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.375 од ЗКП се одлучи како во ст.1 т.е. пресудата.

Овој суд одлучи како во ст.И- решението од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи осудителната пресуда за обвинетата С. А. е противречна самата на себе или со причините. Имено во дадениот опис на кривичното дело во изреката на пресудата, од една страна првостепениот суд утврдува да обвинетата С. со преземените дејствија прибавила поголема имотна корист и тоа за себе 117.750,00 денари, а за други износ од 154.300,00 денари и за Буџетот на РМ преку Министерството предизвикала поголема имотна штета во вкупен износ од 272.050,00 денари.која корист и предизвикана штета е елемент на кривичното дело за кое обвинетата С. е огласена за виновна, а од друга страна во истата изрека оштетената Р. М. за остварување на пријавеното оштетно побарување се упатува на спор, со што се доведува под сомнение утврдената прибавена имотна корист односно причинета штета, дали навистина се остварени. Во самото образложение на пресудата се вели дека оштетената РМ за остварување на оштетното побарување се упатува на спор, бидејќи законскиот застапник на Р. М. - Државниот правобранител С. К. во ова постапка изјавил дека пријавува оштетно побарување, но истото не можел да го прецизира и барал да се упати на спор, бидејќи освен главницата што како штета ја има претрпено Р. М., истата ќе бара и камата за соодветниот период. Меѓутоа ваквото тврдење на судот е во директна противречност со изјавата на Државниот правобранител С. К., кој на записник за главен претрес во завршен збор изјавил дека во име на оштетената Р. М. пријавува оштетно побарување спрема обвинетата С. во износ од 774.590,00 денари, а по однос на евентуалната камата на овој вкупен износ бара судот да ги упати на спор. Токму во тоа се огледа и директната противречност на изреката на пресудата со причините, со оглед да кривичното дело кое го сторила обвинетата С.предизвикало штета за Буџетот на Р. М. во наведениот износ во изреката на пресудата, а Државниот правобранител побарал да се надомести, судот бил должен да истата ја досуди во утврдениот износ, а за разликата да упати на спор. Барањето за надомест на штета во поголем износ од утврдениот од судот, не е причина да не се досуди никаков надомест, бидејќи од изведените докази е утврдено во постапката да постојат веродостојни податоци за досудување на имотноправното побарување во еден дел. Под услов оштетениот и да не бара надомест на штета судот е должен согласно чл.97 од КЗ да ја конфискува противправно прибавената имотна корист.

Изреката на пресудата по оценка на овој суд е нејасна и неразбирлива и во делот под т.1, кога првостепениот суд утврдува дека обвинетата С.,а за лицата М. К., Р. М., Ј. З., Ј. М., Ј. С, Д. Т., Б. Ј. и Д. Ј. овозможила да прибават имотна корист во вкупен износ од 41.900,00 денари", од каде произлегува ваквиот износ.

Пресудата не е јасна и разбирлива и по однос на решителниот факт, за исплатена еднократна парична помош на лицето Б. Ј. по цитираните решенија на стр.13 од пресудата, бидејќи збирот изнесува

20.000,00 денари, а не 20.500,00 денари, како што прифаќа судот.

Понатаму пресудата не е јасна и по однос на решителниот факт - за износот од 2.500,00 денари исплатен на име С. Т. на ден 24.03.2005 год., кој го примил - присвоил тој износ, дали обвинетата С. или сведокот Ј. Т., а од тоа зависи дали обвинетата С. треба да одговара и за овој износ и кој е степенот на нејзината вина.

Сторената суштествена повреда која е од апсолутен карактер има придонес по оцена на овој суд и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувааше да се пресудата за обвинетата С. укине и предметот во тој дел врати на повторно судење, каде првостепениот суд по изведување повторно на изведените докази ќе ги острани сторените повреди за да може по нивната анализа и оцена да донесе една правилна и законита одлука.

Овој судја укина и ослободителната пресуда за обвинетата З. А. од К., бидејќи пресудата во тој дел е нејасна и неразбирлива и контрадикторна на изведените докази. Дејноста на ЈМУ „Центар за социјална работа“ во К. е од јавен интерес (чл.3 од Законот за социјалната Заштита-Службен весник РМ бр.50/97. .161/08). Според цитираниот закон социјалната заштита е организирана дејност од страна на државата за спречување и надминување на основните социјални ризици на кои се изложени корисниците на социјална заштита. Обвинетата З. е неспорно дека е вработена во ЈМУ „Центар за социјална работа“ во К. како социјален работник. Знбачи таа е лице кое врши работи од јавен интерес(чл.122 ст.9 од КЗ) па според тоа таа е (јавен службеник) службено лице согласно чл.122 ст.4 од КЗ и поради тоа е неприфатлив ставот на првостепениот суд дека обвинетата З. не е службено лице нити одговорно лице и дека дејствијата кои З. ги преземала а кои се опишани во изреката на ослободителната пресуда не преставуваат продолжено кривично дело Фалсификување на службена исправа од чл.361 ст.1 од КЗ.

Поради горе изнесеното, а со оглед да не може да се испита правилната примена на законот, следувааше да се пресудата за обвинетата С. и З. укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење за дејствијата за кои обвинетата С. е огласена за виновна со првостепената пресуда, бидејќи за дејствијата кои не ги прифатил првостепениот суд и дал образложение во пресудата правилно не ги прифатил, бидејќи навистина не постојат докази, а за З. за дејствијата за кои е истата ослободена со првостепената пресуда

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите и ги острани сторените повреди на постапката, па по повторно изведување на доказите и нивна анализа и оцена ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното погоре, а врз основа на чл.375 и чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката под ст I и II.

6.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.201/08 од 18.02.2010 год.,- УКИНА ТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.179/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.201/08 од 18.02.2010 год. обвинетиот В. С. од с.В. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл.300 ст.2 в.в. со чл.297 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 5 (пет) години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на оштетените како тужители на име трошоци по постапката сума во износ од 54.920,00 денари како и да плати на име трошоци по постапката во износ од 50.334 денари во корист на Основниот суд - Кочани. Оштетените како тужители В. и Т. Г. и Н. С., сите од с.З, за остварување на оштетното побарување ги упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда, по оценка на овој суд се доведува под сериозно сомневање по однос на решителните факти, а особено дали постои причинско последична врска помеѓу дејствијата на обвинетиот В. при управувањето со неговото патничко возило марка „Ланчија-федра“ со рег.бр.ЦЦ-690 БХ и настанатите последици.

Ова од причина што утврдените решителни факти дека обвинетиот Венцо ПМВ „Ланчија федра“ го управувал во критичното време и место со брзина од 52 км/ч, која била пречекорена за 12 км/ч од дозволената и под дејство на алкохол од 0,84-0,97 промили, а движејќи се по својата десна коловозна лента, сметано во правец на своето движење, по оценка на овој суд се доведуваат под сериозно сомнение дали имаат влијание за остварениот директен преден лев челен судир - контакт, со предниот лев челен дел на возилото на сега покојниот С. Г, кој со ПМВ “Југо корал“ со рег.бр. ШТ 528-КХ, кое го управувал исто така под дејство на алкохол од 1,80 промили и со брзина од 71 км/ч и чие возило било навлезено на левата коловозната лента, сметано во правец на движењето на ПМВ „Југо корал“ или поточно на коловозната лента по која со возилото се движел обвинетиот В. за околу 30 до 50 см, од кој остварен контакт меѓу двете возила доаѓа до остварување на штетните последици - смрт на С. Г. и уништување на ПМВ “Југо Корал“ со рег.бр.ШТ 528 КХ.

За овој суд основано се поставува прашањето која е причината за навлегување на левата коловозна лента на возилото „Југо корал“, управувано од покојниот С, дали поради непрописно движење на возилото “Ланчија федра“ управувано од обвинетиот, кој се движел по својата десна страна од коловозот или причината е од субјективен карактер на страната на покојниот С, кој поради присуството на алкохол во крвта на организмот од 1,80 промила бил „потполно неспособен за

управување со моторно возило“, како што се тврди во вештачењето на Институтот за судска медицина и криминалистика - Скопје. Од друга страна, по оцена на овој суд и кога се анализираат ширините на двете возила од 3,40 м. во споредба со ширината на патот од 3,60 метри, сепак останува одредено растојание од 20 см. без да се сметаат зејените банкини за безбедно разминување доколку покојниот С не бил навлезен со своето возило на левата половина од патот.

Од друга страна вештото лице К. К. од Бирото за судски вештачења, кој вештачењето го извршил врз основа на увидот во судските списи без да излезе на лице место, при непосредниот распит пред судот изјавил дека „меѓусебно двете возила можеле да се забележат на растојание не поголемо од 34 метри, а тоа растојание може да биде и помало ако тоа свиокот не го овозможува. Понатаму појаснува дека ПМВ „Ланчија-федра“ се насочило во десно пред судирот на растојание од 14,6м. При еден таков наод и мислење за овој суд останува под сомнение во склопот на досега укажаното, дека се доведува во прашање дали фактот што обвинетиот бил под дејство на алкохол и да возилото го управувал со брзина од 52 км/ч, а притоа се движел по својата десна страна од патот, имаат било какво влијание за остварениот контакт со ПМВ „Југо Корал“, управувано од покојниот С. т.е. дали до незгодата е дојдено по вина на обвинетиот В. или не, и дали под такви услови - под дејство на алкохол и управување со над дозволената брзина на возилото, обвинетиот можел да реагира така како што реагирал - бегане со возилото крајно десно.

Поради овие причини овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да се жалбата на обвинетиот уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе повторно изведените докази, меѓутоа заради правилна примена на чл.14 од ЗКП овој суд цени дека со оглед на фактот да сообраќајното вештачење е вршено само врз основа на списите по предметот, потребно е да судот нареди да се изврши реконструкција на незгодата со помош на вешти лица од Бирото за судски вештачења, на кој начин би се остраниле сите сомневања во пропуштањата на обвинетиот и покојниот и би можело преку една целосна анализа и повторна оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита длука.

Бидејќи жалбата на оштетените како тужители се однесуваше само поради одлуката за санкцијата, а пресудата се укинува, затоа овој суд ја оцени како беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 98/2005 од 12.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.227/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите Ј Ј од нас. О, Т Д, В П, двајцата од В ги огласил за виновни и тоа, обвинетиот Јован за две кривични дела „Измама во службата“ од чл. 355 ст.3 в.в. ст.1 како помагач в.в. со чл. 24 од КЗ, обвинетиот Т Д од В за две кривични дела „Измама во службата“ од чл. 355 ст.3 в.в. со ст.1 како помагач в.в. со чл. 24 од КЗ и обвинетиот В за две кривични дела „Измама во службата“ по чл. 355 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Ј за двете кривични дела со казна затвор во траење од по 5 месеци, согласно чл. 44 го осудил на една единствена казна затвор во траење од 6 месеци, второобвинетиот Т за двете кривични дела му изрекол казна затвор во траење од по 9 месеци, а согласно чл. 44 му изрекол единствена казна затвор во траење од една година, а трето обвинетиот за двете кривични дела на казна затвор во траење од по една година, согласно чл. 44 го осудил на единствена казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци. Воедно ги задолжил обвинетите со паушал сума од по 4.000,00 денари, како и на име трошоци во постапката сума од 6.000,00 денари и да платат солидарно, а второобвинетиот да плати износ од 40.220,00 денари, а третообвинетиот износ од 27.840,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд основани ссе жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани, по основот на одземањето на имотната корист. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), така што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и непотполна. Од изреката се утврдува под т.1 колку изнесува противправната имотна корист со која се стекнал ЈТД „Ч“ В и тоа износ од 873.460,00 денари во 2000 година, а под т.2 од изреката е наведена противправната имотна корист со која се стекнал ЈТД „Ч“ од В во 2001 година и тоа износ од вкупно 1.400.000,00 денари.

Од законскиот опис на кривичното дело од чл. 355 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, се утврдува дека за постоење на ова кривично дело е потребно службеното лице во вршењето на службата да има намера за себе или за друг да прибави противправна имотна корист со поднесување лажни сметки или на друг начин ќе доведе во заблуда овластено лице да изврши незаконита исплата.

Првостепениот суд не утврдил кој е оштетен од преземените противправни дејствија на обвинетите опишани во изреката на пресудата, чии парични средства се потрошени при крпењето на дупки со асвалт и емулзија при извршувањето на градежните работи во 2000 и 2001 година, дали се работи за Локалната самоуправа во В или пак оштетен е Фондот за уредување на градежно земјиште, при Општина В, ако е оштетен Фондот дали тој имал статус на правно лице во критичниот временски период, не се изведувани докази од првостепениот суд за утврдување на овој факт, ако е оштетената Локалната самоуправа на В не е сослушан преставник на Локалната самоуправа. Од списите во предметот се

констатира дека во својство на сведетел е сослушан градоначалникот на Вво критичниот временски период, Г А, но тој не е сослушан како преставник на Локалната самоуправа В, ниту пак истиот се произнел по однос на постоењето или непостоењето на штета на Локалната самоуправа В со преземените противправни дејствија на обвинетите.

Откако ќе се утврди кој е оштетен, дали оштетениот бара оштетно побарување и во кој износ, во зависност од тоа чии парични средства се користени за обавување на градежните работи, ќе се одлучи и за противправната имотна корист, и во изреката на пресудата правното лице ЈТД „Ч“ В треба да биде задолжен за враќање на имотната корист прибавена на противправен начин.

Вој чл. 97 ст.1 и 2 од КЗ е предвидено дека, никој не може даја задржи посредната или непосредната имотна корист прибавена со кривично дело, а имотната корист ќе се конфискува со судска одлука, со која е утврденои извршување на кривично дело, под услови предвидени со КЗ.

Во чл. 100 од КЗ е утврденои дека, ако со кривичното дело на сторителот е прибавена имотна корист за правното лице, користа ќе се конфискува од него.

Првостепениот суд требало да ги има во предвид горе наведените законски одредби од КЗ и да донесе одлука за противправната имотна корист, кога е донесена осудителна пресуда спрема тројцата обвинети.

Покрај тоа, првостепената персуда не содржи доволно причини за решителни факти, по однос на точното утврдување на потрошениот асвалт и останатите градежни материјали користени при обавувањето на градежно - занаетчиските работи врз основа на склучените договори за изведување на градежно занаетчиски работи врз основа на непосредно спогодување меѓу Општина В како нарачател и ЈТД „Ч“ од В како изведувач на работите од 31.08.2000 година и од 22.10.2001 година.

Согласно овие два договори, изведувањето на градежните работи требало да го обави ЈТД „Ч“ В кои се состојат од крпење на дупки со асвалт БНХС-16 на улиците во градот В, а врз основа на премер - пресметка како составен дел на договорот.

Првостепениот суд не се впуштил во утврдувањето на решавачкиот факт, дали се обавени градежните работи по улиците на В - крпење на дупки и со каков градежен материјал и во колкава количина, дали тоа било сторено според предвидениот премер -пресметка, односно дали оваа пресметка е реализирана од изведувачот ЈТД „Ч“ В. Сите овие факти требало да се утврдат со вештачење од вешто лице - градежен инженер, така што со точност ќе се утврди дали навистина договорените обврски од склучените два договори се реализирани од изведувачот.

Не е утврдено дали постојат писмени докази, освен склучените два договори погоре споменати, од кои ќе се утврди точно на кои улици, на кои места во В било планирано и извршено обавување на градежните работи, а во врска со тоа и точно утврдување на количината на асвалт и друг градежен материјал кој што бил при тоа употребен, од што зависи и висината на причинетата штета, односно прибавената имотна корист од ЈТД „Ч“ В.

При утврдувањето на решавачките факти по обавеното вештачење од вешто лице - градежен инженер, првостепениот суд требало особено да ги цени констатациите на финансикото вештачење од вештото лице

дипломиран економист К М, од Бирото за судско вештачење С, дека во списите од предметот нема писмени докази, ниту такви се презентирани на увид на вештото лице од ЈП „М П Подружница Ш за испорака, продажба и наплата на асвалт на изведувачот ЈТД „Ч“ В во текот на 2000 година, дека седумте издатници, точно наведени по број и дата на стр.6 од финансното вештачење, со меморандум на ЈП „М П“ Подружница Ш за испорака на асвалт АБ-8 во количина од 106 тона се фиктивни документи, бидејќи со нив не е извршена никаква испорака на асвалт АБ-8, во количина од 106 тона од ЈП „М П“ на ЈТД „Ч“ В ниту пак е извршено плаќање или пак книжење на овие писмени документи во 2000 година, градежна книга во оригинал или фотокопија за 2000 година не е презентирана на увид пред вештото лице, иако била побарана, а фотокопијата на градежната книга што постои во списите од предметот со опис на крпењето на дупки е без печат од двете страни и е неприфатлив како веродостоен доказ за обавени градежни работи и дека фактурата бр.1 од 13.02.2000 година на износ од 873.460,00 денари според записникот на УЈП не е валиден документ, туку фиктивен, бидејќи е неспорно дека нема соодветна книговодствена документација - градежен дневник и градежна книга за извршени градежни работи.

За 2001 година треба да се ценат констатациите на вештото лице К М.дека за овој временски период 10-те испратници по број и дата точно наведени на стр.12 од финансното вештачење, со меморандум од ЈП „М П“ Подружница Ш, кои се однесуваат на испорачан асвалт БНХС-16 на количина од 77 тона и 210 кгр. емулзија на ЈТД „Ч“ од В, за 10 и 11 месец 2001 година, како и градежните дневници во фотокопија и месечните извештаи за работа на асвалтната база Л, укажуваат на фактот дека е навистина испорачан асвалт БНХС-16 во споменатата количина од 77 тона и 210 кгр.емулзија на ЈТД „Ч“ од В, за што е издадена фактура бр. 8 од 20.03.2001 година, со која се задолжува ЈТД „Ч“ на износ од 261.800,00 денари со 19 % ДДВ, а без ДДВ 220.000,00 денари, која сума е книжена во финансната картица на сметка 1201, што се води во сметководството на ЈП „М П“ Подружница Ш. По однос на 15-те испратници по број и дата наведени на стр.9 и 10 од финансното вештачење, кои се без печат и меморандум, според вештото лице се фиктивни, од причини што плаќањето и книжењето според нив во 2001 година не е извршено, а се однесуваат на 146 тони асвалт БНХС-16 и емулзија од 630 кгр.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, цениме дека се доведува во прашање и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, за која сметаме дека е нејасна и непотполна и поради тие причини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да ги цени жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани по основот на одлуката за кривичната санкција и одредбите од КЗ за ублажување на казна, да нареди градежно вештачење од страна на градежен инженер од Бирото за судско вештачење С, според погоре наведените упатстав на овој суд, да изврши споредба на ова градежно вештачење со констатациите и решителните факти кои произлегуваат од финансното вештачење, на кој начин ќе

утврди потполна, јасна и правилна фактичка состојба и ќе донесе законита и правилна одлука.

Согласно чл. 399 од ЗКП (Пречистен текст) овој судја отфрли жалбата изјавена од обвинетиот Т Д од В како ненавремена, бидејќи од списите во предметот се утврдува дека обвинетиот Т ја примил лично првостепената пресуда на ден 25.03.2010 година, а жалба изјавил на 22.04.2010 година, по протекот на законски предвидениот рок од 15 дена од приемот на пресудата, кој рок е наведен и во правната поука на пресудата, но бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштественик повреди на одредбите од ЗКП и поради нејасна и непотполна фактичка состојба, така што причините поради кои е донесена ваквата одлука одат и во корист на обвинетиот Т Д кој изјавил ненавремена жалба, првостепената пресуда се укинува и во делот за обвинетиот Т Д како и за останатите двајца обвинети В П и Ј Ј.

8.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.12/10 од 08.04.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.321/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр. 12/10 од 08.04.2010 год. обвинетиот Д. К.од П. го огласил за виновен за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 (четири) месеци. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 3.000.00 денари, а оштетениотЖ. П. од К. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, во конкретниот случај првостепениот суд не ги извел сите можни и расположливи докази, а од изведените докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои ја утврдил фактичката состојба и кривичната одговорност на страната на обвинетиот, по наоѓање на овој суд воопшто не може со сигурност да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Од увидот во изведените писмени докази, посебно во дактилоскопска анализа на траги од папиларни линии од 31.12.2009 год. од МВР - Оддел за крим. техника О, произлегува дека фиксираните траги не биле идентични со отпечатоците од обвинетиот Д.. Исто така првостепениот суд својата одлука ја заснова и на даденото самопризнание на обвинетиот на главен претрес, меѓутоа согласно чл.341 од ЗКП првостепениот суд бил должен признанието на обвинетиот да го провери во колерација со други докази, бидејќи колку и да е целосно таквото признание судот не го ослободува од должност да изведува и други докази, а посебно поради тоа што обвинетиот во текот на постапката дал

две сосем спротивни изјави. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Д. го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Суштествената повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

9.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.38/2008 од 14.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.361/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.38/2008 од 14.05.2010 год. обвинетиот М. Т. од Д. согласно чл.342 т.3 од ЗКП, го ослободил од обвинение дека сторил едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Воедно приватниот тужител С. Д. од Д. го задолжил да му ги надомести трошоците во постапката на обвинетиот М. Т. од Д. во вкупен износ од 11.640,00 денари, во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе и на причините дадени во образложението на пресудата. Имено во изреката на пресудата е наведено дека обвинетиот се ослободува од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП, да сторил едно кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а во образложението на пресудата се наведува дека приватниот тужител откако извршил прецизирање на тужбата побарал обвинетиот да се огласи за виновен за едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ и за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Од увидот во записникот за главен претрес од 14.05.2010 год. овој суд констатира дека тужителот воопшто не извршил прецизирање на приватната кривична тужба, како што се наведува во образложението на пресудата, а во завршен збор предложил обвинетиот да биде огласен за виновен и казнет според законот само за едно кривично дело, притоа не прецизирајќи за кое. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд првостепениот суд го пречекорил обвинението и со тоа сторил суштествена повреда на постапката во смисла на чл.381 ст.1 т.9

од ЗКП.

Понатаму првостепениот суд со донесената пресуда обвинетиот М. Т. од Д. го ослободил од обвинение дека со дејствијата поконкретно опишани во изреката на пресудата сторил потезок облик на кривичните дела "Клевета" и "Навреда" предвидени во ст.2 од чл.172 и чл.173 од КЗ (кога делото е сторено преку печат, радио, ТВ, електронска пошта или други средства за јавно информирање или најавен собир), притоа не имајќи ги во предвид измените на КЗ од 15.05.2006 год., со кои измени ст.2 (делото сторено преку средства за јавно информирање) од чл.172 и чл.173 се избришани.

Поради сите овие напред наведени причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

10.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.131/10 од 09.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.452/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.131/10 од 09.06.2010 год. врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободува од обвинение обвинетиот Т. Ѓ. од К. за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Оштетениот И. П. од К. го упатил на спор да го оствари своето имотно-правно побарување, за трошоците на постапката во износ од 1.950,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, бидејќи првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, а утврдените факти не произлегуваат од изведените докази. Имено судот не навел доволно причини од каде утврдил дека обвинетиот имал намера да одземе 2-3 кг. компири и 2 до 3 кг. грав, односно не утврдил дека обвинетиот одел кон тоа да прибави предмети од помала вредност. Од друга страна и самиот обвинет во своја одбрана изјавува дека не забележал што има внатре во тезгите, бидејќи бил затекнат од полицијата при кршењето на катанците.

Фактичката состојба е погрешно утврдена. Со оглед на фактот што обвинетиот не знаел што има внатре во тезгите, тогаш можело да се очекува дека ќе одземе се што ќе најде. Со самиот факт што тој ги скршил катанците од двете тезги покажува дека немал намера да одземе малку компири и грав. Меѓутоа судот прифатил дека обвинетиот ги кршел катанците за да ги отвори тезгите со намера да одземе предмети од помала вредност и затоа смета да се работи за обид за "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и да не било пропишано казнување за ова дело. Ваквиот став на првостепениот суд е неприфатлив и погрешен, бидејќи законодавецот предвидел казнување во обид за кривично дело "Кражба" од чл.235, па од тука постои и казнување за обид на кривичното

дело "Тешка кражба", бидејќи кривичното дело "Тешка кражба" е поврзано со кривичното дело "Кражба", со таа разлика што кривичното дело "Тешка кражба" е квалификуван облик на кражбата и се разликува само по начинот на извршувањето на дејствијата и по вредноста на одземените предмети.

Поради изнесеното следувахе да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

11.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.146/10 од 23.06.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.453/10.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.146/10 од 23.06.2010 година обвинетиот С. М. го огласил за виновен за кривично дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од три години, а воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000,00 денари, а на име трошоци на постапката износ до 1.950,00 денари. Од обвинетиот се одземени 24 куршуми калибар 7,62 мм за автоматска пушка и со истите ќе се постапува согласно законот за извршување на санкции.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои вотоа што изреката на пресудата противречи, односно не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од кои судот се раководел при донесувањето на побиваната одлука.

Имено, противречноста на изреката на побиваната пресуда со содржината на изведените докази се состои во тоа што од изведените докази во текот на доказната постапка првостепениот суд утврдил дека обвинетиот С. М. од К. во периодот од 2001 година од точно не утврдена дата па се до 04.04.2009 година во семејната куќа во која живеел на ул.„К. Р.“ бр..., во фиока од ветрината од неговата соба неовластено држел поголема количина на муниција и тоа 27 куршуми калибар 7,62 мм за автоматска пушка кои на граѓаните им се забранети, додека од увидот во изготвеното писмено вештачење од страна на МВР Оддел за крим техника-С. РЕГ од година, на кој доказ првостепениот суд во целост поколнил верба, произлегува дека предметните куршуми пронајдени кај обвинетиот претставуваат муниција наменета за автоматска пушка како и полуавтоматска пушка.

Согласно чл.4 ст.2 т.2 од Законот за оружјето "Автоматско огнено оружје се категоризира во категорија А-оружје чие набавување е забрането", додека согласно чл.4 ст.3 од Законот за оружјето "Полуавтоматското оружје се категоризира во категорија Б-оружје што може да се набавува врз основа на одобрение", кое нешто индиректно упатува на заклучок дека полуавтоматското оружје не им е забрането на

граѓаните, односно дека истото граѓаните може да го набавуваат и поседуваат само врз основа на одобрение од надлежен орган.

Имајќи го во предвид горе наведеното, во конкретниот случај се јавува сомнение дали предметните куршуми пронајдени кај обвинетиот се наменети и можат да се користат исклучиво само за автоматска пушка како што и прифатил првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда или пак истите можат да се користат и за полуавтоматска пушка, а кој факт е од релеватно значење за овој кривично правен настан, бидејќи еден од битните елементи на кривичното дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ е да "Огненото оружје, муницијата или експлозивни материји им се забранети на граѓаните".

Исто така првостепениот суд во образложението на пресудата не навел причини за решителните факти од кои се раководел при донесувањето на побиваната одлука, односно првостепениот суд од изведените докази во текот на доказната постапка утврдил дека предметните куршуми на број 27, а пронајдени кај обвинетиот С. М., претставуваат "поголемо количество," без притоа во образложението на пресудата да наведе образложени причини на кои ја темели ваквата одлука, а кое нешто е од релеватно значење, бидејќи во конкретниот случај "поголемо количество " претставува исто така еден од битните елементи на предметното кривично дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји " по чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, од кој ќе зависи дали обвинетиот С. М. сторил кривично дело по ст.1 или пак сторил потешок облик на делото предвиден во ст.2 од чл.396 од КЗ.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто неможе да се испита ниту правилната примена на КЗ, поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и оценка, да повика и сослуша вешто лице за експлозивни и оружје на околностите дали предметните куршуми калибар 7,62 мм на граѓаните им се забранети или не, дали истите се наменети само за автоматско оружје или може да се користат и за полуавтоматско оружје, односно дали може да се набавуваат и поседуваат врз основа на одобрение од надлежен орган, па од утврдувањето на овие факти и околности првостепениот суд ќе може со сигурност да утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот С. Ма. се содржани битните елементи на кривичното дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји" по чл.396 од ст.2 или од ст.1 на истиот член од КЗ, како и да се позанимава со прашањето дали 27 куршуми претставуваат поголема количина на муниција, а по потреба да изведува и други докази и по утврдување на сите решителни факти на кои е укажано со ова решение да може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека првостепената пресуда се укинува поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која овој суд внимава по службена должност согласно чл.393 од ЗКП, а со

жалбата изјавена од страна на обвинетиот пресудата се побива само поради одлуката за казната, истата во конкретниот случај е беспредметна.

12.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 107/2006 од 04.06.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.514/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите К А од С и Н К од К ги огласил за виновни за по едно кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и им изрекол алтернативна мерка - усовна осуда, во траење од по 6 месеци, која нема да се изврши доколку во рок од една година не сторат ново кривично дело, ги задолжил обвинетите со паушал од по 2.500,00 денари како и солидарно да ги надоместат трошоците во постапката од 13.000,00 денари. Од ДООЕЛ „Е К“ К одзел конфискувана противправно прибавена имотна корист во износ од 223.030,00 денари и истиот го задолжил во рок од 30 дена од правосилноста на оваа пресуда ги упатил овие средства на сметката на Б на Р М.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. На оваа суштествена повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 од ЗКП.

Во изреката на пресудата стои дека од купувачот ДООЕЛ „Е К“ К, се одзема - конфискува противправно прибавената имотна корист во износ од 223.030,00 денари и купувачот е задолжен во рок од 30 дена од правосилноста на пресудата на Бна РМ да ги уплати горе наведениот износ на парични средства.

Првостепениот суд не го анализираше прашањето дали ненаплатениот ДДВ претставува прибавена противправна имотна корист во конкретниот случај како тоа го прифатил првостепениот суд прибавена имотна корист од купувачот ДООЕЛ „Е К“ од К со неговото неплаќање на ДДВ, кога од изведените докази, односно од финансното вештачење на вештото лице В Т од неговата изјава на главниот претрес, се утврдува дека во периодот на продажбата и фактурирањето на купопродажната цена, согласно Уверението на УЈП Дирекција Ш од 25.12.2007 година, продавачот ДПТУ „К П“ во стечај од К, не бил регистриран како даночен обврзник, од што произлегува дека и не бил во обврска да врши фактурирање на ДДВ, па од тука и не постои обврска за купувачот за наплата на ДДВ во износ од 223.030,00 денари.

Во списите од предметот постои само фактура од 12.11.2002 година, во која е внесен износот на цената на предметната самопослуга која се продавала на ул „Р П“ во К и износот на данокот на промет од 3 %, а не е внесен износот на ДДВ, кој според првостепениот суд требало да го плати купувачот, што упатува на заклучок дека купувачот не бил

задолжен со фактура од продавачот за наплата на ДДВ.

Не е јасно од кои причини при утврдувањето на решителните факти, првостепениот суд прифатил дека најпрво била издадена фактура во која покрај цената на предметната самопослуга бил внесен и износот на ДДВ, што требало да го плати купувачот, а потоа била изготвена друга фактура, без назначување на ДДВ, но при утврдување на фактичката состојба не се споменува број и дата на првата фактура и дали таа прва фактура во која бил наведен износот на ДДВ постои во книговодството на двете фирми, односно ДПТУ „К П“ во стечај и ДООЕЛ „Е К“ од К.

Во врска со наплатата на ДДВ и немање на обврска за наплата на ДДВ од купувачот, бидејќи во критичниот временски период продавачот не е даночен обврзник во таа смисла е дадена и изјавата на претставникот на оштетениот УЈП - Кочани Д Л од главен претрес одржан на ден 30.04.2008 година, кој појаснил дека продавачот не бил даночен обврзник за ДДВ во критичниот временски период и не бил надлежен при изготвувањето на фактурата да го искаже износот на ДДВ, освен во случаи кога и купувачот даде согласност во фактурата да биде назначен и износот на ДДВ, кој се согласил да го плати, иако истиот не може да го поврати после реализацијата на фактурата, така што купувачот да има сознание дека продавачот не е даночен обврзник.

Од страна на вештото лице не е одговорено на прашањето дали имајќи го во предвид фактот дека при првиот објавен оглас на 12.09.2002 година, за прва јавна продажба на имотот на ДПТУ „К П“ во стечај, меѓу кои недвижности била и предметната самопослуга, што била подоцна продадена на „Е К“ од К било наведено колку изнесува купопродажната цена што требало да се плати и ДДВ, а исто така во решението Ст.бр. 26/2001 од 05.11.2002 година на Основниот суд во Кочани со кое предметната самопослуга била досудена на ДООЕЛ „ЕК“ од К по цена намалена за 25 % од првично утврдената 19,237,50 евра во денарска противвредност од 1 173.840,00 денари, со кое решение постоело задолжување на купувачот да ја плати покрај купопродажната цена данокот на промет и ДДВ, кое решение неспорно не било обжалено ниту од стечајниот управник, ниту од купувачот, дали може да се прифати ценејќи ги горе наведените докази, дека купувачот се сложил да плати ДДВ кога продавачот не е даночен обврзник и ДДВ не може да биде повратено.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, од кои со сигурноист ќе се утврди дека постои обврска за наплата на ДДВ од страна на купувачот и дали горе наведениот судски оглас за јавна продажба од 12.09.2002 година и решението на обвинетиот К Ст.бр. 26/1 од 05.11.2002 година се доволни докази без постоење на фактура со назначено ДДВ, да купувачот бил за тоа информиран од продавачот, дека тој не е даночен обврзник за ДДВ, но и покрај тоа купувачот да се сложил да плати ДДВ со оглед на фактот дека споменатото решение од 05.11.2002 година не било обжалено ниту од купувачот, ниту од стечајниот управник и дали споменатото решение од 05.11.2002 година создава обврска за купувачот за наплата на ДДВ.

Покрај тоа, во изреката на пресудата стои и по однос на двајцата обвинети дека со преземените противправни дејствија, купувачот ДООЕЛ „Е К“ од К прибавил имотна корист, ја купил предметната недвижност - самопослуга на ул„Р П“ во К, без одржување на второ рочиште за

продажба, без плаќање на купопродажната цена во дадениот рок и предавање на недвижноста во сопственост на купувачот, кои факти ги прифаќа и овој суд, меѓутоа не е јасно од кои причини во петитумот на обвинението кое било прецизирано како и во изреката на пресудата, не стои колку изнесува ијмиотната корист со кое се здобил купувачот „Е К“ од К со купување на предметната недвижност, која постапка за купопродажба е незаконита, преземена од двајцата обвинети.

Сметаме дека, износот на ДДВ од 223.030,00 денари не претставува имотна корист прибавена од купувачот, во писменото известие од оштетениот - Државното правобранителство на РМ - писмен поднесок упатен до Основниот суд во Кочани, стои дека постои оштетно побарување од 223.030,00 денари, но во писмениот поднесок се предлага обвинетите да бидат задолжени да ја надоместат материјалната штета, а не фирмата купувач „Е К“ од К. Првостепениот суд требало да се позабави со прашањето дали со самото купување на предметната недвижност, односно самопослуга во незаконски спроведена постапка од обвинетите, при неспорен факт дека самопослугата е продадена по цена намалена за 25 % од претходно утврдената вредност, иако не е спроведено второ рочиште, на кое можело самопослугата да се продаде под утврдената вредност, без склучување на Договор за продажба со непосредно спогодување во писмена форма, и без положена гаранција од купувачот, дека купувачот се стекнал со имотна корист на овој начин погоре опишан, ценејки го фактот дека предметната самопослуга можела да се продаде по проценетата утврдена вредност, а под утврдената вредност и процена со одржување на второ рочиште за продажба, во законите спроведена постапка.

Поради горе наведените причини, при повторното судење, првостепениот суд треба да ги анализира и разјасни горе наведените факти, да утврди во конкретниот случај што претставува прибавена имотна корист, ценејки ги сите околности под кои се случил кривично правниот настан, дали спрема купувачот треба да се изрече конфискација на имот во висина на ДДВ, а што се однесува утврдувањето на фактите во врска со постоењето на обврска за плаќање на ДДВ од страна на купувачот, да нареди ново финансво вештачење од Бирото за судско вештачење во С.

Поради сторените суштествени повреди и неутврдените решителни факти во целост, фактичката состојба се става под сомнение, а исто така овој суд не можеше да се произнесе и за примената на материјалното право спрема обвинетите.

13.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.136/10 од 30.06.2010 год., -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.517/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр. 136/10 од 30.06.2010 год. обвинетиот Н. М. од В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Убиство" од чл.123 ст.2 т.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 15 (петнаесет) години, во која казна затвор му се засметува времето поминато во притвор сметано од 09 02.2010 год. па

понатаму. Воедно го задолжил да плати на име судски паушал износ од 12.500,00 денари и на име трошоци во постапката да плати износ од 160.900,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Основан е жалбениот основ за сторена суштествена повреда на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива нема целосен и јасен опис во што се состои вршењето на семејно насилство. Во образложението од пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини по однос на постоењето на кривичното дело, а со тоа и кривичната одговорност на обвинетиот. За сите решителни факти што првостепениот суд ги зел за точни и докажани, нема целосно покритие во изведените докази. Првостепениот суд ги утврдил врз основа на една реална и логична претпоставка за настанот, без да непосредно ги изведе постоечките докази. При ова во образложението од пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини за решителните факти по однос на истакнатите жалбени наводи, од кои е утврден начинот на нанесувањето на смртоносниот удар над оштетената, предметот со кој е нанесена повредата, кога е настапила смртта кај оштетената.

Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот во кујната од семејната куќа, со погоден предмет со врвост дел од острицата удрил во оштетената, со што и нанел убодна рана во надворешната страна од грбот. Ова го утврдил единствено од исказот на свидетелката И. М. - ќерка на обвинетиот, која што како непосреден свидетел на настанот се наоѓала помеѓу обвинетиот и оштетената, но не го видела моментот на ударот.

За да целосно и правилно се утврди овој решителен факт потребно е потврда и од вештите лица што ја извршиле обдукцијата над оштетената. Овие вешти лица можат да разјаснат начинот и можноста за нанесување на повредите од позицијата во која бил обвинетиот со покојната и дали утврдените решителни факти во пресудата се правилно утврдени. Првостепениот суд од вештите лица треба да побара да дадат одговор дали со оглед на растојанието помеѓу обвинетиот и оштетената, како и на видот, посебно правецот и длабочината на убодната рана е можно обвинетиот да нанесе два удари над оштетената во нејзиниот грб (плешка). Вештите лица треба да дадат одговор, со оглед на ивиците на убодната рана, дали истата е нанесена со ножот со ребраста острица, како што е пронајден на лице место или пак истата е нанесена со механичко средство со врвост и сечивен дел, без ребраста површина.

Со оглед на фактот да обвинетиот се брани дека не го нанел убодите на оштетената, а претпоставува дека претходно истата од шупата во дворот донела дрва за огрев, па е можно со повреда да се задобила од некој остар предмет во шупата- каде наводно имало лимови, шајки и др.

Преку распитот на обдуцентите може да се провери и одбраната на обвинетиот, дали е можно нанесување на таков вид на две убодни рани во грбот на оштетената од невнимание во шупата од каде ги земала наводно огревните дрва.

Исто така обвинетиот се брани дека смртта кај оштетената може да

е настаната и поради немарен и несовесен однос на лекарите, па вештите лица треба да се произнесат и по однос на овие факти.

Обдукциониот протокол не е доволно јасен во однос на времето на настапувањето на смртта кај оштетената, посебно со оглед на видот, големината и длабочината на убудната рана, за колкав временски период (неполна минута по нанесувањето на убудната рана) може да се исполни белодробното плучно крило со крв и истекување на крвта преку носот и устата. Утврдувањето на овој решителен факт е од важност за проверка на одбраната на обвинетиот дека оштетената убудната рана ја здобила од невнимание во шупата при земањето на дрва, а пред да настапи расправијата со истиот. Утврдувањето на овој решителен факт е од важност за да се утврди, а и да се провери одбраната на обвинетиот, дали можело да спречи и настапи прекин на причинската врска помеѓу нанесувањето на убудната рана и смрт кај оштетената, со превземање на благовремена хирушка интервенција над оштетената, односно дали смртта настапила како резултат на натамошен тек на повредата, а не поради немарен однос на лекарите.

За постоење на кривичното дело "Убиство" од чл.123 од КЗ потребно е да постои пресметлива личност, да дејствувала со смисленост, при што друго лице да е лишено од живот. При ова намерата и мотивот не се конститутивни елементи на ова кривично дело, а се од важност а утврдување на степенот на виноста.

Првостепениот суд преку распит на вешто лице невропсихијатар ја утврдил пресметливоста на обвинетиот во времето на извршувањето на кривичното дело. Истиот се наоѓал во состојба на тешко пијанство со 1,68 г/кг. на алкохол во крвта. И покрај таквата состојба на тешко пијанство вештото лице смета дека обвинетиот во времето на извршувањето на кривичното дело знаел што прави и можел да го свати значењето на делото што го превзема. Меѓутоа за утврдувањето на мотивот за извршувањето на кривичното дело, а со оглед на фактот дека пред убиството настапила семејна расправија помеѓу обвинетиот и оштетената, првостепениот суд не утврдил факти дали обвинетиот со оглед на настанатата расправија се довел во состојба на раздражност и од каков карактер е истата и дали истата и со каков степен влијаела за да обвинетиот се одлучи да ја лиши од живот оштетената, односно дали одлуката да ја лиши од живот оштетената ја довел на миг во состојба на силна раздражност или пак истата одлука ја имал уште кога се ставал под дејство на алкохол. Овие решителни факти првостепениот суд можел да ги утврди преку целосен распит на ова вешто лице.

Без изведување на докази и утврдување на овие решителни факти не може да се провери законитоста на донесената пресуда. Поради ова следува пресудата да се укине и предметот вратина на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе повторно изведените докази, како и да ги распраша вештите лица-обдуценти на горе укажаните прашања за утврдување на сите решителни факти, а исто така ќе треба преку невропсихијатриско посматрање од Клиниката во С. да се утврди пресметливоста на обвинетиот во времето на вршењето на кривичното дело, а притоа да се има во предвид неговата алкохолисаност и раздражност, како би можело по повторно изведување на сите

предложени и нови нужни докази преку една сестрана анализа и нивна оцена да се донесе една правилна и законита одлука.

14.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.270/07 од 29.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.603/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.270/07 од 29.06.2009 година, обвинетиот С. С. од с.П., В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување"од чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и притоа го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 35.400 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 10.000 денари, а исто така го задолжил на Бирото за с. р. да му ја надомести сторената штета и тоа да му поврати 1858 кг.товна риба-калифорниска пастрмка, 35.101 кг.бел ориз и 285.509 кг.оризова арпа или пак за истите да му плати денарска противвредност и тоа за товната риба-калифорниска пастрмка 408.760 денари, за белиот ориз 1.228.535 денари и за оризовата арпа 4.568.144 денари или вкупно 6.205.439 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што дадените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека договорот за купување, чување, користење и обновување на добиток, бр.08-296/1 од 29.11.1993 година и договорот бр.08-60/30 од 14.04.1994 година за складирање, чување и обновување на стоки, обвинетиот С. С. како одговорно лице-директор на ЗЗ"М. п." од с.Б. ги склучил со Дирекцијата за р. с. р., што е во спротивност со изведените докази според кои тој во тоа време не бил одговорно лице-директор на оваа задруга, туку директор бил во периодот од 6.07.1998 до 1.03.2004 година, што и е наведено во првостепената пресуда. Неспорно е дека овие два договори тогаш се склучени помеѓу задругата и оваа дирекција, но истите во име на задругата биле потпишани од тогашниот застапник-директор на задругата С. Љ., а не од обвинетиот. Инаку, без разлика што договорите не ги склучил, односно потпишал обвинетиот, истиот како директор на задругата бил должен да се придржува на овие два договори за обврските кои ги имала задругата во врска со складирањето, чувањето и обновувањето на стоките и добитокот што се предмет на тие договори.

Од друга страна, првостепениот суд ги прифатил поединечните и вкупните цени и вредности на овие стоки и добиток според обвинението, кои што се во спротивност со изведените докази. Имено, судот прифатил дека цената на товната риба-калифорниска пастрмка изнесува 220 денари за 1 килограм, на белиот ориз 35 денари и на оризовата арпа по 16 денари за еден килограм, што е спротивно на склучениот договор

според кој цената на калифорниската пастрмка изнесувала по 80 денари за 1 кг и спротивно на дополнителниот наод и мислење, Св. 1423/2004 од месец јуни 2009 година, дадени од вештото лице Л. В., според кои поединечните вредности на белиот ориз изнесувале 12 денари за 1 кг, на оризовата арпа 14,64 денари за 1 кг, а на рибата 80 денари за 1 кг. кои цени за наведените количини на овие стоки и добиток (риба) од страна на дирекцијата, односно Бирото за с. р. била составена фактура бр.0000196 од 31.12.2004 година на вкупен паричен износ од 4.800.263,76 денари и спротивно на тоа првостепениот суд прифатил и утврдил вкупна штета во износ од 6.205.439 денари. Овој износ, како имотно правно барање првостепениот суд и го досудил на ова биро како оштетен, иако неговиот претставник В. К. во истрагата истакнува имотно правно барање за рибата, белиот ориз и оризовата арпа во различни количини и парични износи кои се разликуваат од утврдените со пресудата и со дополнителното вештачење, заедно со фактурираните количини и цени од нивна страна, а истата на главниот претрес повторно е сослушана, но конкретно не ги кажува тие количини и парични износи, притоа наведувајќи дека ова биро ова побарување го пријавило во стечајната постапка.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи утврдените поединечни и вкупни цени на рибата и оризот не се правилно утврдени според изведените докази. Во основното вештачење се дадени цени на овие стоки и тоа за рибата 220 денари за 1 кг, за белиот ориз 35 денари и оризовата арпа 16 денари, кои цени првостепениот суд ги прифатил и утврдил со првостепената пресуда, а во дополнителниот наод и мислење тие цени се дадени според направениот попис на 10.03.2004 година, кога е констатиран кусокот на овие стоки, односно добиток и тоа по 12 денари за 1 кг на белиот ориз, 14,64 денари на оризовата арпа и 80 денари за рибата, кои количини и цени се поклопуват со оние дадени во фактурата на Бирото за с. р. од 31.12.2004 година, која се однесува за неговите побарувања спрема задругата. Значи, според цените дадени во дополнителното вештачење паричните побарувања се помали (4.800.263,76 денар), а судот утврдил и досудил оштетно побарување по повисоки цени и во поголем вкупен паричен износ и тоа 6.205.439,00 денари.

Поради сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваеше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

15.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.327/2008 од 12.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.605/09.

«Основениот суд Кочани » со обжалената пресуда К.бр.327/2008 од 12.06.2009 година обвинетите М. Г. и Љ. Г., двајцата од К. ги огласил за виновни како соизвршители во смисла на чл.22 од КЗ за продилжено кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по три месеци. Воедно обвинетите ги задолжил да платат на име паушал секој посебно износ од по 2.000,00 денари во корист на буџетските сретства, потоа обвинетите ги задолжил

солидарно да платат на оштетениот Д. Г. на име надомест на штета износ од 1.019,67 фунти во денарска противвредност од 79.207,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. На оштетениот Д. Г. одлучил по правосилноста на пресудата да му ги врати предметите одземени со потврда за привремено одземени предмети и тоа: сметка од Стопанска банка (виза) издадена од терминал од ДОО Д. на 07.03.2008 година со вкупен износ од 13.900,00 денари, банкарски извештај од Баркликард виза од 12.05.2008 година составен од два листа на име Д. Г., банкарски извештатај од Баркликард виза од 17.05.2008 година составен од два листа на име Д. Г., банкарски извештај од Баркликард виза од 15.04.2008 година составен од два листа на име Д. Г., платежна кредитна картичка(виза) Баркликард со број 4929 4805 3947 3003 на име Д. Г. со важност 09/08-07/11.

поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападната пресуда е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд наведува дека обвинетите дејствувале со намера за себе да прибават противправна имотна корист иако знаеле дека виза кредитната картичка издадена од “Баркликард“ со број 4929 4805 3947 3003 не е нивна сопственост во периодот од 06.03.2008 година до 26.04.2008 година довеле во заблуда повеќе продавачи во продавници во Кочани и Скопје со лажно прикажување дека таа кредитна картичка е сопственост на второобвинетиот Љ. со тоа што ги навеле продавачите да со истата кредитна картичка сопственост на оштетениот Д. Г. наплатат прехранбени и непрехранбени производи што ги купувале обвинетите во повеќе наведени денови од повеќе продавници наведени во изреката, со што заедно со камати и банкарски трошоци за оштетениот Д. Г. е сторена штета од поголема вредност во вкупен износ од 1.019,67 фунти, во денарска противвредност од 79.207,00 денари. Меѓутоа, ваквата изрека не е јасна и не е разбирава затоа што во неа првостепениот суд не навел конкретно кои продавачи по име и презиме биле доведени во заблуда од страна на обвинетите.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, со тоа што во изреката на пресудата да бидат наведени со име и презиме продавачите од кои купувале обвинетите М. и Љ. Г. разни прехранбени и други производи, а плаќањето го вршеле со кредитната картичка сопственост на оштетениот Д. Г., потоа ќе треба продавачите да ги распраша на околностите дали истите имале обврска да бараат лична карта на обвинетите кога ја користеле кредитната картичка на оштетениот Д. за плаќање со истата, а потоа ако

продавачите барале лична карта од обвинетите што конкретно утврдиле при проверката, а доколку обвинетите од најразлични причини не покажувале лична карта продавачите да се прашаат на околноста зошто прифатиле да наплатат на обвинетите со туѓа кредитна картичка. Понатаму првостепениот суд ќе треба да се позанимава со прашањето дали дејствијата што обвинетите ги превзеле, а кои се неспорни, претставуваат дејствија на измама во смисла на чл.247 од КЗ или пак во нивните дејствија се содржани елементи на друго кривично дело, бидејќи неспорни се и фактите дека обвинетите до кредитната картичка сопственост на оштетениот Д. Г. дошле случајно. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на обвинетите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.292/09 од 23.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.614/10

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 23.09.2010 година обвинетиот В. Г. од с.Л, В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Обљуба врз немоќно лице"од чл.187 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 години, а воедно го задолжил да плати трошоци на кривичната постапка во износ од 15.500 денари, како и паушални трошоци ео износ од 6.000 денари, а оштетената Р. А. ја упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни и расположливи докази и не ги утврдил решителните факти за овој кривично правен настан. Првостепениот суд својата одлука ја засновува на исказот на оштетената Р. А., која што и во истрагата и на главниот претрес дала идентични изјави дека обвинетиот В. Г. во текот на месец мај 2009 година во повеќе наврати вршел обљуба врз неа, притоа опишувајќи ги кснкретно поединечни преземени дејствија на обвинетиот спрема неа.

Обвинетиот, пак во својот исказ, и во истрагата и на главниот претрес, наведува дека не вршел обљуба врз оштетената и притоа изјавува дека неа ја познавал како "нормална личност", бидејќи од секогаш ја гледал како ги врши секојдневните домашни работи околу чувањето на добитокот и вршењето на полски работи, при што ја гледал дека оди на пошумување, а исто така наведува дека познато му било дека имала интимни односи со лицето со прекар "м", кое работело во шумското стопанство во В.

Дадениот исказ на оштетената, која и во истрагата и на главниот

претрес е сослушана во присуство на психологот Љ. Т. З., од страна на психологот е оценет како веродостоен, која притоа изјавува дека на така дадениот исказ на оштетената може да и се верува, дека поради "нејзиниот интелектуален дефицит и неможноста од фантазирање" таа не можела да го измислува овој настан и дека во целост можело да се поклони верба на нејзиниот даден исказ. Според дадениот писмен психолошки наод и мислење, пак, од нејзина страна, како и според невропсихијатрискиот наод и мислење дадено од вештото лице Д-р.И. М., невропсихијатар, оштетената Р. била со заостанат душевен развој, на долна граница на умерена ментална заостанатост, но дека истата не боледувала од душевна болест, ниту пак била душевно растроена личност, така што истата била "лице со сите карактеристики на душевно заостанато лице на долна граница од средниот степен".

Според овие дадени мислења од овие вешти лица, при ваквата душевна состојба. оштетената не можела да го свати чинот на дејствијата кои што биле преземени од страна на обвинетиот спрема неа, истата била немоќна да се спротивставува на тоа и не можела да дава отпор.

Меѓутоа, ваквото дадено мислење се доведува под значително сомнение, имајќи го во предвид исказот на оштетената дадена на главниот претрес, кога на поставените прашања во врска со нејзината интимна врска со лицето викано "м.", му се спротивставила на обвинетиот, обраќајќи му се со остар тон со зборовите "не сум бе глупак еден, па се поставува прашањето дали таа можела да му се спротостави на обвинетиот, односно дали била неспособна за отпор, што претставува битен елемент за постоење на кривичното дело од чл.187 ст.1 од КЗ, за кое се обвинува обвинетиот.

Поради овие причини, заради утврдување на правилна фактичка состојба, потребно е согласно со чл.234 ст.2 и чл.240 од ЗКП од страна стручна установа да се изврши вештачење за психолошката состојба на оштетената, за да точно се утврди нејзината душевна состојба и дали во таа состојба таа била неспособна на обвинетиот да даде отпор во конкретниот случај. Исто така, со тоа вештачење потребно е со сигурност да се утврди дали таа дава веродостоен исказ во врска со постапките на обвинетиот спрема неа, односно дали ја зборува вистината дека навистина обвинетиот вршел обљуба врз неа.

Погрешно утврдената фактичка состојба е од битно влијание и за правилна примена на Кривичниот законик, бидејќи предметното кривично дело се врши со злоупотреба на душевното заболување, душевната растроеност, немоќ, како и заостанат душевен развој или друга состојба поради која тоа лице не е способно за отпор, додека обвинетиот се обвинува дека ја злоупотребил состојбата на оштетената "како лице со средна попреченост на долната граница во психичкиот развој", што значи дека таа се наоѓала во друга состојба поради која што не е способна за отпор, но судот со сигурност не го утврдил битниот факт дали таа можела да дава отпор или не.

Исто така се доведува под сомнение и фактот дали обвинетиот знаел со сигурност дека ова лице се наоѓа во таква душевна состојба, при која што не е способна за давање на отпор, изјавувајќи дека тој знаел дека таа ги врши секојдневните домашни и полски работи.

Затоа, при повторното судење потребно е првостепениот суд со

потпрашања во детали да ја сослуша оштетената за сите поединечни дејствија преземени од страна на обвинетиот спрема неа и кога точно тоа се случило, а во својство на сведок да се сослуша лицето Б. П, викан "М." ос с. П, кое што се наведува во жалбата и кое што го спомнува обвинетиот дека оштетената имала интимни односи со него.

17.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 161/2008 од 03.07.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.661/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите И Д, Д К, Д М и Е Р ги огласил за виновни и тоа обвинетите И Д и Е Р како соизвршители сториле по едно продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, а обвинетите Д К и Д М сториле по едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил, обвинетиот И на казна затвор во траење од една година и девет месеци, и Д на казна затвор од една година, обвинетиот Д на казна затвор во траење од 9 месеци, обвинетиот Е на казна затвор во траење од една година и 5 месеци и ги задолжил обвинетите солидарно да на оштетениот АД „А“ Б да му ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари и ги задолжил со паушал од по 2.000,00 денари и на име трошоци на постапката секој посебно да плати износ од 3.900,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си во делот на надоместувањето на причинетата штета на оштетениот АД „А“ Б, кога сите четворујца обвинети се задолжени солидарно на оштетениот да му ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, иако во изреката на пресудата после описот на противправните дејствија што ги презеле обвинетите, е наведено дека обвинетите И Д и Е Р како соизвршители, сториле по едно продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, обвинетите Д К и Д М сториле по едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, што укажува на фактот дека обвинетите И и Е како соизвршители ги презеле противправните дејствија опишани во алинеа 1, 2, 3 и 4 од изреката на пресудата, а обвинетиот Д К и Д М ги презеле дејствијата опишани во алинеа 1 и 2 од изреката на пресудата. Што значи, неосновано се задолжени сите четворујца обвинети солидарно да ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари, кога е неспорно дека обвинетиот И и Е со своите дејствија причиниле поголем дел од штетата, отколку обвинетите Д и Д.

По оценка на овој суд, со донесената пресуда е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од

ЗКП в.в. со чл. 316 ст.3 и 4 од ЗКП, првостепениот суд во текот на главниот претрес и при донесување на првостепената пресуда, неправилно ја применил законската одредба на чл. 316 ст.3 и 4 од ЗКП, донел решение за судење во отсуство на двајцата обвинети И и Е, иако за тоа не биле исполнети законските услови, прифаќајќи дека не се достапни на државните органи, а тоа го констатирал од известувањето на ОВР Берово, примено во Основниот суд во Кочани на 01.06.2009 година. Од содржината на споменатото известување на ОВР Берово, се утврдува дека обвинетиот И работел во К, адресата не им била позната, а за обвинетиот Е според искажувањето на неговиот брат работел заедно со И, што упатува на заклучок дека и двајцата обвинети се на работа во К. Но овие сознанија, наведени во горе наведеното известување, не упатуваат на фактот дека обвинетите Ии Е не се достапни на државните органи, туку истите се наоѓаат на работа во К, каде и живеат, а првостепениот суд со писмено барање до ОВР Кичено можел да ја дознае нивната адреса на живеење и уредно да ги покани за главен претрес.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд во еден дел е нејасна и непотполна, по однос на износот на причинетата штета на оштетената АД „А“ од Б. Од исказите на сведетелите В И и Ј С, неспорно се констатира дека зад магацинот во стопанскиот објект на АД „А“ Б биле оставени постари разбои од кои деловите од овие разбои биле вадени по потреба и истите биле вклопувани во новите разбои кои што работеле во погонот, што значи не станува збор за старо железо, односно тие делови од старите разбои имале употребна вредност и се користат при обновувањето на новите разбои во погонот на фабриката. Меѓутоа, од изведените докази пред првостепениот суд, со точност не може да се утврди, имајќи ги во предвид горе наведените факти, колкава е вредноста на овие стари разбои, ценејќи го фактот дека овие разбои не се наогале во погонот, не работеле, туку биле сместени во близина на магацинот на отворено, дека нивната вредност не може да биде иста како пазарната вредност на новите разбои во критичниот временски период. За таа цел било потребно да се изврши вештачење за точно утврдување на нивната вредност, од што зависи и оштетното побарување.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдените решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, следуваеше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

18.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.32/2007 од 15.06.2009 година.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.667/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.32/2007 од 15.06.2009 година обвинетиот Т. М. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.4 в.в.со ст.2 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци, а воедно го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 12.800 денари,

како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, додека оштетеното ЈП М. ш.-"Г." од Д. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е неразбирлива во поглед на преземените дејствија во извршувањето на кривичното дело, а наведените причини во пресудата за рашителните факти се нејасни и во значителна мерка противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил, утврдил и во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот Т. М. од собраниот паричен износ од инвалидските пензионери и тоа 78.250 денари, прибавил за лицето В. А., а преостанатиот износ го прибавил за себе, но притоа не е наведен кој е тој паричен износ кој тој го прибавил за себе. Во врска со тоа, наведените причини во образложението на пресудата се нејасни и противречни, бидејќи според изведените докази со пресуда на Апелациониот суд во Штип Гж.бр.391/2008 од 16.10.2008 година, со која е потврдена пресудата на Основниот суд во Кочани, П.бр.697/04 од 13.01.2007 година, В. А. како тужен по тој граѓански предмет е задолжен на Здружението на и. п. во К., како тужител, да му го плати тој износ од 78.250 денари на име надоместок на штета за неуплатени рати за купување на дрва на работници од фирмата "Г. т". Поради ова, кога веќе во спор е утврдено дека овој паричен износ лицето В. го должи на Здружението на и. п., тогаш истовремено не може за истиот износ на ШС"П" да му е нанесена штета.

Исто така, дадените причини се нејасни и во поглед на преостанатиот неисплатен паричен износ наведен во образложението од 282.419 денари кој според договорот и според испорачаните огревни дрва преку ова здружение, не бил исплатен на ШС"П", бидејќи според исказот на секретарот на ШС"Г."-Б. А., кој на главниот претрес одржан на ден 11.02.,2009 година е сослушан во својство на сведок, била донесена пресуда Пс.бр.260/04 со која Здружението на и. п. било заолжено на ШСТ." да плати 360.669 денари, па во тој случај, доколку обвинетиот присвоел дел од овие парични средства за себе, се поставува прашањето на кого е нанесена штета, дали на ШС"Г." или на Здружението на и. п.

Основани се и жалбените наводи дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни и расположливи докази во поглед на испорачаните дрва преку здружението, односно преку обвинетиот како негов претставник, преку кој дрвата биле распоредувани и носени на пензионерите и другите лица купувачи, како и исплатата на цената на дрвата од тие лица, бидејќи обвинетиот се брани дека дел од пензионерите на кои им биле испорачани дрва, истите не ги платиле, а дека целокупната документација во врска со испорачаните дрва ја предал на вештото лице З. В. Во вештачењето извршено од страна на вештото лице В. Ѓ. се наведени фактури потпишани од повеќе лица, кои што обвинетиот ги оспорил, кое вештачење вештото лице З. В. како што изјавува го имала

во предвид при вештачењето извршено од нејзина страна во овој кривичен предмет

Така, од изведените докази не е утврдено кои количини на огревни дрва на кои лица се испорачани (и примени) и дали тие лица, поединечно, ја имаат исплатено купопродажната цена на примените дрва од нивна страна и на кого ги имаат уплатено парите, дали на сметката на здружението или на рака на обвинетиот како негов претседател.

Затоа, при повторното судење потребно е од страна на вештото лице З. В. да се изврши комплетно ново вештачење со кое да се утврди со кои испратници на кои лица се испорачани и фактурирани дрва, дали тие дрва се платени и на кого се платени, дали на обвинетиот или пак на сметка на здружението.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и бидејќи фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

19.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 47/2009 од 30.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.669/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот М М од Б го огласил за виновен за кривично дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и го задолжил обвинетиот да плати паушал од 5.000,00 денари и го задолжил да ги надомести трошоците во постапката во износ од 22.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот во рок од 15 дена од правосилноста на пресудата да ја надомести штетата на оштетениот Д С во вкупен износ од 5.100,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот во изјавените жалби преку неговите бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата нема поткрепа во содржината на изведени докази и пресудата не содржи причини за решителните факти од кои може со сигурност да се утврди дека обвинетиот ги презел критичната вечер опишаните противправни дејствија како во изреката, за кои се терти со поднесеното обвинение.

Решителниот факт дека обвинетиот употребил сила спрема оштетениот критичната вечер, така што од него присилно одзел пари во моментот кога оштетениот Д ја проверувал сумата на пари кај себе, обвинетиот Н му истргнал 5.100,00 денари, удирајќи го со тушаници по левото уво, го прифатил за докажан, иако овој решителен факт првостепениот суд го утврдил од исказот на оштетениот Д кој не се потврдува со останатите изведени докази пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

Цениме дека првостепениот суд дал неправилна оценка на голем дел од изведените докази, не ги утврдил сите решителни факти од кривично правниот настан, поради што утврдената фактичка состојба е неправилна, нејасна и непотполна.

За овој суд, веродостојноста на исказот на оштетениот Д се доведува во прашање кога се имаат во предвид конкретните услови односно околности под кои се случил кривично правниот настан.

Неспорен е фактот дека оштетениот критичната вечер во неколку наврати конзумирал алкохол, бил во пијана состојба, дури и му е влошила неговата здравствена состојба и бил на здравствен преглед со свидетелот М К.

Од лисмениот Наод и мислење на вештото лице , лекар специјалист неуропсихијатар д-р. М И од К, по однос на оштетениот Д, за состојбата во која се наоѓал кога бил со присуство на алкохол во крвта од 1,24 промили, се констатира дека бил во состојба на припиеност, свеста му била замаглена, дошло до стеснување на видното поле, слухот му бил намален и располагал со површен мисловен процес.

Од невропсихијатрискиот Наод и мислење за оштетениот, од истото вешто лице, по извршениот психијатриски и психолошки преглед и посматрање, се утврдува дека и покрај тоа што Д не боледувал од трајно или привремено душевно растројство или болест, тој поседувал низок интелектуален капацитет, на ниво на физиолошка тапост, така што кога на оваа околност се додаде и алкохолизираната состојба во која се наоѓал, оштетениот не можел во целост да го свати значењето на своите постапки и да управува со истите.

Остануваат нејасни причините поради кои првостепениот суд не ги прифатил наодите од неуропсихијатриските вештачења на вештото лице д-р. М И од К за оштетениот Д, наведувајќи на стр.5 пасос 2 во пресудата дека исказот на оштетениот првостепениот суд го ценел како јасен и категоричен по однос на битните факти од кривично правниот настан и покрај ваквото вештачење, и при неспорен факт дека вештото лице јасно кажува во погоре споменатиот Наод и мислење дека на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба, единствено неговиот исказ може да биде прифатен за вистинит ако наоѓа поткрепа во содржината на останатите изведени докази, а првостепениот суд во конкретниот случај, по однос на противправните дејствија за кои се терети обвинетиот, единствено фактичката состојба ја темели на исказот на оштетениот, односно никој од останатите свидетели кои биле присутни за време на кривично правниот настан, освен оштетениот, не потврдуваат дека токму обвинетиот М М барал или одзел со примена на сила пари од оштетениот Д, на начин опишан како во изреката на пресудата.

При утврдувањето на фактичката состојба, во доволна мера не е ценета околноста дека оштетениот Дво повеќе наврати плаќал пијачки-ракија, пиво и други видови на пијалоци за себе, за свидетелот М К и за останатите присутни во кафеаната и во моментот на случувањето на кривично правниот настан, сослушани како свидетели, а кои до тогаш не ги познавал, а седел со нив и во двете кафеани, ги честел седејќи со нив во друштво. Покрај тоа, ги плаќал такси услугите кога заминал заедно со свидетелот М и останатите присутни во кафеаната, каде била келнерка свидетелката К, за да играат комар, од парите кои ги носел со себе оштетениот го платил и здравствениот преглед, плаќал сметка за

потрошена електрична струја, купувал лекови за мајка му, а исто така платил и за такси услугата на таксистот кој свидетелот М го однел до с. У, а оштетениот до с. С, како и такси услугата од с. С до кафеаната каде што се вратил оштетениот.

Со ниту еден доказ изведен пред првостепениот суд, не се утврдува со сигурност дека сите тие трошоци оштетениот ги подмирил од ситните пари кои го носел во неговиот десен џеб од панталоните, односно според неговиот исказ имал ситни пари за трошење 2.300,00 денари до 2.400,00 денари и дека таа сума на пари била доволна да ги подмири сите тие трошоци.

Од исказите на сослушаните свидетели на главниот претрес се утврдува дека критичната вечер пред случувањето на кривично правниот настан, оштетениот немал никаква вербална расправија со обвинетиот, ниту пак обвинетиот физички го нападнал, туку свидетелот Љ Ф во неколку наврати, а бил најблизу до оштетениот, како и Љ самиот признава го удрил оштетениот со шамари, бидејќи оштетениот бил многу пијан и почнал да го пцува, а свидетелот А, а не обвинетиот М е тој кој што на оштетениот Дму бркнал во еден од џебовите на панталоните, одземајќи му 1.300 или 1.400,00 денари, според исказот на оштетениот. Обвинетиот во критичниот момент бил во близина на оштетениот, но ниту еден од сведоците не потврдува дека се доближил непосредно до оштетениот и дека насилно му одзел 5.300,00 денари.

Решителниот факт кој го прифатил првостепениот суд за докажан, дека А му извадил пари од десниот џеп на панталоните на оштетениот, каде тој имал 2.300 до 2.400,00 денари, а не од левиот џеп, каде имал според исказот на оштетениот 5.300,00 денари, се доведува во прашање, бидејќи според исказот на свидетелката К К сослушана пред истражниот судија кратко време по кривично правниот настан, изјавила дека видела како А му бркал на оштетениот во левиот џеп од панталоните, каде оштетениот според неговиот исказ имал 5.100,00 денари, а не ситни пари. Според исказот на оваа свидетелка и оштетениот не бил сигурен колку пари имал во џебовите од панталоните и точно колку пари му земал А и од каде, бидејќи на укажување од свидетелката К дека оштетениот неосновано побарува од свидетелот А да му врати покрај ситните 200,00 - 300,00 денари уште 1.000,00 денари, од причини што оштетениот тие 1.000,00 денари ги раситнил во кафеаната каде работела Ката, по нејзиното такво укажување оштетениот се повлекува во изјавата спрема свидетелот А, велејќи „добро ако е така“. Во исказот на оштетениот Д има некои нелогичности, изјавил дека обвинетиот го удрил со рака во пределот на левото уво, а потоа со тупаници во пределот на главата и со клоци по телото, по што тој паднал на земјата, а на лекарското уверение издадено на оштетениот се утврдува и констатира црвенило на десната ушна школка а не на левата, а во изреката на пресудата првостепениот суд прифатил дека оштетениот е удрен во пределот на левото уво и тоа со две тупаници.

Исказот на оштетениот, по однос на временскиот период од неговото заминување со свидетелот М од кафеаната каде играле комар со такси возило, па до неговото повторно враќање од с. С во истата кафеана каде играле комар, но сам, без свидетелот М, кој си заминал за с. У со такси возилото, има исто така нелогичности, бидејќи оштетениот изјавил дека тоа бил временски период од критичната вечер пред

полноќ, околу 23,00 часот, кога свидетелот М си заминал во с. У, а оштетениот со такси возилото во друг правец кон с. С, за да купува керамиди, без да појасни пред судот кај кого бил за да купува керамиди и како е можно во тој временски период, околу полноќ, некој во продавница да продава керамиди во с. С.

Од исказот на свидетелката К К, се утврдува дека оштетениот лично и кажал да во времето кога со свидетелот М си заминале од кафеаната критичната вечер со такси возило, свидетелот М во правец кон с. У, а оштетениот за с. С, свидетелот М му побарал пари на заем кога биле во такси возилото и дека во таа прилика оштетениот му дал 2.000,00 денари, што значи и во такси возилото ги вадел парите од левиот џеп, а кој факт дека оштетениот на М му дал на заем 2.000,00 денари, оштетениот го оспорува на главниот претрес при извршеното соочување меѓу оштетениот и свидетелката К К.

Поради горе наведените причини, по оценка на овој суд, на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба и да се прифати за вееродостоен, истиот не се потврдува со ниту еден од изведените докази пред првостепениот суд.

Сметаме дека постои сомнение да обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се терети од чл. 237 ст.1 од КЗ, меѓутоа не постојат докази кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот ги превзел противправните дејствија како што се опишани во изреката на пресудата.

20.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 143/2009 од 25.09.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.729/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите Д А и В Р, двајцата од с. О ги огласил за виновни да како соизвршители сториле едно кривично дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по 3 години и ги задолжил обвинетите Д и В на име судски пашал платат секој посебно по 12.000,00 денари и солидарно да му ја надоместат штетата на оштетениот С С од с. С во износ од 180.000,00 денари во рок од 30 дена, сметано по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителите во изјавените жалби преку нивните бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти од кои да може да се констатира со сигурност дека обвинетите се сторители на кривичното дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ како соизвршители. Решителните факти за постоењето на кривичната одговорност на обвинетите, првостепениот суд единствено ги засновал на исказот на оштетениот С С од с. С, кој пред првостепениот суд изјавил дека лично ги забележал обвинетите критичната вечер и дека обвинетите ги презеле противправните дејствија опишани во изреката на пресудата. Меѓутоа,

исказот на оштетениот С, не наоѓа поткрепа во содржината на останатите изведени докази пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, фактичката состојба единствено се темели само на исказот на оштетениот С, сослушан во својство на сведетел и извршеното соочување меѓу оштетениот и обвинетите.

Првостепениот суд прифатил при утврдувањето на фактичката состојба дека оштетениот С ги видел обвинетите преку прозорецот од собата и тоа Д во кошот од гаражата, а В го забележал како влегува во еден од двата голубарника.

Не е утврдено на колкава оддалеченост се наоѓал голубарникот од семејната куќа на оштетениот, од каде тој ги набљудувал обвинетите, ценејќи ја околноста дека местото каде биле голубарниците според исказот на оштетениот било осветлено, дали оштетениот можел ноќта околу 03,00 часот да забележи дека околу голубарниците се наоѓаат две лица, од кои едното лице го отвара голубарникот, или пак имал можност со оглед на оддалеченоста меѓу семејната куќа на оштетениот и голубарниците, јасно да утврди кои се тие две лица преку прозорецот од собата.

Во утврдената фактичка состојба, првостепениот суд наведува дека обвинетиот В во едната рака држел пластична туба со која се заштитувал и ја ставил на главата, па останува нејасно и неутврдено каква била таа пластична туба, дали обвинетиот В ја носел со себе, зошто ја ставил на главата, од што се заштитувал, кога оштетениот не надмавнувал накај обвинетите со некаков предмет и дали е можно обвинетиот В во едната рака да ја држи црната најлонска вреќа со 60 голуби внатре, а во другата рака да ја држи пластичната туба ставена на главата, дали можел така да бега, трчајќи од местото на настанот во правец накај околните ниви.

Оштетениот изјавил дека кривично правниот настан го пријавил преку полициската патрола во 03,00 часот критичната вечер, на две униформирани лица, кои му кажале дека треба да ја затвори вратата од голубарникот, пред нив кажал дека била извршена провална кражба на 60 голуби, а овластените службени лица му кажале дека изутрината ќе дојде увидна екипа, до 07,00 часот не дошла увидна екипа, туку оштетениот повторно се јавил во полициската станица, по што дошло увидна екипа подоцна, во текот на денот. Останува нејасно дали во Билтенот на настани во ПС за критичната вечер, дали постои регистриран случај на пријавување на провална кражба на 60 голуби од страна на оштетениот на полициската патрола, кои факти првостепениот суд требало да ги утврди со поднесено барање за известување до полициската станица. Ако случајот го пријавил оштетениот пред полициската патрола, во тој случај не е утврдено од кои причини до изутрината до 07,00 часот на местото на настанот не пристигнала увидна екипа, туку тоа се случило подоцна во текот на денот, не е утврдено што пријавил оштетениот преку полициската патрола, односно пред ПС и дали ги пријавил обвинетите како сторители на кривичното дело од чл. 238 ст.1 од КЗ. Поради горе наведените причини било нужно да се сослушат во својство на сведетели овластените службени лица од полициската патрола, што тие

забележале на лице место после кривично правниот настан а што забележала увидната екипа која пристигнала подоцна.

Во поглед на вредноста на одземените голуби, првостепениот суд прифатил дека еден гулуб во време на кривично правниот настан чинел 3.000.00 денари, односно вкупна вредност за сите одземени 60 голуби, 180.000,00 денари, но првостепениот суд не изведувал докази за точно утврдување на пазарната вредност на одземените голуби, ниту пак во таа смисла е сослушано вешто лице од таа област, од овластена институција или здружение, при што треба да се утврди пазарната вредност на голубите -вртачи, што се утврдува од исказот на оштетениот С, дека му се украдени таа раса на голуби.

Првостепениот суд требало да бара известување од МВР СВР Ш - ПС К дали постои вештачење во поглед на траговите од обувките на обвинетите споредени со оние траги на обувки што се најдени на лице место од страна на овластените службени лица, а за утврдување на потполна фактичка состојба.

Покрај тоа, не се изведувани докази за утврдување на фактот дали меѓу двајцата обвинети Д и В пред кривично правниот настан имало телефонски контакти, кое нешто би упатило на заклучок дека меѓу нив постоело договарање за преземање на дејствијата за кои се теретат.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, поради тие причини овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите.

Жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Кочани е беспредметна, бидејќи овој суд одлучи да ја укине првостепената пресуда, уважувајќи ги жалбите изјавени од обвинетите преку нивните бранители по други жалбени основи, односно по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција.

21.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.127/2009 од 24.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.77/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда обвинетиот Н. А. од Д. врз основа на чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил продолжено кривично дело "Клевета" од чл.172 од КЗ и продолжено кривично дело "Навреда" од чл.173 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делота за кои се обвинува. Одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на буџетските средства. Од средствата на буџетот на РМ на обвинетиот Н. А. од Д. да му се исплатат трошоци во постапката во износ од 3.220,00 денари, а оштетениот С. Д. од Д. за остварување а штета го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази, како и поради недоволно изведување на докази, погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека не биле докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот поради тоа што приватниот тужител не успеал да ги докаже наводите од тужбата. Понатаму, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифаќа дека приватниот тужител се откажал од распитот на сведокот Г. Р., па како резултат на тоа и не го сослушал во текот на доказната постапка. Меѓутоа, од наводите во тужбата произлегува дека обвинетиот се обвинува од страна на приватниот тужител дека обвинетиот ја дал пресудата на Основниот суд во Кочани К.бр.37/08 на новинарот Г. Р со цел да му наштети на честа и угледот и достоинството на приватниот тужител и дека со тоа обвинетиот продолжил со навредите и покрај постоењето на правосилна кривична пресуда. При една ваква состојба, првостепениот суд заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба бил должен да го повика и во својство на сведок распраша новинарот Г. Р. на околноста дали обвинетиот му ја дал напред наведената пресуда на сведокот Г. или не, без разлика што приватниот тужител во конкретниот случај се откажал од распитот на сведокот Г. Р., првостепениот суд бил должен по службена должност, а со цел да ја утврди материјалната вистина и притоа да ја утврди фактичката состојба, а воедно и да ја провери одбраната на обвинетиот, да го распраша новинарот Г. Р. на напред наведените факти и околности.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за наведените кривични дела по тужбата на приватниот тужител, а како што е веќе погоре наведено без да го сослуша во својство на сведок Г. Р.

22.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.64/07 од 23.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.8/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.64/07 од 23.11.2009 год. обвинетиот Д. В. од Ш. го ослободил од обвинение согласно чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува и одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските средства, а на бранителот по службена должност, адвокатот В. Т. од К., да и се исплатат трошоци во постапката во износ од 5.850,00 денари од средствата на буџетот на РМ. Оштетениот "М." АД С. за остварување на штетата го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната

постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што, изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено при повторното судење првостепениот суд донесува една сосем спротивна одлука, со која обвинетиот го ослободува од обвинение дека го сторил предметното кривично дело за кое се товари, иако во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не постојат докази од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетиот не го сторил предметното кривично дело, поради што и понатаму останува под сомнение овој решителен факт. При повторното судење првостепениот суд во целост ја прифатил одбраната на обвинетиот Д. В. од Ш., а притоа не го имал во предвид исказот на сведокот Е. С, во кој исказ тој на многу дециден начин и во поединости и детали го опишува целиот овој кривично-правен настан. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот заедно со неговата тогашна девојка М. критичниот ден 28.01.2003 год. биле во С. Н. кај неговиот братучед - сведокот З. К., а кое нешто со сигурност не произлегува од исказот на овој сведок, бидејќи истиот не бил сигурен ниту за датумот, ниту пак за годината кога било тоа, кога обвинетиот заедно со неговата тогашна девојка М. биле кај него, поради што овој исказ по наоѓање на овој суд воопшто не е подобен да причини ослободување на обвинетиот од обвинението. Исто така првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд наведени во Решението Кж.бр.377/05 од 05.07.2005 год.со што го повредил и чл.380 ст.3 од ЗКП, односно при повторното судење повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази од кои што со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот го сторил предметното кривично дело.

Суштествените повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на повторно судење.

23.=Пресуда на Основниот суд во Кочани К.бр., 193/2009 од 09.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.80/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.193/2009 од 09.12.2009 година, обвинетиот Р. Р. од Б. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело „Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ од чл. 188 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од две години и три месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 3.000,00 денари, како и на име трошоци во постапката износ од 2.500,00 денари, а оштетената К. К. преку нејзината законска застапничка, мајката Д. К. за остварување на имотно правното барање, ја упатил на спор.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од К. е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е противречна на еден дел на содржината на изведените докази или поточно изреката на првостепената пресуда е противречна со содржината на исказот на оштетената, како и тоа дека обжалената пресуда нема причини за решителните факти. Имено, од исказот на оштетената К. К. се утврдува дека обвинетиот Р. Р. во критичниот период не ја бакнувал оштетената, ниту пак ја фаќал во пределот на градите, но и покрај тоа првостепениот суд во изреката на пресудата, а и во фактичката состојба прифаќа за утврдено дека покрај останатите дејствија обвинетиот ги превзел и напред наведените полови дејствија, односно дека ја бакнувал оштетената во образот и дека два пати ја стиснал за градата. Свидетелките Л. М. и К1. К1. тврдат со своите искази дека обвинетиот Р. Р. ги превзел и напред наведените дејствија, а кои оштетената негира дека ги превзел, но првостепениот суд во таков случај бил должен преку соочување да ги отстрани таквите противречности помеѓу содржината на исказот на оштетената и содржината на исказите на свидетелките К.2 и Л. Првостепената пресуда нема причини за решителните факти, врз основа на што, односно врз основа на кои докази првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Р. со превземените дејствија имал намера да ги задоволи своите полови страсти, ова особено е значајно поради тоа што од списите во предметот произлегува дека обвинетиот и оштетената се втори братучеди.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имаат влијание да не може да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а исто така неможе да се испита и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани сторената суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која е укажано погоре, потоа да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да изврши соочување помеѓу оштетената К. К. со свидетелките Л. М. и К1. К1. на околностите дали обвинетиот ја фаќал оштетената и стиснал за градите и дали ја бакнувал во пределот на образот, бидејќи по однос на овие факти и околности како што е веќе погоре наведено во делот за суштествените повреди постои значителна противречност помеѓу содржината на исказот на оштетената со содржината на исказите на свидетелките Л. и К.1. Исто така, првостепениот суд со цел да ја провери доследно одбраната на обвинетиот како и веродостојноста на исказите на свидетелките Л. М. и К1. К1. како и заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба да ја надолжни доказната постапка, со тоа што да ги повика на главниот претрес и распраша во својство на сведоци лицата Љ. Ф., Г. П. и В.Б., бидејќи Љ. и Г. биле заедно со обвинетиот и оштетената, а Виоплета била заедно со свидетелката Л., па преку нивните искази како што е веќе погоре наведено ќе се провери и одбраната на обвинетиот, а и веродостојноста на исказите на свидетелките Л. и К.1, по однос на околностите дали обвинетиот ја бакнувал оштетената и дали ја фаќал-

стискал во пределот на градите. При повторното судење да се утврди субјективниот елемент кај обвинетиот во смисла на тоа дали обвинетиот дејствијата што ги превзел према оштетената претставуваат полови дејствија со намера да ги задоволи своите полови страсти, па доколку такво нешто се утврди во тој случај имајќи ја во предвид тежината на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот ќе треба да се провери пресметливоста на обвинетиот.

Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а при тоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, првостепенит суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење, следуваше жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани да се смета како беспредметна, бидејќи истата е изјавена само поради одлуката за казната.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката. .

24.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.210/09 од 23.12.2009 год., - УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.81/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.210/09 од 23.12.2009 год. обвинетиот Ј. П. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распрскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 (три) години и го задолжил да плати на име судски паушал износ од 3.000,00 денари и на име трошоци во постапката износ од 4.400,00 денари. Согласно чл.396 ст.3 и чл.100-а од КЗ се одзема рачна бомба п. со ознака на рачка 86 пронадена на м.в. "Б.", атар на О. Д., во непосредна близина со државната граница со Р. Б. која моментално се наоѓа кај вештото лице З. П. и со истата да се постапува согласно чл.127 од ЗКП по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Кривичното дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распрскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, влегува во главата 33 од КЗ која ги опфаќа кривичните дела против јавниот ред и мир. До повреда и загрозување на јавниот ред и мир може да дојде на доста различни начини. Јавниот ред и мир е добро кое е од подеднакво значење како за државата, така и за поединците односно граѓаните. Одржувањето на јавниот ред и мир е од значење за нормалниот живот на луѓето во општеството.

Дејствието на извршување на основниот облик кривичното дело од ст.1 е изработување, држење, продавање, набавување или вршење размена со огнено оружје, муниција или експлозивни материји, а дејствието мора да се презема неовластено. Потешкиот облик - ст.2 на ова дело се разликува само према објектот на дејствието и да тоа оружје, експлозивни материји и муниција на граѓаните е збрането.

Според дадениот опис во изреката на обжалената пресуда обвинетиот се товари и огласува за виновен дека за период од 02.12.2008 год. од околу 18:00 часот па до 03.12.2008 год. недозволно држел во своето ПМВ "Ј." ШТ .. и во внатрешниот џеб од палтото експлозивно оружје - рачна бомба Е. со ознака на рачка - 86 која на граѓаните им е забрането. Меѓутоа, за овој суд се доведува под сериозно сомневање утврдената фактичка состојба по однос на утврдениот решителен факт во изреката на пресудата дали обвинетиот навистина неовластено ја држел предметната бомба како своја, или ја чувал како туѓа, или ја држел како овластено службено лице кое извршувало и требало да изврши службена задача - да добие информации во интерес на службата која ја вршел во полицијата, и за која се знаело и од другите службени лица. Од тука се доведува под сериозно сомнение и субјективниот елемент кај обвинетиот - умислата за извршување на кривичното дело за кое е огласен за виновен, бидејќи за постоење на вина за ова дело потребна е умисла што се состои во свест дека недозволно се држи оружје, муниција или експлозивни материји што се надвор од прометот за граѓаните. Фактот што обвинетиот не извршил веднаш пријава на својот началник и евидентирање во книгата за дневни настани, со оглед на функциите и работните задачи кои ги вршел обвинетиот во службата, не треба да се сфати како држење во смисла на цитираниот законски пропис, но треба да се сфати како еден друг однос према тој предмет - бомба, низ кој се манифестира однос на држење на бомбата од обвинетиот со цел да се оствари службен интерес за откривање на сторители на кривични дела кои илегално ја минувале границата и за кои имал информации од својот информатор кој и му ја предал предметната бомба, а за која информација обвинетиот веќе добил и задача од својот претпоставен да ја провери. Самото неевидентирање веднаш во книгата за дневни настани во полицијата на предметната бомба може да се третира како дисциплински прекршок.

Поради изнесеното овој суд утврди дека не може со сигурност да се утврди и правилната примена на КЗ, поради што се уважи жалбата и укина пресудата и врати на првостепениот суд на повторно судење.

25.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 232/2009 од 10.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.84/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот М С од с. Г П го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и 9 месеци. Воедно го задолжил обвинетиот на име судски паушал да плати 5.000,00 денари како и да ја надомести штетата на оштетениот М А од К во вкупна вредност од 1.001,366,00 денари како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 8.000,00 денари, во рок од 3 месеци од правосилноста на пресудата. Оштетениот М А за остварување на оштетното побарување за разлика од пријавеното оштетно побарување од 1.015.730,00 денари до досудената од 1.001.366,00 денари за разлика од 14.364,00 денари го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои произлегуваат од содржината на изведените докази. Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на сите елементи на предметното кривично дело за кое обвинетиот се терети, а кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот ги одзел сите предмети точно наведени во изреката на пресудата и нејзиното образложение на дрзок начин и со тоа да сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд во пресудата не навел врз основа на кои докази констатирал да обвинетиот ги одзел предметите наведени во изреката на пресудата со намера противправно да ги присвои, со исклучок на предметите сопственост на оштетениот за кои обвинетиот М признава во својата одбрана дека се предмети одземени од семејната куќа на оштетениот М А од К, а која одбрана на обвинетиот се потврдува и со исказите на сослушаните сведетели како во истражната постапка, така и на главниот претрес. Обвинетиот признава дека одзел 10 литри ракија, која ја користел за помен на неговиот татко, 20 кгр. алуминиумска ламперија, која ја продал за износ од 800,00 денари, плинска боца му дал на Б К како и оранжериска фолија за белеење, на услуга, а кои предмети во еден дел не се вратени на оштетениот, на К му продал две вреќи пченка, една вреќа тежела 23 до 24 кгр. за износ од 500,00 денари, на М вулканизерот му продал две стари гуми од по 400,00 денари за една и манометар за износ од 500,00 денари, на А Е обвинетиот признава дека му продал лист за разбичување на греди за 600,00 денари, на Б К му дал без наплата една кофа пленка во клип, а пријавувањето на предметната кражба е по протек на подолг временски период од иселувањето на обвинетиот од семејната куќа на оштетениот - август месец 2008 година, а при неспорен факт дека оштетениот неколку пати доаѓал во неговата семејна куќа за временскиот период од 2 години во кое време обвинетиот со неговото семејство престојувал во неговата куќа.

Од исказот на свидетелот К Д се потврдува делот од одбраната на обвинетиот дека обвинетиот му продал пченка 2 вреќи за 300,00 денари, а потоа според овој свидетел уште во еден наврат уште 2 вреќи за износ од 300,00 денари, односно купил пченка во количина од околу 100 кгр.

Свидетелот Бј К потврдува дека обвинетиот му дал плинска боца од 10 до 12 литра, како и четири до пет метри оранжериска фолија, која не му била наплатена на обвинетиот и 20 кгр. пченка во клип која не била наплатена.

Свидетелот М К потврдува дел од одбраната на обвинетиот кој се однесува на продажбата на обвинетиот на две половни гуми на овој свидетел, за сума во износ од 2.400,00 денари и манометар за 1.200,00 денари.

Свидетелот А потврди дека обвинетиот му продал еден лист од циркуларот, кој бил стар, за другите предмети наведени во изреката на

пресудата за кои се терети обвинетиот дека ги одзел од семејната куќа на оштетениот, со намера противправно да ги присвои, не постојат докази, од писмените докази - потврдите за привремено одземени предмети не се констатира дека овие предмети се пронајдени во домот на обвинетиот и од таму одземени, ниту пак во списите од предметот постои записник за извршен претрес во домот на обвинетиот или пак кај некои други лица на кои овие предмети можно е да биле продадени.

Не е проверена одбраната на обвинетиот кој тврди во жалбата дека голем дел од предметите што се наведени во изреката на пресудата сеуште се наогале во домот на оштетениот, од никого не биле одземени, но не е извршен увид на лице место во домот на оштетениот, како би се проверило дали овие наводи на обвинетиот се вистинити.

Од изведените докази останува неразјаснет фактот дали обвинетиот при изнесувањето на предметите бил забележан од некои соседи или други лица, на таа околност оштетениот не е сослушан, со цел тој да посочи некои сведетели за тоа. При одлучувањето првостепениот суд не го ценел во доволна мера фактот дека навистина обвинетиот со семејството подолго време живеел во куќата на оштетениот, речиси две години, и за тоа време оштетениот си доаѓал дома неколку пати и имал можност да забележи дека му нема некои од предметите во подрумот, гаражата или спратот од куќата, но тоа од страна на оштетениот не е констатирано.

Ценејќи ги сите околности под кои се случил кривично правниот настан, сметаме дека првостепениот суд треба да се позабави со прашањето дали наведените предмети во изреката на првостепената пресуда му биле доверени на обвинетиот и дали во неговите дејствија не се содржани елементите на друго кривично дело од главата на кривични дела против имотот во КЗ.

Но, во колку првостепениот суд прифати и при повторното судење дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ на начин и во време опишано во петитумот на обвинителниот акт, тогаш првостепениот суд треба да изведува докази од кои ќе се утврди вредноста на одземените предмети преку сослушување на вешто лице.

ОСНОВЕН СУД-ШТИП

1.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 62/2007 од 31.12.2008 година,- УКИНТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.143/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 62/2008 од 31.12.2008 година, обвинетиот С Д од С Н го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП, за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 и 4 од КЗ и под ст.2 од изреката за кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 279 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Согласно чл. 93

ст.1 од КЗ, одлучил кривичните трошоци во потапката да паднат на товар на буџетските средства. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетената Р М, за имотно правното барање го упатил на спор. Барањето на ОЈО судот да ја поништи правната работа меѓу ДООЕЛ „З 28“ С Н В А кое со сметка ЦДХВ 1001-267-770 на ден 24.12.2004 година купило на берза 4.366 акции од АД АК „Ц“ с. Л по цена од 628,00 денари или во вкупна вредност од 2.741.848,00 денари го отфрлил како недозволено.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од писменото известување од 13.04.2010 година, од истражниот судија на Основниот суд во Штип, се утврдува дека е поведена истражна постапка против З Д од С Н, Ц М од с. Л и С К од с. Л, за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.4 и 1 и чл. 45 од КЗ. Од увидот во решението за спроведување на истрага Ки.бр. 212/2008 од 30.04.2009 година, приложено кон известувањето, се констатира дека осомничените З Д, Ц Ми С К се теретат како членови на Управниот одбор при АД „Ц“ АД Л, заедно со обвинетиот С Д од С Н - како претседател на Управниот одбор на АК „Ц АД Л дека без Одлука на собранието на акционери на фирмата пречекорувајќи ги своите службени овластувања под т.1 од решението, во врска со донесувањето на одлуката бр. 0202-192 за исплата на позајмица на ТД за ветеринарни услуги, производство и трговија „З 28“ ДООЕЛ С Н, сопствениост на З Д, за што претходно обвинетиот С Д - брат на З како одговорно лице - Претседател на Управниот одбор на АК „Ц“ АД Л во име на друштвото со Т б АД С, склучил договор за добивање на рамковен револвинг кредит на износ од 500.000 евра, на 15.05.2002 година, обвинетиот С со неговиот брат З склучил договор за позајмица, и дека на 16.05.2002 година со Т б во име на друштвото обвинетиот С да склучил Договор за подкредит за финансирање на извозен аранжман на износ од 400.000 евра, во денарска противвредност од 24.282.200,00 денари, по што обвинетиот С издал налог за пренесување на 6.000.000,00 денари на ТД „З 28“ а пак потоа по налог на ТД „З 28“ на фирмата „В“ ДОО Ш, сопственост на Л Ч, биле префрлени од овие средства 3.000.000,00 денари, на кој начин била извршена дел од отплатата на обврските што З Д по договорот за заем УЗП бр. 300/13 од 13.02.2002 година, на износ од 400.000 германски марки, кој Зопран го склучил со Л Ч како заемодавач, а оваа позајмица осомничениот З да ја искористил за откуп на акции на АК „Ц АД Л, кои биле во државна сопственост, така што членовите на Управниот одбор - осомничените, заедно со обвинетиот С да прибавиле значителна имотна корист од 3.650.000,00 денари.

Под т.2 од решението, осомничените се теретат како членови на управниот одбор на фирмата АК „Ц“ АД Л дека невинитото прикажувајќи да фирмата е во тешка финансиска состојба, иако финансиската состојба била добра, прикажале дека има потреба од кредити, па била донесена Одлука од 06.08.2002 година, за задолжување со краткорочен кредит од Т б АД С, за задолжување на Ц“ АД Л, во висина од 6.000.000,00 денари, а била донесена и Одлука бр. 0202-326 од 06.08.2002 година, за уплата на земените кредитни средства на фирмата „В“ ДОО Ш сопственост на Л Ч, од кој З Д да примил позајмица врз

основа на склучен договор за заем од 13.02.2002 година на износ од 400.000 германски марки, која позајмица да била искористена за откуп на акции од фирмата АК „Ц“ АД Л, кои биле државна сопственост, а со кои средства била извршена отплата на тој износ од позајмицата, по што обвинетиот С да склучил договор за асигнација со Т б за префрлање на парични средства на фирмата „В“ ДОО Ш а осомничените за фирмата „В“ од Ш, прибавиле значителна имотна корист од 6.000,000,00 денари.

Кога се анализираат противправните дејствија опишани под т.1 и 2 од решението за спроведување на истрага против осомничените З, Ц и С, кои ги сториле заедно со обвинетиот С, како се теретат, се констатира дека со поднесеното обвинение под т.1 и 2, Ко.бр. 441/2007 од 17.09.2007 година, против обвинетиот С Д, истиот се терети за истото кривично дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.4 и 1 од КЗ, како и осомничените З Д, Ц М и С К, а исто така е ист и описот на противправните дејствија за кои се терети обвинетиот С со горе споменатото обвинение.

Бидејќи се работи за исти дејствија за кои се теретат и С Д - како Претседател на Управниот одбор и осомничените како членови на Управниот одбор со донесеното решение за спроведување на истрага, а според известувањето на Истражниот судија, кривичниот предмет бил на финансиско вештачење при Бирото за судско вештачење С, не е уште вратен и сеуште не се знае дали ќе биде поднесено обвинение за осомничените З Д, С К и Ц М, за кривично дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 и 4 од КЗ, в.в. со чл. 45 од КЗ, овој суд е на мислење дека во оваа фаза на постапката не може да се одлучува по прашањето за постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот С Д за дејствијата опишани под т.4 и 5 од првостепената пресуда К.бр. 62/2007, а кои дејствија со останатите опишани се во рамките на продолженото кривично дело „Злоупотреба на службената положба а овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст. 4 и 1 од КЗ, за кој обвинетиот со првостепената пресуда е ослободен од обвинението.

Ова од причина што горе споменатите Одлуки за земање на кредити од Т Б С и Одлуката за давање на позајмица, се донесени од Управниот одбор, а не само од обвинетиот С Д, како претседател на Управниот одбор.

Стојат жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети.

За овој суд и понатаму останува неразјаснето прашањето точно за кои дејствија е ослободен од обвинение обвинетиот С Д, што се однесува на опишаните дејствија во т.4, алинеа 1 и 2 од изреката на пресудата, кои се тие конкретни дејствија на влијание за кој обвинетиот е ослободен од обвинение, во што се состоело тоа издејствување од негова страна за донесување на Одлуки за добивање на кредит и Одлуки за позајмица на други фирми, односно Одлука за исплата на позајмица во висина од 6.000.000,00 денари, на ТД „З 28“ ДООЕЛ С Н.

Првостепениот суд утврдил во изреката и образложението на пресудата дека по склучувањето на Договорот за позајмица на фирмата „З 28“ и АК „Ц“ АД Л од 15.05.2002 година, и по склучувањето на Договорот за подкредит за финансирање на извозен аранжман на износ

од 400.000 евра, со Т БАД од 16.05.2002 година, по префрлањето на паричните средства од овој кредит на фирмата „З 28“ била исплатена сума во износ од 6.000.000,00 денари од кои на име позајмица 3.650.000,00 денари и 2.350.000,00 денари на име враќање на позајмица на фирмата „З 28“ С Н и дека тоа било во рамките на надлежност на одлучување на Управниот одбор на акционеерското друштво, дека овие Одлуки биле донесени во присуство на членовите на надзорниот орган. Не се изведувани докази во каква финансиска состојба било акционерското друштво за целиот временски период, па и во периодот кога се донесени горе наведените Одлуки и земени кредити од Т б и давани позајмици на фирмата „З 28“. Неспорен е фактот дека кога се анализира одбраната на обвинетиот, се доага до заклучок дека АД било во тешко, економско, финансиска состојба, а од друга страна со горе наведените докази се утврдува дека Друштвото земало кредит и паричните средства од кредитите ги дава како позајмица на други фирми.

Не е утврдено врз основа на кои докази првостепениот суд прифатил дека фирмата „З 28“ дала претходна позајмица на АК „Ц“ АД Л на износ од 2.350.000,00 денари и дека во книговодствената документација и на двете фирми имало такви докази.

Исто така, првостепениот суд не утврдил врз основа на кои книговодствени документи - докази во фирмата „З 28“ и фирмата „В“ ДООЕЛ Ш се утврдува да фирмата на братот на обвинетиот С, „З 28“ извршил исплата на износ од 3.000.000,00 денари на ДПТУ „В“ ДООЕЛ Ш на име повраќај на аванс, а не враќање на парични средства позајмени со цел за откупување на акции во државна сопственост од страна на фирмата „З 28“ С Н од фирмата АК „Ц“ АД Л, поточно првостепениот суд не навел од кои докази со сигурност утврдил дека претходно од фирмата „Зоки 28“ е земен аванс од фирмата „В“ ДООЕЛ Ш.

Првостепениот суд неправилно постапил кога не го прифатил предлогот на застапникот на обвинението да се сослуша полномошникот на оштетените акционери кои биле вработени при АК „Ц“ АД Л, адвокат П Д и во врска со тоа не е утврдено колкав дел од акциите бил во нивна сопственост, какви биле тие акции и дали по извршената приватизација истите биле оштетени.

Првостепениот суд не утврдил во кој временски период фирмата „З 28“ станала сопственик на доминантниот пакет на акции во АД „Ц“ с. Л и во врска со тоа дали Управниот одбор и обвинетиот како негов претседател можеле да носат релевантни одлуки за земање на кредити и давање на позајмици на други фирми. При утврдувањето на горе наведените факти треба да се цени и извештајот од Централниот депозитар на хартии од вредност - АД С со состојба од 06 март 2003 година во врска со структурата на капиталот во АК „Ц“ АД Л.

Во списите од предметот постои писмен поднесок од оштетената РМ застапувана од државното правобранителство на РМ Ш, А.бр. 6/2007 од 17.09.2007 година, во кој е наведено дека, во основачката структура на капиталот во фирмата АК „Ц“ АД Л, Р М се јавува како сопственик на траен влог на Агенцијата за санација на банки, во вредност од 24.86 % или изразено во акции 6.618 акции во вредност од 20.696.368,00 денари и дека продажбата на 6.618 акции била извршена спротивно на

Уредбата за начинот, условите и постапката за продажба на акциите и уделите во сопственост на РМ и дека во врска со тоа РМ има претрпено штета во износ од 20.696.368,00 денари. Првостепениот суд и покрај тоа што со овој поднесок РМ се јавува како оштетена на главниот претрес не го сослушал претставникот на Државното правобранителство на РМ Ш, какви биле тие акции од основната структура на капиталот, сопственост на РМ и од кои причини се смета дека истите се продадени спротивно на горе наведената уредба и во кое време се продадени.

Првостепениот суд не утврдил дали за склучување на Договорот за рамковен дотговорен кредит со ТБ АД С со лимит од 500.000 евра, бил надлежен да постапува и одлучува Собранието на акционери или Управниот одбор на акционерското друштво од причини што Собранието на акционери одлучувало согласно чл. 44 ст.1 т.4 и 10 од Статутот на друштвото, за склучување на договори за набавување на недвижности или опрема, кои трајно служат во друштвото или други предмети, ако противвредноста за набавка надминува 10 % од вредноста на основната главнина, не е утврдено со докази колку изнесува основната главнина на друштвото во критичниот временски период.

Во колку првостепениот суд при повторното одлучување прифати постоење на кривична одговорност на обвинетиот, како Претседател на Управниот одбор на фирмата „Ц АД Л со преземање на дејствијата опишани во поднесените две обвиненија по кои се одлучува во единствена постапка, потребно е да утврди дали со преземените дејствија од страна на обвинетиот е причинета штета, на кого, дали на работниците акционери, во колкав износ, дали на РМ или на фирмата АК „Ц“ АД Л, како правно лице, се разбира во критичниот временски период кога се приватизира фирмата и е вршен откуп на акции, колкава е таа штета, дали оштетените пријавиле оштетно побарување, кој треба да биде задолжен за надомест на причинетата штета и во колкав износ и по кои основи и точки од обвиненијата.

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 406 ст.3 од ЗКП, односно не ги разрешил сите спорни прашања од обвинението, на кои укажува овој суд во решението Кж.бр. 212/2008 од 27.06.2008 година. И покрај тоа што оваа законска одредба укажува на обврската на првостепениот суд да ги изведе сите процесни дејствија изнесени во укажувањата на повисокиот суд, а која суштествена повреда иако е од релативен карактер, има релевантно влијание врз донесувањето на законита и правилна одлука од првостепениот суд.

Поради неутврдените решителни факти во целост, непостапувањето по укажувањата на овој суд, поради што фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сериозно сомнение со истакнатите жалбени наводи на жалителот Основниот јавен обвинител од Штип, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.6/06-III од 24.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.145/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.6/06-III од 24.12.2009 год. према обвинетиот В. М. од П. врз основа на чл.341 т.6 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 од КЗ, бидејќи настапила застареност на кривичното гонење. Трошоците на постапката во износ од 60.825,00 денари, а кои се однесуваат на одбраната на обвинетиот од адвокатот З. К. од Ш. одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд е погрешна и нецелосна. Ова од причина што обвинетиот В. со поднесеното обвинение се товари дека како службено лице – Г. на О. П. искористувајќи ја својата службена положба и пречекорувајќи ги границите на своите службени овластувања постапил спротивно на член 16 ст.1 од Законот за јавни набавки (Службен весник на РМ.бр.26/98) не дал отворен јавен повик за поплочување на пристапи и патеки со павер елементи на објекти во О. П., но извршил набавка со непосредно спогодување со ППГТ „Урбан-Инвест“ од К. со Договор бр.08-121 од 14.04.2000 год. на износ од 4.696.092,00 денари и како второ спротивно на чл.13 од Законот за сметководство не водел сметководствена евиденција врз основа на оригинални и веродостојни сметководствени документи од определено одговорно лице, со што нанел штета на О. П. во износ од 3.898.342,00 денари, која е од значителен износ, а за истиот износ прибавил корист за ППГТ „Урбан-Инвест“ - К. Со оглед на фактот да во самото обвинение се тврди дека обвинетиот нанел штета на Општината во износ од 3.898.342,00 денари, а истото се тврди и во изјавената жалба, иако првостепениот суд не побарал објаснување од јавниот обвинител по кои основи е утврдена штетата за која се товари обвинетиот да ја нанел на О. П., првостепениот суд иако наредувал вештачење од Бирото за судски вештачења, не наредил преку вештачење да се утврди дали вредноста на вградените матерјали и утрошената работна рака во изградбата на поплочување на пристапи и патеки со павер елементи на објекти во О. П. изнесува толку колку што требало да се плати на ППГТ „Урбан-Инвест“ – К. според тогашните цени на матерјалите и работната рака на пазарот и дали постои разлика меѓу цените на вградените матерјали и потрошеното работно време и работна рака од оние на ППГТ „Урбан-Инвест“ – К. и на други фирми, кои во тој период ги имале истите матерјали - паверит елементи со исти квалитет, на кој начин со оглед да обвинетиот В. не само што не распишал тендер, но не прибавил најмалку три понуди од други фирми, би можело со сигурност да се утврди дали обвинетиот ја причинил штетата на О. П. во наведениот износ од обвинението или помал или поголем износ или воопшто не причинил штета, нити прибавил корист за ППГТ „Урбан-Инвест“ - К.

Поради изнесеното не може со сигурност да се испита и

правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата на Основниот јавен обвинител уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите на начин што ќе одреди ново вештачење од Бирото за судски вештачења, кои преку увид во проектната документација, градежната книга и градежниот дневник било да се истите во О. или во ППГТ „Урбан инвест“ – К. и преку директен личен увид на лице место ќе можат да ја согледаат и утврдат правата реална состојба, колку чинат изведените работи и дали има отстапки од пазарните цени на вградените материјали и потрошена работна рака, како и преку споредување на цените на вградените материјали од ист квалитет и цената на работна рака од други фирми кои се занимавале со ист вид на градба ќе може да се утврди, а во согласност на чл.14 од ЗКП, дали навистина обвинетиот Ванче причинил штета и колку на О. П. и дали прибавил корист за ППГТ „Урбан Инвест“ – К. и во кој износ, на кој начин би се донела една правилна и законита одлука.

Бидејќи пресудата се укина, а жалбата на обвинетиот е само за одлуката за трошоците, затоа овој суд таквата жалба ја оцени за беспредметна.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.209/08 од 26.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.147/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.219/081 од 26.01.2010 година, обвинетиот М. К. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари, како и го задолжил обвинетиот да му плати на име надомест на штета на оштетениот ЕВН АД С. износ од 57.173,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Иако жалителот ја напаѓа првостепената пресуда по однос на основот суштествени повреди на ЗКП, не наведува дека е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, меѓутоа овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 ст.1 т.1 и 2 од ЗКП, најде дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради

што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Оваа повреда се состои во следното: Првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот М. К. во периодот од 04.01.2008 година до 03.04.2008 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее на ул.С. бр.15 Штип и одзел 16.900 Кв/час во вкупна вредност од 57.173,00 денари со која стопанисува АД ЕВН С. М. ПО Електро Ш. на начин што од главното орманче директно поставил кабел Си 5x6 мм до главните осигурачи на куќата ЗхбЗА избегнувајќи го електричното броило за регистрирање на потрошената електрична енергија со што го оневозможил нејзиното правилно мерење и регистрирање. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. П., П. П., претставникот на оштетеното ЕВН АД С.-И. С, како и врз основа на материјалните докази и тоа: записникот за утврдување неовластено користење на електрична енергија од 3.04.2008 година на име Мијалче Коцев, пресметката за неовластено превземање на електрична енергија извршена од АД ЕВН-С. на име на обвинетиот М. К., фотографиите, работен налогбр.А0203150 од 01.04.2008 година и извештај за извршена работа од 3.04.2008 година.

Меѓутоа, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во наведениот период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 04.01.2008 година до 03.04.2008 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд во целост ја прифаќа пресметката за неовластена потрошувачка на ЕСМ ЕВН М., но без притоа како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна трета во образложението на нападнатата пресуда наведува дека ОВОЈ решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од увидот во пресметката од АД ЕВН-С. за обвинетиот М. К. за неовластено превземање на електрична енергија, како и од исказот на сведокот И. С. кој потврдил дека истата не била платена од страна на обвинетиот. По наоѓање на Овој суд произлегува дека првостепениот суд вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М., без притоа да изврши вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како

и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. Од досега изведените докази не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

4.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 13/2009 од 21.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.150/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 13/2009 од 21.01.2010 година, обвинетите Т С и В С, двајцата од Шги огласил за виновни за по едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.2 в.в. со ст.1 и22 од КЗ. За стореното кривично дело према обвинетите изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 3 месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од по една година не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил на име паушал да платат износ од по 1.000,00 денари, а согласно чл. 102 од ЗКП, оштетениот А С, за остварување на своето имотно правно барање, го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, во поглед на времето на извршувањето на предметното кривично дело и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд

утврдил дека овој кривично правен настан се случил на ден 31.11.2008 година, меѓутоа од исказот на обвинетата Т С произлегува дека истиот се случил ден порано, односно на ден 30.11.2008 година. Исто така, првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда наведува дека оштетениот А С бил удрен по главата со стаклено шише, додека во образложението на пресудата наведува дека повредата оштетениот ја здобил од удар со пластично шише, а кое нешто пресудата ја прави противречна самата на себе.

Основани се и жалбените наводи за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека критичниот ден обвинетите при вршење на семејно насилство, физички го нападнале оштетениот и го удриле по глава. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид исказите на обвинетите како и истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имено, нејасно е од кој доказ првостепениот суд утврдил кривична одговорност на страната на обвинетата Т и притоа истата ја огласил за виновна, кога и од изјавата на обвинетата Т и од исказот на обвинетиот В, јасно произлегува дека предметното кривично дело го имал сторено обвинетиот В сам, а не како соизвршител, заедно со обвинетата Т.

Исто така, во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил КЗ кога обвинетите за дејствијата опишани во изреката на првостепената пресуда ги огласил за виновни за по едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, иако при тоа утврдил дека предметното кривично дело обвинетите го имаат сторено како соизвршители, односно согласно чл. 22 од КЗ.

Поради горе наведените причини, следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд потребно е да изврши преоценка на веќе изведените докази, треба да постапи по укажувањата на овој суд, односно на горе наведените факти и околности, да прибави и изведе докази по однос на тоа дали предметното кривично дело било сторено од страна на двајцата обвинети како соизвршители, да ја повика и сослуша обвинетата Т по однос на тоа кој ден се случил предметниот кривично правен настан, а исто така и да повика и да сослуша вешто лице по однос на карактерот на повредата на оштетениот, со цел да утврди од што била нанесена истата, а се со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе правилна и законита одлука.

5.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.479/2009 од 08.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.165/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.479/2009 од 08.02.2010 год. обвинетиот З. Д. од с.Д. - П. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.5 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна соуда, со која му утврдува казна затвор во траење до 3 (три) месеци, чие извршување се одлага за период од 1 (една) година, доколку за време на рокот на проверување обвинетиот не

стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати паушал износ од 1.500,00 денари и на име надомести на материјална штета на оштетениот И. П. од П. сума во износ од 16.100,00 денари, а се во рок од 15 дена п правосилноста на пресудата.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Обвинетиот Д. пресудата ја примил на ден 27.02.2010 год. Рокот за жалба даден во правната поука на пресудата изнесува 8 дена. Обвинетиот Д. жалбата преку својот бранител, адвокат Л. Ј. од Штип, ја поднел на ден 11.03.2010 год., што значи по истекот на дадениот рок за жалба. Затоа овој суд врз основа на чл.359 ст.2 од ЗКП жалбата на обвинетиот Д. ја отфрла како ненавремена.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е противречна на наведените причини за решителните факти и од друга страна меѓу утврдените решителни факти и изведените докази постои противречност. Имено во изреката на пресудата првостепениот суд утврдува дека обвинетиот Д. одзел 7 м³ дабови огревни дрва во вредност од 16.100,00 денари од сечата во м.в. „П“, атар на с.Д., сопственост на И. П. од П.. Ваквата фактичка состојба судот ја утврдил од изјавата на сведокот Г. В., кој изјавува дека го видел обвинетиот Д. како товари дрва на коњи кога тој во една прилика се враќал од берење печурки. Од друга страна обвинетиот Д. во своја одбрана истакнува дека не вршел кражба на дрва од дрвата на И. П., да дрва си сечел од своја шума со сопствена моторна пила и дрвата не биле жигосани, бидејќи не дошол шумарот да ги жигоса и да дрвата ги пренесувал со коњ. Од друга страна обвинетиот Д. лично не е заловен ниту од шумска полиција, ниту од шумочувар, ниту од сопственикот И. да краде дрва. При една ваква состојба кога не е утврдено со сигурност т.е. проверена изјавата на сведокот Г. В. колку коњи обвинетиот товарал дрва и која количина, понатаму имајќи ја предвид големата количина на дрва за која се терети обвинетиот од 7-8 м³, како и одбраната на обвинетиот да сечел дрва во своја шума и утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поготово што не се изведени сите нужно потребни и расположиви докази за да се утврди правата - вистинска состојба. Имено не е проверено ниту во шумата на обвинетиот дали е сечено во критичниот период дрва, не е сослушан шумочуварот на кој се повикува обвинетиот, не е извршено соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот и сведокот П, и што е најбитно воопшто не е извршено вештачење на дрвата најдени кај обвинетиот и дрвата на оштетениот да се утврди засекот дали е од исто средство, на кој начин би се во целост применил чл.14 од ЗКП, која законска одредба судот е должен целосно да ја почитува, за да може да се утврди правата вистина.

Поради горе изнесеното овој суд не можеше да ја испита и правилната примена на КЗ, поради што се укина првостепената пресуда и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

6.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 290/2008 од 22.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.167/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С М од С Н го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на овластување во стопанството“ од чл. 287 ст.3 в.в. ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати 2.000,00 денари на име паушални трошоци, имотно правното барање на оштетениот Агенција за стокови резерви на РМ го одбил како преурането

Одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исправите односно на записникот на исказите дадени во постапката и самите тие исправи, иои записникот од главниот претрес.

Во поднесеното обвинение Ко.бр. 118/2008 од 09.07.2008 година во изреката е наведено дека обвинетиот нанел штета на Бирото за стокови резерви на РМ, а за наведениот износ од 38.001.772,80 денари за себе обвинетиот прибавил значителна имотна корист.

Од записникот за одржан главен претрес од 24.02.2010 година, во списите од предметот се утврдува дека застапникот на обвинението останал при поднесеното обвинение и истото го подржал, без прецизирање и измена на содржината на петитумот на обвинението.

Во изреката на првостепената пресуда стои дека обвинетиот за АД „Ж п“ С Н прибавил значителна имотна корист во наведениот износ од 38.001.772,80 денари.

На седницата на советот пред Апелациониот суд во Штип, бранителот на обвинетиот, адвокат Ј Ј од С Н презентираше записник од главен претрес одржан на 24.02.2010 година, од која содржина се утврдува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање на поднесеното обвинение, по однос на прибавувањето на значителната имотна корист, дека во обвинителниот акт требало да стои да со опишаните дејствија преземени од обвинетиот, за АД „Ж п“ С Н е прибавена значителна имотна корист во износ од 38.001.772,80 денари.

Овој дел од изјавата на застапникот на обвинението не е наведена и не постои во записникот од главниот претрес пред првостепениот суд, а во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање на поднесениот обвинителен акт. Од тие причини, се доведуваат во прашање и решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, дали обвинетиот се терети дека тој за себе прибавил против правна имотна корист, или ги презел опишаните дејствија во изреката, со цел АД „Ж п“ да прибави значителна имотна корист.

По оценка на овој суд, решителните факти кои првостепениот суд

ги прифатил за докажани, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, првостепениот суд наведува во образложението на пресудата на стр.4, дека недостатокот на пченицата од стоките резерви што била ускладиштена кај складиштарот АД „Ж п“ од С Н и употребена кај него, не можела да биде надоместена поради неможноста за увоз на пченица од други земји и недостаток на пченица од домашното производство.

Исто така, обвинетиот при изнесувањето на неговата одбрана наведува дека увозот на пченица од С во временскиот период кога требала да биде надоместена бил стопиран, не било можно да се обнови сомлената и искористена пченица за потребите на АД „Жп“ од С Н

Согласно чл. 8 ст.1 од Договорот за ускладиштување, чување и обновување на стоките од стоките резерви од 07.12.2005 година, складиштарот се обврзува со основа на стоката во роковите и на начин кој овозможува потполно сочувување на физичко хемиските особини на стоката, а во ст.3 од истата законска одредба е предвидено дека, ако складиштарот од која било причина да не ги изврши преземените обврски за обновувањето на стоката, ќе ја сноси целокупната нанесена штета.

Обвинетиот во своја одбрана, во писменото известување упатено до Министерството за финансии од 10.03.2008 година и во Одлуката од Управниот одбор од 27.02.2007 година, се наведува дека било нужно да се потроши ускладиштената пченица заради губење на хемиските својства поради подолго стоене, а првостепениот суд не изведувал докази од кои со точност ќе се утврди дали навистина било нужно користење на пченицата при губење на хемиските својства, не е утврдено дали и во кое време се склучувани Договори за набавка на пченица од Р С, на кој начин ќе се провери одбраната на обвинетиот.

Според изјавата на претставникот на Агенцијата за стокени резерви на РМ Б К до 02.02.2010 година биле вратени 2.080.000 кгр. пченица, а до септември 2011 година останале да се вратат уште 1.905.594 кгр пченица според книговодствената вредност од 23.751.134,00 денари а првостепениот суд требало да ја утврди пазарната вредност на ускладиштената пченица, како би се утврдила висината на прибавената имотна корист за АД „Ж п“ С Н.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на ЗКП и неизведување на доволно докази за утврдување на потполна и јасна состојба, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се доведува во прашање, односно се доведуваат во прашање решителните факти на кои се заснива кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело за кое се терети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и нејасната и непотполна фактичка состојба, при ваква состојба на работите првостепениот суд не можеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетиот, и следуваеше согласно чл. 402 од ЗКП, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Бидејќи со изјавената жалба од Застапникто на обвинението - Основниот јавен обвинител до Свети Николе се напаѓа првостепената пресуда единствено по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена

фактичка состојба, жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Свети Николе е беспредметна.

7.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.108/08 од 18.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.168/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.180/08 од 18.02 2010 год. обвинетите: правно лице „М.“ - ДОО - Ш. го огласил за виновно за сторено кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.за кое го осудува на парична казна од 30.000.00 денари и одговорното лице во правното лице И. А. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а ст.1 од КЗ, за кое го осудува на 25 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 250 евра во денарска противвредност од 15.250,00 денари, кои да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл.356 ст.1 т.5 од ЗКП со донесената пресуда, бидејќи при изречувањето на кривичната санкција на обвинетиот И. А. ги пречекорил овластувањата што ги има според КЗ.

Во чл.278-а ст.1 од КЗ за кривичното дело "Царинска измама" покрај казната затвор од 6 (шест) месеци до 3 (три) години пропишано е задолжително изрекување и на парична казна. Во конкретниот предмет првостепениот суд не постапил така, но обвинетиот И. го осудува на 25 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 250 евра во денарска противвредност од 15.250,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Токму поради изнесеното првостепениот суд ги пречекорил овластувањата кои ги има по КЗ, бидејќи при исполнети законски услови не ги изрекол двете кумулативно запрети казни на обвинетиот И. пропишани за стореното кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а од КЗ. Треба секогаш да се има на ум дека казната на обвинетото лице мора да биде одмерена према кривичното дело кое го сторил, но не запоставувајќи ја и личноста на обвинетиот.

Бидејќи сторената повреда е од апсолутен карактер следувахе да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба повторно да ја спроведе постапката - изведе доказите, како доказ да го изведе решението со кое обвинетите се казнети за царински прекршок, да ги има во предвид и другите жалбени наводи, како би можел судот да ги примени чл.38 ст.6 и чл.50 ст.4 од КЗ и да донесе една правилна одлука.

8.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 179/2008 од 01.02.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.170/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Н С од В го огласил за виновен за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години и го задолжил обвинетиот да плати паушал сума од 3.000.00 денари како и да плати 1.900,00 денари на име трошоци во постапката . Го задолжил обвинетиот Н на оштетениот А С - сопственик и управител на „Б-АБС“ ДОО Ш, на име надомест на штета да му плати сума од 2.100,000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд со донесената пресуда К.бр. 179/2008 од 01.02.2010 година, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 - ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, која се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, во истата е наведено дека двата предметни чека со сериски броеви како во изреката биле неважечки и обвинетиот ги оставил, не е јасно од изреката на пресудата од кои причини се оставени и како што се оставени на оштетениот, дали како гаранција за навремена наплата на земената текстилна роба од оштетениот или поради други причини.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело „Измама“ од чл. 247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ. Во изреката и образложението на пресудата е наведено дека двата предметни чека биле неважечки, но првостепениот суд воопшто не се впуштил во утврдување на причината за неважност на двата чека. Не се изведувани докази за утврдување на релевантниот факт, дали и поради кои причини предметните два чека се неважечки, за двата чека од страна на првостепениот суд не е издадена наредба за вештачење, врз основа на кој наод и мислење на вештите лица од надлежната институција за тоа ќе се утврди фактот дали се работи за фалсификувани чекови и од кого се издадени.

Не се изведувани и докази врз основа на кои неспорно ќе се констатира дека двата предметни чекови не можат да се реализираат, каде и во која банка оштетениот барал реализација на чековите и што било утврдено од банката каде се дадени на реализација.

Бидејќи решителните факти не се утврдени, а врз основа на кои треба да се заснива кривичната одговорност на обвинетиот, сметаме дека и фактичката состојба е нејасна и непотполна.

Поради сторените суштествени повреди на кои овој суд внимава по службена должност, следуваеше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да ги анализира и оцени а покрај нив да издаде наредба за вештачење на двата предметни чека со сериски број наведени во изреката на пресудата, за спроведување на вештачење со

кое ќе се утврди дали предметните два чека се фалсификувани и од кого се издадени, а во врска со тоа ќе се утврди и можноста за нивна реализација во банката каде ќе бидат дадени од страна на оштетениот.

9.=Пресудата на Основен суд Штип, К.бр.194/08 од 9.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.187/10.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр. 194/08 од 9.02.2010 година, према обвинетите А. С. и М. С двајцата од Ш. го одбил обвинението согласно чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, поради застареност на кривичното гонење за кривично дело "Измама при добивање кредит и други погодности" по чл.249 ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката за вештото лице К. К. од БСВ-С. во износ од 9.924 денари, како и трошоците за бранителот на обвинетите, адвокат П. А. во износ од 43.990 денари паднале на терет на буџетските средства на судот, а согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.100 од ЗКП оштетената С. б. АД-С. преку законскиот застапник за своето имотно правно побарување е упатена на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи не се дадени доволно причини за решителните факти од кој што првостепениот суд се раководел при донесување на обжалената пресуда. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП - го пречекорил обвинението од причини што обвинетите со поднесеното обвинение се обвинуваат за кривично дело "Измама" од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 и чл.22 од КЗ, со даден опис на дејствие на извршување на ова кривично дело, а првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда го изменил описот на обвинение и на дејствието на извршување на кривичното дело и донел одбивателна пресуда за кривично дело "Измама при добивање кредит и други погодности" по чл.249 ст 1 од КЗ, врз основа на чл.367т.6од ЗКП.

Првостепениот суд е врзан како за објективниот, така и за субјективниот идентитет помеѓу обвинението и пресудата, а во конкретниот случај не постои објективен идентитет меѓу обвинението и пресудата, бидејќи првостепениот суд во самата изрека на првостепената пресуда додава дејствие кој ги нема во обвинението - да обвинетите како заложни должници дале нецелосни податоци за својата имотна состојба пред С. б. АД-С. како кредитодавател-заложен должник при склучување на нотарскиот акт Оду.бр.28/03 од 12.02.2010 година. Во самото обвинение стои дека пред нотарот И. К. од Ш. обвинетите ја довеле во заблуда С. б. АД-Ш. да склучи нотарски акт Оду.бр.28/03 од 12.02.2010 година, што пресудата ја прави нејасна и неразбирлива и неподобна за испитување. Првостепениот суд без да застапникот на обвинение го прецизира обвинението во овој правец, самиот дал опис на обвинение, поради што прифатил дека во ваквиот опис на обвинение- во

ваквите дејствија стојат елементите на кривичното дело "Измама при добивање на кредит и други погодности" од чл.249 ст.1 од КЗ, а не кривично дело "Измама" како што е во обвинението по чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ и утврдил апсолутна застареност на кривичното гонење за кривичното дело по чл.249ст.1 од КЗ.

Во конкретниот случај се поставува и прашањето дали С. б. се јавува како кредитодавател или како гарант на кредитот кој што обвинетите преку својата модна конфекција А. го зела од банката И. ф. Ц. Ш. во август 1998 година. Ова од причини што обвинетите во август 1998 година од банката во Ц. на име на правното лице А. ДООЕЛ Ш. зеле односно добиле кредит во износ од 145.000 германски марки, а како гарант на оваа постапка се јавила С. б. АД-С. Од причини што правното лице А. не ги исполнила обврските према И. Ф. банката од Ц., обврската за исплаќање на втасани, а не платени рати ги исполнил гарантот, односно С. б. АД-С. Во моментот на исполнување на обврските кон Б. И. Ф., С. б. АД-С. ја блокирала сметката на правното лице МК А. и секој прилив од средствата ги книжела на својата сметка, заради надомест на средствата што таа како гарант ги платила на швајцарската банка во име на кредитопримателот, односно МК А. од Ш. Обвинетиот А. како сопственички управител на модната конфекција и како должник на С. б., бидејќи не можел навреме да ги исполни обврските кон С. б. која го платила во целост кредитот кон швајцарската банка, поднел барање за репрограмирање на обврските со пресметка на стасани износи кои требало да се исплатат со пресметана камата од 23% годишно, при што е склучен договор за консолидација и репрограмирање на дел од достасаните обврски помеѓу С. б. АД-С. Ф. Ш. и МК А. ДООЕЛ Ш. одобрува консолидација и репрограмирање на дел од достасаните обврски по основ на договор за кредит бр. 108-98 од 13.08.1998 година во износ од 5.000.000 денари. При ваквата фактичка состојба на работите, со склучувањето на предметниот договор се поставува прашањето дали се работи добивање на кредит или враќање на долг по исплатен кредит од страна на банката како гарант за претходно добиениот кредит.

Првостепениот суд не го утврдувал ниту релевантниот факт - какви се условите и какви документи треба да достават обвинетите при склучувањето на договорот, што е од битно значење за да се утврди дали кај нив постои намера да ја доведат банката во заблуда.

Поради сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење простепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди од чл.381 ст.1 т.9 и 11 од ЗКП, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да внимава на правилната примена на КЗ, да постапува по обвинението имајќи го во предвид објективниот идентитет помеѓу обвинението и пресудата, да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ, согласно со чл.364 ст.1 од ЗКП да донесе правилна и законита одлука.

10.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.389/09 од 27.01.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.188/10

Основниот суд во Штип» со обжалената пресуда К.бр.389/09 од 27.01.2010 година, обвинетиот Б. С. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од три месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати износ од 2.000,00 денари на име паушални трошоци во постапката на име надомест за вештачење на вешто лице дип.ел.инж Д. М. износ од 3.000,00 денари, а сето тоа во корист на Републичкиот буџет-Скопје во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.Согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП го задолжил обвинетиот Б. С. да плати на оштетениот ЕВН М. износ од 401.131,63 денари на име имотно-правно барање за материјална штета во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Б. С. во периодот од 16.07.2008 година до 15.07.2009 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее на ул. бр. Ш. и одзел 105.653 Кв/час во вкупна вредност од 401.131,66 денари со која стопанисува ЕВН М.-П. Ш. на начин што приклучил броило кое не е пријавено во системот на ЕВН М. со што се овозможило потрошената електрична енергија да не се регистрира. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Т. П. и Р. К. вработени кај ЕВН М., пресметката за неовластено превземање на електрична енергија и писменото вештачење изготвено од дипломиран електро инженер Д. М.. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 16.07.2008 година до 15.07.2009 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд исто така скоро во целост ја прифаќа пресметката за новластена потрошувачка на

ЕСМ ЕВН М., но без притоа како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна.3 во образложението на нападнатата пресуда наведува дека овој решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од писменото вештачење на дип.електро инженер Д. М. но, ако се внимателно анализира ова вештачење истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релевантен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М., без притоа со извршеното вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. Од извршеното постојно вештачење не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди дополнително вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот како и предлогот за дополнување на доказната постапка со тоа што да го повика и во својство на сведок да го распраша лицето Ст. М. на околностите наведени во изјавата која ова лице ја дало на нотар, а приложена кон жалбата, па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.529/09 од 09.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.189/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.529/09 од 09.02.2010 год. обвинетиот Ѓ. П. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Загрозување на безбедноста на сообраќајот" од чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна од 15 дневни глоби во висина од 9.150,00 денари, во вредност на една дневна глоба од по 10 евра. Обвинетиот го задолжил да плати на име паушални трошоци 1.000,00 денари, како и на име кривични трошоци на постапката 9.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд првостепениот суд не постапил по решението КЖ 633/09 од 07.12.2009 год на Апелациониот суд во Штип и не извршил правилна оценка на изведените докази согласно даденото укажување така што донел пресуда која е нејасна и неразбирлива. Дадените причини во образложението на пресудата за утврдените решителни факти

немаат поткрепа со содржината на изведените материјални докази, изјавите на сведоците и посебно наодот и мислењето на вештото лице дадени во текот на главниот претрес.

Првостепениот суд од изведените докази прифатил дека начинот на случување на сообраќајната незгода го утврдил од дадениот наод и мислење на вештото лице -сообраќаен инженер Л. А., согласно кое произлегува дека критичниот ден, на критичното место обвинетиот постапил спротивно на чл.25 од ЗБСП кога превзел дејствие на престигнување на ТМВ, кое што се движело пред него со брзина од 25 км на час, без претходно да се увери дека таквото дејствие е безбедно, а посебно затоа што престигнувањето го превзел на место каде има влез во стовариште, со што предизвикал сообраќајна незгода.

Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд е противречна со вештачењето и исказите на сведоците дадени во текот на постапката. Имено, од писменото вештачење и исказот на вештото лице Л. А. даден пред првостепениот суд произлегува дека причина за сообраќајната незгода е закаснетото вклучување на лев трепкач на товарното моторно возило, управувано од сведокот З. П, со што благовремено би ги известил другите учесници во сообраќајот за неговата намера да сврти во лево, а притоа возачот на товарното моторно возило не обрнал внимание на состојбата на патот позади него. Во случај кога има намера да свртува во лево возачот треба да се приближи кон својата средишна линија и со благовремено даден лев трепкач јасно да ја изрази својата намера. Вештото лице појаснило дека под закаснето вклучување на трепкачот се подразбира состојба кога возачот непосредно при превземањето на дејствието на вртење во лево го вклучува левиот трепкач, а во тој момен обвинетиот веќе започнал да врши престигнување. Притоа појаснил дека придонес во незгодата има и

возилото на обвинетиот, бидејќи превзел дејствие на прстигнување пред влез на спореден пат.

Од изведените докази во текот на постапката неспорно се утврдува дека на критичното место не постои знак дека е забрането прстигнување, ниту пак знак дека наидува раскрсница во смисла на површина каде се крстосуваат или соединуваат два или повеќе јавни патиште согласно одредбите од ЗБСП.

Имајќи ја во предвид дадената ситуација, место каде што не е забрането прстигнување, каде што не постои раскрсница, но само има покрај патот стовариште во кое што сакал да влезе сведокот Г. З., согласно даденото мислење на вештото лице во текот на главниот претрес пред првостепениот суд за тоа дека причина за незгодата е закаснетото вклучување на лев трепкач на товарното моторно возило, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нејасна, неразбирлива и противречна на изведените докази во текот на постапката. Поради тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право-дали постои вина кај обвинетиот, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази, при што точно да го утврди превземеното дејствие на учесниците во сообраќајната незгода, кое што е причина за нејзино случување, имајќи го во предвид наодот и мислењето на вештото лице и конкретната сообраќајна ситуација, а по потреба и оцена првостепениот суд може да изврши и реконструкција на несреќата, па врз основа на тоа да утврди кој е виновен за настанатата незгода и да донесе правилна и на законот заснована одлука.

12.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 158/2010 од 16.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.190/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А П од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ од чл. 301 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда за двете кривични дела во траење од по 3 месеци, а согласно чл. 44 ст.2 т.2 од КЗ му утврдил единствена казна затвор во траење од 4 месеци, која казна нема да се

изврши доколку во рок од 1 година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1,500,00 денари, како и 1.500,00 денари трошоци во постапката за вешто лице.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисл ана чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изерката на пресудата е нејасна и неразбирлива, по однос на начинот на нанесување на телеските повреди на оштетениот ДД од Ш во која изерка

е наведено дека обвинетиот П со возилото кое го управувал критичниот ден поминал преку десното стапало на оштетениот Д, за да понатаму во фактичката состојба, првостепениот суд при утврдувањето на решителните факти прифатил на стр.3 од пресудата дека обвинетиот П со ПМВ кое го управувал го удрил со десното тркало на возилото оштетениот Д во пределот на десната потколеница од којл удар оштетениот паднал на земјата и му е нанесена телесна повреда - нагмечување на десната потколеница и десното стапало. Постои противречност помеѓу изреката на пресудата и утврдената фактичка состојба во пресудата, по однос на начинот на нанесувањето на телесните повреди на оштетениот, дали се нанесени со поминување на возилото преку десното стапало на оштетениот Д или со удар во десното тркало на ПМВ управувано од обвинетиот.

Овој суд утврди дека и застапникот на обвинението на главниот претрес не бил јасен во својот завршен збор при прецизирање на обвинителниот предлог, бидејќи прифатил во завршниот збор дека телесната повреда на оштетениот е нанесена со удар на десната потколеница во десното тркало на ПМВ управувано од обвинетиот, при што оштетениот се задобил со нагмечување на десната потколеница и десното стапало, а во петитумот на обвинителниот предлог застапникот на обвинението останал на тоа дека обвинетиот со возилото поминал преку десното стапало на оштетениот.

Поради горе наведените суштествени повреди и постоењето на контрадикторност меѓу изреката на пресудата и утврдената фактичка состојба, поради што со истакнатите жалбени наводи од жалителот се става под сериозно сомнение фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

13.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.220/08 од 04.03.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.200/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.220/08 од 04.03.2010 год. обвинетите Н. С. и Т. О, двајцата од С.Н.. ги огласил за виновни за кривично дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по 6 (шест) месеци. Обвинетите се задолжени да платат паушал износ од по 2.000,00 денари, како и да платат износ од 7.560,00 денари во корист на Републичкиот буџет на РМ - С. за одбрана на главен претрес на бранителите по службена должност Н. З. и Б. Ц., адвокати од Ш., а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени да платат солидарно на оштетениот Т. Д. износ од 26.000,00 денари на име надомест на штета.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата не се дадени доволно причини за решителните факти, а оние кои се наведени не произлегуваат

од содржината на изведените докази, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Т. С. заедно со првообвинетиот Н. С. и малолетниците Ј. Н. и Д. С. учествувале во одземањето на акумулаторите на оштетениот. Во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува од кои докази го утврдил овој релевантен факт. Фактот што првостепениот суд го утврдил дека обвинетиот Т. заедно со обвинетиот С. ги носел акумулаторите за продажба во В., не претставува решителен факт од кој со сигурност може да се утврди дека обвинетиот Т. учествувал во одземањето на акумулаторите од возилото на оштетениот. Неспорно е дека делови од скршени акумулатори биле пронајдени во куќата на бабата на обвинетиот С. Н. при извршениот претрес. Неспорно е дека од исказот на сведокот А. И. - се утврдува дека двајцата обвинетиот С. Н. и Т. С. на критичниот ден 15.01.2008 год. со овој сведок како таксист отишле во В. и однеле една вреќа, која била тешка, а во која имало делови од кршени акумулатори, која ја продале во В. и се вртиле во С. Н.. Меѓутоа само врз основа на овој исказ не може да се утврди дека и сега жалителот Т. е сторител на кривичното дело за кое се обвинува или пак се работи за некое друго кривично дело кое исто така се гони по службена должност. Потврда за привремено одземени предмети во предметот не постои, нити пак постои потврда-каса-исплати или друг писмен документ за продадени делови од акумулатори. Не се пронајдени ни трагови кои потекнуваат од обвинетите на предметното возило од каде се одземени акумулаторите. Обвинетите негираат дека се извршители на кривичното дело, негираат дека заедно со сведокот А. И. биле со неговото такси возило во В., дека носеле тешка вреќа полна со делови од кршени акумулатори, а наспроти нив, овој сведок ги потврдува овие релевантни факти, па првостепениот суд е бил должен да изврши нивно меѓусебно соочување како би ги отстранил контрадикторностите кои се јавиле во текот на доказната постапка заради правилно утврдување на овој релевантен факт, кој е од битно значење за правилна и законита одлука.

За кривичното дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ конститутивен елемент е и вредноста на одземаните предмети, а вредноста која е наведена во пресудата од 26.000,00 денари не произлегува од ниту еден доказ, освен од исказот на оштетениот. Во оваа насока не е изведен доказ за да се утврди вредноста на одземените акумулатори, имајќи во предвид дека оштетениот во својот исказ наведува дека има и соодветен документ за вредноста на акумулаторите, кој што пред судот не е изведен како доказ. Утврдувањето на вредноста на предметите е од важност за правилна примена на КЗ од аспект на извршените промени на КЗ, за вредноста на ова кривично дело, а што се од важност за примена на законот кој е поблаг за сторителот согласно чл.3 ст.2 од КЗ, поради што првостепениот суд ќе треба да го утврди овој релевантен факт, односно да утврди колку била пазарната вредност на противправно одземаните акумулатори во времето на извршување на кривичното дело.

Поради сите овие причини, погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши увид во малолетничкиот предмет Км.38/08, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да изврши соочување помеѓу обвинетите и сведокот А. И. на околностите кои се погоре наведени, да се утврди пазарната вредност на противправно одземаните акумулатори, кој е битен елемент на делото, по потреба да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

14.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.514/09 од 09.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.201/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.514/09 од 09.03.2010 год. обвинетиот Д. В. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП дека сторил кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 в.в. со 45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на судот. Оштетениот А. Ј. за остварување на имотно-правното барање во износ од 61.000,00 денари со ЗЗК од 16.05.2008 год. до конечната исплата го упатува на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, а судот во текот на постапката не ги извел сите расположливи докази, а изведените погрешно ги ценел, при што не ги утврдил сите решителни факти за правилно

одлучување. Во образложението на пресудата не се дадени причини за решителните факти за правилно одлучување. Пресудата е нејасна во однос на фактот во колку часот обвинетиот В. ги извлекол парите со платежната картичка на С Б., при изјава на обвинетиот дека на 16.06.2008 год. во 17:00 часот братот на оштетениот му ја дал кредитната картичка и при изјава на сведокот Б. А. дека во 19:00 часот кога бил со неговиот чичко го видел обвинетиот пред С. Б.. Ова особено при неспорен факт дека во понеделникот од 11-12:00 часот до 17:00 часот сведокот Б. не бил во Ш. и бил на погреб на неговиот дедо.

Сторена е суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.2 в.в. со чл.365 од ЗКП. Пресудата ја засновал на извод од "С. Б." О., а таков извод при повторното судење не извел во текот на доказната постапка на записник од 19.02.2010 год.

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд не извршил целосна анализа на изведените докази, ниту исказите на сведокот Б. А. и изјавата на оштетениот Ј. А., ниту ги ценел во колерација со материјалните докази, извод од "О. Б." АД О. и фотодокументацијата од 2008 год. за изготвени фотографии од поставен видео надзорен систем на "О. Б." - Ш. и

фотодокументацијата бр.555/08. Укинувањето на претходната пресуда од страна на овој суд не значи и автоматско донесување на друг вид на одлука, но значи задача на првостепениот суд да во смисла на чл.14 од ЗКП ги изведе сите докази и утврди сите факти кои одат и во корист и на штета на обвинетиот.

Првостепениот суд поклони верба на обвинетиот дека критичниот ден кога бил во домот на оштетениот не го одзел паричникот и дека паричникот му го дал братот на оштетениот - сведокот Б. А., иако овој сведок изрично изјавува дека во тој период воопшто не бил во куќата на неговиот брат, ниту неговиот брат некогаш му ги давал платежните картички. Од изјавата на овој сведок се потврдува и дека тој знаел да управува со платежни картички и немал причина зошто да му дава платежни картички на обвинетиот, кога сам можел да извади пари доколку имал потреба.

Дека на обвинетиот не може да му се поклони верба и дека со помош на сведоците А. М. и С. П. направил своја верзија на настанот се утврдува од анализа на приложената фотодокументација бр.-/2008 во колерација со изјавата на сведокот Б. А., дадена на записник од 01.06.2009 год. Од приложената фотодокументација бр.-/2008 неспорно се утврдува дека обвинетиот на 15.06.2008 год. кога ги извлекол парите од О. Б. бил во неговото пмв марка "П." и сам ги извлекол парите, а не со мотор како што тврди во текот на постапката и со сведокот Б. А..

Од изјавата на оштетениот Ј., дадена на записник за главен претрес од 19.02.2010 год., се утврдува дека обвинетиот бил во неговата куќа критичниот ден кога приметил дека му го нема новчаникот и тоа во два наврата. Кога дошол првиот пат во 11:00 часот оштетениот го оставил сам во собата каде се наоѓал и паричникот со 3.000.00 денари и платежните картички, а подоцна кога дошол седеле во дворот и кога излегле за да отидат кај мајсторот за да ги поправи моторциклот, оштетениот ја затворил влезната врата, но го заборавил прозорецот отворен, а обвинетиот иако излегле заедно дошол кај мајсторот десет минути подоцна. Имајќи ги во предвид овие факти во врска со изјавата на сведокот Б. дека ниту критичниот ден, а ниту денови наназад одел во домот на неговиот брат, фотодокументацијата бр.-/2008, како и фотодокументацијата бр.555/08 се утврдува дека судот извлекол погрешен заклучок за кривичната одговорност на обвинетиот В..

Првостепениот суд не ги извел и сите расположливи докази при повторното судење. Не го извел изводот од С. Б. картица за партија 22.04.2009 год. кој го извел на записник од 01.06.2009 год., а ниту истиот е приложен кон списите на предметот, а од кривичната пријава бр.29.2-251-4418 од 20.06.2008 год. е видно дека како доказ е доставен до Основно јавно обвинителство Штип.

Поради сторената суштествена повреда и утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и неможе да се испита правилната примена на материјалното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги повторно изведе

изведените докази, како и доказите на кои е укажано погоре, а особено треба да ги утврди и следните факти - дали братот на оштетениот по име Б. имал картички, од која банка и колку време, за да

се расчисти спорниот факт меѓу него и обвинетиот, дали Б. барал обвинетиот да му вади пари од банкоматите, понатаму да изврши увид во картичката на мајката на оштетениот Н. А. за да се провери фактот дали Б. му давал на обвинетиот картичка и од мајката и утврди и фактот зошто мајката би ја давала картичката на Б. кога знае дека нема пари, а порачува на синот Б. да најде пари за погребот на татко и, да се распраша оштетениот Ј. каде биле пиновите од картичките по кои обвинетиот извадил пари и дали и тие му биле украдени и каде се предметните картички по вадењето на парите, дали му се повратени, да се изведе доказ кога починал дедото на оштетениот и кога бил погребот за да се остронат сите спорни факти околку утврдувањето на времето на кражбата, времето на подигањето на парите од банките. Посебно првостепениот суд при повторното судење треба да се позанимава и со прашањето, бидејќи е неспорно дека обвинетиот ги подигнал парите од банките, зошто обвинетиот не му кажал на оштетениот дека тој ги подигнал парите од банката кога оштетениот му кажал дека е оплачкан и да се цени и одбраната на обвинетиот кога вели дека „јас и на полицајците им кажав дека крадецот ќе го видат на слика на банкоматот...“, а од албумот со фотографии е видно кој бил крадецот, па по една сестрана анализа и оценка на сите докази, ќе може да се донесе една правилна и законита одлука.

15.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.367/07 од 30.06.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.21/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.367/07 од 30.06.2010 година, обвинетиот Д. Г. од Ш., го огласил за виновен за сторено кривично дело “Овозможување на употреба наркотични дроги “ од чл.216 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по кривичната постапка износ од 1.950,00 денари и пашал од 2.000,00 денари или вкупно 3.950,00 денари во корист на Републичкиот буџет -Скопје во рок од 15 дена по правосилноста пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Ова повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е противречна со содржината на изведените докази од една страна, а од друга пак наведените причини во нападната пресуда се нејасни и неразбирливи. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда наведува дека обвинетиот Д. Г. на ден 28.06.2007 година во Ш. на ул.„Л“ бр. го навел на уживање наркотична дрога марихуана оштетениот Ј. А. од Ш., а потоа во близина на филтер-станицата во Ш. му дал наркотична дрога марихуана овозможувајќи му да ја ужива со пушење во форма на цигара-џоинт. Од исказот на оштетениот А. Ј. распрашан во својство на сведок не произлегува и не се утврдува да

обвинетиот му дал да ужива наркотична дрога марихуана на овој оштетен критичниот ден, во критичното време и на критичното место, напротив од неговиот изказ се утврдува и произлегува дека истиот ја зел цигарата-цоинтот од како му испаднал на обвинетиот, а потоа започнал да го пуши, а обвинетиот си го барал цоинтот да му го врати оштетениот, но истиот не му го вратил. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека фактичката состојба, односно постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и за кое истиот е огласен за виновен го утврдил врз основа на тоа што од извршената анализа во урината на оштетениот било утврдено присуство на метаболити од дрога, па врз основа на тоа смета дека обвинетиот го сторил делото, мегутоа од исказот на оштетениот и од другите изведени докази се утврдува дека оштетениот А. Ј. е консумент на наркотична дрога и поради тоа во неговиот организам се пронајдени матаболити од дрога. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда кога врши оценка за веродостојноста на исказот на оштетениот А. наведува дека не му поклонува верба затоа што неговиот исказ бил противречен со останатите изведени докази од една страна, а друга пак бил даден така со една единствена цел ако може на тој начин да му помогне на обвинетиот Д. да ја намали или избегне неовата кривична одговорност за стореното кривично дело. Ваквите наведени причини на првостепениот суд во образложението на својата пресуда повеќе од очигледно е дека се противречни и неразбирливи. Првостепената пресуда со констатираните недостатоци е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведената одредба од ЗКП имаат влијание фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетиот и по однос на овие основи се основани.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да го има во предвид исказот на оштетениот А. Ј. кој негира дека обвинетиот го сторил делото, односно дека му дал и овозможил да ужива наркотична дрога марихуана, а потоа откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.8/09 од 22.10.2009 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.22/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.8/09 од 22.10.2009 год. обвинетите Г. И. од С.,Т. Т. од Ш., А. С.од П., Б. Д.од Ш. и С. М. од С.согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и тоа обвинетите Г. И. од С.,Т. Т. од Ш., А. С.од П. и Б. Д. од Ш, а

обвинетиот С. М. како помагач да сторил кривично дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.24 и 45 од КЗ. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства на овој суд. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот АД "М." С. за остварување на имотно-правно барање на име штета го упатува на спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката положба, односно погрешно утврдил дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело за кои се обвинуваат. Првостепениот суд зема за утврдено дека во текот на месец октомври и ноември 2008 год. со намера да се стекнат со противправна имотна корист за себе, првообвинетиот Г. со изменети платежни картички во кои биле вметнати вистински податоци од платежни картички во сопственост на странски државјани заедно со обвинетиот Т, Б. и А., вработени во "М." во С, преку употреба на надворешна компјутерска единица - посттерминали на К. и С. Банка навлегле во компјутерските системи на С. и К. банка, при што со изменетите платежни картички извршиле повеќе нелегални трансакции, при што за себе прибавиле противправна имотна корист во износ од 764.020,00 денари, а петообвинетиот С. им помагал превезувајќи го обвинетиот Г. со своето возило при полнење на товарни моторни возила со бензин, а кое плаќање за наточениот бензин било вршено со фалсификуваните картички. Но, од друга страна првостепениот суд смета дека во ваквите утврдени инкриминирани дејствија на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело, односно смета дека во утврдените инкриминирани дејствија на обвинетите се содржани елементите на кривичното дело од чл.274-6 од КЗ, предвидено во измените на КЗ од 10.09.2009 год., а кои измени ќе се применуваат од месец Март 2010 год.

Првостепениот суд извлекол погрешен заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ.

Обвинетите го сториле ова кривично дело на начин што со изменетите платежни картички, во кој биле вметнати вистински податоци од странски државјани, навлегле во компјутерскиот систем - посттерминали на К. и С. Банка.

Внесувањето на изменетите картички и отварањето на банкарскиот систем кон корисникот - странскиот државјанин преку ваквиот начин претставува навлегување (упад) во компјутерскиот систем, при што името што се појавува на слипот и името на носителот на платежните картички не соодветствуваат. Имено, на слиповите стоело странско име и презиме, а слиповите ги потпишувал првообвинетиот Г. И.. Фалсификатот се состои во тоа што на платежните картички биле извршени промени на магнетниот запис и вметнати податоци од други платежни картички издадени од странски банки, со кој податоци и на кој начин е извршено вакво неовластено навлегување во компјутерските системи на К. и С. Банка. Овој суд посебно укажува дека посттерминалот или банкоматот е

дел од компјутерскиот систем. Со самото вадење на пари се навлегува во компјутерскиот систем на банката и истовремено банката ја лажеш, бидејќи податоците во платежната картичка се неистинити.

Поради напред наведеното првостепениот суд врз основа на изведените докази извлекол погрешен заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело за кое се обвинуваат, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд конкретно ќе треба да утврди со кого е извршена нелегалната трансакција, дали обвинетите сами со себе или преку постерминалите со одредени банки, со која изменета платежна картичка - со дадена идентификација на истата по име на кој гласи, број на картичката, од која банка е издадена, преправеното име, банка, износ кој е внесен на магнетниот запис, е извршена нелегалната трансакција за наплата со датум и износ, да утврди на која банка е нанесена штета во кој износ и по кои платежни картички и дали навистина банките претрпеле штета, дали "М." претрпел штета и во кој износ и од кои трансакции, кој ги потпишувал слиповите, да се предочуваат поединечно на секој од обвинетите, да утврди со која од привремено одземените платежни картички и во која банка е извршена нелегална трансакција и преку која бензинска помпа, бидејќи од изведените докази не се докажува да со одземените сите четири картички кои се во предметот да се вршени нелегални трансакции, а заради утврдување на битните околности првостепениот суд треба да оцени дали не е потребно да се изврши вештачење на сите нелегални трансакции кои ги правеле обвинетите преку бензиските помпи во Ш., населба Т. Ч. и П., како би можело да по една целосна анализа и оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита одлука.

17.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.130/08 од 19.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.23/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.130/08 од 19.11.2009 год. обвинетите: обвинетиот К. Е. од Ш. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.45 и чл.22 од КЗ, за кое му утврдува казна затвор во траење од 1 (една) година, го огласил за виновен и за едно продолжено кривично дело "Одземање на моторно возило" од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое дело му утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци и го огласил за виновен за едно кривично дело "Разбојништво" од чл.237 ст.3 в.в. ст.1 и чл.22 од КЗ, за кое дело му утврдил казна затвор во траење од од 5 (пет) години, па врз основа на чл.44 ст.1 и ст.2 т.2 од КЗ го осудува на едеинствена казна затвор во траење од 6 (шест) години. Обвинетиот Б. Д. од Ш. го огласил за виновен за едно кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, за кое дело судот му утврдил 30 дневни глоби и го огласил за виновен за продолжено кривично дело "Одземање на моторно возило" од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое дело му утврдува 30 дневни глоби, па за двете кривични дела му одмерува единствена парична казна во

износ од 60 дневни глоби, па вредноста на една дневна глоба ја определува на 10 евра во денарска противвредност од 61 денар за едно евро или 36.600,00 денари кои да ги плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на Буџетските средства. Обвинетиот М. Ј. од Ш. го огласил за виновн за едно кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое дело судот му изрекува условна осуда, со која му утврдува казна затвор во траење од 1 (една) година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот Б. М. од Ш. го огласил за виновен за едно кривично дело “Прикривање“ од чл.261 ст.1 од КЗ, за кое дело судот му одмерува 100 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба, па го осудува на парична казна во износ од 1.000 евра во денарска противвредност од 61 денар за едно евро или 61.000,00 денари, кои да ги плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот К. Е. е задолжен да ја надомести штетата на оштетените: М. А. во износ од 7.500,00 денари, на А. А. износ од 8.000,00 денари, на Д. З. износ од 5.000,00 денари и заедно со обвинетиот Б. Д. солидарно да ја надоместат штетата на В. М. во износ од 7.000,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетите К. Е., Б. Д., Ј. М. и Б. М. се задолжени да платат кривични трошоци на постапката - паушал сума од по 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на буџетските средства.

Обвинетите К. Е. и Б. М. се задолжени солидарно да ја надоместат штетата на оштетениот - малолетниот И. М. преку неговата законска застапничка - мајката Т. М. во износ од 400 евра во денарска противвредност по курсот на НБ на РМ, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот Ј. М. е задолжен да плати кривични трошоци по постапката сума од 26.860,00 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Оштетениот се упатува на спор согласно чл.102 ст.2 да го оствари своето имотно-правно побарување во врска со настанатата штета.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се состојат во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна сама на себе, во пресудата воопшто нема причини за решителните факти, а оние кои се наведени се наполно нејасни и во значителна мера противречни и за некои од земените за утврдени решителни факти постои директна противречност со изведените докази.

Имено првостепениот суд во изреката го задолжува обвинетиот К. Е. заедно со Б. Д. да му плати штета на В. М. сума во износ од 7.000,00 денари -(за делото опишано под т.11 од изреката), а од увидот во самата изрека видно е дека К. воопшто не учествувал во ова кражба, нити К. е огласен за виновен за ова кражба на акумулатор од возилото на В. М. од ПМВ “Застава 101“ со рег.бр.ШТ 281 БХ, што значи очигледна е противречноста на самата изрека сама на себе.

Понатаму не е јасна изреката на пресудата - стр.8 ст.3 - кој оштетен првостепениот суд упатува на спор да го оствари своето имотно-правно побарување.

Изреката на пресудата е во директна противречност и со образложението на пресудата, бидејќи во образложението на пресудата нема образложение за задолжувањето со плаќање на штета и со трошоци по постапката на обвинетите, од каде произлегуваат наведените износи во изреката со кои се задолжени обвинетите.

Изреката на пресудата е нејасна и по однос на вредноста на украдените акумулатори за кои се теретат обвинетите, поготово што за истиот тип на возило судот утврдува различни износи кои драстично се разликуваат од 150,00 до 300,00 денари, а првостепениот суд воопшто и не изведувал докази колку изнесувала пазарната вредност на украдените акумулатори од предметните возила наведени во изреката на пресудата во времето на вршењето на кражбите, а по оценка на овој суд заради правилна примена на чл.14 од ЗКП не е доволна само изјавата на оштетените непоткрепена со матерјален доказ.

Изреката е нејасна и во директна противречност со изведените докази по однос на кривичните дела опишани во т.19 и т.21 по однос на обвинетиот К. да ги извршил во соизвршителство со други, поготово што обвинетиот К. не ги признава овие дела т.е. не постои ни основано сомнение К. да учествувал во истите, а од друга страна ни малолетниот С. К. не тврди, нити Б. Д. да обвинетиот К. учествувал со нив во овие кражби.

Изреката на пресудата по оценка на овој суд не е јасна и по однос на кражбата - кривичните дела опишани под т.11 и 19 од самата изрека за обвинетиот Б. Д. и неговото учество се доведува под целосно сомнение, поготово што истиот не го признава на главниот претрес да ги извршил овие дела.

Изреката на пресудата е нејасна и за кривичното дело под т.18 и т.20 од каде судот утврдува дека вредноста на акумулаторот од ПМВ “Застава 750“ со рег.бр.ШТ 637-АГ изнесува 3.000,00 денари, кога сопственикот на ова возило И. Д. од Ш. и Б. С. воопшто не се сослушувани нити во истрага, нити во текот на главниот претрес.

Изреката на пресудата не е јасна и по однос на вредноста на мобилниот телефон - опишан под т.22, бидејќи воопшто не е распрашувачан во текот на претресот законски застапник на малолетниот оштетен И. М. - неговата мајка Т., а судот ги задолжува обвинетите да платат на нејзе штета.

Во текот на главниот претрес малолетниот С. К. е распрашан само за кривичните дела под т.11, т.16, т.19, во кои дела нема учество на обвинетиот К. и распрашан за кривичното дело под т.22, но судот утврдува решителен факт од неговата изјава дека К. ги извршил другите дела, што и овој факт се доведува под сериозно сомнение во отсуство на неизведени сите докази и неутврдени сите правно релевантни решителни факти.

Првостепениот суд сторил повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нема утврдено фактичка состојба, но само ја препишал изреката на пресудата. Фактичката состојба утврдена како во изреката е пресуда без образложение. Ова од причина што фактичката состојба е широка целина која мора да се утврди, а изреката на

пресудата е само супстрат на утврдената фактичка состојба.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 в.в. со чл.325 и чл.161 ст.5 од ЗКП, кога во текот на истрагата сослушувал сведоци без да биде поканет и присутен обвинетиот и неговиот бранител, а бидејќи сведоците не биле присутни на главниот претрес се прочитани нивните изјави, со што е повреден принципот на непосредност и контрадикторност и оневозможено на обвинетиот и неговиот бранител да поставуваат прашања на сведоците и тоа: за кривичните дела под т.2 и т.6 - сведокот А. П., т.3 и т.7 сведокот А. А., т.4 сведокот С. Д., т.9 сведокот П. Л., т.14. сведокот З. Б., т.17 сведокот Д. З., т.18 - сведок И. Д. за кој погоре кажавме дека воопшто не е сослушувач, т.20 сведок Б. С. - кој исто така кажавме дека воопшто не е сослушувач и т.21 сведокот Н. С., а која повреда по оценка на овој суд е од битно влијание за законитоста на пресудата.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Од друга страна, во самата пресуда нема хронолошка подреденост по однос на време на извршување на делата, а поради раздалеченоста на местата каде се вршени делата во градот и надвор од градот, по оценка на овој суд се јавува поголема раздалеченост дури од неколку километри, а поради нецелосното и недетално распрашување на обвинетите и на сведоците за секое поединечно дело, особено околу оставањето на возилата и крадењето од нив на акумулаторите, не е јасно поради тежината на акумулаторите со што истите се пренесувани, каде се складирани, за кои износи се продавани и каде, по колку пари си делеле, а овие околности особено околу продажбата на акумулаторите се од битно влијание со која корист обвинетите се стекнале и онаму каде оштетените не бараат штета треба судот да ја конфискува таа имотна корист - чл.97 од КЗ. Од друга страна овој суд посебно укажува дека не се изведени сите нужно потребни докази за кои и понапред е укажано, не е целосно проверена одбраната на обвинетиот Б. М. кој преку својот бранител предлагал докази, особено што не постои писмен доказ - Потврда за привремено одземени предмети издадена од СВР – Ш. на него, нити до крај е проверено неговото алиби, нити е утврдена пазарната вредност на предметниот телефон „Сони Ериксон К-800“. Исто така за овој суд се доведува под сериозно сомнение и делот од фактичката состојба за кривичното дело “Разбојништво“, особено што не се разјаснети сите дејствија хронолошки на сите учесници во овој настан и дали наводното ударање по малолетниот И. е со цел да се одземе телефонот или не, и не е јасно зошто малолетниот Иван ја вади сим картичката и сам го предава телефонот. Овој суд посебно укажува дека секогаш од пресудата мора јасно да се види: 1.- кој факт врз основа на кој доказ е од кои причини е утврден или неутврден, што е последицата и обврска на судот а која произлегува од чл.14 од ЗКП, е да совесно оцени секој доказ поединечно и во врска со другите докази и врз основа на таквата оценка да изведе заклучок дали некој факт е докажан или не., и 2.- да се даде оценка на веродостојните докази, односно и непротивречните докази и одбраната на обвинетиот. Причините треба да се сведат на репродуцирање во најбитното на оние доказни резултати кои се однесуваат на одлучните факти, а не репродуцирање на целокупната -

небитната содржина на изведените докази. Во конкретниот предмет првостепениот суд така не постапил по оцена на овој суд, што особено се гледа од сторените суштествени повреди на постапката.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се одлучи како во изреката, да се пресудата укине за сите обвинети, па и за обвинетиот Ј. М. иако не изјавил жалба, а врз основа на чл.370 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид сите горе наведени укажувања, да ги изведе сите докази на кои е укажано и кои се нужно потребни, да ги острани сторените повреди на постапката, да за секое дејствие од продолжените кривични дела и кривичните дела доколку врз основа на доказите утврди дека се сторени да утврдува посебна фактичка состојба и да ги наведе доказите врз основа на кои утврдил дека било кој од обвинетите го сторил, да ги цени одбраните на обвинетите и проверува преку изведување на доказите, како би можел преку една целосна анализа на одбраните на обвинетите, изведените докази и нивната оцена да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

18.= Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 59/2010 од 15.03.2010 година, во делот за обвинетата И К од Ш,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.240/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите И К и М Г, двете од Ш ги ослободил од обвинение согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП, обвинетата И за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, а обвинетата М за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката пагаат на товар на буџетските средства на Основен суд Штип.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, по однос на обвинетата И К од причини што обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, изреката на пресудата е противречна на причините во пресудата кои пак не произлегуваат од содржината на изведените докази по однос на обвинетата И. Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд по однос на обвинетата И е погрешна и нецелосно утврдена, а која е резултат на нецелосна и неправилна оцена на изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетата И како нотар немало пречекорување на службената должност, ниту пак со преземените дејствија била предизвикана штета и било каква корист за друг. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетата И како нотар на подрачјето на Основен суд Штип, правилно постапила и во согласност со чл. 10 до Законот за договорен залог, кога како доказ го прифатила купопродажниот договор. Првостепениот суд прифатил дека

договорот за купопродажба бил во правна сила и произведувал правно дејство се до моментот на неговото раскинување а тоа било на ден 07.03.2007 година, кога договорот бил раскинат. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд од изведените докази, пред се од нотарскиот акт Оду.бр. 247/03 произлегува дека обвинетата И составила акт спротивно на чл. 10 од Законот за договорен залог без да обезбеди доказ за сопственост на недвижниот имот на ДОО „Ч“ од Ш како заложен должник, на кој начин извршила пречекорување на границата на своето службено овластување, кога за да прибави корист за ДОО „Ч“ од Ш во износ од 180.000 американски долари, на ден 22.10.2003 година во својата нотарска канцеларија составила акт - Договор за залог на недвижен имот и хипотека, со својство на извршна исправа. Со овој договор е воспоставено заложно право хипотека од прв ред на недвижниот имот, заведен во поседовен лист 470 со КП.бр. 1407/2 за КО Ш -1, при што овој имот обвинетата М го прикажала како сопственост на ДОО „Ч“ од Ш. При заверката на нотарскиот акт обвинетата И не побарала доказ за сопственост на недвижен имот, иако во чл.5 од Законот за нотаријатот (Сл.весик на РМ бр. 55/2007) е утврдено меѓу другото дека нотарските работи се вршат со примена на начелата за гарантирање на законито вршење на работите, диспозиција и неспорност на правниот однос одговорност за причинета штета. Оценка е на овој суд да договорот за купопродажба претставува правна работа - основ за утврдување на правото на сопственост, меѓутоа обвинетата И како нотар, која вршела работи од јавен интерес, морала да провери и утврди дали договорните странки ги исполниле во целост обврските од предметниот договор. Од изведените докази неспорно се утврдило дека при составување на нотарскиот акт обвинетата како нотар била известена дека за недвижноста - предмет на договорот за залог не постои поседовен, односно имотен лист, а првостепенито суд прифатил дека обвинетата И како нотар постапила согласно законот за договорен залог, кога како доказ за сопственост го прифатила договорот за купопродажба склучен помеѓу АД „С“ и обвинетата М Г, како управител на ДОО „Ч“ од Ш како купувач. Од увидот во договорот Оду.бр 190/03 од 19.08.2003 година обвинетата И можела да забележи - да утврди дека ДОО „Ч“ не го исполнила, односно не ја исплатила договорената цена, поради што не можело да се запише правото на сопственост во јавната книга, бидејќи се уште не се стекнала со сопственост на недвижен имот, а неспорно е дека купопродажната цена требало да се плати на 4 рати, дека купувачот можел да врши пренос на правото на сопственост врз имотот во јавна книга дури по исплатата на целокупната купопродажна цена - согласно чл.5 од Договорот за купопродажба. Фактот што заложниот доверител Агенцијата за развој, инвестиции при Владата на РМ при склучување на договорот за залог била запознаена со содржината на договорот за купопродажба, не ја ослободува обвинетата И од кривична одговорност за составување на нотарскиот акт, спротивно на одредбите од Законот за вршење нотарски работи и Законот за договорен залог. Обвинетата М при добивање на кредитот од Агенцијата за развој и инвестиции како доказ го приложила договорот Оду.бр. 196/03 од 19.08.2003 година иако знаела дека овој недвижен имот не е запишан во јавната книга, бидејќи се уште не била исплатена купопродажната цена, а од увидот во поменатиот договор неспорно произлегува дека последната рата

требало да се плати до 30.10.2003 година. Со оглед на фактот дека обвинетата М не ја исплатила купопродажната цена, АД„С“ С поднел тужба заведен под Пст.бр. 503/2003 по кое е постигнато судско порамнување и останатиот дел од купопродажната цена требало да се исплати до 09.01.2004 година, меѓутоа цената не е платена поради што договорот се смета за раскинат. Од друга страна со Пст.бр.253/05 е утврдено дека договор за залог на недвижен имот Оду.бр. 247/03 од 22.10.2003 година помеѓу ДОО „Ч Ши Агенцијата за развој и инвестиции на Владата на РМ е ништовен.

Од сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда по однос на обвинетата Искра да ја укине и предметот во овој дел да го врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги има во предвид предните укажувања, да изврши преоценка на изведените докази, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди правилна и целосна фактичка состојба и правилно да го примени КЗ, односно да утврди дали во дејствијата на обвинетата се содржани елементите на кривичното дело што и се става на товар.

Овој суд према обвинетата М Г од Ш го одби обвинението, согласно чл 367 ст. 1 т. 6 од ЗКП, за кривично дело „Измама при добивање на кредит или друга подобност“ од чл. 249 ст.1 од КЗ, поради настапена апсолутна застареност на кривичното гонење. Ова од причини што обвинетата М се терети дека дејствијата ги презела во текот на 2003 година, а за кривичното дело за кое се терети е предвидена парична казна или казна затвор до 3 години. Согласно чл. 107 ст.1 т.5 од КЗ, кривичното гонење не може да се преземе доколку поминат 3 години од извршувањето на кривичното дело, за кое според законот може да се изрече казна затвор од 1 година. Во чл. 108 ст.6 од КЗ е определено дека застареноста на кривичното гонење настапува во секој случај кога ќе помине два пати онолку време колку што во законот се бара за застареност на кривичното гонење. Со оглед на фактот дека од извршувањето на кривичното дело до денес 16.09.2010 година поминале повеќе од 6 години, согласно чл. 108 т.6 од КЗ настапена е апсолутна застареност на кривичното гонење према обвинетата М, за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ.

Согласно чл 93 ст.1 од ЗКП, трошоците во постапката по однос на одбивателниот дел за обвинетата М пагаат на терет на буџетските средства на РМ.

Основниот јавен обвинител истакнува жалбени наводи и по однос на ослободителната пресуда према обвинетата М, за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ, а овој суд постапувајќи по службена должност согласно чл. 393 од ЗКП утврди дека е настапена апсолутна застареност на кривичното гонење према истата, поради што овој дел од жалбата на ОЈО е беспредметна.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 и чл. 403 в.в. со чл. 393 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.327/08 од 11.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.243/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.327/08 од 11.03.2010 година обвинетите З. М. Н. и М. Ц., двајцата од Ш., ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1, в.в.со чл.22 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор и тоа обвинетата З. во траење од 6 месеци, а обвинетиот М. во траење од 1 година и 5 месеци и притоа ги задолжил да платат паушални трошоци во износ од по 2.000 денари, а обвинетиот М. Ц. го задолжил да ги надомести и трошоците на кривичната постапка во износ од 6.906 денари.

Со истата пресуда обвинетите се задолжени солидарно да му ја надоместат сторената штета на оштетениот М. Д. од с.Л. во износ од 21.300 денари, кој за преостанатиот износ на имотното правно барање, за разликата до 30.900 денари, е упатен на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на двајцата обвинети дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд прифатил и утврдил дека обвинетите З. М. Н. и М. Ц. договорно и заеднички го извршиле кривичното дело за кое се обвинуваат, на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда, но по оценка на Апелациониот суд во Штип од изведените докази не може со сигурност да се утврди дека тие двајцата тогаш од оштетениот ги имат одземено паричните средства во наведените износи.

Според изведените докази, неспорно е дека обвинетиот М. Ц. и оштетениот М. Д. се познавале, бидејќи тој како таксист често пати доаѓал кај него во неговиот дом во селото Л. и неспорно е дека на критичниот ден двајцата обвинети престојувале во неговата куќа, а неколку дена пред тоа оштетениот на обвинетиот М. му позјамил 100 евра, ко што ги извадил од дрвениот сандук во кој си ги чувал парите, при што, според неговиот исказ, обвинетиот за цело време го гледал како сандукот го извадил од под креветот и како го отклучил.

Исто така, однесувањето на обвинетите укажуваат на тоа дека можно е тие тогаш како соизвршители да го имат извршено ова кривично дело. Така, според исказот на обвинетиот М. и на оштетениот, на критичниот ден двајцата обвинети отишле во селото Л. за да М. за мајка му побара и да купи козјо млеко, при што прво во истрагата наведува дека, откако со оштетениот излегол од неговата куќа, во селото не нашле млеко, за да на главниот претрес изјавува дека тогаш од еден човек во селото нарачал 3-4 кг.млеко кое требало да го земе по враќањето од К. П. за Ш., додека оштетениот М. изјавува дека тогаш обвинетиот М. кај него дома кажал дека девојката, односно обвинетата З., сакала да отвори млекарница, па затоа тој со него отишол кај некое лице по име Стојан кој чувал крави, кој го нашле, но двајцата не се догоориле околу купувањето на млеко.

Понатаму, според исказот на оштетениот, додека обвинетите седеле на креветот во собата во неговата куќа, забележал како обвинетиот М. со нозете неколку пати удира во сандукот, кој бил под

креветот ,во кои се наоѓале парите, потоа, кога оделе низ селото по млеко, на мобилен телефон некој му се јавил на обвинетиот кој во разговор кажал „се враќаме, ајде брзо ќе одиме “, а кога се вратиле во куќата обвинетата З. веќе не била на истиот кревет каде претходно останала да седи, туку седела на каучот, при што оштетениот забележал дека истата била вцрвена, притоа рекла дека е многу жешко и на М. му рекла дека веднаш да си одат, а потоа двајцата на брзина и си заминале. Исто така, оштетениот изјавува дека веднаш забележал дека чаршавот од креветот бил тргнат, па сватил дека му е извршена кражба и откако проверил во сандукот утврдил дека парите кои се наоѓале заклучени внатре се земени, наведувајќи ги поединечните банкноти во денарски или во девизни износи, а исто така биле одземени и 1.500 денари кои под перницата ги оставил за пазарување, притоа наведувајќи дека тој ден клучот од катанецот за сандукот исто така го оставил под перницата.

Од друга страна, обвинетиот М. изјавува дека после тоа со обвинетата З. отишле во К. П. и дека од селото М. го зеле вујко му, додека во истрагата изјавува дека требало од К. П. да ја земе мајка му, но дека не ја зел, туку се вратиле за Ш. и на прашање на судот што е точно изјавува дека поминало повеќе време и не се секавал точно како е било. Притоа изјавува дека обвинетата З. после тоа во селото П. го платила бензинот за возилото на бензинската пумпа, каде што пиеле, при што се опијаниле и ручале, а при извршениот претрес од З. се одземени две банкноти и тоа од 100 евра и од 1.000 денари, а од обвинетиот М. се одземени една банкнота од 1.000 денари и три банкноти од по 500 денари, кои потоа се вратени на оштетениот.

И покрај сите овие докази и утврдени факти и околности, со сигурност не може да се заклучи дека обвинетите претходно се договориле и дека тогаш тие при престојот во куќата на оштетениот ги имат одземено паричните средства од сандукот на оштетениот, за што нема директни, материјални докази, пронајдени траги или директни вербални докази, па поради овие причини следуваше поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведеите докази, по потреба и по можност да изведува и други докази, при што да изврши повторна анализа и оцена на секој од изведените докази, да ги утврди сите решителни факти од кои со сигурност да утврди дали обвинетите тогаш ги одзеле парите од сандукот на оштетениот, а со тоа и да утврди дали тие го извршиле кривичното дело за кое се обвинуваат и за тоа да донесе правилна и законита пресуда.

20.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.129/08 од 10.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.244/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 129/08 од 10.03.2010 год. обвинетите М. И.и Т. Р., двајцата од Ш., согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП а в.в. со чл.9 од КЗ ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело "Учество во тепачка" од чл.132 ст.1 од КЗ, бидејќи

делото за кое се обвинуваат не е кривично дело, затоа што е сторено во нужна одбрана. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците во постапката спрема обвинетите М. И. и Т. Р. за ангажиран бранител, адвокат М. Ј. од Ш., во износ од 10.508,00 денари паѓаат на товар на буџетските средства на судот. Под ст.П од истата пресуда обвинетите М. Ј., М. И., Ј. Е. и Б. Ј., сите од З., ги огласил за виновни за сторени кривични дело "Учество во тепачка" од чл.132 ст.1 од КЗ, за кое им изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 1 (една) година, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП ги задолжат да ги надоместат трошоците на кривичната постапка и тоа на име паушал во износ од по 2.000,00 денари и солидарно на име трошоци за вештите лица износ од 3.000,00 денари. Трошоците на обвинетите И. М. и Т. Р.в за бранител, адвокат Ј. М., во износ од 10.508,00 денари, паѓаат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Постои суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 во делот I од пресудата кој се однесува на обвинетите М. И. и Т. Р.. Ова повреда се состои во тоа што во изреката на пресудата како прво воопшто нема опис на дејствијата на обвинетите И. М. и Т. Р. за нивно дејствување во нужна одбрана, нити пак првостепениот суд во правната квалификација не се нумерички повикува на чл.9 од КЗ. Исто така, постои противречност помеѓу изреката на пресудата и образложението на истата, од причина што првостепениот суд прифатил дека настанала меѓусебна тепачка помеѓу обвинетите, при што дошло до разменување на удари помеѓу обвинетите М. И. и Т. Р. од една страна и обвинетите М. Ј., М. И., Ј. Е., Б. Ј. од друга страна, при што обвинетите М. И. и Р. задобиле тешки телесни повреди конкретно наведени во изреката на пресудата, а во образложението судот наведува дека кога обвинетите И. М. и Р. биле напаѓани од првообвинетиот М., кој бил под дејство на алкохол од 2,36 промили -тешко пијанство, дејствувале во нужна одбрана и го турнале М. за да од себе одбијат противправен напад од М. Ваквото образложение пресудата ја прави нејасна, неразбирлива во поглед на фактите за правилно и законито одлучување.

Погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека обвинетите М. И. и Т. Р. дејствувале во нужна одбрана согласно чл.9 од КЗ. Ваквата констатација на првостепениот суд се заснова на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Погрешен е овој заклучок на првостепениот суд, бидејќи од изведените докази неспорно произлегува дека критичната вечер кога првообвинетиот М. ја напуштил кафаната кај "Б." во З. и каде претходно го славел својот роденден, без никаков повод бил напаѓан од второ и третообвинетите И. и Р. Ова се утврдува од исказот на сведетелите Д. Н. и И. Д. Дека М. бил напаѓан се утврдува и од лекарското уверение со кое се констатира дека има задобиено телесна повреда. Кога М. бил напаѓан во тепачката се приклучиле обвинетите М. И., Ј. Е.и Б. Ј., кои биле во кафаната и кога слушнале дека надвор има тепачка се вклучиле во истата, по која второ и третообвинетите задобиле тешки телесни повреди. Значи учесникот во тепачката со самото свое дејствие без оглед на тоа против кого е насочено, несомнено

допринесува за развојот на таквиот настан, што доведува до тоа да за сите лица кои учествуваат во тепачката произлегува опасност да и снајде една од последиците предвидени во чл.132 од КЗ. Поради тоа фактот да е повредено она лице кое во тепачката учествувало во исти табор-страна со обвинетите, не ја исклучува кривичната одговорност за обвинетиот.

Согласно Кривичниот законик не е извршител на кривично дело "Учество во тепачка" од чл.132 од КЗ само оној учесник во тепачката кој што се здобил со тешка телесна повреда, меѓутоа кога и на друг му е нанесена тешка телесна повреда постои кривична одговорност и на овој учесник, за повредата што му е нанесена на другиот учесник во тепачката.

Првостепениот суд на погрешно утврдена фактичка состојба погрешно го применил и материјалниот закон со тоа што обвинетите И. М. и Т. Р. ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.2 од ЗКП в.в. со чл.9 од КЗ. Доколку сите лица учесници во тепачката се во функција на напад и одбрана не може да се повикуваат на нужна одбрана, бидејќи нивните дејствија немаат карактер на одбивање на противправен напад. Кога не е утврдено кој ја нанел тешката телесна повреда сите учесници во тепачката се сметаат за извршители на кривичното дело "Учество во тепачка" од чл.132 од КЗ.

Поради горе изнесеното, а со оглед да се работи за еден фактички опис во обвинението и не може да се издвојуваат деловите за обвинетите М. Ј., И. М., Ј. Е. и Б. Ј. кои немаат поднесено жалба на пресудата, следува да се пресудата укине во целост, заради утврдување на една единствена фактичка состојба за сите обвинети и донесување на една правилна и законита одлука за сите по изведување и анализа и оцена на сите докази.

21.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 175/2008 од 24.02.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.245/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 175/2008 од 24.02.2010 година, обвинетиот Ж. М. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од една година, а воедно го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 7.316,00 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, а исто така е задолжен на оштетенито Љ. П. да му ја надомести сторената штета во износ од 20.000 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд прифатил и утврдил дека обвинетиот Ж. М. на критичната вечер со употреба на сила го откорнал прозорецот од куќата на оштетенито П. Љ., влегол внатре и од куќата одзел 20.000 денари во готово и дека со тоа сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ. Меѓутоа, од изведените докази во текот на постапката не може со сигурност да се

заклучи дека тој го сторил ова кривично дело, односно дека тогаш го има одземено овој паричен износ од куќата на оштетениот.

Првостепениот суд утврдената фактичка состојба ја засновува пред се на исказот на синот на оштетениот П. И., кој е сослушан во својство на сведок, а кој што изјавува дека на критичната вечер, откако слушнал тропање во куќата, излегол надвор и притоа на улицата го забележал обвинетиот Методи како бега, а потоа кога дошол татко му, истиот му кажал дека му недостасувале од куќата 20.000 денари, како и на исказот на самиот оштетен Љ., кој што изјавува дека во куќата чувал парични средства и кога го викнал неговиот син, забележал дека му недостасуваат 20.000 денари.

Утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновува и на извршеното вештачење од страна на Одделот за криминалистичка техника при МВР, како и записникот за извршениот увид, меѓутоа при извршениот увид, веднаш по извршената кражба која ја пријавил оштетениот, во записникот за увид е наведено дека „на лице место се предизвикани и пронајдени траги од папиларни линии“, меѓутоа во записникот не е наведено каде, односно на кое место се пронајдени овие папиларни линии. Од друга страна, ова вештачење е вршено на доставените самолепливи фолии земени од местото на настанот, како и текстилни влакна, земени после тоа од облеката на осомничениот Ж. М., при што од вештачењето произлегува дека истите по боја и потекло меѓусебно „се совпаѓаат“. Но, во предметот недостасуваат писмени докази за тоа кога од обвинетиот се одземени примероци од неговата облека, ниту пак има материјален доказ за тоа каде се пронајдени и земени траги од папиларни линии, врз кои што не е вршено вештачење. Обвинетиот, пак, се брани дека, навистина, таа вечер бил кај куќата на оштетениот за да купува опојна дрога, бидејќи предходно често пати од него купувал хероин, при што во разговор со оштетениот, потпирајќи се до еден мал прозор, истиот паднал, меѓутоа тој тврди дека воопшто не влегувал внатре во куќата и не одземал пари. Според неговиот исказ веднаш после тоа, одејќи си накај дома, бил пресретнат од страна на полицајци кои го однеле во полицката станица, меѓутоа над него не е вршен претрес за да се види дали кај него се пронајдени парични средства.

При ваквата фактичка состојба на работите произлегува дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи со сигурност не е утврдено дека обвинетиот е извршител на кражба на парични средства од куќата на оштетениот, поради што следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката задолжително да изврши соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот П. Љ. на околноста дали тие двајцата таа вечер разговарале меѓу себе во врска околу набавката односно купопродажба на опојна дрога пред неговата куќа или не, како и во својство на сведок да се сослуша работникот на полицијата Ц. К. од СВР Ш., кој што го има составено записникот за извршениот увид на лице место, а на околноста каде, на кое место, се пронајдени и предизвикани траги од папиларни линии, како и да изведува докази и на околноста дали кај обвинетиот е вршен претрес таа вечер или

не. По потреба да се изведуваат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да е изврши правилна и целосна анализа на сите изведени докази и да донесе правилна и законита пресуда.

22.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.234/09 од 24.03.2010 година,-УКИНАТА со Ршение на Апелационен суд Штип Кж.бр.267/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.234/09 од 24.03.2010 година обвинетиот И. К. од Ш. врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението за кривично дело "Тешко дело против општата сигурност" од чл.292 ст.3 в.в.со чл.290 ст.3 в.в.со ст.2 од КЗ и притоа оштетениот М. В. од Ш. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд обвинетиот го ослободил од обвинението, наоѓајќи дека делото за кое тој се обвинува според законот не е кривично дело, но притоа погрешно ги ценел изведените докази и утврдените факти. Судот прифаќа дека претходно била испитана безбедноста на машината и била вршена обука на оштетениот за работа со предметната машина, кое е извршено од изработувачот на машината и од обвинетиот и со тоа дека тој постапил според одредбите од Законот на безбедноста и здравјето при работа.

Според изведените докази, машината за дробење на пластика по порачка на обвинетиот, како основач и управител на "И. Т." ДООЕЛ од Ш, била конструирана од неговиот брат А. К. и истата била изработена во "И." ДООЕЛ, на кое друштво тој бил основач и управител. Оштетениот М. В. во ова друштво на обвинетиот бил вработен како општ работник, а повремено кога имало потреба работел и на оваа машина, заедно со сведоците Р. М. и Т. П., при што обвинетиот изјавува дека оштетениот со машината работел 5-6 пати. Тие тројцата на машината работеле и на критичниот ден кога при ставањето на пластика од стар акумулатор во машината од страна на оштетениот В., дошло до зафаќање на неговата десна рака, заглавување и застој во работењето на машината и нанесување на тешката телесна повреда-згмечување на шаката на меките ткива и коски на раката со трајни последици. Обвинетиот како и сведоците Р. и Т. изјавуваат дека претходно од негова страна истите биле обучени, кога тој и конструкторот на машината Т. им го покажувале и објаснувале начинот на работењето со машината, при што им било укажано со рацете да не бркат во отворот на машината во кој се пуштала пластиката за дробење. Меѓутоа, оштетениот В. изјавува дека, иако му бил познат начинот на работа со машината, кога првиот пат почнал да работи со неа никој не го обучил и не му кажал како да работи со машината и дека уште првиот пат Т. го повикал, му кажал дека обвинетиот како управител му кажал тие да работат со машината и дека тој треба да ги става капаците во отворот на машината, но притоа не му кажал дека не треба да ја става раката во отворот на машината

(уводикот) и да не ги држи или пак притиска капаците додека таа работи. Според неговиот исказ, пак, до зафаќање на раката дошло при ставањето на еден акумулатор со врвца од камион, при што раката му се заплеткала во врвцата и така раката му била повлечена со валците на машината. И тој и сведоците Р. и Т. изјавуваат дека често пати доаѓало до заглавување и застој на машината, при што ја исклучувале и го повикувале мајсторот Т.

Според чл.33 ст.2 од Законот за безбедноста и здравјето при работа работодавачот не смее да стави во употреба таква машина која не е прегледана и испитана за безбедно работење, ниту пак вработените смеат да употребуваат такви средства за работа, додека според чл.31 ст.1 од истиот закон, работодавачот мора на секој вработен да му обезбеди соодветна обука за безбедност и здравје при работа, особено при воведување на нова технологија или нови средства за работа.

Неспорно е дека оваа машина за дробење на пластика не била прегледана и испитана за безбедно работење од страна на надлежен орган, туку после повредувањето на оштетениот таков преглед бил извршен од страна на Централниот завод за заштита при работа, за што и е издаден сертификат.

Според овие законски одредби, посебна и соодветна обука за работа со машината на оштетениот и на другите работници не била обезбедена, бидејќи за тоа не постојат писмени докази, програма за обука, согласно ст.2 на чл.31 од овој закон. Според тоа, обвинетиот како одговорно лице во ова друштво не постапил според погоре наведените прописи и технички правила за заштита во работата.

Поради овие причини, со оглед дека од страна на првостепениот суд фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваше поднесената жалба да се уажи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што оштетениот и сведоците Т. и Р. повторно да ги сослуша, по потреба и да изврши соочување во поглед на тоа дали и на кој начин е вршена обука од страна на обвинетиот во работењето со машината и во дополнување на постапката да се изврши вештачење од страна на вешто лице од Бирото за судски вештачења за начинот и принципот на работа на оваа машина и причините од кои што дошло до заглавување на машината, како и настапување на забранетата последица, односно нанесувањето на тешката телесна повреда на оштетениот. По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда.

23.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.148/09 од 19.03.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.270/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.148/09 од 19.03.2010 година, обвинетиот О.П. од П. го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или

караница“ од чл.133 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од три месеци кој казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не се стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати во корист на Републички буџет Скопје на име паушал износ од 2.000,00 денари, како и трошоци во постапката износ од 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Со истата пресуда обвинетиот О.П. е задолжен да плати на оштетениот Т. Д. на име кривични трошоци во постапката износ од 11.640,00 денари, како и е задожен согласно чл.102 од ЗКП да плати на име нематеријална штета на оштетениот Т. Д. вкупен износ од 7.000,00 денари и тоа: за претрепени душевни болки износ од 3.000,00 денари и за претрпен страв износ од 4.000,00 денари. Во останатиот дел барањето за нематеријална штета и тоа: за претрпен страв од досудените 4.000,00 денари до бараните 50.000,00 денари, за претрепени душевни болки од досудените 3.000,00 денари до бараните 70.000,00 денари или вкупно на име нематеријална штета од досудените 7.000,00 денари до бараните 120.000,00 денари барањето го одбил како неосновано. Барањето за трошоци во постапката за ангажиран полномошник на оштетениот од досудените 11.640,00 денари до бараните 37.920,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбите на основниот јавен обвинител и на оштетениот се беспредметни.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот О.П. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.2 од ЗКП, бидејќи првостепениот суд го повредил правото на одбрана на обвинетиот. Ова повреда се состои во тоа што од списите по предметот се утврдува дека обвинетиот во текот на главниот претрес предлагал докази, односно распит на сведоци преку кои сакал да ја потврди неговата одбрана меѓутоа, првостепениот суд не го прифатил предлогот на одбраната и не сослушал ниту еден од предложените сведоци, а само ги извел доказите предложени од обвинението. Со ваквото постапување повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил правото на одбрана на обвинетиот. Првостепениот суд е должен со еднакво внимание да ги испитува и утврдува фактите и тоа како оние кои одат во прилог на обвинението, така и оние кои одат во прилог на одбраната на обвинетиот. Но, првостепениот суд како што е веќе погоре наведено не постапил така туку на некој начин го привилегирал застапникот на обвинението како една од странките во постапката, а за сметка на тоа го ставил во нерамноправна положба обвинетиот, одбивајќи му го предлогот за изведување на докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од влијание за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба. Имено, првостепениот суд со тоа што го одбил предлогот на обвинетиот за распит на предложените сведоци всушност не ја проверил одбраната на обвинетиот, а со тоа и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, обвинетиот во текот на главниот претрес се бранел дека критичниот ден во критичното време и на критичното место

навистина настанала расправија со оштетениот, но категорично изјавил дека во рацете не носел секира за сечење месо, ниту пак со истата замавнувал кон оштетениот. Неприфатливо е за Овој суд обвинетиот да предложи шест сведоци на околноста дека истите биле во зградата на терасите и дека го гледале целиот настан, а првостепениот суд да го одбие таквиот предлог и да не распраша ниту еден од овие сведоци, а како што е веќе погоре наведено само ги распрашал оштетениот Т. Д. и сведокот Г.А. предложени од страна на обвинението.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ја провери одбраната на обвинетиот така што да ги повика и во својство на сведоци распраша предложените сведоци од страна на обвинетиот или неколку од нив на наведените околности во жалбата потоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба, доследно да ја провери одбраната на обвинетиот и преку правилна примена на Кривичниот законик, да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно одлучување, жалбата на Основниот јавен обвинител по однос на одлуката за кривичната санкција, како и жалбата на оштетениот по однос на одлуката за трошоците во постапката се беспредметни.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

24.=Пресуда на Основен суд во Штип, К.бр.292/09 од 15.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.273/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 15.04.2010 година обвинетиот В. М. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Силување во обид" од чл.186 ст.4 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.19 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од две години не стори ново кривично дело, во која казна му е засметано и времето поминато во притвор од 4.06.2009 до 1.07.2009 година. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 32.000 денари, како и трошоците на кривичната постапка на оштетената А. П. во износ од 11.960 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, а оштетената А. за остварување на своето имотно правно барање е упатена на спор.

од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и

противречна на самата себеси во поглед на опишаните дејствија на обвинетиот во извршувањето на кривичното дело. Имено, првостепениот суд од една страна наведува дека обвинетиот со употреба на сила "извршил полово дејствие" над оштетената А. П., на тој начин што го окопчал патентот од неговите панталони, а потоа насилно со својата десна рака ја фатил за нејзината лева рака - за да понатаму наведува дека се обидел да ја наведе таа да го допира неговиот полов орган и притоа утврдил дека тој со тоа сторил кривично дело "Силување" во обид од чл.186 ст.4, в.в.со чл.19 од КЗ.

Ваквата изрека на пресудата е противречна самата на себеси, нејасна и неразбирлива, кога од една страна се наведува дека обвинетиот со употреба на сила извршил полово дејствие над оштетената, а од друга страна прифатил дека се работи за кривично дело сторено во обид, а во врска со сето тоа и причините за решителните факти наведени во образложението на првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Самиот обвинет изјавува дека при превезувањето на оштетената во неговото возило можеби ја факал за раката, додека оштетената А. во детали го опишува целиот кривично правен настан и сите тогаш превземени дејствија од страна на обвинетиот спрема неа, при што за битните факти во целост се совпаѓаат нејзините искази дадени во истрагата и на главниот претрес. Така, таа појаснува како обвинетиот прво кај угостителскиот објект "М. о." кога го запрел возилото со десната рака ја факал за нејзината лева рака, а со левата рака си го откопчал шлицот од фармерките, го извадил половиот орган и почнал да и ја тегли левата рака за да му го допира половиот орган, но таа се противела на сето тоа, ја стегнала раката во тупаница, бранејќи се и викајќи, а кога продолжил со возилото се обидува и понатаму да и ја стави нејзината рака на неговиот полов орган, при што ја држел за раката, а шлицот му бил откопчан, после што кај бурекарницата "Д." успеала да ја отвори вратата на возилото и да скокне надвор, при што се повредила.

Тоа што таа изјавува дека држејќи ја и теглејќи ја за раката, обвинетиот се обидува да ја натера таа со раката да му го допира половиот орган, не значи дека кривичното дело е сторено во обид, бидејќи неспорно е дека сите овие дејствија на обвинетиот спрема оштетената се завршени полови дејствија и тоа откопчувањето на шлицот од панталоните, вадењето на половиот орган и теглењето за раката за да му го допира половиот орган, па од ирелевантно значење е дали при теглењето со стисната рака во тупаница таа му го има допрено половиот орган или не, бидејќи сите овие дејствија се превземени заради задоволување на неговиот полов нагон и за истата цел остварување на телесни контакти со оштетената.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна и целосна анализа и оценка на секој од изведените

докази и да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

25.=Пресудата на Основниот суд во Штип, К.бр.489/08 од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.275/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.489/08 од 22.03.2010 година обвинетата Љ. С. од С. ја ослободил од обвинението за кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, врз основа на чл.342 ст.1 т.2 од ЗКП и притоа оштетената Република Македонија ја упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор, а трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката, од следените причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи обвинението е пречекорено. Имено, според поднесениот и на главен претрес изменет обвинителен акт, обвинетата се обвинува дека постапила спротивно на одредбите од чл.7 и чл.220 од Законот за процесната постапка, кој бил во примена во времето на извршувањето на кривичното дело за кое таа се обвинува, додека во изреката и во образложението на првостепената пресуда, покрај членот 7, е наведено дека таа постапила спротивно и на чл.206 од Законот за процесната постапка. Со тоа првостепениот суд го пречекорил обвинението и го повредил објективниот идентитет на делото, со што постапил спротивно на чл.338 ст.1 од ЗКП, според кој пресудата може да се однесува само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесениот или на главниот претрес изменет или проширен обвинителен акт.

Сторена е и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда наполно се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, во правните причини изнесени во образложението на пресудата судот од една страна наведува дека согласно со чл.7 од Законот за процесната постапка обвинетата била должна да ги утврдува спорните факти од кои зависи основаноста на тужбеното барање, во конкретниот случај да ја утврдува сопственоста на земјишните парцели кои биле предмет на размената, при што не извела и не утврдила доказ за сопственоста на тие парцели, со што постапила спротивно на чл.7 од ЗПП, а од друга страна се наведува дека таа не била свесна дека треба да се утврди сопственоста на тоа земјиште, предмет на размената, што пресудата ја прави нејасна и неразбирлива.

Во тој поглед и дадените причини, од кои судот се раководел при донесувањето на првостепената пресуда и ослободувањето на обвинетата од обвинението, се нејасни и противречни, кога се наведува дека таа не била свесна дека треба да се утврдува сопственоста на земјиштето кое било предмет на размената и на тужбеното барање и

погрешно сметала дека тужениот како корисник на предметното земјиште може да располага односно да врши размена на сопственоста, што значи дека судот прифаќа да таа дејствувала во стварна заблуда, иако тоа изрично не е наведено во првостепената пресуда, па ја ослободил од обвинението врз основа на чл.342 ст.т.2 од ЗКП.

Со оглед дека во конкретниот случај, во спорот по поднесената тужба таа постапувала како судија, не може да биде во заблуда во поглед на предметот на тој спор, односно во поглед на нејзината должност наполното и вистинито да ги утврди спорните факти од кои зависи основаноста на тужбеното барање според чл.7 од Законот за процесната постапка, односно утврдувањето на сопственоста на земјиштето кое било предмет на размената, од што пак зависи дали странките можат да вршат размена на сопственоста над ова земјиште, како и нејзината должност како претседател на советот да ги утврди сите факти кои се важни за донесување на правилна и законита одлука (чл.220 од ЗПП), туку при примена на одредени нормативи, врз основа на истите може да го искаже своето мислење и да одлучи при донесувањето на судската одлука, во кој случај според чл.65 од Законот за судовите не одговара.

Овие дадени причини во образложението на првостепената пресуда се во спротивност и со изведените докази, односно исказот на обвинетата, која самата изјавува дека "направила превид" дека согласно одредбите од ЗПП странка во постапката не може да биде тужениот" и дека "судот по службена должност внимава на" странчката способност во текот на целата постапка, како и тоа дека при работната посета од страна на судии од Врховниот суд записнички било констатирано да се прифаќаат реализираните договори за донесување на судски пресуди, но "согласно законските прописи", што значи дека во конкретниот спор таа била должна и била свесна дека треба да ги примени погоречитираните законски одредби.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Според изведените докази, неспорно е дека обвинетата Љ. С. во критичниот период како службено лице-судија во Основниот суд во Струмица и претседател на советот одлучувала во предметот П.бр. 1334/97, по тужбата на тужителот Ѓ. Г. против тужениот АДМС ЗИК С. ДОО "С. п." од с.В., по основ неспроведена размена на земјоделско земјиште врз основа на усмен договор склучен во текот на 1989 година помеѓу тужителот и тужениот. Се работи за земјоделско земјиште на тужителот Кп.бр.556, во површина од 38,43 ари, која се наоѓа во м.вв."Т. д.", КО Н. М. и Кп.бр. 6637/1, во м.в."0", КО-С, која била на користење на тужениот ЗИК С. ДОО"С. п." од с.В. и тоа 1/18 идеален дел од оваа парцела од вкупна површина која изнесува 5.35,18 хектари.

Исто така, неспорно е дека со тужбата не бил приложен доказ за сопственост на двете парцели, ниту пактаков доказ од страна на обвинетата како претседател на советот бил изведен во доказната постапка. На ден 26.12.1997 година било одржано рочиште, на кое се јавиле тужителот и полномошникот на тужениот М. С, кој на записник изјавил дека тужбата и тужбеното барање на тужителот во целост ги признава. На тоа рочиште како доказ од страна на судот е изведен записник за воведување во владение бр.03-5/36 од 25.12.1989 година и

притоа како сведок е сослушан М. П.П., кој во тоа време кај тужениот работел како референт по имотно правни односи, кој изјавил дека во периодот на 1989 година била извршена замена помеѓу странките на тие парцели и од тогаш тие истите ги владеале. Врз основа на тоа, истиот ден е донесена пресуда П.бр.1334/97 од 26.12.1997 година, со која тужбеното барање во целост е усвоено и со истата е утврдено дека странките склучиле усмен договор за замена на тие две парцели според тужбата, а во пресудата било нотирано врз основа на истата да може во катастерот да се изврши упис на промената. Пресудата не е обжалена, па станува правосилна, со тоа што по барање на тужителот после тоа е донесено решение за исправка на пресудата, за заменетата парцела од ЗИК С, наместо 1/18 една треба да стои 6/100 (шест стотинки).

Сега во овој кривичен предмет првостепениот суд врз основа на вештачењето извршено од вештото лице С К. прифатил и утврдил дека со донесувањето на ваквата пресуда, со која е уважено ова тужбено барање, на Република Македонија била нанесена значителна штета, а на тужителот Ѓ. и на лицето М. С било овозможено да се стекнат со значителна имотна корист во износ од 900.000 денари.

Меѓутоа, извршеното вештачење во поглед на вредностите на двете парцели кои биле предмет на размената, е нејасно и непрецизно, од кое точно не може да се види која е вредноста на овие земјишта, особено на делот од парцелата под бр.6637/1, за која е прифатено дека е дадена во замена за парцелата на тужителот Ѓ. П, бидејќи во истото се наведува дека "вредноста е приближно иста", па поради тоа потребно е точно да се утврди вредноста на таа површина од 1/18, односно 6/100 од Кп.бр.6637/1.

Исто така, вештачењето е нејасно и во поглед на површината на оваа парцела, бидејќи во изготвеното писмено мислење стои дека "вредноста на целата нива е 900.000 денари", а притоа се наведува површина од 0.30.00 хектари за оваа парцела бр.6637/1, по цена од 300 денари за еден метар квадратен и дека оваа вредност приближно била иста и за периодот на 1997 година.

Не е јасно дали таа вредност од 900.000 денари е за целата парцела од 5.35,18 хектари или за 1/18, според решението за исправка 6/100.

Поради тоа, заради правилна оценка на делото, потребно е да се утврди вредноста на делот од 1/18, односно 6/100 идеален дел, кој е опфатен со пресудата П.бр. 1334/97 од 26.12.1997 година, со утврдување на просечата плата во тој период според чл.122 од КЗ и вредноста на дадената во замена парцела Кп.бр.556 во површина од 38,43 ари, при што според вредноста на двете парцели да се утврди чисто нанесената штета, односно прибавената имотна корист.

Исто така, при повторното судење потребно е точно да се утврди колкав идеален дел е според пресудата П.бр. 1334/97 од 26.12.1997 година, бидејќи според обвинението и кривичната пресуда таа е 1/18, а според решението за исправка П.бр.1334/97 од 12.03.1998 година таа е 6/100.

За таа цел, потребно е да се изврши дополнување на веќе извршеното вештачење, при што, со оглед дека вештото лице вредноста ја утврдува од 1 метар квадратен, потребно е прво да утврди колку изнесува 1/18, односно 6/100 идеален дел од заменетата парцела

Кп.бр.6637/1 во метри квадратни, а потоа да се утврди точно вредноста на двете парцели по метар квадратен и тоа врз основа на ветодостојни показатели. Исто така, првостепениот суд при повторното судење потребно е од Државниот з. за с. на Р. М. да прибави податок колку е изнесувала просечната исплатена плата во Република Македонија во м.декември 1997 година, за да се утврди колкава е нанесената штета, односно прибавената имотна корист, што е од битно влијание за правната оценка на делото.

Поради овие причини следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, а во дополнување на постапката да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да ги отстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, согласно со чл.338 ст.1 и ст.2 од ЗКП.

26.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 11/2006 од 13.02.2009 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.292.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Б В, Б В и Т Ј, сите од Ш, ги огласил за виновни за како соизвршители сториле кривично дело „Лажен стечај“ од чл. 254 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и им изрекол условна осуда, на обвинетите В и В казна затвор во траење од 10 месеци а на обвинетата Ј казна затвор од 5 месеци, кое извршување се одлага за една година, доколку обвинетите за време а рокот на проверување не сторат ново кривично дело и доколку обвинетите солидарно на оштетениот ЗЈ од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 25.714,00 денари, на оштетениот А С од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 29.800,00 денари, на име оштетениот СЗ од Шна име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 26.065,00 денари, на оштетениот Т О од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 20.000,00 денари, на оштетениот С С од Ш на име неисплатени плати му исплатат 22.220,00 денари, на оштетениот С Н од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 34.000,00 денари, на оштетениот С А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 25.000,00 денари, на оштетениот В А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 25.115,00 денари, на оштетениот С Ј од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 20.714,00 денари, на име оштетениот Л К од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 21.972,00 денари, на оштетениот Б Тод Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 20.095,00 денари, на оштетениот Т А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 26.617,00 денари, на оштетениот М Ј од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 23.781 ,00 денари и на име оштетениот В П од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 21 .704,00 денари во рок од 60 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите В, В и Јза стореното кривично дело од чл. 254 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ ги осудил,

обвинетиот В и В на парична казна во износ од по 200.000,00 денари, обвинетата Ј на парична казна од 50.000,00 денари. Воедно ги задолжил обвинетите, секој својата парична казна да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата, а во спротивно истата ќе биде заменета со казна затвор, на начин што за секој започнати 20 евра во денарска противвредност ќе се определи еден ден затвор, со тоа што затворот не може да биде подолг од шест месеци. Ги задолжил обвинетите да платат паушал сума од по 5.000,00 денари. Под ст.2 од изреката, према обвинетиот В Б согласо чл. 367 ст.6 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело „Повреда на правата од работен однос“ од чл. 166 ст.1 од КЗ. Оштетените К Ѓ, Д Ј и М М, ги упатил на парница.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, в.в. со чл. 364 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер, и на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 од ЗКП, со првостепената пресуда е пречекјорено поднесеното и прецизираното обвинение против тројцата обвинети.

Пречекорено обвинение постои кога се работи за друг фактички опис на дејствијата преземени од обвинетите, а не оној фактички опис на дејствија опишани во првобитното, подржаното, изменетото или прецизирано обвинение на главниот претрес. Првостепената пресуда треба да се однесува само на кривичното дело кое е предмет на поднесеното и прецизирано обвинение, а првостепениот суд дава одговор на прашањето дали е сторено кривично дело, дали обвинетиот го сторил, во време, место и начин како тоа стои во петитумот на обвинението, така што судот треба да суди за она што јавниот обвинител обвинува, меѓу обвинението и пресудата треба да постои субјективен идентитет - истоветност на обвинетиот и објективен идентитет - истоветност на кривичното дело. Токму од тие причини на главниот претрес обвинетиот ја изнесува својата одбрана, по однос само на наводите од поднесеното, подржаното, изменетото или прецизираното обвинение и обвинетиот не треба да биде осуден и за она за што со обвинението не се терети.

По оценка на овој суд, првостепениот суд со донесената пресуда го повредил принципот на објективен идентитет од причини што пресудата се заснива на решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд, но кои се разликуваат од решителните факти опишани во обвинението, прецизирана од застапникот на обвинението на главниот претрес.

Со поднесеното и прецизирано обвинение, тројцата обвинети се теретат за преземените дејствија на извршување на предметното кривично дело од чл. 254 ст.1 од КЗ, кои се состојат во привидно отугување и прикривање на имотот на фирмата „П“ АД Ш, така што целиот имот е префрлен од „П“ АД Ш на ДПТУ „Т“ ДООЕЛ Ш, со што предизвикале лажен стечај, со намера да избегнат обврска за плаќање на долгови спрема оштетените, па така бил лотворен и заклучен стечај на фирмата „П“ АД Ш Но, кога се анализираат дејствијата опишани во изреката на пресудата, се констатира дека обвинетите се теретат и се огласени за виновни затоа што извршиле отугување на недвижен имот

на „П" АД Ш, во постапка на јавно наддавање, извршена продажба на купувачот „Т" ДООЕЛ Ш, дел од недвижниот имот продаден на фирмата „Д-л" ДОО Ш и тоа без одлука на Собранието на акционери на „П" АД Ш., иако е неспорно дека во ниту еден дел од постапката по овој кривичен предмет, ниту во истражната постапка, ниту на главниот претрес, застапникот на обвинението не споменува утврдување на фактот -дали за преземените дејствија од обвинетите имало или немало донесено одлука на Собранието на акционери на „П" АД Ш, ниту пак овој факт е релевантен за постоењето на предметното кривично дело од чл. 254 ст.1 од КЗ, така што првостепениот суд, внесува самиот сосема друг опис на дејствија што не одговараат на поднесеното и прецизирано обвинение на главниот претрес, ниту пак одговараат на законскиот опис на предметното кривично дело.

По наогање на овој суд, додадениот дел во изреката на пресудата, што воопшто го нема во поднесеното и прецизирано обвинение, не претставува конкретизирање на противправните дејствија преземени од обвинетите опишани во обвинението, туку обвинетите се теретат за сосема други дејствија кои ги презеле, а без да биде донесена одлука на Собранието на акционери, поради што и фактичката состојба се заснива на други решителни факти кои не се утврдени во поднесеното и прецизирано обвинение.

Од законскиот опис на кривичното дело на чл. 254 ст.1 од КЗ, се утврдува дека не е наведено својството на сторителот на кривичното дело, туку кривичното дело може да го стори секое лице, па така е наведено „тој што со намера да избегне обврска за плаќање ке предизвика стечај", но бидејќи во конкретниот случај тројцата обвинети се теретат дека го сториле кривичното дело како соизвршители, потребно е во изреката на обвинението точно да се наведат конкретно кои противправни дејствија превзел секој од обвинетите како соизвршител и во какво својство во фирмата, по што и петитумот на обвинението ке биде јасен и разбирлив.

Сторена е суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и по однос на изречената парична казна како споредна казна за тројцата обвинети, која е изречена во денари а не во глоби, а понатаму обврските за обвинетите во случај на неплаќањето на паричната казна е изразено во глоба во смисла на чл. 38 а ст.2 од КЗ, па не е јасно дали паричната казна е утврдена во денари или во глоби, штоја чини изреката нејасна.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер, имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд која по оценка на овој суд е нејасна, непотполна и неправилна, па од тие причини овој суд не можеше да се произнесе за правилната примена на материјалното право спрема обвинетите, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да постапи по укажувањата на овој суд погоре наведени, да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП, да одлучува во рамките на поднесеното и прецизирано обвинение, да изврши повторна оценка на изведените докази, да нареди економско - финансво вештачење за финансиската состојба на „П" АД Ш шред да бидат преземени дејствијата од тројцата

обвинети опишани во обвинението и тоа од вешто лице од Бирото за судски вештачења С, да се утврди кои се оштетените и дали имаат оштетно побарување и во кој износ.

Бидејќи овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасна и непотполна фактичка состојба, а со жалбата на ОЈО од Ш се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција, истата е беспредметна.

Согласно чл. 377 ст.4 од ЗКП, „оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако Јавниот обвинител го превзел гонењето од оштетениот како тужител, оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата“.

Ценејќи ја погоре спомената законска одредба како и чл. 102 ст.2 од ЗКП, жалбата изјавена од оштетените - доверителите, преку нивниот полномошник, е недозволена, па од тие причини согласно чл. 400 од ЗКП овој суд жалбата на оштетените ја отфрли како недозволена, од причини што жалбата е изјавена од лице кое не е овластено за поднесување на жалба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 в.в. со чл. 393 од ЗКП и чл. 400 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 248/2005 од 24.02.2009 година,(во осудителниот дел),-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.296/09.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр. 248/2005 од 24.02.2009 година, обвинетите Ц И, П С, А А, К Б и Н Ј, сите од П ги огласил за виновни за продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Ц И на казна затвор во траење од една година, обвинетите П С, А А, К Б и Н Ј на казна затвор во траење од по 4 месеци, а према обвинетиот Г Д и Г А, двајцата од П го одбил обвинението врз основа на чл. 367 т.3 од ЗКП за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, бидејќи застапникот на обвинението се откажал од обвинението. Предметите привремено одземени од обвинетиот А А и тоа, 2 пара рачни клешти гумирани, една тесла скршена, еден бонсек -лист, 1 нож и една хебла од 30 см, ги одзел. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушл сума од по 2.000,00 денари, трошоците во постапката по однос на обвинетите Г А и Г Дод П, одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на судот. Ги задолжил обвинетите Ц И, П С, А А, К Б, Н Ј, сите од П, солидарно на име надомест на штета да му плати на оштетениот ДООЕЛ „С Н“ К износ од 2.490.026,00 денари во рок од 15 дена по правосилност ана пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, противречна на

изведените докази и утврдените релевантни факти, а изреката на првостепената пресуда е во дирекна противречност со даденото образложение во фактичката состојба. Ова од причини што во изреката на првостепената пресуда се наведува дека сите пет обвинети го извршиле продолженото кривино дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, детално наведувајќи ги предметите што ги одзеле, а како што е наведено во обвинителниот акт. Меѓутоа, во образложението на пресудата - во утврдената фактичка состојба, покрај наведените предмети што се предмет на обвинение, првостепениот суд наведува дека обвинетиот И, Ј и Б во текот на месец септември 2004 година од критичното место одзеле делови од еден мотор со тежина од 300 кг, кои делови подоцна ги продале во В како старо железо, а исто така и во месец ноември 2004 година обвинетиот С и обвинетиот А на критичното место демонтирале и одзеле електромотор од компресор со тежина од 200 кг, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и контрадикторна самата на себе.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд се доведува под сомнение бидејќи не е резултат на изведените докази. Имено, од одбраната на обвинетиот И Ц произлегува дека тој само кажал на обвинетите Ј и Б дека во компресорската станица имало отпадно железо по што обвинетите Ј и Б отишле до компресорската станица со возилото на обвинетиот И и од таму зеле старо железо. Од исказот на обвинетиот С се утврдува дека обвинетиот Иму кажал дека во компресорската станица имало старо железо расфрлено по дворот, по што заедно со А А отишле и собирале бакарна жица во дворот, каде што дошле тројца вработени на оштетениот и ги затекле на лице место. Слична изјава дал и обвинетиот А, исто како и обвинетиот С. Обвинетиот Б изјавил дека од обвинетиот И бил информиран дека во компресорската станица имало старо железо и бакар, па сите тројца - Б, И и Ј со возилото на обвинетиот И отишле на критичното место и собирале старо железо, еден ладилник стар и сите работи ги однеле и продале во В. Исказот на обвинетиот Ј коренспондира со исказот на обвинетиот Б - дека заедно со И, Би тој - Ј отшле на критичното место и по кажување на обвинетиот И зеле 200 до 300 кг. железо, еден ладилник стар и ги однеле за В и ги продале.

Меѓутоа, првостепениот суд од изведените усмени и писмени докази, како и од одбраната на обвинетите, утврдил дека сите обвинети И, С, А, Б и Ј во текот на месеците септември, октомври, ноември 2004 година, заедно како соизвршители, во повеќе наврати влегувале во компресорската станица на ДООЕЛ „Д н“ погон „Р к“ и на начин со употреба на погоден алат демонтирале и одзеле предметите кои се наведени во изреката на првостепената пресуда, а во вкупна вредност од 2.490.026,00 денари. По оцена на овој суд, од изведените докази, не може да се утврди со сигурност дека обвинетите И, Б и Ј учествувале во противправните дејствија во текот на месец ноември 2004 година, заедно со обвинетите С и А. Од одбраната на обвинетиот И како и одбраната на С и А, се утврдува дека обвинетиот Ц И само им кажал дека во компресорската станица имало отпадно железо. Од друга страна во изреката отсутствува и опис за противправните дејствија преземени во месец ноември 2004 година од страна на Ц И, К Б и Н Ј. Постои противречност помеѓу изреката на образложението на пресудата и

изведните докази во однос на одземените предмети од обвинетите при извршување на кривичното дело. Во однос на одземените предмети при превземање на противправните дејствија во текот на месец септември - октомври 2004 година, од одбраната на обвинетите И, Б и Ј се утврдува дека одзеле 300 кгр. железо, а до него имало и еден ладилник од едно возило. Од потврдата за привремено одземените предмети, одбраната на обвинетите С и А која се поклопува и со изјавата на сведокот С Ј се утврдува дека кога ги презеле противправните дејствија во текот на месец ноември, одзеле околу 6 кгр. бакарна жица. Со оглед на ова наводите во изреката и образложението на пресудата, дека сите обвинети одзеле и други предмети наведени поединечно во изреката, на пресудата во вкупна вредност од 2.490.026,00 денари се доведува под целосно сомнение бидејќи за тоа не постојат ниту вербални ниту материјални докази. Во контекст на ова се и изјавите на сведоците Т П, С Ј, дадени во истрага и на записник од главен претрес од 24.02.2009 година, како и изјавата на сведокот В Р од кои се утврдува дека во месец ноември 2004 година биле затекнати на лице место само обвинетиот С и А, а наводите дека постои придонес во противправното дејствие во текот на месец ноември 2004 година и на другите обвинети не може да се утврди од изведените докази. Не е со сигурност утврдено - дали компресорската станица била во исправна состојба и во функција критичниот период или била демолирана уште пред да се превземат противправните дејствија на обвинетите. По однос на овој факт постои контрадикторна изјава на сведокот Т П, кој е вработен во оштетеното „Р С“ ДООЕЛ „Н“ К, кој најпрво изјавува дека компресорската станица била во исправна состојба до јули или август 2004 година, а потоа подоцна изјавил дека станицата била во функција до почетокот на 2004 година. Првостепениот суд не ја проверил одбраната на обвинетите И, Ј и Б, при преземање на противправните дејствија во текот на месец септември - октомври 2004 година, ниту ги извел сите потребни и нужни докази.

Од списите во предметот неспорно произлегува дека обвинетиот И Ц престојувал во психијатриска болница - Н во Г од 07.12.2006 до 18.05.2007 година, поради што се доведува под сомнение неговата пресметливост во времето на извршување на противправните дејствија, поради што првостепениот суд ќе треба да изврши вештачење од страна на вешто лице - психијатар, врз основа на кое со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот е бил пресметлив критичниот период, односно во времето за кое се терети дека го сторил кривичното дело, од што зависи кривичната одговорност кај обвинетиот И.

Во жалбите се истакнува дека компресорската станица била на повеќе наврати обивана и биле пријавувани кражби во текот на повеќе години наназад, поради што првостепениот суд по службена должност да провери кога се извршени овие кражби, сметајќи од критичниот ден наназад, што е одземено, какви штети се направени, дали се пронајдени сторителите, па врз основа на сето тоа ќе утврди во каква состојба била компресорската станица во критичното време, односно дали била во функција или не како што се бранат обвинетите.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторно судење првостепениот суд да ги отстрани

суштествените повреди на кој укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоцена, да се изврши неуропсихијатриско вештачење над обвинетиот И по однос на неговата пресметливост, да ги имас во предвид и останатите укажувања на овој суд, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди правилна фактичка состојба и ќе донесе правилна и законита одлука.

28.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 113/2009 од 14.04.2010 година, во дел I и III - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.384/10.

Основниот суд во Штип, со обжалената пресуда, обвинетиот П А од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување исправа“ почл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 5 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот П да плати паушал од 3.000.00 денари и 5.000,00 денари на име трошоци во постапката, а оштетена З Б за остварување на имотно правно барање на име штета ја упатил на спор. Под ст.2 од изреката го одбил обвинението заради застареност на кривичното гонење, согласно чл. 367 ст.1 т.6 од ЗКП против обвинетиот П А за кривично дело „Давање лажен исказ“ од чл. 367 ст.1 од КЗ и одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на Републичкото буџет на РМ. Под ст.3 од изреката, обвинетата Е Л од Ш, врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторила делото за кое се обвинува и одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетские средства.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП (Пречистен текст), дека првостепениот суд со донесената пресуда го пречекорил поднесеното обвинение во смисла на чл. 364 ст.1 од ЗКП, на која суштествена повреда овој суд внимава и по службена должност, во смисла на чл. 393 од ЗКП (Пречистен текст).

Од содржината на законската одредба на чл. 364 ст.1 од ЗКП (Пречистен текст) се утврдува дека пресудата може да се однесува само на лице кое е обвинето и на кривично дело што е предмет на обвинение во поднесеното, изменетото или проширеното обвинение, така што меѓу обвинението и првостепената пресуда треба да постои субјективен и објективен идентитет, така што првостепениот суд суди за она за кое што тужителот - Основниот јавен обвинител обвинува.

Од тие причини, со донесувањето на пресудата првостепениот суд одговара на сите прашања релевантни за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот, дали постои кривично дело, дали обвинетиот го сторил кривичното дело во време, на начин и место опишано во обвинението, и за да не биде нарушен објективниот идентитет,

првостепениот суд не смее да излезе од границите на описот на кривично правниот настан, како што е изнесен во поднесеното обвинение.

По однос на правниот идентитет, односно правната квалификација или правна оценка на кривичното дело, согласно горе споменатата законска одредба, првостепениот суд не е врзан за правната оценка која е наведена од страна на застапникот на обвинението, во поднесеното, изменетото или проширеното обвинение, па во случај кога првостепениот суд ќе најде дека не стои правната оценка на кривичното дело наведено во обвинението, должен е да испита дали во опишаните противправни дејствија од обвинението има елементи од друго кривично дело.

Во конкретниот случај, обвинетиот П А се терети дека искористувајќи ја службената положба за друг да прибави противправна имотна корист лично своерачно составил и потпишал тестамент од име на завештателот З В, со кој на ЛЕ и се остава во наследство стан со површина од 63,53 метри квадратни, со што обвинетиот П и овозможил на Е да се здобие со значителна имотна корист, на износ од 1.093.863,60 денари, а за овој износ и била причинета штета на оштетената Б З од Ш. Со првостепената пресуда, обвинетиот П се терети исто како и со обвинението во својство на лице кое врши работи од јавен интерес, дека лично, своерачно составил и потпишал тестамент од име на В З со кој на Е и бил оставен во наследство стан со површина од 63,53 метри квадратни, со намера таквата лажна исправа предметниот тестамент да се употреби како вистински своерачен тестамент.

Кога се анализира петитумот на обвинението и изреката на пресудата, се констатира дека со прифаќањето на друга правна оценка односно квалификација на кривично дело од страна на првостепениот суд, кривично дело „Фалсификување на исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ во изреката, од страна на првостепениот суд е извршена измена на фактичкиот опис на преземените противправни дејствија од обвинетиот П А, а со тоа се менува и описот на кривично правниот настан во целина, така што опишаните дејствија преземени од обвинетиот П од изреката на пресудата, кој го чинат кривичното дело од чл. 387 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ не се содржани во петитумот на поднесеното обвинение, па од тие причини цениме дека е нарушен објективниот идентитет.

За овој суд се нејасни и противречни наводите од изјавената жалба на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд бил должен да се впушти во утврдување на значителната штета која била причинета спрема оштетената З Б во Ш, а пак во тој износ Е се здобила со значителна имотна корист со преземените противправни дејствија на обвинетиот П, бидејќи првостепениот суд не ја прифатил правната квалификација на чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, како стои во обвинението, туку дека П го сторил кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а постоењето и утврдувањето на штета не е конститутивен елемент на кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ.

По оценка на овој суд, останало нејасно дали Основниот јавен обвинител го терети обвинетиот П како службено лице, бидејќи е прифатена таква правна квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, или пак го терети како лице кое врши работи од јавен интерес, а согласно чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ е можно сторителот на кривичното дело да биде и лице кое врши работи од јавен интерес, но

делото во тој случај треба да е сторено во вршењето на неговото посебно овластување или должност.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и нерабитлива, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на обвинетата Е Л под ст.3 од пресудата - ослободителен дел на пресудата, од кои би произлегол сигурен заклучок дека обвинетата Е не го сторила кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Релевантен факт за постоење на кривичната одговорност на обвинетата Е е дали таа знаела за тоа дека предметниот тестамент што го презентирала на 13.10.2004 година на расправа пред Основниот суд во Штип е лажен, односно фалсификуван од страна на обвинетиот П.

Во врска со тоа, за овој суд е неоснован и неправилен заклучокот на првостепенниот суд на стр.10 од пресудата каде се наведуваат причините за донесување на ослободителната пресуда спрема обвинетата Е, дека со ниеден од изведените докази не се докажало дека обвинетата Е знаела да предметниот тестамент бил фалсификуван од обвинетиот П, бидејќи ако е така како прифатил првостепениот суд, тогаш што би била целта и намерата кај обвинетиот П со своерачното составување и потпишување на предметниот тестамент, односно крајна цел е ваквиот фалсификуван тестамент да се употреби како вистински во оставинската постапка, така што од ваквите преземени дејствија од обвинетиот П најголем интерес имала обвинетата Е Л.

Со цел да ја одбегне кривичната одговорност за стореното кривично дело, обвинетата Е давала различни одбрани во истражна постапка и на главен претрес пред првостепениот суд. Така, во истражаната постапка изјавила дека кога се водела оставинската постапка О.бр. 177/04, имало некој тестамент во фотокопија, кој нејзе и го дал обвинетиот П и кога бил повикан во судот обвинетиот П и обвинетата Е, обвинетиот П изјавил дека во судот бил на чување оригиналот од предметниот тестамент, така што нејзе не и било познато кој го составил и потпишал, таа во оставинската постапка не го покажала и употребила, за да на главниот претрес одржан на 17.11.2009 година изјави дека пред да починететка и З В во една прилика В и кажала на обвинетата Е дека направила тестамент и и го покажала белото плико во кој бил тестаментот.кој тетка и В ке го оставела да стои во комодата и кога В ке умре, обвинетата Е требало да го земе белото плико и да го однесе во судот, Е така и направила и истиот бил прочитан.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд по однос на обвинетата Е е погрешна и неправилна, па од тие причини следуваше првостепената пресуда во дел I и III да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

29.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.544/09 од 20.05.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.385/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.544/09 од 20.05.2010 год. обвинетиот Б. В.од с.Д. Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Неплаќање издршка" од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда со која му утврдува казна затвор во траење од 2 (два) месеци, чие извршување е одложено за време од една година, по услов да не стори ново кривично дело. Со пресудата на обвинетиот му се наложува да плати на име издршка за малолетните К. и Н. В.преку нивната законска застапничка А. К. од С. за периодот од 16.04.2006 година заклучно со месец Мај 2010 година, на име наплатена издршка сума во износ од 60.000,00 денари на десет еднакви рати од по 6.000,00 денари месечно, а воедно и уредно да плаќа издршка, почнувајќи од месец Јуни 2010 година - сума од 2.500,00 денари, се додека за тоа постојат законски услови.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи со првостепената пресуда го пречекорува обвинението. Имено, обвинителниот предлог е поднесен затоа што обвинетиот Б. во временскиот период од 16.04.2006 до 31.11.2009 година одбегнувал да дава издршка на своите малолетни деца, а во диспозитивот на пресудата судот наведува дека обвинетиот е виновен за наведеното кривично дело, затоа што во временскиот период од 16.04.2006 заклучно со 24.12.2009 година одбегнува да дава издршка. Истото се наведува и во образложението на пресудата на страна 3 од пресудата. Со ова првостепениот суд го пречекорил обвинението, односно сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи на товар на обвинетиот му става неплаќање на издршка и за месец Декември 2009, што не е наведено во описот на поднесенiот обвинителен предлог.

Сторената суштествена повреда на постапката е од апсолутен карактер, а која повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ја има во предвид сторената суштествена повреда на постапката и истата да ја отстрани при повторното судење и одлучување, да ги има во предвид и жалбените наводи, на кое по изведување на сите докази и нивната анализа и оценка ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното а врз основа на чл. 367 ст.1 т.1 в.в. со чл. 376 ст.1 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.426/09 од 08.04.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр. 388/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.426/09 од 08.04.2010 година, обвинетиот Д. П. од с.К. го ослободил од обвинение за кривично дело "Одземање на моторно возило" по чл.242 ст.1 од КЗ и кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ, а согласно чл.368 т.3 од ЗКП.Трошоците по постапка во износ од 5.800,00 денари паднале на терет на буџетските сретства кои да се исплатат на обвинетиот Д.П. од с.К. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд го ослободил обвинетиот Д. од обвинение за кривично дело "Одземање на моторно возило" по чл.242 ст.1 од КЗ и кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ прифаќајќи дека не е докажано дека обвинетиот ги сторил овие две кривични дела. Во поткрепа на својата одлука првостепениот суд наведува - да фактот што обвинетиот Д.ја продал предметната пила на сведокот Т. И. не значело дека тој е сторител на кривичното дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ, а по однос на кривичното дело "Одземање на моторно возило" по чл.242 ст.1 од КЗ не постоел ниту еден доказ од кој би се утврдила кривичната одговорност кај обвинетиот за ова кривично дело. Меѓутоа, првостепениот суд во целост не ја проверил одбраната на обвинетиот, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение. Обвинетиот во својата одбрана наведува дека после еден месец од кривично-правниот настан во с.К. близу до мостот бил пресретнат од едни роми кои му ја пунудиле предметната моторна пила да ја купи и тој ја купил за 2.000,00 денари. Со пилата сечел дрва некое време, а потоа ја продал на сведокот Т. И. за 3.000,00 денари, а И. ја продал на лицето Т.. Меѓутоа, ваквата одбрана на обвинетиот не е во целост проверена, бидејќи не е сослушано лицето И. Т. на околноста кога тој од обвинетиот ја купил предметната моторна пила за да се утврди фактот дали оваа купопродажба е извршена непосредно по кривично правниот настан кој што се случил на ден 18.04.2009 година. Обвинетиот исто така не е доволно распрашан на околноста кои се тие роми од кои тој наводно ја купил моторната пила, бидејќи изјавил дека доколку би ги видел, ќе ги познае кои се тие, ниту пак наведува од каде се тие роми, каде живеат на колкава возраст се, и слични поединости во врска со нив, за да се утврди дали обвинетиот ја зборува вистината или не. Првостепениот суд ќе треба да изврши и соочување помеѓу сведокот Г. Б. и оштетениот Г. М., бидејќи нивните искази се во контрадикторност од причини што оштетениот Г. М изјавил дека се сретнал со еден пријател во селото по име Љ., го паркирал тракторот на оддалеченост од 50 метри од куќата на Љ., тоа било период помеѓу 14.00 и 16.00 часот и кога ја напуштил куќата на пријателот Љ. забележал дека тракторот го нема на местото каде што го паркирал. Од друга страна сведокот Г. Б. изјавил дека критичниот ден кога се случил настанот тој бил повикан од неговата баба која живее во с.Козјак дека во нејзиниот двор во семејната куќа лежело непознато лице, а кога истиот пристигнал забележал дека оштетениот е пијан и во

рацете држел две шишиња со нафта Овие контрeдикторности не се острaнети од страна на првостепениот суд поради што истиот треба да изврши соочување на оваа околност.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоцена да го сослуша лицето Љ. - на околности битни за утврдување на релеватните факти, да го утврди времето кога обвинетиот му ја продал пилата на лицето И., како и да се распита обвинетиот кои се тие роми од кои наводно тој ја купил моторната пила, кога на кое место и во кое време и доколку ги познава по име и презиме истите да бидат повикани како сведоци, а со цел да се провери одбраната на обвинетиот. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

31.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.432/2008 од 14.04.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.389/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.432/2008 од 14.04.2010 година обвинетата Н. Ј. од Ш. ја ослободил од обвинение согласно чл.368 т.3 од ЗКП, а согласно чл.93 од ЗКП одлучил трошоците на кривичната постапка во вкупен износ од 17.550 денари да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП најде дека првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП кои повреди се од апсолутен карактер и на кои повреди овој суд внимава по службена должност.

Сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се состојат во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата е противречна на самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата. Имено, првостепениот суд во диспозитивот на пресудата после описот на дејствието на извршување превземено од страна на обвинетата, не ја наведува правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетата се ослободува од обвинение, со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби содржани во чл.374 ст.3 од ЗКП. Имено, во чл.374 конкретно е наведено што се треба да содржи изреката на пресудата, односно е наведено дека:"изреката на пресудата ги содржи личните податоци на обвинетиот и одлуката со која оптужениот се огласува за виновен за

делото за кое е обвинет или со кое се ослободува од обвинение за тоа дело". Со оглед на тоа дека во конкретниот случај во изреката на првостепената пресуда не е наведена правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетата се ослободува од обвинение, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 која повреда изреката на првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување.

Понатаму првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда наведува дека обвинетата Н. Ј. за дејствијата поконкретно опишани во изреката на првостепената пресуда, ја ослободува од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, односно бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува, додека во образложението на пресудата на стр.7, пасос 4 е наведено дека "судот утврди дека во дејствијата на обвинетата не се содржани елементите на кривичното дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, а со кое нешто првостепениот суд сторил уште една суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ваквата повреда, изреката на пресудата ја прави противречна самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата, бидејќи обвинетата во изреката на пресудата се ослободува, бидејќи не се докажало дека го сторила предметното кривично дело за кое се товари, додека во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетата се ослободува од причини што во дејствијата на обвинетата не биле содржани елементите на предметното кривично дело, така што нејасно за овој суд останува по кој основ првостепениот суд ја донел ослободителната пресуда према обвинетата Н. Ј., дали согласно т.1 или т.3 од чл.368 од ЗКП.

Имајќи ги во предвид сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка кои првостепената пресуда ја прават нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување, овој суд одлучи по повод изјавената жалба, а по службена должност првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани напред наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги преземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека, обжалената пресуда овој суд одлучи да ја укине по службена должност поради претходно наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, а кои повреди не се наведени во изјавената жалба од страна на ОЈО, жалбените наводи изјавени во жалбата на ОЈО од Штип не беа предмет на оценка од страна на овој суд.

32.= Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 266/2008 од 09.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.390/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Ш С и С В, двајцата од Ш ги огласил за виновни да како соизврители сториле едно продолжено кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 и 45 од КЗ и им изрекол условна осуда со која на обвинетите С и В им утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, а оштетениот Д С од с. К - Р, за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која суштествена повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност, така што првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се теретат „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ. Во текот на постапката сослушан е само оштетениот Т С, а не е сослушан оштетениот малолетник Д С, а двајцата обвинети во своја одбрана изјавиле дека не ја извршиле кражбата во станот каде живеел оштетениот С, како потстанар на ул.„С“ бр.13 во Ш, при што обвинетиот В С изјавил дека ги зел со себе мобилниот телефон марка „П“ и ДВД плеерот марка „К“ со даљински управувач, сопственост на оштетениот С, но со цел на мобилниот телефон да му се стави нова поевтина батерија, и обвинетиот В да најде купувач за ДВД плеерот, и во моментот кога тој ден обвинетиот В се спремал да оди во станот на оштетениот С да му ги врати мобилниот телефон и ДВД плеерот, дошле овластените службени лица на СВР Ш во неговиот дом.

Првостепениот суд не изведувал докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, не се изведувани доволно докази за да се провери одбраната на обвинетите во делот за кражбата извршена во станот на оштетениот С, оштетениот С не е сослушан, не е јасно како првостепениот суд ја утврдил вредноста на одземените предмети од оштетениот С Д од с. К и дали оштетениот С барал оштетно побарување, односно дали му се вратени одземените предмети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е непотполна и нејасна, односно се доведува во прашање делот од фактичката состојба што се однесува на извршената кражба во станот на оштетениот С, кога обвинетите не го признаваат преземањето на противправните дејствија, опишани под т.2 од изреката на пресудата.

Не е сослушан оштетениот С за да се утврди околноста дали обвинетиот В ги земал мобилниот и ДВД плеерот со себе, со цел на телефонот да му се стави нова батерија, а ДВД плеерот да се продаде, во

таа смисла не е проверена одбраната на обвинетиот.

Бидејќи против првостепената пресуда е поднесена жалба од Основниот јавен обвинител од Штип само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укинува првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Штип е беспредметна.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасната и непотполно утврдена фактичка состојба, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите и следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

33.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.16/09 од 25.05.2010 год. по однос на второобвинетиот Е. Р. од Ш.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.393/10..

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.16/09 од 25.05.2010 год. обвинетите Е. Д. и Е. Р., двајцата од Ш., ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 1 (една) година. Воедно обвинетите ги задолжил на име паушал да платат износ од по 1.500,00 денари, како и кривични трошоци во постапката за ангажирани бранители по службена должност износ од по 4.143,00 денари, а воедно обвинетите ги задолжил солидарно на оштетениот Дом на млади да му платат износ од 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата по однос на второобвинетиот е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р..

Од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Е. Р. како соизвршител во два наврати и тоа ноќта помеѓу 22/23.04.2008 год. и ноќта помеѓу 28/29.04.2008 год. на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда противправно одзеле со првообвинетиот Е. Д. два микрофони, една музичка миксета и готови пари во износ од 1.000,00 денари. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р. од Ш. не го засновал на доволно јасни и проверени

докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Е. Р. како соизвршител го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Имено, од ниту еден доказ на главен претрес не произлегува дека обвинетиот Е. Р. критичниот период се наоѓал во близина на ОУ Д. на м., а во конкретниот случај не се пронајдени ниту пак траги од папиларни линии од обвинетиот Е. Р., иако на местото на настанот биле пронајдени траги од папиларни линии кои биле предадени за понатамошна крим техничка обработка. Самиот факт што обвинетиот Е. Р. повремено организирал забави во просториите на Д. на м., односно дека истиот добро ја познавал музичката опрема која што ја поседувал Д. на м., како и тоа дека украдените предмети, два микрофона и музичка миксета, обвинетиот Е. Р. лично ги заложил кај сведокот Р., не претставуваат доволно сигурни докази, за да на истите судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р.. Ова од причини што обвинетиот Е. Р. во своја одбрана не спори дека украдените предмети два микрофона и миксета ги заложил кај сведокот Р., меѓутоа наведува дека истите ги имал купено, а кое нешто било потврдено од страна на првообвинетиот Е. Д. Во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетиот Е. Р., а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, ова од причина што согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во корист”.

Поради сите овие напред наведени причини не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата во обжалениот дел по однос на обвинетиот Е. Р. да се укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да побара известување од МВР - Одделение за криминалистичка техника, по однос на тоа дали пронајдените траги од папиларни линии биле подобни за нивна понатамошна криминалистичко техничка обработка и доколку биле, какви се резултатите од извршеното вештачење, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

34.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 111/10 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.401/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Р Љ од Ш, го огласил за виновен за продолжено кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 297 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрек ол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година чие извршување го одложил усовно за две години, доколку за време а рокот за проверување обвинетиот не стори ново кривично дело. За стореното кривично дело му утврдил парична казна о износ од 120.000,00 денари

која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 3.000,00 денари како и со трошоци во постапката сума од 13.364,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на решителните факти изнесени во фактичката состојба и правните причини од пресудата, а кои првостепениот суд ги прифатил за докажани од содржината на изведените докази. Така, во изреката на пресудата, обвинетиот Р е огласен за виновен за едно продолжено кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 279 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, бидејќи како одговорно лице - управите на „В И“ ДООЕЛ Ш со намера друштвото делумно да одбегне плаќање на ДДВ во 2000 година, за извршена услуга на „И“ ДООЕЛ за изнајмен работен персонал за извршување на работи од дејноста на „И“ ДООЕЛ во периодот од 01.01.2002 година до 31.12.2002 година во вкупен износ од 11.525.448,00 денари, избегнал да пресмета и плати ДДВ во значителен износ од 2.189.835,00 денари, за кој износ го оштетил Буџетот на РМ. Исто така, со намера друштвото делумно да одбегне плаќање на ДДВ во периодот 01.01.2003 до 30.06.2003 година, за извршената услуга од „В И“ а за сметака на „И“ ДООЕЛ за изнајмен работен персонал за извршување работи од дејноста на „И“ ДООЕЛ во вкупен износ од 4.381,653,00 денари избегнал да пресмета и плати ДДВ во значителен износ од 788.698,00 денари за кој износ го оштетил Буџетот на РМ, а во деловните книги за даночна евиденција на „И“ ДООЕЛ за периодот од 01.01.2004 година до 29.02.2004 година одобрил да му се изврши одбивка на претходен данок, иако му било познато дека истиот му е платен односно одбиен, во износ од 221,187,00 денари, на кој начин исто така го оштетил Буџетот на РМ.

Во образложението на пресудата на стр.4 од истата, првостепениот суд врз основа на вештачењето од Бирото за судско вештачење од вештото лице З И, првостепениот суд прифатил дека од 01.01.2002 до 31.12.2002 година, фирмата „И“ ДООЕЛ Ш изнајмувал работници од „В И“ ДООЕЛ Ш и извршил исплата на плати на изнајмени работници во износ од 11.525,448,00 денари, која е вршена секој месец во текот на годината и не бил пресметан ДДВ и во текот на 2003 година и тоа од 01.01.2003 година до 30.06.2003 година бил изнајмен работен персонал од „В И“ ШИ за овие месеци е исплатена плата во вкупен износ од 4.381.653,00 денари без пресметување на ДДВ. Првостепениот суд прифатил од дополнителното вештачење на Бирото за судско вештачење дека фирмата „И“ ДООЕЛ Ш бил со обврска да пресметува и уплатува ДДВ и за двата периода од 01.01.2002 година до 31.12.2002 година и од 01.01.2003 година до 30.06.2003 година, од причини што бил даночен обврзник на ДДВ, со единствен даночен број, а фирмата „И“ ДООЕЛ примила фактура од „В И“ ДООЕЛ Ш, за исплата на плати и за двата временски периода погоре споменати, во кои фактури „В И“ немал пресметано ДДВ во истите. Од причини што данокот не бил пресметан во фактурите од страна на „В И“ ДООЕЛ се заклучува дека тој данок не е ни уплатен од „В И“ додека пак даночниот обврзник „И“ ДООЕЛ примил

фактури од „В И“ во кој не е пресметан ДДВ во износ од 2.978.533 денари.

Овие решителни факти за кои се наведува од кои докази првостепениот суд ги утврдил, понатаму се констатира спротивно на овие решителни факти, дека не постоело даночно затајување спрема државата, државата не била оштетена, од причини што фирмата „В И“ ДООЕЛ и фирмата „И“ ДООЕЛ Ш функционираше како две поврзани лица, и покрај тоа што немало издадено официјално решение од УЈП за поврзани лица за пресметување на ДДВ, така што ако фирмата „В И“ би го пресметала ДДВ за ист износ, фирмата „И“ ДООЕЛ ќе го поврати, од кои причини не постоело даночно затајување. Ваквите констатации на првостепениот суд се во директна противречност на решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело за кое се терети. Овие констатации во образложението на пресудата се во противречност и со изреката на пресудата, така што ако не постоеле докази дека е сторено кривичното дело „Даночно затајување“, ако државата не била оштетена, тогаш се поставува прашањето од кои причини обвинетиот во изреката на пресудата е огласен за виновен и изречена му е алтернативна мерка - условна осуда.

При повторното судење, првостепениот суд освен што треба да ги отстрани овие суштествени повреди меѓу изреката и образложението на пресудата, ќе треба точно да утврди кога законски е предвидена можноста за поврзани лица - фирми, кои се законските услови за тоа, од кој временски период важи законската одредба од ДДВ каде е предвидена можност за постоење на поврзани лица дали треба да се примени во конкретниот случај таа законска одредба, дали согласно одредбите од Законот за ДДВ е задолжително за постоење на поврзани лица издавање на соодветно решение за тоа, а во врска со тоа првостепениот суд да утврди дали е можно да прифати постоење на поврзани лица - фирми, иако во критичниот временски период немало официјално решение за тоа и дали првостепениот суд може да се впушти во утврдувањето на постоењето на законските услови за поврзани фирми.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

35.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.278/07 од 8.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.407/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.278/07 од 8.04.2010 година обвинетиот Д. М. од Ш. го ослободил од обвинението за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, а оштетените Н. Р. Д., П. П., М. Т., Б. П., П. И., Н. Д., Т. Б. и М. Г. ги упатил своите имотно правни барања да ги остваруваат во спор.

Со истата пресуда обвинетиот е огласен за виновен за сторени кривични дела “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и “Фалсификување или уништување на деловни

книги“ од чл.280 ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година, односно 1 година, а за двете кривични дела му утврдил единствена казна затвор во траење од 2 години и му изрекол условна осуда, со која определил дека утврдената казна затвор во траење од 2 години нема да се изврши доколку тој во рок од 4 години не стори ново кривично дело. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 43.320 денари, како и да плати пашални трошоци во износ од 3.000 денари, а исто така е задолжен да ги надомести и трошоците на кривичната постапка на оштетените.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на кривичното дело опишано во делот под I, за кое обвинетиот Д. М. е ослободен од обвинението. Имено, според поднесениот обвинителен акт и даденото образложение во пресудата се работи за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, но во изреката не е наведена правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетиот се ослободува од обвинението.

Исто така, пресудата е неразбирлива и противречна во поглед на основот за ослободување на обвинетиот за ова кривично дело, бидејќи во изреката не е наведено зошто обвинетиот се ослободува од обвинението, додека само е наведен законскиот основ, чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП (чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП-пречистен текст), што значи дека не е докажано дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува, додека во образложението, од една страна се наведува дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на ова кривично дело, а истовремено се наведува дека “не се докажа дека обвинетиот ги довел во заблуда оштетените со прикривање на факти“, така што не е јасно по кој основ тој е ослободен од обвинението.

Дадениот опис на ова кривично дело е нејасен, бидејќи не е наведена сторената штета, која е конститутивен елемент на ова кривично дело и од која зависи правната оценка на делото. Имено, обвинетиот се обвинува дека сторил кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, што значи дека сторената штета е од значителна вредност, но истата ниту е наведена во описот на кривичното дело, ниту пак од страна на првостепениот суд е утврдена оваа вредност. Затоа, при повторното судење потребно е судот да ја утврди и наведе оваа вредност според чл.122 од КЗ.

Исто така, описот на ова кривично дело даден во изреката е нејасен, бидејќи само е наведено дека обвинетиот склучил договори за залог на идно право на удели како заемопримач со 13 вработени, но притоа поименично не се наведени кои се тие лица, колку изнесуваат нивните удели изразени во вредности, односно во парични износи, ниту пак е наведено дека од страна на обвинетиот тие лица се наведени да сторат или да не сторат нешто на штета на својот или туѓ имот според чл.247 ст.1 од КЗ.

Изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и во

делот под II, бидејќи при утврдувањето на поединечните казни не е наведено која казна за кое кривично дело е утврдена.

Основани се жалбените наводи на жалителите дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни докази и не ги утврдил сите решителни факти кои се од важност за донесување на пресудата. Покрај тоа што не се утврдени поединечните удели на секои од тринаесетте вработени и нивните вредности, не е утврдено каде завршиле паричните средства во износ од 2.190.552 денари, кои се однесуваат за продадената бетоњара, дали тие од ДОО“П.“ се уплатени на сметката на ГУП“Б.“ или не, што е од влијание за тоа дали е сторена штета за ГУП“Б.“ или не.

Вештото лице К. М. во своето вештачење наведува дека за тоа не може да се произнесе, бидејќи не биле дадени на увид потребните документи, а обвинетиот во своја одбрана наведува дека за тоа постоеле документи, па поради тоа при повторното судење потребно е да се изврши вештачење врз основа на веродостојна книговодствена документација во “П.“ и во “Б.“, кога се исплатени, на кој начин и на кого се исплатени овие парични средства.

Исто така, врз основа на веродостојна документација не е утврдено кога е продадена бетоњарата. Првостепениот суд прифатил дека таа е продадена на 30.10.2001 година врз основа на фактура бр.314 од 30.10.2001 година, испратена по факс, која гласела на износ од 59.000 германски марки плус 19% ДДВ. Според вештачењето извршено од вештото лице К. М., оваа фактура испратена по факс и во фотокопија не била книжена во 2001 година во ДГУП“Б.“ ДОО-Ш. и во ТДПТУ“П.“ ДОО-С., додека приложената фактура бр.314 од 30.10.2002 година, издадена од ДГУП“Б.“ДОО на износ од 2.190.552 денари, за која обвинетиот наведува дека бетоњарата тогаш и била продадена, била “книжена во деловните книги на соодветни сметки кај двете фирми во 2002 година“, но оваа фактура била во фотокопија.

Во врска со тоа, обвинетиот изјавува дека бетоњарата била продадена во 2001 година и притоа од една страна наведува дека одлука за продажба на бетоњарата немало, бидејќи тој бил доминантен сопственик на ДОО“Б.“, а од друга страна изјавува дека на 28.09.2002 година била донесена одлука за продажба на бетоњарата, која тој лично ја потпишал, а по грешка оваа одлука била заведена под бр.0306-334/1 од 28.09.2006 година.

Поради тоа, потребно е вештото лице врз основа на веродостојни документи во своите изворници или во заверени фотокопии, како и со увид во постоечката документација кај овие две друштва, да утврди кога е продадена бетоњарата и кога е издадена фактура за продадената бетоњара.

Што се однесува до кривичното дело “Фалсификување или уништување на деловни книги“, според изведените докази, пред се исказот на вештото лице Захари Иванов, при извршеното вештачење, од страна на обвинетиот не биле прикажани деловните книги кои биле потребни за вештачењето, а обвинетиот наведува дека целокупната документација тогаш ја дал на вештото лице и како таква таа постоела во “Б.“, па поради тоа при повторното судење потребно е тој да му ја достави на увид целокупната книговодствена документација на вештото

лице која е потребна за вештачењето.

Поради сите овие причини, следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да се задржи на битните факти и околности, без повторување и без утврдување на спореди факти и околности, кои непосредно не се однесуваат за кривичните дела за кои се обвинува обвинетиот, при што секој од вработените иматели на удели конкретно да се произнесе во врска со склучените договори за заем и за залог, примањето на парични средства, (не)уплаќањето на паричните средства за нивните удели, целта на склучувањето на овие договори и дали при сето тоа ти се измамени, односно дали од страна на обвинетиот се прикривани факти и тоа дека според обвинението без нивно знаење се уплатени нивните удели. Ова, особено што во истиот ден, 20.12.2000 година, се склучени и договорите за заем и договорите за залог на право-удел, а со општа уплатница во Заводот за платен промет извршена е уплата на уделите на вработените на ден 22.12.2000 година. При повторното судење првостепениот суд и овие договори да ги изведе како доказ во своите изворници, а доколку тоа е потребно во врска со тоа да го сослуша и нотарот И. К.

Исто така, при повторното судење, не на фотокопии туку врз основа на веродостојна книговодствена документација, која постои во двете друштва “Б.” и “П.”, да се изврши дополнување на веќе извршените вештачења, по потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна оценка на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, врз основа на поднесениот или евентуално изменет обвинителен акт, согласно со чл.338 ст.1 од ЗКП.

Апелациониот суд во Штип поднесената жалба од оштетениот И. П., преку неговиот полномошник, адвокат С. К., ја отфрли како недозволена, бидејќи според чл.351 ст.4 од ЗКП оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, а не и по другите жалбени основи.

Со оглед дека првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно судење, поднесената жалба од оштетените Т. М., Г. М. и Д. Н., преку нивниот полномошник, адвокат В. П., која се однесува за одлуката за нивните трошоци на кривичната постапка, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

36.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.547/09 од 15.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.426/10.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр.547/09 од 15.06.2010 година, према обвинетиот Д. В. од Ш. го одбил обвинението за кривично дело “Поднесување лажни докази” од чл.366-а од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, бидејќи настапила апсолутна застареност за кривичното гонење. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските средства на судот. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот

како тужител С. Л. за имотно правното побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи со својата пресуда не го решил наполно предметот на обвинението. Имено, првостепениот суд го одбил обвинението према обвинетиот да во текот на постапката што се водела пред Основниот суд Штип заведена под П.бр.76/02 обвинетиот изјавил и дал докази на судот дека не му се платени придонесите кон надлежните фондови на здравствено и пензиско осигурување и персонален данок за периодот од 14.01.2000 година до 29.12.2000 година, па врз основа на оваа лажна изјава била донесена и пресуда П.бр.76/02 од 16.09.2002 година.

Меѓутоа, оштетениот како тужител со поднесокот од 12.03.2010 година го проширил супсидијарниот обвинителен акт наведувајќи дека обвинетиот во постапката по предметот П.бр.787/09 кога била донесена и пресуда од 11.02.2010 година го повторил делото што му се става на товар давајќи во постапката по овој предмет лажни искази и докази дека наводно во периодот од 14.01.2000 до 29.12.2000 година не му биле платени придонесите кон надлежните фондови за здравствено и пензиско осигурување и персонален данок. Супсидијарниот тужител ова го наведува и во завршниот збор наведувајќи ги и двете пресуди на Основниот суд во Штип под П.бр.76/02 и под П.бр.787/09, а овие дејствија по овие два парнични предмети се опфатени и во решението на Основното јавно обвинителство во Штип Ко. бр.517/09 од 7.12.2009 година, со кое за истото кривично дело е отрлена кривичната пријава поднесена од оштетениот против обвинетиот.

Според тоа, обвинетиот се обвинува дека кривичното дело го сторил во два наврати, давајќи лажни изјави во текот на постапките по овие два парнични предмети, П.бр.76/02 и П.бр. 787/09, дека не му се платени придонесите кон надлежните фондови за здравствено и пензиско осигурување и персонален данок за спорниот период, врз основа на кои и се донесени овие две пресуди и поради тоа првостепениот суд бил должен да се произнесе за двете дејствија на обвинетиот, а со тоа и наполно да го реши предметот на обвинението.

Поради горе наведеното, следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да има во предвид дека во продолжение на завршниот збор оштетениот како тужител наведува дека обвинетиот пред судот и во двата предмети употребил преглед на регистрирани податоци од Фондот за ПИОМ незаверен ниту со печат ниту со штембил, што не можело да биде доказ во постапката за да се докаже дека придонесите како на него, така и на другите вработени во фирмата "М.-П." биле платени или неплатени, додека самиот обвинет изјавува дека во периодот додека работел во М.-П. "како осигуреник" примал здравствени картони, додека на се сеќавал за тоа дали прегледот од фондот за ПИОМ што го доставил на судот бил во оригинална форма и со печат, според кој придонесите не биле платени.

Исто така, потребно е судот врз основа на веродостојни документи, во својот иворник, прибавени од надлежните органи односно фондови, да утврди дали наведените придонеси за обвинетиот како работник во критичниот период биле платени или не.

По потреба судот да иведува и други докази, при што да ги утврди сите решителни факти, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази, да ја отстрани погоре наведената суштествената повреда на која укажува овој суд и да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

37.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 355/2008 од 24.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.429/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Ј 3, врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело „Клевета“ од чл. 172 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува. При тоа го задолжил приватниот тужител З Д од Ш да на име судска такса за одлука плати 1.000,00 денари, како и на обвинетиот З Ј на име кривични трошоци во постапката сума од 5.460,00 денари. Тужителот за имотно правното побарување го упатил на спор.

од следните причини:

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што изреката на обжалената пресуда и наведените причини во образложението на пресудата за решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето, се противречни со содржината на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд прифатил дека не се докажува да обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар бидејќи статијата објавена во дневниот весник „В“ во рубриката „Ц х“ кој е предмет на ова обвинение, претставива сопствена интерпретација на новинарот, сведокот Т Ј, на кажаното во мегусебниот разговор со обвинетиот, односно дека зборовите „болен човек кој има пасија постојано да тужи“конкретно како зборови не ги кажал обвинетиот. При тоа ја зановал обжалената пресуда на изјавата на овој сведок Т Ј од Ш, иако истиот кажал дека објавениот текст произлагува од изјавата на самиот соговорник, што ја прави пресудата нејасна и неразбирлива.

Наведената сторена суштествена повреда на одредбите на постапката, а во смисла на противречностите помеѓу она што судот го прифатил во обжалената пресуда, со изведените докази на главниот претрес, ја прават погрешна и нецелосна утврдената фактичка состојба. Имено, поднесената приватна тужба од страна на оштетениот за кривично дело Клевета, се однесува на зборовите кажани од обвинетиот,

неговиот син дека „приватниот тужител е болен човек, има пасија постојано да тужи на суд, сака да се прикаже како немоќен старец“ објавени во статија во дневниот весник „В“. Во текот на постапката сведокот Т Ј, појаснил пред првостепениот суд дека тој како новинар ја напишал статијата во дневниот весник „В“ при што појаснил дека во обавениот разговор со обвинетиот, тој на свој начин кажал повеќе разговети зборови и квалификации за својот татко, но поентата му била дека такو му имал пасија да оди по судови, па дека во таа смисла е болен. Сведокот како новинар извлекол само соодветен збор, адекватен на содржината на изјавата на соговорникот - обвинетиот. Обвинетиот во разговорот кажал дека татко му имал 55 години а се прикажувал како да е 63 со немера да се прави постар, во кој контекст биле напишани зборовите „сака да се прикаже како немоќен старец“, но кој факт објавен во текстот, тој како новинар не го проверувал.

По наоѓање на овој суд, изјавата на сведокот упатува на фактот дека обвинетиот изјавил пред новинарот навреди и неистини за приватниот тужител, кој што како такви биле изнесени во објавениот текст. При тоа констатацијата на првостепенито суд дека текстот потекнува од претходно објавената статија на тужителот во истиот дневен весник, не го ослободува обвинетиот од одговорноста за стореното кривично дело. Имено, објавениот текст од страна на приватниот тужител не содржи никаква навредлива содржина за сега обвинетиот, ниту му дава за право да изнесува такви навредливи зборови, со кои што директно ја повредил неговата чест и углед. Од друга страна од изјавата на сведокот Т јасно е дека во случајот не станува збор за демант даден од сега обвинетиот на претходно објавената статија, но негово лично видување на ситуацијата, негова верзија на настаните

Од сето погоре изнесено, по наоѓање на овој суд постои сомневање во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а со тоа и правилната примена на материјалното право, кога обвинетиот го ослободил од обвинението да го сторил кривичното дело „Клевета“ од чл 172 ст2 од КЗ, бидејќи од изведените докази во текот на постапката тоа не се докажало.

Од овие причини следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, а при тоа посебно да го цени исказот на сведокот Т Ј. Тогаш со правилна примена на материјалното право, да донесе правилна и на закон заснована одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и вината кај него за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

38.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.193/2009 од 09.06.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.432/10.

«Основниот суд во Штип» со обжалената пресуда обвинетиот У. Т. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот “ по чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи од изведените докази во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Притоа одлучил кривичните трошоци во постапката во износ од 21.600,00 денари да паднат на буџетските сретства, а оштетениот З. Р. преку неговиот законски застапник З. М. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд од изведените докази на главниот претрес утврдил дека не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува од причина што истиот во критичниот момент со возилото се движел по левата сообраќајна лента, притоа вршел обиколување на група пешаци-деца со брзина од 46,30 км/час додека оштетениот пешак, детето Р. се движел со групата по десната страна од коловозот пришто ненадејно без претходно да се увери дали има возило претрчал преку коловозот од десно кон лево, на кој начин создал опасна ситуација и ја предизвикал сообраќајната незгода.

Од извршеното вештачење и непосредниот распит на вештото лице Л. А., произлегува дека оштетеното дете кое во моментот на случувањето на незгодата имало 12 години придонело за случувањето на сообраќајната незгода, меѓутоа од изведените докази меѓу кои и изјавата дадена од обвинетиот во негова одбрана, неспорно е дека во критичниот момент тој ги забележал децата на коловозот и притоа не постапил согласно законот односно не управувал со возилото со посебна претпазливост, не ги предупредил со давање на звучен сигнал, имајќи во предвид дека станува збор за пешаци-деца. Со наведените дејствија постои пропуст во дејствијата на обвинетиот кој што откако ги забележал децата на патот отпочнал да ги забикокува со брзина од 46,30 км/час што во дадените услови претставува повреда на одредбата од чл.25 ст.1 и чл.19 ст.1 од ЗБСП.

Во случајот несомнено е дека кај оштетеното дете постои придонес во случувањето на сообраќајната незгода, бидејќи на критичното место претрчало од десно кон лево на коловозот, меѓутоа сепак неговото постапување не ја исклучува одговорноста на обвинетиот кој што со своите дејствија има пропусти во однос на внимателноста во управувањето со возилото. Обвинетиот постапувајќи спротивно на законските одредби од ЗБСП каде согласно чл.19 утврдено е дека на делот од патот по кој се движат деца возачот е должен да вози со особена претпазливост и со таква брзина со што ќе овозможи да го запре возилото во случај на потреба. Неспорно е дека има вина за настанување на сообраќајната незгода кога истиот откако ги забележал пешаците-деца несодветно реагира на конкретната ситуација, недал

звучен сигнал имајќи во предвид дека станува збор за пешаци-деца кои прават непредвидливи, непромислени движења. Обвинетиот требало да се движи со особено внимание и со таква брзина да во секој момент може да го запре возилото.

Од сето погоре изнесено поради погрешна и нецелосна оценка на изведените докази во текот на постапката првостепениот суд погрешно го применил материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката врз основа на што со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на вината кај обвинетиот за настанатата сообраќајна незгода и степенот на одговорноста.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

39.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 252/2009 од 01.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.433/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот М Д од Ш го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл. 93 ст.1 од ЗКП, кривичните трошоци во постапката во износ од 2.275,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетената Н И од Ш, за остварување на имотно правното побарување на име штета ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд дал неправилна анализа и оценка на дел од изведените докази и поради тоа не ги утврдил правилно решителните факти од кривично правниот настан.

Од записникот за увид на лице место на СВР Ш бр. 31.2 Ку.бр.96 од 22.11.2008 година, како и од албумот со фотографии бр. 944/2008, се утврдува начинот на извршување на кривичното дело критичниот ден од страна на сторителот на кривичното дело и местото од каде сторителот влегол во семејната куќа на оштетената Н И. Од исказот на оштетената Н се утврдува кои предмети и биле одземени од домот на оштетената при извршената кражба, и каква е нивната вредност, а од нејзиниот исказ се утврдува и дека оштетената барала предметите кои биле одземени да бидат вратени во исправна состојба или оштетно побарување во вкупна вредност за сите одземени предмети 12.000,00 денари. Вештачењето од Одделението за криминалистичка техника при МВР С, од кое се утврдува со сигурност дека трагите од папиларни линии фиксирани при извршениот увид во семејната куќа на оштетената по стореното

кривично дело, а кои се наогале на пластичниот капак за мириси во куќата на оштетената, потекнувале од палецот на левата рака на обвинетиот М Д, првостепениот суд како доказ не го прифаќа при утврдувањето на фактичката состојба, иако ги прифаќа решителните факти кои се утврдуваат од споменатото вештачење, без да се наведат причините поради кои првостепениот суд ова вештачење не го ценел како доказ при утврдување на фактичката состојба. Со ниту еден од изведените докази не се става под сомнение фактот дека на пластичниот капак за мириси од семејната куќа на оштетената постоеле траги од папиларни линии кои потекнуваат од палецот на левата рака на обвинетиот. Овој доказ е во директна спротивност со изнесената одбрана на обвинетиот М, кој категорички негира дека бил во куќата на оштетената и дека го сторил кривичното дело за кое се терети.

Поради тие причини неосновано се наведува во првостепената пресуда, при утврдувањето на фактичката состојба дека исказот на обвинетиот не бил во спротивност со ниту еден од изведените докази пред првостепениот суд.

При изнесувањето на правните причини, поради кои првостепениот суд го ослободил од обвинение обвинетиот М, се наведува дека првостепениот суд не го прифатил вештачењето на МВР на папиларните линии и отпечатоци, како доволен доказ за утврдување на кривичната одговорност на обвинетиот, бидејќи не можело да се утврди времето на настанувањето на отпечатоците, односно папиларните линии, кои наводи по оценка на овој суд се неосновани, од причини што обвинетиот при изнесувањето на својата одбрана не се бранел со тоа дека некогаш претходно бил во семејната куќа на оштетената Н пред кривично правниот настан и дека тие отпечатоци се од тогаш останати, туку дека обвинетиот никогаш не бил во домот на оштетената Н.

Од тие причини сметаме дека првостепениот суд неосновано го ослободил од обвинение обвинетиот М, поради недокажаност.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

40.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 442/08 од 24.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.436/10.

Основниот суд во Штип со обжаленат апресуда, обвинетиот А М од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Напад врз службено лице при вршење на работи од безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 10 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот не стори кривично дело во рок од 2 години по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати пашални трошоци, сума од 2.000,00 денари како и 1.500,00 денари на име трошоци во постапката.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена

повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, и во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мерка противречни. Постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази. Првостепениот суд во диспозитивот и во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот на 23.07.2008 година околу 02,15 часот пред трафиката „ЗИППО“ ДООЕЛ Ш, лоцирана на ул„М Т“ во Ш го нападнал службено лице З Н, вработен како полицаец во СВР Ш кој вршел работи на јавна безбедност, на начин што кога оштетениот З интервенирал по нарушениот јавен ред и мир, од настанатата расправија пред трафиката и сакал да спречи физичка пресметка меѓу продавачот Р П и обвинетиот А, тогаш обвинетиот му пришол од зад грб и со раце го турнал оштетениот З, кој паднал на земјата при што се здобил со телесна повреда, огреботина во пределот на дланката од десната рака. Ваквата констатација на првостепениот суд е во директна противречност со изјавата на оштетениот З Н, распрашан во својство на сведок, кој изјавил на записник од главен претрес дека обвинетиот немал никаква намера да го удри оштетениот З Н, туку дека туркањето се случило со единствена цел, обвинетиот да дојде до сведокот Р, по негово мислење најверојатно за да го нападне. Изјавата на оштетениот укажува дека обвинетиот немал намера да го нападне него како службено лице и оваа изјава е во противречност со фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд, односно утврдениот факт дека А му пришол на оштетениот од зад грб и со раце го турнал, при што тој паднал на земјата и се здобил со повреди.

Кривичното дело „Напад врз службено лице при вршење на работи од безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, може да се изврши само со умисла, а не е предвидена одговорност за ова кривично дело, во случај да обвинетиот постапувал од небрежност.

Поради наведените суштествени повреди, првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба и погрешно го применил материјалното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и да се врати на повторно разгледување и одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и на правилно утврдена фактичка состојба да го примени материјалниот закон.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

41.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.213/09 од 18.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.48/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.213/09 од 18.12.2009 год. обвинетиот Д. З. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето и имото во

сообраќајот“ од чл.300 ст.3 в.в. со чл.297 ст.3 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна, при што му утврдил 50 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од 6 евра, односно му изрекол парична казна од 300 евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.000,00 денари, како и на име кривични трошоци на постапката 13.425,00 денари. Оштетениот Д. Г. преку неговиот полномошник Н. Н. од Ш. за остварување на имотно-правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда прифатил дека причина за оваа незгода е тоа што обвинетиот во услови на влажен и лизгав коловоз на критичното место не ја прилагодил брзината на движењето спрема условите и состојбата на патот и во централното градско подрачје возилото го управувал со брзина од 44 км на час, што е спротивно на чл.37 од ЗБСП, а при тоа не дал јасен опис на дејствијата што ги превзел оштетениот на крстосницата, односно каде и во кој правец истиот се движел. Ваквата изрека на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна со образложението и наведените причини за решителните факти во истото, кои што не произлегуваат од содржината на изведените докази.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сомневање со анализа и оцена на изведените докази во текот на постапката. Имено согласно извршеното вештачење од страна на дипломиран сообраќаен инженер Л. А. утврдено е дека причина за незгодата претставува непрописното преминување на крстосницата од страна на сега оштетениот -возач на велосипедот со мотор и непочитување на знакот стоп, а со тоа и недавање предност на минување на возилата што се движеле по ул: “М. Т.“, меѓу кои што било и возилото на обвинетиот. Во случајот вештото лице утврдило дека неприлагодената брзина на возилото на обвинетиот наидувајќи на крстосницата допринело за настанување на незгодата предизвикана од страна на оштетениот.

Од погоре наведеното, при целосна анализа на даденото вештачење и останатите изведени докази во текот на постапката, се утврдува да доколку возачот на велосипедот со мотор го почитувал знакот стоп и дал предност на минување, односно го пропуштил возилото на обвинетиот, незгодата би била избегната. Во случајот брзината на возилото на обвинетиот не била прилагодена према условите и состојбите на патот во услови на влажен коловоз и наидување на крстосница, меѓутоа истата согласно изведените докази не може да се утврди дека претставува причина за настанатата незгода.

Во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека посебно го ценел придонесот за настанатата незгода од страната на оштетениот Д. Г., кој неправилно преминал на крстосницата непочитувајќи го поставениот знак “стоп“, а со тоа не му дал предност на возилото управувано од обвинетиот и со тоа ја створил опасната

ситуација, односно ја предизвикал сообраќајната незгода. Вака даденото образложение во колерација со изведените докази во текот на постапката, меѓу кои посебно наведеното вештачење од вештото лице, пресудата ја чини нејасна, неразбирлива, контрадикторна на изведените докази, поготово што вештото лице во своето вештачење на стр.5 последен став вели „Возачот на ПМВ имал мало незначително задоцнување во реакцијата со кочење но и доколку реагираше на време до незгодата сепак би дошло“, за да во своето мислење во т.6 ст.2 вели „со неприлагодената брзина возачот на ПМВ О. наидувајќи на крстосницата допринел за настанување на незгодата“. Не е расчистено битното прашање дали кај обвинетиот постојат пропуштања и какво влијание имаат за остварениот контакт. Имено бидејќи возачот на велосипедот со мотор навлегол целосно на коловозната лента по која обвинетиот се движел со ПМВ, се поставува прашањето дали кај него постојат пропуштања и кои дејствија би можеле да се доведат во причинска врска со незгодата. Ова поготово што причината за навлегување на велосипедот со мотор на коловозната лента по која се движел обвинетиот со ПМВ не била предизвикана од неправилно или непрописно движење на обвинетиот со ПМВ О. а.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката, погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот ќе треба да ги изведе и изврши преценка на изведените докази во текот на постапката, да го повика и сослуша вештото лице заради утврдување на сите решителни факти, кои се од значење за правилно одлучување, за кои што наведените причини во образложението на пресудата се противречни со содржината на изведените докази и врз основа на тоа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе на законот заснована одлука по однос на прашањето кој од учесниците во сообраќајот со непочитување на одредбите од ЗБСП, е виновен и ја предизвикал сообраќајната незгода предмет на ова обвинение.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

42.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.4/09 од 13.04.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.503/09.

«Основниот суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.4/09 од 13.04.2009 година, под ст.1 од изреката, обвинетата С. А. од Ш. ја огласил за виновна за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.5 в.в. ст.1 од КЗ и и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од 2 години, која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно ја задолжил да плати на име паушал 3.000,00 денари како и трошоци во постапката износ од 9.440,00 денари.

Под ст.2 од изреката, обвинетата С. А. ја ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП за дејствие кое не влегува во состав на кривичното дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.5 в.в. ст.1 од КЗ, за кое обвинетата под ст.1 од изреката била огласена за виновна и казнета според законот.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи со пресудата првостепениот суд не го решил наполно предметот на обвинението. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај воопшто не се произнел по однос на т.1 и т.2 од обвинението.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда и на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда во ослободителниот дел под ст.11 од изреката е нејасна и неразбирлива. Конкретно, првостепениот суд во ослободителниот дел на својата пресуда навел дека обвинетата за опишаните дејствија согласно чл.368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение, бидејќи опишаните дејствија во ст.11 од изреката не влегувале во составот на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое дело обвинетата била огласена за виновна и казнета според законот. Ако првостепениот суд во ослободителниот дел се повикува на чл.368 т.3 од ЗКП, што подразбира ослободување на обвинетата од обвинение за опишаните дејствија поради недокажаност, воопшто не разбираливо зошто првостепениот суд навел и зошто смета дека опишаните дејствија под ст.11 од изреката не влегуваат во составот на кривичното дело по чл.353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, а за кое дело обвинетата под ст.1 од изреката е огласена за виновна. Овие дејствија според обвинението влегуваат во составот на кривичното дело од чл.353 ст.5 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ, а кое дело и се става на товар на обвинетата.

Првостепениот суд вршејќи правна преквалификација обвинетата С. А. ја огласил за виновна за кривично дело од чл. 353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, наместо за постојното кривично дело според обвинението по чл. 358 ст.5 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ. Таква преквалификација првостепениот суд можел да направи, бидејќи согласно чл.364 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) судот не е врзан за предлозите на тужителот во поглед на правната оценка на делото. Меѓутоа, првостепениот суд согласно чл.364 ст.1 од ЗКП (Пречистен текст) е врзан за описот на делото, па пресудата што ја донел во конкретниот случај може да се однесува само на обвинетата С. која е оптужена со обвинението, но мора да се однесува само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт. Ако се спореди описот наведен во обвинението кое не е изменето на главниот претрес и описот наведен во изреката на првостепената пресуда се забележуваат суштински разлики-отстапувања поради што повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил објективниот идентитет на обвинението, односно описот на кривичното дело, кога без измена на истото од страна на овластениот

тужител, самиот го менува обвинението, во смисла на тоа кога наведува дека наместо обвинетата со превземените дејствија да причинила значителна имотна штета на Фондот за П.од 54.621.722,00 денари и за овој износ наместо да прибавила корист за АД „Б“, си прави своевидно обвинение во изреката на пресудата, во смисла на тоа дека обвинетата со превземените дејствија оневозможила навремена наплата на придонесите за П. во вкупен износ од 54.621.722,00 денари во корист на Ф. С., стручна служба Штип од жиро сметките на „Б“ АД Ш.. Со ваквото постапување, првостепениот суд го пречекорил обвинението, суштествено повредувајќи го чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, односно целосно и наполно да го реши предметот на обвинението, да постапува по поднесеното обвинение и да се придржува на дадениот опис во него, а суштински измени на обвинението може, се разбира по негова оценка да направи само овластениот тужител, потоа на сигурен начин да утврди дали обвинетата во конкретниот случај навистина била спречена да си ги изврши своите задолженија од нејзините претпоставени, па во таа смисла да утврди дали кај истата постои субјективниот елемент-умисла за извршување на кривичното дело што и се става на товар. Во таа смисла првостепениот суд со посебно внимание да ги цени и конкретните дејствија што обвинетата ги превзела и оние што не ги превзела во врска со извршените контроли во АД Б. Ш., но со исто внимание да ги цени и исказот на претствникот на оштетениот Фондот за ПИОМ Виолета Чукузовска која јасно и недвосмислено изјавила дека на Фондот не му била нанесена штета како и вештачењето од БСВ Скопје со кое е утврдено дека Фондот за ПИОМ не е оштетен во овој случај ниту пак некој прибавил имотна корист од овој случај затоа што според вештачењето се било направено во согласност со законските прописи на РМ. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд, а пред се откако ќе го реши наполно и целосно предметот на обвинението, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

43.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 418/09 од 14.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.506/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.418/09 од 14.06.2010 год. обвинетата М. К. од Ш. ја ослободува од обвинение врз основана чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП, за кривично дело “Фалсификување или уништување деловни книги“ од чл.280 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила кривичното дело за кое се

обвинува.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што причините во пресудата се наполно нејасни и во значителна мера противречни и постојат недостатоци во образложението на пресудата за одлучните факти. Имено, во правните причини првостепениот суд наведува дека „Судот од ниту еден доказ не можеше со сигурност да утврди дали од страна на вештото лице биле побарани на увид деловните исправи и списи - документи за задолжување или не, обвинетата не ги дала и на тој начин ги прикрила или не биле побарани од причина што фирмата била ликвидирана“, меѓутоа противречноста на ова тврдење се гледа во самиот факт што вештото лице од Бирото за судски вештачења во својот писмен наод и мислење СВ I 12/2008 од 18.04.2008 год. констатира „дека на вештачењето присуствувала обвинетата М. К. како сопственик и директор на поранешната „А.-1“ и дека фирмата „А.“ не презентираше никаква документација, бидејќи за истата завршена е стечајна постапка со правосилност од 31.07.2006 година“. Ако на констатираниот факт од вештото лице во писмениот наод и мислење се додаде и фактот на непроверената одбрана на обвинетата М., дадена преку нејзиниот бранител (бидејќи истата на главниот претрес се брани со молчење) дека над фирмата „А.“ ДООЕЛ чиј управител била таа со решение Ст.бр.107/06 од 14.07.2006 год. е отворена и заклучена стечајна постапка, а вештачењето по предметот К.бр.227/08 е вршено во период од 14.04. до 18.04.2008 год., тогаш останува неутврдениот решителен факт дали според чл.34 и чл.200 ст.5 и ст.6 од Законот за стечај (Службен весник на РМ бр.34/06 од 14.03.2006 год.) обвинетата била должна и дали можела да ја презентира книговодствената документација на вештото лице и од тука да се цени дали нејзиното нечинење преставува кривично дело. Во ова смисла првостепениот суд не ги извел сите нужни и расположиви докази, особено што не го распрашал стечајниот управник, за да каже каде се наоѓа книговодствената документација на фирмата.

Сторената суштествена повреда на постапката има придонес и за нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита законитоста на донесената пресуда, поради што следуваше да се одлучи како во изреката.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ја острани сторената повреда преку изведување на доказите и утврдување на сите нужно потребни факти, како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Согласно чл.351 ст.5 од ЗКП оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката за трошоците на кривичната постапка, па поради тие причини овој суд врз основа чл.374 од ЗКП ја отфрли жалбата на оштетениот С. М. од Ш., изјавена лично од него, како недозволена.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува, жалбата на оштетениот С. М. од Ш. поднесена преку својот полномошник, адвокат С. С. од Ш., со која пресудата ја напаѓа по однос на одлуката за трошоците

на постапката, овој суд ја оцени за беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

44.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 219/2004-II од 06.04.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.507/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот Р Ј од П го огласил за виновен за кривично дело од чл. 89-а од Законот за игри на среќа и за забавни игри и му утврдил условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година чие извршување го одложил условно во рок од една година доколку за време на рокот на проверување не стори ново кривично дело и го задолжил да плати паушал од 2.000,00 денари. Согласно чл. 89-а ст.2 од Законот за игри на среќа и забавни игри го задолжил обвинетиот имотната корист во износ од 422.631,00 денари да ја плати на сметка на Буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а согласно чл. 100-а ст.1 од КЗ од обвинетиот одзел кукиште од компјутер „П 2“ и кукиште од компјутер марка „К - т 50X М“.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП, од причини што со донесената првостепенa пресуда е повредена законската одредба на чл. 395 од ЗКП, каде е предвидено дека во колку е изјавена жалба само во корист на обвинетиот, пресудата не смее да се измени на негова штета по однос на правната оценка на делото и на кривичната санкција, оваа повреда е од апсолутен карактер.

Од списите во предметот се утврдува дека со првостепената пресуда К.бр. 219/2004 од 20.02.2007 година, обвинетиот е огласен за виновен за кривичното дело од чл. 89-а од Законот за игри на среќа и на забавни игри, и изречено му е алтернативна мерка - условна осуда со утврдена казна затвор во траење од 6 месеци, чие извршување е условено за рок од една година, доколку за време на рокот за проверување обвинетиот не стори ново кривично дело.

Иако оваа пресуда не беше обжалена од Основниот јавен обвинител, по основот на одлуката за кривичната санкција, туку е поднесена само жалба од Основниот јавен обвинител во Штип по основот на одлуката за прибавената имотна корист од обвинетиот, при повторното судење и одлучување со првостепената пресуда К.бр. 219/2004-II од 06.04.2009 година, обвинетиот е огласен за виновен, изречена му е алтернативна мерка - условна осуда, но со поголема утврдена казна затвор во траење од една година, условена со рок на проверување од една година, со што е изменета кривичната санкција на штета на обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

45.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.373/09 од 27.05.2010 год.,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.507/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.373/09 од 27.05.2010 год. обвинетиот Д. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколу обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати такса по одлука износ од 800,00 денари и да му плати на тужителот Ѓ. Д. од Ш. трошоци по постапката во износ од 3.600,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Ѓ. Д. од Ш. за своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

од следните причини:

Обвинетиот Д. П. во својата одбрана го негира сторувањето на кривичното дело, наведувајќи дека откако приватниот тужител го испровоцирал обвинетиот, тужителот бил тој кој замавнал со рацете за да го удри обвинетиот, а кога тужителот се бутнал на кај обвинетиот, тој со неговите две раце го фатил за лицето и го отргнал од него, наведувајќи дека воопшто не е точно дека го удрил со тупаници и дека го изгребал по лицето. Имајќи го во предвид овој исказ, како и фактот дека не постои лекарско уверение на име на оштетениот, туку само медицинска потврда, која е издадена на ден 27.08.2009 год., а кривичното дело за кое се терети обвинетиот е сторено на ден 20.06.2009 год., (повеќе од два месеци од кривично-правениот настан), а од потврдата не може со сигурност да се утврди дали Д-р. Х. О. извршил лекарски преглед над оштетениот-тужителот или пак извршил увид во работниот дневник и ги навел податоците во потврдата, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ.

Заради утврдување на овој релевантен факт од кој ќе зависи и фактот дали постои кривичната одговорност кај обвинетиот, првостепениот суд ќе треба: да се утврди кој лекар го лично прегледал тужителот, да се изврши увид во лекарскиот дневник и да се утврди кога обвинетиот се јавил на лекарски преглед, дали постои дијагноза во лекарскиот дневник, дали постои број на здравствена книшка, терапија, кој ги завел податоците во лекарскиот дневник и дали постои разлика во ракописите и бојата на пишуваното и да го повика лекарот кој ја издал медицинската потврда Д-р О., за да се распраша на околноста зошто оваа медицинска потврда е издадена после два месеци од настанот, како и да се распрашаат предложените сведоци поименично наведени во жалбата.

Од сите овие причини, погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во

предвид горе наведените укажувања да ги изведе повторно веќе изведените докази, како и предложените докази во жалбата на обвинетиот, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како би можел да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

46.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 387/2008 од 14.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.51/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 387/2008 од 14.12.2009 година, обвинетите С Д од Ши ЈП за комунални, производни и услужни работи „ПО Ш ги ослободил од обвинението, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело и тоа: првообвинетиот С Д од Ш како директор - одговорно лице во ЈП за комунални, производни и услужни работи „И“ ПО Ш, кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа“ од чл. 170 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот ЈП за комунални, производни и услужни работи „И“ ПО Ш кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа“ од чл. 170 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ. Согласно чл. 93 од ЗКП, одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Јавниот обвинител при Основното јавно обвинителство во Штип за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека критичниот ден 14.08.2008 година, оштетениот Т бил пронајден приклевтен помеѓу страницата на фургонот и самиот контињер, при што дошло до смачкување на градниот кош и престанување на срцевата акција од кои повреди и починал истиот ден, но од ниту еден доказ не можел да го утврди начинот и причината поради која дошло до тоа, односно на кој начин оштетениот се нашол приклевтен, при што се здобил со предметните повреди, така што не можел да утврди дали евентуалната необученост на оштетениот за ракување со механизмите на фургонот за собирање на смет, би била причината за настапените последици. Исто така, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека кај обвинетиот С како одговорно лице не постоела умисла и свесност за спроведување на законските обврски од чл. 31 од Законот за безбедност и здравје при работа, а бидејќи постоењето на вина кај обвинетите правно лице би произлегло од евентуално утврдените инкриминирачки дејствија на обвинетиот С како одговорно лице во правното лице кои дејствија не се докажале, а поради кое нешто првостепениот суд утврдил дека делата кои им се ставаат на товар на обвинетите останале недокажани, па од овие причини судот одлучил обвинетите да ги ослободи од предметното обвинение.

Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи судот не ги извел сите

потребни докази за утврдување на една правилна и потполна фактичка состојба. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази од кои што со сигурност би можел да го утврди решителниот факт, дали неизвршената обука предвидена согласно чл. 31 од Законот за безбедност и здравје при работа е од релевантно значење за овој кривично правен настан, односно првостепениот суд требало да утврди дали за ракување со механизмите на фургонот за собирање на смет, а при тоа имајќи го во предвид фактот дека во работниот процес биле поведени нови средства за работа - нови камиони, кои биле со поинаков механизам за подигање на континјерите, и дали неминовно и нужно се јавува потребата од обука во теоретска и практична смисла, и во таков случај дали лицето што само ракува со механизмите на фургонот се изложува сам себе си на значителна опасност, од причина да биде зафатен и вовлечен во истиот. Имено, судот од изведените докази со сигурност не утврдил дали овој работен процес, задолжително треба да го извршуваат две лица истовремено и дали во конкретниот случај доколку бил присутен и сведокот З би дошло до истите последици или пак истите би биле спречени или намалени, при тоа имајќи го во предвид исказот на сведокот З, кој децидно изјавил дека критичниот момент отишол да купи сок со согласност со оштетениот - сега покојниот Т.

Поради сите овие причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следуваеше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, односно со цел да утврди една правилна и потполна фактичка состојба, неминовно се јавува потребата да биде извршено вештачење од страна на вешти лица со соодветна стручна спрема од Бирото за судски вештачења - С, за да може да се утврди дали пред да биде пуштен во употреба фургонот за собирање на смет, а кој бил со поинаков механизам за подигање на континјерите, нужно имало потреба од обука на лицата кои ќе работат со истиот, дали задолжително при ракувањето со истиот имало потреба од двајца работници, т.е. дали истата работа можел да ја работи само еден работник и дали притоа работникот кој сам работи не се доведува себе си во значителна опасност и откако ќе се изврши вештачење, тогаш судот ќе може да утврди една правилна фактичка состојба и ќе може да одговори на прашањето дали има пропусти и одговорност на страна на обвинетото одговорно лице во правното лице и пропусти на страната на обвинетото правно лице.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.394/09 од 22.06.2010 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел),- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 511/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.394/09 од 22.06.2010 година под ст.І од изреката обвинетите Н. Г. и М. Габерова двајцата од Штип ги огласил за виновни и тоа Н. Г. за едно кривично

дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, а обвинетата М. Г. ја огласил за виновна за едно кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ па ги осудил и тоа: на обвинетиот Н. Г. за кривичното дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а за кривичното дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 15 дневни глоби во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари, па за двете кривични дела согласно чл.44 ст.1 и 2 т.4 од КЗ на обвинетиот Н. Г. му изрекол единствена парична казна од 30 дневни глоби во износ од 300 Евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. На обвинетата М. Г. за кривичното дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и утврдил парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а за кривичното дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ и утврдил парична казна од 15 дневни глоби во износ до 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари, па за двете кривични дела согласно чл.44 ст.1 и 2 т.4 од КЗ и изрекол единствена парична казна од 30 дневни глоби во износ од 300 Евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. Вредноста на една дневна глоба за двајцата обвинети првостепениот суд ја одредил на 10 Евра во денарска противвредност од 610,00 денари сметано по 61,00 денари за едно Евра. Воедно ги задолжил обвинетите паричната казна да ја платат во корист на Републички буџет Скопје во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно Законот за судските такси ја задолжил приватната тужителка Г. Г. да плати во корист на Републички буџет Скопје на име такса за пресуда сума од 800,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП ги задолжил обвинетите Н. и М. Г. солидарно да платат на приватната тужителка Г. Г. од Штип кривични трошоци во постапката износ од 8.245,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП приватната тужителка Г. Г. за имотно правното барање ја упатил на спор.

Под ст.II од изреката против обвинетите Н. Г., М. Г. и С. А. го одбил обвинението врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП за кривични дела “Навреда“ по чл.173 ст.1 од КЗ, “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ в.в со чл.22 од КЗ како соизвршители, бидејќи полномошникот на приватната тужителка во текот на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.3 од изреката обвинетата С. А. од Ш. согласно чл.368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за едно кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ према тужителката Г. Г., бидејќи не се докажало делото што и се става на товар на обвинетата. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП, приватната тужителка Г. Г. од Ш. за остварување на имотно правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за погрешно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна

оценка на изведените докази како и поради недоволно изведување на докази, погрешно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетите Н.и М. Г. на ден 02.09.2009 година околку 17,00 часот во семејната куќа која се наоѓа на ул.„Х. Б.“ бр. во Ш. откако приватната тужителка се симнала кај првообвинетиот за да го земе своето малолетно дете, истиот почнал да ја навредува со следните навредливи зборови: “Пичка ти мајчина, да те ебам у курвата, ти си ороспија, курва, не сакам курви и ороспии во куќата, ти се ебеш со кого стигнеш и каде стигнеш, се ебеш и со сите таксисти, еден влезе друг излезе“, а приватната тужителка при тоа не одговорила на навредите на обвинетиот Н., меѓутоа откако нејзиниот сопруг С. ги слушнал навредите, се симнал кај првообвинетиот Н. и прашал во што е проблемот, но првообвинетиот продолжил со навредите со зборовите: “ Она е курва, се ебе пред твој очи, детето не е твое, детето е од друг, јас со свои очи имам видено како се ебе во мојата куќа, ќе те одерам жива како јаре и ќе те закачам на портата да се сушиш, ќе те згазам, ќе те запалам, ќе те исечкам и ќе те убијам“, па во тој момент второобвинетата М. која се наоѓала во непосредна близина на приватната тужителка и ги упатила следните навредливи зборови: “Она не ми е снаа, она е курва, толку си прост што три години трпиш како она се ебе пред твојте очи, она е шопка од Т., нејзината куќа во Т. е дувло на курви, вошкарка дојде од планината, едвај ја исчистивме од вошки, таму у селото немавте купатило и клозет, пуна си со бактерии“, а потоа му се обратила на сопругот на тужителката со зборовите: “Сега ќе ти ја кажам вистината, она е курва и заедно со мајка и и сестра и ја утепеле баба и за да можат да се ебат на раат“. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил поклонувајќи верба на исказот на приватната тужителка Г. Г. распрашана во својство на сведок и на исказот на нејзиниот сопруг, сведокот С. Г.. Меѓутоа, ваквата прифатена и утврдена фактичка состојба по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи од исказите на обвинетите Н. и М. Г. дадени во нивна одбрана јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетите на адреса на приватната тужителка критичниот ден, во критичното време и на критичното место ниту упатувале навреди, ниту изнесувале неистинити работи за неа, ниту пак обвинетиот Н. и се заканувал на приватната тужителка. Од списите по предметот се утврдува и произлегува дека очевидци на настанот немало. Приватната тужителка во текот на првостепената постапка се обидела да ги потврди наводите во тужбата преку распит во својство на сведок на лицето Б. П., меѓутоа од исказот на овој сведок се утврдува дека истиот не бил очевидец на таков кривично-правен настан, каков што сака да прикаже приватната тужителка дека се случил. При една ваква состојба на работите кога нема други докази, а обвинетите го негираат кривично-правниот настан и кривичните дела што им се ставаат на товар, колку може да се поклони верба на приватниот тужител и на неговиот брачен другар во случајот на сведокот С., во таква иста мера може да се поклони верба и на исказите на обвинетите. Првостепениот суд во таа смисла бил должен во смисла на чл.14 ст.2 од ЗКП со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што ги товарат обвинетите, така и оние кои одат во нивна корист. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба во осудителниот дел под ст.1 од изреката и поради тоа што во

конкретниот случај од списите по предметот се утврдува дека односите помеѓу приватната тужителка и нејзиниот сопруг С. од една страна, со обвинетите Н. и М. Г. од друга страна се крајно нарушени и токму поради тоа исказите на приватната тужителка и сведокот С. треба да се ценат со особено внимание. Дека исказот на приватната тужителка, како и исказот на сведокот С. треба да се анализираат и ценат со посебно внимание, произлегува и оттаму што приватната тужителка преку нејзиниот полномошник на записник за главен претрес од 22.06.2010 година, вршејќи “уредување“ на тужбата, на обвинетиот Н. покрај другото му ставила на товар и тоа дека во присуство на сведокот Б. П. од Н. и ги упатил на нејзина адреса навредливите зборови: “Се ебеш и со сите таксисти, еден влезе, друг излезе“, како и тоа дека во присуство на овој сведок обвинетиот Н. ја нарекол тужителката “курва“ и сл., меѓутоа од исказот на сведокот Б. П. јасно и недвосмислено произлегува дека тој не бил присутен на некаква расправија и не бил очевидец на таков настан, а потврдува дека критичниот ден бил за кратко време во Ш. кај приватната тужителка која му е тетка, а кога сведокот си заминал, приватната тужителка му се јавила преку телефон и му кажала дека обвинетиот Н. и ги упатил на нејзина адреса напред наведените навредливи зборови.

Врз основа на погрешно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно и на штета на обвинетите го применил Кривичниот законик кога под ст.1 од изреката ги огласил за виновни за наведените кривични дела.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што да изврши соочување помеѓу приватната тужителка Г. Г. и сведокот С. Г. од една страна со обвинетите Н. Г. и М.Г. од друга страна на сите факти и околности по однос на кривично правниот настан, а ова е нужно поради тоа што како што е погоре наведено приватната тужителка Г. и сведокот С. ги потврдуваат кривичните дела што им се ставаат на товар на обвинетите Н. и М. Г., а обвинетите Н. и М. ги негираат кривичните дела, а го негираат и кривично-правниот настан во целина дека истиот се случил критичниот ден, во критичното време и на критичното место. При една ваква состојба на работите со цел да може првостепениот суд да одлучи правилно на кои искази ќе поклони верба, а на кои не, е нужно да се изврши соочување помеѓу приватната тужителка, сведокот од една страна со обвинетите од друга страна. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи, првостепениот суд ќе може правило и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи пресудата се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбата на обвинетите по однос на одлуката за казната и одлуката за кривичните трошоци во постапката е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

48.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 264/2006 од 28.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.515/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот К Ј од Штип го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 од ЗКП за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на лугето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.3 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото што му се става на товар., согласно чл. 368 т.1 од ЗКП. Оштетениот Т В за остварување на своето имотно правно барање на име штета во износ од 660.000,00 денари ги упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот. Под ст.2 од изреката, обвинетиот КН од Шго огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на лугето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 4 месеци, согласно чл. 38-а ст.3 од КЗ судот му изрекол и споредна казна - Забрана на управување со моторно возило од „Б“ категорија во траење од три месеци, сметано од денот на правосилноста на одлуката, со тоа што времето поминато во затвор не го засметал во нејзиното траење и одлучил да му се одземе возачката дозвола за време на траењето на забраната. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП, судот го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари и со трошоци во постапката во износ од 22.824,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со решение К.бр. 264/2006 од 07.07.2009 година е извршена исправка на првостепената пресуда по однос на обвинетиот К Н од Ш, па наместо чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ, треба да стои чл. 300 ст.1 в.в. со чл.297 ст.1 од КЗ и наместо „од небрежност“, требало да стои „ со евентуална умисла“.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип и обвинетиот К Н од Ш, по основот на сторении суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата под ст.1 е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, така што во изреката најпрвин стои дека се ослободува од обвинение обвинетиот Ј К од Ш, бидејќи за дејствијата за кои обвинетиот се терети не се кривично дело, за да понатаму обвинетиот К Ј се ослободува од обвинение поради недокажаност, па при ваква состојба на работите не е јасно по кој правен основ е ослободен обвинетиот К Ј. Пресудата во тој дел не содржи причини за решителни факти, кои би се утврдиле од содржината на изведените докази, односно, од доказите изведени пред првостепениот суд, не произлегува дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети, со поднесениот односно подржаниот обвинител акт, односно дека во дејствието на обвинетиот К не се содржани елементи на кривичното за кое се терети.

Првостепениот суд неправилно ги ценел и анализираше изведените докази, па поради тоа утврдил неправилен заклучок по однос на решителните факти. Од изведените докази, а посебно од сообраќајното

вештачење на вештото лице КК од Републичкиот завод за судски вештачења С, се утврдува дека тракторската приколка управувана од обвинетиот К Ј не била обележана со светлосни сигнални уреди за движење во ноќни услови. На задниот дел од полуприколката врз товарот од камења, по правило требало да седи друго лице со вклучено црвено светло, кое требало да го набљудува наидувањето на ПМВ, како би сигнализирал на другите учесници во сообраќајот за движењето на тракторот со тракторската приколка. И записникот за увид на лице место укажува на фактот дека на задниот дел од тракторската полуприколка, во критичниот временски период немало осветлување, односно истата била без вклучени задни позадиони светла. Погрешен и неправилен е изнесениот став на првостепениот суд во пресудата дека управувањето и вклучувањето на обвинетиот К Ј, како учесник во сообраќајот, кој управувал трактор со полуприколка критичниот ден, со прописно неосветлена полуприколка, дека било само прекршок, а не кривично дело, бидејќи јасно кажува вештото лице во сообраќајното вештачење дека обвинетиот К како учесник во сообраќајот ја предизвикал сообраќајната незгода критичниот ден, создал опасна сообраќајна ситуација, а возачот на ПМВ К Н опасната ситуација ја претворил во сообраќајна незгода, од причини што за него тракторот со полуприколката била неосветлена препрека, возилото тој го управувал со брзина од 71 км/час, приближувајќи се кон тракторот со полуприколка, не ги повремени користел долгите светла, како би можел брзината да ја намали под ограничената од 60 км/час, за да забележи таква препрека, при што ја изгубил можноста за избегнување да налета врз задниот дел од полуприколката, а со тоа и можноста за спречување на незгодата. Изреката на пресудата под ст.2 е исто така нејасна и неразбирлива, противречи на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од изведените докази. Обвинетиот КН е огласен за виновен со опис на субјективниот елемент кај обвинетиот при сторување на кривичното дело - од небрежност дека обвинетиот бил свесен да со неговото сторување или несторување може да настапи штетни последици, но лекомислено сметал дека ќе може да ги спречи или дека таквите последици нема да настапат, а со поднесениот односно подржаниот обвинителен акт, обвинетиот К Н се терети дека го сторил кривичното дело со евентуална умисла - дека се согласил со настапувањето на штетните последици, за да понатаму не е јасно во изреката на пресудата по однос на правната квалификација на кривичното дело, при што се наведува чл. 300 ст.1 од КЗ - прифатена е евентуална умисла, за да оваа законска одредба се поврзе понатаму со чл. 297 ст.3 од КЗ, дека кривичното дело е сторено од небрежност, па станува нејасно дали кривичното дело е сторено со евентуална умисла или небрежност и за која правна квалификација обвинетиот К Н е огласен за виновен. Со ваквата изрека на пресудата се доведува во прашање постоењето на објективниот идентитет меѓу поднесениот односно подржаниот обвинителен акт од Застапникот на обвинението и првостепената пресуда, кој што идентитет во конкретниот случај поради горе наведените причини е нарушен.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП, од причини што не ги расправал и расветлил сите спорни прашања на кои укажува овој

суд со својата одлука односно решение Кж.бр. 478/2008 од 15.10.2008 година, така што не е постапено по укажувањата на овој суд по наведеното решение, не се ценети наводите од сообраќајното вештачење на вештото лице и неговата изјава на главниот претрес пред првостепениот суд при утврдувањето на решителните факти за постоење на кривичната одговорност и на двајцата обвинети, така што оваа суштествена повреда е од релевантно значење за донесување на законита и правилна одлука.

Со донесеното решение К.бр. 264/2006 од 07.07.2009 година, изготвено и доставено на обвинетите и на застапникот на обвинението, по донесената пресуда од 28.04.2009 година, е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 375 од ЗКП, односно првостепениот суд при донесување на решението неправилно ја применил законската одредба на чл. 375 од ЗКП, кое има влијание врз донесување на законита и правилна одлука пред првостепениот суд. Со горе споменатото решение е направена исправка на првостепената пресуда за обвинетиот КН од Ш, по однос на субјективниот елемент на стореното кривично дело, односно исправка на правната квалификација, така што наместо чл. 300 ст.1 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ, треба да стои чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.1 од КЗ и наместо небрежност да стои евентуална умисла. Законската одредба на чл. 375 ст.1 од ЗКП упатува на заклучок дека е дозволено да се направи исправка на пресудата, но кога се работи за грешка во пишувањето на имиња, броеви и недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со нејзиниот изворник, која исправка во конкретниот случај не се однесува на очигледни грешки направени при пишувањето на пресудата, во имиња, броеви и слично. Сторената суштествена повреда има влијание при утврдувањето на фактичката состојба од страна на првостепениот суд, која по наша оценка е нејасна, непотполна и противречна на содржината на изведените докази.

Од тие причини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 510/2008 од 09.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.52/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Е Д од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и 6 месеци. Согласно чл. 47 од КЗ, времето поминато во куќен притвор изречено со решение Ки.бр. 185/2008 од 18.11.2008 година према обвинетиот Д Е од Ш до 29.12.2008 година, кога со решение К.бр. 510/2008 од 29.12.2008 година куќниот притвор го укинал и обвинетиот го пуштил на слобода, го засметал во изречената казна затвор. Воедно го задолжил да плати паушал од 2.500,00 денари како и сума во износ од 37.500,00 денари како трошоци во постапката. Воедно го задолжил

обвинетиот да исплати сума во износ од 34.476,00 денари на име трошоци за застапување на полномошникот на оштетениот, адвокат З К од Ш, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Р Д за остварување на материјална и нематеријална штета го упатил на редовен граѓански спор. Под ст.2 од изреката обвинетите Б Г и Б Р, двајцата од Ш ги ослободил од обвинение согласно очл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП за кривично дело „Учесто во тепачка“ од чл. 132 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, одлучил трошоците во овој дел од постапката да паднат на товар на буџетските средства на судот.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот Д Е во изјавените жалби преку неговите бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи причини за решителни факти, по однос на постоењето на причини поради кои првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Д Е физички го нападнал оштетениот Д Р нанесувајќи му тешки телесни повреди, подробно опишани во изреката на пресудата, а исто така овој суд констатира дека пресудата не содржи и доволно причини за решителни факти по однос на утврдувањето на присуството на второ и трето обвинетиот БГ и Б Р на критичното место, каде се одиграл кривично правниот настан.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, не се изведувани доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан. Првостепениот суд прифатил дека во времето кога обвинетиот Д минувал покрај интернет клубот „А - С“ на ул „Ц Б“ во Ш околу 20,00 часот, истовремено од клубот излегувал оштетениот Р, обвинетиот со евентуална умисла, физички го нападнал оштетениот Р, со тупаници и клоци по главата и другите делови од телото, со што му нанел тешки телесни повреди - скршеница на левата и десната горна вилица, скршеница на двете јаболчни коски, скршеница на носната коска. Кога се анализира ваквата фактичка состојба се утврдува дека на критичното место, физичкиот напад од обвинетиот Д по оштетениот Р бил без никаков повод и причина. Останало неразјаснето прашањето кои се причините, кој е мотивот за физички напад, кога обвинетиот Д и оштетениот Р не се познавале, оштетениот не го познава обвинетиот, обвинетиот според неговата одбрана Р го познава по видување, кој како поштар носел пензија на неговиот татко. Од одбраната на обвинетиот Д и од исказот на оштетениот Р се утврдува дека меѓу нив немало никакви претходни вербални расправи пред кривично правниот настан.

Обвинетиот Е Д во своја одбрана наведува дека најпрвин оштетениот Р со двете раце му ја фатил капата од дуксерицата, ја раширил и му ја симнал од главата, и без да му зборува на обвинетиот Д, оштетениот Р го удрил обвинетиот Д со тупаници по лицето во пределот на устата и носот, обвинетиот паднал на земјата, станал и физички го нападнал оштетениот Р со две тупаници го удрил по лицето, а потоа и со клоца по лицето.

Обвинетиот Д Е изјавил дека по настанот бил на здравствен

преглед во брзата помош во Ш, кај д-р. М А. На албумот со фотографии бр. 924/2008, фотографии бр. 7,8 и 9 на стр.4 од албумот, се констатира дека обвинетиот Д имал телесни повреди во пределот на рацете и горната страна на дланките.

Од исказот на оштетениот Р не се утврдува дека најпрвин оштетениот Р физички го нападнал обвинетиот Д. Не се изведувани доволно докази во насока да се провери одбраната на обвинетиот Д, со сослушување на лекарот кој го прегледал обвинетиот според неговата одбрана М А во врска со утврдувањето на фактот дали обвинетиот Д се јавувал кај него на преглед критичната вечер, дали имал повреди по лицето или рацете, постоела ли медицинска документација за тоа во брзата помош и ако има повреди, на кој начин обвинетиот Д се задобил со истите, дали од удар или од пад.

Од вештачењето на МВР бр. 17.10-84416 од 05.02.2009 година, се утврдува дека оштетениот во крвта имал присуство на етил алкохол со концентрација од 1,91 промил и во урината 2,36 промили, обвинетиот Д имал присуство на етил алкохол во крвта од 0,40 промили. Не е сослушано вешто лице, лекар специјалист неуропсихијатар, со цел со точност да се утврди какви и кои промени е можно да се јават кај оштетениот во неговото поведење спрема други лица критичната вечер, со горе споменатото присуство на етил алкохол во крвта и урината, дали оштетениот можел со ваква концентрација на алкохол да управува со своите постапки, во каков степен на алкохолисаност бил обвинетиот Д, што е потребно да се утврди со оглед на фактот дека од изведените докази првостепениот суд не се впуштил во изнаогањето на мотивите за физички напад на обвинетиот Д спрема оштетениот Р, при неспорен факт дека тие двајцата пред настанот не се познавале.

Исто така е потребно да се изврши и соочување меѓу обвинетиот Д и оштетениот Р, со цел секој од нив да ги изнесе дејствијата што ги превзел критичната вечер, и поради кои причини дошло до тепачка меѓу обвинетиот и оштетениот.

Во колку првостепениот суд од изведените докази утврди дека најпрвин обвинетиот Д бил физички нападнат од оштетениот Р, а потоа дошло до физички напад на обвинетиот Д по оштетениот Р во пределот на главата и другите делови од телото, односно во колку прифати дека обвинетиот Д ги презел дејствијата спрема оштетениот во нужна одбрана, со намера од себе да одбие истовремен противправен напад, при што треба да биде точно утврдено дали постои временски континуитет на нападот и одбраната, да се утврди дали и во колкава мера се пречекорени границите на нужна одбрана.

По однос на исказот на оштетениот Р Д, првостепениот суд на стр.7 од пресудата наведува дека во целост не го прифаќа неговиот исказ, односно го прифаќа парцијално во еден негов дел, што само се однесува на настанот со обвинетиот Д Е, без да изнесе аргументирани причини за тоа при неспорен факт дека според исказот на оштетениот во исто време и на истото критично место се наоѓал не само обвинетиот Д Е, туку и двајцата обвинети Г Б и Р Б. Оштетениот Р изјавил дека обвинетиот Г му ги фатил рацете ставајќи ги наназад, му рекол на неговиот син „А Р“ при што обвинетиот Р со клоца го удрил по десниот граден кош, оштетениот изгубил здив, а Д, кој оштетениот за прв пат го видел го удрил со тепаница по лицето.

За овој суд е неприфатлив ставот на првостепениот суд на стр.7 од пресудата каде се наведува дека на исказот на оштетениот Р, првостепениот суд не му поклонила верба, на оној дел од исказот што се однесува на обвинетите Г и Р, бидејќи според образложението на првостепениот суд, оштетениот Р бил под дејство на алкохол, од причини што оштетениот Р бил под исто дејство на алкохол истата вечер, и во моментот кога бил физички нападна од обвинетиот Д, особено ценејќи го фактот дека обвинетиот Г имал претходна расправија во попладневните часови со оштетениот Р пред настанот.

Од исказот на сведетелот С Н на главниот претрес, се утврдува дека кога тој влегувал во влезот од стамбената зграда каде живеел, забележал две лица кои доаѓале до местото на настанот, но било темно и сведетелот не можел да види кои се тие лица.

Свидетелот А М кој исто како и претходниот сведетел не е непосреден сведетел на настанот, во временскиот период кога овој сведетел излегол од дуќанот за детски игри и интернет, каде работел, го забележал оштетениот Р, го видел и Р Б пред влезот на дуќанот на растојание од местото каде лежел оштетениот од 10 до 15 метри, но забележал дека има повеќе лица пред дуќанот и внатре, а меѓу лицата кои сакале да се сокријат бил и обвинетиот Р Б, кога наидувала полиција. Исказот на свидетелот М упатува на заклучок дека обвинетиот Р е забележан од негова страна во близина на местото на настанот во критичното време.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, недоволно изведени докази за утврдување на сите решителни факти од настанот, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот Д Е, па од тие причини следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд, согласно чл. 402 од ЗКП.

50.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 245/2009 од 01.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.535/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А Ј од Ш го огласил за виновен за кривично дело Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница од чл. 133 од КЗ и му одмерил 80 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 3 евра, па према обвинетиот А судот изрекол парична казна од 240 евра, во денарска противвредноста 14.640,00 денари која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари како и на оштетениот Г К од Ш да му плати трошоци по кривична постапка сума од 2.300,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што

во текот на постапката не се изведени доволно докази во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Од увидот во списите во предметот видно е дека на записник за главен претрес од 01.07.2010 година, првостепениот суд извел како доказ медицинска документација за обвинетиот која што воопшто во пресудата не е ценета, иако во медицинската белешка издадена од матичниот лекар на обвинетиот д-р. Д О, стои дека обвинетиот уште од 2007 година редовно е упатуван кај специјалист невропсихијатар и психолог за редовни контроли и примање ординарна терапија.

При повторното судење, првостепениот суд треба да изврши невропсихијатриско вештачење за да се утврди дали обвинетиот бил пресметлив во време на извршување на кривичното дело.

Овој суд го ценеше барањето на бранителот на обвинетиот да бидат повикани бранителот и обвинетиот на седницата на советот на второстепениот суд, но овој суд смета дека нивното присуство не е неопходно за разјаснување на работите, согласно чл. 431 ст.1 од ЗКП.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

51.=По повод жалбата и по службена должност, Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.211/2010 од 2.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.541/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.211/2010 од 2.07.2010 година обвинетиот Д. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.4 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори вакво или друго кривично дело, а воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000 денари, а согласно чл.215 ст.7 од КЗ се одземени од обвинетиот 11 семки од растението канабис.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. П. Имено, неспорен е фактот дека на ден 26.12.2009 година во 15,40 часот при извршен претрес од страна на овластените службени лица на МВР-СВР-Штип на возилото на обвинетиот, на подот од возилото пред задните

седишта биле пронајдени 11 семки од растението “канабис“. Меѓутоа, во конкретниот случај држењето на предметните семки од растението канабис претставува подготвително дејствие и ваквото дејствие само по себе не претставува кривично дело, бидејќи предметите семки не содржат психоактивни компоненти и не се користат како опојна дрога. За да постои кривичното дело од чл.215 ст.4 покрај останатите елементи, битен елемент на ова кривично дело е навување на материјал во конкретниот случај 11 семки од растението канабис, за кој потреба е да, сторителот знаел дека од нив може да се произведе растението канабис. Од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот меѓу другото во своја одбрана изјавил дека е повремени корисник на наркотична дрога-марихуана, дека пронајдените семки во неговото возило не биле наменети за производство на опојна дрога-марихуана, туку истите претставувале отпадок од чистење на необработената марихуана, како и тоа дека истиот не знаел дека од семките кој што првходно ги требел можело да се добие опојна дрога-марихуана, која одбрана првостепениот суд воопшто не ја проверил ниту пак изведувал докази во прилог на утврдување на овој решителен факт. Во прилог на горе наведеното е и самиот факт што семките при извршениот претрес биле пронајдени на подот од возилото пред задните седишта, односно истите не биле ниту скриени ниту пак биле спакувани.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека останатите докази изведени на главен претрес не упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот знаел дека од предметните семки може да се произведе растението канабис, по наоѓање на овој суд во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Д. знаел дека предметните семки се наменети за производство на наркотична дрога.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не можеше да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваše пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го распраша обвинетиот по однос на сите факти и околности на кој укажува овој суд и по утврдувањето на сите решителни факти да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која со правилна примена на КЗ да утврди дали во дејствието превземено од страна на обвинетиот се содржани елементите на битието на предметното кривично дело и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

52.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.311/2010 од 12.07.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.542/10.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К.бр.311/2010 од 12.07.2010 година ја отфрлил приватната кривична тужба на тужителите Т. М. и Т. Т., двајцата од Ш., поднесена преку нивниот полномошник К. Н., адвокат од В., против обвинетите В. В., Т. А. и Т. Д. сите од Ш., како соизвршители за кривично дело “Нарушување на неповредливоста на домот“ од чл.145 ст.1 од КЗ, и против обвинетата Т. А. и за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, поради ненавременост.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на тужителот за суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Причините на решението не произлегуваат од содржината на исправите. Во самите наводи во тужбата тужителите предлагаат од Основното јавно обвинителство Штип да се прибават списите на предметот Ко.бр.82/10 каде што е решението за отфрлање на кривичната пријава од 28.05.2010 година примено од полномошникот на приватните тужители на ден 1.06.2010 година. Првостепениот суд без да го прибави овој предмет од ОЈО-Штип одлучувал дали во законскиот рок е поднесена приватната тужба на тужителите. Со тоа сторил повреда на чл.49 ст.3 од ЗКП во кој е децидно наведен дека кога оштетените поднеле кривична пријава, а во текот на постапката ќе се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата се смета како навремена приватна тужба ако е поднесено во рокот предвиден за приватна тужба.

При повторното судење првостепениот суд да постапи по дадените укажувања, да ги прибави списите на предметот Ко.бр.82/10 на ОЈО-Штип и тогаш да утврдува дали приватната тужба е навремено поднесена, па после оваа одлука да одлучи дали ќе постапува по истата за да спроведува законита постапка.

Поради предното, а согласно чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

53.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.14/10 од 07.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.560/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.14/10 од 07.09.2010 год. према обвинетиот В. Д. од Ш. согласно чл.341 т.2 од ЗКП го одбил обвинението дека сторил кривично дело “Затајување“ од чл.239 ст.5 од КЗ, а воедно одлучил трошоците по кривичната постапка да паднат на товар на Буџетските средства на Основниот суд Штип.

одлучи како во изреката од следните причини:

Апелациониот суд во Штип постапувајќи по повод жалбата, а по службена должност, утврди дека со донесувањето на пресудата

првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што првостепениот суд го променил, односно го проширил фактичкиот опис на дејствието што му се става на товар на обвинетиот и правната оценка на делото, повредувајќи го притоа објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението - обвинителниот предлог.

Согласно чл.338 ст.1 од ЗКП “пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението содржно во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт“.

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот се утврдува дека со поднесениот обвинителен предлог за дејствијата конкретно опишани во диспозитивот на обвинителниот предлог, обвинетиот В. Д. се товари дека сторил кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ, додека првостепениот суд донел одбивателна пресуда во смисла на чл.341 т.2 од ЗКП према обвинетиот В. Д. дека сторил кривично дело “Затајување“ од чл.239 ст.5 од КЗ. На овој начин првостепениот суд го пречекорил обвинението, менувајќи го описот на дејството во однос на оној содржан во обвинителниот предлог и подведувајќи го истото под поинаква правна квалификација од онаа содржана во обвинителниот предлог. Неспорен е фактот дека судот не е врзан за правната квалификација на делото, односно правната оценка, меѓутоа во конкретниот случај мора да постои објективен идентитет помеѓу обвинението и изреката на пресудата. Во конкретниот случај првостепениот суд не ја променил само правната оценка на делото, туку и фактичкиот опис на дејството што му се става на товар на обвинетиот, со што го нарушил објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението, сторувајќи на тој начин суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда има допринос и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка со цел да утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани елементите на кривичното дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ или доколку утврди дека фактичката состојба, односно делото се изменети поради околностите кои што се појавиле на главен претрес, во таков случај доколку овластениот тужител не го измени обвинението т.е. остане при дадената правна квалификација, судот ќе треба да донесе ослободителна пресуда, бидејќи е врзан со објективниот идентитет.

Со оглед на тоа дека овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а која повреда не е наведена во изјавената жалба, жалбените наводи

истакнати во жалбата на застапникот на обвинението не беа предмет на оценка на овој суд.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

54.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.306/09 од 09.07.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 563/10.

Основниот суд во Ш.со обжалената пресуда К.бр.306/09 од 09.07.2010 година Де. Н. од П. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а воедно обвинетиот го задолжил да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари како и трошоци на постапката на приватниот тужител во вкупен износ од 11.445,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 од ЗКП приватниот тужител-оштетениот малолетник Х. Т. преку неговиот законски застапник С. Т. од П. за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, на која повреда Овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. Н.

Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот кривичниот ден, место и време на начин каконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда телесно го повредил приватниот тужител-малолетниот Х, со тоа што сторил кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. Н. од П. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Во конкретниот случај првостепениот суд фактичката состојба ја засновал единствено на исказот на приватниот тужител и доказите предложени од негова страна, со што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.2. Ова од причини што обвинетиот во своја одбрана го негира

кривичното дело за кое се товари и при тоа наведува дека критичниот ден, место и време настанала само вербална расправија помеѓу него и приватниот тужител-малолетниот Х, па имајќи ја во предвид вака дадената одбрана од страна на обвинетиот во конкретниот случај првостепениот суд бил должен истата да ја провери преку изведување на доказите кои ги предложил обвинетиот, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и на полно да ги утврдува фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во корист “.

Сето ова уште повеќе и поради фактот што обвинетиот во текот на целата постапка се сомневал и во вистинитоста на издаденото лекарско уверение на име на приватниот тужител-малолетниот Х, поради што обвинетиот преку неговиот бранител со барање се има обратено до Министерството за здравство-Скопје. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да го повика и сослуша лекарот кој што го издал предметното лекарско уверение, односно лекарот кој што ги констатирал телесните повреди кај приватниот тужител-малолетниот Христијан, со цел да може со сигурност да го утврди решителниот факт-дали телесната повреда која што ја здобил приватниот тужител потекнува од овој кривично правен настан односно дали истата е како резултат на дејствијата превземени од страна на обвинетиот Д. Н.

Поради сите овие напред наведени причини неможе да се испитаниту правилната примена на КЗ па затоа следува да пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да го повика и во својство на сведок да го сослуша лицето П. В, имајќи ја при тоа во предвид одбраната на обвинетиот дека овој сведок го проследил и забележал целиот овој кривично правен настан, да го повика и сослуша лекарот кој што го примил и прегледал приватниот тужител-малолетникот Х. и при тоа ги констатирал телесните повреди конкретно наведени во издаденото лекарско уверение, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува Овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

При повторното судење првостепениот суд да ги има во предвид жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот по однос на трошоците во кривичната постапка.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

55.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.303/2010 од 4.10.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.567/10.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К.бр.303/2010 од 4.10.2001 година го отфрлил обвинителниот акт ОЈО-Штип Ко.бр.533/09

од 8.06.2010 година подесен до овој суд против обвинетиот Б. К. од Ш. за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, а поради неуредување од страна на овластениот тужител.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со своето решение погрешил кога го отфрлил поднесениот обвинителен акт на Основното јавно обвинителство од Штип, поради неуредување од страна на овластениот тужител.

По наоѓање на овој суд, Претседателот на советот на првостепениот суд, во смисла на член 277 став 2 од ЗКП(пречистен текст) пред кој ќе се одржи главниот претрес, веднаш по приемот на обвинителниот акт, откако ќе испита дали обвинителниот акт е прописно составен, ако најде дека не е, може да го врати на тужителот, доколку истиот - обвинителниот акт има недостатоци во смисла на член 276 став1 точка 1 до 6 од ЗКП(пречистен текст).

Меѓутоа, од увидот во диспозитивот на поднесениот обвинителен акт Ко. број 533/09 од 08.06.2010 година на Основното јавно обвинителство од Штип, против Б. К. од Ш., за кривично дело од член 236 став 1 точка 1 од КЗ, произлегува дека истиот ги содржи сите потребни елементи предвидени во членот 276 став 1 точка 1 до 6 од ЗКП (пречистен текст), вклучувајќи ја и вредноста на противправно одземените предмети.

Наведените измени во Кривичниот законик (Службен весник на РМ број 114 од 14.09.2009 година), во поглед на вредноста на одземените предмети, а заради кои околности е вратен обвинителниот акт од страна на Претседателот на советот на првостепениот суд на овластениот тужител заради исправка на недостатоци во смисла на член 122 точка 34 и 35 од КЗ, а за правилна примена на член 3 од КЗ, за предметното кривично дело Тешка кражба од член 236 став 1 точка 1 од КЗ, не претставуваат причини во смисла на членот 277 став 2 од ЗКП, заради кои е вратен истиот на тужителот, туку околности кои евентуално би можеле да бидат предмет на оценка при одмерувањето на висината на кривичната санкција, а во случај обвинетиот ако биде огласен за виновен.

Првостепениот суд исто така погрешил кога го отфрлил поднесениот обвинителен акт, повикувајќи се на членот 73 став 3 од ЗКП в.в. 277 став 2 и в.в. 276 став 1 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во оваа фаза на постапката истиот не може да се впушти во утврдување на фактичка состојба без да се постапи во смисла на одредбите од член 280 односно 291 од ЗКП (пречистен текст). Имено, одредбата од чл.73 ст.3 од ЗКП се однесува на поднесоците што ги поднесува оштетениот како тужител, а оваа одредба не може да се примени кога е во прашање обвинителен акт на Јавниот обвинител. Обвинителниот акт на јавниот обвинител не може да биде отфлен од страна на претседателот на судечкиот совет, напротив истиот може согласно чл.291 од ЗКП, а по барање од претседателот на советот да биде испитан за секое прашање за кое решава кривичниот совет (чл.22 ст.6 од ЗКП) по повод приговор. Во конкретниот случај не е постапено согласно чл.280, односно обвинителниот акт не бил доставен на обвинетиот, па не е извесно дали самиот обвинет би поднел приговор, а од кое нешто зависи и тоа дали

претседателот на советот би можел да поднесе барање за испитување на обвинението во смисла на напред наведената одредба.

Од напред наведените причини, овој суд одлучи првостепеното решение да го укине и предметот врати на повторно постапување и одлучување.

При повторното одлучување, првостепениот суд ќе треба да има во предвид напред наведените укажувања на овој суд, да постапи по истите и да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

56.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.185/2007 од 23.06.2009 година, во осудителниот дел под I и во ослободителниот дел под II т.3 од изреката на првостепената пресуда,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.610/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.185/2007 од 23.06.2009 година обвинетите Т. А. од с.Т. и Ј. И. од Ш. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в.со чл.19 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор и тоа обвинетиот Т. во траење од 1 година, а обвинетиот Ј. во траење од 2 години, во која казна им е засметано и времето поминато во притвор од 16.01.2007 до 17.02.2007 година. Притоа, обвинетите се задолжени да платат паушални трошоци во износ од по 3.000 денари, а обвинетиот Т. е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 5.900 денари.

Со истата пресуда двајцата обвинети се ослободени од обвинението за сторени четири кражби на предмети, како дејствија кои влегуваат во составот на продолжено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ и притоа судот оштетеното Министерство з. т. и с. п. за своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите дека е сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е неразбирлива во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело за кое што тие се огласени за виновни и осудени. Имено, првостепениот суд прифатил и утврдил дека двајцата обвинети извршиле кривично дело “Тешка кражба“ во обид од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, на тој начин што на критичниот ден, 16.01.2007 година влегле во одмаралиштето “П. о.“ на планината П., сопственост на Министерството за т. и с. п., но притоа биле забележани од страна на Л. Д. и истите без да одземат нешто го напуштиле овој објект, па делото останало во обид. Притоа, судот прифатил дека тие двајцата заеднички со употреба на сила и погодни предмети го скршиле стаклото од влезната двокрилна врата на ова одмаралиште, но притоа не е наведено и не е јасно кога го скршиле стаклото од оваа врата, дали е тоа на ден 16.01.2007 или пред тоа. Исто така, не е наведено што имало во ова одмаралиште во тој

момент, какви предмети и по која вредност, како и тоа кои предмети обвинетите се обиделе да ги одземат од ова одмаралиште. Во врска со сето тоа, во образложението на првостепената пресуда воопшто не се наведени причини за решителните факти. Со оглед дека се работи за кривично дело сторено во обид, во конкретниот случај решителен факт за постоење на кривичното дело е вредноста на предметите кои се наоѓале во продавницата, како и фактот која им била намерата на обвинетите, односно какви предмети и по која вредност да одземат од овој објект и истите противправно да ги присвојат. Сите овие факти се од битно влијание за правната оценка на делото, дали се работи за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 или за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.4 од КЗ.

Во овој дел, за ова кривично дело, во образложението на првостепената пресуда не се дадени јасни и образложени причини за решителните факти кои што се во противречност со изведените докази. Имено, овој дел на првостепената пресуда првостепениот суд ја засновува на исказот на сведокот Л. Д., меѓутоа од неговиот исказ не се гледа која им била намерата на двајцата обвинети кога отишле на критичниот ден 16.01.2007 година во ова одмаралиште. Самиот тој во својот исказ наведува дека не може да каже дали тогаш тие двајцата во одмаралиштето дошле да крадат, при што изјавува дека во моментот кога тој се наоѓал во приземјот дел на ова одмаралиште, дошле двајцата обвинети кои што со него почнале да разговараат во врска со неговото присуство во ова одмаралиште, при што и тој ги прашал што тие тука барат, па како според неговиот исказ така и според исказите на двајцата обвинети, тие тогаш отишле во ова одмаралиште за да видат дали некој е дошол да краде предмети, бидејќи претходно забележале непознато паркирано возило во близина на овој објект. Меѓутоа, ниту овој сведок ниту пак обвинетите наведуваат дека тогаш таму отишле со намера да одземат предмети од ова одмаралиште. Други докази за тоа не постојат, но и покрај тоа првостепениот суд прифатил дека двајцата обвинети го сториле ова кривично дело, обидувајќи се тогаш од одмаралиштето да одземат и противправно да присвојат туѓи подвижни предмети.

Во овој дел, основани се и жалбените наводи на обвинетите дека фактичката состојба за ова кривично дело погрешно и нецелосно е утврдена, а исто така основани се и жалбените наводи на Основниот јавен обвинител дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена за кражбата наведена под т.3 од ослободителниот дел под II од изреката на првостепената пресуда, а имено дека во временскиот период од 15.12.2006 до 3.01.2007 година двајцата обвинети влегле во ова одмаралиште и ги одзеле наведените предмети, конкретно опишани во изреката на првостепената пресуда, по поединечни видови и вредности, а во вкупна вредност од 283.000 денари. Според изведените докази неспорно е дека од ова одмаралиште во повеќе наврати биле одземени повеќе разновидни предмети, меѓу кои и гусени радијатори од приземниот дел на одмаралиштето, потоа дрвени врати, брави од врати, електро мотори за машини за перење алишта, водна пумпа, црево за туш, вентилатор, скии, бојлер, како и чешми, кои се и наведени во т.3 од ослободителниот дел. За кражбата на овие предмети е наведено дека тие се одземени во периодот од 15.12.2006 до 3.01.2007 година и според

изведените докази и тоа исказот на сведокот М. Т., даден во истрагата, тие двајцата од негова страна биле забележани во одмаралиштето на ден 27.12.2006 година, така што во моментот кога тој како шумочувар во шумското стопанство “С.-Ш. вршел обиколка на шумата во ова место и притоа кога наишол во одмаралиштето забележал дека бравата од металната врата на одмаралиштето била разбиена, а вратата потпрена и подотворена, при што слушнал гласови од внатре и притоа забележал две лица како нешто демонтираат. Притоа, едно од двете лица го забележал како излегол и во рацете носел некакви метални делови, шрафови и слично и отишол во близина кај патничкото возило “3. 750“ во кое ги ставил овие предмети. Истото лице повторно влегло внатре па и тој влегол по него и тогаш ги забележал двајцата со кои се впуштил во разговор и притоа видел дека другото лице демонтирало некој предмет, при што за сето тоа им приговорил, па тие ја напуштиле просторијата и си заминале со ова возило. Притоа, во просторијата видел дека имало демонтирано некој дел како што вика “како буре“, а тука имало оставено алат-клучеви, како и чекан. После околу половина час во близина по патот го забележал истото возило како на багажникот пренесувало некои ствари покриени со ќебе, а исто така истото возило два дена пред тоа го забележал кај м.в.“А.“ како по патот се движи со приколка со багажник во кој што имало ставено некои предмети кои исто така биле покриени со ќебе. Овој сведок двајцата обвинети после тоа во полицијата ги препознав дека биле тогаш претходно во одмаралиштето кога демонтирале и одземале некои предмети од одморалиштето, притоа не наведувајќи конкретно какви предмети одзеле. Ваквиот исказ на овој сведок даден во истрагата првостепениот суд не го прифатил за веродостоен, бидејќи истиот на главниот претрес изјавува дека ниту ги видел двајцата обвинети дека одземат нешто во одмаралиштето, ниту пак за тоа му е познато нешто, а дека претходно таков исказ во истрагата не дал, па врз основа на сето тоа, во отсуство на други докази, како и за другите, така и за оваа кражба двајцата обвинети судот ги ослободил, иако овој сведок во истрагата на сосема јасен и недвосмислен начин опишува како тој ден ги забележал двајцата обвинети во одмаралиштето кога демонтирале и одзеле некои ствари, притоа не наведувајќи конкретно какви предмети одзеле.

Според тоа, имајќи го во предвид ваквиот исказ на овој сведок даден во истрагата, а со оглед дека тој не наведува конкретно за какви одземени предмети се работи, произлегува дека на тој ден обвинетите се обиделе од ова одмаралиште да одземат предмети и противправно да ги присвојат, со што би можеле да бидат сторители на кривично дело “Тешка кражба“ во обид од чл.236 ст.1 т.1 в.в.со чл.19 од КЗ, но и покрај тоа првостепениот суд истите ги ослободил од обвинението.

Поради овие причини, утврдената фактичка состојба во овој дел за оваа кражба на предмети, за која тие се ослободени од обвинението, како и за осудителниот дел, се доведува под сомнение, па поради погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваше поднесените жалби да се уважат, пресудата во овој дел во кој се побива со жалбите да се укине и предметот во тој дел да се врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе

веќе изведените докази, при што сведокот Т. повторно да се сослуша на сите факти и околности, при што повторно да му се предочи претходно дадениот исказ во истрагата, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да се отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да се изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и да се донесе правилна и законита пресуда. Притоа, судот пресудата да ја донесе согласно чл.338 од ЗКП, врз основа на поднесениот и евентуално изменет или дополнет обвинителен акт и истата да се однесува за кривичните дела за кои се однесува тој обвинителен акт.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

57.=Пресуда на Основен суд Штип К-507/10 од 24.09.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.615/10.

«Основниот суд во Штип»со обжалената пресуда К-507/09 од 24.09.2010 година обвинетиот С. Т. од с.К.-О. С. Н. го огласил за виновен за кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ од чл.188 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 4 години. Воедно го задолжил да плати во корист на Буџетските сретства на име паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати кривични трошоци во постапката износ од 56.000,00 во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената М. А. преку нејзиниот законски застапник мајката Ј. А. за остварување на имотно правното барање ја упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основана е жалбата на бранителот на обвинетиот С. Т. адвокат Б. С. од В. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на кривичната постапка. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападнатата пресуда е противречна со содржината на изведените докази, како и првостепената пресуда нема причини за решителните факти. Овие повреди се огледаат во следното:

Од увидот во изреката на нападнатата пресуда се констатира дека првостепениот суд обвинетиот С. Т. го огласил за виновен затоа што критичниот ден, во критичното време и на критичното место во куќата на оштетената М. А. родена на ден ...10.19.. година во с.К. О. С. Н. со намера да ги задоволи своите полови страсти, иако знаел дека е малолетник кој не навршил 14 години во разговор со истата и ветил дека ќе и внесе 100,00 денари на нејзиниот мобилен телефон, извршил полово дејствие врз оштетената Мариела-малолетник кој не наполнил 14 години на начин што ја бакнал во делот под устата и со рацете ја фатил за градите, половиот орган и телото. Ваквата изрека по однос на битните елементи на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, а пред се во делот каде што првостепениот суд наведува дека обвинетиот ја фатил за градите оштетената, потоа дека ја фаќал во пределот на половиот орган и телото не наоѓа поткрепа во содржината на изведените

докази, па во таа смисла не наоѓа поткрепа ниту во содржината на исказот на оштетената М. А. даден на записник за главен претрес од 08.06.2010 година на кој записник на страна 6 последен пасос и страна 7 прв пасос оштетената изјавила: “Еве откако судот ме праша дали обвинетиот со неговиот полов орган ме допирал по моето тело иако сум изјавила такво нешто во текот на истрагата еве на денешниот претрес ви кажувам дека допирање со половиот орган С. према мене во куќата кај нас немало, неznam зошто така сум кажала пред истражен судија, може би и не ме сватиле, во секој случај точно е тоа што денес го кажувам, допирање со половиот орган немаше. Еве и во делот на тоа што ме прашувате дали С. ме пипкал со неговите раце за моите гради, односно да ме пипкал за мојот полов орган и за мојот заден дел од телото, односно газот еве ви кажувам дека немало такво дејствие од страна на С., не ме фаќал во овие предели од телото, тоа не е точно што е наведено во тој дел од мојата изјава во истрагата, точно е тоа што денес го кажувам дека пипкање на половиот орган, мојот задник и градите немало, туку имаше настан кога тој ме бакна и ме прегрна тоа е точно“.

Навистина оштетената М. А. во текот на истрагата на записник Ки.бр.147/09 од 27.11.2009 година покрај другото изјавила и тоа дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ја фатил за рацете отпозади од телото, почнал да ја стиска со рацете, ја стискал во пределот на градите, таа почнала некако да се свртува да му избегне, да се отргне од него и во тој момент кога се свртела тој ја бакнал на долниот дел од долната вилица под устата, а потоа ја пипал по другите делови од телото, ја пипал позади во делот на газот и од напред и во делот на срамниот дел и притоа М. покажувала со рака дека обвинетиот дејствијата ги превземал во делот на нејзиниот полов орган и дека ја допирал со неговиот полов орган по телото. Меѓутоа, и покрај ваквата очигледна противречност во содржината на исказот на оштетената даден во текот на истрагата и на главниот претрес, првостепениот суд и покрај тоа што на оштетената и го предпочил на главниот претрес исказот што го дала во текот на истрагата, но не ја отклонил таа противречност затоа што во обжалената пресуда наведува дека осудителната пресуда, односно фактичката состојба врз основа на која се засновува осудителната пресуда, првостепениот суд ја заснова на исказот на оштетената М. А. од чиј што исказ ги утврдил битните факти и околности за кривично правниот настан, вклучувајќи ги и напред наведените факти и околности дека обвинетиот ја фатил со рацете за градите, во пределот на половиот орган и телото. Понатаму првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека на оштетената и поклонил верба, односно на нејзиниот исказ врз основа на своето слободно судиско убедување, имајќи ги во предвид и мислењата на психологот и социјалниот работник кои биле присутни во текот на целиот претрес кои по однос на исказот на оштетената М. изјавиле дека може да му се поклони целосна верба, исказот бил даден во законска процедура кога малолетната М. одговарала на прашања од судот без притисок и укажувања. Меѓутоа, првостепениот суд на ниту едно место во пресудата не наведува причини на кој исказ на оштетената М. поклонува верба, дали на оној даден во истрагата или на нејзиниот исказ даден на главниот претрес, а кои искази како што е веќе погоре наведено по однос на значајните-битните елементи на

кривичното дело постои суштинска разлика. Првостепениот суд бил должен во образложението на својата пресуда да наведе причини на кој исказ поклонува верба на оштетената и зошто тоа го чини. Без наведување на вакви причини не може да се заснова пресудата на таков исказ кој е дијаметрално спротивен се мисли на исказот на оштетената даден во истрагата со нејзиниот исказ даден на главниот претрес. Со вакво постапување од страна на првостепениот суд, повеќе од очигледно е дека е сторена напред наведената суштествена повреда на ЗКП, односно изреката на првостепената пресуда е противречна со содржината на изведените докази и дека првостепената пресуда нема причини за решителните факти.

Првостепениот суд можел да поклони верба на исказот на оштетената и во текот на истрагата или во текот на главниот претрес, но за тоа како што е веќе погоре наведено бил должен во образложението на пресудата да наведе доволно јасни и разбирливи причини зошто би поклонила верба на исказот на оштетената во текот на истрагата, односно зошто би поклонила верба на нејзиниот исказ на главен претрес, а зошто да не и се поклони верба на еден од исказите на оштетената.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена поради што жалбата на обвинетиот преку неговиот бранител Ф. Т. и по однос на овој жалбен основ е основана.

Имено, првостепениот суд врз основа на недоволна оценка на содржината на изведените докази, а пред се поради тоа што не дал оценка за веродостојноста на содржината на исказот на оштетената М. А. даден во текот на истрагата и на главниот претрес, под сериозно сомнение се доведува утврдената фактичка состојба. Ова од причини како што е веќе погоре наведено во делот на суштествените повреди, првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека фактичката состојба ја утврдил од исказот на оштетената поткрепен со извршеното психолошко и психијатриско вештачење, но воопшто не образложил зошто поклонува верба на исказот на оштетената и на кој исказ поклонува верба, а зошто не поклонува верба на нејзиниот исказ даден во истрагата, односно на главниот претрес кој е дијаметрално спротивен со нејзиниот исказ даден во текот на истрагата. Вака како што прифатил првостепениот суд произлегува дека поклонила верба на исказот на оштетената во истрагата, но затоа нема образложение зошто тоа го сторил.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба како и поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетиот и по однос на овој жалбен основ се основани.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да даде причини за веродостојноста на доказите во смисла на тоа на кои докази ќе поклони верба и зошто, а на кои нема да поклони верба и зошто тоа нема да го стори, оштетената да се праша уште еднаш дали е точно тоа што го кажала на главниот претрес или во текот на истрагата, потоа вештите лица да ги распраша на околности дали оштетената е склона на фантазии, односно да измислува настани, дали

е сугестибилна, дали имајќи ја во предвид нејзината развиеност истата одговара на нејзината возраст, а не е потребно вештите лица да даваат одговор на прашањето дали на исказот на оштетената може да се поклони верба или не, бидејќи тоа е ислучиво право и должност на судот, а не на вештите лица. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, ќе може да ги отклони направените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба правилно и целосно ќе ја утврди и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Порди напред наведените причини, а врз основа чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

58.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.328/08 од 08.10.2010 год,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.616/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.328/08 од 08.10.2010 год. обвинетиот С. И. од с.Е. го огласува за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое дело го осудува на казна затвор во траење од 3 (три) месеци. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари и на име трошоци во постапката за ангажиран бранител по службена должност, адвокат Л. Ј. од Ш., сума во износ од 25.740,00 денари, како и на оштетените ЈП М. ж. С. да и плати на име надомест на штета износ од 24.180,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд по оценка на овој суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и неиспитлива. Ова од причина што според дадениот опис во изреката не може да се изведе заклучок да со наведените дејствија обвинетиот да сторил кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, но дадениот опис одговара на кривично дело “Оштетување туѓи предмети“ од чл.243 од КЗ. Ова од причина што во дадениот опис првостепениот суд не утврдува дека наведените предмети обвинетиот ги одземал, но утврдува дека на предметните шини обвинетиот С. „сторил материјална штета во висина од 55.200,00 денари“. Затоа изреката е нејасна, неразбирлива и неиспитлива и поради изнесеното се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба кое кривично дело обвинетиот С. сторил, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ.

Поради изнесеното следувааше да се првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, кој е должен да ја острани сторената повреда на постапката како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

59.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.149/2008 од 19.06.2009 година»,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.629/09.

«Основниот суд Штип со обжалената пресуда К.бр.149/08 од 19.06.2009 година, обвинетите С. Ѓ од С.Н, С. Т. од с.Г.Ц-С.Н и Н.Г од Ш. ги огласил за виновни како помагачи за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 и чл.24, чл.45 од КЗ, и им изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по една година, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело. Согласно чл.100-а од КЗ, фалсификуваните свидетелства за завршена I,II, III и IV година средно образование во УСО “К.Н.“ В. на име Т. Т., диплома за положен завршен испит и свидетелства за I,II, III и IV година средно образование во УСО “К.Н.“ В. на име Г.Н.ги одзел од оштетениот Т. Т. и третообвинетиот Н.Г. Воедно го задолжил второобвинетиот С. Т. да им ја надомести штетата на оштетениот А.Т. од Ш. во износ од 500 Евра во денарска противвредност од 30.500,00 денари и на оштетениот Т. Т. од с.К., В. во износ од 30,500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Согласно чл.89 и 92 од ЗКП, ги задолжил обвинетите С. Ѓ, С. Т. и Н.Г да платат во корист на Републичкиот буџет-Скопје на име паушал износ од по 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од првостепената пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип, кој во навремен законски рок изјавил жалба со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за изречената алтернативна мерка-условна осуда, како и за одлуката за имотно правното барање. Наведувајќи жалбени наводи по истакнатите основи, предлага жалбата да се уважи, нападнатата пресуда преиначи во делот за одлуката за кривичната санкција-алтернативната мерка така што на обвинетите за сторените кривични дела да им изрече ефективна казна затвор, како и спрема второобвинетиот С. Т. да го примени чл.100-а од КЗ.

Жалба против првостепената пресуда изјавил и обвинетиот С. Т., преку неговиот бранител, адвокат Г.Т од С.Н со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за имотно правното барање. Наведувајќи жалбени причини по истакнатиот основ, предлага жалбата да се уважи, првостепената пресудата да се преиначи во тој дел така што барањето за надомест на штета истакнато од оштетените да го одбие како неосновано, а во остнатиот дел првостепената пресуда да се потврди.

Бранителот на прво и второобвинетиот адвокатот Г.Т од С.Н поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на жалителот, предлагајќи жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се одбие како неоснована, а првостепената пресуда да се потврди.

На седницата на советот Вишиот јавен обвинител во Вишото јавно обвинителство во Штип, Методи Иванов остана при писмениот предлог Кож.бр.549/2009 од 30.10.2009 година, со кој предлага по повод жалбите, а по службена должност првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување, а жалбата на Основниот јавен обвинител е беспредметна.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот

постапувајќи по жалбите, обжалената пресуда и сите списи по предметот, а испитувајќи ја нападнатата пресуда по службена должност во смисла чл.393 ст.1 т.1 и 2 од ЗКП, поради сторени суштествени повреди на ЗКП од апсолутен карактер, ја укина првостепената пресуда и предметот го врати на повторно судење. Ова од поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на дејствијата на извршување на обвинетите што им се ставаат на товар и за кои дејствија истите се огласени за виновни. Конкретно, првостепениот суд во обжалената пресуда како во изреката така и во фактичката состојба утврдил дека првообвинетиот С. Ѓ од Св.Н. по претходен договор со второобвинетиот С. Т. од С.Н.и третообвинетиот Н.Г од Ш., сам, сите како помагачи во текот на 2002 и 2003 година во С.Н.со намера да бидат употребени како вистински набавиле од Џ.Д. од Св.Н. лажни јавни исправи-дипломи, свидетелства за завршен четврти степен средно образование при УСО “К.Н.” од В., на име на: А. Т., Г. М., А. М., А.Т., Т. Т., Г. Б. и Т. М., кои лажни јавни исправи им ги дале на оштетените, а оштетените иако знаеле дека наведените дипломи и свидетелства се со невистинита содржина, ги употребиле како вистински при нивните вработувања пред Министерството за внатрешни работи во С. Тројцата обвинети со напред опишаните дејствија од овластениот тужител кој на записник за главен претрес од 15.06.2009 година ги обвинил како помагачи да сториле по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ од ч.378 ст.3 вв со ст.1 вв со чл.24 од КЗ, а првостепениот суд како што е веќе погоре наведено го прифатил ова обвинение и ваквата правна квалификација на делото. Меѓутоа, сами по себе дејствијата на помагање во смисла на чл.24 од КЗ не претставуваат кривично дело, бидејќи нивните посебни обележја се кривично правно релеватни само ако допринесуваат за извршување на одредено кривично дело и нивната кривично правна релеватност е од акцесорна природа.

Во случај одвоено да се води постапка и да се суди на помагачи на кривично дело, во изреката на пресудата во која помагачот се огласува за виновен мора да се утврди кривичното дело кое го извршил сторителот за да може врз основа на тоа да се утврди дека дејствијата на помагање допринеле за извршување на тоа кривично дело, бидејќи од постоењето на доприносот зависи кривично правната релеватност на помагањето. Во пресудата со која некое лице е огласено за виновно како помагач неопходно е потребно да се утврдат и во пресудата конкретно наведат објективните белези на кривичното дело што го извршил сторителот. Без да бидат наведени во изреката на пресудата конкретните објективни елементи на кривичното дело и на сторителот на истото, пресудата во таков случај е нејасна и неразбирлива и како таква не е подобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се од апсолутен карактер, исите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание и фактичката состојба да биде непотполно утврдена во смисла на тоа кој е сторителот на кривичното дело, бидејќи како што е веќе погоре наведено

не е јасно како може некое лице да биде огласено за виновно за помагање во извршување на кривично дело, а да не биде наведено и утврдено на кого му помагало тоа лице во извршување на кривичното дело.

Сторените суштествените повреди на напред наведените одреби од ЗКП имаат влијание да биде погрешно и на штета на обвинетите применет КЗ кога тројцата обвинети незаконито без постоење на извршител на кривичното дело “Фалсификување исправа” од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ се огласени за виновни како помагачи на ова кривично дело во смисла на чл.24 од КЗ во продолжен вид.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оценка да ги има во предвид укажувањата на Овој суд наведени погоре, во целост да постапи по нив и да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува по службена должност поради сторени суштествени повреди на ЗКП од апсолутен карактер, следуваше жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип и жалбата изјавена од обвинетиот С. Т. преку неговиот бранител да се сметаат како безпредметни.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

60.= Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.351/09 од 7.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.689/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.351/09 од 7.10.2010 година, обвинетата К. Ј. од Ш. ја огласил за виновна за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према приватната тужителка В. Н. и према малолетната тужителка П. М., за кое ја осуди на парична казна од 30 дневни глоби во износ од 18.300 денари, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра. Воедно приватната тужителка В. Н. ја задолжил да плати такса за пресуда износ од 800 денари, а обвинетата ја задолжил да плати на приватната тужителка В. Н. на име кривични трошоци во постапката износ од 18.240 денари. Согласно чл.100 од ЗКП приватните тужители како оштетени преку нивниот полномошник за остварување на имотно правното барање ги упатил на редовен граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ е одземен еден спреј-солзавец од обвинетата Ј. К. од Ш.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП најде дека првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава по службена должност.

Сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се состои во тоа што

изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата е противречна самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата после описот на дејствијата на извршување превземено од страна на обвинетата К. Ј. према приватните тужители наведува дека од овој кривично правен настан приватните тужители се здобиле со телесни повреди, без притоа да даде опис на истите, со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби содржани во чл.374 од ЗКП. Имено, во чл.374 од ЗКП конкретно е наведено што се треба да содржи изреката на пресудата, односно е наведено дека “изреката на пресудата ги содржи личните податоци на обвинетиот и одлуката со која од тужениот се огласува за виновен или се ослободува од обвинение за делото за кое е обвинет“. Со оглед на тоа дека во конкретниот случај обвинетата се товари дека сторила кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, така што еден од битните елементи на ова кривично дело е телесната повреда, како последица на делото која може да се состои во оштетување или нарушување на телесниот интегритет, односно предизвикување на телесно или душевно болест, а притоа првостепениот суд во изреката на пресудата воопшто не навел за каков вид на телесна повреда се работи, со што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП.

Имајќи ја во предвид сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, која првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување, овој суд одлучи по повод изјавеата жалба и по службена должност првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

61.= Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.298/07 од 02.06.2009 год.- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.701/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.298/07 од 02.06.2009 год. обвинетите - правно лице „М.“ - ДООЕЛ - Ш. и обвинетиот К. Ц. од Р.Г. ги огласил за виновни и тоа: правното лице за кривично дело Царинска измама од чл.278-а ст.5 в.в. со ст.1 и чл.22 од КЗ, а обвинетиот К. Ц. за кривично дело Царинска измама од чл.278-а ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па правното лице го осудува на парична казна во износ од 200.000,00 (двеста илјади) денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и го задолжува со паушални трошоци во износ од 4.000,00 денари, а на обвинетиот К. му се изрекуваат 100 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или на

парична казна во износ од 1.000 евра, во денарска противвредност од 61,00 денари за евро, или 61.000,00 (шеесет и една илјада) денари, како и му се изрекува условна усуда, со која на обвинетиот К. му се утврдува казна затвор во траење од 5 (пет) месеци, која нема да се изврши под услов дококу во рок од една година не стори ново кривично дело. Се задолжува да плати паушал во износ од 4.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Двајцата обвинети се задолжуваат да платат солидарно трошоци на кривичната постапка во износ од 6.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со истата пресуда под III обвинетите П. К. од С. и К. П. од Ш. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободени од обвинение да како соизвршители сториле кривично дело Царинска Измама од чл.278-а ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се огледат во тоа што изреката на пресудата е во директна противречност со изведените докази и наведените причини во пресудата, а наведените причини за решителните факти во значителна мера се противречни, а која повреда пак има директен допридонес за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Утврдената фактичка состојба во првостепената пресуда поради истакнатите жалбени наводи и поради непроверена одбрана на обвинетите и неизведени сите нужно потребни докази, а и по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение по однос на решителниот факт дали навистина постои фиктивен извоз на текстилна ткаенина - репроматеријали, која била увезена од правното лице од Р.Т. по увозни царински декларации ЕЦД. С. бр.15379 од 08.11.2005 год. ЕЦД.С. бр.15464 од 12.12.2005 год. и ЕЦД.С.бр.15926 од 19.12.2005 год. заради облагородување, чија вредност на текстилната стока изнесувала 121.688.83 евра, поради незапазениот рок за производство на готови производи, нарачателот „П.“ од Л. побарал да му се врати, и правното лице до Царинарница Ш. ги поднело следните царински декларации ЕЦД.Р.бр.14900 од 01.11.2006 год. ЕЦД.Р.бр.14901 од 01.11.2006 год. и ЕЦД.Р.бр.14902 од 01.11.2006 год. за враќање на увезената текстилна стока, кои царински декларации за извоз биле изготвени од Шпедицијата „М.“ - Ш. и поднесени на Царинарницата Ш.. Меѓутоа, основано се поставува прашањето по чија наредба се изготвени овие извозни царински декларации, дали по наредба лично на обвинетиот К. Ц. или по нечија друга наредба. Во тој правец првостепениот суд воопшто не изведувал докази, особено што во одбраната на обвинетиот К. дадена сега во жалбата, бидејќи е суден во отсуство, истакнува дека тој не знаел нити да чита, нити да пишува, нити да зборува македонски и дека во периодот на 01.11. и 01.12.2006 год. кога се преземени дејствијата на товарање, подготвување на царинската документација за извоз и самото царинење во Царинарница Ш. тој не се наоѓал во Ш. и во М., а овој факт не е утврден преку увид во Патна исправа на обвинетиот. Значи по оцена на овој суд не се утврдувани фактите кој се договарал за враќање на увезената стока од Р.Т. во обвинетото правно лице, за да се утврди под

кои услови требало да се врати увезената текстилна стока, на кој начин да се врати, како и со што да се превезува и каде да се пренесе и истовари предметната текстилна стока, дали во Г. или во Т., поготово што според Увозните царински декларации од 2005 год. репроматеријалите - текстилна стока е потекнува од фирмите В.-Е., В. Р. L. S., N., F. T., D.-A. T..

Неспорно е дека извозните царински декларации се заведени во Царинската испостава во Ш. на ден 01.11.2006 год. во 20 часот. Навистина стоката била натоварена на ТМВ „М.“ со рег.бр. СР..., кое го управувал П. К. од С., и се упатило према граничниот премин Б., каде се пријавува за излез на ЦИ Б. на 01.11.2006 год. Неспорно е дека истото моторно возило управувано од истиот возач се пријавува за влез во Р.М. на Царинска испостава Б. на 02.11.2006 год. натоварено со стока - текстилен материјал за доработка од инопартнерот „П.“ за увоз според приложен меѓународен товарен лист ЦМР бр.023116 издаден на 01.11.2006 год, кој товарен лист според наодот и мислењето на извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења, е некомплетен и неоформен транспортен документ, бидејќи не е заверен од испраќачот на стоката, ниту пак од Г. ц. о. од појдовната Царинарница каде пратката е извозно оцаринета, туку истиот е заверен со факсимил и печат на влезна царинарница ЦИ-Б., а изготвена е царинска пријава за влез под број к.бр.40609 на ден 02.11.2006 год. во 13 часот.

Од извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења - С. се утврдува дека со исклучок на синтетичката тканина од тарифен број 5407820000 во количина од 8.662,08 м² со вредност од 11.671,74 евра кои останале во магацинот на обвинетото правно лице „М.“ ДООЕЛ - Ш., а која тканина е привремено увезена по ЕЦД бр С 15926 од 19.12.2005 год. останатите количини на привремено увезени материјали по цитираните царински декларации во целост се пријавени за извозно царинење и дека по сите три извозни декларации Р-14900, Р 14901 и Р 14902, извршен документарен преглед, преглед и пломбирање на возилото го вршел царинскиот работник Т. Д. со шифра-факсимил 373 и пломбата на возилото носи царинско обележје -1 x 081. Понатаму во вештачењето е утврдено дека извозните декларации формално правно се потврдено за излез на граничниот премин Б. и тоа: ЕЦД.бр.Р-14900/2006-потврдена е со С.бр.10497 од 01.11.2006 год, ЕЦД.бр.Р-14901/2006 потврдено е со С.бр.10498 од 01.11.2006 год. и ЕЦД.бр.Р-14902/2006 год. потврдено е со С.бр.10500 од 1.11.2006 год. што значи дека стоката ја напуштила границата, но дали таквата потврда е стварна и веродостојна, одговор треба да даде царинскиот орган од граничниот премин Б., бидејќи вештото лице нема можност и пристап да провери во контролникот на граничниот премин дали е регистрирано и заведено ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... на ден 01.11.2006 год. Ова дотолку повеќе што од контролираната извозна документација се потврдува дека во оригиналите во Царинската испостава во Ш. не постои меѓународен товарен лист - ЦМР, прв примерок од сетот како оригинал кој го задржува царинскиот орган, додека копието кое е приложено во списите по предметот ЦМР.бр.315689 според вештото лице преставува неоформен транспортен документ кој ја прати стоката, бидејќи освен штембилот, печатот и факсимилот на царинскиот работник не постои печат и потпис на испраќачот на стоката, печат и потпис на возачот - превозник која

превзема стоката на превоз и на крај потпис и печат на примачот на стоката во крајната дестинација каде се упатува според извозните документи. Вештото лице дава свое мислење и за презентираниот ЦМР бр.315689 доставен на главниот претрес од страна на одбраната заверен кај нотар Л. К., во кој видно се ставени печати на испраќач, возар и примач на пратката, дека не преставува веродостоен доказ верен на оригиналот, бидејќи на истиот не постои заверка од граничниот премин Б. за излез, како и број и заверка со печат од Г. ц. о. за влез во царинското подрачје на Р.Г. односно одредишна дестинација. При една таква состојба по оценка на овој суд, не може да се прифати дека фактичката состојба е правилно и целосно утврдена и покрај фактот што Г. ц. в. со писмен одговор Е 52/32/A0034 од 07.02.2007 год. потврдуваат дека ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... не поминало на граничниот премин во период од 01.11.2006 г. до 03.11.2006 год. а без да се сослуша царинскиот работник од граничниот премин од ЦИ Б., на сите спорни околности на кои е погоре укажано, иако првостепениот суд има обврска согласно чл.14 од ЗКП да ги вистинито и наполно утврдува сите факти кои се од важност за донесување на законита одлука, а особено при постоење на изјава дадена пред судот на записник за главен претрес од 22.09.2008 год.од возачот К. П., кој тврди дека текстилната стока ја однел во С. и ја истоварил во индустриската зона во магацините, а од таму бил натоварен со друга текстилна стока која била во ролни, а за предочениот допис од Г. дека наводно тој не бил во Г. изјавува дека наводите не се точни. Исто така возачот изјавува дека налог за транспорт тој добил од сопственикот И. (моб.телф....) на фирмата „Т.“ ДООЕЛ - С. и дека обвинетите не ги познава. Меѓутоа ваквата изјава на возачот првостепениот суд не ја проверил целосно, поготово што од увидот кој го извршил судот во оригиналната Патна исправа на П. К. од која судот направил фотокопии и се наоѓаат во предметот се гледа дека постојат три печати од граничниот премин Е. - Р.Г. и тоа два од 01.11.2006 и два од 02.11.2006 год., а тоа пак укажува на спротивното тврдење во писмениот одговор од Г. ц. в. дека ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... не поминало на граничниот премин во период од 01.11.2006 год. до 03.11.2006 год. Овие факти за влез и излез на граничниот премин Е. - Р. Г. на возачот П. го доведуваат под сомнение и тврдењето на обвинението и утврдениот решителен факт од судот дека постои фиктивен извоз на привремено увезените репро материјали, особено што судот не утврдил дали на граничниот премин Б. дали царинскиот работник кој вршел контрола дали земал мостри од материјалите кои се извезуваат и од оние кои се увезени од Г., а која текстилна стока била во ролни. Преставникот на Царината С. Г. при распитот пред судот посочил на овој факт дека задолжително трба да се земат мостри.

Во прилог на погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда со право се укажува во жалбата на правното лице дека постои очигледна разлика и во тежината наведена во товарните листови и тоа по ЦМР бр.315689 количината е 784 ролни и 13.040,07 кгр. а по ЦМР бр.023116 количина е 779 ролни и 10.754,00 кгр.

Поради изнесените погоре причини по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ по однос на решителниот факт дали обвинетите дале лажни податоци за стоките кои ги извезувале т.е. дали постои фиктивен извоз на привремено увезени текстилни

репроматеријали и дали е доведен во заблуда Царинскиот орган и со тоа дали е избегнато плаќање на царина и царински давачки во износ од 3.253.260,00 денари, кои давачки до овој момент и според приложените пресуди на Управниот суд У.бр.4850.08, 4852/08 и 4854/08 сите од 10.11.2009 год. се доведува под сомнение, бидејќи решенијата на Министерот за финансии по кои се наплатени давачките од обвинетото правно лице се поништени. Затоа следуваše жалбите да се уважат, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите преку повторно изведување на веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и оцена, да ги изведе доказите на кои е погоре укажано, по потреба и по оцена на првостепениот суд да изврши и соочувања доколку се укаже потреба за тоа, и да се прибави доказ од фирмата „П.“од Л. дали наведените репроматеријали по извозните царински декларации заверени во ЦИ - Ш. ги имаат примено назад и во кои количини, како би можело со сигурност да се утврди правата вистина и донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

62.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.54/08 од 07.10.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.702/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.54/08 од 07.10.2009 год. обвинетиот Н. Д. од Ш. го ослободил од обвинение за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката во износ од 1.500,00 денари направена како награда за вешто лице паднале на товар на буџетските средства. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП оштетениот В. М. за имотно-правното побарување е упатен на граѓански спор. Согласно чл.11 и 13 од Законот за судски такси приватниот тужител В. М. е ослободен од обврска за плаќање на судска такса во износ од 1.000,00 денари.

поради следните причини:

Оштетениот В. М. во својот исказ наведува да додека пребарувал во контејнерот бил наведенат во него и наеднаш осетил како некој од позади го фатил за нозете и го фрлил во контејнерот, а како последица на ваквото фрлање тој се удрил во железото од контејнерот и тоа по левата подколеница од што се задобил со модрици на левата подколеница. Сведокот С. М. - син на оштетениот наведува дека настанот го гледал од терасата и притоа изјавил дека обвинетиот лично го познава и го видел моментот кога обвинетиот го подигнал татко му, кој бил наведенат во контејнерот и го фрлил во контејнерот, на начин што го фатил за половината, го подигнал и го бутнал во контејнерот. Поради овој настан оштетениот се јавил на доктор кај Д-р С. И., а потоа бил однесен кај невропсихијатар, каде што била утврдена акутна нервоза,

напнатост на организмот и растроеност. Вештото лице Д-р Ѓ. К. распрашан во својство на вешто лице изјавил дека оштетениот В. се јавил кај својот матичен лекар на ден 12.12.2007 год., што значи на критичниот ден, со симптоми на акутна нервоза, односно акутна напнатост на организмот, растрепереност, со препорачана контрола од 7 дена. Меѓутоа, првостепениот суд не го распрашал вештото лице дали ваквата акутна нервоза, напнатост и депресивна состојба е секојдневна појава на оштетениот или е како резултат која е настаната критичниот ден поради како што наведува оштетениот физичкиот напад на обвинетиот према оштетениот, односно буткањето во контејнерот. Ова од причини што кривичното дело “Телесна повреда” го сторува тој кој што друг телесно ќе го повреди или здравјето ќе му го наруши, а во конкретниот случај неспорно е дека на оштетениот му е нарушено здравјето со симптоми на акутна нервоза, напнатост и депресивна состојба, а како што наведува оштетениот поради превземените инкриминирани дејствија на обвинетиот према оштетениот. Од друга страна, и самиот обвинет во својот исказ наведува дека го видел оштетениот како сака да влезе во контејнерот, тој дошол до него и наводно му помогнал да влезе во контејнерот. Меѓутоа, од одбраната на обвинетиот, ниту пак од исказот на оштетениот не произлегува дека оштетениот му одобрил на обвинетиот да му помогне тој да влезе во контејнерот, ниту пак после наводното помагање обвинетиот застанал до контејнерот да види во каква состојба е тужителот, туку продолжил да оди, односно го изминал контејнерот, што значи не видел во каква состојба е оштетениот, ниту пак за тоа одобрение му дал самиот оштетен.

Поради сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа, да го сослуша повторно вештото лице на околности кои се наведени погоре, како и да го има во предвид правилната примена на КЗ, бидејќи кривичното дело “Телесна повреда” го сторува не само лице кое телесни повреди друг, туку и ако му го наруши здравјето, па врз основа на сето тоа првостепениот суд да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

63.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.95/08 од 24.09.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.703/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.95/2008 од 24.09.2009 година, обвинетиот Д. В. од С.Н. го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од три месеци. Согласно чл.215 ст.1 т.6 од ЗКП, наркотичната дрога-марихуана во количина од 4,6 грама, била одземена во корист на РМ. Вооедно

обвинетиот согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задожил да плати на име паушал износ од 2.000,00 денари како и трошоци во постапката за вешто лице, износ од 1.500,00 денари, се во рок од 15 дена од правосилноста на пресудата.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и поради тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Д. В. во месец јануари 2007 година им продавал наркотична дрога-марихуана на оштетените Ј. Д., Н. Д. и Д. С. сите од С. Н., а кое нешто е во спротивност со изведените докази, односно со изјавите на оштетените бидејќи сите тројца јасно и категорично изјавиле дека од обвинетиот никогаш немале купувано ниту пак земено марихуана, а поради тоа и изјавиле дека воопшто не се чувствуваат како оштетени. Исто така самиот факт што од извршените анализи се утврдило дека во примерокот на урината од лицата Д.Ј., Д. С. и Д. Н. се пронајдени односно детектирани метаболити од тетрахидроканабинол- психоактивни супстанции што ја содржи растението *cannabis*, неможе со сигурност да се утврди дека овие лица наркотичната дрога-марихуана ја имаат набавено од обвинетиот, бидејќи сите тројца јасно изјавиле дека имаат користено марихуана, но истовремено изјавиле дека истата ја имале набавено од различни места, но со сигурност потврдиле дека не ја земале од обвинетиот В. Д.. Неспорно е дека при извршениот претрес на дом и други простории за кое нешто е изготвен записник број.32.05.01/276 од 25.01.2007 година во домот на обвинетиот била пронајдена марихуана со маса од 4,6 грама, како и тоа дека бил земен примерок од урината на обвинетиот В. Д. и при тоа од извршеното вештачење е констатирано дека во урината на лицето В. Д. не биле детектирани метаболити од дрога. Меѓутоа, ова нешто воопшто не претставува сигурен доказ, од кој се раководел судот при донесувањето на обжалената пресуда огласувајќи го за виновен обвинетиот, бидејќи утврдил дека пронајдената марихуана со маса од 4,6 грама ја држел заради продажба, а при тоа неценејќи ја одбраната на обвинетиот дека истиот е корисник на марихуана веќе подолго време, а уште повеќе и поради тоа што вештото лице д-р. Р. А. во својот исказ наведува дека оваа количина од 4,6 грама е релативно мала количина. Ова уште повеќе и поради самиот факт што од увидот во вештачењето било нотирано дека обвинетиот не конзумирал психотропни дроги, но само во текот на изминатите 24-48 часа, односно дека кај истиот немало регистрирано метаболити во урината, така што првостепениот суд не е можел со сигурност да утврди дека пронајдената марихуана ја држел заради продажба, бидејќи обвинетиот како што е претходно наведено изјавил дека користел марихуана 2-3 пати неделно, поради што се јавува

сомнение дали најдената марихуана со маса од 4,6 грама била наменета за продажба или обвинетиот ја држел заради негова лична употреба, а кое нешто воопшто не се докажало со сигурност, а при тоа имајќи го во предвид тоа што, согласно одредбите од ЗКП, секое сомнение оди во корист на обвинетиот. Со оглед на тоа дека во законскиот опис на предметното кривично дело за кое се терети обвинетиот, според кој опис ова кривично дело го чини тој кој што “Неовластено произведува, преработува, продава или нуди на продажба, или заради продажба, купува, држи или пренесува или посредува во продажбата или купува ...“ од чл.215 ст.1 од КЗ, од каде што јасно произлегува дека купувањето и држењето заради лична употреба како дејствија не се кривично санкционирани, неможе со сигурност да се утврди од изведените докази, дека во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело.

Сторените суштествени повреди имаат придонес и за погрешно и целосно утврдена фактичка состојба, бидејќи не се утврдени сите решителни факти од овој кривично правен настан, поради што и фактичката состојба е нецелосна и непотполна, имено првостепениот суд ја утврдил фактичката состојба од вештачењето на урината земени за анализа од обвинетиот и лицата наведени како оштетени како и од распитот на вештото лице-психијатар Р. А., а притоа не поклонил верба на одбраната на обвинетиот и исказите на претходно наведените лица. Поради сите овие причини неможе да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по горе наведените укажувања, да изврши повторна анализа и преоценка на веќе изведените докази, по потреба да изведе и други докази од кои со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот го сторил предметното кривично дело со продажба на наркотична дрога-марихуана или пак наркотичната дрога-марихуаната била за негова лична употреба и да донесе правилна и законита одлука.

Со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Штип се напаѓа првостепената пресуда само по основ на одуката за казната, а бидејќи овој суд одлучи да ја укине првостепената пресуда по другите законски основи по кои може да се напаѓа пресудата, жалбата на Основниот јавен обвинител се јавува како беспредметна.

Поради горе наведеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

64.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 144/2008 од 11.05.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр,704/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Д Д, Д Т , двајцата од Ш и ВЈод нас. ТЧ ги огласил за виновни да како соизвршители сториле кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и им изрекол условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по една година, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 2 години не сторат ново кривично дело.

Воедно ги задолжил со паушал од по 2.000,00 денари, а согласно чл. 100-а од КЗ го одзел паричното моторно возило марка „О к 1,6 Д“ произведено 1980 година.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива. Ова од причини што сите тројца обвинети се огласени за виновни дека како соизвршители го извршиле предметното кривично дело- да сите тројца заеднички ја направиле лажната јавна исправа, ја фалсификувале шасијата на начин што на патничкото моторно возило „О К 1,6 Д“ произведена 1980 година, втиснале број на шасија 4416020153, отстранувајќи го претходно идентификациониот број на шасија, а првообвинетиот ја употребил ваквата лажна јавна исправа на 28.07.2006 година при регистрација пред одделението за регистрација при МВР на ОВР Ш. Меѓутоа ваквиот опис е нејасен бидејќи не се утврдува ниту е наведено какви дејствија превзеле секој од обвинетите. Оваа суштествена повреда се состои и во тоа што првостепениот суд во образложението на пресудата не дал доволно причини за решителните факти, а оние кои што ги навел се во контрадикторност со изведените докази, односно не произлегуваат од изведените докази. Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетите ја утврдил од распитот на сведоците П Р од Р и К Ј од Р, од кои утврдил дека возилото „О К1,6Д,,“ кое претходно било и во сопственост на овие сведоци, не било идентично со возилото „О К 1,6Д“ кое било одземено од сведокот В Г, кое се разликувало во делот на кровот, каде бил поставен сончев кров, бојата на возилото како и во делот на петата врата, која се разликувала од возилото кое го носи идентификациониот број кој бил вграден во ова возило.

Меѓутоа, ваква утврдената фактичка состојба која првостепениот суд ја утврдил од горе наведените докази се доведува под сомнение, поради следното:

Од писмените докази, договорот за купопродажба помеѓу продавачот П Р и купувачот Ш Ш склучен на ден 01.06.2004 година, неспорно се утврдува дека бројот на шасијата на предметното возило е 4416020153- (фалсификуваниот). Овој број на шасија се јавува и кај Договорот за купопродажба на моторно возило помеѓу продавачот Ш Ш и сега обвинетиот Д Д, склучен на ден 07.10.2005 година, а истиот број фигурира и кога обвинетиот Д Д го продал предметното возило на В Г на ден 28.07.2006 година, поради што утврдената фактичка состојба по однос на кривичната одговорност кај обвинетите се доведува под сериозно сомнение. Имајќи го во предвид овие релевантни факти, како и одбраната на обвинетите кои категорички изјавуваат дека не го извршиле кривичното дело за кое се теретат, да ова возило променило повеќе од 10 сопственика, дека учествувало во две сообраќајни несреќи, врз кое се вршени повеќе санации над истото од страна на повеќе лица, кои биле сопственици на истото, а од изведените докази не се утврдува дека постоел договор меѓу обвинетите да го сторат кривичното дело за кое се теретат, ниту пак се утврдува дека презеле противправни дејствија во таа смисла.

Неспорно е дека од страна на обвинетите е вршена санација на возилото, но дејствијата на санација која ја извршиле обвинетите не подлежи на кривична одговорност, бидејќи истите вршеле промена на моторот, фарбање на возилото, замена на некои делови, уредување на сончев кров, симнување на кука и слично, кое според законот не се казниви дејствија. По оцена на овој суд, не постои ниту еден сигурен доказ дека обвинетите како соизвршители извршиле фалсификување на бројот на шасијата над возилото, а неспорен е фактот дека врз возилото е извршено фалсификување на бројот на шасијата, меѓутоа, по оцена на овој суд не постои ниту еден доказ дека тоа е извршено од страна на обвинетите, од причини наведени погоре.

Од сите овие причини погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине не само против жалителот, туку и према обвинетите Д Т и В Ј во смисла на чл.397 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд ке треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, и врз основа на сето тоа ке може да донесе една правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 401 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

65.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.168/08 од 19.06.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.705/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.168/08 од 19.06.2009 година обвинетиот К. Ц. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 години, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од 2 години не стори ново кривично дело и притоа го осудил на парична казна во износ од 1500 евра во денарска противвредност од 91.500 денари. Исто така, обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 3.924 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, а притоа судот одлучил трошоците на кривичната постапка кои се однесуваат за судскиот преведувач од германски на македонски јазик и обратно да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело. Имено, во изреката само е наведено дека обвинетиот како одговорно лице-управител во “М.“-ДООЕЛ-Увоз-Извоз Ш., со намера

ова правно лице како даночен обврзник да одбегне плаќање на даноци, книговодствената евиденција неуредно и неточно ја водел и со тоа дал лажни податоци за приходите на ова правно лице кои се од влијание за утврдување на висината на плаќање на данокот за додадена вредност за периодот од 1.01.2006 до месец јули 2006 година, при што не бил пресметан и платен данок на додадена вредност во вкупен износ од 1.982.029 денари, но притоа не е наведено и не е јасно кои се тие дадени лажни податоци, на кои приходи тие се однесуваат, кои во овој временски период овој даночен обврзник ги имал остварено, по кој основ и дали според одредбите од Законот за данокот на додадена вредност е бил вршен промет на добра кои подлежат на оданочување.

Во врска со тоа, пак, во образложението на првостепената пресуда не се утврдени решителните факти, туку врз основа на поднесениот обвинителен акт против обвинетиот само е препишана изреката. Понатаму, во образложението судот наведува дека од страна на ова правно лице бил извршен увоз на репроматеријали од Р. Т. заради преработка на овие материјали и нивен повторен извоз, што не е опфатено во изреката на првостепената пресуда, ниту пак во образложението конкретно е наведено за каква увезена стока се работи, дали не е платен данок за овие материјали, односно со кои документи оваа стока е увезена, која е количината на истата, нејзината вредност, како и тоа дали токму за оваа увезена потоа недоработена и неизвезена стока како готови производи се однесува обвинението, односно неплатениот данок.

Исто така, како во изреката, така и во образложението, не е наведено на кој начин од страна на обвинетиот се дадени лажни податоци за приходите на овој даночен обврзник, односно кога и на кого се дадени тие лажни податоци.

Во тој поглед основани се и жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Обвинетиот во своја одбрана изјавува дека книговодствените работи во фирмата ги вршел книговодител и дека во критичниот период книговодството уредно се водело, а во жалбата наведува дека доколку од некои од вработените имало незаконите работење лично е заинтересиран да се открие виновникот.

Затоа, при повторното судење потребно е во својство на сведок да се сослуша книговодителот по име Л., на околноста кој ја изготвува книговодствената документација која се однесува на пресметувањето и пријавувањето на даноците до надлежниот орган и дали во конкретниот случај за пресметувањето на данокот на додадена вредност обвинетиот бил запознаен, што е од битно влијание за правилна примена на Кривичниот законик, за постоењето на субјективниот елемент односно (не)постоењето на намерата и свеста на обвинетиот за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник и одбегнување на плаќање на данокот.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваше поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да постапи според погоре наведените

укажувања на овој суд во поглед на отстранувањето на суштествената повреда, изведувањето на доказите и утврдувањето на правилна и целосна фактичка состојба. Во дополнување на постапката од страна на вештото лице да се побара да изврши комплетно и целосно вештачење во поглед на увезените материјали за кои што се однесува неплатениот данок на додадена вредност, нивната количина, како и вредност, како и тоа на кој начин и кога обвинетиот како одговорно лице има дадено лажни податоци за своите приходи до надлежниот орган, а сето тоа врз основа на веродостојна документација (оригинални документи или заверени преписи), а не незаверени фотокопии.

По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП, при што да утврди дали во конкретниот случај кај обвинетиот постои кривична одговорност, имајќи во предвид дека кај даночниот обврзник “М.“ ДООЕЛ-Увоз-Извоз тој бил управител, додека во истото правно лице постоело одговорно лице кое што било задолжено за изготвување на книговодствената документација, како и друг управител и советник за производство и управување со фирмата, како што изјавува обвинетиот.

Исто така, при повторното судење првостепениот суд како доказ да го изведе кривичниот предмет на Основниот суд во Штип К.бр.298/07, кој обвинетиот го посочува со жалбата, наведувајќи дека тој предмет се однесува за истата работа и доколку исти дејствија се опфатени и во двата предмети и доколку постапката по тој предмет не е завршена со правосилна одлука, да се изврши спојување на кривичната постапка по овие два предмети и да се донесе една одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

66.=По повод жалбата изјавена од бранителот на обвинетиот Р. Ч. од Ш., адвокат М. Л. од Ш. и по службена должност Пресуда на Основен суд Штип К.бр.528/08 од 30.09.2009год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.706/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.528/08 од 30.09.2009 год. обвинетите О. Д. од Ш. и Р. Ч. од Ш. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. чл.22 од КЗ, како соизвршители, за кое на обвинетиот Д. му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, чие извршување се одлага условно во рок од две години доколку обвинетиот за време на рокот на проверување не стори ново кривично дело, а обвинетиот Ч. Р. го осудил на казна затвор во траење од 6 (шесет) месеци. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал износ од по 2.000,00 денари, како и на име кривични трошоци во постапката во износ од по 4.975,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата..

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна, причините за решителните факти се наполно нејасни, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителните факти и е нејасна во поглед на објектот на предметното кривично дело. Имено, по оценка на овој суд од изведените докази воопшто не може со сигурност да се утврди дали ова кривично дело е извршено од страна на еден од обвинетите или од страна на двајцата обвинети како соизвршители. Своето уверувањето за кривичната одговорност на обвинетиот Д.О. првостепениот суд во конкретниот случај не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност може да се заклучи дека обвинетиот Д.О. го сторил предметното кривично дело како соизвршител. Обвинетиот Д. ја изнел својата одбрана, во која тој тврди дека не го сторил кривичното дело кое му се става на товар, која одбрана првостепениот суд бил должен да ја провери, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност. Ова уште повеќе и поради тоа што сведокот Д. Е. - сопственик на ДОО “Ц.” - фирма која се занимава со откуп на акумулатори и други ствари, во својот исказ го споменува само лицето - обвинетиот Р. Ч., за кој вели дека му донел еден акумулатор, а притоа без да наведе за каков вид на акумулатор станува збор, а за лицето кое било со Р. не дава никакви конкретни податоци, од кои со сигурност би можело да се утврди дека станува збор за обвинетиот Д.О..

Исто така првостепениот суд не извел ниту еден доказ од кој со сигурност ќе може да се утврди дали акумулаторот, кој бил украден од оштетениот, е всушност акумулаторот кој бил однесен на продажба кај лицето Д. Е., односно дали станува збор за истиот тој акумулатор, имајќи ја во предвид одбраната на обвинетиот Р. Ч. дека акумулаторот кој го однел кај Е., обвинетиот Д.О. го украде од својот дедо. Противречност во однос на описот на предметот на ова кривично дело постои и во изреката на обжалената пресуда. Имено, во обвинителниот акт на Основното јавно обвинителство - Штип Ко.бр.315/08 од 19.12.2008 год. е наведено дека обвинетите демонтирале и одземале акумулатор марка “САП” од 13 ампер-часови, а во изреката на првостепената пресуда стои акумулатор марка “САП” од 135 ампер - часови.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење и за двајцата обвинети а врз основа на чл.371 од ЗКП иако обвинетиот Д. не изјавил жалба.

Прив повторното судење, првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања, односно да ги отстрани суштествените повреди на постапката, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги изведе потребните докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка со цел да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 и чл.371 од ЗКП се одлучи како во изреката.

67.=Пресуда на Основен суд Штип К-121/09 од 13.10.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.740/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-121/09 од 13.10.2009 год. обвинетиот Г. М. од с.К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол мерка на безбедност - Задолжително психијатриско лекување и чување во здравствена установа. Трошоците во постапката во износ од 28.430,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, изреката на обжалената пресуда е нејасна и противречна на самата на себеси, а во даденото образложение наведените причини за решителните факти за правилно одлучување по наоѓање на овој суд се нејасни и неразбирливи. Првостепениот суд го огласил обвинетиот Г. М. за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.1 од КЗ, при што во дадениот опис за кривичната одговорност на обвинетиот наведува дека се работи за непресметлив сторител. Согласно чл.11 од КЗ не може да биде кривично одговорен, односно способен за вина сторител кој делото го сторил во непресметлива состојба. Со оглед на тоа да судот во изреката дава опис дека се работи за сторител непресметлив, истиот во смисла на наведената законска одредба не може да биде кривично одговорен, а со оглед на тоа што првостепениот суд го огласил за виновен, изреката на обжалената пресуда е противречна самата на себеси.

Основани се жалбените наводи и за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.355 ст.2 од ЗКП в.в. со чл.478 до 484 од истиот закон, која повреда е од битно значење за правилно одлучување. Имено мерката за безбедност - Задолжително психијатриско лекување и чување во здравствена установа кога е во прашање сторител кој кривичното дело го сторил во непресметлива состојба и е опасен за околината се изрекува со решение во посебна постапка содржана во одредбите од чл.478 до 484 од ЗКП.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на постапката, погоре наведени, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право-КЗ, поради што следуваше жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба отстранувајќи ги наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, со правилна примена на одредбите од ЗКП во една законита постапка утврдена со законот да на обвинетиот му изрече мерка согласно предлогот на овластениот тужител.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

68.= Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 403/2009 од 26.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.755/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 403/2009 од 26.10.2009 година, обвинетиот М. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години во која казна му е пресметано времето поминато во притвор од 29.09.2009 година па до 26.10.2009 година. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати во корист на буџетките средства кривични трошоци во постапката износ од 3.000,00 денари и на име паушал износ од 2.000,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП, оштетениот С. Н. од Ш. за остварување на имотно-правното барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда препишувајќи ја само изреката на пресудата како фактичка состојба всушност не утврдил фактичка состојба, ниту пак навел причини зошто смета дека обвинетиот М. П. бил затечен во кражба од една страна, а од друга пак првостепениот суд воопшто не наведува во образложението на својата пресуда правни причини зошто смета дека во дејствијата на обвинетиот М. П. биле содржани елементи на кривичното дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ. Нее доволно за правната оценка на делото и за причините за истото да се наведе, како што тоа го сторил првостепениот суд дека во дејствијата на обвинетиот биле содржани елементи на кривичното дело “Разбојничка кражба“ од чл.238 ст.1 од КЗ, без притоа да се наведат конкретни причини зошто судот смета дека обвинетиот го сторил тоа дело.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот Законик, поради што основана е жалбата на бранителот на обвинетиот по однос на овие жалбени основи.

Имено, првостепениот суд ќе треба да се позабави со прашањето дали обвинетиот бил затечен во кражба, или поточно дали треба да се смета дека обвинетиот е затечен во кражба во случај кога оштетениот критичната вечер, во критичното време и на критичното место-на бензинската пумпа “В.п.“ му ставил нафта во ПМВ „Ф.-ф. В.“, а обвинетиот за да не ја плати нафтата, го ставил возилото во движење и при бегањето во моментот кога оштетениот отишол од левата страна за да обвинетиот ја плати нафтата, истиот стартувајќи го возилото, удрил во оштетениот, нанесувајќи му телесни повреди или пак во таквите дејствија на обвинетиот и со таквата негова дрскост во однесувањето кога дошло време да ја плати нафтата се содржани елементи на некое друго кривично дело.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да постапи по укажувањата на овој суд и да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на начин што во образложението на својата пресуда да утврди фактичка состојба, да наведе доволно јасни причини за решителните факти кои ќе ги утврди, а посебно сериозно да се позанимава со прашањето дали може да се смета дека обвинетиот онака како што постапил е затечен во кражба, па во таа смисла и да наведе доволно јасни причини дали во неговите дејствија се содржани елементи на кривичното дело „Разбојничка кражба“ или пак се содржани елементи како што е веќе погоре наведено на некое друго кривично дело.

Откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

69.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 532/2008 од 13.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.756/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А 3 од Ш го ослободил од обвинение согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи дејствијата за кој е обвинет обвинетиот не претставуваат кривично дело. Оштетениот З С од Ш, за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

од следните причини:

По наогање на овој суд првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, а исто така е во противречност и со решителните факти поради кои обвинетиот е ослободен од обвинение, а кои се изнесени во образложението на пресудата. Во изреката на првостепената пресуда е прифатено дека обвинетиот А 3 го довел оштетениот З С од Ш и го држел во заблуда, наведувајќи го оштетениот на штета на својот имот на 07.02.2008 година од вулканизерската работилница „ГИП“ да му купи и плати четири автомобилски гуми, „М“ за ПМВ на обвинетиот марка „О В“ во износ од 19.476,00 денари, и во ПМВ на оштетениот критичниот ден марка „Л Н“, испред куќата на обвинетиот, му дал оштетениот 1.000 евра, во денарска противвредност од 61.200,00 денари, односно штета од поголема вредност, се во вкупен износ од 80.676,00 денари и дека во ваквите дејствија на обвинетиот А 3 не биле содржани елементите на предметното кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, односно преземените и опишаните дејствија во изреката на пресудата од обвинетиот А, не претставувале кривично дело. Во образложението на пресудата, при изнесувањето на решителните факти за ослободителната

пресуда, првостепениот суд на стр.5 пасос 6 наведува спротивно на изреката на пресудата, дека оштетениот знаел да не се води никаква постапка и дека не е донесено решение за престанок на работата на Комисијата за полагање на возачки испити при Авто школата „З с“, и дека поради тоа оштетениот со ништо не бил доведен во заблуда, ниту одржуван во заблуда, за да на обвинетиот му даде пари. Ваквите заклучоци на првостепениот суд се во дирекна противречност со изреката на пресудата, каде е неспорно дека се прифаќа да оштетениот е ставен иј држен во заблуда од страна на обвинетиот, на начин опишан како во изреката на пресудата.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Сторените суштествени повреди имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна.

На стр.3 пасос 6 од пресудата, при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека обвинетиот А му се јавувал на оштетениот З преку телефон во повеќе наврати и барал од него да му купи автомобилски гуми од вулканизерскиот сервис „ГИБ“ во Ш понатаму за истото дејствие преземено од обвинетиот на стр.4 пасос 3 од пресудата е наведено дека во друга прилика обвинетиот повторно го прашал оштетениот дали ќе му земе автомобилски гуми од погоре споменатиот сервис. Овој дел од фактичката состојба е нејасен и конфузен, останува неразјаснето прашањето дали првостепениот суд прифаќа купување на гуми од страна на оштетениот или земање на гуми од страна на оштетениот од вулканизерскиот сервис „ГИБ“ кои пари за купување на гумите подоцна ќе му бидат вратени од обвинетиот, така што не е наведено конкретно дали под земање првостепениот суд подразбира купување на гуми и нивно плаќање од оштетениот, или земање на гуми од оштетениот најпрво, а потоа понатаму плаќање на истите од обвинетиот, кога е неспорно дека за овој дел од кривично правниот настан одбраната на обвинетиот А се разликува од исказот на оштетениот сослушан во својство на сведетел. Обвинетиот во своја одбрана изјавил дека за четирите гуми „М“ во вредносот од 19.476,00 денари и позајмените пари од 1.000 евра, требало да му ги отплаќа на оштетениот од 06-ти месец понатаму на 6(шест) рати, а пак оштетениот изјавил дека не се работело за никаков заем на пари и 1.000 евра кои обвинетиот му ги побарал на оштетениот З, било за да не му ја затворат Комисијата за полагање на возачки испит при Авто школата „З с“, а понатаму овие 1.000 евра, обвинетиот ќе ги дал на братучетка на Министерката Ј, за потребите на ВМРО. Фактичката состојба е нејасна и непотполна, првостепениот суд не утврдил дали прифаќа заем на пари од оштетениот на обвинетиот што се однесува на 1.000 евра и плаќањето на четирите гуми во износ од 19.476,00 денари, кои обвинетиот ќе му ги враќал на рати на оштетениот, или пак првостепениот суд прифаќа непостоење на договор меѓу обвинетиот и оштетениот за повраќај на парите во вкупен износ од 80.676,00 денари.

На стр.4 пасос 5 од пресудата е наведено „пред куќата сопственост на обвинетиот, оштетениот во своето возило му дал на обвинетиот 1.000 евра“, а на стр.5 пасос 3 од пресудата е наведено „дека обвинетиот примил од оштетениот 1.000 евра, се утврдило од

изјавата на обвинетиот и од изјавата на оштетениот“, па при ваква фактичка состојба останува неразјаснето дали оштетениот му ги дал парите на обвинетиот како заем, дали се договарале за враќање на тие пари и дали во тој дел од фактичката состојба се прифаќа исказот на оштетениот или одбраната на обвинетиот.

Правните причини поради кои обвинетиот е ослободен од обвинение, изнесени во образложението на пресудата, се во директна противречност со нејзината изрека, па така првостепениот суд наведува дека не ја прифатил одбраната на обвинетиот, дека парите и износот на цената на четирите гумми ги земал на заем и целиот износ се договориле со оштетениот да го враќа на рати, а од друга страна обвинетиот е ослободен од обвинение за да понатаму кон крајот на образложението на пресудата се наведе неаргументирано и неосновано дека за постоење на предметното кривично дело „Измама“ било ирелевантно дали парите се земени како заем или не и дали обвинетиот го довел во заблуда оштетениот.

Овој суд констатира дека од изведените докази првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти во целост од кривично правниот настан, и не ја проверил одбраната на обвинетиот изнесена и во истражна постапка и на главниот претрес, каде обвинетиот наведува дека кога при крајот на месец јануари 2008 година му се јавил на оштетениот по мобилен телефон за да се видат, по што оштетениот дошол кај него дома, му кажал да има потреба од позајмица од 1.000 евра, купувал ПМВ за неговиот син и му требале пари за плаќање на данок, останува неразјаснето прашањето дали навистина обвинетиот купувал кола и дали имал потреба од плаќање на данок, од причини што од изведените докази со ништо не се потврдува фактот дека обвинетиот купил кола за неговиот син.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, на кои овој суд внимава по службена должност и нејасната, непотполна и неправилната фактичка состојба утврдена од првостепениот суд, следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

70.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.422/08 од 10.11.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.795/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.422/08 од 10.11.2009 година, обвинетиот С. В. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Задоволување на полови страсти пред друг“ од чл.190 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските сретства кривични трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари и паушал од 1.5000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи е пречекорено обвинението. Ова повреда се состои во тоа што првостепениот суд во изреката на својата пресуда го навел описот на обвинителниот предлог на ОЈО Штип КО.бр.471/08 од 16.10.2008 година во кој опис покрај другото стои и тоа дека: "... потоа обвинетиот ги навел децата Д. и Љ. да му го факаат и шмукаат половиот орган", меѓутоа застапникот на обвинението во завршниот збор во текот на главниот претрес извршил прецизирање на изреката на обвинителниот предлог со кое прецизирање во главно на обвинетиот му става на товар дека пред малолетниците Д. Ј. и Љ. Ф. си ги соблекол палталоните, го извадил неговиот полнов орган и почнал да си го допира, што значи со изменетото обвинение од страна на овластениот тужител на обвинетиот не му се става на товар дека ги наведувал малолетниците Д. и Љ. да му го допираат и шмукаат половиот орган. Од тука произлегува дека првостепениот суд го пречекорил обвинението кога на обвинетиот со пресудта му става на товар дејствија за кои не постои обвинение од овластениот тужител.

Првостепениот суд сторил уште една суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, истата не е резултат ниту на обвинението ниту пак на содржината на изведените докази, односно изреката на обжалената пресуда е противречна со содржината на изведените докази. Конкретно, првостепениот суд во изреката на својата пресуда, а и во фактичката состојба прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место си ги соблекол палталоните, го извадил неговиот полнов орган, а потоа ги навел малолетниците Д. и Љ. да му го допираат и шмукаат половиот орган, меѓутоа со ниту еден од изведените докази, вклучувајќи ги и исказите на оштетените вакво нешто не се потврдува поради што очигледна е противречноста помеѓу изреката на пресуда со содржината на изведените докази во текот на главниот претрес. Но, не само тоа, туку како што е веќе погоре наведено за таква изрека на првостепената пресуда не постоело и обвинение, а за кое нешто е укажано во делот за суштествените повреди од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во врска со пречекорувањето на обвинението.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена. Имено, од ниту еден од изведените докази не произлегува дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место го извадил неговиот полов орган, а уште помалку не произлегува, ниту пак се утврдува, ниту пак за тоа постоело обвинение од овластениот тужител дека обвинетиот ги навел малолетниците да му го допираат и да му го шмукаат половиот орган. По однос на околноста дали обвинетиот си ги соблекувал палталоните, дали го вадел неговиот полов орган и дали почнал да си го допира, какво што впрочем е видоизменетото обвинение се распрашани двајцата оштетени Љ. Ф. и Д. Ј., меѓутоа од исказот на Љ. даден на записник за главен претрес пред првостепениот суд произлегува дека овој сведок со ништо не го терети обвинетиот,

напротив само кажува дека обвинетиот во една прилика му дал цигара, потоа изјавил дека не се секава дали овој човек пред него го има вадено својот полов орган ниту пак се секава дека имал било каква непријатност со овој човек, мислејќи на обвинетиот. Исто така и оштениот Д. Ј. со неговиот исказ тврди дека кога Љ. му побарал цигара од човекот, се мисли од обвинетиот, “човекот“, се мисли на обвинетиот побарал од Љ. да му прави нешто односно да му го фаќа неговиот полов орган, па сведокот Д. се исплашил и побегнал и повеќе не гледал што правеле. Во близина имало уште едно девојче по име Х., но и таа побегнала бидејќи и таа се исплашила, за да на крајот сведокот Д. изјави: “Јас не видов дали обвинетиот го вадел од палталоните својот полов орган, бидејќи веднаш побегнав “. Од исказот на свидетелката Л. И. која не е очевидец на настанот, а сведочи врз основа на кажувања на оштетените произлегува дека оштетените и кажале на воспитачката Л. дека биле кај бањата К. и дека таму некој човек од нив барал да му прават нешто па кога свидетелката подетално ги распрашала оштетените, истите и кажале дека тој човек од нив барал да му го шмукаат половиот орган. Понатаму оваа свидетелка кажала пред првостепениот суд дека не може да каже дали оштетените ја зборувале вистината за таа случка или не.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ја распраша Х. С. и покрај тоа што застапникот на обвинението си го повлекол предлог за распит на оваа свидетелка. Распитот на оваа свидетелка на околностите дали видела обвинетиот да си ги соблекува палталоните, дали видела да обвинетиот си го извадил неговиот полов орган, како и тоа дали видела дали почнал обвинетиот да си го допира неговиот полов орган е нужен за тоа што од списите по предметот произлегува дека оваа свидетелка била очевидец на настанот. На истите овие околности јасно и конкретно да бидат распрашани оштетените Љ. Ф. и Д. Ј.. Првостепениот суд при повторното судење да го има во предвид видоизменетото обвинение од овластениот тужител на главниот претрес и на тој начин да ги отстрани повредите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во врска со пречекорувањето на обвинението.

Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд наведени погоре ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

71.=Решение на Основен суд Штип К-541/08 од 20.11.2009 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.796/09.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К-541/08 од 20.11.2009 год. супсидијарниот обвинителен акт поднесен од оштетените како тужител Ј. М. од с.Н. - П. преку полномошникот Г. Н., адвокат од Ш., против А. С. од П. за кривично дело “Измама“ по чл.247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело “Поврда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ и против АД “А.“ - П. за кривично дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.2 од КЗ, го отфрлил како недопуштен.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител за сторена суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.2 в.в. со чл.256 ст.1 од ЗКП. Имено во чл.256 ст.1 од ЗКП е определено дека “ако оштетениот како тужител подигне обвинителен акт без спроведување на истрага (чл.153 ст.6) или ако е подесена приватна тужба за кривично дело за кое не е водена истрага, освен ако приватната тужба се поднесува за кривично дело за кое се спроведува скратена постапка, претседателот на првостепениот суд, ако смета дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 на овој закон ќе побара одлука на советот (чл.22 ст.6)“. Во конкретниот случај е поднесен супсидијарен обвинителен акт без спроведување на истрага, а претседателот на првостепениот суд оценил дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.2 од ЗКП и самиот одлучил донесувајќи го обжаленото решение - отфрлајќи го супсидијарниот обвинителен акт како недопуштен. Согласно чл.256 ст.1 од ЗКП претседателот на првостепениот суд не е бил стварно надлежен да го донесе обжаленото решение, туку ако сметал дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 од ЗКП требало да побара одлука на советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепеното решение да го укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по укажувањата на овој суд, односно да постапи согласно чл.256 ст.1 од ЗКП, а доколку смета дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 од ЗКП и да побара одлука на советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.385 в.в. со чл.256 од ЗКП се одлучи како во изреката.

72.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 504/2009 од 30.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.99/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С П од с. П го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од три години, во која казна да му се пресмета и времето поминато во притвор. Воедно го задолжил со трошоци во постапката сума од 7.955,00 денари за бранител по службена должност и паушал од 2.000,00 денари. Го задолжил обвинетиот на име надомест на штета на оштетената К М да и исплати износ од 10.175,000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на

сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти од кои со сигурност може да се утврди дека обвинетиот С П го сторил кривичното дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое се терети.

Решителните факти за кривичната одговорност на обвинетиот, првостепениот суд ги утврдил врз основа на вештачењето на МВР - ОКТ С, записникот за извршениот увид на лице место на СВР Ш, записникот за пронајдени траги и предмети на местото на настанот, фотодокументацијата, исказот на оштетената К М, сослушана како сведетел, исказите на сведетелите К Р и З С и делумно од одбраната на обвинетиот.

Првостепениот суд не навел доволно причини за решителни факти по однос на оценката и неприфаќањето на одбраната на обвинетиот, изнесена на главниот претрес пред првостепениот суд.

Обвиентиот го посочува како сторител на предметното кривично дело лицето Д Ч, викан „М“ од Ш, кој го убедувал обвинетиот заеднички да го сторат кривичното дело, при што обвинетиот само да чува стража ако наиде некој, да му сигнализира на Д, но според одбраната на обвинетиот до тоа не дошло, бидејќи во дворното место од семејната куќа на оштетената М, каде биле обвинетиот и Д Ч во моментот кога обвинетиот сакал да провери дали има некој во куќата, се запалил рефлекторот и обвинетиот се исплашил, побегнал од дворното место и воопшто не влегол во куќата на оштетената. Оваа одбрана на обвинетиот не е проверена со изведување на други докази пред првостепениот суд, на кој начин ќе се утврдат сите решителни факти од кривично правниот настан.

Покрај тоа, кога се анализира временскиот период на сторувањето на кривичното дело, наведен во изреката на пресудата, во кој обвинетиот се терети дека ги презел противправните дејствија опишани во изреката, и утврдената фактичка состојба во образложението на пресудата, по однос на времето на сторувањето на кривичното дело се констатира дека постои противречност што ја чини изреката нејасна и неразбирлива, така што во изреката стои временски период од 16.02.2009 година од 14,00 часот до 17.02.2009 година до 17,15 часот, а во образложението на стр.2 пасос 1 од пресудата, при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека обвинетиот пристигнал во Ш подоцна на 16.02.2009 година во 15,00 часот., што упатува на заклучок дека ако така се прифати дека пристигнал во 15,00 часот, тогаш немал можност да го стори кривичното дело во 14,00 часот.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сомнение утврдената фактичка состојба од првостепениот суд, која е нејасна и непотполна.

Погоре наведените суштествени повреди имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба.

Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот го сторил кривичното дело на начин опишан како во изреката, без да изведува други докази, со цел да ја провери одбраната на обвинетиот изнесена на главниот претрес.

Обвинетиот на главниот претрес не само што го посочува лицето Д Ч од Ш, како сторител на кривичното дело, туку изјавил дека начинот на извршување на кривичното дело Д Ч го кажувал пред лицето Д М од с. Р - Р, и пред лицето Г Ј, кога во домот на Г бил присутен и обвинетиот, кој дошол кај него за да му ја поправи антената. Првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетиот од главниот претрес, и од причини што во домот на лицето З С од с. П, кој живеел како потстанар во куќата на С П во Ш, каде според одбраната на обвинетиот, обвинетиот спиел после кривично правниот настан, не се пронајдени никакви траги и предмети од предметното кривично дело.

Покрај тоа, од записникот за пронајдени траги и предмети на местото на настанот на МВР -Управа за криминалистичка техника бр. 151/2009 од 18.02.2009 година, се констатира дека надвор во дворното место и во семејната куќа на оштетената М, при извршениот увид биле пронајдени бројни траги од папиларни линии, пронајдени и обезбедени на повеќе предмети, но во списите од предметот нема вештачење на ваквите папиларни линии, ниту пак првостепениот суд е известен од СВР С, поради кои причини немало доставено вештачење на папиларните линии.

На посебна оценка беше исказот на оштетената М, во делот каде што оштетената изјавила дека ПМВ марка „С М“ нејзина сопственост, кое возило го користела и управувала само таа и нејзиниот роднина кој ја надгледувал куќата кога била таа отсутна од дома К Р, во возилото таа нашла дел од вредните бисери кои и биле одземени со предметната тешка кражба и кои останале во ПМВ „С М“ кај мењачот, и таа не успеала да ги извади од таму, така што за утврдување на овие решителни факти сметаме дека требало да се изведува докази пред првостепениот суд, поради кои причини и на кој начин дел од овие вредни бисери се нашле во нејзиното ПМВ. Не се изведувани докази, не е сослушан свидетелот Р К на горе наведените околности, ниту пак по потреба е извршено соочување меѓу сивдетелот Р и оштетената М

Останало неразјаснето прашањето каде се наоѓал точно кабелот, дали во дворното место или во куќата на оштетената, од кој кабел се земени траги подигнати со брис од површината на кабелот, за кои со извршеното вештачење на Одделот за криминалистичка техника при МВР С, се констатира дека тие потекнуваат од обвинетиот.

Фактичката состојба е нејасна и по однос на вредноста на одзементиот накит на оштетената М за кои првостепениот суд прифатил дека е од значителна вредност од 10.175.000,00 денари, се работи за вреден накит, а првостепениот суд освен исказот на оштетената, не изведувал други докази, односно не сослушал вешто лице за утврдување на поединечната вредност и вкупната вредност на накитот.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасна и непотполна фактичка состојба, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот, и поради тие причини следуваše првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд во смисла на чл. 402 од ЗКП.

ОСНОВЕН СУД СТРУМИЦА

1.=Пресуда на Основниот суд Струмица, К.бр.339/09 од 12.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.132/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.339/09 од 12.01.2010 година обвинетиот Н. Ѓ. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ од чл.188 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 9 години, во која казна ќе се засмета и времето кое обвинетиот го имал поминато во притвор почнувајќи од 5.05.2009 година. Исто така, обвинетиот го задолжил на име паушал да плати сума од 5.000 денари, како и трошоци во постапката во износ од 28.850 денари, а на име нужни трошоци за ангажираниот бранител по службена должност да плати износ од 6.240 денари. Согласно чл.89 ст.2 т.8 од ЗКП обвинетиот го задолжил да ги надомести нужните трошоци за ангажираниот полномошник на законскиот застапник на оштетената во износ од 6.760 денари, а согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетената С. Ѓ. преку законскиот застапник за нејзиното оштетно побарување ја упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на образложението дадено во пресудата, како и поради тоа што истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти по однос на временскиот период за кој обвинетиот се товари дека го сторил предметното кривично дело. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот во временскиот период од средината на месец мај 2008 година до 30.04.2009 година во својата куќа со намера да го задоволи својот сексуален нагов врз телото на оштетената-детето Ѓ. С. од С., континуирано вршел обљуби, а наведениот временски период воопшто не наоѓа поткрепа во ниту еден од изведените докази, ниту пак од изјавата на оштетената која во својот исказ не наведува конкретен датум или месец, односно истата изјавила дека обвинетиот од летото минатата година почнал да ја повикува во неговата соба. Исто така, нејасно е од кои причини, и покрај горе наведеното дека овој кривично правен настан се случувал критичниот период од месец мај 2008 година до 30.04.2009 година, сепак првостепениот суд во образложението на пресудата го наведува како критичен ден датумот 4.05.2009 година, кога мајката на оштетената видела дека Ѓ. влегла кај обвинетиот, се симнала долу и почнала да тропа на вратата која била заклучена, а кој временски период воопшто не е опфатен со предметното обвинение, така што ова нешто

првостепената пресуда несомнено ја прави неразбирлива и противречна самата на себе.

Во тој поглед првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 во врска со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд. При повторното судење првостепениот суд само наложил да се изврши психијатриско вештачење над обвинетиот за да се утврди неговата пресметливост, додека по однос на временскиот период за кој тој се товари дека вршел обљуба над оштетената, повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази од кои со сигурност ќе може да се утврди во кој временски период обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Во решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.555/09 од 27.10.2009 година, покрај психијатриското вештачење, изрично е укажано да се изведуваат докази и да се утврди дека во критичниот временски период обвинетиот е вршел обљуба над оштетената, во врска со што е укажано детално да се сослуша и изјасни малолетната Ѓ., а во својство на сведок да се сослуша нејзината мајка. Но, првостепениот суд не постапил според овие укажувања на повисокиот суд и не ги утврдил овие факти кои се од битно влијание за донесување на законита пресуда.

Сторените суштествени повреди се од влијание и за фактичката состојба која во тој поглед не е правилно и целосно утврдена, бидејќи Ѓ. само кажува дека “од летото минатата година“ обвинетиот почнал да ја повикува во неговата соба и да има полови дејствија и да врши обљуба врз неа, но прецизно не кажува кога тоа било, ниту пак до кога, а првостепениот суд според обвинението прифатил дека кривичното дело е извршено во временскиот период од месец мај 2008 г.до 30.04.2009 година, иако тоа не произлегува од изведените докази, односно за утврдување на овој факт судот не изведувал докази. Обвинетиот тврди дека на ден 4.05.2009 година, а кој датум не е предмет на обвинението, мајката на Ѓ. дошла, почнала да тропа на затворената врата и му рекла дека ја злоставува нејзината ќерка, додека Ѓ. при повторното судење изјавува дека на денот кога нејзината мајка почнала да тропа на вратата таа и обвинетиот биле соблечени и сакале да имаат полов однос, но притоа не кажува кој ден било тоа, ниту пак од страна на судот таа е сослушана кога тоа било.

Поради овие причини следуваше пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи по овие укажувања, односно да ги отстрани суштествените повреди на постапката, со тоа што на погоре наведените факти и околности да прибави и да ги изведе сите потребни докази, повторно во присуство на стручно лице (д-р И. Ш.) да се сослуша малолетната Ѓ., при што таа во детали да се сослуша и изјасни по однос на временскиот период според обвинението од месец мај 2008 до 30.04.2009 година, односно временскиот период во кој обвинетиот ги вршел половите дејствија и обљубата врз неа, а во врска со тоа да се сослуша и нејзината мајка С. По потреба да се изведат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.422/09 од 18.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.135/10.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр.422/09 од 18.12.2009 година обвинетиот Р. В. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кој му изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати паушал од 2.000 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетеното ДТУ“Н.“ С. за своето имотно побарување е упатено на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи утврдените решителни факти не произлегуваат од изведените докази, а наведените причини во првостепената пресуда наполно се нејасни и во значителна мера противречни. Врз основа на изјавата на сведокот В., од кој исказ се потврдило дека овој сведок купил една канта моторно масло марка Е. Д. “САЕ 20-50 од обвинетиот, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ сторено на начин што во временскиот период од 16.04.2009 до 21.04.2009 година на два пати со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети преку надворешниот ѕид од заштитната громобранска лента се качил на таванот од објектот ДТУ“Н.“ на ул.Г. Д. бр.107 влегол во магацинот сопственост на ДТУ“Н.“ и одзел моторно улје марки К., П., Ц., М., М., М., Сет к. 101, лагер точак 101, загер ребрсти 101, лагер ребрасти А. Л., четири половни гуми и бандажи за возило М. се во вредност од 84.440 денари.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка. Имено, од потврдата за привремено одземени предмети од лицето-сведокот К. В., неспорно се утврдува дека од него е одземена една пластична туба од 4 литра улје марка екстра-дизел САЕ20-W-50. Од записникот на ДПУ“Н.“ се утврдува дерка оштетениот пријавил дека недостасуваат материјали меѓу кои го нема ова улје марка екстра-дизел САЕ20-W-50. Од записникот за препознавање извршено од страна на оштетениот се утврдува дека му било покажано една сина пластична туба од 4 литра со жолт натпис од марката Ц.-е., при што оштетениот го препознал своето улје наведувајќи дека улјето било од извршената кражба на 18 и 21.04.2009 година од ДТУ“Н.“-С., за да во својот исказ наведува дека моторното улје Екстра дизел САЕ20-A-50 го имал во просториите на Н. кое му било противправно одземено во наведените кражби и до денес не му било вратено. Поради сето ова се поставува прашањето дали улјето марка Ц. Е. е исто со улјето Е. Д. САЕ20-B-50 или се работи за две различни улја.

Од друга страна обвинетиот се терети и е огласен за виновен и за повеќе видови на улја и други предмети подробно наведени во изреката на првостепената пресуда, меѓутоа вакви предмети кај обвинетиот не се пронајдени, ниту пак постојат траги и папиларни линии и други материјални докази, нити пак очевидци на настанот кој би потврдиле дека обвинетиот е кривично одговорен за делото за кое што се терети и за кој со првостепената пресуда е огласен за виновен. Обвинетиот во својата одбрана не го признава кривичното дело за кое се терети само наведувајќи дека една пластична туба улје продал на сведокот В. кој факт не е спорен, меѓутоа само врз основа на овој доказ првостепениот суд не може да ја заснива осудителната пресуда имајќи во предвид фактот дека и марката на улје е контрадикторна со изведените докази и утврдените решителни факти, бидејќи не се знае дали моторното улје марка Ц. е. е исто со улјето што е противправно одземено од сведокот В. екста дизел САЕ20-50.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда по службена должност да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го утврди фактот дали се работи за исто улје, односно дали оштетениот имал улје марка Е. д. САЕ и дали такво улје му е противправно одземено, бидејќи такво улје не постои во обвинението или евентуално дали се работи за едно исто улје, како и да го има во предвид фактот дека кај обвинетиот не се пронајдени другите предмети за кој што е обвинет, дека не постојат материјални докази, ниту очевидци на настанот-свидетели, па врз основа на тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Од причини што првостепената пресуда се укина, а Основниот јавен обвинител истакна жалбени наводи по однос на одлуката за казната, оваа жалба е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

3.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.450/09 од 11.01.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.136/10.

Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.450/09 од 11.01.2010 година, обвинетиот Б. Р. од с. К. го огласил за виновен за кривично дело „Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските средства на име паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати кривични трошоци во постапката износ од 1.140,00 денари. Согласно чл. 215 ст.6 од КЗ, предметите опишани во потврдата за привремено одземен предмет бр. 29.6/44 и тоа 215 семки од растението „канабис сатива“ со вкупна маса од 2,2 грама ги одзел.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападнатата пресуда е нејасна и неразбирлива и е противречна на содржината на изведените докази. Оваа повреда се огледа во следното: Првостепениот суд во изреката на нападнатата пресуда прифаќа за утврдено дека обвинетиот Б. Р. при крајот на 2008 година, неовластено набавил семенски материјал за кој знае дека е наменет за производство на наркотична дрога, марихуана и тоа 215 семки од растението „канабис сатива“ собирајќи ги претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К., за да во почетокот на пролетта 2009 година, ги засади и од кои растенија произведе наркотична дрога - марихуана. Ваквата изрека на првостепената пресуда е контрадикторна со содржината на изведените докази во текот на кривичната постапка. Имено, во текот на истрагата обвинетиот Б. Р. на записник од 30.06.2009 година, изјавил дека пред три години се вратил од Г. каде од непознато лице купил растение - марихуана за 100 евра. Бидејќи имал пријатели од Г. кои доаѓале кај обвинетиот, истите му кажале да ги посади тие семки во Р. М.а, да го исуши растението, и кога тие ќе дојдат кај него да им даде да пушат. Потоа обвинетиот ги зел семките, ги сокрил кај него дома, но при претресот од полицијата му биле пронајдени. Иако семките ги зел за да ги сади, три години му стоеле во куќата, без да ги засади. За бројот на семките обвинетиот мислел дека биле 219. На главниот претрес, на записник од 23.11.2009 година, обвинетиот изјавил дека семките кои ги пронашла полицијата во неговата куќа, биле оставени од друштвото кое претходната вечер било кај него, а не ги донел обвинетиот од Г., што значи го менува исказот даден во истражната постапка. Но, во ниту еден момент обвинетиот ниту во истрага, ниту на главниот претрес, нема изјавено дека обвинетиот 215-те семки од растението „канабис сатива“ ги собирал од претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К.. Вакво нешто не произлегува и од ниту еден друг доказ изведен во текот на истрагата и на главниот претрес. Основано се поставува прашањето од каде и врз основа на кој доказ или кои докази првостепениот суд во изреката на нападнатата пресуда утврдил и прифатил дека при крајот на 2008 година обвинетиот неовластено набавил семенски материјал, семки од растението „канабис“, собирајќи ги претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К. Исто така, изреката на обжалената пресуда е противречна и со утврдената фактичка состојба. Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаа влијание да не може да биде испитана обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отклони сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, така што изреката на пресудата ќе треба да биде резултат на содржината на изведените докази, па откако ќе ги изведе дејствијата

на кои укажува Овој суд, а при тоа да ги има во предвид и останатите жалбените наводи на обвинетиот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда и решение на Основниот суд Струмица К.бр.275/07 од 10.12.2009 год,- УКИНАТИ со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.143/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената Пресуда К.бр.275/07 од 10.12.2009 год. обвинетите З. Ј. од К. и Ѓ. М. од Ш. ги огласил виновни и тоа З. за едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ, а Ѓ. за едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кои дела ги осудува на казна затвор во траење од по 8 (осум) месеци. Ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сумата од по 5.000,00 денари, како и да платат солидарно на име трошоци на постапката сумата во износ од 27.600,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Врз основа на чл.98 ст.1 и 4 од КЗ, се задолжуваат правните лица ДООЕЛ „Т. - 70“ од К. и ДОО „С. Е.“ од К. да го платат износот на незаконски прибавената имотна корист и тоа: ДООЕЛ „Т. - 70“ сума во износ од 19.982.555,00 денари, а ДОО „С. Е.“ сумата во износ од 3.955.869,00 денари во корист на Р. М. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Под ст.ІІ со решение предлогот за определување на мерка за привремено обезбедување на движниот и недвижниот имот на трговските друштва ДООЕЛ „Т. - 70“- К. и ДОО „С. - Е.“ - К., а заради наплата на парично побарување поднесен од Основниот јавен обвинител - Кочани го одбил како неоснован.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се состојат во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна самата себеси, а исто така изреката на пресудата е противречна и на причините на пресудата, а наведените причини за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни. Како прво изреката на пресудата е неразбирлива и противречна самата себеси, затоа што во дадениот фактички опис во изреката на пресудата посебно за обвинетата З., а посебно за обвинетиот Ѓ. постои очигледна несовпадноост - неистовеност по однос на наведените износи по однос на основите за проценка на имотот по наведените поединечни извршни решенија, по однос на висините на побарувањата на доверителите, како и по однос на висината на нанесената штета, односно прибавена имотна корист. До сето ова е дојдено најверојатно поради самиот факт што и самиот обвинител во обвинителниот акт ги сторил истите грешки, а судот прифаќајќи го обвинителниот акт во целост ги направил овие грешки, кои се

недозволиви, бидејќи станува збор за продажба на ист недвижен имот по непосредна спогодба меѓу исти правни субјекти, за исти неподмирени побарувања од должникот према доверителот и би требал и проценката на недвижен имот прифатена во обвинението и пресудата да бидат исти, што во конкретниот случај не е така, што произлегува од извршената анализа и споредување на наведените износи во описот на изреката за обвинетата З., со наведените износи во изреката во описот за обвинетиот Ѓ. Така во изреката на пресудата во описот за обвинетата З.Ј. по однос на извршниот предмет Ис.бр.13/99 е наведено дека вредноста на проценетиот имот била 6.718.837,00 денари, побарувањето да било во износ од 2.762.968,00 денари и да е прибавена корист, односно причинета штета од 3.955.869,00 денари, додека во описот за обвинетиот Ѓ. вредноста на проценетиот имот е 41.793.796,00 денари, износот на побарувањето 8.860.723,00 денари и да е прибавена корист, односно причинета штета од 12.855.700,00 денари. Во извршниот предмет Ис.бр.39/02, за З. е наведено дека вредноста на проценетиот имот била 12.855.700,00 денари, побарувањето да било во износ од 8.860.723,00 денари и не е утврдено колку изнесува прибавената корист односно причинета штета, додека во описот за обвинетиот Ѓ. вредноста на проценетиот имот е 41.793.796,00 денари, износот на побарувањето 8.860.723,00 денари, и да е прибавена корист односно причинета штета од 12.855.700,00 денари. Само по извршните предмети Ис.бр.27/02 и Ис.бр.93/02 се совпаѓаат наведените износи во изреката и за двајцата обвинети. Од овие причини овој суд оцени дека изреката е неразбирлива и противречна на самата себе си.

Изреката на пресудата е противречна и на причините на пресудата, а наведените причини за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни. Ова од причина што првостепениот суд во изреката на пресудата и за двајцата обвинети ги наведува поединечните износи на вкупната вредност на недвижностите, побарувањата односно долгувањата на АД У. и Т. К. према доверителите ДООЕЛ „Т.-70“ - К. и ДОО „С.-Е.“ - К., како и износите на причинетата штета, односно прибавената корист од обвинетите З. и Ѓ. по наведените извршни предмети, но од друга страна во причините на пресудата на стр.14 првостепениот суд вели „Со оглед на ваквите контрадикторности во проценетата вредност на објектите во извршените вештачења, судот сметаше дека проценката од Агенцијата на РМ за приватизација е најблиску до вредноста на објектите предадени на доверителите, па аналогно на тоа и дека на ваков начин досудените објекти на доверителите, без соодветна проценка со која би се утврдила вредноста на истите и без овластување на првообвинетата да отуѓува објекти, според своја лична проценка за односот на долгувањата и побарувањата е спротивен на позитивните законски прописи кои важат или важеле тогаш, заради што сметаше дека во дејствијата на обвинетите се исполнети елементите на битието на делото кое им се става на товар на начин опишан како во диспозитивот,....“ При едно вакво образложение овој суд утврди дека е очигледна противречноста на изреката со овие утврдени решителни факти во самото образложение на пресудата од следните причини: Според поднесеното обвинение кое првостепениот суд го прифаќа во целост на начин како е опишан во изреката на пресудата, произлегува според образложението на обвинението стр.8

дека „вредноста на имотот кој бил отуѓен се утврдува од Наодот и мислењето СВ.1292/04 и наод и мислење СВ.1. 310/05 двете на Бирото за судски вештачења - Скопје. Вредноста пак на земјиштето во месноста Г. е утврдена врз основа на Одлука за утврдување на пазарната вредност на земјоделското земјиште по групи на населени места, по катастарски култури и категории на земјиштето на О. К., донесена од Советот на Општината, а врз основа на предлог на Комисијата за недвижности при О. К.“. Од ваквите наводи - тврдења на првостепениот суд по оцена на овој суд произлегува дека: 1. како прво првостепениот суд не ги прифаќа двете вештачења за вредноста на недвижниот имот предмет на непосредните спогодби по наведените извршни решенија Ис.бр.13/99, Ис.бр.27/02, Ис.бр.39/02 и Ис.бр.93/02. 2. - Како второ, бидејќи првостепениот суд не ги прифаќа вредностите според вештачењата од Бирото за судски вештачења, а се повикува дека проценката од Агенцијата на РМ за приватизација е најблиску до вредноста на објектите предадени на доверителите, тогаш судот пропуштил да утврди колу изнесува вредноста на проценетите недвижности во изреката на пресудата и спорд тоа да утврдува по одбивање на побарувањата на доверителите да утврди дали обвинетите причиниле штета или прибавиле корист и во кој износ. 3.- Како трето со оглед да и самото обвинителство при поднесување на обвинението кое е прифатено во целост од судот, тргнува од два основи за проценка на вредноста на предметните недвижности по наведените извршни решенија -к ако што е кажано проценка извршена од Бирото за судски вештачења и проценка извршена од Комисијата за недвижности при О. К., што е погрешно и спротивно на чл.153 од тогаш важечкиот ЗИП каде се вели дека проценката, односно дека утврдување на вредноста на недвижноста се утврдува со вешто лице, кое е должно вредноста на недвижноста да ја утврди врз основа на нејзината пазарна вредност, 4.- Кога би се споредиле утврдените вредности на сите недвижности по сите предметни извршни решенија се гледа дека постои очигледна разлика во висината на вкупните вредности - така ако според вештачењата на Бирото за судски вештачења вкупната вредност на сите недвижностите предадени на доверителите ДООЕЛ „Т. - 70“- К. и ДОО „С.-Е.“ - К. изнесува 38.667.068, 00 денари, според процената од Агенција за приватизација - К. Р. 19.592.000,00 денари, според вештачењето од „Е.“ - С. 41.865.263,00 денари, а според утврдената пазарна вредност за наплата на данокот на промет од Комисијата за недвижности при О. К. - при УЈП - К. 43.656.572,00 денари, а кои процени како докази ги изведувал првостепениот суд, тогаш останува уште понејасно која била реалната пазарна вредност на недвижностите во моментот на досудувањето - предавањето на истите од судот по извршните решенија цитирани во изреката на пресудата.

Сторените суштествени повреди по оцена на овој суд имаат придонес и за погрешно инецелосно утврдена фактичка состојба. Ова од причина што утврдената фактичка состојба поради горе изнесените причини во целост се доведува под сомнение, особено за решителните факти, бидејќи судот со сигурност нема утврдено колку изнесува пазарната вредност на сите предадени недвижност по наведените извршни решенија во изреката на пресудата, колку изнесуваат вложените инвестиции на доверителите до моментот - датумот на

предавање во владение на недвижностите според цитираните извршни решенија и што е најбитно не е утврдено со сигурност дали кога од вкупно утврдената пазарна вредност на недвижностите се одбијат износите на побарувањата на доверителите без камати, бидејќи доверителите во непосредните спогодби доставени на судот и спроведени од судот не барале каматите да влезат во побарувањата и се одбијат и инвестиционите вложувања од доверителите, за да може со сигурност да се утврди дали со таквото предавање на недвижностите обвинетите нанеле штета на АД „У. и Т.“ - К. и дали прибавиле и колкава имотна корист за доверителите ДООЕЛ „Т.-70“ - К. и ДОО „С.-Е.“ - К. и дали треба да се одземе од доверителите прибавената незаконска имотна корист.

Поради горе изнесеното не може со сигурност да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се одлучи како во изреката на ова решение.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги острани сторените суштествени повреди на постапката и да преку повторно изведување на доказите треба да ја утврди пазарната вредност на предадените недвижности на доверителите во моментот на предавањето по наведените извршни решенија, заклучно со 31.05.2002 год., да ги утврди побарувањата на доверителите за да може со сигурност да се утврди дали обвинетите нанеле штета или прибавиле корист. За да овој решителен факт се утврди по оцена на овој суд потребно е првостепениот суд да одреди супер вештачење преку Бирото за судски вештачења кое треба да наведе точна -прецизна проценка на пазарната вредност на недвижностите за кои се товарат со поднесеното обвинение обвинетите врз основа на расположивата документација и докази, како би можело да се донесе една правилна и законита одлука.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани овој суд ја оцени како беспредметна, бидејќи пресудата се укина во целост, а со истата пресудата се напаѓаше по основ на одлуката за казната и одземањето на имотната корист и против решението за одбивање на предлогот за определување на мерка за привремено обезбедување на движниот и недвижниот имот на правните лица.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.452/09 од 29.12.2009 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.250/10.

Со обжалената пресуда К.бр.452/09 од 29.12.2009 година, обвинетиот М. С., обвинетата Б.Ј. и обвинетото правно лице “П.“ ДООЕЛ увоз-извоз С. сите од С. ги ослободил од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП и тоа обвинетиот М. С. за кривично дело од чл.143-а ст.1 од Законот за персонален данок на доход и за кривично дело по чл.60 од Законот за додадена вредност, правното лице “П.“ ДООЕЛ увоз-извоз С. за кривично дело од чл.143-а ст.3 од Законот за персонален данок на доход и обвинетата Б. Ј. ја ослободил од обвинение за кривично дело

“Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 и ст.4 од КЗ. Воедно одлучил трошоците во постапката да паднат на товар на Буџетските сметства на РМ, согласно чл.92 од ЗКП, од кои износот од 21.320,00 денари да се исплати на обвинетите М.С., Б. Ј. и “П.“ ДООЕЛ увоз-извоз С. по правосилноста на пресудата.

поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема причини за решителните факти, а оние што се наведени се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, првостепениот суд во образложението на пресудата во делот на фактичката состојба прифатил за утврдено дека обвинетата Б. и обвинетиот М. се договориле обвинетата Б. на најзино име да регистрира фирма и тоа да биде само формално, а сите работи да ги врши обвинетиот М., па како се договориле, така и направиле на начин што обвинетата од како била регистрирана во Централниот регистар како управител на друштвото за производство, трговија и услуги “П“ ДООЕЛ увоз-извоз со седиште во С., таа понатаму немала никакви дејствија превземено во друштвото, а сите дејствија наведени во обвинението фактички ги превземал обвинетиот М.. Поатаму првостепениот суд во причините за утврдената фактичка состојба за ослободителната пресуда наведува дека обвинетиот М. во конкретниот случај не ги сторил делата што му се ставаат на товар поради тоа што немал својство на одговорно лице во смисла на чл.122 ст.4 т.7 од КЗ, а кај обвинетата Б. не постоела умисла за извршување на кривичното дело од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 ст.4 од КЗ поради што ги ослободил од обвинение сметајќи дека делата што им се ставаат на товар според законот не се кривични дела. И одговорното правно лице го ослободил од обвинение поради тоа што не биле превземени противправните дејствија од обвинетиот кој бил обвинет како одговорно лице, а тој всушност го немал тоа својство.

Понатаму првостепениот суд наведува дека обвинетиот М. немал никакво овластување за работење со фирмата туку дека бил само потписник на жиро сметката и дека обвинетиот се потпишувал на документите од името на обвинетата Б., меѓутоа според првостепениот суд тоа било неспорно дека тој ја потпишувал обвинетата Б.. Исто така првостепениот суд наведува дека обвинетата Б. не му дала никакви овластувања на обвинетиот М. да врши определен круг на работи туку како што на неколку места потенцирал првостепениот суд, тој бил само потписник на жиро сметката така да според првостепениот суд одговорна за законитото работење на правното лице е обвинетата Б., а особено за уредно водење на трговските книги кое треба да се води во согласност со законот и со другите прописи како што е предвидено во чл.40 од Законот за трговските друштва.

Понатаму првостепениот суд наведува дека, бидејќи кај обвинетата Блага не постоела умисла таа не го сторила делото што и се става на товар, односно не прибавила за никој корист или некому да причинила штета и дека таа била всушност искористена од страна на

обвинетиот М. дека таа сакајќи да му излезе во пресрет ги потпишала обрасците дека ќе е управител на фирмата, а ниту во еден момент не мислела дека ќе биде злоупотребена од страна на обвинетиот М., ниту пак кај неа имало свест дека таа како управител на фирмата има некакви законски обврски во врска со работењето на правното лице.

Меѓутоа, напред наведените причини за ослободителната пресуда се нејасни и во значителна мера противречни, бидејќи неспорни се фактите дека обвинетиот М. С. фактички ги обавувал односно вршел сите работи како управител на правното лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. иако формално правно управител на ова друштво во Централниот регистар била запишана обвинетата Б. Ј., дека таа не превзела ниту едно дејствие како управител ниту пак извршувала било каква работа во ова правно лице, дека обвинетиот М. С. е потписник на жиро сметката на обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С., односно фактички тој бил управител на друштвото и притоа имајќи го во предвид неговиот активен придонес во сторувањето на предметното кривично дело во текот на постапката неспорно произлегува дека истиот во критичниот период како што е веќе погоре наведено бил потписник на жиро сметката, организатор на целокупното работење, го претставувал, застапувал правното лице, извршувал одлуки при управувањето и други работи определени со законот, а впрочем и самиот обвинет во текот и на истрагата и на главниот претрес изјавил дека сето она што било превземено е превземено од негова страна и дека обвинетата Б. ништо не превзела во правното лице само формално се потпишала при основањето на правното лице, па од тука обвинетиот имал обврска да се грижи за законитоста на секојдневното работење на друштвото. Со оглед на природата на работите и должностите што ги обавувал обвинетиот М. С., иако истиот во критичниот период формално не бил запишан како управител во Централниот регистар, тој фактички имал својство на одговорно лице во даночниот обврзник, но првостепениот суд погрешно прифатил за утврдено дека обвинетиот М. С. нема својство на одговорно лице затоа што тој не бил управител. Наведеното наоѓа поткрепа во признанието на обвинетиот М. С. во делот кој потврдува дека и покрај тоа што формално-правно, управител била обвинетата Б. тој ја потпишувал на целокупната документација према трети лица. Ова значи дека обвинетиот М. бил свесен за делото и го сакал неговото извршување, бидејќи како одговорно лице свесно го одбегнувал исполнувањето на законската обврска во однос на плаќањето на даноците за кои истиот е обвинет што упатува на постоење на директна умисла и намера за превземање на инкриминираните дејствија кои ги чинат законските обележја на предметните кривични дела. Бијдејќи обвинетиот М. С. ги превзел противправните дејствија и тоа фактички како одговорно лице во конкретниот случај и обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. се поставува прашање за неговата кривична одговорност без разлика што обвинетиот формално правно не бил вработен во обвинетото правно лице. Исто така по наоѓање на Овој суд и обвинетата Б. Ј. има пропусти па според тоа погрешно првостепениот суд смета дека истата немала умисла за сторување на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување”. Истата од изведените докази произлегува дека знаела оти е управител на обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. поради што била

должна да се грижи за законитоста на работењето, но истата тоа го пропуштила да го чини.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази задолжително да изврши нивна преоценка, да ги има во предвид укажувањата на Овој суд наведени погоре, да ги има во предвид и жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресудата на Основен суд Струмица К.бр. 279/2009 од 15.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.251/10

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите Ј Д од с. В, НА и РЏ двајцата од С ги огласил за виновни за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а за обвинетите Н Аи Р Џ и во в.в. со чл. 45 од КЗ и ги осудил, првообвинетиот на казна затвор во траење од 6 месеци, второобвинетиот и трето обвинетиот на казна затвор во траење од една година и 6 месеци. Воедно ги задолжил да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, на име трошоци во кривичната постапка обвинетите Ј и Н сума од по 1.900,00 денари а обвинетиот Р сума од 12.111,00 денари а имотно правните побарување на оштетените ги усвоил. Ги задолжил обвинетите солидарно да му платат на оштетениот ДООЕЛ „Т П“ с. В сума од 60.450,00 денари и обвинетите Н и Р солидарно на оштетениот ДООЕЛ „М П С му платат сума од 4.500,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Привремено одземените цигари наведени во изреката на првостепената пресуда одлучил да се вратат веднаш на оштетениот ДООЕЛ „Т п“ с. В, а согласно чл. 100-а од КЗ, привремено одземениот комбиниран клуч со шрафцигер го одзел.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите Н А и Ј Д во изјавените жалби преку нивните бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, пресудата не содржи причини за решителни факти по однос на утврдувањето на доказите врз основа на кои првостепениот суд ги утврдил поединечните вредности и севкупната вредност на одземените предмети при извршувањето на кражбите, детално опишани под т.1 и 2 од изреката на пресудата.

Останува нејасно, дали продавниците од каде се одземените предмети и пари за кои дејствија се теретат тројцата обвинети, се сопственост на ТТ од с. Д и на Т М од С како физички лица, или станува збор за правни лица, каде сослушаните оштетени Т и Тсе управители, а

споменатите две продавници во изреката на пресудата се сопственост на правното лице, не се изведувани докази за утврдување на овие факти.

Пред првостепениот суд спецификација за одземени предмети дал само оштетениот Т Т од с. Д, а не и оштетениот Т М од С.

Не се изведувани докази врз основа на кои со точност ќе се утврди по извршените кражби кои предмети недостасувале од продавниците на оштетените, во колкава количина, вид и пазарна вредност на истите. За таа цел било нужно финансово вештачење од вешто лице, кое ќе изврши увид во писмената документација - фактури и други книговодствени документи за влез на предметите во продавницата, во колкава количина, колку од нив се продадени, колку останале во продавницата и во колкава количина и вредност се одземени од продавниците по извршените кражби.

Првостепениот суд ја прифака спецификацијата на одземените предмети од оштетениот Т Т, а не е јасно врз основа на која книговодствена документација е изработена оваа спецификација, дали и кога е извршен попис на продавниците по извршените кражби.

Покрај тоа, првостепениот суд ја прифака вредноста за платена услуга за поправка на вратата на продавницата на оштетениот Т Т од с. Д по извршената кражба, врз основа само на изјавата само на оштетениот, без изведување на докази и во тој дел пресудата не содржи причини за решителни факти. Сторените суштествени повреди имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд поради погоре наведените причини е нејасна и непотполна и се става под сомнение по однос на поединечната и севкупната вредност на одземени предмети. Решителните факти по однос на причинетата штета на оштетениот Т Т од с. Д, во износ од 60.450,00 денари, од извршената кражба опишана под т.1 од изреката на пресудата, а со која во изреката обвинетите се задолжени солидарно да ја наплатат, нема поткрепа во содржината на изведените докази.

Од тие причини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Овој суд ја оцени жалбата изјавена од обвинетиот Р Џ од С преку неговиот бранител, адвокат А С од С за беспредметна, бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а жалбата изјавена од Р се однесува само по основот на одлуката за кривичната санкција.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 647/2009 од 12.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.253/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Д Р го огласил за виновен за сторено кривично дело „Самовластие“ од чл.392 ст.1 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда

при што му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, во висина на една дневна глоба од 5 евра, во вкупна денарска противвредност од 9.210,00 денари, која што нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата за сторена суштествена повреда на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што обжалената пресуда е нејасна, контрадикторна и нецелосна, бидејќи во неа не се наведени доволно причини за фактите од кои се раководел судот при утврдувањето на фактичката состојба, поради што истата е неподобна за испитување.

Од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана и од изјавата на приватниот тужител, првостепениот суд прифатил дека на ден 18.09.2009 година, обвинетиот Д Р одбил да му го предаде на приватниот тужител Х Иод С ТМВ „Ф т“ кое му било предадено на тужителот заради поправка, до доплаќање на договорената цена за поправка од 900 евра, со што самовласно си прибавил право што смета дека му припаѓа. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд е погрешна и нецелосна и заснована на недоволно проверени докази и факти. Имено, од изјавите на обвинетиот и на приватниот тужител се утврдува дека возилото било оставено кај обвинетиот заради поправка, при што било договорено да се извршат одредени поправки кај возилото во рок од еден месец, кој што согласно одбраната на обвинетиот во моментот кога тужителот дошол да си го земе возилото, не биле довршени. Нормална е реакцијата на обвинетиот како авто механичар, што барал возилото да остане кај него додека да се заврши договорената работа за договорената цена. Фактот што тужителот сакал да си го земе возилото иако не била завршена договорената работа и да плати помала сума од договорената претставува основ за договор помеѓу обвинетиот и тужителот и за расчистување на спорните прашања во граѓанско правна постапка.

Имајќи во предвид дека постапувајќи по наредбата за привремено одземање на возилото од работилницата на обвинетиот Д Р, дадена од Основниот суд во Струмица К.бр. 647/2009 од 09.10.2009 година, од МВР е составен записник за предавање на предмети, каде е констатирано дека возилото е пронајдено во неисправна состојба, што значи дека на истото се уште се работело, ја доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, односно се поставува прашањето дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело „Самовластие“ што му се става на товар, дали во случајот тој самовласно си прибавил право што смета дека му припаѓа кога не му го предал возилото на тужителот, или возилото не сакал да го предаде бидејќи видно дека истото не било поправено, односно не била завршена договорената работа.

По наоѓање на овој суд, во случајот станало збор за еден граѓанско правен облигационен однос помеѓу обвинетиот и тужителот, кој што не може да претставува обележје на сторено кривично дело „Самовластие“ од страна на обвинетиот Д Р, поради што се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, па затоа

следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да изврши нивна правилна преоценка, и врз основа на тоа имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се опфатени елементите на битието на кривичното дело „Самовластие“ или станува збор за еден граѓанско правен облигационен однос помеѓу обвинетиот и тужителот, кој што може да се решава единствено во граѓанска постапка. Тогаш со правилна примена на материјалното право да донесе една правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.312/09 од 09.12.2009 година, во ст.І од изреката, во осудителниот дел и во ст.ІІ од изреката во ослободителниот дел, под т.1 и 3 по однос на обвинетите Б. Ј. и З. Б., - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.258/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда К.бр.312/09 од 09.12.2009 година во ст.І од изреката, обвинетата Т. Ј.од С. за дејствијата опишани во ст.І т.2 од изреката на обжалената пресуда ја огласил за виновна за две кривични дела “Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ сторени према тужителите Б. и З., за кои дела и изрекол единствена парична казна во износ од 9.177,80 денари. Обвинетите Б. и О. Ј. од С. за дејствијата конкретно опишани во ст.І т.1 од изреката на обжалената пресуда ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према тужителката Т. Ј. за кои дела им изрекол парични казни од по 30 дневни глоби сметано една дневна глоба од по 10 Евра во денарска противвредност од по 611,72 денари или вкупно во денарска противвредност од по 18.351,63 денари. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетата Т. Ј. ја задолжил на приватните тужители Б. Ј. и З. Б. на име трошоци во постапката да плати износ од 18.216,00 денари, а З. Б. и Б. Ј. солидарно на име трошоци во постапката ги задолжил да платат на приватната тужителка Т. Ј. износ од 9.800,00 денари. Во ст.ІІ од изреката на обжалената пресуда обвинетите Б. Ј., Туљаи Ј., З. Б., Г. Ј., А. А. и Т. А. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил до обвиненија дека ги сториле кривичните дела за кои се товарат. Согласно чл.100 и 102 од ЗКП оштетените Т. Ј., Б. Ј., З. Б., Г. Ј., А. А. и Т. А. за остварување на своите имотни правни барања ги упатил на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Основани се истакнатите жалбени наводи на жалителите по однос на тоа дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда во обжалените делови сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна на самата себе и на содржината

на изведените докази во текот на постапката. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при донесувањето на обжалената пресуда во обжалените делови по наоѓање на Овој суд се нејасни, во значителна мера противречни на содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, исказите на распрашаните сведоци меѓу кои посебно на тужителите, поради кое нешто по наоѓање на Овој суд се доведува под сомнение и законитоста на самата пресуда. Имено, за Овој суд нејасно и неприфатливо е образложението на првостепениот суд во својата пресуда дека во конкретниот случај се работело за еден специфичен кривично правен настан и дека во такви прилики и услови ретко можело да се најдат непристрасни сведетели за да потоа утврди фактичка состојба и истата ја заснова токму на исказите на тие сведетели. Првостепениот суд од изведените докази на главен претрес меѓу кои и од исказот на сведетелот Џ. Р., утврдил фактичка состојба во која прифтил за докажано дека обвинетите Т., Б. и О. ги превземале дејствијата конкретно наведени во ст.1 т.1 и 2 од изреката на обжалената пресуда, а за кое нешто истите и ги огласил за виновни. Имајќи го во предвид горе наведеното нејасно е за Овој суд зошто првостепениот суд во осудителниот дел поклонил верба на исказот на сведетелот Џ., додека во ослободителниот дел не поклонил верба на истиот овој сведок и поради недокажаност ги ослободил обвинетите Б. и З., иако од увидот во записникот за главен претрес од 02.12.2009 година произлегува дека во предметниот кривично правен настан учествувале како обвинетата Т., така и обвинетите З. и Б., па нејасно за Овој суд е од кои причини се раководел првостепениот суд при донесувањето на ослободителната пресуда по однос на обвинетите Б. за кривичното дело “Навреда“ и обвинетата З. за кривично дело “Телесна повреда“ и “Навреда“, а сторени према тужителката Т. Ова уште повеќе и поради тоа што и самите обвинети Б. и З. во својата одбрана дадена на главен претрес воопшто не негираат дека ги сториле кривичните дела за кои се товарат, а наместо тоа во изјавената жалба се повикуваат на нужна одбрана, а дали навистина дејствувале во нужна одбрана или не, е прашање на кое првостепениот суд треба да одговори при повторното судење.

Исто така Овој суд ги оцени како основани и жалбените наводи на жалителите по однос на одлуката за трошоците во постапката, како во осудителниот дел по однос на обвинетата Т., така и во ослободителниот дел према обвинетата Т. А., бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд воопшто не ги наведе решителните факти од кои се раководел при донесувањето на одлуката за трошоците во постапката, ниту пак дал образложени причини за трошоците на постапката во осудителниот дел по основ и висина.

Сторените суштествени повреди на постапката на кои укажува Овој суд имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто неможе да се испита и правилната примена на КЗ па затоа следува да пресудата во обжалените делови се укине и предметот во тие делови се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да изврши соочување помеѓу приватните тужители-обвинетите заради утврдување

на тоа кој од нив ја зборува вистината, да ги отстрани сторените суштествени повреди на постапката, така што во образложението на својата одлука да наведе јасно и одредено кои факти од кои докази ги утврдува, на кои докази поклонува верба и зошто, а на кои не и зошто, а по потреба да изведува и други докази, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука. Од напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

9.= Пресуда на «Основен суд Струмица К.бр.848/08 од 15.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.266/10.

«Основниот суд Струмица» со обжалената пресуда К.бр.848/08 од 15.12.2009 година обвинетите Е.Д. од Р., Ц.Л. од с.О. и А.С. од К. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Е.Д. за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, обвинетиот Ц.Л. за кривично дело “Несовесно работење во службата” од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и обвинетиот А.С. за кривично дело “Пустошење на шуми” од чл.226 ст.1 од КЗ, па на тројцата обвинети им изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која на обвинетите Е.Д. и Ц.Л. им утврдил казна затвор во траење од по една година која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело, а на обвинетиот А.С. му утврдил казна затвор во траење од шест месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно секој обвинет поединечно го задолжил да плати на име паушал износ од по 3.000,00 денари, како и солидарно да платат трошоци по постапката износ од 13.659,00 денари во корист на буџетските средства, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената Република Македонија за имотно-правното барање ја упатил на спор.

Од првостепената пресуда останале незадоволни Основниот јавен обвинител од Струмица, бранителот на обвинетиот А.С. од К., адвокатот И.Т. од К., обвинетиот Ц.Л. од с.О.-Р. и обвинетиот Е.Д. од Р. па во навремен законски рок изјавиле жалби.

Основниот јавен обвинител од Струмица со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради погрешно утврдена фактичка состојба. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Обвинетиот Е.Д. преку неговиот бранител, адвокатот Д.М. од Р. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради повреда на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи,

а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Е.Д. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Обвинетиот Ц.Л. преку неговиот бранител, адвокатот Ф. Т. адвокат од Ш. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествени повреди на постапката, погрешно или недоволно утврдена фактичка состојба и поради повреда на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Ц.Л. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Обвинетиот и неговиот бранител бараат да бидат известени за седницата на советот заради присуство.

Бранителот на обвинетиот А.С., адвокатот И.Т. од К. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и недоволно утврдена фактичка состојба и поради погрешна примена на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот А.С. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Обвинетиот и неговиот бранител бараат да бидат известени за седницата на советот заради присуство, но нивното присуство не е задолжително, ниту е нужно.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи во смисла на чл.387 од ЗКП (пречистен текст) ги достави жалбите со списите по предметот до Вишото јавно обвинителство во Штип, кое враќајќи го предметот со писмо Кож.бр 251/10 од 31.05.2010 година го извести судот дека предлог ќе дадат на седницата на советот.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.388 од ЗКП (пречистен текст) закажа и одржа седница на советот на која пристапи Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство во Штип - Олгица Јорданова, обвинетиот Ц.Л. и неговиот бранител, адвокатот Ф. Т. од Ш. На одржаната седница на советот Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип, Олгица Јорданова остана на поднесениот писмен предлог со кој предлага жалбите на Основниот јавен обвинител од Струмица и обвинетите Е.Д., Ц.Л. и А.С. да се уважат, а пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр.848/08 од 15.12.2009 година да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, а поради причините наведени во писмениот предлог Кож.бр.251/10 од 31.05.2010 година.

Бранителот на обвинетиот, адвокат Ф. Т. од Ш. и обвинетиот Ц.Л. лично на седницата на советот, останаа при изјавената жалба, причините наведени во неа и предлогот жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Ц.Л. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Одлучувајќи по жалбите, а по оцена на наводите во истите, обжалената пресуда, доказите и сите списи по предметот, овој суд најде:

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица и на тројцата обвинети дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда е противречена со причините на пресудата, односно со образложението и утврдената фактичка состојба во пресудата. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда покрај другото наведува дека со тоа што е извршена сеча во државна шума спротивно на пропис, обвинетите нанеле значителна штета на Р. М. во вкупен износ од 2.622.000,00 денари. Во утврдената фактичка состојба на страна 9 во образложението на пресудата, првостепениот суд наведува: “Продажна вредност на наведените дрва според извршеното вештачење ориентационо изнесува 163.315,00 денари. Оттука произлегува повеќе од очигледно дека изреката на обжалената пресуда е противречна со утврдената фактичка состојба во поглед на вредноста на исечените дрва од државната шума. Во таа смисла сосема основано се наведува и во жалбата на Основниот јавен обвинител од Струмица и во жалбата на обвинетиот Ц.Л. дека кривичните дела од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и од чл.353-в ст. 3 в.в. со ст.1 од КЗ за да постојат битен елемент е да е нанесена значителна штета. Вака како што прифатил првостепениот суд во изреката на својата пресуда износот од 2.622.000,00 денари навистина претставува значителен износ, меѓутоа износот од 163.000,00 денари наведен во образложението на пресудата или поточно во фактичката состојба претставува поголема вредност и во тој случај одговара на кривично дело од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ или на кривично дело од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. При една ваква состојба повеќе од очигледна е противречноста помеѓу изреката на обжалената пресуда со утврдената фактичка состојба по однос на вредноста на причинетата штета на Р. М. Првостепената пресуда како таква, со вакви недостатоци и противречности е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а исто така неможе да се испита и правилната примена на Кривичниот законик по однос на тројцата обвинети.

Првостепениот суд не ја утврдил висината на штета иако штетата е квалификаторен елемент на кривичните дела што им се ставаат на товар на обвинетите Е. и Ц., односно од висината на штетата се определува и правната квалификација на кривичните дела од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а кои дела им се стават на товар на овие двајца обвинети. По однос на висината на штетата се правени две вештачења од кои едното од професор д.р. П. Т. кој “утврдил“ дека е извршена бесправна сеча само на 58 стебла и ја утврдил штетата во износ од 15.937.800,00 денари. Во второто вештачење извршено од Дипл.ек. З. С. се наведува дека согласно презентираниите списи за големината на утврдената штета никаде точно не била презентирана кубикажата за 89 стебла и затоа презентираната

пресметка од вештото лице е паушален износ на штета од 163.315,00 денари, а не и најточен, бидејќи според ова вешто лице никаде не биле дадени перформансите на сечените дрва (ширина, висина, дебелина), конус на истите, година на старост за да може точно да се прецизира наведената штета. Воопшто не е јасно врз основа на што и врз основа на кои докази првостепениот суд во изреката на пресудата прифатил за утврдено дека штетата на Р. М. изнесува 2.622.000,00 денари. Имајќи го во предвид фактот дека двајцата обвинети се огласени за виновни и тоа Е. за крвично дело од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1, а обвинетиот Ц. за крвично дело од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ каде што квалификаторен елемент е висината на штетата од една страна, а од друга пак првостепениот суд согласно чл.101 ст.2 од ЗКП оштетената Р. М. за оштетното побарување ја упатува на граѓански спор затоа што утврдувањето на точниот износ на нанесената штета би предизвикало одолголвекување на постапката, повеќе од очигледно е дека сето ова ја прави првостепената пресуда нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе си.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, да нареди ново вештачење преку кое на сигурен начин да ја утврди висината на причинетата штета, да го има во предвид фактот дека фирмата “Ц” склучила договор со ЈП М. ш. ПШС П. Р. да врши сеча и таа всушност, фирмата “Ц” во која одговорно лице е обвинетиот А.С. ја извршила сечата на дрвата, па со оглед и на фактот дека навистина биле сечени необележани-немаркирани дрва се поставува прашањето кој го сторил делото “Пустошење на шуми” од чл.226 ст.1 од КЗ, дали обвинетиот А.С. или правното лице “Ц”, на сигурен начин да ги утврди својствата на обвинетите Е.Д. и Ц.Л., посебно да наведе причини зошто овие лица ги смета за службени лица, потоа да утврди дали во критичниот период-во 2007 година наведен во обвинението, обвинетиот Ц.Л. отсутувал од работа и ако бил отсутен да го утврди точниот период на неговото отсуство, како и да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре и на кои се укажува во жалбите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

ПОУКА: Против ова решение не е дозволена жалба.

10.= Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.854/2008 од 21.01.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.279/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.854/2008 од 21.01.2010 год. обвинетите Ј. А. и Н. А., двајцата од С., ги ослободил

од обвинение за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.3 в.в. со чл.22 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските средства на РМ, од кои по правосилноста на пресудата да им се исплати сума во износ од по 4.550,00 денари на бранителите поставени по службена должност -В. М.и А. К., адвокати од С..

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која што повреда овој суд согласно чл.393 од ЗКП внимава по службена должност. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе. Првостепениот суд ги ослободил обвинетите од обвинение за предметното кривично дело врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП - делото за кое се обвинуват не е кривично дело според законот, а во образложението на пресудата наведува дека поради недокажаност ги ослободува обвинетите од обвинение, согласно чл.342 т.3 од ЗКП - дека не можело да се утврди дека обвинетите го превзеле дејствието на извршување според обвинителниот акт. Од друга страна првостепениот суд во утврдената фактичка состојба прифатил дека на критичното место и време оштетената зад себе слушнала гласови на група од три до четири лица и кога дошла на раскрсницата со ул: “С. Н.“ истата скршнала по неа, а слушна како групата која се движи зад неа продолжила да се движи надолу по ул: “К. и М.“, а само едно лице од групата се издвоило и продолжило по неа. Во продолжение на фактичката состојба првостепениот суд прифатил дека лицето кое се движело зад неа се приближила до неа и ја отргнало ташната, односно ја извршило кражбата. Од вака утврдената фактичка состојба првоизлегува дека ниту обвинетите се биле зад оштетената, ниту пак малолетниот Н. Д. е бил тој кој што ја одзел ташната и предметите во неа, бидејќи судот не прифака дека обвинетите биле тие кои ја следеле оштетената ниту малолетниот Н. бил тој кој ја одзел ташната бидејќи зборува само за лица без да ги именува. Наспроти ова првостепениот суд во правните причини наведува дека двајцата обвинети како што гласи описот на обвинението не превзеле никакви дејствија во конкретниот случај при извршување на кражбата над оштетената, бидејќи немале превземено никакво дејствие во извршување на кривичното дело, ниту пак дале некаков придонес како што бара законодавецот, бидејќи сторителот сам се одалечил од групата, сам ја одзел ташната и предметите во неа. Вака утврдената фактичка состојба е контрадикторна сама на себе како од изведените докази, така и по однос на основот на ослободување, а кое нешто е од влијание и за правилната примена на КЗ, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши увид во малолетничкиот предмет према малолетниот Н. Д. од с.Б. - В. во врска со кривично-правниот настан за кој се теретат обвинетите, да го сослуша малолетниот Н. Д. на околности битни за утврдување на релевантните факти - дали истиот превзел дејствие на противправно одземање на ташната на оштетената, дали обвинетите се биле со него

пред да се одземе ташната, дали постоел некаков договор помеѓу нив или евентуално потикнување од страна на обвинетите, да се распраша од каде му е мобилниот телефон, дали истиот е предмет на кражба и од која кражба, да се утврди дали продадениот мобилен телефон марка “С.” на лицето М. Ј. бил предмет на кражба и од каде е тој мобилен телефон. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.808/2009 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.280/10

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.808/2009 од 09.02.2010 год. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ и е осуден на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка во корист на буџетските средства на РМ сума во износ од 4.550,00 денари, кој износ согласно чл.88 ст.4 а во врска со чл.88 ст.2 т.7 од ЗКП однапред и бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на обвинетиот поставен по службена должност, Л. Б., адвокат од С.; на име трошоци на кривичната постапка во корист на оштетеното ДОО “Б.“ Р. сума во износ од 11.400,00 денари согласно чл.88 ст.2 т.7 од ЗКП; 3000 денари на име паушал во корист на буџетските средства на РМ согласно чл.88 ст.3 од ЗКП, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот се задолжува на име надомест на материјална штета на оштетеното ДОО “Б.“ Р. му плати сума во износ од 37.000,00 денари со законска камата на оваа сума сметано од денот на пресудувањето па до денот на конечната наплата, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителните факти по однос на елементите за предметното кривично дело. Имено, во конкретниот случај кривичното дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ се состои од одземање на два портабл компјутери – лаптопа, еден марка “Ацер 5735“ вреден 34.000,00 денари и еден марка “ХП 5670“ вреден 33.000,00 денари, вкупна вредност од 67.000,00 денари. Меѓутоа, со ниту еден доказ не е потврдено дека обвинетиот го сторил делото. По оценка на овој суд вината на обвинетиот првостепениот суд ја утврдува врз основа на претпоставки, што не е дозволено за донесување на осудителна пресуда. Тој во текот на целата постапка негира дека го сторил. За истото не постојат ниту вербални, ниту материјални докази дека

обвинетиот е виден како ја врши кражбата преку непосредно забележување од сведоци, ниту пак такво нешто е докажано со извршената дактилоскопска анализа на траги од папиларни линии бр. 19.9-52857/1 од 01.09.2009 година од МВР. Наведените предмети во обвинението не се пронајдени кај обвинетиот, ниту се пронајдени кај друго лице кое би потврдило дека предметите му ги дал обвинетиот по било кој основ, продажба или отстапување без надомест. Пресудата судот ја има донесено врз основа на изјавата на сведокот Ј. Р. дека критичната ноќ го забележал обвинетиот како се движи во тој реон и од наводното признание на обвинетиот изнудено со блеф од оштетениот И. Ч., кој има личен интерес да го обвинетиот товари дека тој го извршил кривичното дело, кое нешто е неприфатливо за овој суд. Исто така како отежнителна околност е земено претходната осудуваност на обвинетиот за кривични дела против имотот, што не е доказ дека се јавува како извршител на делото и во овој случај. Сето тоа првостепената пресуда ја прави нејасна и неразбирлива и со тоа првостепениот суд сторил суштествена повреда по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Тоа ги прави основани и жалбените наводи на обвинетиот за непотполна и погрешно утврдена фактичка положба.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и утврдени решителни факти кои не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, поради кои фактичката состојба е нејасна и неправилна, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл.376 ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

12.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 47/2010 од 24.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.282/10.

Основниот суд во Струмица, со обжалената пресуда, обвинетиот С Б од с. И го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1.000,00 денари и го задолжил на оштетениот ЕВН М АД С на име надомест на штета да му плати сума од 103.127,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот го сторил

кривичното дело за кое се терети. Од изведените докази во текот на постапката од кои судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетиот токму во тој временски период наведен во изреката на пресудата, го сторил кривичното дело, да од 10.11.2008 година до 09.10.2009 година, противправно да присвојувал електрична енергија, самоволно приклучувајќи го електричното броило инсталирано во куќата на електричната мрежа, сопственост на ЕВН М АД С.

Не се изведувани доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителниот факт и тоа по однос на утврдувањето на точниот временски период на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдувањето на износот кој обвинетиот бил задолжен да го надомести на оштетената ЕВН М АД С, кога од приложените писмени докази се констатира дека од страна на сопственикот на градежната парцела П И, каде обвинетиот градел семејна куќа, било поднесено барање за приклучок уште на 13.05.2008 година, такво барање е поднесено и на 17.07.2008 година, а потоа и на 18.02.2009 година, пред да се изврши контрола од надлежната комисија на ЕВН М на 09.11.2009 година, а периодот од 08.02.2009 година па понатаму до 09.11.2009 година, влегува во критичниот временски период, но по овие барања за приклучок на дистрибутивната мрежа на објектот не било постапено од страна на ЕВН М, па останува нејасно во кој временски период и на кој начин е утврден критичниот временски период кога обвинетиот самоволно се приклучил на електричната мрежа,.

Обвиентиот во своја одбрана наведува и признава дека од јуни месец 2009 година самоволно го приклучил електричното броило, но не и пред тоа, а првостепениот суд не наведувајќи докази врз основа на кои тоа го утврдува, прифаќа дека во ноември месец 2008 година, обвинетиот самоволно директно со кабел се приклучил на столбот од електричната мрежа и користел електрична струја од таму, кога сведетелот сослушан на главниот претрес Г К - контролор во ЕВН „КЕЦ“С изјавил дека при извршената контрола констатирале дека обвинетиот неовластено се приклучил на електричната мрежа, електричното броило не му било пријавено, истото било без дистрибутивни пломби, а немало елементи на кражба на струја, односно премостување на броилото немало, ниту пак поставен кабел пред броилото.

Првостепениот суд единствено износот на вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката бр. 03-3953 од 01.12.2009 година за неовластено преземање на електрична енергија кај потрошувачот СБ од с. И, изготвена од ЕСМ М КЕЦ С, без да биде извршено независно вештачење од вешти лица, кои ќе го утврдат после извршениот увид на лице место реалниот износ на потрошената електрична енергија, со утврдување на бројот и видот на грејните тела, на електричните уреди во домаќинството на обвинетиот, нивната моќност и потрошувачка, точно утврдување на критичниот временски период, дали е извршена пресметката врз основа на цената на струјата во летниот или во зимниот временски период, и ќе се утврди дали обвинетиот во критичното време плаќал некаков надоместок за потрошена електрична енергија.

Сторените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка имале влијание и на утврдената фактичка состојба од

првостепениот суд, која по наша оценка е непотполна и нејасна, и со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ, истата се става под сомнение.

Поради сторените суштествени повреди и нејасната и непотполна фактичка состојба, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

13.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.564/09 од 12.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.290/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот А. Ѓ. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Разбојништво“ од чл.237 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 години и 6 месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.000 денари, како и на име трошоци на кривичната постапка 7.530 денари. Обвинетиот го задолжил да ја надомести материјалната штета на оштетената Г. К. со тоа што ќе и плати 200 евра во денарска противвредност и 1.000 денари за мобилниот телефон.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.8 и т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан и за отстранување на противвречностите во изјавите на сведоците и оштетената што се од значење за утврдување на правилна и целосна фактичка состојба, на која со правилна примена на материјалното право би донел правилна и на законот заснована одлука. Наведените причини за решителните факти во образложението на пресудата се нејасни, противречни со она што е наведено во содржината на исправите и записниците на исказите дадени во текот на постапката што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост. Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда и на доказ на кој не може да се заснова пресуда, односно на извршено препознавање од страна на оштетената врз обвинетиот и сведокот У. А., предложен како очевидец на настанот, кое што препознавање како пред овластените службени лица во просториите на МВР така и во текот на постапката пред првостепениот суд е извршено спротивно на одредбите од чл 246 од ЗКП. Имајќи во предвид дека не постојат сигури докази од кои неспроно би се утврдило дека обвинетиот на начин опишан во изреката на пресудата го сторил кривичното дело што му се става на товар, а извршеното препознавање е на начин спротивен од одредбите на ЗКП,

се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на исказот на оштетената Г. К. која што го опишала начинот на кој што се случил настанот, како и препознавањето од нејзина страна на обвинетиот. Првостепениот суд не ги ценел во доволна мера останатите докази во текот на постапката, така што решителните факти остануваат непотврдени, посебно што од изјавите на сведоците Карадачки В. и Ф. Н. како службени лица во преземањето на дејстија за откривање на сторителот на кривичното дело, не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот Г. е сторител на делото. Имено, сведоците В. и Ф. при извршувањето на службените дејствија во списите во предметот опишале дека информациите за напаѓачот, извршителот на кривичното дело, ги добиле од оштетената и очевидецот на настанот А. А. кој како сведок бил сослушан во истражна постапка и казал дека не знае ништо за критичниот настан. Во текот на постапката при давањето на изјава од страна на сведокот В. било посочено дека сведокот А. не бил тој што бил со оштетената во моментот на извршувањето на делото и како сведок очевидец на настанот го посочиле лицето У. А. што е во спротивност со она што го навеле во поднесената кривична пријава. Во текот на постапката сведокот У. А. бил распрашан од страна на првостепениот суд, меѓутоа тој тврди дека не знае ништо за предметниот кривично правен настан, ниту пак бил на местото на настанот. Заради остранување на ваквите противречности на изјавите на сведоците првостепениот суд требало да изврши соочување помеѓу овластените службени лица како сведоци во текот на постапката и сведоците У. и А. А. предложени како очевидци на настанот.

Имајќи во предвид дека оштетената изјавила дека во ташната што и била одземена од страна на обвинетиот имала 200 евра кои што во моментот не се пронајдени, првостепениот суд требало да утврди дали во кафеаната во која што бил пронајден обвинетиот, истиот искоцкал 200 евра пред доваѓањето на овластените службени лица, за која цел било потребно да сослуша лица очевидци присутни во моментот во местото каде што бил пронајден обвинетиот.

Сите сомневања кои што се појавуваат во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд ја доведуваат во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да повика лица кои биле присутни во моментот во кафеаната каде што е пронајден обвинетиот, како би утврдил дали истиот се коцкал, колку пари потрошил, односно дали може тоа да бидат парите кои што недостасуваат во ташната одземена од оштетената, како и тоа кога тој дошол во кафеаната и колку време се задржал. Да изврши соочување помеѓу оштетената и обвинетиот, имајќи во предвид дека препознавањето на обвинетиот од страна на оштетената, како и на сведокот кој што бил очевидец на настанот не е извршено согласно одредбите од ЗКП. Да утврди точно кога се случил овој кривично правен настан, бидејќи согласно даденото обвинение станува збор за настан кој што се случил на 17.04.2009 година околу 23,15 часот, додека во списите во предметот постои потврда за привремено одземени предмети од

обвинетиот во моментот кога е откриен, а каде како време на составувањето на потврдата за привремено одземени предмети е посочено 23 часот критичниот ден. Тогаш со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и степенот на вина кај него.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

14.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.480/09 од 22.03.2010 година, во делот кој се однесува за обвинетиот Д. Л.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.301/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.480/09 од 22.03.2010 година обвинетиот Д. Л. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Оштетување или повластување на доверители“ од чл.257 ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци и притоа го задолжил да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, како и да плати други трошоци на кривичната постапка во износ од 6.000 денари, а на оштетената ЗЗ“А.“ од с.А. да му го надомести имотно правното барање во износ од 213.680 денари, со законска камата, сметано од 1.01.1998 година, па до конечната исплата.

Со истата пресуда против обвинетото правно лице ДТУ“П.“ ДООЕЛ од С. е одбиено обвинението за кривично дело “Оштетување и повластување на доверители“од чл.257 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ согласно со чл.341 ст.1 т.6 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Неспорно е дека поради неисплатени долгови ПТП“П.“, сега со назив ДТУ“П.“ ДООЕЛ од С., чии сопственик и управител бил обвинетиот, со правосилна и извршна пресуда на Основниот суд во Струмица Пс.бр.324/98 од 5.04.2000 година било задолжено на оштетената ЗЗ“Г. Д.“ од с.А., сега со назив ЗЗ“А.“ од с.А., да и исплати 213.680 денари, со законска камата сметано од 1.01.1998 година.

Според изведените докази, на ден 27.01.2005 година обвинетиот Д. во име на ДТУ“П.“ ДООЕЛ С. склучил договор за цесија за отстапување на побарување, со фирмата “Н.“, чиј сопственик бил тој, а договорот УЗП.бр.406/05 од 27.01.2005 година е заверен кај нотар В. П., со кој договор целиот имот што “П.“ го побарувало по судски одлуки на Основниот суд во Кавадарци и тоа по стопански и извршни предмети, се отстапени на фирмата “Н.“, додека со извршно решение И.бр.411/04 од 6.07.2006 година ПТП“П.“ добива недвижен имот пред судот во Кавадарци, тоа се трафостаница, со трансформатори, дрвени бандери, бетонски столбови, кои со тоа решение на “П.“ му се предаваат во

владение, а после тоа обвинетиот кај истиот нотар В. П. заверува договор за купопродажба под УЗП.бр.825/07 од 7.02.2007 година за истиот имот кој претходно веќе бил отстапен на “Н.” со догоор за цесија, со кој договор тој како купувач, физичко лице, купил имот од ДТУ“П.” кој претходно бил отстапен на “Н”.

Истовремено, заради наплата на побарувањето по погоре цитираната пресуда Пс.бр.324/98 од 5.04.2000 година, ЗЗ“Г. Д.“, односно ЗЗ“А.“ водела извршна постапка пред извршителот С. Г. од С. по извршен предмет И.бр.754/06.

Меѓутоа, според исказот на обвинетиот, даден на главен претрес, што го истакнува и во својата жалба, овој долг спрема ЗЗ“Г. Д.“ бил исплатен и тоа пред склучувањето на договорот за цесија Зав.бр.406/05, склучен со “Н.”, за што од тогашниот директор на задругата М. С. му била издадена потврда. Во врска со тоа на главниот претрес обвинетиот ја приложил таа потврда, за која во записникот е забележано дека истата е “во оригинал“, која судот одбил да ја изведе како доказ, а според која сите побарувања кои биле утврдени со погоре цитираната пресуда од страна на ПТП“П.“ С. биле подмирени.

При ваквата состојба на работите се поставува прашањето дали наведеното побарување на ЗЗ“Г. Д.“ односно ЗЗ“А.“ било исплатено од страна на должникот ПТП“П.“, поради што при повторното судење потребно е првостепениот суд да определи да се изврши вештачење во книговодството на оваа задруга за да се утврди дали навистина е издадена и во книговодството евидентирана оваа потврда, како и тоа дали постои веродостојна документација на кој начин е исплатен долгот на ДТУ“П.“ ДООЕЛ спрема оваа задруга. Исто така, потребно е вештото лице да изврши увид и во книговодството на ДТУ“П.“ ДООЕЛ, за да се утврди дали долгот од 213.680 денари според погоре цитираната пресуда е исплатен, кога и на кој начин тој е исплатен. Во врска со сето тоа при повторното судење потребно е да се сослуша и одговорното лице во ЗЗ“А.“, при што судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, меѓу кои и извршниот предмет И.бр.754/06, по потреба да се изведуваат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да се донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

15.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.301/09 од 04.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.304/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.301/09 од 04.03.2010 год. обвинетиот К. Д. од С. - Р. Г. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во времетраење од 6 (шест) месеци како главна казна и на парична казна во износ од 250.000,00 денари како споредна казна, која да ја плати во рок од два месеци по правосилноста на пресудата, а доколку не ја плати во определениот рок истата ќе се изврши така што за секои започнати илјада денари од паричната казна ќе се определи 1 (еден) ден затвор, со што затворот по

овој основ не може да биде подолг од шест месеци. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетиот е задолжен да плати на име кривични трошкови по постапката сумата од 13.579,00 денари и на име кривичен паушал сумата од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присило извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна и неразбирлива. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот со намера да одбегне целосно плаќање на персонален данок на доход што бил должен да го пресметува и плаќа согласно чл.3, 76 и 95 од Законот за персонален данок на доход во периодот од 2003 год. заклучно со месец Март 2006 год. при исплатата на личните примања, а кој данок се плаќа по одбивка, за 58 до 72 работника не пресметал и не уплатил данок од 208.775,00 денари за 2003, 421.410,00 денари за 2004 год., 337.027,00 денари за 2005 год. и 86.717,00 денари за 2006 год., па не пресметал и не платил персонален данок во вкупен износ од 1.053.929,00 денари.

Во изреката, а и во образложението на пресудта отсуствува опис за основното обележје на кривичното дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ, “Давање лажни податоци за своите приходи или други факти од влијание за утврдување на износот на ваквите обврски“, односно “недоставување задолжителна пријава“, кој пропуст на обвинението претседателот на судечкиот совет на првостепениот суд бил должен да го увиди при испитување на обвинението согласно чл.255 ст.2 од ЗКП и да бара да се постапи по овој член од тужителот.

Во конкретниот случај иако неспорно од наодот и мислењето на вештите лица од Бирото за судски вештачења - С. се утврдува дека обвинетиот затаил персонален данок на доход во износ од 1.168.479,00 денари за предметниот период, односно не го евидентирал во книговодството исплаќањето на дел од платата и на таков начин не пресметал и не платил персонален данок од доход, со оглед да кривичното дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ опфаќа два облика на извршување, не е јасно дали обвинетиот со неплаќањето и непресметувањето на персоналниот данок на доход во критичниот период дал лажни податоци за своите приходи, односно дали со намера да одбегне целосно или делумно плаќање на данок при задолжителна пријава не пресметал и не платил персонален данок на доход.

Поради сторената суштествена повреда се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше да се жалбата уважи и пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ја острани сторената суштествена повреда на постапката, како би можел во текот на постапката да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

16.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.739/09 од 09.03.2010 година, - УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.305/10

«Основен суд во Струмица» со обжаленото решение К.бр.739/09 од 09.03.2010 година, супсидијарниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител В.П. од с.Ч., поднесен преку неговиот полномошник М.Г., адвокат од С., против обвинетиот З.А.од с.Н.М., за кривично дело “Давање на лажен исказ” по чл.367 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, го отфрлил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител В.П. дека првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.85 ст.4 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што првостепениот суд утврдил дека оштетениот како тужител го примил решението од овластениот тужител на ден 30.10.2009 година, а супсидиерниот обвинителен предлог го поднел во судот на ден 09.11.2009 година. Овие факти се неспорно утврдени од страна на првостепениот суд, а не ги оспорува ниту жалителот сега во жалбата. Меѓутоа, првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение во конкретниот случај го немал во предвид фактот дека последен ден за поднесување на супсидиерниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител истекува на ден 07.11.2009 година, а тоа бил неработен ден-сабота. Како што е веќе погоре наведено оштетениот како тужител супсидиерниот обвинителен предлог го поднел на ден 09.11.2009 година, па имајќи ја во предвид напред наведената одредба, рокот се продолжува до следниот работен ден, а следен работен ден во конкретниот случај е понеделник-09.11.2009 година кога оштетениот како тужител го поднел супсидиерниот обвинителен предлог до судот. Раководејќи се од напред наведените причини првостепениот суд погрешил кога обжаленото решение го донел отфрлајќи го супсидиерниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител како ненавремено поднесен. Затоа овој суд уважувајќи ја жалбата на оштетениот како тужител го укина обжаленото решение и одлучи постапката по супсидиерниот предлог на оштетениот како тужител В.П. од с.Ч. против обвинетиот З.А.од с.Н.М. за кривично дело “Давање лажен исказ” од чл.367 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ да продолжи.

17.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.490/09 од 15.02.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.309/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.490/09 од 15.02.2010 год. обвинетиот С. З. од с.Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил две кривични дела и тоа кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна

повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Д. М.од З., бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Согласно чл.93 ст.3 в.в. со чл.89 ст.2 од ЗКП го задолжил приватниот тужител Д. М. од З. на обвинетиот З. С. да му ги надомести трошоците на кривичната постапка во вкупен износ од 12.036,00 денари.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржините на исправите. Имено, неспорен е фактот дека критичниот ден 03.05.2009 год. приватниот тужител се здобил со телесна повреда конкретно наведена во лекарското уверение издадено на негово име, така што во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да се впушти во изведување и на други докази од кои со сигурност ќе може да утврди како приватниот тужител се здобил со оваа телесна повреда. Самиот факт што лекарското уверение не било платено, а поради кое нешто и не било заверено во надлежните служби сето ова воопшто не може да биде од влијание за вистинитоста и законитоста на истото, како и да предизвика сомнение по однос на неговата содржина.

Сторената суштествена повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи и не се утврдени сите решителни факти од овој кривично-правен настан, поради што и фактичката состојба е нејасна и непотполна. Имено првостепениот суд ги извел материјалните докази, односно медицинската документација на име на приватниот тужител, во која е констатирана телесна повреда, но на овој доказ судот не поклонила верба со образложение дека предметниот материјален доказ т.е. лекарското уверение за судот не претставувал валиден доказ, а кое образложение за овој суд е неприфатливо, од причина што лекарското уверение содржи потпис и печат на овластено лице, а уште повеќе и поради тоа што лекарското уверение е исправа која е во правна сила се додека не се докаже дека истата е фалсификувана.

Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да изведе и други докази од кои со сигурност ќе утврди за каков вид на телесна повреда се работи, каде истата била лоцирана, кога била нанесена, карактерот на повредата, од што била нанесена, дали телесната повреда која ја здобил приватниот тужител произлегува од овој кривично-правен настан и е резултат на дејствието на обвинетиот или истата е нанесена како резултат на самоповредување, притоа имајќи ги во предвид нарушените меѓучовечки односи помеѓу приватниот тужител и обвинетиот, а по потреба да изведува и други докази со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

18.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.842/08 од 01.02.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.311/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.842/08 од 01.02.2010 година, обвинетиот М. Д. од с.Б. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривичо дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.1 од КЗ, а согласно чл.102 од ЗКП оштетената Н. Ј. за остварување на своето оштетно барање ја упатил на спор. Трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства согласно чл.93 ст.1 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основан е истакнатиот жалбен навод на Основниот јавен обвинител дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречана на содржината на изведените докази во текот на постапката. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на Овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, исказите на распрашаните сведоци, меѓу кои посебно изјавата на сведокот Р.Ѓ.шумочувар во ЈП М. Ш., исказот на сведокот С. Н., а посебно и исказот на оштетената Ј., поради што и се доведува под сомневање законитоста на самата пресуда.

Основани се жалбените наводи и по однос на погрешно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на Овој суд, првостепениот суд погрешно од изведените докази утврдил дека во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот, на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Имено, првостепениот суд во целост пресудата ја заснова на одбраната на обвинетиот кој што тврди дека критичниот ден воопшто не бил на местото на настанот за да би можел да го изврши предметното кривично дело, затоа што уште од рано наутро околку 07,00 часот па се до некаде околу 20,00 часот бил на дрва заедно со сведоците Н. Г. и Б. М.. Неговата одбрана ја потврдиле претходно наведените сведоци како и останатите сведоци на кои судот им поклонил целосна верба, меѓутоа по наоѓање на Овој суд изјавите на овие сведоци во целост се противречни и контрадикторни со исказите на оштетената и сведокот С. Н., кои што сосема идентично, јасно и прецизно опишале како се случил овој кривично правен настан, давајќи детален и прецизен преглед на дејствијата превземени од страна на обвинетиот во критичниот момент. Во прилог на горе наведеното е и изјавата на свидетелот Р. Ѓ.-шумочувар во ЈП М. Ш. кој што изјавил дека обвинетиот Д. заедно со сведоците Г. и М. ги затекнал некаде околку 11,00 часот на планината Е.,

меѓутоа имајќи го во предвид времето на случување на овој кривично правен настан односно 14,00 часот, јасно упатува на фактот дека обвинетиот Д. критичниот ден иако бил на дрва сепак имал можност да се врати во селото во 14,00 часот кога се случил овој кривично правен настан и да ја нападне оштетената Ј., бидејќи местото било одалечено 3 до 4 км од с.Б. така што во конкретниот случај му било потребно околу 1,5 часа одење по патека. Во прилог на начинот на кој што се случил овој кривично правен настан, а кој што конкретно го опишуваат оштетената и сведокот Н. С. е и приложената лекарска документација на име на оштетената како и непосредниот распит на вештото лице Д-р. Г. А., дека оштетената од овој кривично правен настан се здобила со тешка телесна повреда за која истиот изјавил дека може да настане како резултат на дејство на удар со тврд предмет односно со употреба на поголема сила и како последица на паѓање, односно е допуштена можност да оштетената повредата ја здобила како резултат на против правното дејствие превземено од страна на обвинетиот Д..

Имајќи го во предвид погоре изнесеното, а посебно и изјавата на оштетената, сведоците С. Н. и Р. Ѓ. како и лекарската документација издадена на име на оштетената, по наоѓање на Овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, а поради кое нешто неможе да се испита правилната примена на КЗ па затоа следува да обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, а доколку постои повторно контрадикторност во изјавите на некој од сведоците да изврши нивно меѓусебно соочување како и повторно да ја сослуша оштетената во врска со сите поединости и детали од овој кривично правен настан, а по потреба да изведува и други докази од кои со сигурност ќе може да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, за да може да утврди правилна и целосна фактичка состојба на која со правилна примена на материјалното право да утврди дали обвинетиот Д. го сторил кривично дело за кое се товари, односно дали во неговите дејствија се содржани објективните и субјективните елементи на битието на предметното кривично дело и потоа да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.190/2010 од 23.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.332/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.190/2010 од 23.04.2010 година обвинетиот Р. Ж. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.1 од КЗ за кое му одмерил 10 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра во денарска противвредност од 614 денари па го осудил на парична казна во износ од 6.140 денари, а воедно го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000 денари. Согласно чл.101 од ЗКП обвинетиот го задолжил

на име надомест на материјална штета на оштетениот ЕВН Македонија. АД-Скопје КЕЦ Струмица. да плати износ од 148.038 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на побиваната одлука по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Ж. Р. од С. во временскиот период од 17.08.2009 година до 17.02.2010 година, со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети, во својата семејна куќа лоцирана на ул.“Н.“ бр.59 го отстранил третиот мосник на електричното броило марка “И.“ со сериски број 8069953 за да не се евидентира во броилото целокупната потрошена електрична енергија, туку само делумно, со што на ЕВН Македонија. АД-Скопје, КЕЦ Струмица., одзел таква во количина од 28.172 кв.часови, остварувајќи имотна корист од 148.038 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Г.Н. и М. Б., одбраната на обвинетиот како и од пресметката за неовластено превземена електрична енергија. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти, а кое нешто пресудата ја прави нејасна, неразбирлива, бидејќи таквата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на постапката, врз основа на кој судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело кое му се става на товар, односно дека во периодот од 17.08.2009 до 17.02.2010 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдувањена решителните факти како по однос на времето на сторувањето на кривичното дело, така и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил и за кој износ со првостепената пресуда е задолжен да му го надомести на оштетеното ЕВН Македонија. Имено, првостепениот суд количината на одземената електрична енергија, како и вредноста на истата ја утврдил единствено од пресметката за неовластено превземање електрична енергија, како и од изјавата на сведокот М., а притоа видно од увидот во истата, произлегува дека при изготвувањето на оваа пресметка воопшто не била земена во предвид стварната состојба, а кое нешто било потребно со цел да се утврди реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. Во конкретниот случај, со оглед на тоа дека вредноста на противправно одземената електрична енергија претставува конститутивен елемент на предметното кривично дело, првостепениот суд бил должен да изведува и други докази од кој со сигурност би можел да ги утврди овие решителни факти, односно бил должен да нареди независно вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема, кое пред се треба да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во своето

домаќинство, нивната мокност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период, како и сметките од претходните години кој ги плаќал обвинетиот за истиот период за кој се обвинува.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на овој суд, како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на обвинетиот, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на оваа пресуда.

20.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.223/09 од 13.04.2009 год.,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.366/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.223/09 од 13.04.2009 год. го отфрлил обвинителниот предлог на оштетениот како тужител М. С. поднесен преку законскиот застапник П. С.од с.П., против обвинетиот Д. П.од с.П., за кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето имотот во сообраќајот“ по чл.300 ст.3 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на доказите, како и поради тоа што не се изведувани доказите на главен претрес во контрадикторна постапка, а кои докази се наведени во предлогот на оштетениот како тужител, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба кога прифатил за утврдено дека во конкретниот случај непостоееле докази за основано сомнение дека обвинетиот го сторил делото што му се става на товар. Имено, овој заклучок првостепениот суд го извел од доказите во Ко.бр.804/07 на ОЈО - Струмица, записник случена сообраќајна несреќа на ден 14.09.2007 год. од увид на лице ОИД бр.94/07 од иста дата со прилог на скица од увид на лице место бр.5467/07, фотодокументација на број 13 фотографии, отпусно писмо од Клиниката за детска хирургија - С. од 03.10.2007 год, изјавите на оштететниот С. М., сведоците С. Т., Д. В., З. А. дадени на записник пред судот по ОИД бр.94/07 и од вештачењето на вештото лице сообраќаен инженер Ж. Г. од Јануари 2009 год. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Д. П. со ништо

не извршил пропуст од прописите за безбедно управување со возилото и утврдува дека обвинетиот не постапил спротивно на чл.37 ст.1 од ЗБСП, за кои со поднесеното суспендијарно обвинение се обвинува дека ги прекршил, ниту пак дека постапил спротивно на било која одредба од тој закон, односно не постојат докази дека основано е сомнителен за делото кое му се става на товар.

Ваквото наоѓање на првостепениот суд не може да се смета за правилно покрај неспорниот факт дека малолетното дете од сообраќајната незгода се здобило со повреда на черепот, како и во делот на абдоменот, а со оглед на изложената состојба, постојат доволно индиции кои спротивно на наоѓањето на првостепениот суд укажуваат дека обвинетиот е основано сомнителен дека извршил повреда на прописите за безбедноста на сообраќајот на патиштата. Основано се тврди во жалбата дека причините кои се наведуваат во нападнатото решение за решителните факти се во спротивност со содржината на доказите, кои постојат во списите на предметот, што пак од своја страна ги доведува под значително сомнение утврдените решителни факти.

При повторното одлучување, првостепениот суд ќе треба да закаже и одржи главен, јавен и усмен претрес на кој во контрадикторна постапка да ги изведе доказите наведени во обвинението на оштетениот како тужител, да даде оценка за нивната веродостојност, бидејќи доказите можат да бидат предмет на оценка само доколку се изведени на главен претрес. Откако ќе постапи по укажувањето на овој суд, првостепениот суд ќе може да утврди дали обвинетиот го сторил делото или не и да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

**21.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.491/09 од
05.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд
Штип Кж.бр.368/10.**

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.491/09 од 05.02.2010 год. обвинетиот Т. Л. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол кривична санкција - алтернативна мерка условна осуда, со која му утврдил казна затвор во времетраење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во временскиот период од 1 (една) година по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Согласно чл.49 ст.2 од КЗ казната ќе се изврши доколку обвинетиот во временски период од 3 месеци по правосилноста на пресудата не ги плати заостанатите издршки во вкупен износ од 76.500,00 денари. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетиот е задолжен да плати на име кривичен паушал сума од 2.000,00 денари, согласно чл.89 ст.2 т.7 од ЗКП да плати на име трошоци за застапување на полномошникот на законскиот застапник на оштетените Н. Ц. Л., адвокат С. Д. од С., износ од 8.282,00 денари, а согласно чл.102 од ЗКП на оштетените малолетни И. и С. Л., преку нивниот законски застапник нивната мајка Н. Ц. Л. од С. на име имотно-правно побарување да ја исплати сумата од 76.500,00

денари.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива. Во конкретниот случај во изреката не е наведено точно за кој период обвинетиот одбегнувал да дава издршка на своите малолетни деца. Во изреката на првостепената пресуда е наведен само почетниот период од 01.10.2008 год., но не е наведено до кога. Од тие причини е неразбирливо за кој период на неисплатена издршка обвинетиот е задолжен со имотно-правно побарување во износ од 76.500,00 денари.

Основан е жалбениот навод дека е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.9, бидејќи во обвинителниот предлог дејстието на извршување на обвинетиот се однесува за период од 01.10.2008 год. до денес, а денот на пишување на обвинителниот предлог е 31.07.2009 год., а од увидот во списите на предметот се гледа дека обвинението до крајот на главниот претрес не е изменето. Во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека утврдувал заостанат износ на неплатена издршка заклучно со 31.01.2010 год., од што произлегува дека е пречекорено обвинението.

Поради сторените суштествени повреди на ЗКП утврдената фактичка состојба е нејасна, поради што првостепената пресуда е укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

Првостепениот суд при повторното судење треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.47/09 од 02.04.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.4/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.47/09 од 02.04.2009 год. обвинетиот Б. К. од Р. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати пашал во износ од 2.500,00 денари, како и трошоци по постапката во износ од 4.550,00 денари, а се во корист на буџетските средства, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот “Ј.“ Р. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Фактичката состојба која што ја утврдил првостепениот суд се

доведува под сомнение бидејќи се заснова единствено на изјавата на сведокот В. А., дадена во текот на истрагата каде наведува дека при неговата средба со обвинетиот Б. и малолетниот П. на ден 26.07.2008 год., обвинетиот Б. од сведокот В. побарал хебла за да врши кражби, а обвинетиот му понудил и на сведокот В. да дојде со него за да вршат кражби, но тој одбил, но се договориле В. да му даде една хебла на обвинетиот Б., по што тој ја ставил до ѕидот на објектот “Х.” од каде што обвинетиот ја зел и ја извршил кражбата. После неколку дена сведокот В. ја побарал хеблата од обвинетиот, а тој му рекол да ја заборава хеблата, да не ја споменува повеќе хеблата, бидејќи била фрлена и да не зборува така преку телефон, бидејќи можеби прислушувале.

Меѓутоа, по оцена на овој суд само врз основа на една ваква општа изјава на сведок не може да се донесе осудителна пресуда при непостоење на други материјални и вербални докази. Имено, обвинетиот не е затечен при извршување на кривичното дело, не постојат очевидци на настанот и траги од извршување на кривичното дело, кај обвинетиот не се пронајдени паричните средства кои што се противправно присвоени критичниот ден од оштетениот, ниту пак кај обвинетиот е пронајдена хеблата, со која според обвинителниот акт била насилно отворена вратата од аптеката “М. л. 7” во С. Од друга страна сведокот В. на главниот претрес ја менува својата изјава, наведувајќи дека ја зел хеблата од дома, ја ставил во ракавот со намера да се тепа со лицата - децата Ј. и С. од Р. и истата ја сокрил во објектот “Х.”. Откако ја оставил хеблата, пак се вратил, ја зел хеблата и видел како во пресрет му доаѓаат Ј. и С. Малолетниот П. стоел во близина на Интернет кафето, а кога В. ја извадил хеблата, малолетниот П. му ја одзел. Во контекст на ова е и исказот на малолетниот П. С., кој наведува дека ја зел хеблата од В. А. и тоа во моментот кога В. сакал да се тепа со едни деца, а тој ја зел и ја фрлил во реката. Телефонските јавувања помеѓу обвинетиот Б. и сведокот В. по оцена на овој суд не можат да го утврдат фактот дека обвинетиот Б. се договарал со обвинетиот В. околу давање на хеблата заради вршење на кражба, бидејќи истите се познавале, се дружеле во Интернет кафето и заедно играле карти и врз основа на листингот не може да се утврдува кривичната одговорност кај обвинетиот, имајќи во предвид фактот дека не може да се дознае содржината на нивниот разговор, а според листинзите последен контакт меѓу обвинетиот и сведокот В. бил на неколку дена пред датумот кога е извршена кражбата, т.е. на 20.07.2008 год. Од друга страна ни сведокот П. С. во својот изказ не потврдува нити тиј да бил заедно во кражба со обвинетиот Б. нити Б. да му кажувал нешто конкретно во врска со кражбата за која се обвинува.

Од сите овие причини, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, па врз основа на сето тоа да утврди дали постои кривична одговорност кај обвинетиот за кривичното дело за кое се терети или не. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази доколку евентуално се укаже на нив, заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во

изреката.

23.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.245/98 од 09.04.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.418/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.245/98 од 09.04.2010 год. обвинетиот М. С. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Измама“ по чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, при што му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 (една) година не стори друго кривично дело. Исто така првостепениот суд утврдил утврдената казна затвор да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година сметано од правосилноста на пресудата не ја надомести причинетата штета во износ од 17.940 евра. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 4.000,00 денари, на име трошоци на постапката износ од 2.340,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од изведените докази во текот на доказната постапка првостепениот суд утврдил дека обвинетиот М. С. од С. на ден 27.11.1995 год. и на ден 30.11.1995 год. со намера за себе да прибави противправна имотна корист го довел и одржувал во заблуда оштетениот В. Т. од С. и со лажно прикажување на факти дека е во можност преку ГП “Г.“ - С. да му купи стан го навел оштетениот на штета на својот имот за сума од 57.000 ГМ или во денарска противвредност од 1.500.000,00 денари држејќи го за цело време во заблуда со издавање на потврда дека во ГП “Г.“ - С. му има уплатено една од ратите од 100 % на износ од 2.339.069,00 денари за продавање на стан во С., меѓутоа до купување на станот воопшто не дошло, а ниту пак дошло до враќање на парите. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд ваквата фактичка состојба која ја утврдил првостепениот суд воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка. Ова од причини што од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот М. С. и оштетениот В. Т. при чиста свест и здрав разум без примена на сила и закана склучиле на ден 27.11.1995 год. договор за заем на девизи и на ден 30.11.1995 год. договор за заем на заробени девизи и притоа како договорни странки се согласиле и обврзале со сите права и обврски кои произлегуваат од овие договори. Потврдата со која обвинетиот М. наводно го држел во заблуда оштетениот В., дека во ГП “Г.“ - С. му има уплатено една од ратите од 100 % на износ од 2.339.069,00 денари за продавање на стан во С., не претходела на погоре наведените договори за заем на девизи, бидејќи истата била издадена скоро една година подоцна, поточно на ден 03.09.1996 год., а обвинетиот М. оваа потврда му ја дал на оштетениот В. со цел да го подмири својот долг кон оштетениот. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај од материјален аспект се поставува прашањето за овој суд дали воопшто постојат елементите на кривичното дело “Измама“ од чл.247

ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ или во конкретниот случај станува збор за граѓанско - правен однос, односно должничко -доверителски однос помеѓу сега обвинетиот и оштетениот. Имено, за да постои кривичното дело “Измама“ треба да постои лажно прикажување на факти, кои како такви би предизвикале заблуда кај оштетениот и како последица на таквата заблуда тој да одлучил да даде нешто од својот имот, со кое би се оштетил, а притоа за тоа да не бил свесен, а за такво нешто во конкретниот случај не може да стане збор, бидејќи оштетениот му ги позајмил девизите на обвинетиот, не принудуван од никој, при чиста свест и здрав разум, а не како резултат на лажно прикажување на факти.

Исто така од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот М. С. од С. преку неговиот бранител поднел барање за повторување на кривичната постапка правосилно завршена со пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр.245/98 од 31.05.2004 год., а донесена во отсуство на обвинетиот, кое барање Основниот суд во Струмица го уважил и го донел решението К.пов.бр.3/08 од 26.02.2008 год., со кое дозволил повторување на кривичната постапка во корист на осудениот М. и притоа определил нов главен претрес. Меѓутоа и определениот нов главен претрес бил одржан во отсуство на обвинетиот М., па имајќи го во предвид горе наведеното од процесен аспект се поставува прашањето за овој суд дали во конкретниот случај постоеле законски услови за одржување на новоопределениот главен претрес, повторно во отсуство на обвинетиот М.. Исто така од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека оштетениот В. Т. дал изјава заверена кај нотар со содржина дека истиот е обештетен, односно дека долгот кој му го должел обвинетиот М. бил компензиран, поради што и истиот му предложил на судот да донесе решение за запирање на кривичната постапка, а која изјава била дадена со цел да му послужи на осудениот М. како нов доказ со кој би се поткрепиле фактите врз основа на кои се засновало барањето за повторување на кривичната постапка. При една таква состојба на работите, а со оглед на тоа дека кривичното гонење против обвинетиот М. го превзел оштетениот како супсидијарен тужител, потребно е судот да изврши увид во уписникот за заверка на потпис бр.1208/09 од 13.02.2008 год., кој го води нотарот Р. П. од С., а со цел да се утврди веродостојноста на оваа изјава, во која оштетениот практично изјавил дека се откажува од кривичното гонење према обвинетиот.

Поради сите овие претходно наведени причини не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, ќе може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од страна на оштетениот -супсидијарниот тужител преку неговиот полномошник, првостепената пресуда се побива само по однос на висината на оштетното побарување, а бидејќи овој суд одлучи пресудата да ја укине по службена должност, во конкретниот случај жалбата изјавена од оштетениот-супсидијарниот

тужител е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

24.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 604/2006 од 13.04.2009 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел), - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.463/10.

«Основниот суд Струмица » со обжалената пресуда К.бр.604/2006 од 13.04.2009 година, под ст.І од изреката, обвинетата Ж. Ј. од С. ја огласил за виновна за кривично дело „Надрилекарство“ од чл. 209 од КЗ и ја осудил на казна затвор во траење од една година и на парична казна во износ од 5.000 евра, во денарска противвредност од 307.000,00 денари. Воедно ја задолжил да плати на име паушал износ од 4.000,00 денари.

Под ст.ІІ од изреката, против обвинетата Ж. Ј. го одбил обвинението согласно чл. 341 т.3 од ЗКП, а в.в. со чл. 107 ст.1 т.5 и чл. 108 ст.5 од КЗ, за кривично дело „Употреба на исправа со невестината содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ. Согласно чл. 493-а од ЗКП од обвинетата се одземени диплома бр. . и рег.бр., извадок од Факултетска главна книга за положени испити бр. . и Сертификат Мус.бр...

Поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштствени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда под ст.І од пресудата, во осудителниот дел е неразбирлива. Имено, неразбирливоста на изреката на нападната пресуда се состои во тоа што во неа првостепениот суд не го навел точно времето на извршувањето на кривичното дело “Надрилекарство“ од чл.209 од КЗ. Конкретно, во изреката на првостепената пресуда под ст.І од истата е наведено дека обвинетата Ж. Ј. е виновна затоа што од 20.12.2005 година со решение за респределување на ПЗО ЗД “М. т. А. “ С. лекува болни и дава медицинска помош како лекар специјалист по интерна медицина иако нема завршено медицински факултет, меѓутоа не е наведено во изреката времето до кога обвинетата лекувала болни и давала медицинска помош.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одреби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата и имаат влијание да неможе да се испита нападнатата пресуда во обжалениот дел по однос на основите погрешно и нецелосно утвредена фактичка состојба и повреда на Кривичниот законик.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да ги оцени, задолжително да ги отклони сторените суштествени повреди на одребите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на кои укажува овој суд погоре, со тоа што во изреката на пресудата да биде наведено времето на сторувањето на кривичното дело што и се става на товар на обвинетата, па откако ќе постапи по овие

укажувања ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно судење, жалбата на обвинетата по однос на одлуката за казната е безпредметна.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

25.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.250/2007 од 05.05.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.464/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.250/2007 од 05.05.2010 год. обвинетите В. К.и К. П. , двајцата од С., го огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое го осудил В. К. на казна затвор во траење од 1 (една) година, а обвинетиот К. П. согласно чл.46 од КЗ на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, во која казна затвор на двајцата им се засметува времето поминато во притвор од 20.02.2007 год. до 12.03.2007 год. Воедно ги задолжил двајцата обвинети да платат на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 46.390,00 денари, од кој износ од 11.050,00 денари однапред да му бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на двајцата обвинети, адвокат С. Џ., поставен по службена должност во текот на истрагата, двајцата да платат на име пашал сума во износ од по 4.000,00 денари, двајцата обвинети да платат на име надомест на штета на оштетениот ОУ „Д. Г.“ од с.К. сума во износ од 45.200,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Предлогот на ОЈО Струмица од обвинетиот В. К. да се одземе ПМВ „М. А.“ судот го одбива како неоснован и по правосилноста на пресудата ова возило да биде повратено на обвинетиот В. К.од С.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл.356 ст.1 т.5 од ЗКП со донесената пресуда, бидејќи при изречувањето на кривичната санкција на обвинетиот К. П. ги пречекорил овластувањата што ги има според КЗ.

Во чл.46 ст.1 од КЗ е пропишано како се одмерува казна на осудено лице т.е. дека казната на такво лице се одмерува со примена на одредбите на чл.44 од КЗ (стек на кривични дела). Во конкретниот предмет првостепениот суд не постапил така, но обвинетиот К. го осудува согласно чл.46 од КЗ на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, без притоа во изреката и образложението да наведе по која пресуда е правосилно осуден и на колкава казна и без притоа да утврди казна за новото кривично дело, па со примената на чл.44 од КЗ да изрече единствена казна за сите кривични дела.

Токму поради изнесеното првостепениот суд ги пречекорил овластувањата кои ги има по КЗ, бидејќи при исполнети законски услови од чл.46 од КЗ неправилно ја изрекол казната затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци.

Ова повреда има допринос да изреката на пресудата биде нејасна и неразбирлива.

По оцена на овој суд постои и нецелосно утврдена фактичка состојба, што прилегува од нецелосното вештачење. Имено по оцена на овој суд не е јасно дали покрај користената метода на Раманска спектроскопија, дали постојат и други методи во науката за форензична анализа на боите, дали користената метода од вештото лице е најсигурна метода во науката, дали до колку се изврши анализа на предметната боја која вештото лице ја вештачело со некоја друга метода која постои во науката би се добиле исти резултати дека пронајдената боја на металната каса е идентична со неспорната жолта бојата земена од ПМВ “М. А.”, сопственост на обвинетиот В. К. Со одговор на поставените прашања од вештото лице би се остраниле сомневањата на обвинетите изразени преку нивните бранители по однос на извршеното вештачење, а воедно врз основа на чл.14 од ЗКП обврска на судот е да вистинито и наполно ги утврдува фактите кои се од важност за донесување на законита одлука.

Сторената повреда е од апсолутен карактер и затоа следуваше да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по наведените укажувања, да го повторно распраша вештото лице, како би можело по повторното изведување на сите докази и нивната целосна анализа и оцена да донесе една законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на пресудата.

26.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.816/08 од 02.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.465/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.816/08 од 02.03.2010 год. обвинетите С. Б.и К. Б. С., двајцата од С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Б. за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.1 од КЗ, а обвинетата К.за кривично дело кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.1 в.в. со чл.24 од КЗ, за кои дела им изрекол условна осуда, при што им утврдил казна затвор во траење од по 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Согласно чл.89 ст.2 од ЗКП ги задолжил обвинетите на име трошоци на кривичната постапка солидарно да платат износ од 570,00 денари, а на име паушал да платат сума од по 3.000,00 денари. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот А. Ѓ. од С. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод на обвинетите да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од

ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти се нејасни и противречни.

Основан е и жалбениот навод на обвинетите по однос на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд при повторното судење повторно не утврдил со сигурност дали навистина оштетениот Ѓ. бил во заблуда, имајќи ја притоа во предвид изјавата на сведокот П. Х., изјавата на сведокот П. Ѓ. и изјавата на сведокот Д. Д., како и одбраните на обвинетите. Ова од причини што сведоците Ѓ. и Х. му кажале на оштетениот Ѓ. уште пред тој да го купи предметното возило од обвинетиот Б. дека има проблеми околу сопственоста, а на кое нешто оштетениот Ѓ. им рекол дека сепак ќе го купи возилото за да се вози на работа и во С. Во оваа насока е и изјавата на сведокот Д. Д., кој е син на сопственикот на предметното возило, а во моментот покоен, од кој обвинетиот Б. го купил возилото, меѓутоа имал проблем околу преносот на сопственоста, со оглед на тоа дека не била покрената оставинската постапка. Имајќи го во предвид горе наведеното се поставува прашањето што е тоа што лажно му го прикажувал обвинетиот Б. на оштетениот Ѓ., кои факти истиот ги прикрил и со што обвинетиот Б. го одржувал во заблуда оштетениот Ѓ. Меѓутоа, првостепениот суд на ваквите искази дадени од страна на сведоците Г. и Х. П. не поклонил верба, со образложение дека истите биле пристрасни и биле дадени со цел да им се помогне на обвинетите да ја одбегнат кривичната одговорност. Наспроти ова првостепениот суд во целост поклонил верба на исказите на оштетениот и сведокот О. - мајка на оштетениот. Во конкретниот случај првостепениот суд исказот на сведокот О. би требало да го стави на посебна анализа и оценка, од причини што оштетениот воопшто во текот на целата постапка не споменал дека сообраќајната дозвола обвинетиот Б. му ја дал во неговиот дом во присуство на неговата мајка, а ова го изјавил при повторното судење.

Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд и повторно со сигурност не утврдил дали навистина оштетениот Ѓ. бил во заблуда по однос на околноста за сопственоста на возилото “С. М.” со рег. бр. ... , поради што и повторно првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите Б. и К. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетите го сториле предметното кривично дело за кое се товарат.

Поради овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, а по потреба да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, да преотцени дали во конкретниот случај не станува збор за облигационен однос, па со правилна примена на КЗ да може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен Струмица К.бр.292/09 од 17.05.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.466/10.

Со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 17.05.2010 година под ст.1 од изреката, обвинетиот С.И. од с.С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.4 в.в. со ст.3 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 години. Притоа одлучил во изречената казна затвор да му се засмета времето поминато во притвор. Обвинетиот го задолжил да плати во корист на буџетските сретства на име паушални трошоци 2.000,00 денари и на име трошоци на кривичната постапка 41.150,00 денари. Воедно го задолжил да им плати на оштетените Б., Б., Т. и З.Л.и од с.Ч. сума од 26.000,00 денари согласно чл.89 ст.2 т.8 од ЗКП. За имотното правно побарување на оштетените за надомест на материјална и нематеријална штета, прифатил дека е основано и одлучил да донесе дополнителна пресуда. Со истата пресуда под ст.2 од изреката, обвинетиот П. Ѓ. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ по чл.131 ст.4 в.в. со ст.3 и со чл.22 од КЗ. Трошоците по постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските сретства од кои на обвинетиот веднаш по правосилноста на пресудата да му бидат исплатена сума од 12.960,00 денари. Оштетените за надомест на материјална и нематеријална штета спрема обвинетиот Ѓ. П. ги упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текњст) од причина што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Воедно изведените докази во текот на постапката не ги ценел правилно и целосно како резултат на што наведените причини во образложението на пресудата од кои што се раководел при одлучувањето немаат целосна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд анализирана во корелација со изведените докази во текот на постапката по наоѓање на Овој суд е нецелосна и е заснована на недоволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден околку 17,00 часот во планината Огражден во атарот на с.Ч., пред шумската барака на Шумското стопанство “Б“ по претходна вербална расправија обвинетиот С.И. со умисла, свесен дека со неговото дејствие ќе му нанесе повреда на оштетените го удрил со тупаница Л. М. во пределот на главата од кој удар истиот паднал на земјата и се задобил

со тешка телесна повреда од која што на ден 03.05.2010 година починал. Врз основа на одбраната на обвинетите, изјавите на распрашаните сведоци, како и наодот и мислењето од извршеното вештачење од Институтот за судска медицина во С., првостепениот суд прифатил дека тешката телесна повреда која што предизвикала смрт кај оштетениот била задобиена од ударот со тупаница од страна на обвинетиот С.И.. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот П. Ѓ. на местото на настанот дошол откако оштетениот бил удрен и паднат на земјата по настанатата расправија, така што истиот учествувал само во моментот кога се обиделе да го осветат. Обвинетиот П. Ѓ. не учествувал во физичкиот напад, поради што согласно чл.368 т.3 од ЗКП истиот го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.4 в.в со ст.3 и чл.22 од КЗ. Мегутоа, ваквата констатација на првостепениот суд не е поткрепена со изведените докази во текот на постапката.

Првостепениот суд не ја ценел во доволна мера изјавата на клучниот сведок на овој кривично правен настан, С. С., од која изјава фактичката состојба што ја прифатил се доведува под сомнение. Истиот во текот на истрагата појаснил дека помеѓу него и оштетениот шумар настанала вербална расправија. Притоа шумарот, сега оштетениот, толку се изнервирал што нарипал на кај него, го фатил за вратот сакајќи да го удави. Во тој момент појаснил сведокот С. С., нарипале татко му, сега обвинетиот И. и неговиот другар, сега обвинетиот П., при што и двајцата му удриле по една тупаница по главата, од што оштетениот паднал на земјата и изгубил свест. Сведокот во текот на главниот претрес ја променил својата изјава, но по мислење на овој суд даденото објаснување дека оштетениот бил удрен со копитото од коњот очигледно е со намера да им помогне на обвинетите да ја избегнат одговорноста за стореното кривично дело, бидејќи е во спротивност со дадениот наод на вештото лице.

Од наодот и мислењето од Институтот за судска медицина С. како и изјавата на д.р. С. К. кој што критичниот ден го примил оштетениот, произлегува дека задобиената тешка телесна повреда која што предизвикала смрт кај оштетениот може да е нанесена со удар со тупаница, или при пад на рамна површина. Во конкретниот случај првостепениот суд анализирајќи го ова вештачење прифатил дека повредата е задобиена од удар од обвинетиот И. кој логички сакал да му помогне на синот, сведокот С. кој започнал расправија со оштетениот. Воедно со оглед на тоа што според местото на настанот каде што теренот бил песоклив, првостепениот суд прифатил дека доколку имало пад и повреда нанесена од падот, кај оштетениот ќе биле видливи и други поврди во пределот на главата. Мегутоа, од увидот во списите во предметот произлегува дека останува нерасчистен фактот дали други повреди постоеле по лицето и телото на оштетениот. Од овие причини се доведува под сомнение прифатената фактичка состојба од страна на првостепениот суд дека повредата е предизвикана од ударот со тупаница од страна на обвинетиот И., кога е заснована на недоволно проверени факти и е спротивна си изјавата на сведикот С. дадена во истрага, според кој и двајцата обвинети го удриле по еднаш со тупаница по главата.

Заради расчистување на сите спорни прашања кои што се

решителни за утврдување на правилна фактичка состојба, а со тоа и заради правилна примена на материјалното право следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот да се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да го распраша сведокот С. С., синот на обвинетиот И.С. детално за тоа како се случил овој кривично правен настан, да изврши соочување помеѓу обвинетите и овој сведок заради појаснување на противречностите во дадените изјави и утврдување на фактот кој ја зборува вистината. Ова посебно од причина што обвинетиот И. за цело време во текот на постапката тврди дека критичниот ден не го видел сега оштетениот, немал никаков контакт со него, додека забележал дека неговиот син бил растревожен и плачел, но не разбрал што се случува и не го интересирално. Ваквата негова изјава е нелогична, спротивна на изведените докази во текот на постапката и дадени единствено со намера да ја избегне одговорноста за кривично дело што му се става на товар. Да го повика и распраша во текот на постапката сведокот М. Л. од с.Ч. кој го посочува Др.С. К. кој го примил сега покојниот како лице кое што го донело во болницата за да појасни дали забележал кај оштетениот други видли повреди по главата и телото, дали оштетениот му кажал како се случил настанот. Да го сослуша повторно Др.С. К. по однос на тоа на кој начин би можела да биде задобиена повредата, односно дали забележал други видливи повреди на главата на оштетениот и какви биле истите по карактер и вид. Тогаш со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, да утврди правилна и неспорна фактичка состојба на која со правилна примена на материјалното право ќе утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар односно дали двајцата учествувале во физичкиот напад во кој оштетениот паднал и се здобил со тешка телесна повреда од која подоцна починал. Првостепениот суд доколку на сигурен начин не може да утврди конкретно кој од обвинетите му ја нанел на сега покојниот тешката телесна повреда од која истиот подоцна починал, да се позабави со прашањето, дали евентуално во дејствијата на обвинетите или на еден од нив се содржани елементи на друго кривично дело. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Имајќи во предвид дека жалбата на Основниот јавен обвинител во осудителниот дел се однесува само по однос на одлуката за казната, истата во тој дел е беспредметна.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.916/09 од 28.05.2010 година по однос на кривичното дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.468/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.916/09 од 28.05.2010 година под ст.1 од изреката обвинетиот Д. С. од С. го ослободил од обвинение за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ и за кривично дело “Одземање на моторно возило“ по чл.242 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Под ст.2 од изреката према обвинетиот Д. С. е одбиено обвинението за дејствието од продолжено кривично дело “Одземање на моторно возило“ по чл.242 в.в. со чл.45 од КЗ. Трошоците по постапката во овој дел, паднале на терет на Буџетските сретства. Првостепениот суд одлучил на обвинетиот Д. С. да му се исплати сума во износ од 6.749,00 денари, а согласно чл.93 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази оценил дека не се докажало да обвинетиот Д. С. го сторил кривичното дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ, односно дека не се докажало да ноќта помеѓу 23/24.09.2010 година во С., со штривцигер насилно ја скршил влезната врата на канцеларијата на “Т. К.“ лоцирана на ул.„Л.“ бр., влегол внатре, се обидел противправно да присвои туѓи подвижни предмети, но откако се вклучил алармот се дал во бегство, не одземајќи ниту еден предмет.

Меѓутоа, за овој суд постои сомнение дали навистиана од изведените докази не е докажано да обвинетиот е сторител на кривичното дело од просториите на “Т. К.“, а поради следното:

Сведокот К. Ј. на кој судот не му поклони верба и во истрагата и на главниот претрес бил јасен и категоричен дека критичната вечер кога се случила кражбата во просториите на “Т. К.“ го видел обвинетиот кој го лично познавал како излегува од канцеларијата на “Т. К.“ и се упатил кон патничко моторно возило со црвена боја и заминал. Сведокот Л. К. во текот на истрагата истакнал дека и тој видел како едно лице со трчање излегува од канцелариите на “Т. К.“, но не можел да види за кое лице станува збор, но го видел моментот како тоа лице влегува во едно црвено возило марка “О.“, а неспорен факт е дека обвинетиот има возило “Опел“ со црвена боја. Овој сведок во текот на претресот го сменил својот исказ наведувајќи дека не видел никакво лице како влегува и излегува од канцелариите на “Т. К.“ и дека видел возило, но не можел да каже дали тоа возило било возило кое случајно минувало по тој дел од патот. На прашање од судот зошто ја менува изјавата, овој сведок истакнал дека тоа што било нотирано во истрагата не го кажал пред истражниот судија. Имајќи го во предвид ваквиот исказ на овој сведок како и образложението зошто го менува исказот (дека наводно истражниот судија не запишал точно), Овој суд не може да му поклони верба и е на мислење дека е дадена со цел да му се помогне на обвинетиот да ја избегне кривичната одговорност за делото што му се става на товар. Обвинетиот во своја одбрана го негира сторувањето на

кривичното дело, наведувајќи дека имал сообраќајна незгода критичната вечер кој факт е неспорен, бидејќи постојат докази фотографии дека навистина е настаната сообраќајна незгода со возилото опел - црвена боја со кое управувал обвинетиот. Мегутоа, првостепениот суд заради утврдување на овој релевантен факт ќе треба по службена должност да прибави записник од лице место за случената сообраќајна незгода и да се утврди кога точно-во колку часот е настаната сообраќајната незгода, од кој релевантен факт ќе се утврди дали сообраќајната незгода е настаната пред или после сторувањето на кривичното дело за кое се терети обвинетиот, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од сите овие причини погоре наведени, Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го прибави записникот за увид од лице место од овластените службени лица од кој записник ќе утврди кога е настаната сообраќајната незгода, на кој начин ќе ја провери одбраната на обвинетиот, а притоа да се има во предвид фактот дека сведоците К. Ј. и Л. К. потврдуваат дека кражбата во “Т. К.” се случила околу 03,00 часот по полноќ. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

29.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.789/09 од 04.06.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.470/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.789/09 од 04.06.2010 год. под ст.1 обвинетите Б. А. од С. и Р. Џ. од С. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а обвинетиот М. А. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.4 в.в. со чл.24 и чл.45 од КЗ и ги осудил - обвинетите Б. и Р. на казна затвор во траење од по 6 (шест) месеци, а према обвинетиот М. А. изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 4 (четири) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Обвинетите се задолжени со паушал во износ од по 1.500,00 денари, а согласно чл.89 од ЗКП на име трошоци по постапката обвинетиот Б. е задолжен со сума во износ од 11.239,00 денари, обвинетиот Р. со сума од од 9.890,00 денари, а обвинетиот М. со сума од 17.780,00 денари, а во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 од ЗКП оштетените за своето имотно-правно побарување се упатени на граѓански спор. Обвинетите Б. и Р. се задолжени да ја надоместат материјалната штета на оштетениот ДПТУ“М. В.“ од с.Г. износ од 40.000,00 денари, а на оштетениот ТП “С.“

ДООЕЛ с.Е. сума во износ од 16.000,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетите Б. А., Р.Џ. и М.А. се ослободени од обвинение за дејствието од продолженото кривично дело по чл.236 ст.4 в.в. со чл.19 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП. Трошоците по постапката во овој дел, а во износ од 570,00 денари, паднале на терет на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од сите изведени писмени и усмени докази првостепениот суд правилно ја утврдил дека обвинетите Б., Р.и М. ги превзеле дејствијата на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда под ст.1 и под ст.2. Обвинетите со обвинителниот акт се теретат дека со превземените дејствија и тоа обвинетите Б. и Р. сториле кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а обвинетиот М. со превземеното дејствија сторил кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.24 и чл. 45 од КЗ. Вредноста на противправно оземените предмети со првото противправно дејствие е 40.000,00 денари, а со второто дејствие вредност е 16.000,00 денари. По однос на ослободителниот дел према обвинетите Б., Р. и М. во продавницата “Д.“ во с.Б. обвинетите не одзеле ништо, бидејќи бил вклучен алармот, а тие побегнале па делото останало во обид.

Првостепениот суд не ја прифатил правната квалификација во обвинителниот акт, туку се раководел од Законот за измени и дополнување на КЗ (Сл.весник бр.114/09 од 14.09.2009 год.), кој во делот на изменетиот чл.236 ст.1, кој започнал да се применува од 22.03.2010 год., како услов на инкриминација по однос сите точки од овој став е наведена поголема вредност на одземените предмети или пак значителна вредност. Ставот 4 од чл.236 е непроменет и санкционира одземање на предмети од помала вредност, а сторителот одел кон тоа да присвои предмети од таква вредност. Од причини што законот не бил прецизен по однос на случаите кои во пракса биле најбројни, а тоа да вредноста на предметите е над помалата, а под поголемата согласно чл.3 ст.2 од КЗ како поблаг закон за сторителите, првостепениот суд ги огласил за виновни обвинетите Р. и Б. за кривично дело по чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, додека обвинетите Б., Р. и М. за дејствието од продолжено кривично дело на чл.236 ст.4 в.в. со чл.19 од КЗ во с.Б. во продавницата “Д.“, каде што кражбата останла во обид ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП, наведувајќи дека не постоел ниту еден доказ дека обвинетите се обиделе да извршат кражба со одземање на предмети од поголема вредност, раководејќи се од фактот дека во двете претходни кражби во с.Е. и во с.Г. одзеле предмети кои не биле од поголема вредност, па имајќи во предвид фактот дека КЗ не пропишува казнување за обид за кривично дело по чл.236 ст.4 од КЗ ги ослободил од обвинение за ова дејствие согласно чл.368 т.1 од ЗКП.

Меѓутоа првостепениот суд не утврдил, а заради правилна примена на КЗ, дали обвинетите оделе кон тоа да присвојат предмети од мала вредност кој е битен факт за да се утврди дали обвинетите се кривично одговорни за кривично дело по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ или за кривично дело по чл.236 ст.4 од КЗ. Тоа што обвинетите одзеле

предмети во вредност од 40.000,00, односно 16.000,00 денари не значи дека истите оделе кон тоа да присвојат предмети од помала вредност. Не држи тврдењето на првостепениот суд дека за кривично дело чл.236 ст.4 не се казнува обидот, бидејќи кривичното дело Тешката кражба по чл.236 од КЗ е квалифициран облик на кривичното дело Кражба. по чл.235 од КЗ, каде законодавецот предвидел казнување и за обид и овие кривични дела се разликуват само по начинот на извршување на дејствијата и по вредноста на одземаните предмети.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и за осудителниот и за ослободителниот дел и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги утврди релевантните факти кои се од битно значење за правната квалификација на кривичното дело и врз основа на сето тоа да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.831/09 од 20.05.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.475/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.831/09 од 20.05.2010 година обвинетиот М. П. од с.А. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница“ од чл.133 од КЗ. Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил супсидијарниот тужител на име трошоци на постапката, на обвинетиот да му исплати сума од 4.660 денари, а согласно чл.102 и 103 од ЗКП за остварување на своето имотно правно барање К. К. од с.А. ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кој се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказна постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. П., не се содржани елементите на кривичното дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница“ по чл.133 од КЗ поради кое нешто и го ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека критичниот ден, место и време воопшто

оштетената се намала карано со обвинетиот, поради што и прифатил дека битното обележје, т.е. караницата, односно тепачката, во конкретниот случај отсутствува како елемент на предметното кривично дело од чл.133 од КЗ, како и тоа дека обвинетиот не посегнал по стапот-опасно средство со кое може телото тешко да го повреди или здравјето тешко да го наруши, туку стапот обвинетиот веќе го имал во рацете, а уште повеќе и поради тоа што обвинетиот со стапот не замавнал према оштетената.

Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Согласно чл.133 од КЗ ова дело го чини “тој што при каква и да е тепачка или караница ќе посегне по оружје, опасно орудие или друго средство со кое може телото тешко да го повреди или здравјето тешко да го наруши“. Во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази на главен претрес извлекол погрешен правен заклучок кога утврдил дека немало никаква караница ниту расправија, бидејќи од увидот во записникот за главен претрес од 20.05.2010 година, а притоа имајќи ги во предвид дадените искази од страна на сведоците З. и Ѓ. К., како и исказот на оштетената-супсидијарната тужителка, а кои искази првостепениот суд во целот ги прифатил и им поклонил верба, неспорно произлегува дека критичниот ден, место и време настанала караница помеѓу обвинетиот М. П. од една страна и оштетената К. и нејзиниот сопруг и син од друга страна. Дека во настанатата караница учествувала и оштетената-супсидијарната тужителка овој суд констатира од увидот во исказот на оштетената, во кој меѓу другото оштетената изјавила дека “кога ме виде и мене тој почна према сите да вика ќе ви ебам мамата, ќе се иселите во с.Т., ќе ве исечам на парчиња, ќе ве изгорам како глупци“, кое нешто јасно упатува на заклучок дека при веќе настанатата караница обвинетиот горе наведените зборови ги упатил и према оштетената. Во прилог на горе наведеното се и исказите на сведоците Ѓ. и З. К. кои изјавиле дека критичниот ден, место и време во дворот биле заедно со оштетената К., како и тоа дека обвинетиот замавнал со стапот кон сите нив, во кој момент на оштетената и се слошило и се онесвестила. Меѓутоа, имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело, во конкретниот случај не е од релевантно значење за постоењето на ова дело да се замавне со средството кое е подобно телото тешко телесно да го повреди или здравјето тешко да го наруши. За постоење на ова дело доволно е сторителот да го фати опасното средство во конкретниот случај стапот на начин кој укажува на спремност на сторителот да го употреби или пак да манифестира таква намера, а сето ова објективно да создава опасност за телесниот и здравствениот интегритет на оштетената и да допринесе кај оштетената да се создаде чувство на загрозеност, а дека такво нешто навистина постоело, овој суд констатира од увидот во изведените докази на главен претрес.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што и во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. П. не се содржани, односно отсутнуваат субјективните и објективните

елементи на кривичното дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница“ од чл.133 од КЗ, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, при повторното судење оштетената да ја сослуша и распраша по однос на сите околности од овој кривично правен настан, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку праилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

31.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.302/10 од 31.05.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип кж.бр.476/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.302/10 од 31.05.2010 година го отфрлил како ненавремен обвинителниот акт поднесен од оштетениот како тужител Д. К. од С. против обвинетите Х. К. од Р. Г. и ДПКТТ“Х.“ ДООЕЛ Е. И. од С. за кривични дела “Измама“ од чл.247 од КЗ, “Фалсификување на службена исправа“ од чл.361 ст.1 од КЗ, “Даночно затајување“ од чл.279 од КЗ и “Фалсификување или уништување деловни книги“ од чл.280 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбенните наводи на жалителот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Имено, првостепениот суд со обжаленото решение утврдил дека оштетениот како тужител го продолжил гонењето против обвинетите за предметните кривични дела по истекот на 8 дена од денот на приемот на решението на Основното јавно обвинителство од Струмица со кое што неговата кривична пријава против обвинетата била отфрлена, при што судот прифатил дека тоа решение за отфрлање на неговата пријава тој го примил на 21.04.2010 година, додека обвинителниот акт од негова страна до Основниот суд во Струмица е поднесен на 30.04.2010 година.

Меѓутоа, од увидот во списите на предметот се гледа дека точно е да решението на Основното јавно обвинителство од Струмица Ко.бр.720/09 од 18.11.2009 година, со кое што неговата кривична пријава против обвинетите е отфрлена, тој го примил на ден 21.04.2010 година, додека обвинителниот акт го поднел до првостепениот суд на 29.04.2010 година, што се гледа од приемниот штембил на првостепениот суд, како и од поштенскиот жиг ставен на приложената поштенска пратка адресирана до првостепениот суд, а не како што прифатил првостепениот суд дека овој обвинителен акт е поднесен на 30.04.2010 година.

Од сето ова произлегува дека оштетениот како тужител постапил

според чл.56 ст.1 од ЗКП; така што по приемот на решението со кое му е отфрлена кривичната пријава против обвинетите, тој го презел гонењето против нив, со навремено поднесување на обвинителен акт и тоа во рокот од 8 дена од денот на примањето на известувањето за отфрлање на неговата кривична пријава.

Поради овие причини следуваше поднесената жалба да се уважи, решението укине и предметот врати на повторно одлучување, при кое првостепениот суд против обвинетите за предметните кривични дела да спроведе постапка согласно со одредбите на Законот за кривична постапка.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП; се одлучи како во изреката на ова решение.

32.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.123/10 од 06.07.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.479/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.123/10 од 06.07.2010 година обвинетиот Џ. П. од С. го ослободил од обвинение за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските сретства од кои веднаш по правосилноста на пресудата на обвинетиот Џ. П. да му се исплати сума во износ од 23.100,00 денари, а согласно чл.93 ст.1 од КЗ. Согласно чл.100-а ст.2 од КЗ в.в. со чл.532 ст.1 од КЗ привремено одземаните - едно пластично шише со 10 мл Метадон со потврда бр.488 од 20.11.2009 година и пет пластични шишиња Метадон со потврда бр.489 од 20.11.2010 година се одземаат.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на оредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата е во противречност со изведените докази и утврдените решителни факти наведени во образложението на пресудата.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка, а некои од релевантните факти воопшто и не се утврдени од страна на првостепениот суд, поради што се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ. Првостепениот суд утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети неприфакајќи го исказот на оштетениот М. Т. од С., кој во својот исказ јасно наведува дека и тој бил на метадонска терапија во Центарот за зависници “Св.Е.“ во С., каде лекарите му препишале терапија од 4 кубика дневно, но бидејќи почувствувал потреба од поголема количина метадон разговарал со некои негови пријатели и

разбрал дека метадон може да се купи на црно од сега обвинетиот Ц. П., поради што му се јавил и од него започнал да купува десетина пати метадон во рок од месец и половина, а му ги плаќал по 400,00 денари од доза. На прашање од судот, како го набавувал метадонот, оштетениот наведува дека одел кај обвинетиот дома наведувајќи ја и адресата каде што живее ул.„Ш. Д.“ конкретно наведувајќи дека обвинетиот живее наспроти куќата на пратеничката Ц. И.во С. и кажал дека обвинетиот поседува ПМВ Т. сребрено по боја. Во контекст на ова е исказот на таткото на оштетениот - К. Т. кој го опишува настанот кога неговиот син го затекнал во бесознание поради преголема доза на метадон, поради што пријавил во полицијата, инсистирајќи да се најде лицето кое му продал метадонот на неговиот син, при што наведува дека оштетениот М. го посочил сега обвинетиот - како лице кое му продавало метадон. Во контекст на ова е и фактот кој е неспорен дека обвинетиот Ц. во критичниот период бил само на еден контролен преглед, додека неговата сопруга не била воопшто на преглед за да се утврди дали истите го користат редовно метадонот или венозно го употребуваат и дали биле позитивни на хероинот. Неспорен е фактот да сопругата на обвинетиот по име С. критичниот период била бремена, поради што првостепениот суд требало задолжително да ги распраша овластените лица во Центарот “Св. Е.“ - дали имале сознанија дека нивниот пациент С. - корисник на метадон е бремена и дали во ваква состојба треба да прима метадон или не, а факт е дека таткото на обвинетиот или пак обвинетиот континуирано за секој ден набавувал метадон за двајцата, па се поставува прашањето дали сопругата на обвинетиот-С. пиела метадон или пак нејзиниот метадон бил предмет на продажба.

Од сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува Овој суд да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го има во предвид исказот на оштетениот и неговиот татко, како и да го распраша овластеното лице во Центарот “Св. Е.“ како и да ги утврди фактите дали сведокот С. пријавила или нејзиниот свекор или нејзиниот сопруг или самата таа пријавила дека е бремена, дали го имале тоа сознание во Центарот “Св.Е.“ и да се распраша овластеното лице дали при една таква состојба на жена, која е бремена и се препишува метадонска терапија доколку не и зошто, дали е тоа штетно за плодот, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

33.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.708/09 од 28.05.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.481/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.708/09 од 28.05.2010 год. обвинетиот И. З. од Р. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, на начин опишан во изреката на пресудата. Тужителите Р. М од С. со привремен престој во К. - И., М. М. д К., И. и В.С. од С. ги задолжил солидарно на обвинетиот да му ги надоместат трошоците по постапка во износод 9.620,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватните тужители за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти, кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел во една целина, како резултат на што донел пресуда која што е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето немаат поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката, поради што се појавува една контрадикторност помеѓу изреката на пресудата и даденото образложение.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, со која прифаќа дека не е докажано да обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар на начин опишан во изреката на пресудата, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение. Од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд неспорно утврдил дека критичната вечера настанала расправија во кафе барот „П.“ во с. Д., помеѓу друштвата на обвинетиот и тужителите кои што во моментот имале свои прослави. Во тој момент кога тужителот В. излегол надвор го видел неговиот зет М. раскрварен во главата, а околу неговата ќерка Р. имало едно лице и насобрано околу 20 луѓе. Тогаш и тој бил нападат, добил удар по левата страна од лицето по што паднал. Тужителите во дадениот момент се задобиле со телесни повреди за кои што постојат приложени лекарско уверенија, како и изјава на вешто лице Д-р Г. Г., кој што дал свое мислење за начинот на кој што се нанесени поврдите. Меѓутоа и при вака утврдени решителни факти првостепениот суд прифатил дека од изведените докази не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело, бидејќи сведоците М. Ј., С. Т.,Б. М. потврдуваат дека во моментот кога надвор имало расправија се створило гужва и физичка пресметка, обвинетиот И.бил сеуште внатре во објектот и седел со нив. Кога излегле надвор, полицијата веќе била дојдена, а расправијата била завршена.

Меѓутоа ваквите изјави на распрашаните сведоци се во спротивност со изјавата на тужителот В. С. и изјавите на сведоците И. Т. и Д. Д., кои што јасно го посочуваат обвинетиот И. како лице кое што ја

извршил во критичниот момент физичката пресметка и им ги нанеле телесните повреди на тужителите. Притоа тужителот В. С. кажал дека обвинетиот И. го видел за прв пат во животот во моментот кога ударал по неговата ќерка од што таа паднала. Појаснува дека не можел точно да види каде ја удрил, бидејќи имало многу гужва, околу ќерка му имало насобрано околу 20 луѓе. Кога се приближил обвинетиот И. го удрил и него во пределот на левата страна на лицето, од што паднал на асфалтот. Сведокот Д. Д., која што е ќерка на тужителот В., потврдила дека со сигурност го препознала обвинетиот како лице кое што критичниот ден го сторила кривичното дело што му се става на товар, бидејќи појаснила “не се заборава лице кое ќе ти ја расипе моминската вечер”. Таа го видел обвинетиот И. кога му удрил песница на татко и од што истиот паднал на земјата, а потоа продолжил да го удира со клоци. Сведокот И. Т., која што присуствувала на забавата на моминската вечера на нејзината другарка Д., потврдила дека видела кога обвинетиот со клоци го удрил таткото на Д. - тужителот В. кој бил легнат на земјата. Притоа појаснила дека во моментот била сосема блиску до обвинетиот.

Констатацијата на првостепениот суд дека од изведените докази во текот на постапката не се утврдува со сигурност дека обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар е во спротивност и со фактот што се утврдил да во моментот кога дошла полицијата, извршила легитимирање на две лица меѓу кои тужителот В. и сега обвинетиот З. И. . Доколку истиот не бил инволвиран во настанот се поставува прашањето зошто полицијата би го легитимирала токму обвинетиот З. И. и зошто токму против него би била поведена прекршочна постапка за нарушен јавен ред и мир.

Судот наведува во образложението на пресудата дека е нејасно зошто на тужителот В. во моментот кога дошла полицијата му била соблечена маицата и како дошло до тоа. По наоѓање на овој суд станува збор за факти кои што се ирелевантни за предметниот кривично-правен настан и вината кај обвинетиот И. за кривичното дело што му се става на товар. Имено, веројатно е да во дадената ситуација и тужителот В. учествувал во нарушувањето на јавниот ред и мир, меѓутоа фактот што притоа се нанесени телесни повреди кај тужителите, кои се потврдуват со приложени лекарски уверенија и изјава на вештото лице и распрашаните сведоци, упатува на тоа дека во моментот постоела физичка пресметка со обвинетиот.

Од сето погоре изнесено, поради сомневањето во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката. Доколку смета дека е потребно да го повика и лицето С. К., кој што како овластено службено лице присуствувал заради интервенција заедно со колегата кој што е веќе распрашан во текот на постапката. Доколку смета за потребно да ги повика и распраша и новопредложените сведоци, да изврши соочување помеѓу обвинетиот, сведоците и оштетените заради расчистување на контрадикторностите во нивните изјави, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на

товар на обвинетиот и вината кај него за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

34.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 285/2010 од 14.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.483/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите М М и И М, двајцата од с. Г согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение за кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.5 в.в. со чл. 22 од КЗ. Воедно одлучил трошоците во постапката да паднат на терет на буџетските средства, од кој по правосилноста на пресудата на обвинетите М и И М да им се исплати сума од 6.110,00 денари, согласно чл. 93 ст 1 од ЗКП. Согласно чл. 100-а од КЗ в.в. со чл. 532 ст.1 од ЗКП, привремено одземените секири од обвинетите ги одзел, а согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетениот К В од С за остварување на имотно правното побарување го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Изреката на пресудата е противречна со причините на пресудата со што судот сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355ст.1т.11 од ЗКП . Во конкретниот случај првостепениот суд утврдил дека критичниот ден двајцата обвинети, отишле во туѓа шума, исекле туѓи дрва со намера противправно да ги присвојат, со што се исполнети сите елементи на кривичното дело од чл. 235 ст.5 од КЗ. Спротивно на ваквата фактичка состојба, обвинетите се ослободени со образложение дека не успеале во намерата да ги присвојат дрвата, затоа што биле заловени од сопственикот на шумата. Првостепениот суд тие дејствија на обвинетите ги оквалификувал како обид за сторување на кривично дело. Дејствието на извршување на кривичното дело од чл. 235 ст.1 и ст.5 од КЗ е одземање од друг туѓ подвижен предмет, односно туѓа шума - дрвја. Со тоа што обвинетите дрвата ги отсекле, ги товариле во запрежната кола јасно ја изразиле намерата за противправно присвојување со што кривичното дело е довршено.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и на правилно утврдената фактичка состојба, правилно да го примени материјалниот закон.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

35.= Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.194/10 од 26.05.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.485/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.194/10 од 26.05.2010 година, обвинетиот Д. П. го огласил за виновен за кривично дело “Овозможување на употреба на наркотични дроги “ по чл.216 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.500,00 денари, а согласно чл.216 ст.4 од КЗ одлучил да му се одземе марихуана во количина од 8,8 грама која што е привремено одземена со потврда за одземени предмети.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП(пречистен текст), односно првостепениот суд го пречекорил обвинението. Согласно чл.364 ст.1 од ЗКП пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и на делото што е предмет на обвинението и е содржано во поднесениот односно на главниот претрес изменет или проширен обвинителен акт. Во конкретниот случај обвинителниот акт поднесен до страна на Основното јавно обвинителство во Струмица е за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни спустанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, затоа што во текот на 2009 година во с.Н. С.обвинетиот Д. на друг начин неовластено пуштил во промет опојна дрога-марихуана и тоа во неколку наврати на лицата И. М., Н.М. и З. А. тројцата од с.Н. С. им давал марихуана, а за возврат од нив бил честен со пијалоци во кафеана, која опојна дрога неовластено заради продажба ја држел во неговиот дом, а дел од истата во колична од 8,8 грама при извршен претрес од овластените службени лица на 01.12.2009 година била пронајдена кај обвинетиот и одземена. Застапникот на обвинението на главниот претрес не извршил измена ниту проширување на обвинителниот акт што значи првостепениот суд самиот извршил измена на описот на дејствијата за извршување превземени од страна на обвинетиот, со што врши правна преквалификација на кривичното дело односно обвинетиот го огласил за виновен за кривично дело од чл.216 ст.1 од КЗ.Имајќи во предвид дека помеѓу пресудата и обвинението мора да постои идентитет на делото, односно објективен идентитет постои кога настанот се однесува на ист комплекс на факти кои се релевантни за битието на делото, првостепениот суд го нарушил идентитетот или го пречекорил даденото обвинение, а со тоа донел и пресуда која е нејасна.

На овој начин првостепениот суд сторил повреда од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл 393 ст.1 т.1 од ЗКП, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид погоре наведените укажувања, да ја отстрани сторената

суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука, а притоа да ги има во предвид и истакнатите наводи во жалбата поднесена од обвинетиот.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.906/09 од 29.06.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.492/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.906/09 од 29.06.2010 година, обвинетата П. М. од С. ја огласил за виновна за кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.1 од КЗ за кое и изрекол алтернативна мерка-услова осуда со која и утврдил парична казна во износ од 50 дневни глоби сметано за една дневна глоба по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари или во вкупен износ од 30.700,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име паушал да плати износ од 2.000,00 денари, а согласно чл.102 од ЗКП оштетеното ЕВН М.АД С. К. С. за остварување на оштетното побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетата П. М. од С. во периодот од ноември 2008 година до 22.11.2009 година со намера да прибави противправна имотна корист одзела електрична енергија така што со електричната инсталација на сопствената викенд куќа во с.Б. м.в. П. со кабел директно ја поврзала на електричната мрежа сопственост на ЕВН М.-АД Скопје, така што одзела струја од 26.864 киловат часови во вредност од 103.127,00 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Б. М.и Д. Т. вработени во ЕВН-К. С., пресметката за неовластено превземање на електричната енергија како и од увидот во три фотографии и фотодокументацијата бр..... Во конкретниот случај по наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) , бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетата токму во тој период го сторила предметното кривично дело, односно дека во периодот од Ноември 2008

година до 22.11.2009 година протиправно присвојувала електрична енергија. Во прилог на утврдување на овој решителен факт првостепениот суд бил должен да изведе докази од кои со сигурност ќе утврди кога последен пат била направена контрола, дали во критичниот период обвинетата плаќала електрична енергија и колку во тој период имало регистрирано легална потрошувачка на електрична енергија.

Исто така по наоѓање на Овој суд во текот на постапката не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и по однос на утврдениот износ што обвинетата противправно го присвоила. Имено, во изреката на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетата критичниот период одзела електрична енергија од 26.864 киловат часови во вредност од 103.127,00 денари кој решителен факт првостепениот суд го утврдил единствено од пресметката за неовластено превземање на електрична енергија, за која првостепениот суд во образложението на пресудата на страна.4 прифаќа дека “Пресметката е направена според упатството за користење на електрична енергија, што според судот не ја дава реалната слика на вистински одземаната количина на електрична енергија, посебно бидејќи се работи за викендица “, а поради кое нешто и одлучил оштетеното ЕВН М. АД Скопје К. С. за остварување на своето оштетно барање да го упати на спор.

Имајќи во предвид дека вредноста на противправно одземаната електрична енергија во конкретниот случај претставува конститутивен елемент на кривичното дело “Кражба“ од чл.235 од КЗ, за кое се товари обвинетата, потребно е судот да нареди вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. Образложението на судот дека ниту со вештачење не би можело да се утврди реално одземената потрошена електрична енергија, за Овој суд е нејасно и неразбирливо бидејќи вработените во ЕВН-К. С. распрашани во својство на сведоци јасно укажуваат кои електрични апарати ги затекнале во викендицата на обвинетата во моментот кога впрочем и било откриено предметното кривично дело. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај се јавува потреба од изготвување на вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема кое за утврдување на стварната состојба потребно е пред се да има во предвид какви уреди и грејни тела обвинетата имала во својата викендица, нивната мокност, временскиот период во кој обвинетата се товари дека го сторила предметното кривично дело, односно дали се работи за летен или зимски период, кога последен пат била направена контрола, дали во критичниот период обвинетата плаќала електрична енергија и колку во тој период има регистрирано легална потрошувачка, дали со електричните апарати кои ги поседува можела да ја потроши и регистрираната и украдената енергија која и се става на товар, посебно имајќи го во предвид фактот дека се работи за викенд куќа.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја острани направената суштествена повреда на одредбите од Кривичната

постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажување од страна на Овој суд, како и да ги има во предвид сите останати жалбени наводи на обвинетата, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.769/09 од 19.05.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.493/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.769/09 од 19.05.2010 година обвинетиот В. И. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“ по чл.215 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, како и го задолжил да плати на кривичен паушал сума од 3.000 денари, на име кривични трошоци на постапката сума во износ од 8.840 денари кои се однесуваат за застапување на назначениот браител по службена должност адвокат А. Т. Согласно чл.215 ст.6 од КЗ наркотичната дрога-марихуана во количина од 494 грама одземена со потврда за привремено одземени предмети бр.325 од 6.08.2009 година се одземени и истите да се уништат пред првосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точка 11 од ЗКП(пречистен текст), од причина што причините за решителните факти се нејасни и во значителна мерка противречни со содржината на изведените докази. Имено првостепениот суд прифатил и утврдил дека на ден 06.08.2009 година во 08,45 часот при извршен претрес по наредба на истражен судија, во помошна просторија наменета за сместување на алат и дрва лоцирана до куќата ана обвинетиот на улица К. и М. број 88 , била откриена опојна дрога марихуана која ја држел зарди продажба во количина од 494 грама. Обвинетиот во текот на постапката пред првостепениот суд во своја одбрана наведува дека најдената количина на марихуана не е негова, не знае кој ја има оставено во помошните простории од неговата куќа, дека не е уживател на дроги и дека не врши продажба на истата. Критичниот ден кога е вршен претресот во неговиот дом истиот не е присутен во куќата. Десет дена, пред извршениот претрес, имало мајстори кои ги предложил да се распитат во својство на сведоци на околноста дека истите вршеле зидарски работи над помошните простории и дека претходната вечер ги прередуваале - преместувале дрвата а кеса со дрога немало, за да наредниот ден била пронајдена кесата со дрога. На оваа околност не била проверена одбраната на обвинетиот. Сведокот Д.

Ѓ. признал пред првостепениот суд дека тој ја набавил предметната супстанца марихуана од лица од Б. во количина поголема од пронајдената, ја користел за свои потреби околу десет грама и ноќта одејќи на работа во едни дрва до еден ѕид, за куќа за која тогаш не знаел чива е а било отворено покрај пат, токму тој ја сокрил предметната дрога. Овој сведок опишал и посочил на судот дека истата била во црна најлонска ќеса, предочил на фотографијата каде ја сокрил, како и дека наредниот ден кога сакал да си ја земе имало полиција пред истата куќа.

На овие околности на главниот претрес судот не извршил проверка на одрбраната на обвинетиот, не извршил соочување на обвинетиот со распитаниот сведок, Д. Ѓ., ниту пак ја проверил одбраната на обвинетиот преку распит на предложените сведоци мајсторите кои ги прередувале дрвата на околноста дали пристапот до куќата е отворен, да се пријде непречено, дали обвинетиот вршел прердување на дрвата кои тие ги преместувале, дали го виделе Д. критичниот период кај обвинетиот, за да може со сигурност да се утврди кој ја набавил предметната дрога и за какви цели истата ја држел.

Во тој поглед основани се и ните наводи на обвинетиот дека фактичката состојба е погрешно и нецелосно утврдена, од причини што првостепениот суд нема изведувано докази од кои со сигурност може да се утврди дека обвинетиот ја набавил предметната опјна дрога, особено дека ја држел заради продажба. Ова покрај другото и од причини што ниту од исказот на обвинетиот, ниту од распрашаните сведоци И. Л. и Т. Д. не се потврдиле наводите во обвинението што се става на товар на обвинетиот, а особено од исказот на сведокот Д. Г. кој во целост го признава фактот дека токму тој е лицето кое ја оставило - сокрило предметната, пронајдена дрога во куќата на обвинетиот претходната вечер, а на кој исказ не се посветило доволно внимание да се провери со сигурност на битните факти и околности за настанот.

Поради погоре наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка како и поради тоа што фактичката состојба не е правилно утврдена, односно истата е противречна со изведените докази, следуваше поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, и во доплнување на постапката повторно да го испита, односно сослуша обвинетиот В. дали се познава со сведокот Д. од кога, по потреба да се соочат на сите битни факти и околности за предметниот настан, по потреба и на околности околу набавката, чувањето држењето на предметната дрога, за која овој сведок ја прифаќа одговорноста дека е негова, како и за сите околности за предметниот кривично правен настан. Да се повикат и предложените мајстори В. С. и Ж. Р. и двајцата од С. и распрашат на сите околности на кои се повикува обвинетиот во негова одбрана, со цел да се отстранат сите контрадикторности и истата целосно да се провери.

По изведувањето на сите докази првостепениот суд да изврши правилна и целосна оценка на секој од изведените докази, при што да ги утврди сите решителни факти и по отстранувањето на суштествените повреди на кои укажува овој суд, да донесе правилна и законита пресуда за кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

38.=Решение на Основниот суд Струмица К.бр.133/10 од 03.09.2010 година - УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.549/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.133/10 од 03.09.2010 година, сите списи во кривичниот предмет прибавени во врска со издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки-увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци од чл.142 ст.1 т.2 од ЗКП со бр.КИОК 9/09 од 23.02.2009 година, како и сите списи прибавени врз основа на издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки -увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци со бр.КИОК 28/09 од 24.03.2009 година ги издвоил од останатите списи и одлучил да се чуваат одделно.

одлучи како во изреката од следните причини: :

Првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на решението е најасна и неразбирлива. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд со обжаленото решение К.бр.133/10 од 03.09.2010 година, сите списи во кривичниот предмет прибавени во врска со издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки-увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци од чл.142 ст.1 т.2 од ЗКП со бр.КИОК 9/09 од 23.02.2009 година, како и сите списи прибавени врз основа на издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки -увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци со бр.КИОК 28/09 од 24.03.2009 година ги издвоил од останатите списи и одлучил да се чуваат одделно.

Неразбирливоста на ваквата изрека на обжаленото решение се состои во тоа што првостепениот суд не ги навел поединечно доказите прибрани со посебните истражни мерки по двете наредби на истражниот судија на Основен суд Скопје 1-Скопје, а кои докази одлучил да се издвојат од списите на овој кривичен предмет. Неразбирливо е и нејсно е да се наведе само дека се издвојуваат сите списи во кривичниот предмет прибрани во врска со издадените наредби на Основен суд Скопје 1 Скопје, како што тоа го сторил првостепениот суд, а без притоа да бидат наведени конкретно кои докази се издвојуваат и кои докази ќе се чуваат одделно од списите на кривичниот предмет К.бр.133/2010, а

сето тоа со цел да се избегнат евентуалните злоупотреби од изведување на некои од тие докази во текот на доказната постапка по овој кривичен предмет.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) се од апсолутен карактер и како такви предизвикуваат задолжително укинување на решението.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да постапи по нив и на тој начин да ги отклони сторените суштествени повреди на постапката на кои е веќе укажано и да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи обжаленото решение се укинува по службена должност заради сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1.11 од ЗКП(пречистен текст), кои се од апсолутен карактер, а на кои повреди жалителот не се повикува, следуваше жалбата на Основниот јавен обвинител од Струмица да се смета како беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

39.=Пресудат на Основен суд Струмица К.бр.599/07 од 22.05.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.565/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.599/07 од 22.05.2009 година под точка 1 од изреката обвинетиот З. Т2 од Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 вв со ст.3 и ст.1 од КЗ, под точка 2 од изреката обвинетиот З. Т.1 го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и вв со чл.45 од КЗ, под точка 3 од изреката обвинетите З. Т.1 и Ѓ. Т. ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 вв со чл.22 од КЗ како соизвршители, под точка 4 од изреката обвинетите З. Т.1 и Б. С. од С. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и вв со чл.22 од КЗ како соизвршители и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ и под точка 5 од изреката обвинетите Ѓ. Т. и Л. Т. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама “ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ. Согласно чл.92 од ЗКП одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетските сретства на РМ, од кои износ од 140.538,00 денари да се исплати на обвинетиот З. Т.2, износ од 162.529,00 денари да се исплати на обвинетиот З. Т.1, износ од 149.638,00 денари да се исплати на обвинетиот Ѓ. Т., износ од 162.529,00 денари да се исплати на обвинетиот Б.С. и износ од 155.920,00 денари да се исплати на обвинетиот Л. Т. по правосилноста на пресудата. Согласно чл.101 од ЗКП оштетените М. и В. Б. за остварување на имотно-правното барање ги упатил на спор. Согласно чл.207 ст.2 и 3 од ЗКП привремено замрзнатие трансакции од сметките на лицата: К. Б. со ЕМБГ., а со број на сметка. при К. Б. С.; О. Д. со ЕМБГ. со број на сметка при У. И. Б. АД

С.; Р. Б. со ЕМБГ. со број на сметка при К. Б. АД С.; З. Т.1 со ЕМБГ со број на сметка при Т. Б. АД С. и Г. В. со ЕМБГ со број на сметка при К. Б. АД С. ги ослободил и одлучил да се повратат по правосилноста на пресудата. Истовремено одлучил по правосилноста на пресудата оваа одлука да се достави до К. Б. АД С., У. И. Б. АД С. и К. Б. АД С. за да истата биде спроведена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, оние причини што се наведени се противречни самите на себе си и со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу изреката на пресудата со причините за решителните факти кои се нејасни и неразбирливи.

Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда на страна 9,10 и 11 прифаќа за утврдено и наведува дека обвинетиот З. Т.2 за обвинението под точка 1 од изреката неспорно ги превзел дејствијата што му се ставаат на товар во смисла на тоа дека овој обвинет бил извршен директор на Ш. П. АД Р., дека како таков бил одговорно лице и на ден 25.10.2005 година дал налог да се продадат 24.062 обични акции издадени од Ј. Т. АД Р. како и тоа дека обвинетиот З.2 немал одлука од страна на собранието на акционерите и одборот на директори на Ш. П. АД Р., но и покрај тоа смета дека во дејствијата на обвинетиот З.2 не биле содржани елементите на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 вв со ст.3 вв со ст.1 од КЗ затоа што акциите на оштетените кои биле ставени под залог заради кредитот од Т. Б. секако ќе биле продадени затоа што кредитот не бил вратен и продажбата на акциите според нотарскиот акт ќе била извршена по прописите за присилно извршување па според првостепениот суд нова согласност од собранието на акционерите не била потребна, бидејќи правата врз акциите поминале на заложниот доверител. Ако првостепениот суд прифаќа за неспорно дека обвинетиот З.2 како одговорно лице -директор на Ш. П. АД Р. ги превзел опишаните дејствија под точка 1 од изреката, спротивно на наведените одредби од Статуот на Ш. П. и дал налог за продажба на 24.062 акции кои биле продадени за сума од 23.863.550,00 денари, тогаш неодржливо е образложението на првостепениот суд дека во конкретниот случај не била потребна нова согласност од собранието на акционери и одборот на директори на Ш. П. затоа што претходно кога акциите биле заложени таква согласност-одлука имало. По наоѓање на Овој суд самиот факт дека првостепениот суд обвинетиот З. Т.2 за неспорно утврдените дејствија го ослободил од обвинение од една страна, а од друга наведува дека постапил спротивно на одредбите од статутот на Ш. П. и дал налог за продажба на акциите, повеќе од очигледна е противречноста на изреката под точка 1 со причините за решителните факти наведени во образложението на пресуда по однос на тој дел од обвинението, а исто така очигледна е противречноста и на изреката под

точка 1 со содржината на изведените докази, конкретно со Статутот на Ш. П. АД Р.. Се поставува сериозно прашање, а кое со право го елаборира и жалителот во жалбата, дали обвинетиот З.2 можел да дава налог за продажба на акциите без одлука од собранието на акционерите на Ш. П. АД Р., кога знае дека акциите биле заложени врз основа на одлуката на собрание на акционери, но во корист на доверителот Т. Б. АД С., а во конкретниот случај обвинетиот З.2 дава налог продажбата на акциите да биде извршена во корист на сосема друг доверител-Л. Т.. При една ваква состојба на работите основано се наметнува прашањето дали обвинетиот З.2 во конкретниот случај не превзел нешто повеќе од она што му го дава и предвидува Статутот на Ш. П. во чл.47 ст.1 т.2 и чл.72 ст.3 т.13 од истиот. Кога обвинетиот З.2, а неспорно тоа утврдил и првостепениот суд, без одлука на собранието на акционери издава налог за продажба на акциите во полза на друг доверител, во случајот во полза на обвинетиот Л. Т., а не во корист на Т. Б. како што тоа било предвидено со одлуката на собранието на акционерите за ставање под залог на акциите, но ако е побарана таква одлука, оштетените ќе биле запознаени и нивната реакција ќе е била соодветна, може би собранието на акционери ќе донело одлука за продажба на акциите на обвинетиот Л., а може би и не, сето тоа ќе зависело од интересите на доминантните сопственици на Ш. П., а тоа се оштетените М. и В. Б.. Ако оштетените биле известени и ако имале интерес да не им се продадат акциите туку да се врати кредитот истите може би ќе позајмиле сретства за да го вратат кредитот на Т. Б. и на тој начин да ги ослободат заложените акции, ова посебно што акциите носат профит и со секоја продажба на акциите без одлука на надлежните органи се причинува штета на сопствениците на акциите.

По однос на пресудата под точка 2 од изреката првостепениот суд обвинетиот З. Т.1 го ослободил од обвинение поради недокажаност за кривичното дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 вв со чл.45 од КЗ иако прифака како неспорно утврдено дека обвинетиот З.1 бил овластен од оштетениот М. Б. да подига од неговата девизна штедна книшка парични сретства со кои да купува акции за негова сметка, дека обвинетиот З.1 го правел тоа, подигал пари од штедната книшка на оштетениот М. за потребите на Ш. П., но за дел од подигнатите парични сретства во износ од 559.500 долари не се утврдило за која намена обвинетиот З.1 ги има користено. Првостепениот суд на страна 11 во образложението на својата пресуда наведува дека од изведените докази како што е дополнителниот наод и мислење на вештите лица било наведено дека на ден 26.12.2004 година обвинетиот З.1 склучил договор за позајмица со Ф. Б. на износ од 3.000.000,00 денари за купување акции во Т. О., од една страна, а од друга пак прифака за утврдено врз основа на основниот наод и мислење на вештите лица дека обвинетиот З.1 за купување на 316 акции од Т. О. на ден 27.12.2004 година уплатил сума од 10.072.982,00 денари, што значи многу повеќе од позајмените парични сретства од Ф. Б.. Понатаму првостепениот суд наведува сосема противречни причини од ослободителниот дел на изреката под точка 2, наведувајќи дека обвинетиот З.1 се бранел дека тоа биле негови парични сретства, но првостепениот суд неговата одбрана ја цени со резерва како што и многу ја разгледувал можноста дека овие акции како и оние 220 купени на 02.06.2005 година да потекнуваат од пари што ги

има подигано од штедната книшка на оштетениот М., за да првостепениот суд понатаму наведе дека доколку би биле прифатени таквите дејствија на обвинетиот З.1 како сторени според првостепениот суд тоа не би можело да се подведе под кривично дело “Измама“ од чл.247 од КЗ. Овој суд констатира дека овој дел од причините се противречни и самите на себе си.

По однос на пресудата под точка 2 од изреката од значење е кога-во кој временски период се подигани парични сретства од штедната книшка на оштетениот М. Б., колку пати, по колкав износ, потоа кога-во кој временски период обвинетиот З.1 ги купувал за себе акциите и дали во времето кога обвинетиот ги купувал акциите за себе, подигал парични средства од штедната книшка на оштетениот, но несмее да се изгуби од предвид и неспорно утврдениот факт дека обвинетиот З.1 нема документи зошто ги користел подигнатите парични средства од книшката на оштетениот М. во износ од 559.500 долари. Првостепениот суд прифака за утврдено дека од 29.04.2004 година до 26.01.2005 година во штедната книшка на оштетениот М. не биле евиндентирани ниту уплати ниту исплати како и тоа дека во овој временски период кога не биле подигани пари од штедната книшка на оштетениот М., обвинетиот З. за сума од 9.954.000,00 денари ги купил акциите и дека тоа било утврдено од изказите на вештите лица П. и К. Мегутоа, основано се поставуваат прашањата, а на кои треба да даде одговор првостепениот суд дали е можно обвинетиот З.1 парите за кои нема документи да ги подигал од штедната книшка на оштетениот М. порано, извесен период да ги чувал или биле префрлани на други сметки, а потоа со истите да купувал за себе акции и на тој начин да им се изгуби трагот на парите подигани од штедната книшка на оштетениот М. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда самиот на себе си поставува прашање на кој начин обвинетиот З.1 ги довел и држел во заблуда оштетените Б. и дека не го убедиле судот дека оштетените биле држани во заблуда дека акциите што биле купени на име на обвинетиот З.1 и на име на Т. се на име на оштетените, понатаму во образложението се наведува дека акциите на оштетените М. и В. Б. биле купени од двата кредита земени од сестрата на оштетените по име П.. Образложението на првостепениот суд по однос на точка 2 од изреката дека обвинетиот З. не го сторил делото поради тоа што оштетениот М. бил бизнисмен, дека многу пари минале преку него, дека имал смисла за бизнис и дека вршел контрола над се како и тоа дека во кривичната пријава не било наведено дека со негови пари биле купени акциите на З.1 и Т.1, а само било наведено дека му ги немало акциите е неодржливо. Ова од причини што по мислење на Овој суд воопшто не е од битно значење што оштетениот навел во пријавата до Основното јавно обвинителство во Радовиш, напротив од битно значење е да утврди првостепениот суд дали се докажува кривичното дело “Измама“ што му се става на товар на обвинетиот З.1. По наоѓање на Овој суд напред наведеното образложение за донесување на ослободителна пресуда по однос на обвинетиот З.1 за опишаните дејствија под точка 2 од изреката е противречно самото на себе си и на содржината на изведените докази.

Ако оштетениот М. Б. имал силна доверба во обвинетиот З. Т.1, ако токму поради таквата доверба, а која е стекната врз основа на нивните мегусебни добри односи, кои секогаш почивале на доверие

еден во друг и ако токму врз основа на таквата доверба оштетениот М. Б. ја дал неговата девизна штедна книшка и го овластил од истата да подига парични средства со кои за негова сметка да купува акции како и паричните сретства да ги користи за потребите на Ш. П., а обвинетиот З. наместо да постапува така, постапувал спротивно и со еден дел од паричните средства што ги подигал од штедната книшка на оштетениот М. Б., купувал акции за себе и за други, а на оштетениот му прикажувал сосема друга состојба дека поради одредени причини така треба да се постапува, повеќе од очигледно е дека во неговите дејствија има измамнички елементи во смисла на чл.247 од КЗ. Впрочем, дека обвинетиот З.1 подигал парични средства од девизната штедна книшка на оштетениот М. Б. и дека не постојат докази за која намена обвинетиот З.1 ги има користено и тоа износ од 559.500 долари е утврдено од изведените докази или поточно од извршените вештачења, како и од непосредниот распит на вештите лица.

Под точка 3 од изреката на пресудата, првостепениот суд наведува дека неспорно било утврдено да на име Д. Д. се купени 5652 акции. Обвинението во тој дел гласи дека обвинетите Т. и З.1 го довеле во заблуда оштетениот и го држеле во заблуда оти не може да тргува со повеќе од 25% од акциите. Но, за првостепениот суд немало заблуда, бидејќи оштетениот М. како што било наведено во претходната анализа под точка 2 од изреката, не бил неук човек се консултирал со повеќе луѓе пред да влезе во бизнис со откупување на акциите во Ј. Т., така се консултирал со генералниот директор на Т. Б., Р., со сведокот Ѓ. И., директор на брокерска куќа така што според образложението на првостепениот суд оштетениот М. ги знаел сите услови и ризици. Понатаму првостепениот суд наведува дека сведокот И. на оштетениот М. дури му позајмувал пари, што зборувало дека биле многу блиски. Првостепениот суд воопшто не наведува причини, па во таа смисла и воопшто не се занимава со прашањето, а кое по оценка на Овој суд е од битно значење за постоењето или непостоењето на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите З.1 и Ѓ., од каде потекнуваат парите за купување на акциите на име Д. Д., дали се купени од пари на оштетениот М., дали се купени од пари на браќата Б. или пак се купени лично од негови пари. Тоа за првостепениот суд не било битно. Понатаму првостепениот суд наведува дека само оштетениот М. знаел какви биле неговите побуди и интереси зошто ги платил акциите за Д. Д. со негови пари, се разбира ако биле купени со пари на М.. Ваквите причини се навистина нејасни, неразбирливи и противречни самите на себе.

По однос на точка 4 од изреката на пресудата првостепениот суд за кривичното дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и чл.22 од КЗ смета дека опис за измама во обвинението немало, бидејќи самиот овластен тужител прифаќа дека оштетените самите си доставиле полномошна за продажба на акциите, а кои полномошна биле заверени кај нотарот В. Н.. Можеби навистина описот на застапникот на обвинението во овој дел, по однос на кривичното дело “Измама“ во извесна мера нее доволно јасен, но и причините за решителните факти од првостепениот суд за овој дел од пресудата, по однос на кривичното дело “Измама“ се недоволно наведени, а пак оние што се наведени се неразбирливи. Исто така и по однос на кривичното дело

“Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ не се наведени доволни причини за решителните факти за донесување на ослободителна пресуда. Овој суд укажува дека не треба да се поистоветуваат полномошната издадени од оштетените Б., заверени преку нотарот В. Н. и полномошната што се предмет на обвинението под точка 4 од изреката “Заверени“ кај нотар Р. Г., бидејќи првите полномошна, се мисли на оние заверени кај нотарот Н., неспорно е дека се издадени од оштетените и заверени кај нотарот В. Н., а вторите полномошна што се предмет на обвинението, а наводно заверени од нотарот Р. Г., неспорно е утврдено дека се лажни, а кое нешто е утврдено од вештачењето на одделот за криминалистичка техника при МВР. Првостепениот суд погрешно смета дека кај обвинетите не постоела умисла, односно свест и знаење дека се работи за лажни исправи затоа што полномошната ги добиле критичниот ден, дека обвинетиот З.1 ги подигнал истите од претставништвото на Д. пошта заедно со Б. и со тие полномошна е извршена продажба на акциите на оштетените Б.. Причините на првостепениот суд и по однос на овој дел од пресудата се нејасни и нерабирливи, особено кога на страна 15 наведува дека се доведувала под прашање умислата кај обвинетите З.1 и Б. дека знаеле оти употребуваат лажи исправи, па се поставило прашање од каде биле најдени такви списи со потписи на оштетените, се мисли на лажните полномошна. Во таа смисла по наоѓање на Овој суд првостепениот суд погрешно смета дека немало никаква логика оштетениот М. на бланко хартија да стави свој потпис и со свој ракопис да ја става датата кога ќе бидат пуштени полномошната и како би го знаел тоа од напред. Напротив во сите првеземени дејствија од страна на обвинетите З. и Б. во врска со продажбата на акциите на оштетените врз основа на лажните полномошна има логика и постоела можност оштетените да стават свои потписи на бланко хартија затоа што тие имале неограничена-силана доверба во обвинетиот Загорац поради што за потребите од соработка како и вршење на работите од името и за сметка на оштетените од страна на обвинетиот Загорац.

Исто така по наоѓање на Овој суд причините за решителните факти наведени и по однос на точка 5 од изреката се недоволни и неразбирливи. Имено, првостепениот суд прифаќа за утврдено дека полномошното што го употребиле обвинетите Л. и Ѓ. било вистинито, тоа било утврдено од вештачењето на криминалистичка техника при МВР, меѓутоа ваквото тврдење е противречно со исказот на нотарот З. Г. кој изјавил дека такво полномошно нема издадено и допушта можноста дека истото е злоупотребено од некого. По однос на кривичното дело “Измама“ првостепениот суд на страна 16 од образложението покрај другото наведува дека во обвинението воопшто не било наведено на кој начин обвинетите Ѓ. и Л. го довеле во заблуда оштетениот М., бидејќи со нотарскиот акт ОДУ од година на чие составување присуствувал лично оштетениот М. биле ставени во залог неговите обични акции на број издадени од Ј. Т., а потоа цитирајќи го чл.5 од нотарскиот акт наведува дека ако должникот не го намира долгот во роковите и условите предвидени со договорот за одобрување на рамковен револвинк кредит-лимит врз основа на договорен залог на подвижни предмети, да се спроведе присилно извршување пред другите доверители заради наплата на обезбеденото побарување со одземање на владението над

залогот од заложниот должник и продажба на истите заради наплата на обезбеденото побарување согласно одредбите од законот за договорен залог, законот за извршна постапка и другите важачки прописи и дека овој договор има сила на извршна исправа. Понатаму првостепениот суд смета дека со оваа одредба оштетениот М. добро бил запознаен, истиот добро знаел дека кога нешто ќе се стави под залог може да се изгуби, односно го знаел ризикот од тоа и дека според првостепениот суд обвинението во тој дел било нејасно во смисла на тоа во што се состои заблудата односно лажното прикажување на фактите поради што таква и не можел да утврди. Меѓутоа, по наоѓање на Овој суд основано се поставува прашањето, а со кое треба да се позанимава првостепениот суд дали полномошната што се предмет на обвинението за кривичното дело “Фалсификување исправа” како под точка 4, така и под точка 5 од изреката не биле искористени како *modus operandi* односно како начини за извршување на кривичните дела “Измама”.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга имаат влијание да не може да се испита првостепената пресуда по однос на основот погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Постапувајќи по предметот Овој суд одлучи решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.106/07 од 12.05.2009 година да остане во сила, бидејќи паричните средства од сметките на наведените лица е потребно да бидат замрзнати поради тоа што во конкретниот случај сеуште постои сомневање дека се работи за финансиски трансакции настанати како принос од извршено кривично дело.

Согласно чл.220 ст.4 од ЗКП (Пречистен текст) привременото замрзнување на сметките може да трае до завршувањето на постапката, а неговата оправданост ќе се преиспитува по службена должност секои два месеца. Во таа смисла второстепениот суд укажува дека првостепениот суд е должен да постапува согласно цитираната одредба.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на кои укажува Овој суд погоре, да изврши дополнително графолошко вештачење на полномошното издадено од М. Б. на обвинетиот З. Т.1 од година и на полномошното издадено од В. Б. на име Б. С. во делот само на спорниот ракопис со содржина “ ”, бидејќи со вештачењето од МВР О. С. број од 29.01.2009 година на несигурен начин е утврдено дека спорниот ракопис со содржина на двете полномошна најверојатно бил идентичен со доставениот неспорен ракопис со лицето М. Б., меѓутоа нужно е да се изврши дополнение на вештачењето на оваа спорна содржина со неспорна содржина “ ” која да биде напишана со ракопис од обвинетите З. Т.1 и Б. С. како и вештите лица да направат споредба дали потписите изнад името “М. Б.” и изнад името “В. Б.” на наведените полномошна и спорниот ракопис после зборот “датум” содржината “ ” се напишани со исто пенкало (мастило), а по можност да се утврди дали потписите на оштетените на полномошната и спорната содржина “ ” се напишани истовремено, потоа да се позанимава со прашањето зошто биле склучувани фиктивни договори за позајмици помеѓу одредени сведоци со

некои од обвинетите, дали во Кривичниот суд-Основен суд Скопје 1-Скопје, Одделение за организиран криминал и корупција се води кривична постапка против обвинетите или против некој од обвинетите, а како оштетени да се појавуваат оштетените М. и В. Б. и доколку се води за кое или кои кривично дело-дела и за кои противправни дејствија, како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот, па од како ќе ги изведе сите тие дејствија ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

40.=Пресуда на Осноен суд Струмица К.бр.281/09 од 09.07.2010 год. по однос на продолженото кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.4 и ст.3 и в.в. со чл.45 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.575/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.281/09 од 09.07.2010 год. обвинетата Т. Т. - Ц.од С. ја огласил виновна за сторено продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.5 в.в. со ст.4 и ст.3 и в.в. со чл.45 од КЗ, за кое ја осудил на казна затвор во траење од 2 (две) години и за кривично дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ, за кое ја осудува на 50 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна од 500 евра во денарска противвредност во износ од 30.580,00 денари, која да ја плати во рок од 2 месеца по правосилноста на пресудата. Ја задолжува на име кривични трошоци на постапката во корист на буџетските средства да плати сума од 23.648,00 денари а на оштетената ЈЗУ “З. д.“ - С. сумата од 11.980,00 денари, како и да плати на име паушал сумата од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Врз основа на чл.102 ст.2 од ЗКП ја задолжува обвинетата да плати на име имотно-правно побарување на ЈЗУ “З. д.“ - С. сумата од 7.732.014,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката поради следните причини:

За кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ настапила апсолутна застареност на кривичното гонење. Во чл.107 ст.6 од КЗ е пропишано „ако со овој закон поинаку не е определено, кривичното гонење не може да се преземе кога ќе поминат 2 (две) години од извршувањето на кривичното дело за кое според законот може да се изрече казна затвор до 1 (една) година или парична казна“. Во чл.108 ст.6 од КЗ е пропишано „Застареноста на кривичното гонење настапува во секој случај кога ќе помине двапати онолку време колку што според законот се бара за застареност на кривичното гонење“. Во конкретниот случај за кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ е пропишана казна затвор до 1 (една) година или парична казна. Дејствието на извршување од страна на обвинетата

Т. Т. - Ц. од С. првостепениот суд прифаќа дека го преземала на ден 21.09.2006 год., кога го донела решението за спогодбен престанок на работниот однос без нејзина согласност на работникот Л. К., што значи до 21.09.2010 год. поминал рок од 4 (четири) години и затоа по оцена на овој суд настапила апсолутна застареност на кривичното гонење.

Застареноста на гонењето е правен институт т.е. преставува основ за престанување на сите овластувања на судот за водење на кривична постапка и за изречување на кривични санкции.

Поради горе наведените причини, а врз основа на чл.377 од ЗКП следуваше пресудата да се преиначи и да се одбие обвинението врз основа на чл.341 т.6 од ЗКП в.в. со чл.107 ст.6 и чл.108 ст.6 од КЗ према обвинетата Т. Т. - Ц. од С., за кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ.

Апелациониот суд во Штип одлучи како во решението од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се огледа во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, во образложението не се наведени причини за решителните факти, а оние кои се наведени се нејасни и во значителна мера противречни. Постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази.

Донесената пресуда е нејасна во изреката во делот под т.1, што е условено од описот на дејствието во кое обвинетата е означена како одговорно лице на јавна установа - ЈЗУ “З. Д.“ С., која установа во природата на дејноста обавува работи од јавен интерес, што не соодвествува со описот на одговорното лице согласно чл.122 од КЗ, според кој е утврдено што претставува одговорно лице во правно лице. Во чл.122 ст.4-в е наведено дека како службено лице се смета овластено лице во правно лице на кое со закон или друг пропис донесен врз основа на закон му е доверено вршење на јавни овластувања, кога должноста ја врши во рамките на тие овластувања. Ова значи дека обвинетата како директор на јавна здравствена установа не може да биде одговорно лице, поради што се доведува во прашање правната квалификација на дејствијата превземени од нејзина страна, односно дали се работи за кривично дело од чл.353 ст.4 од КЗ или чл.353 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд на страна 6 од пресудата наведува дека обвинетата Т. искористувајќи го моментот што како директор е овластена да заклучува и потпишува договори, заклучила договор за набавка на лекови и потрошен болнички и лабораториски материјал со фирмата “А.- Т.“ С., заведен со деловоден број на фирмата 117-06 на 29.06.2009 год., иако за дел од производите тендерската постапка требало да се повтори. Покасно целата набавка на “А.- Т.“ С. е платена за износ од 145.648,00 денари и со неповторување на тендерската постапка е овозможено оваа фирма да се стекне со имотна корист, а за овој износ и е нанесена штета на ЈЗУ “З. Д.“ С. Ваквата констатација на првостепениот суд е нејасна, од причини што не е спорно дека обвинетата не постапила согласно наведените одредби од Законот за јавни набавки, односно не донела одлука за повторно распишување на тендер за набавка на производите за кои единствен понудувач била фирмата “А. Т.“ С., бидејќи записнички од тендерската комисија е констатирано дека е потребно од наведените

причини распишување нов тендер. Но, она што овде е нејасно е вредноста на прибавената корист за наведената фирма, односно нанесената штета на ЈЗУ “З. Д.” С. Со оглед на фактот дека не е утврдена разлика на цена, квантитет и квалитет, не може да стане збор за имотна корист, ниту пак за настаната штета во паричен износ. Овде евентуално би можело да дојде во предвид ставање во поовластена позиција на фирмата “А. -Т.” С. со тоа што таа и покрај тоа што е единствен понудувач, сепак е избрана на тендерот и и е овозможено право - повластување на една фирма во однос на другите, што ја нарушува конкуренцијата. Ова значи се доведува во прашање правната квалификација на дејствието под т.1 од пресудата и се поставува прашањето дали се работи за кривично дело од чл.353 ст.3 од КЗ или за кривично дело од чл.353 ст.1 од КЗ.

Пресудата е нејасна и по однос на дејствието на обвинетата Т. опишано под т.1 алинеја 2 од изреката на пресудата, во која се наведува дека обвинетата искористувајќи ја својата службена положба од месец Јули 2005 год. заклучно со месец Септември 2006 без правен основ - согласност од Министерството, Министерството или било каков друг договор ангажирала 50 - 60 работника од различни професии при што на истите им бил исплатуван месен надомест во вид на плата од благајната на ЈЗУ “З. Д.” С., при што на овој начин вкупно се исплатени 7.586.366,00 денари, за кој износ е и оштетената јавната установа. Овој дел од пресудата е дотолку повеќе нејасен што се доведува под сериозно прашање дали исплатениот износ од 7.586.366,00 денари на ангажираните работници за нивниот вложен труд на име плата, дали преставува прибавена имотна корист или штета за ЈЗУ „З. д.“ - С.. Во пресудата првостепениот суд не наведува воопшто дали овие работници ангажирани од страна на обвинетата работеле и порано во ЈЗУ “З. Д.” С., на кои места, по кој основ и каква била потребата од такви професии и профили на наведените работни места.

Сторените суштествени повреди на постапката опишани погоре имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи и пресудата по однос на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.355 ст.5 в.в. со ст.4 и 3 и в.в. со чл.45 од КЗ да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги острани сторените повреди на постапката, да ги изведе сите предложени докази, како и да изврши - прибави како доказ целокупната тендерска документација и Решението на Второстепената комисија за жалби по јавни набавки бр.46-217/2 од 28.06.2006 год. кое решение треба првостепениот суд да го со посебно внимание цени од аспект на околноста дали постапката по распишаниот тендер е правилно и законито спроведена, кои бланкетни одредби од Законот за јавни набавки обвинетата евентуално ги повредила, да утврди со кој акт - пропис е пропишано да за секое вработување да се бара согласност од Министерството и Министерството, за да може со сигурност да се утврди кој бланкетен пропис обвинетата повредила при ангажирање на работници, како би можел судот по изведување и оценка на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на решението.

41.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.441/09 од 22.04.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.576/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.441/09 од 22.04.2009 година, обвинетите В. Ѓ. од С. и Т. П. од С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот В. Ѓ. за две кривични дела “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в. со ст.4 и ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетиот Т. П. за едно кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување “ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ и им изрекол условна осуда и тоа: на обвинетиот В. Ѓ. за двете кривични дела му утврдил единствена казна затвор во траење од една година и пет месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело, а на обвинетиот Т. П. му утврдил казна затвор во траење од една година, која казна нема да се изврши доколку во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име кривични трошоци во постапаката износ од 10.959,00 денари, како и паушал во износ од по 4.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на буџетските сретства на РМ, под страв од присилно извршување.

Жалбата на бранителот на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е безпредметна.

Основани се жалбените наводи на бранителот на обвинетиот дека првостепениот суд во конкретниот случај го пречекорил обвинението, поради што сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што првостепениот суд по однос на кривичното дело опишано под т.1 од изреката прифатил за утврдено и притоа навел дека на друштвото му било нанесено штета во вкупен износ од 13.804.981,00 денари, иако со видоизменетото обвинение од страна на овластениот тужител на записник за главен претрес од 22.04.2009 година под т.1 од обвинението, овластениот тужител прецизирал дека на друштвото му е нанесена штата во вкупен износ од 5.720.000,00 денари. При една ваква состојба кога овластениот тужител во обвинението наведува дека на друштвото е причинета штета во износ од 5.720.000,00 денари, од една страна, а од друга пак првостепениот суд кога прифатил дека на друштвото била нанесена штета од 13.804.921,00 денари, повеќе од очигледно е дека е пречекорено обвинението, па и во таа смисла е сторена повредата на чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди и на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е неразбирлива и противречна со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу содржината на изведените докази со причините за решителните факти наведени во образложението на

пресудата. Имено, во образложението на нападнатата пресуда првостепениот суд не навел кои докази ги извел во текот на доказната постапка на главниот претрес, ниту пак навел причини за тоа кои факти од кои докази ги утврдил, па во таа смисла не навел на кои докази поклонил верба и зошто, а на кои не и зошто. Причините за решителните факти наведени во образложението на пресудата се неразбирли, противречни се самите на себе си и на содржината на изведените докази. Конкретно, првостепениот суд по однос на причинетата штета под т.1 од изреката како да се ставил во улога на вешто лице, утврдувајќи притоа спротивно на вештачењето од БСВ С. и спротивно на исказот на вештото лице К. К. од кое вештачање и од кое вешто лице произлегува дека на друштвото АД М. п. со угостителство С. не е причинета штета, напротив според вештачењето и исказот на вештото лице К. К. со продажбата на објектите што се предмет на обвинението била остварена добивка од 366.049,00 денари, првостепениот суд сосема спротивно од вештачењето и исказот на вештото лице под т.1 од изреката утврдува штета за друштвото во износ од 13.804.981,00 денари иако ваквата прифатена штета е значително поголема од онаа за која смета овластениот тужител дека е причинета на друштвото, а тоа е износот од 5.720.000,00 денари. Контрадикторноста помеѓу вештачењето и изреката на пресудата под т.1 се огледа и во тоа што првостепениот суд под т.1 од изреката наведува дека недвижниот имот кој бил отуѓен со Одлука на собрание на акционери учествува во вкупната книговодствена вредност на друштвото АД “М” со угостителство“ со 48,29% и како таков претставува голема зделка согласно чл.456 ст.2 од ЗТД. Вака утврдениот процент од страна на првостепениот суд е во спротивност со вештачењето извршено од вештото лице К. К., бидејќи во своето мислење на стр.10 од вештачењето се наведува дека: “Со оглед на процентот на учество во вкупната вредност на имотот на реално продадените објекти (5,625%) не се работи за голема зделка во смисла на чл.455 и чл.456 од ЗТД“.

Основано се наведува во жалбата на бранителот на обвинетиот В. дека неразбирливоста на образложението на првостепената пресуда најдобро се гледа на стр.5 од првостепената пресуда каде првостепениот суд сосема неправилно и недозволено утврдува штета на друштвото на тој начин што од книговодствената вредност на друштвото 19.524.981,00 денари одзема износот од 5.720.000,00 денари, а кој износ е добиен од продажбата на недвижностите и разликата од 13.804.981,00 денари ја смета за штата на друштвото. Ова е навистина неразбирливо.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одреби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а друга пак имаат влијание да неможе да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а неможе да се испита и правилната примена на Кривичниот законик.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, истите да ги наведе во образложението на својата пресуда, да даде оценка на секој доказ поединечно и на сите заедно и притоа да наведе јасни и разбирливи причини во смисла на тоа кои факти од кои докази ќе утврди, ако постојат противречни докази да даде оценка за веродостојноста на тие докази во смисла на тоа на кои

докази ќе поклони верба, а на кои не и зошто, посебно да го анализира вештачењето и исказот на вештото лице К. К. и да даде оценка за веродостојноста на оваа вештачење и исказот на вешто лице како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата на бранителот на обвинетиот В., а притоа задолжително да ги отстрани суштествените повреди, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Одлучувајќи по жалбата изјавена од бранителот на обвинетиот В. Ѓ. Овој суд по службена должност во смисла на чл. 397 од ЗКП утврди дека причините поради кои ја укина нападнатата пресуда, одат во корист и на обвинетиот Т. П. кој обвинет во конкретниот случај не изјавил жалба, па токму поради тоа ја укина првостепената пресуда и по однос на обвинетиот Т. П.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Струмица по однос на одлуката за казната за обвинетиот В. Ѓ. е безпредметна.

Овој суд не го прифати предлогот на жалителот главниот претрес да се одржи пред наполно изменет совет пред првостепениот суд, бидејќи не се исполнети законските претпоставки во смисла на чл.402 ст.2 в.в. со чл.406 ст.3 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

42.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.839/09 од 17.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.579/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.839/09 од 17.06.2010 год. под ст.І обвинетиот М. Ѓ. од Р. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Изнуда“ од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Со истата пресуда под ст.ІІ према обвинетиот М. Ѓ. од Р. согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување на сигурноста“ по чл.144 ст.1 од КЗ. Кривичните трошоци на постапката по предметот во износ од 5.980,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства, а за остварување на имотно-правното побарување оштетениот - малолетен Н. С. од с.В. преку неговиот законски застапник го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Изведените докази во текот на постапката по наоѓање на овој суд не ги ценел правилно и целосно, поради што извел погрешен заклучок по однос на решителните факти за предметниот кривично-правен настан, кои што се од значење за правилно

одлучување. Во образложението на пресудата наведените причини од кои што се раководел при одлучувањето немаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави обжалената пресуда нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наоѓање на овој суд е погрешна, нецелосна и не е заснована на правилна оценка на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд утврдил дека критичниот ден обвинетиот М. Ѓ. го видел оштетениот Н. Притоа забележал дека тој кај себе имал мобилен телефон и му го побарал за да се послужи со него, односно да се јави на неговата девојка, велејќи му дека ќе му го врати мобилниот телефон за еден час. Оштетениот Н. не сакал да му го даде телефонот, но обвинетиот Ѓ. почнал да му се заканува дека ќе го тепа и му понудил дека како гаранција дека ќе го врати телефонот ќе му остави опојна дрога марихуана, која што ја носел со себе во џебот. Марихуаната поради страв не сакал да ја земе оштетениот Н., па му ја дал на Д. да ја чува како гаранција.

На вака утврдена фактичка состојба првостепениот суд прифатил дека во дејствијата на обвинетиот Ѓ. не се содржани елементите на битието на кривичното дело “Изнуда“, поради тоа што обвинетиот немал намера противправно да го присвои мобилниот телефон, туку само да се послужи со него, а за возврат оставил гаранција - марихуана. Меѓутоа ваквото објаснување на првостепениот суд е нејасно и спротивно на изведените докази, бидејќи оштетениот Н. не му го дал доброволно мобилниот телефон на обвинетиот, туку истиот присилно го одзел од него. Од друга страна, оштетениот не се согласил како гаранција да му биде оставена марихуана. Марихуаната самоиницијативно ја зел кај себе свидетелот Д., кое нешто го потврдува во дадената изјава пред првостепениот суд. Факт е дека обвинетиот Ѓ. го зел мобилниот кај себе и го држел околу половина час, а откако оштетениот Н. видел дека не му го враќа телефонот кога повторно се сретнале со обвинетиот му го побарал да му го врати. Очигледно е од постапките на обвинетиот дека немал намера да го врати телефонот, но на инсистирање на оштетениот му го вратил, при што и телесно го повредил, му удрил клоца во градите.

Од изјавите на распрашаните произлегува дека обвинетиот немал намера да се послужи со телефонот и да го врати, бидејќи доколку требало да се јави на неговата девојка, како што кажал во своја одбрана, можел да го стори тоа во непосредна близина на оштетениот и веднаш да го врати телефонот. Не му биле потребни закани, физичка сила и оставање гаранција.

При утврдувањето на фактичката состојба првостепениот суд му поклонила верба на обвинетиот дека немал намера противправно да го присвои мобилниот телефон од оштетениот, меѓутоа ваквата одбрана не ја ценел во колерација со изјавата на оштетениот и останатите распрашани сведоци во текот на постапката и притоа првосепениот суд треба да направи јасно разграничување помеѓу намерата да се прибави противправна имотна корист што е елемент на кривичното дело „Изнуда,, од намерата за противправно присвојување што е елемент на кривичното дело „Кражба,, од чл.235 ст.1 од КЗ . Од овие причини се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следува

обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги распраша повторно сведоците во текот на постапката, да ја провери одбраната на обвинетиот, по потреба да изврши соочување помеѓу нив, па тогаш да ги утврди решителните факти за предметниот кривично-правен настан, односно намерата кај обвинетиот со земањето на телефонот од оштетениот. Притоа посебно да го цени исказот на оштетениот, кој што појаснил дека кога обвинетиот му го побарал телефонот, тој не сакал да му го даде, но обвинетиот почнал да му се заканува дека ќе го тепа, а подоцна кога си го побарал назад го удрил една клоца во пределот на градите. Во текот на постапката првостепениот суд да изврши увид и во малолетничкиот предмет, каде малолетните И. Ѓ. и К. В. кои што биле со обвинетиот Ѓ. М. се обвинети за истиот кривично-правен настан и е донесено решение, со кое им се изрекува воспитна мерка - Засилен надзор од Центарот за социјални работи за преземени дејствија на изнуда од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Тогаш со правилна оценка на изведените докази во текот на постапката и утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично-правен настан да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, имајќи ги притоа во предвид елементите на битието на ова кривично дело “Изнуда“ од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

43.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.20/2010 од 14.09.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен су Штип Кж.бр.631/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.20/2010 од 14.09.2010 обвинетите О. И. и И. А., двајцата од С. ги огласисл за виновни да сториле кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.3 .в.со чл.22 од КЗ, а обвинетиот О. и кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое ги осудил и тоа обвинетиот О. И. му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, а за стореното дело под т.2 му утврдил казна затвор во траење од 1 година. Согласно чл.44 од КЗ на обвинетиот О. му изрекол единствена казна затвор во траење од 2 години. обвинетиот И. А. за стореното кривично дело под т.1 го осудил на казна затвор во траење од 1 година. Согласно чл.92 .в.со чл.89 од ЗКП ги задолжил на име кривични трошоци на постапката обвинетиот И. А. да плати сума од 2.398 денари, на име кривичен паушал секој од обвинетите да плати сума во износ од по 3.000 денари. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП ги задолжил обвинетите О. и И. солидарно на име имотно правно побарување на оштетената П. В. од с.Б. да и платат сумата од 14.000 денари, а само О. на оштетениот С. Т. од С. сума од 18.500 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите по однос на сторените суштествени повреди на одредбите на постапката од член 381 став 1 точка 11 и точка 9 од ЗКП. По повод на жалбата и по службена должност овој суд констатира дека постојат напред наведените суштествени повреди по однос на кривичните дела “Тешка кражба” од чл. 236 став 1 точка 3 в.в. 22 од КЗ опишани во став 1 и 2 од изреката на обжалената пресуда. Имено по однос на описот на кривичното дело Тешка кражба од чл. 236 ст. 1 т. 3 в.в. 22 од КЗ опишани во став 1 од изреката на обжалената пресуда првостепениот суд сторил повреда на член 381 став 1 точка 11 од ЗКП, од причина што истата е нејасна, неразбирлива, а во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противвречни, како и постои значителна противречност во она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд во ст. 1 од изреката утврдил дека обвинетите на критичниот ден околу 12,00 часот договорно и заеднички со намера да противправно присвојат туѓи подвижни предмети од оштетената П. В. украде паричник со 14.000,00 денари, на дрзок начин, така што и го одзеле од корпата што таа ја оставила покрај себе на тротоарот од предметната улица додека се одмарала. Меѓутоа, од содржината на изведените докази утврдените факти не даваат сигурен основ за да се заклучи дека оштетената ја оставила корпата покрај себе на тротоарот од која да двајцата обвинети и го одзеле паричникот туку напротив, оштетената ја држела корпата во рака од каде и бил одземен паричникот како што стои и во обвинението, од каде всушност произлегува дека кражбата е сторена на дрзок начин. Во конкретниот случај самата оштетената со својата изјава дадена пред истражниот судија на записник како и на главниот претрес изјавила дека торбата со паричникот ја држела во рака и дека одејќи пеш, без да забележи и пришле две лица од ромска националност од кои едното бркнало во торбата го зело паричникот а потоа почнале да бегаат. Образложението на првостепениот суд во конкретниот случај е во противвречност со содржината на изведените докази на главниот претрес особено од изјавата на оштетената па од овие причини под сомнение се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба по однос на овој жалбен навод.

Стојат повреди на одредбите на постапката од чл. 381 ст. 1 т. т. 9 од ЗКП, по однос на кривичното дело опишано со т. 2 од изреката на првостепената пресуда. Во конкретниот случај во диспозитивот на првостепената пресуда во т. 2 првостепениот суд утврдил дека обвинетиот О. И. го скршил стаклото од предната врата од кај возачот и од просторот меѓу двете седишта украде мобилен телефон марка Н. со пововикувачки број 075/550-720 со ИМЕИ, во вредност од 6.500,00 денари, црна торба во која имало документи, паричник со лични документи, две платежни картици од Комерцијална банка и 3.000,00 денари, се во вкупна вредност од 18.500,00. Поднесеното обвинение по однос на овој дел во точка 2 наведено е дека причинетата штета во конкретниот случај е одземените мобилен телефон во вредност од 6500,00 денари и паричен износ од 3.000,00 денари. Од ова неспорно е дека постои пречекорување на обвинението дадено од овластениот тужител, а воедно приложените и изведени докази не одат во прилог на

напред наведениот износ на штета утврден со обжалената пресуда, па овој суд наоѓа дека и жалбените наводи по однос на овој жалбен основ и со право се истакнати од страна на жалителот.

Напред наведеното ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неподобна да се испита во останатиот дел.

При повторното судење потребно е да се расчисат погоре наведените околности по однос на кривичното дело во точка 1 од изреката, со сигурност да се утврди начинот на сторувањето, по потреба да се утврди конкретно кој од обвинетите на каков начин кои дејствија ги презел, по однос на второто кривично дело да се имаат предвид наведените укажувања, по за утврдувањето на конкретниот износ на вредноста противправно одземените предмети, како и причинетата штета, па имајќи ги во предвид и другите докази (вербални и материјални), со сигурност да утврди правилна и целосна фактичка состојба врз основа на која правилно ќе се примени и материјалниот закон.

Поради предното, а согласно член 402 став 1 во врска со член 393 став 1 од од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

44.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.174/2010 од 15.09.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.640/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетите Ј. М. и С. Ј. ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Ј. М. да сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 од КЗ, обвинетиот С. Ј. кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 в.в.со чл.24 од КЗ. За стореното кривично дело им изрекол алтернативна мерка-условна осуда при што им утврдил казна затвор во времетраење од по 3 месеци која што нема да се изврши доколку во рок од една година по правосислноста на пресудата не сторат ново кривично дело. Притоа ги задолжил да платат на име паушални трошоци сума од 2.000 денари, како и да ја надоместат материјалната штета на оштетената ЈП Македонски шуми ПШС“Б.“ С. во износ од 21.000 денари согласно чл.101 ст.2 од ЗКП.

Од ваквата пресуда останале незадоволни обвинетите кои во благовремениот рок преку адвокат Г. М. од С. поднеле жалба со која ја напаѓат истата по сите законски основи и предлагат жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување или да се преиначи на начин што истите да бидат ослободени од обвинението што им се става на товар. Воедно бараат присуство на седницата на советот.

Со поднесениот писмен предлог Кож.бр.568/10 од 15.11.2010 година јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Јасна Жежова предлага жалбата на обвинетите да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот решавајќи по жалбата, а по претходна оценка на наводите во истата, обжалената пресуда и списите во предметот, воедно испитувајќи ја

пресудата по службена должност во смисла на чл 393 од ЗКП, одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што истата е нејасна и неразбирлива, а наведените причини во образложението на пресудата во значителна мера се противречни со изреката на пресудата.

Имено, првостепениот суд во диспозитивот на пресудата наведува дека обвинетите се виновни затоа што договорено и заеднички како соизвршители критичниот ден во 15,00 часот со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети од државната шума на планината Г. во м.в.“Б. Т.“ со која стопанисува ЈП“Македонски шуми“ ПШ“Б.“ С. одзеле 3 метри кубни зелени дабови огревни дрва во вредност од 10.512 денари.

Во правната квалификација на диспозитивот наведува дека со опишаните дејствија обвинетиот М. Ј. сторил кривично дело “Кражба“ предвидено и казниво по чл.235 ст.5 од КЗ, а обвинетиот Ј. С. сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 .в.со чл.24 од КЗ, односно како помагач.

Ваквата изрека на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себеси. Од една страна првостепениот суд наведува дека обвинетите договорено и заеднички како соизвршители ги превзел опишаните дејствија, а од друга страна при определувањето на правната квалификација првообвинетиот го прифака како извршител на кривичното дело, а второобвинетиот како помагач во превземените дејствија со што да сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 .в.со чл.24 од КЗ.

Во образложението на пресудата исто така првостепениот суд наведува дека обвинетите договорено и заеднички со цел да донесат дрва за обвинетиот М. при што обвинетиот Ј. му помагал товаријки и возејки го тракторот отишле во планината да сечат дрва каде експлоатацијата на дрвна маса била недозволена при што обвинетите со моторна пила исекле зелени дабови дрва во наведената количина, а за кое нешто немале одобрение ниту пак дозвола. Дрвата ги натовариле на тракторот со цел да ги пренесат, но при транспортот биле затекнати од шумочуварот М. З.

Вака даденото образложение е до директна противречност со изреката на обжалената пресуда каде и двајцата обвинети во дејствието на извршувањето се опишуваат како соизвршители.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше по повод жалбата поднесена од обвинетите и по службена должност, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ја отстрани суштествената повреда на која што му е посочено, со тоа што ќе утврди точно какво било дејствието на двајцата обвинети во превземањето на кривичното дело, односно дали станува збор за соизвршители или за извршител и

помагач, па тогаш со утврдување и на субјективниот елемент на делото и сите останати решителни факти за предметниот кривично правен настан да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

**45.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.401/10 од
13.10.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд
Штип Кж.бр.641/10.**

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.401/10 од 13.10.2010 година го отфрлил обвинителниот акт поднесен од оштетениот како тужител Г. В. од с.В., против обвинетиот Ј. С. од Р., за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ .

одлучи како во изреката, од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.1 и чл.385 ст.4 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што постапката е водена од неовластен орган и судот бил непрописно составен.

Имено, од увидот во списите на предметот се гледа дека се работи за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое што во време на сторувањето на ова кривично дело за кое се обвинува обвинетиот, била пропишана казна затвор во траење од 1 до 10 години. За истото кривично дело од страна на оштетениот до Основниот јавен обвинител од Струмица била поднесена кривична пријава, која што со решение Ко.бр.599/2010 од 31.05.2010 година е отфрлена и оштетениот како тужител за истото кривично дело до првостепениот суд поднел обвинителен акт против обвинетиот Ј. С. и постапувајќи по овој обвинителен акт претседателот на соетот на првостепениот суд со обжаленото решение поднесениот обвинителен акт го отфрлил како ненавремено поднесен.

Меѓутоа, имајќи во предвид дека за ова кривично дело е пропишана казна затвор над 5 години, претседателот на првостепениот совет постапил спротивно на чл.256 ст.2 од ЗКП, бидејќи според оваа законска одредба поднесениот обвинителен акт треба да се смета како барање за спроведување на истрага, по која истражниот судија при првостепениот суд бил должен да постапи според одредбите на чл.152 од ЗКП.

Значи, во конкретниот случај, со оглед на пропишаната казна за ова кривично дело, претседателот на првостепениот совет не е можел да донесе решение за отфрлање на поднесениот обвинителен акт, туку бил должен да го достави предметот до истражниот судија на понатамошно негово постапување.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката, следувахе првостепеното решение да се ујкине и предметот врати на повторно одлучување.

При повторното одлучување истражниот судија на првостепениот суд е должен да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, односно поднесениот обвинителен акт да го смета како поднесено барање за спроведување на истрага против обвинетиот за предметното кривично дело, кој е должен согласно со чл.152 од ЗКП да ги презема потребните дејствија и да ги утврди сите околности кои се од важност за одлучување по поднесеното барање за спроведување на истрага и доколку тој не се согласи со барањето за спроведување на истрага, за тоа согласно со чл.152 ст.7 од ЗКП може да побара да одлучи советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Притоа, со оглед дека во поднесената жалба се наведува дека гонењето од страна на оштетениот како тужител навремено било превземено, во законскиот рок од 8 дена, во врска со што во жалбата се наведува дека имал преписка, односно потврда за прием на препорачана пратка со која што го доставил обвинителниот акт до првостепениот суд, така што потребно е да се утврди дали гонењето на обвинетиот за кривично дело од негоа страна е превземено навремено.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

46.=Решение на Основен суд Струмица», К.бр.236/09 од 29.06.2010 година, -УКИНАТО со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.642/10.

«Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.236/10 од 29.06.2010 година, ја запрел кривичната постапка поведена по поднесениот супсидијарен обвинителен акт на супсидијарниот тужител Т. Н. од С. против обвинетиот М. И. од С. за кривични дела “Измама“ по чл.247 ст.4 во в.в. со ст.1 и “Уцена“ по чл.259 ст.1 од КЗ.Трошоците на постапката согласно чл.92 ст.4 од ЗКП, одлучил да паднат на товар на оштетениот Трајков Никола.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи истакнати во жалбата на супсидијарниот тужител Т. Н. од С. за повреди на одредбите на процесниот закон. Во конкретниот случај Овој суд наоѓа дека првостепениот суд при донесувањето на своето решение сторил повреди на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.58 од ЗКП, ова од причини што во текот на главниот претрес не ја применил одредбата од чл.58 од ЗКП.

Од увидот во содржина на записникот за одржан главен претрес пред Основен суд од 25.05.2010 година судот констатирал дека биле присутни обвинетиот и неговиот бранител и супсидијарниот тужител Т. Н.. Од приложените доставница за покани за одржување на овој главен претрес е ведно дека полномошникот на обвинетиот Н. П. адвокат од С. бил уредно известен за датумот на одржување на главен претрес, а при тоа не е констатирано од кој причини е отсутен, дали супсидијарниот тужител се согласува да се одржи претресот во негово отсуство, а е наведено дека не е присутно вештото лице чие присуство било потребно заради распит, па навел дека не се исполнети условите за одржувањето

на овој главен претрес и донел решение да се одложи истиот за 29.06.2010 година во 10:30 часот, а на присутените лица на записник е нотирано дека се усно известени и дека се сметаат за навремено повикани. Од увидот во записникот за закажаниот главен претрес за 29.06.2010 година во 10.30 часот е наведено дека е присутен само обвинетиот М. И, а супсидијарниот тужител Н.Т. бил усно уредно повикан, а не е присутен како и бил поучен во смисла на чл.58 од ЗКП, па со примена на одредбите од чл.58 и 291 ст.2 од ЗКП го донел оспореното решение. Во образложението на оспореното решение на првостепениот суд навел дека полномошникот на оштетениот Т, Н. П. адвокат од С. за претходно закажаниот главен претрес од 25.05.2010 година бил уредно повикан а не се појавил а дека супсидијарниот тужител изјавил дека му е откажано полномошното и дека самиот ќе се застапува за истиот претрес, а не именувал нов ниту пак доставил полномошно и дека на ново закажаниот претрес бил уредно повикан, а не се појавил.

Ваквите наводи по наоѓање на Овој суд не наоѓаат поткрепа од содржината на напред извршениот увид во записникот за закажаниот главен претрес пред првостепениот суд од 25.05.2010 година каде е видно дека не се нотирани такви искази на супсидијарниот тужител Т. Н. дека се согласува да се одржи претрес во отсуство на неговиот полномошник, адвокат Н. П. од С., нема нотирано изјава за негово откажување на полномошно ниту пак е видно дека првостепениот суд го поучил супсидијарниот тужител Т. Н. доколу сам се застапува без присуство на неговиот полномошник на претресот од 29.06.2010 година дека е поучен за последиците од неговото недоаѓање во смисла на чл.58 од ЗКП. Првостепениот суд бил должен истиот да го поучи согласно чл.58 ст.1 од ЗКП, ако оштетениот како тужител не дојде на главниот претрес иако е уредно повикан дека ќе се смета дека се откажал од гонењето како и дека поуката ја има истиот разбрано, за последиците од неговото недоаѓање на презакажаниот главен претрес, ниту пак е поучен за потребата да земе нов полномошник доколку истиот го откажал полномошното на досегашниот полномошник, ниту пак такво откажување постои во записникот од страна на супсидијарниот тужител. Исто така овој суд наоѓа дека на презакажаниот главен претрес не постои доказ од кој ќе може да се види дека уредно е повикан полномошникот на субсидијарниот тужител.

Од напред наведените причини Овој суд сметаше дека жалбените наводи на жалителот со право се истаканати по овој жалбен основ, односно дека не е применета одредбата за правилна поука на субсидијарниот тужител и последиците од истата. При повторното судење потребно е правилно да се применат одредбите од член 58 од ЗКП, да се поучи субсидијарниот тужител Т. Н. за последиците од неговото недоаѓање како и за потребата од присуство на неговиот полномошник или доколку останува при досегашниот полномошник, истиот уредно да се повика за одржувањето на претресот, па со правилна примена на одредбите од членот 58 од ЗКП да се донесе правилна и на закон заснована одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.чл.411 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.211/05 од 14.09.2010 година, во осудителниот дел под I,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.643/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.211/05 од 14.09.2010 година обвинетиот П. М. од С. го огласил за виновен за сторени две кривични дела и тоа од чл.59 ст.1 од Законот за акцизите, в.в.со чл.45 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 3 месеци и од чл.60 од Законот за акцизите, в.в.со чл.19 од КЗ, за кој му изрекол казна затвор во траење од 1 година, а за двете кривични дела сторени во стек му изрекол единствена казна затвор во траење од 2 години и 2 месеци. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да плати пашални трошоци во износ од 5.500 денари, како и други трошоци на кривичната постапка во вкупен износ од 39.895 денари, а согласно чл.100-а од КЗ од обвинетиот е одземена поголема количина на ракија, како и други алкохолни пијалоци.

Со истата пресуда, под II, против обвинетиот обвинението е одбиено за неколку дејствија од продолженото кривично дело од чл.60 од Законот за акцизите, согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи и при повторното судење и изрекувањето на обжалената пресуда наведените причини за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречна со изведените докази. Првостепениот суд не постапил по укажувањата на Апелациониот суд во Штип во решението Кж.бр.364/09 од 30.09.2009 година, така што не е извршено ново вештачење за евентуално произведениот оцет од набавената рафинада, вистински дестилат и комова ракија, износите на неплатената акциза, како и фактот дали воопшто од овие акцизни добра е произведен оцет или пак се произведени алкохолни пијалоци. При повторното судење на главниот претрес само е сослушано вештото лице Л. В., која за сето тоа конкретно и сигурно не се произнесува. Притоа, таа само за винскиот дестилат изјавува дека акцизата идентично била пресметана во двете вештачења, а тоа е износ на акциза од 959.400 денари, за кој обвинетиот и се обвинува, иако овој износ не е наведен во мислењето од дополнителното вештачење Св.І 458/2008 извршено од вештите лица Л. В. и С. В., кои се извршени при првото судење. Овие две вештачења, вештачењето Св.І 78/8 извршено од вештото лице С. В., како и исказот на вештото лице Л. В. се противречни и нејасни и првостепениот суд при повторното судење не ги отстранил овие нејасноти и противречности. Според вештачењето Св.І 337/04 рафинадата и винскиот дестилат од акцизниот склад биле изнесени во акцизно-правен слободен промет и истите биле употребени за производство на алкохилен оцет, додека според вештачењето Св.І 458/2008, од набавената рафинада биле произведени алкохолни пијалоци (11.962 литри), од кои дел биле продадени, еден дел биле на залиха, а еден дел од рафинадата не била употребена, така што не е даден одговор на прашањето во критичниот период од што е

произведуван оцет и дали е произведувано од набавената рафинада или пак истата е употребена за производство на алкохолни пијалоци.

Затоа, при повторното судење потребно е од страна на тим од вешти лица од соодветна струка врз основа на веродостојна книговодствена документација на правното лице “М.” С. да се изврши комплетно вештачење за набавените акцизни добра, рафинада, вистински дестилат и ракија, за кои обвинетиот е огласен за виновен, производството и продажбата на оцет и алкохолни пијалоци, при што јасно и точно да се утврди колкава е количината на евентуално произведениот оцет од набавената рафинада и вински дестилат и износите на неплатена акциза. Исто така, потребно е со наведеното вештачење точно да се утврди стекнатата имотна корист на неплатена акциза за пронајдениот и одземет алкохилен пијалок од 8.927 литри, бидејќи првостепениот суд прифатил дека таа корист е во вкупен износ од 1.044.306 денари иако јавниот обвинител во својот завршен збор при првото судење тој износ го прецизира на 1.062.976 денари, а овие износи не се опфатени и утврдени од извршените вештачења. Притоа, вештите лица да се ограничат само на дејствијата на обвинетиот за кои тој со обжалената пресуда сега е огласен за виновен и осуден, при што што потребно е да се произнесат за тоа колкава количина на оцет и од што е произведено во критичниот период, дали од набавената рафинада во количина од 3000 литри на 7.03.2003 од АД Б., потоа од набавените 5330 литри вински дестилат од ЗИК С.-“С. п.” од 29.05.2003 и од набавените 7456 литри комова ракија на 9.06.2003 година, исто така од ЗИК С. “С. п.”, е произведен оцет и дека со тоа овие акцизни добра од акцизниот склад обвинетиот како одговорно лице на фирмата “М.” ги изнесувал во акцизно правен слободен промет без да пресмета и плати акциза, како и тоа дали на критичниот ден се обидува да пушти во акцизно правен слободен промет 8.297 литри алкохолни пијалоци без контролни марки.

Обвинетиот при повторното судење изјавува дека оцет произведувал само од вински дестилат, додека целата набавена количина на рафинада ја употребил за производство на алкохолни пијалоци, па имајќи во предвид дека при извршениот претрес на ден 25.05.2005 година во производствениот погон и во акцизниот склад биле пронајдени разновидни алкохолни пијалоци во вкупна количина од 8.297 литри, се поставува прашањето за потеклото на овие пронајдени алкохолни пијалоци и дали истите се произведени од набавената рафинада, како што се брани обвинетиот и како што тоа се наведува во неговата жалба.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Според изведените докази неспорно е дека обвинетиот ги набавувал овие количини на акцизни добра, при што изјавува дека само од набавениот вински дестилат произведувал оцет, а се брани дека за овој пронајден алкохол имал набавено контролни марки, а алкохолот го чувал за извоз во странство, па со вештачењето потребно е да се утврди кога, дали и за колкава количина на алкохол обвинетиот имал набавено контролни марки, при што судот да утврди дали складирањето на оваа количина на алкохол во производствениот погон и во акцизниот склад, како што се наведува во обвинението, претставува пуштање на овие акцизни добра во акцизно-правен слободен промет во смисла на чл.37

ст.3 в.в.со чл.2 ст.1 т.е од Законот за акцизите.

Неспорно е дека е набавена рафинада во количина од 3000 литри од АД Б., од која првостепениот суд прифатил и утврдил дека бил произведен оцет, но материјални докази за тоа нема.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на оредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, што е од битно влијание за правилна примена на материјалниот закон, следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, а во дополнување на постапката да се изврши вештачење од тим на вешти лица од соодветна струка за погоре наведените факти и околности. Притоа, судот да се ограничи на изведување на доказите и утврдување на решителните факти само за погоре наведените дејствија за кои тој е огласен за виновен, не впуштајќи се во непотребно утврдување и изнесување во одлуката за спорни факти и околности, кои не се засновуваат на проверени и сигурни докази, при што да изврши правилна анализа и оцена на изведените веродостојни докази врз основа на наод и мислење на вешти лица, како и на други неспорни докази и факти и да донесе правилна и законита пресуда.

Притоа, првостепениот суд да има го има во предвид чл.2 ст.2 од ЗКП, како и чл.45 ст.3 од КЗ, за чија примена Апелациониот суд во Штип веќе има укажано во решението Кж.бр.364/09 од 30.09.2009 година.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

48.=.Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.237/09 од 13.07.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.649/09.

Со обжалената пресуда К.бр.237/09 од 13.07.2009 година, обвинетиот В. П. од с.Д., С. го огласил за виновен за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ. За сторените кривични дела го осудил со парична казна и тоа за кривично дело “Навреда“ му утврдил 15 дневни глоби, а за кривичното дело “Телесна повреда“ му утврдил 30 дневни глоби, односно единствена парична каза од 40 дневни глоби со висина на една дневна глоба од по 10 Евра во вкупна денарска противвредност од 24.680,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Б.С.14.820,00 денари, а за остварување на имотно-правното побарување тужителот Б. го упатил на спор.

Со истата пресуда под ст.II од изреката, согласно чл.368 т.3 од ЗКП обвинетиот го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Загрозување на сигурноста “ од чл.144 ст.1 од КЗ. Тужителот Б. С. го задолжил да на име кривични трошоци на постапката на обвинетиот му плати 2.860,00 денари, а за остварување на имотно-правно барање го

упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.3 од ЗКП затоа што главниот претрес е одржан во отсуство на обвинетиот кога неговото присуство е задолжително според законот. Имено, првостепениот суд го одржал претресот во отсуство на обвинетиот при тоа повикувајќи се на одредбата од чл.454 ст.4 од ЗКП, односно дека обвинетиот бил уредно повикан, но не се јавил ниту го оправдал изостанокот, а неговото присуство не било нужно за утврдување на фактичката состојба. Од увидот во списите во предметот видно е дека обвинетиот не бил уредно повикан за претресот за ден 13.07.2009 година кога судот го донел решението да се суди во негово отсуство. На тој начин постапил спротивно на чл.454 ст.4 од ЗКП затоа што главниот претрес може да се одржи без присуство на обвинетиот само во случај доколку истиот бил уредно повикан или поканата не можела да му се врачи поради не пријавување на промена на адресата, а ако неговото присуство не е нужно за одржување на главниот претрес.

Од друга страна, имајќи во предвид дека од распрашните сведоци во текот на постапката се јавиле одредени противречности за решителни факти за правилно одлучување, кои што поради тоа што претресот бил одржан во отсуство и на обвинетиот и на приватниот тужител не можеле со сигурност да се разјаснат, првостепениот суд требало да го прифати предлогот на бранителот на обвинетиот да главниот претрес се одложи за друга дата за кога би можел да биде повикан и сослушан и обвинетиот за да ја даде неговата одбрана .

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и сомневањата во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, се доведува во прашање правилната примена на Кривичниот законик поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба уредно да го повика обвинетиот и да го сослуша во текот на постапката на кој начин ќе може да ги отстрани противречностите кои што се јавуваат од изјавите на сведоците по однос на решителните факти за предметниот кривично-правен настан. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд наведени погоре, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.423/09 од 26.11.2009 год.,- УКИНАТА Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.65/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.423/09 од 26.11.2009 год. под ст. I обвинетите М. П. од С. и С. К. од С. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и ги осудил обвинетиот М. П. на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци, а обвинетиот С. К. на казна затвор во траење од 1 (една) година. Обвинетите се задолжени да платат паушал износ од по 2.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП обвинетите М. и С. се задолжени да платат на оштетениот С. П. од с.З. износ од 21.550,00 денари на име имотно-правно побарување. Под ст. II од изреката на првостепената пресуда обвинетите М. П. и С. К., двајцата од С. се ослободени од обвинение за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Оштетениот Г. С. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд под ст. II од изреката на првостепената пресуда ги ослободил обвинетите од обвинение за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ за дејствијата кои според обвинителниот акт ги презеле во продавницата на ЈТД “Г. к.” во с.З., поради недокажаност согласно чл.368 т.3 од ЗКП. Во правните причини на ослободителниот дел првостепениот суд прифатил дека не постоеле докази за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетите, дека обвинетите не ја признавале оваа кражба и дека не постојат материјални докази.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а поради следните причини:

Неспорно е дека обвинетите М. и С. ја признаваат извршената тешка кражба под ст. I во продавницата на ЈТД “С. К.” во с.З., за која се огласени и за виновни со обжалената пресуда, а не ја признаваат извршената кражба која се случила истиот ден во продавницата на ЈТД “Г. к.” во с.З. Меѓутоа од одбраната на самиот обвинет М. П., кој ја признава извршената кражба во ЈТД “С. К.” во с.З., а не и кражбата во ЈТД “Г. к.” во с.З., наведува дека при извршената кражба одзеле покрај повеќе марки на цигари и сувомеснато и чоколада. Дека од извршената кражба имало и сувомеснати производи потврдува и второобвинетиот С. К., кој наведува дека одзеле повеќе цигари, сувомеснати производи и еурокрем. Меѓутоа, од изјавата на оштетениот Г. С., сопственик на продавницата ЈТД “Г. к.”, за кој обвинетите не признаваат дека извршиле кривично дело, неспорно се утврдува дека во оваа продавница недостасувале 20 чоколада марка “Б.”, 20 пакувања бисквит чоколада, како и 2 кгр. вакумирана салама, кои прехранбени производи ги немало во продавницата ЈТД “С. К.” во с.З., каде што обвинетите го признале извршувањето на кривичното дело, поради што утврдената фактичка состојба по однос на ослободителниот дел се доведува под сериозно

сомнение. Имајќи ги во предвид сите овие релевантни факти, како и фактот да кражбите на овие две продавници се извршени истата вечер на ист начин и една до друга биле оддалечени околу 200 м, се поставува прашањето дали обвинетите се кривично одговорни и за извршената кражба во ЈТД “Г. к.”.

Првостепениот суд заради правилно утврдување на фактичката состојба ќе треба по службена должност да утврди дали критичниот ден 09-10.04.2009 год. во с.З. е извршена и трета кражба во трет дуќан, а која кражба не е пријавена до овластените службени лица, па доколку се утврди дека постоела таква кражба, дали од неа се одземени сувомеснати производи и чоколада, како што наведуваат обвинетите, а се со цел за да се утврди дали обвинетите се кривично одговорни за кривично дело под ст. II или само под ст. I - за извршената кражба во ЈТД “С. К.”.

Поради сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење, особено имајќи во предвид дека со поднесеното обвинение обвинетите се товарат за едно продолжено кривично дело Тешка кражба од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги утврди фактите кои се наведени погоре со изведување на докази, па врз основа на тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

50.=Пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр.234/09 од 10.09.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.650/09.

Основниот суд во С. со обжалената пресуда обвинетите П. Х. и правното лице ДТУ П. Т. ДООЕЛ увоз-извоз С. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Повреда на правото од работен однос” по чл.166 ст.1 од КЗ и за правното лице в.в со ст.2 од истиот член и “Повреда на правото од социјално осигурување” по чл.167 ст.1 од КЗ, а за правното лице ст.2 од истиот закон. За сторените кривични дела на обвинетиот П. Х. му изрекол условна осуда при што му утврдил казна затвор во траење од по три месеци, односно согласно чл.44 од КЗ единствена казна затвор во траење од пет месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетото правно лице за сторените кривични дела му утврдил парична казна во износ од по 100.000,00 денари, односно единствена парична казна во износ од 180.000,00 денари која што да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите ги задолжил да платат на име кривични трошоци на постапката во корист на буџетските сретства солидарно 6.000,00 денари, а на оштетените Ф. П., Т. Б. и С. К. сума од 20.300,00 денари. На име паушални трошоци ги задолжил да платат по 3.000,00 денари. Оштетените за остварување на имото правно побарување ги упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што обжалената пресуда нема доволно причини за решителни факти и изреката на обжалената пресуда е неразбирлива. Конкретно, првостепениот суд прифатил дека обвинетиот “свесното не се придржувал на законот...”, но во пресудата нема причини во што се состои “свесното непридржување на обвинетиот на законот. Самото неисплаќање на плата на вработените во друштво или друго правно лице не значи и свесно непридржување на закон. Треба да се утврди и да се наведат причини зошто нее исплатена плата, зошто не се платени придонеси, дали на сите вработени, вклучувајќи го и обвинетиот не се исплатени платите и придонесите за предметниот период или тоа е сторено само на оштетените, па во зависност од резултатот на утврдување на овие факти и околности ќе зависи и дали обвинетите го сториле кривичното дело или не. Изреката на првостепената пресуда е неразбирлива затоа што во неа нема опис за противправните дејствија за обвинетото правно лице, но и покрај тоа е огласено за виновно. Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на наодот и мислењето на вештото лице, кое вештачењето го извршило само од списите во предметот без да се изврши увид во книговодството на правното лице поради што истото е нецелосно по однос на битни факти за делата предмет на обвинението. Наведените причини во образложението на пресудата по наоѓање на Овој суд немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на недоволно изведени докази и недоволно утврдени факти. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот П. Х. како управител на второобвинетото правно лице ја зел под концесија спортската сала Парк во С. во 2002 година, а со тоа ги превзел и вработените, сега оштетени Ф., С. и Т.. Обвинетиот свесно, непридржувајќи се на Законот за работни односи и на Законите за здравствено, пензиско и инвалидско осигурување на вработените оштетените Ф. П. и Т. Б. не им ги исплатил платите за периодот од 01.05.2008 до 31.10.2008 година односно на вработените-оштетените Ф. П., Т. Б. и С. К. не им платил доприноси за здравствено и пензиско инвалидско осигурување за наведениот период од 2006 до 2008 година на кој начин им ги одзел правата што им припаѓаат согласно законот, а со што и обвинетиот и обвинетото правно лице ги сториле кривичните дела што им се ставаат на товар. Утврдената фактичка состојба ја засновал на исказите на оштетените, наодот и мислењето на вештото лице и известувањата од Ф. за ПИОМ и ФЗО ПЕ С. .

Фактот да на оштетените не им се исплатени плати, доприноси за здравствено осигурување и пензиско инвалидско осигурување како во изреката на обжалената пресуда не го спорат обвинетите во текот на постапката. Мегутоа, за да кај обвинетите постои вина за кривичните дела што им се ставаат на товар согласно одредбите од КЗ потребно е да постои умисла, односно свест дека обвинетиот и обвинетото правно лице не се придржувале кон законските прописи и со тоа да се сака на

работникот да се повреди некое право од работниот однос. Од изјавата на обвинетиот П. Х. дадена во негова одбрана и изјавата на П. А. како претставник на обвинетото правно лице произлегува дека економската моќ на фирмата критичниот период била лоша и тие немале земено плата како и сите останати вработени и ги немале платено придонесите по сите основи за сите вработени.

Имајќи во предвид дека вештото лице во изготвеното писмено вештачење покрај тоа што прецизно го утврдило целокупниот износ на неисплатени плати и придонеси за оштетените, прифаќа дека обвинетите самите појасниле дека економската состојба со фирмата била многу тешка, се поставува прашањето дали постоела можност да обвинетите постапуваат согласно законот за персонален данок на добивка и законот за данок од добивка при работењето, односно дали фирмата била активна или жиро сметката била блокирана. Факт е дека согласно законот, платата за тековниот месец се исплаќа во паричен износ по истекот на месецот заедно со придонесите и персоналниот данок најкасно до 15-ти наредниот месец за претходниот месец. Меѓутоа, оштетените као и обвинетите појаснуваат дека дел од платите им бил исплаќан на рака, а не преку сметка што исто така укажува на фактот дека обвинетиот се трудел да им даде одреден надоместок за работата иако спротивно од законот со оглед на тоа што фирмата била во тешка економска состојба, а сметката како што кажале пред судот, блокирана.

Согласно наведеното, имајќи ги во предвид пропустите во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по однос решителни факти за предметниот кривично правен настан - утврдувањето на субјективниот елемент на делата опфатен во превземените дејствија од обвинетите, умислата кај обвинетите, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да има во предвид дека согласно Кривичниот законик за предметните кривични дела што им се ставаат на товар на обвинетите мора да постои умисла да со свесно неисплатување на плати и придонеси се повредуваат правата на работникот утврдени со законот. Во случајот обвинетите не негираат дека не се исплатени плати и придонеси, меѓутоа истакнуваат да за тоа во конкретниот случај не постоеле услови, односно не станува збор за субјективни туку објективни причини поради тешката економска состојба и немање на сретства на сметката на правното лице која била блокирана. Заради проверувањето на обраната на обвинетите и утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан, првостепениот суд ќе треба да нареди да се изврши дополнување на вештачењето така да се утврди со сигурност дали фирмата била активна и работела, односно дали на сметката стигнувале средства и дали сметката била блокирана, колку вработени имало и дали на сите вработени не им се исплаќани придонеси и плати согласно законот. Така на правилно и целосно утврдена фактичка состојба да утврди дали кај обвинетите постои вина за кривичните дела што им се ставаат на товар, на кој начин ќе донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

51.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 239/2009 од 14.07.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.651/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот К П од С го огласил за виновен за кривично дело „Проневера во службата“ од чл. 354 ст.2 од КЗ и го осудил на какзна затвор во траење од една година. Воедно го задолжил со кривични трошоци по постапката сума од 10.159,00 денари и на име паушал сума од 3.000,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП, ЈП „М Ш“ ПШС „Б“ С го задолжил да плати сума од 95.570,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, решителните факти прифатени од првостепениот суд како докажани не се потврдуваат од содржината на изведените докази. Во економско финансиското вештачење - основниот Наод и мислење на вештото лице С А, дипкломиран економист од Бирото за судски вештачења С Св.181/08 се коснтатира ана стр.10 од вештачењето дека од извршените прегледи за 2005, 2006 и 2007 година, за прием на сеча во шума, дотур на пат и испорака на дрвата, постоела разлика меѓу завршните пописи на крајот од годината и реалната фактичка состојба што било резултат на неточно утврдената фактичка состојба со дрвата во залиха, што се пренесувала од година во годијна. Од основниот Наод и мислење како и од дополнителното вештачење на горе споманатото вешто лице дадено по кривичниот предмет К.бр. 686/07 на Основниот суд во Струмица, што е користено и при утврдувањето на решителните факти во кривичниот предмет бр. 239/09 на Основниот суд во Струмица со сигурност не се утврдува дека обвинетиот во временскиот период од 31.12.2006 година, до 05.02.2007 година, присвоил од доверените му шумски асортименти количина на 135,10 метри кубни огревно дрво во шума во вредност од 94.570,00 денари. Изреката на пресудата е нејасна и по однос на фактот дали се работи за шумски асортименти од 135,10 метри кубни во магацин бр.1 или магацин бр.2.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна и непотполна, не се изведуваник доволно докази за утврдување на сите решителни факти од значење за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот. Останало неразјаснето прашањето дали книговодственото сравнување на документите и увидот во фактичката состојба е извршено за краток временски период или поминал подолг временски период од извршеното книговодствено сравнување на документацијата и увидот на фактичката состојба на лице место.

Впрочем, и вештото лице на главниот претрес пред првостепениот суд јасно изјавува дека очигледно е да не постои усогласеност меѓу состојбата што се утврдува по извршените пописи и фактичката

книговодствена состојба на лице место, од причини што во тој временски период се јавувал дотур на дрва во магацинот бр.1 и испраќање на дрва во магацинот бр.2 - дрва на патот.

Јасно кажува вештото лице на главниот претрес дека извршените пописи од страна на пописната комисија не ја прикажувале реалната состојба, а причина за тоа било непрезентирањето на белешки, односно испратници и книговодствено сравнување, без увид на лице место.

Според вештото лице, фактичката состојба била утврдена врз основа на писмената документација односно испратниците презентирани од страна на шефот на книговодственото на ПШС „Б“С, а дека обвинетиот кој бил присутен на вештачењето, презентирал и други испратници кои не биле прикажани од страна на шефот на книговодството.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба дека на вештото лице не му биле дадени на увид кочан со испратници со точно наведени броеви на стр.3 пасос 10 од изјавената жалба, за предадени 162,70 метри кубни дрво, за месец јануари 2007 година, заклучно со 07.02.2007 година. Од горе наведените причини, сметаме дека, изготвениот наод и мислење и дополнението на истиот од вештото лице С А е непотполно, не ја прикажува вистинската фактичка состојба и ова вештачење не може да се користи за утврдување на решителните факти за критичниот временски период од 31.12.2006 година, до 05.02.2007 година, и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот по основот на фактичка состојба, се става под сериозно сомнение.

Поради сторените суштествени повреди на одредредбите од ЗКП, нејасната и непотполна фактичка состојба и во целост неутврдените решителни факти, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетиот и следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да нареди ново вештачење на вештото лице што ќе се однесува конкретно за критичниот временски период, при што вештото лице треба да изврши увид и во испратниците кои што се наведени во изјавената жалба, а за кои обвинетиот тврди дека не се презентирани на вештото лице, при што вештото лице да утврди дали се однесуваат на критичниот временски период, дали се валидни како книговодствени документи и врз основа на увидот во целокупната документација презентирани од книговодството на фирмата и од обвинетиот, да се утврди правилна и целосна фактичка состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

52.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.333/2007 од 23.06.2009 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.654/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.333/2007 од 23.06.2009 год. обвинетиот П. М од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело по чл.59 ст.1 од Законот за акцизи, за кој го осудил на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 1.120,00 денари и на име паушал сума во износ од 4.000,00 денари. Согласно чл.100-а ст.3 одлучил од обвинетиот се одземаат 120 туби со по 25 литри алкохол, а согласно чл.100-а ст.2 од обвинетиот се одзема ТМВ „И.“ со рег.бр. СР ...

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што утврдените решителни факти кои ги земал како такви во првостепената пресуда не произлегуваат од изведените докази, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите нужно потребни докази иако бил должен согласно чл.14 од ЗКП за да со сигурност се утврди дали навистина обвинетиот П. го сторил кривичното дело или не за кое е огласен за виновен.

За овој суд останува нејасно прашањето дали обвинетиот П. со предметното возило ТМВ „И.“ со рег.бр. СР ..., сопственост на фирмата „М.“ - С., во кое биле сместени 120 пластични туби од по 20 литри со течност, за која стои сомневање дека е етил алкохол, дали влегувал во град С. или излегувал од град С., кој факт е битен за законитоста на пресудата, бидејќи постојат различни податоци во тој правец, а судот не го сослушал во својство на сведок сопатникот - А. А. со обвинетиот П., нити пак наредил вештачење на одземената тахогравска лента од која би можело да се утврди поминатата километража од С. до С.. Понатаму првостепениот суд воопшто не ја проверил одбраната на обвинетиот преку проверка во фирмата „К.-К.“ - С. и сослушување на предложениот сведок К. П., дали обвинетиот предметниот алкохол го носел за филтрација или веќе била извршена филтрацијата, дали платил за извршената услуга на фирмата или не. Понатаму првостепениот суд нема утврдено со сигурност дали содржината на течноста во сите 120 пластични туби од по 25 литри преставува етил алкохол или не и каков е квалитетот и степенот на јачина на алкохолот, иако судот донел Наредба за вештачење во Институтот за винарство и лозарство - С., сам од неразбирливи причини за овој суд, си ја повлекол наредбата, иако овој факт за утврдување е најбитен, особено што од земените 12 мостри од полицијата која вршела анализа во својата лабораторија се утврдиле дека во две пластични туби нема алкохол. Од друга страна од вештачењето на полицијата се прикажува дека степенот на јачината на етил алкохолот бил од 75-90 степени, што и овој факт укажува од нужноста за вршење на вештачење на содржината на течноста на секоја пластична туба, особено што сведокот С. П. изјавува дека акцизата се плаќа по три денари од степен на јачина на алкохолот. За да може со сигурност да се утврди колкава би била евентуално избегнатата

акциза, доколку се утврди дека точноста во тубите преставува преработен алкохол и дека таквото транспортирање на истиот преставува слободен промет на алкохол во тој случај по извршеното вештачење од Институтот за винарство и лозарство треба да се изврши вештачење од Бирото за судски вештачења С., колку изнесува неплатената акциза на предметниот алкохол. Ова од причина што самиот суд во обжалената пресуда не го утврдил со сигурност битниот факт колку изнесува неплатената акциза кога вели „околу 675.000 денари“, кој утврден факт ја прави изреката нејасна и неразбирлива, и што е во спротивност со чл.14 од ЗКП, според која одредба судот е должен наполно и вистинито да ги утврдува фактите што се од важност за донесување на законита одлука.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следува да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по горе наведените укажувања преку изведување на доказите и вештачењата, а притоа имајќи го во предвид Законот за акцизи и Правилникот за акцизите, како би можел по нивната анализа и оцена да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

53.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.659/2008 од 21.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.67/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.659/2008 од 21.12.2009 год. обвинетиот А. Ц. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Посебни случаи на фалсификување исправа“ по чл.379 ст.1 т.1 в.в. со чл.378 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 611,6 денари, а паричната казна изнесува 30.580,00 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката во корист на буџетските средства на РМ сума во износ од 1.120,00 денари, трошоци по постапката во корист на оштетените М. и Р. М. сума во износ од 59.100,00 денари, паушал во износ од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства на РМ, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази утврдил дека обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети, прифаќајќи дека хартијата на која оштетените оставиле свои потписи кои обвинетиот им ги барал за пререгистрација на фирмата “А. - М“ ДОО во ДООЕЛ, неовластено ја пополнил, составувајќи Договор за заем на девизни

парични средства од 05.01.2006 год., со кој наводно им позајмил на оштетените Р. и М. М. сума од 1.200 евра со рок на враќање од една година со камата според законот, иако таква позајмица ниту дал, ниту пак тие му барале. Вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја заснивал на изјавите на оштетените, кои наведуваат дека немале потпишано никаков Договор за заем со обвинетиот, туку само дошле кај него во 11 месец 2002 год. за да истиот изврши пререгистрација во трговскиот регистар на фирмата “А. - М” с.М.. Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетиот ја засновал и поради фактот што оштетените како тужители биле ситуирани луѓе со редовни примања како ветеринарен техничар, односно наставник, да редовно ги плаќале кредитите кои ги земале од банките и да и немале потреба од позајмица од обвинетиот. Понатака првостепениот суд прифатил дека сите други договори кои ги составувал обвинетиот А. за заем со одредени лица биле готови договори со оставени празни места на дата на склучување на договорот, а само договорот на оштетените бил куцан на машина со овие податоци интегрирано во самиот текст со самото составување, како и поради фактот што оригинален примерок имал само обвинетиот, додека оштетените не добиле примерок за себе, укажувало на фактот дека обвинетиот го сторил кривичното дело наведувајќи ги оштетените да се потпишат на бланко лист, кој потоа бил искористен од обвинетиот за составување на лажен договор за заем од 05.01.2006 год. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба, по оцена на овој суд, се доведува под сериозно сомнение од следните причини:

Пресудата не е заснована на сигурни докази од кој би се утврдиле релевантните факти туку на претпоставки кој укажуваат само на сомнение а не на сигурни факти. Имено, неспорно од писмените докази се утврдува дека извршената пререгистрација била во текот на Ноември месец 2002 год., наводниот договор за заем на девизни средства е од 05.01.2006 год., а тужбата во Основниот суд е примена на ден 27 11 2007 година, што значи се поминати повеќе од пет години од извршената пререгистрација до поднесената тужба од сега обвинетиот према сега оштетените., а после две години од потпишувањето на договорот, а една година од кога поминал рокот за враќање на позајмицата. Фактот дали оригиналниот договор за заем на девизни средства бил стуткан или не и каков бил во сегашната состојба воопшто не е битно за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот, а исто така ирелевантен е и фактот што наводно оштетените немале ваков договор, од причини што судот треба да го прифати со резерва затоа што оштетените можат овој договор и да не го прикажат, кој факт оди во нивна корист. Од друга страна од изведените докази, односно со сослушувањето на сведетелите неспорно се утврдува дека обвинетиот А. на повеќе луѓе им давал позајмици на девизини средства, што значи дека истиот не само на оштетените, туку и на други лица позајмувал парични средства во девизи, па се поставува прашањето зошто токму на оштетените би им поттурувал бланко хартија за да потпишат бланко потписи за да истиот противправно присвои 1.200 евра, а имајќи предвид фактот дека сите лица кои позајмувале парични средства од него му ги враќале на време паричните средства. Првостепениот суд прифатил во фактичката состојба дека оштетените имале повеќе кредити кои редовно ги плаќале, меѓутоа првостепениот суд не утврдил дали критичното време

обвинетите се имале кредити и колку изнесувала нивната рата и дали истите биле во можност да ги подмират сите овие рати од нивните лични примања. Наспроти ова постои и оригинален договор за заем на девизни средства, потпишан од обвинетиот и од оштетените, за позајмени 1.200 евра, а оштетените во текот на доказната постапка со ниту еден конкретен доказ не докажале дека истите ваков договор не потпишале како што стои во обвинението. Од друга страна, од исказот на обвинетиот А. неспорно се утврдува дека за пререгистрација на фирмата воопшто не бил потребен потписот на оштетениот Р., а обвинетиот и не барал потпис од него, а и не морал да бара потпис од оштетениот Р., туку само од М., па се поставува прашањето дали е баран потпис и од оштетениот Р., бидејќи тој не фигурира во фирмата која требала да се пререгистрира. Понатаму за овој суд, ставените потписи на левата страна од оштетените Р. и М. на оригиналниот договор според начинот и местото каде се ставени воопшто не се убедителни и не укажува да се ставени на бланко лист хартија, и уште што е побитно ако обвинетиот сакал на ваков перфиден начин да зема пари, би земал и од други лица, и што е уште побитно зошто би земал од оштетените со кои е во сродство а исто така битно е дека во истиот период обвинетиот позајмувал парични средства и на други лица. По оценка на овој суд во конкретниот случај со оглед да постои оригинален договор, потпишан од оштетените, а кои потписи оштетените не ги спорат, не основано е да само се верува на оштетените а на изјавата на обвинетиот да не се верува, поготово не вообичаено е да се ставаат бланко потписи на бели листови, а од друга страна треба да се има во предвид и начелото дека секое сомнение оди во корист на обвинетиот, при недокажаност на кривичното дело.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на овој суд и врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

54.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.65/10 од 13.10.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.672/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот Р. В. од с.С. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Предизвикување општа опасност“ по чл.288 ст.4 в.в со ст.1 и 3 од КЗ. Согласно чл.107 од ЗКП одлучил привремено одзмената ловна пушка, дозвола за поседување и носење оружје и еден патрон од 3 мм со калибар 16 мм со сачми одземени со потврда на СВР Струмица по правосилноста на пресудата да се вратат на обвинетиот Р. В. од с.С. Кривичните трошоци на постапката по предметот во износ од 13.300,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските сметства, а

оштетениот И. Ѓ. за остварување за своето евентуално имотно правно побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) од причина што првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти кој што се од значење за правилно одлучување во однос на предметниот кривично правниот настан. Наведените причини во образложението на пресуда немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на доказната постапка не може да се утврди дека обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар на начин опишан во изреката на пресудата, мегутоа во поткрепа на ваквата негова одлука не извршил балистичко вештачење кое што во конкретниот случај е нужно за утврдување на решителни факти за правилно одлучување.

Согласно наведената суштествена повреда на одредбите на постапка се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд. Имено, од изведените докази во текот на постапката неспорно е дека критичниот ден околу 10,00 часот во м.в. “Митева чешма“ во атарот на с.С, лицето-оштетениот И. Ѓ. бил погоден во десната слепоочница од сачми испукани од ловечка пушка. Од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана како и од распрашаните сведоци во текот на постапката неспорно се утврдува дека критичниот ден бил пуштен лов на пернат дивеч како што е фазанот, а бидејќи било 11 Октомври, ден празник, повеќе ловџии од околните села биле на лов низ полето. Неспорно е дека на критичното место се слушале истрели од повеќе места, мегутоа од близината каде што се случил кривично правниот настан се слушнале само два истрели согласно исказот на оштетениот и сведоците И. Н, И. К. и И. З. кои во моментот заедно со оштетениот И. Ѓ. биле во нивата засадена со пченка, каде береле.

Согласно изјавата на оштетениот И. Ѓ, околу 09,00 часот кога веќе почнале со работа, берба на пченка од далечина на правец на реката слушнале повеќе истрели, мегутоа не обрнувале внимание, бидејќи местото било подалеку од нив, но во еден момент од позади оштетениот од правец на неговиот грб, како што бил свртен и работел, истиот појаснува дека слушнал истрел, а веднаш потоа како нешто го погодило одпозади во пределот на десната слепоочница. Во истиот момент оштетениот излегол од пченката и тука во близина го видел обвинетиот и неговиот син С, други лица немало во близина, а слушнал само два истрели. Од ваквата изјава на оштетениот која што ја потврдуваат и сведоците И. З, И. Н. и И. К. кои што биле со него, неспорно произлегува дека оштетениот бил погоден од истрел од пушка на присутните ловџии на местото.

Заради утврдување на решителните факти за овој кривично правен настан, од која пушка било зрното што било извадено од слепочницата на оштетениот, како и фактот од кој правец било испукано

зрното за да го повреди оштетениот, неопходно потребно било првостепениот суд да нареди да се изврши балистичко вештачење. Преку балистичко вештачење стручно лице ќе може да даде одговор на поставените прашања кои што се решителни за утврдување на одговорноста на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар.

Поради сомневањето во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да ги распраша сослушаните сведоци, обвинетиот и оштетениот, да нареди да се изврши балистичко вештачење во да се одговори на прашањето дали сачмата пронајдена во слепоочницата на оштетениот потекнува од чаурата испукана од обвинетиот, а се разбира притоа да се има во предвид со каква големина на сачми било извршено полнењето на чаурата, од кој правец е испукано имајќи во предвид дека во изготвениот фото албум кој што се наоѓа во списите по предметот точно е определено местото каде што во моментот се наоѓал оштетениот и од каде што пукал обвинетиот. По потреба, а заради правилно балистичко вештачење, да се изврши делумна реконструкција на настанот како би можело со сигурност да се утврди дали од даденото место каде што се наоѓал обвинетиот може да биде погоден оштетениот и повреден. Притоа секако првостепениот суд преку балистичкото вештачење да утврди какво е движењето на сачмите при испукување на патрон од ловна пушка, дали праволиниско или конусно, потоа колкав би бил дијаметарот на “снопот“ на сачмите во зависност од оддалеченоста на пукањето па до целта-метата. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката .

55.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 704/2008 од 23.11.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.72/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот В го огласил за виновен за сторено кривично дело по чл. 60 од Законот за акцизите, во врска со чл. 19 и чл. 22 од КЗ. Обвинетиот В за стореното кривично дело го осудил на казна затвор во траење од 1 година, во која да се засмета и времето кое обвинетиот го има поминато во притвор. Воедно го задолжил да плати на име кривични трошоци во постапката солидарно со осудените А и Т, сума од 2.260,00 денари, како и на име кривичен паушал 4.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката, од причина што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, контрадикторна на самата себе си и на наведените причини во образложението од кои судот се раководел при одлучувањето. Решителните факти кои првостепениот суд ги прифатил за докажани, по наогање на овој суд не наогаат поткрепа во содржината на изведените докази. Имено, од изведените докази во текот на постапката, не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот В В го сторил кривичното дело што му се става на товар како соизвршител заедно со двајцата други обвинети А и Т, да илегално од Р Б во Р М внеле поголема количина на цигари и тоа 6.681 кутија, точно наведени во изреката на пресудата, без контролни маркици, со цел да се стекнат со противправна имотна корист во износ од 180.387,00 денари. Пресудата е нејасна, неразбирлива, без сигурни докази за вината на обвинетиот што претставува суштествена повреда на одредбите на постапката по чл 381 ст.1 т.11 од ЗКП.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на доволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека преку потврдата за одземени предмети, записниците за претрес на дом и фото документацијата утврдил колкава била количината, видот на цигарите кои што се одземени од обвинетите А и Т, каде тие биле сокриени и на кои места, со што на еден класичен начин си го доловил самиот кривично правен настан. Меѓутоа, основани се наводите во жалбата на обвинетиот дека во неговиот дом не е пронајдена ниту една штека од наведените видови на цигари во изреката на пресудата, од кои причини не се изведени докази, кои би го навеле првостепениот суд да обвинетиот сугерирал на останатите двајца обвинети да го сторат кривичното дело што им се става на товар. Ставот на првостепениот суд дека обвинетито В го познавал овој бизнис на шверцување цигари од Б, за што порано веќе еднаш бил осудуван, не претставува доволен доказ дека учествувал како соизвршител во предметното кривично дело.

Во поткрепа на даденото обвинение, првостепениот суд ги ценел одземените патни исправи од обвинетиот В и листинзите за премин на граничен премин Н С, од каде неспорен е фактот дека во критичниот период тој често пати ја поминувал македонско - бугарската граница, а воедно од известието од МВР се утврдува дека еднаш дури и избегал од граничениот премин со своето возило, но сите овие докази не може да претставуваат потврда за предметниот кривично правен настан и се од ирелевантно значење за постогоењето на кривичната одговорност за обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Фактот дека често пати патувал за Б, обвинетиот и самиот го кажал во текот на постапката и истиот го потврдил сведокот Е Б, појаснувајќи дека заедно имале купувано текстилна роба и нешто прехранбени производи за нивна употреба, при што обвинетиот никогаш не видела да со себе носи и пренесува илегално преку границата цигари.

Констатацијата на првостепениот суд дека вината кај обвинетиот за предметното кривично дело се докажува преку фактот што самиот наведува дека податоците за цигарите во одземената тетратка ги внесувал 2002 година, истата ја чувал дома и до денот на претресот не ја чепкал, а од друга страна во неа имало допис од Т од 2008 година, што

значело дека не ја зборува вистината, по наоѓање на овој суд не претставуваат релевантни факти за вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Тоа што во предметната тетратка имало сметка од Т за 2008 година, нема правна врска со кривично правниот настан и кривичната одговорност на обвинетиот, во конкретниот предмет.

Од сето погоре изнесено, поради сторената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапка, доколку има да изведе нови докази од кои би се утврдиле решителните факти за вината на обвинетиот за предметното кривично дело што му се става на товар, а тогаш со правилна оценка, врз основа на сигурни докази, да утврди правилна и целосна фактичка состојба, на која правилно ќе го примени материјалното право и ќе донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

56.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.278/09 од 09.10.2009 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.762/09.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.278/09 од 09.10.2009 год. спрема обвинетиот В. М. од С. изрекол судска опомена за сторено кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошоци на постапката 6.710,00 денари, на име паушални трошоци 1.500,00 денари, како и да ги надомести нужните трошоци за полномошникот на законскиот застапник на оштетениот во износ од 4.160,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причина што обжаленото решение е нејасно и неразбирливо, затоа што во образложението на решението не се наведени причини за решителните факти, а наведените се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, во диспозитивот на обжаленото решение првостепениот суд наведува дека на обвинетиот судска опомена му изрекува, затоа што критичниот ден постапувајќи спротивно на чл.19 ст.1 од ЗБСП не обрнал внимание на пешаците кои што се наоѓале на коловозот, при што на критичното место пред ОУ “М. Т.“ во Н. С. кочејќи со предната лева бочна страна удрил во пешакот И. Н., кој во моментот невнимателно и со трчање меѓу двата одбележани пешачки премини го преминувал

коловозот од лево кон десно, од кои дејствија со телесна повреда се задобил пешакот Н. И., кој што е роден 2001 година.

Меѓутоа, во образложението на пресудата првостепениот суд наведувајќи ги причините од кои се раководел при изрекувањето на опомената утврдува дека обвинетиот го сторил кривичното дело, бидејќи неспорно е дека како учесник во сообраќајот е должен движењето на возилото да го прилагоди кон условите и состојбата на патот, посебно во ситуација каде има раздвиженост на пешаци - деца, близина на училиште, простор помеѓу два пешачки премини и затоа што близината на училиштето условува тука да има повеќе деца што и самиот ги забележал и кои често невнимателно се однесувале.

Вака даденото образложение, решението го право нејасно, од причина што во случај ако првостепениот суд сметал дека до несреќата е дошло со неприлагодена брзина на движење на обвинетиот со возилото спрема условите и состојбата на патот, се работи за повреда на друга бланкетна норма од ЗБСП, а не онаа што е наведена во диспозитивот на решението.

Поради наведената суштествена повреда се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжаленото решение да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги преоцени изведените доакзи во текот на постапката, да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на постапката со тоа што ќе утврди точно која е причината за настанатата сообраќајна незгода, имајќи во предвид дека во диспозитивот на решението наведува да обвинетиот со предната лева бочна страна удрил во пешакот И. Н., а од изјавата на сведокот Г. Т. се утврдува “видов дека детето претрча и удри во возилото кое што го управуваше обвинетиот“. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело и одговорноста кај обвинетиот за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

57.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 161/2009 од 22.09.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.763/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 161/2009 од 22.09.2009 година, обвинетиот С К од С го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрек ол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати паушал од 1.000,00 денари, а согласно чл. 101 ст.2 од ЗКП го задолжил обвинетиот на име оштетно побарување на оштетеното АД ЕСМ ЕВН М да исплати сума од 120.728,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, решителните факти на кои првостепениот суд ја засновал пресудата не се потврдуваат од содржината на изведените докази. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот во периодот од 13.01.2008 година до денот на извршената контрола 12.01.2009 година, го спуштил мосникот на електричното броило, потрошената електрична енергија во тој период не се евидентирала на броилото. По наоѓање на овој суд, не се изведувани докази од кои со точност ќе се утврди, во кој временски период бил спуштен мосникот на електричното броило, а првостепениот суд во пресудата не наведува врз основа на кои докази прифатил дека за целиот временски период од 13.01.2008 година, до 12.01.2009 година бил спуштен мосникот на електричното броило.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не ги утврдил сите релевантни факти од кривично правниот настан, и не се изведувани докази од кои со сигурност ќе се утврди постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот. Останал неразјаснет фактот во кој временски период бил спуштен мосникот на електричното броило кај обвинетиот во неговата семејна куќа, дали во тој временски период целосно или делумно се регистрирала потрошената електрична енергија, бидејќи од изведените докази се утврдило дека месечно обвинетиот плаќал за потрошената електрична енергија. Ако навистина мосникот на електричното броило бил симнат и не се регистрирало потрошувачката на електричната енергија како тоа го прифатил првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба, не е утврдено врз основа на кои показатели обвинетиот месечно плаќал за потрошената електрична енергија.

Не е утврдено дали оштетениот АД ЕСМ ЕВН М односно надлежната комисија за тоа, вршела и пред 12.01.2009 година увид на лице место на електричното броило во семејната куќа на обвинетиот и дали констатирала и друг пат дека мосникот на броилото е спуштен, бидејќи освен записникот за увид на лице место од 12.01.2009 година на СВР С, друг записник и писмен доказ од оштетенниот во списите од предметот не е приложен.

Покрај тоа, не е утврдувано дали инкасаторот од тој реон каде живее обвинетиот во критичниот временски период кога обвинетиот ја наплаќал месечно електричната енергија, забележал промена на електричното броило и дали се регистрирало трошењето на електрична енергија.

Останала неразјаснета околноста какви електрични уреди, односно електрични апарати имал обвинетиот во неговата семејна куќа во С, дали обвинетиот можел да потроши толкаво количество на електрична енергија за кој се терети, во износ од 120.728,00 денари.

Поради горе наведените причини, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотполна и се става под сомнение со

истакнатите жалбени наводи на жалителот по овој жалбен основ.

Поради тие причини, првостепениот суд требало да нареди вештачење изготвено од стручно лице - електроинженер во врска со утврдувањето на сите горе наведени релевантни факти од кривично правниот настан, на кој начин ќе се утврди правилна и јасна фактичка состојба, а по потреба требало да се сослуша и претставник на оштетениот АД ЕСМ ЕВН М.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдени решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, при ваква состојба на работите, првостепениот суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Поради горе наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

58.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.140/08 од 3.04.2008 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.773/09.

Основниот суд во Струмица со решение К.бр.140/08 од 3.04.2008 година, ја запрел кривичната постапка против обвинетиот С. М. од с.Д. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ, по поднесената приватна кривична тужба на приватниот тужител Р. А. од Р. и притоа приватниот тужител за остварување на неговото имотно правно барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Овој суд решавајќи по жалбата изјавена против решението со кое жалбата на приватниот тужител е отфрлена како ненавремена, констатира дека оваа жалба е навремена, бидејќи од увидот во списите на предметот се гледа дека примерок од ова решение воопшто не му е доставен на полномошникот на приватниот тужител Р. А., адвокат В. Ж.

Имено, во чл.61 ст.1 од ЗКП, покрај другото, е определено дека приватниот тужител своите права во постапката може да ги врши и преку полномошник, додека во чл.117 ст.3 од ЗКП е определено дека ако приватниот тужител има свој полномошник тогаш доставувањето ќе му се изврши на него.

Од увидот во списите на предметот се гледа дека приватниот тужител Р. А. од Р., со издадено полномошно од негова страна, го ополномоштил адвокат В. Ж. од Ш. да против обвинетиот С. М. од с.Д., С. за сторено кривично дело “Навреда“ во негово име ги преземе сите потребни дејствија во кривичната постапка, се до конечното завршување на таа постапка во врска со тој кривичен предмет и врз основа на тоа издадено полномошно од приватниот тужител, од страна на адвокат В. Ж. до првостепениот суд е поднесена приватна кривична тужба против обвинетиот за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ.

Во списите на предметот се наоѓа доставница според која на приватниот тужител тоа решение К.бр.140/од 03.04.2008 г. му е доставено преку огласна табла, бидејќи тој не е пронајден на неговата адреса во Р., меѓутоа на неговиот полномошник воопшто не му е

доставено тоа решение. И во самото решение К.бр.140/08 од 30.10.2009 година, со кое што е отфрлена поднесената жалба како ненавремена, првостепениот суд наведува дека по грешка претходно донесеното решение не му било доставено на полномошникот на приватниот тужител.

Поради овие причини, следувааше обжаленото решение К.бр.140/08 од 30.10.2009 година да се укине, а жалбата против решението под истиот број од 3.04.2008 година да се допушти како навремена, бидејќи истата е поднесена во законскиот рок за жалба.

Апелациониот суд во Штип, решавајќи по жалбата изјавена против обжаленото решение од 3.04.2008 година, со која што постапката против обвинетиот е запрена, констатира дека жалбените наводи се основани.

Имено, првостепениот суд кривичната постапка против обвинетиот ја запрел поради тоа што на закажаното припремно рочиште на ден 3.04.2008 година приватниот тужител не се јавил. Од увидот во списите на предметот се гледа дека за тој ден до приватниот тужител Р. А. е доставена покана и според приложената доставница тој не живеел на посочената адреса во Р. Меѓутоа, имајќи во предвид дека приватниот тужител издал уредно полномошно со кое што адвокатот В. Ж. го овластил да го застапува во кривичниот предмет против обвинетиот С. М. за предметното кривично дело, согласно погоре цитираните законски оредби од Законот за кривична постапка, првостепениот суд бил должен на припремното рочиште да го повика овој негов полномошник, меѓутоа тоа судот не го сторил и во списите на предметот не постои доказ дека тој е повикан, ниту пак тоа е наведено во тоа решение со која е запрена постапката против обвинетиот.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба против тоа решение да се уважи и предметот врати на повторно одлучување, при кое првостепениот суд е должен да ја спроведе постапката за предметното кривично дело против обвинетиот, да ги изведе сите потребни докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

59.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.682/08 од 18.09.2009 год.под ст.І во осудителниот дел,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.776/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.682/08 од 18.09.2009 год. под ст.І обвинетиот В. Р. од Струмица го огласил за виновен за сторено кривично дело “Измама“ по чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Утврдената казна затвор ќе се изврши и ако обвинетиот во рок од 1 (една) година и 10 (месеци), сметано од правосилноста на пресудата, не ја надомести материјалната штета на оштетениот В. Т. од С. во износ од 3.774,00 денари. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 2.500,00 денари во корист на

Буџетските средства. Согласно чл.102 од ЗКП имотно-правното побарување на оштетениот В. Т. од С., да се задолжи обвинетиот В. Р. од С. да му го надомести износот од 154.000,00 германски марки или во денарска противвредност од 3.774.000,00 денари, со соодветна законска казмата, го одбил како неосновано. Под ст. II од истата пресуда обвинетиот В. Р. од С. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреда се огледат во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна сама на себе. Исто така првостепениот суд го повредил и КЗ на штета на обвинетиот - чл.356 т.5 од ЗКП. Имено првостепениот суд неправилно т.е. спротивно на чл.49 ст.1 и 2 од КЗ ја изрекува условната осуда кога вели „На утврдената казна затвор во траење...“. Во чл.49 ст.1 од КЗ е пропишано „со условна осуда на сторителот на кривично дело судот му ја утврдува казната и истовремено определува дека таа нема да се изврши...“.

Изреката е неразбирлива и противречна кога судот при изрекувањето на условната осуда изрекол покрај задолжителниот услов - да обвинетото лице во одреден рок не стори ново кривично дело, му изрекол и факултативен услов (чл.49 ст.1 и 2 КЗ) - да ја надомести и штетата предизвикана со кривичното дело во износ од 3.774.000 денари, а истовремено во самата изрека на пресудата имотно правното побарување на оштетениот В. Т. од С. за истата сума од 154.000 германски марки во денарска противвредност од 3.774.000 денари го одбива како неосновано, сето тоа е нејано и противречно и погрешно е применет чл.49 ст.2 од КЗ, бидејќи времето за задолжување на обвинетиот да ја надомести штетата не може да биде 1 (една) година и 10 (десет) месеци колку е утврдената казна, туку колку изнесува времето на проверување.

Овој суд посебно укажува дека имотно-правното побарување според ЗОО може да се однесува на надомест на штета, враќање на предмети или поништување на одредена правна работа. Имотно-правното барање мора да биде предизвикано, односно да потекнува од кривично дело. Од тука нејасно е за овој суд зошто првостепениот суд ако веќе прифаќа да обвинетиот сторил кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, зошто го одбива имотно-правното побарување на оштетениот како тужител да му надомести износот од 154.000 германски марки во денарска противвредност од 3.774.000,00 денари, кога висината на штетата е обележје - елемент на квалифицираното кривично дело Измама од ст.4 на чл.247 од КЗ, а кој факт е од битно влијание за правилноста на судската одлука и преставува судско утврдување на инкриминираната вредност релевантна за пресудување.

Изреката на пресудата е нејасна и по однос на битниот факт колку е противвредноста на германската марка во времето на сторување на кривичното дело за кое судот го огласува обвинетиот за виновен, бидејќи судот таков доказ не прибавил од банка, а од друга страна судот

прифаќа да вредноста на една марка изнесувала 31 денар, но во математичката пресметка првостепениот суд прави грешка, бидејќи денарската противвредност на 154.000 ДЕМ изнесува 4.774.000,00 денари. Овој недостаток првостепениот суд не го утврдил во обжалената пресуда.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Ова од причина што и по оцена на овој суд не се изведени сите нужно потребни докази, и од друга страна првостепениот суд извел погрешен заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, кој заклучок за овој суд се доведува под сериозно сомнение, особено кога детално се анализираат досега изведените докази и нивната содржина, а особено изјавата на оштетениот Т. како тужител. Имено, првостепениот суд немал во предвид како прво дали во конкретниот случај не е настапила застареност на гонењето, потоа не извршил финансово вештачење во двете фирми за да се видат деловните односи и дали предметната позајмица е евидентирана во книговодството на двете фирми - “Т. М.” – С. и “Г.-Т.” - С, понатаму првостепениот суд воопшто не обратил на временската разлика од последниот ден на позајмицата до поведување на кривичната постапка зошто толкав период се чекало и дали навистина обвинетиот Р. го измамил тужителот Т. и со кои дејствија го одржувал во заблуда, а притоа дали истите биле невестините, не ја анализираше изјавата на Т. В., особено кога зборува за неговиот однос со обвинетиот и дека меѓу него и обвинетиот Р. немало класично договарање за позајмицата, а да позајмицата ја побарал комерцијалниот директор И. П., кој е клучен сведок во овој настан, а истиот не е сослушан во судската постапка - главниот претрес, понатаму воопшто првостепениот суд не се упуштал во оцената дали во конкретниот случај не станува збор за еден граѓанско правен однос, помеѓу фирмата Т. М. и фирмата “Г.-Т.” – Ск. или Т. В, посебно што останува неразјаснето и непроверено и недокажано во досегашната постапка дали позајмените девизни средства од 154.000 ДЕМ се сопственост на фирмата “Г.-т.” – С. - сопственост на тужителот Т. или пак негови лични средства. Понатаму првостепениот суд воопшто и не извршил соочување помеѓу обвинетиот и тужителот и сослшаните сведоци во текот на постапката. За овој суд уште понејасно останува прашањето ако благајникот - сведокот Д. Г. тврди дека како благајник ги исплатил сите парични средства по цитираните каса исплати 3082, од 2.06.97, бр.1919 од 01.08.97, бр.1108 од 14.05.98, бр.763 од 14.06.99 и бр.844 од 21.10.99 год., тогаш каде се овие парични средства и зошто обвинетиот Р. како управител на “Т. М.” не покренал постапка за враќање на средствата од лицата кои ги подигнале парите и се потпишале на касата исплати.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата во осудителниот дел под ст.1 укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите, да ги изведе сите потребни и нужни докази на кои е укажано, да ги има во предвид и новопредложените докази со жалбата - електронски картички,

налог за уплата, изјавата дадена од сведокот Ѓ. Ј, да изврши вештачење финансово, да изврши преоцена на изведените докази, особено околу битниот факт дали не постои релативна застареност на кривичното гонење, дали не станува збор за граѓанско правен однос, како би можело по една целосна анализа и оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

60.=Решение на Основен суд Струмица К.пов.бр.2/2009 од 20.10.2009 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.780/09.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.пов.бр. 2/2009 од 20.10.2009 година, го дозволил повторувањето на кривичната постапка во корист на осудениот Х М од с. Д, завршена со правослна пресуда на Основниот суд во Струмица под К.бр. 767/2007 од 03.01.2008 година и по овој предмет определил нов главен претрес.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што решението на Основниот суд во Струмица К.пов.бр. 2/2009 од 20.10.2009 година, не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека барањето за повторување на кривичната постапка поднесено од осудениот Х М од с. Д е основано. Првостепеното решение е донесено врз основа на изјавата дадена од М А од Н М - шумочувар при ЈП „М ш“ С, која е заверена кај нотар, која што изјава е во фотокопие, не е приложена кон барањето за повторување на кривичната постапка во оригинал или во уредно заверен препис, поради тоа се доведуваат во прашање вистинитоста на наводите од споменатата изјава.

Покрај тоа при донесувањето на првостепеното решение, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП, бидејќи при донесување на првостепеното решение, неправилно ја применил законската одредба на чл. 421 ст.2 и 3 од ЗКП, а кое влијаело врз законитото и правилно донесување на обжаленото решение. Првостепениот суд не го отфрлил барањето за повторување на кривичната постапка поднесено од осудениот Х М од с. Д, по што бил должен препис од барањето за повторување на кривичната постапка да го достави до противната страна, заради поднесување на одговор на поднесеното барање, а од списите во предметот не се утврдува дека е определено да се извршат извиди и прибавување на докази за да се утврдат фактите изнесени во приложениот писмен доказ, а на кои се повикува осудениот во барањето за повторување на кривичната постапка. Во конкретниот случај првостепениот суд не спровел извиди, туку го донел првостепеното решение со кое го дозволил повторувањето на кривичната постапка, без

да побара во оригинал да биде доставена изјавата од М А од с. Н М во оригинал, или во уредно заверен препис, а за утврдување на фактите од споменатата изјава да се повика М А, дали ќе ги потврди наводите од неговата изјава дадена пред нотар.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, следувахе првостепеното решение да биде укинато и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 411 в.в. со чл. 420 и 421 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

61.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 856/2008 од 03.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.790/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите К Ј, М Ј и Е А, сите од С ги огласил за виновни за кривично дело „Спречување службено лице во вршење службено дејствие“ по чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и ст.2 од КЗ и ги осудил, обвинетиот К на казна затвор во траење од 9 месеци, обвинетиот М на казна затвор во траење од 8 месеци, а обвинетиот Е на казна затвор во траење од 6 месеци и ги задолжил на име трошоци во постапката солидарно да платат сума од 8.400,00 денари и на име паушал сума од по 3.000,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, во корист на буџетските средства на РМ, под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. Во изреката на пресудата стои дека кривично правниот настан се случил критичниот ден 07.07.2008 година, околу 09,10 часот на раскрсницата меѓу улиците „Б“ со улицата „Б Б“ во С. Во изменетиот, а подржаниот обвинителен акт на главниот претрес пред првостепениот суд Ко.бр. 400/08 од 20.03.2009 година, е наведено дека критичниот ден 07.07.2008 година кривично правниот настан се случил во 19,10 часот на раскрсницата меѓу ул.„Б“ и ул.„Б Б“ во С. Очигледно е дека времето на случување на кривично правниот настан во обвинителниот акт и во изреката на пресудата е различно. Според обвинението настанот се случил во попладневните часови околу 19,10 часот, а според првостепената пресуда во претпладневните часови 09,10 часот.

Од одбраната на обвинетите и исказите на сослушаните сведетели пред првостепениот суд, се констатира дека кривично правниот настан се случил критичниот ден околу 19,00 часот.

На седницата на советот пред Апелациониот суд во Штип, бранителот на обвинетите М и К од С, адвокат Н А Б приложи како доказ пресуда на Основниот суд Струмица К.бр. 528/2008 од 25.09.2008 година, која била преиначена само по основот на одлуката за казната спрема

обвинетиот Ќ Ј од С со пресуда на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.748/08, од кои пресуди се утврдува дека обвинетиот сторил кривично дело „Тешка кражба“ од ден 07.07.2008 година, во временскиот период од 09,00 до 11,00 часот во с. К, па со овие приложени пресуди од бранителот на двајцата обвинети се доведува во прашање временскиот период на сторувањето на кривичното дело „Спречување службено лице во вршење службено дејствие“ од чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и 2 од КЗ од обвинетиот Ќ и М, од причини што обвинетиот Ќ Ј од С не можел во исто време да се најде во с. К во претпладневните часови и во С на раскрсницата меѓу улиците „Б“ и „Б Б“ и при тоа да го стори кривичното дело од чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и 2 од КЗ.

Поради горе наведените сторената суштествена повреда на одредбите од ЗКП, се доведува во прашање и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, од причини што во образложението на пресудата при утврдувањето на фактичката состојба, не е точно наведено временскиот период од критичниот ден кога се одиграл кривично правниот настан. Покрај тоа, по оценка на овој суд, за утврдување на потполна и јасна фактичка состојба, првостепениот суд бил должен да ја изведе како доказ поканата што требало според исказот на оштетените - овластените службени лица да ја прими обвинетиот Ќ за негово сослушување пред ОВР С, во врска со собирањето на известувања околу извршена кражба, за која обвинетиот Ќ бил обвинет.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер и на кои овој суд внимава и по службена должност, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

62.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.831/08 од 13.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.791/09.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр.831/08 од 13.10.2009 година обвинетиот Н. Љ. од Р. го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ по чл.236 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 2 години. Обвинетиот е задолжен да плати паушал од 3.000 денари, како и трошоци по постапката 4.520 денари, како и на бранителот по службена должност 11.180 денари. Согласно чл.102 ст.2 од ЗП оштетеното РО „М.“, за своето имотно правно побарување е упатено на граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ од обвинетиот се одземени предмети со кои е сторено делото опишани од потврдата за привремено одземени предмети бр.116 и 119 од 19.03.2008 година и тоа: копач со дрена рачка, чекан со дрвена рачка од 6 кг.секира со дрвена рачка, јакна со две лица и долен дел тренерки сива боја.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од

чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи утврдените релевантни факти не произлегуваат од изведените докази, а во пресудата не се наведени доволно причини за сите решителни факти, а оние кои што се наведени се наполно нејасни и во значителна мерка протиречни со изведените докази. Првостепениот суд ја заснива осудителната пресуда единствено на материјалниот доказ-трагите детектирани од трансформаторското масло на тренерките кои биле одземени од обвинетиот. Во поккрепа на осудителната пресуда првостепениот суд ги наведува изјавите на вештите лица - дека такво масло можело да се најде единствено во трансформатори, а никако во употреба на апарати за домаќинството, поради што прифатил дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети. Меѓутоа, по оцена на овој суд само врз основа на еден материјален доказ не може да се донесе осудителна пресуда, а при постоење на други вербални и материјални докази. Ова од причини што обвинетиот не го признава кривичното дело, не е затекнат на лице место при извршување на кражбата, кај обвинетиот не се пронајдени предметите кои се предмет на обвинение, не постојат очевидци на настанот кои би потврдиле дека обвинетиот бил тој кој што го сторил кривичното дело за кој што се терети. Фактот што е пронајдена трага од трансформаторско масло на неговите тренерки не значи дека истиот е кривично одговорен за делото за кое се терети, туку постои само сомнение кое не е докажано, од причини што не постојат други вербални и материјални докази за утврдување на релевантниот факт - дека обвинетиот бил тој кој го извршил кривичното дело. Од друга страна, од исказот на обвинетиот неспорно се утврдува дека овие тренерки ги носел и неговиот син, па при повторното судење првостепениот суд ќе треба да го распраша неговиот син на околноста која што ја наведува обвинетиот. Првостепениот суд да го има во предвид и фактот да целата тежина на противправно одземаните предмети била околу 400 килограми, па се поставува прашањето дали е можно обвинетиот Љ. Н. сам да го изврши предметното кривично дело и да ги однесе предметите од критичното место. Во контекст на ова е и изјавата на вештото лице М. Ј. кој наведува дека - сам човек тешко може да го демантира и транспортира трансформаторот.

Од сите овие причини погоре наведени и овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на кој што укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна оценка и анализа, да го сослуша синот на обвинетиот по однос на околноста која е укажана погоре, да ги има во предвид и останатите укажувања, па врз основа на сето тоа ќе може да се утврди една правилна и целосна фактичка состојба, и донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

ПРЕГЛЕД НА УКИНАТИ КРИВИЧНИ ПРЕДМЕТИ во 2011 г.
ЗАКЛУЧНО СО 31.10.2011год.

ОСНОВЕН СУД БЕРОВО

1.=Пресуда на Основен суд Берово, К.бр.108/10 од 29.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.146/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.108/10 од 29.11.2010 година обвинетите М. К., В. П. и Г. П., сите од с.Б. ги ослободил од обвинение дека сториле кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, согласно чл.368 т.1 од ЗКП, односно бидејќи делото за кое се обвинуваат не претставува кривично дело според законот. Приватниот тужител-оштетениот С. П. го задолжил да им ги надомести трошоците на кривичната постапка на обвинетите во вкупен износ од 15.315 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот С. П. за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетите од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил дека критичниот ден, место и време по претходно настанатата вербална расправија, обвинетиот М. држел во раката камен и притоа со истиот замавнал, но не го удрил приватниот тужител С., додека обвинетите В. и Г. заеднички го гонеле приватниот тужител С., меѓутоа на вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил дека битното обележје т.е.чувството на несигурност и страв кај оштетениот Стојан, во конкретниот случај отсуствува како елемент на предметното кривично дело од чл.144 ст.1 од КЗ, поради кое нешто, обвинетите ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП.

Неспорно од изведените докази на главен претрес произлегува дека обвинетите вербално не упатиле сериозна закана дека ќе нападнат

врз животот и телото на приватниот тужител, меѓутоа од изведените докази на главен претрес се утврдува дека обвинетите преземале реални дејствија т.е. “мавање со камен” и “гонење”. Дека вака преземените дејствија од страна на обвинетите, приватниот тужител сериозно ги сватил и се исплашил т.е. почувствувал загрозување по неговиот живот и тело, говорат неговите постапки, бидејќи веднаш по вака превземените дејствија т.е. реални закани истиот го напуштил местото на настанот и со трчање се упатил кон својот дом.

За постоење на предметното кривично дело не е нужно реализација на упатената закана, туку само закана која по својот карактер и околностите под кои е изразена, потребно е да биде објективно подобна кон лицето, кон кое е упатена, а во конкретниот случај према приватниот тужител С., да предизвика чувство на страв, лична загрозеност или несигурност, бидејќи објект на нападот на ова кривично дело е личната сигурност на друго лице, а дека такво загрозување и чувство на страв постоело, се утврдува од изведените докази на главен претрес.

Поради напред наведените причини првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се соржани, односно отсуствуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Загрозувањена сигурноста” од чл.144 ст.1 од КЗ, поради што следуваше пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, при повторното судење оштетениот да го сослуша и распраша по однос на сите околности од овој кривично правен настан, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на «Основен суд Берово» «К.бр.139/10» од 27.12.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.219/11.

«Основен суд Берово» со обжалената пресуда «К.бр.139/10» од 27.12.2010 година, обвинетите издавач на весникот «Општина Берово» и Д.Н. Градоначалник на Општина Б. како одговорно лице согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело “Омаловажување со префрлање за кривичното дело” од чл «чл.175» од КЗ на РМ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело. Воедно одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на приватниот тужител Кирил Чичаковски од Берово.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка. Имено, првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи пресудата е нејасна и неразбирлива и нема причини за решителните факти. Неразбирливоста на обжалената пресуда се состои во тоа што не е разбирливо врз основа на што првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за кривичното дело што им се става на товар, а притоа воопшто не одржал главен претрес, ниту пак во пресудата се наведени причини зошто првостепениот суд донел пресуда без одржување на главен претрес. Ослободителна пресуда може да се донесе само по одржан главен претрес или во скратена постапка согласно чл.460 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) и тоа доколку Јавниот обвинител согласно чл.458 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) предложил да биде донесена пресуда без одржување на главен претрес. Во конкретниот случај од списите по предметот не произлегува дека постоел таков предлог за донесување на пресуда без главен претрес. Впрочем во конкретниот случај се работи за приватна тужба, а пресуда без одржување главен претрес како што е погоре наведено може да се донесе по предлог на јавниот обвинител.

Доколку првостепениот суд сметал дека делото што им се става на товар на обвинетите според законот не е кривично дело истиот согласно чл.448 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) по претходно испитување на тужбата откако ја примил можел да одлучи дали треба да се спроведат определени истражни дејствија и дали постојат услови за отфрлање на кривичната тужба, а потоа согласно чл.450 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) судијата можел да ја отфрли приватната тужба ако најде дека постојат причини за запирање на постапката предвидени во чл.284 т.1 до 3 на ЗКП (пресчитен текст), а доколку се спроведени истражни дејствија и од причината предвидена во точка 4 од оваа одредба. Меѓутоа, во никој случај првостепениот суд не можел да донесе ослободителна пресуда без одржување на главен претрес и без утврдување на околноста дали делото што му се става на товар на обвинетите е кривично дело или не односно дали е докажано или не е докажано.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание да не може да биде испитана нападнатата пресуда по однос на фактичката состојба во поглед на нејзината правилност и целосност, а исто така не може да биде испитана нападнатата пресуда и по однос на правилната примена на материјалното право, па поради тоа жалбата на приватниот тужител е основана и по однос на овие жалбени основи.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на овој суд погоре како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.32/11 од 10.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.321/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.32/11 од 10.03.2011 год. обвинетите: Д. Г., А. П., С. П., Љ. К., Д. В., М. Т., Д. Ј. и А. В., сите од П., ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП за сторено кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Трошоците на кривичната постапка паѓаат на товар на приватниот тужител.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд во обжалената пресуда се доведува под сериозно сомнение по однос на решителниот факт дека не било докажано дека обвинетите го сториле кривичното дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ. Ова од причина што тужителот во својата изјава дадена пред судот вели: сметам дека телесните повреди ми ги нанесе Д. Г., Љ. К., Д. В., М. Т. и Д. Ј. Притоа подетално објаснува дека Д. Г. го удрил во пределот на окото, а кога бил надвор бил три пати удрен со дрво во пределот на главата и да исто така го има удрено и по вратот, додека внатре го држеле А. и С., за А. В. вели дека го фатил и го теглел и го држел внатре, но не го ударал, а кога бил надвор го држел преку половината и Д. го удрил со дрвото, за С. П. вели дека истрчал од шанкот и го фатил напред и го држел, за Љ. К. вели дека додека А. и С. го држеле тој го удрил со рака во градниот кош, за М. Т. вели дека додека го држеле А. и С. тој го удрил во ногата, а за Д. Ј. вели дека го удрил по вратот. За посочените места дека бил ударан тужителот според неговата изјава има телесни повреди според приложената и изведена како доказ медицинска документација, а која документација првостепениот суд не ја ценел со доволно внимание и воопшто првостепениот суд не дава образложение од каде му се телесните повреди на тужителот кога не прифаќа да обвинетите му ги нанеле. Ако на сето ова се додаде и тврдењето на сведокот П. Г. уште повеќе се поткрепува сомневањето за правилно и целосно утврдена фактичка состојба. Згора на тоа не може судот да тврди при една таква состојба дека не се докажало да обвинетите му ги нанеле телесните повреди на тужителот, кога првостепениот суд не ги распрашал лекарите специјалисти од МЦ- К., кои ги потврдиле и опишале констатираните телесни повреди при прегледот на тужителот, нити пак првостепениот суд дал анализа и оценка зошто лекарката М. К. го упатила тужителот во МЦ К. како итен случај по извршениот преглед од нејзина страна, ако не е телесно повреден од обвинетите како што утврдува првостепениот суд во обжалената пресуда. Исто така бидејќи во списите на предметот провејува и фактот дека тужителот имал телесни повреди и од пртходен настан во планината, првостепениот суд бил должен да го провери и утврди и тој факт со сигурност кога бил тој настан, какви повреди имал задобиено тужителот, дали тие повреди биле излекувани, за да може да

се оценува констатираните повреди на тужителот во медицинската документација дали се од критичниот настан или од поранешен настан. Вербалните изјави на сослушаните сведоци за немање тепачка во кафичот „Т.“ во П., по оценка на овој суд исто така се сомнителни, бидејќи едно е да има општа гужва и тепачка, а друго е да некој некого го удри само еднаш и се тргне настрана и од друга страна се доведува под сомнение вистинитоста на нивните искажување поготово што скоро истите сведоци критичната вечер биле „малтретирани“ или вознемирени од недоличното однесување на тужителот во кафичот. Постооењето на евентуално недоличното однесување на тужителот не значи дека и нема докази да истиот е телесно повреден од обвинетите, особено при постоење на писмени докази и искажување на тужителот и еден сведок.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита законитоста на донесената пресуда, па затоа следувахе да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, да ги изведе повторно изведените докази и изврши нивна преоценка, како и да ги изведе и доказите на кои е укажано погоре, како би можел преку една целосна анализа на секој доказ посебно и во нивната севкупност да донесе една правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Берово К-99/10 од 28.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.52/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К-99/10 од 28.10.2010 год. обвинетиот Т. Ц. од Б. го огласил за виновен за кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, при што му утврдил казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку осудениот за време од 1 (една) година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 1.000,00 денари, а оштетената В. И. за остварување на имотно-правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Т. Ц. критичниот ден, место и време со општоопасно дејство - чување на куче врзано за жица по која може слободно да се движи, без заштитна корпа на муцката и невакцинирано, на кое место има движење на луѓе, од небрежност предизвикал значителна опасност за животот и телото на луѓето, така што кога оштетената В. одела према објектот на Љ. П., кучето ја каснало на десната нога на надколеницата и ја соборило

на земјата, од кое нешто оштетената се здобила со телесни повреди конкретно наведени во лекарското уверение издадено не нејзино име, а со кои дејствија обвинетиот сторил кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Неспорно од изведените докази произлегува дека кучето било врзано за жица и истото се движело на сајла со ограничен радиус на движење, а согласно чл.24 ст.2 од Законот за заштита и благосостојба на животните, е предвидено дека кога кучето се наоѓа на јавно место, истото треба да биде само врзано, што значи дека законодавецот императивно не предвидува обврска кога кучето е врзано истовремено и да носи заштитна корпа на муцката.

Исто така неспорен е фактот дека во дворот имало поставено натпис “Пази куче“, а од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана, јасно произлегува и дека, обвинетиот покрај писменото предупредување, истиот усно ја предупредил оштетената дека во дворот има куче, кое нешто воопшто не го спори ниту оштетената. Наспроти усното и јасно предупредување од страна на обвинетиот, оштетената невнимателно навлегла во патеката на движење на кучето, а со ваквото нејзино однесување оштетената допринела за случување на овој настан, како и за последиците од истиот, поради кое нешто првостепениот суд утврдил постоење на поделена одговорност како на страната на обвинетиот, така и на страната на оштетената.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на фактот дека обвинетиот ги превземал сите неопходни мерки на обезбедување, кое обезбедување е прописно, иако во изреката на обвинението не е наведено на кој пропис постапил спротивно обвинетиот, бидејќи ова кривично дело е од бланкетна природа, во конкретниот случај за овој суд се доведува под сериозно сомнение дали и во вака превземените дејствија од страна на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, или пак штетната поиследица настапила поради субјективните пропуштања на оштетената. Од друга страна невакцинираноста на кучето не е причинска врска за последицата.

Од друга страна првостепениот суд воопшто не изведувал докази во прилог на утврдување на фактот дали оштетената морала да се движи по патеката по која се движело кучето, односно дали ваквата патека е единствена патека која води до фирмата каде што оштетената имала намера да оди, понатаму дали станува збор за уредена или дива патека, дали стопанскиот двор во кој се наоѓала фирмата на обвинетиот е разграничен од стопанскиот двор во кој се наоѓала фирмата на П., а од утврдувањето на погоре наведените факти ќе може со сигурност да се утврди дали оштетената можела да отиде до фирмата на П. без да навлезе во патеката на движење на кучето, а од кое нешто ќе може да се утврди дали евентуално постои кривична одговорност на страната на обвинетиот. Посебно првостепениот суд при повторното одлучување треба да оцени дали во однесувањето на обвинетиот постои небрежност и дали задобивањето на телесна повреда на оштетената може да му се препише како негово пропуштање, бидејќи според горе цитираниот закон-Законот за заштита и благосостојба на животните (Службен

весник бр.113/07 од 20.09.2007 год) и поради горе цитираните преземени дејствија на обвинетиот на безбедно чување на кучето со преземените и усно укажаните предупредувања према оштетената дали постои било какво негово пропуштање кое би се оценило како недозволено-незаконито, поготово што самото одење на оштетената према врзаното куче е таков стек на околности кои обвинетиот по ништо не можел да ги предвиди-бидејќи тој и кажал на оштетената дека има куче и и кажал во кој правец да оди према бараната фирма.

Поради сите овие причини не може да е испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.71/2010 од 30.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.700/10.

Основниот суд во Берово со обжалената прсуда К.бр.71/2010 од 30.09.2010 год. обвинетиот А. П. од Б.врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Давање на лажен исказ“ од чл.367 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Воедно го задолжил супсидијарниот тужител Д. М.од Б. да плати на обвинетиот А. П. од Б. износ од 4.920,00 денари на име трошоци на кривичната постапка, согласно одредбите од чл.93 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение, дека не постојат докази да обвинетиот А. го сторил кривичното дело за кое се обвинува. Дадените причини зошто судот не му поклонува верба на изјавата на сведокот А. Р. за овој суд се правно неиздржани. Ова дотолку повеќе што не е изведуван никаков доказ за здравствената состојба на овој сведок, кој е млад на возраст од 34 години, за да се цени дека неговиот исказ е несигурен, конфузен, нејасен, кога овој сведок и во писмено заверената изјава пред нотар и при неговото сослушување пред судот кажал јасно што видел и кој од странките кое дејствие преземал, дури и сликовито опишал дека соборувањето на стеблата го извршил В., а А. му покажал како да се направи засек на која страна да падне стеблото и да А. бил во близина на стеблото. Од друга страна првостепениот суд пропуштил да цени дека обвинетиот А. го имал ангажирано за работник сведокот А. и

дека воопшто обвинетиот не приговарал на изјавата на сведокот. Исто така првостепениот суд не извршил нити соочување помеѓу сведокот и обвинетиот на спорните околности и помеѓу сведокот и В. М., кој и не го дури ни сослушал во ова постапка. По оцена на овој суд кога се анализира изјавата на сведокот А. со останатите докази, особено со извршеното вештачење од ТДГР „Г. м.“ - Б. во граѓанскиот предмет Малв.бр.57/09 видно е дека целосно се надополнуваат.

Поради сите овие причини по оцена на овој суд неправилно е донесена обжалената пресуда, поради што следува да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по изведување на сите докази и нивна повторна преоценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.48/10 од 29.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.715/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.48/10 од 29.06.2010 год. обвинетиот Б. П. од П. го огласил виновен за кривично дело “Силување“ од чл.186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати пашал во износ од 1.000,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата во корист на Буџетот на РМ. Оштетената А. Р. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатена на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 в.в. со чл.219 ст.3 од ЗКП, бидејќи при сослушувањето на малолетната А. како во истрага, така и на главен претрес, не констатирал дали истата со оглед на возраста и душевната развиеност била способна да дава изјава пред судот, а својата оцена за ова околност судот е должен да ја даде и во донесената одлука, кое нешто недостасува во обжалената пресуда. Од утврдувањето на ова околност зависи и примената на чл.220 од ЗКП, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд донесената пресуда во најголемиот дел ја заснова на изјавата на малолетната А. Р.од П.

Првостепениот суд не го применил ни чл.223 ст.4 од ЗКП при сослушувањето на оштетеното малолетно лице А., бидејќи истата не е сослушувана во текот на главниот претрес ниту со помош на педагог или друго стручно лице, а педагогот М. А. е сослушана како сведок која теоретски пред судот кажува што се подразбира жртва на сексуална злоупотреба, а притоа воопшто судот преку нејзе или со ангажирање на

други стручни лица не се позабавил со прашањето за возраста и душевната развиеност и нејзината здравствена состојба и дали таа ја зборува вистината пред судот или не.

По оцена на овој суд, првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои се состојат во нејасна и неразбирлива пресуда и утврдените решителни факти не само што не произлегуваат сите од изведените докази, но одредени факти и немаат поткрепа во доказите, поради што имаме и неправилна и нецелосна анализа на изведените докази, непроверена одбрана на обвинетиот Б. и неизведување на сите предложени докази, а кои по оцена на овој суд се од битно влијание за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба и донесување на правилна и законита одлука.

Ова од следните причини: Обвинетиот Б. воопшто не признава да преземал било какво дејствие према оштетената во критичното време и истакнува дека има проблеми со половите органи и дека нема ни полов нагон и дека не може да врши полови дејствија. На седницата на советот пред овој суд приложува и медицинска потврда, која потврда во фотокопија е приложена и со изјавените жалби, од која се гледа дека обвинетиот повеќе пати бил на уролошки прегледи. Одбраната на обвинетиот првостепениот суд воопшто не ја проверувал, бидејќи по оцена на овој суд утврдувањето на овие факти на кои се повикува обвинетиот се од решително значење за да може да се утврдува дали тој е сторител на кривичното дело за кое се товари. Ова од причина што под поимот „полово дејствие“ се сметаат сите дејствија кои се преземаат за задоволување на половиот нагон на било кој друг начин, а не со обљуба или противприроден блуд т.е. доколку тие преземени дејствија не преминуваат во обљуба или противприроден блуд. Од друга страна битен е и фактот за која цел се преземаат тие полови дејствија - дали за задоволување на полов нагон или за омаловажување на лицето према кое се преземени.

Кривичното дело “Силување“ од чл.186 ст.4 од КЗ се врши со умисла, значи потребно е кај обвинетиот да постои свест и вољја дека со употреба на сила или закана презема дејствија над оштетеното женско лице за задоволување на половиот нагон. Значи природата на ова дело се врши заради задоволување на половиот нагон кај лицето кое презема такви дејствија. Првостепениот суд воопшто и не изведувал докази - увид во здравствен картон и легитимација и други расположиви докази за здравствената и психичката состојба на обвинетиот Б., нити на оштетената пред критичното време и за време на преземање на инкриминираните дејствија.

Со поднесеното обвинение обвинетиот Б. се товари дека „со употреба на сила заради задоволување на половиот нагон извршил полови дејствија над оштетената...“, меѓутоа првостепениот суд немал во предвид дека мажите исто како и жените доживуваат различен вид на менопауза (андропауза) или промена на животот, која вообичаено се случува помеѓу возраст од 45 до 60 год., но некогаш и на возраст од 30 години и да тестеронот кој е хормон кој го стимулира сексуалниот развиток кај машките лица и кој е одговорен за сексуалниот нагон, се

намалува постепено после возраста од 40 год. и може да доведе до целосна импотенција. Недостатокот на тестеронот се јавува кај машките лица од сите старосни групи и е дел од процесот на стареење, а тој недостаток може да се утврди само од лекар. Токму поради овие причини првостепениот суд требало да нареди да се изврши ендокринолошки преглед на обвинетиот и вешто лице да се произнесе во тој правец т.е. дали обвинетиот Б. на ова возраст од 70 години има развиен нагон за полово општење и сексуална способност.

Поради сето горе изнесено утврдената фактичка состојба е нецелосна и овој суд не може да ја испита со сигурност и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбите уважат и пресудата укине и врати предметот на првостепениот суд на повторно судење и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги изведе неизведените докази на кои е погоре укажано, да ја утврди каква била психичката и здравствената состојба и на обвинетиот и на оштетената, да задолжително се изврши вештачење од Институтот за судска медицина и криминалистика во С., а исто така треба судот да побара од Институтот за судска медицина да се изврши лекарски преглед на обвинетиот со помош на ендокринолог и сексолог од Клиниките во С. и да се даде стручно мислење по однос на функцијата на машкиот хормон – тестерон кај обвинетиот дали бил нормален или опаднат и какво било неговото влијание кај обвинетиот за сексуалното здравје и неговото влијание на половиот нагон во критичното време, на кој начин би се проверила и одбраната на обвинетиот и би се утврдило дали кај обвинетиот постоело умисла за вршење кривично дело “Силување“ од чл.186 ст.4 од КЗ или пак се работи за друго кривично дело, а доколку се укаже потреба за изведување и на дуги докази истите да бидат изведени, а се со цел да би можел првостепениот суд да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.59/10 од 30.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.716/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.59/10 од 30.06.2010 год. обвинетиот К. Ч. од Б. го огласил за виновен за сторено едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 в.в. чл.45 од КЗ, за кое му одмерил 30 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од 300 евра во денарака противвредност од 61,00 денари за евро или 18.300,00 денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и го задолжил да плати 1.000,00 денари на име паушал. Оштетената ЈПКР “У.“ Б. за надомест на причинетата штета ја упатил на редовен судски спор парница.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод за сторена суштествена повреда од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себеси и на содржината на изведените докази. Во неа не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и противречни. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како директор на ЈПКР “У.” - Б. го искористил своето службено овластување и ги пречекорил границите на своите службени овластувања за периодот од месец Јануари 2004 год. до 06.05.2009 год., на начин што без согласност за испорачателот на енергијата и без договор за превземање им дозволил на лицата К., Р. и С. да се приклучат на електричната инсталација после броилото на филтер станицата за вода за пиење, која работи во состав на ЈПКР “У.” Б. и спроведат и користат електрична енергија во своите куќи, на кој начин од периодот од 06.05.2008 год. до 06.05.2009 год. сите три семејства искористиле електрична енергија во вкупен износ од 54.810,00 денари, за кој износ за истите обвинетиот прибавил имотна корист, а на ЈПКР “У.” Б. предизвикал штета. Оваа изрека на пресудата е противречна на самата себеси, затоа што обвинетиот е обвинет за дејствија од 2004 год. до 06.05.2009 год., а имотната корист на лицата К., Р. и С. е утврден само за една година. Тоа значи дека неправилно е утврдена имотната корист, која е битен елемент на предметното кривично дело. Начинот на кој што е утврдена имотната корист е според Правилник за услови за снабдување со електрична енергија на ЕВН, која во овој предмет не се појавува како оштетен, поради што е потребно со вештачење реално да се утврди потрошувачката на електрична енергија на семејствата на наведените лица според грејните тела кои ги користеле. Исто така не е утврдено дали е оштетена ЈПКР “У.” Б., кога од исказите на сведоците В., В., С., Ф., С., Р., како и одбраната на обвинетиот, произлегува дека К., Р. и С. за електричната енергија која ја користеле од приклучоците од Филетер станицата плаќале паушален износ од по 500,00 денари месечно, а во случајот со К. за потрошената електрична енергија неговата сопруга Ф. чистела во Филтер станицата.

При повторното судење е потребно да се изврши вештачење за да се утврди износот, кој К., Р. и С. го плаќале, односно платиле на ЈПКР “У.” Б. во однос на реално потрошената електрична енергија и нејзината вредност за да се утврди дали ЈПКР “У.” Б. е била оштетена.

Поради наведените суштествени повреди се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право, поради што жалбата е уважена и пресудата на Основниот суд во Берово е укината.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр. 59/11 од 11.07.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.571/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Н Р го огласил за виновен за кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.1 од КЗ и му одмерил 15 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од 150 евра, во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или 9.150,00 денари и го задолжил со паушал од 1.000,00 денари. Оштетената РМ преку Државниот правобранител на РМ за подрачје на К и за остварување на своето имотно правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда при изрекување на казната, ги повредил одредбите на КЗ во корист на обвинетиот и го пречекорил овластувањето што го има судот според законот.

Согласно член 382 точка 5 од ЗКП: Повреда на Кривичниот законик постои ако Кривичниот законик е повреден во прашањето дали со одлуката за казната, за условната осуда или за судската опомена, односно со одлуката за мерката на безбедност, или за одземање на имотната корист е пречекорено овластувањето што го има судот според законот.

Согласно чл.225-а ст. 1 од КЗ : Тој што врши експлоатација на минерални сировини определени со закон без концесија или дозвола за истото, ќе се казни со затвор шест месеца до три години и со парична казна.

Во конкретниот случај, првостепениот суд, за стореното кривично дело, за кое обвинетиот го огласил за виновен, со обжалената пресуда, го казнил само со парична казна иако законодавецот, согласно содржината на погорецитираната кривично правна одредба, предвидел кумулативно изрекување на кривични санкции, казна затвор и парична казна како споредна казна

Поради фактот што првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл. 382 точка 5 од КЗ, следуваше побиваната пресуда да се укине како би можел првостепениот суд, при изрекувањето на кривичните санкции, за предметното кривично дело, да постапи согласно чл. 225-а од Кривичниот Законик и обвинетиот за стореното кривично дело да го осуди со законски пропишаните казни, казна затвор како главна казна и парична казна како споредна казна а чиешто изрекување е задолжително согласно КЗ. При тоа, првостепениот суд, да води сметка за олеснителните околности на случајот и можноста од изрекување на алтернативна мерка-условна осуда а на кое нешто укажува и жалителот во изјавената жалба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

**9.=Решение на «Основен суд Берово» «К.бр.54/11» од
24.08.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд
Штип Кж.бр.583/11.**

«Основен суд Берово» со обжаленото решение «К.бр.54/11» од 24.08.2011 година, ја отфрлил приватната кривична тужба на приватниот тужител «К.Ч.» од «Б.», поднесена преку полномошникот «Ване Андреев» адвокат од «Струмица» против «Општина» «Б.» и «Д.Н.» од «Б.» за кривично дело

«Навреда» по «чл.173 ст.1» од КЗ како ненавремена. Воедно приватниот тужител го задолжил да ги надомести настанатите трошоци на постапката во износ од 7.670,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на решението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител истакнати преку неговиот полномошник да првостепениот суд со донесување на обжаленото решение сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепеното решение е нејасно, неразбирливо и во истото не се наведени доволно причини за решителните факти.

Имено, од увидот во списите во предметот видно е дека првостепениот суд одржал главен претрес, спровел доказна постапка, а потоа донел решение со кое ја отфрлил приватната кривична тужба како ненавремена. Вака превземените процесни дејствија од страна на првостепениот суд се спротивни на одредбите од ЗКП и поради тоа и обжаленото решение е незаконито.

Ова од причини што согласно чл.448 ст.1 и 2 од ЗКП, првостепениот суд може да донесе решение со кое се отфрла приватната кривична тужба по претходно испитување на тужбата, исклучиво пред започнување на главниот претрес. Во конкретниот случај првостепениот суд закажал и одржал главен претрес и се впуштил во мериторно одлучување на овој кривично-правен настан, поради што и единствена законита одлука која требало да ја донесе првостепениот суд е “пресуда“ во смисла на чл.367, чл.368 или чл.369 од ЗКП (пречистен текст).

Од друга страна по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи првостепениот суд во конкретниот случај погрешно прифатил дека приватната кривична тужба била поднесена на ден 23.12.2010 година, бидејќи од увидот во приемниот штембил на Основниот суд во Берово се утврдува дека тужителот приватната тужба ја поднел на ден 21.12.2010 година со препорачана пратка, што значи во рокот од 3 месеци кога тужителот дознал за кривичното дело и сторителот, бидејќи и во тужбата е наведено дека тужителот за кривичното дело и сторителот дознал после 21.09.2010 година, а тужбата била поднесена на ден 21.12.2010 година.

Имајќи во предвид дека полномошникот на приватниот тужител извршил преквалификација на кривичното дело за кое се обвинуваат обвинетите, на начин што дејствијата конкретно наведени во кривичната

тужба ги подвел под поинаква правна оценка од онаа содржана во поднесената кривична тужба, без притоа да го менува фактичкиот опис на дејствијата содржан во изреката на приватната кривична тужба, првостепениот суд погрешно денот кога била извршена преквалификација на правната оценка на делото го прифатил како ден на поднесување на нова приватна кривична тужба за кривично дело „Навреда“, поради што и погрешно постапил кога приватната тужба ја отфрлил како ненавремена бидејќи утврдил дека изминале повеќе од 3 месеци од денот кога приватниот тужител дознал за кривичното дело и сторителите.

Ова од причина што приватниот тужител може се до завршувањето на главниот претрес да изврши преквалификација, односно промена на правната оценка на делото, бидејќи согласно чл.364 од ЗКП пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесеното односно на главен претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт.

Поради сите овие напред наведени причини следувахе да обжаленото решение се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, односно да постапи по поднесената кривична тужба, да ги изведе потребните докази, да ги утврди сите решителни факти и врз основа на истите да утврди дали во дејствијата за кои се обвинуваат обвинетите се содржани законските обележја на кривичното дело Навреда од чл.173 ст.1 од КЗ, а посебно да има во предвид дека Општината Берово е правно лице согласно чл.122 ст.6 од КЗ, а во чл.173 ст.1 од КЗ, не е предвидена кривична одговорност за ова дело на правното лице.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.411 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД ВИНИЦА

1.=Пресуда на Основен суд Веница К.бр.86/10 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.104/11.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда, обвинетиот Ш. А. од В. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП(пречистен текст) го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил кривично дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на судскиот буџет.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себе си и на причините во образложението на пресудата за решителните факти кои што се нејасни и ја доведува во прашање законитоста на пресудата. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот А. Ш. од обвинението да сторил кривично дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ и како основ за ослободување навел дека не е докажано дека обвинетиот го сторил прекршокот, од кои причини не е јасно од што обвинетиот е ослободен од обвинение, за кривично дело или за прекршок. Од друга страна првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинението согласно чл.368 т.3 од КЗ односно дека не докажано да го сторил делото за кое се обвинува, додека во образложението на пресудата од наведените причини за ослободување произлегува дека обвинетиот е ослободен бидејќи делото кое што му се става на товар не е кривично дело согласно законот во смисла на чл.368 т.1 од ЗКП.Сите овие противречности во изреката со образложението ја прават пресудата нејасна и неразбирлива.

Во даденото образложение на пресудата, давајќи причини за битните елементи на кривично дело од чл.202 ст.1 од КЗ кое е предмет на обвинението, првостепениот суд навел дека за постоење на ова кривично дело било потребно постоење на материјални можности за исполнување на законската обврска за давање издршка за своето малолетно дете врз основа на извршна судска одлука. Со ваквото образложение судот применил закон што не може да се примени, бидејќи применил закон кој што не е во важност во времето на извршувањето на кривичното дело. Со измените на кривичниот законик од 17.12.1999 година (Сл.весник на РМ бр.80/99) зборовите “Иако е во можност “ се бришат од законската определба, па за кривичното дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ согласно законот кој што е во важност во времето на сторувањето на делото, кривичното дело го врши тој што одбегнува да дава издршка определена врз основа на извршна судска одлука.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на утврдената фактичка состојба која што по наоѓање на Овој суд е погрешна, заснована на недоволна оцена на изведените докази во текот на постапката. Имено ценејќи ги изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетиот не може да ја плаќа издршката, бидејќи постоеле објективни причини за тоа односно истиот бил невработен не остварувал приходи, а кај него не постоела свест за одбегнување на исполнување на обврската за плаќање издршка. Меѓутоа согласно елементите на битието на кривичното дело од чл.202 ст.1 од КЗ кое му се става на товар на обвинетиот невработеноста не е околност што го ослободува од обврската за давање на издршка, односно од ирелеватно значење е дали обвинетиот е во можност да плаќа издршка. Битен елемент на делото е да е определена издршка со извршна судска одлука, и истата обвинетиот да одбегнува да ја плаќа. Во конкретниот случај од изведените докази неспорно е дека обвинетиот обврската за плаќање на издршка не ја исполнувал во наведениот прериод. Тоа што

немал можност да ја плаќа издршката може да биде само олеснувачка околност која што првостепениот суд може да ја има во предвид при изборот на видот и висината на кривичната санкција.

Поради наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, како и погрешно и непотполно утврдената фактичка состојба се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна целосна и детална оцена. При тоа повторно да ги провери и оцени доказите изведени во текот на постапката во прилог на одбраната на обвинетиот каде тој наведува дека во периодот од напуштањето на работата во ИГМ “П.” В. бил вработен во сопствена продавница и остарувал приходи, па и во таков случај истиот одбегнувал да дава издршка за своето малолетно дете. Имајќи во предвид дека немањето на материјални можности да ја плаќа издршката неможе да биде основ за ослободување од кривична одговорност, првостепениот суд на правилно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Веница К-58/10 од 09.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.105/11.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К-58/10 од 09.12.2010 год. обвинетите М. С.од с.И. и С. П. од В.ги огласил за виновни за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 в.в. со чл.45 ст.1 од КЗ, за кое ги осудил и тоа првообвинетиот М. С.со парична казна, при што му утврдил 30 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба, во противвредност од 61,50 денари за едно евро или во вкупна денарска противвредност од 18.450,00 денари, додека второобвинетиот С. П.со парична казна, при што му утврдил 20 дневни глоби во вредност на 10 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро или во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари, која казна да ја платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите ги задолжил да ги платат и трошоците во кривичната постапка на име судски паушал во износ од по 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Исто така првостепениот суд решавајќи за навременоста на жалбата изјавена од обвинетиот М. С.од од с.И.преку неговиот бранител Трајче Христов, адвокат од Веница, го донел обжаленото решение К.бр.58/10 од 03.01.2011 год., со кое ја отфрлил како ненавремена жалбата поднесена од обвинетиот М.преку неговиот бранител, а изјавена против пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.58/10 од 09.12.2010 год.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот С. П. истакнати преку неговиот бранител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл.393 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не ги содржи сите потребни податоци наведени во чл.369 ст.1 т.1 од ЗКП. Имено, првостепениот суд ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата конкретно не го наведува времето на извршувањето на кривичното дело т.е. времето кога сторителите работеле или биле должни да работат, па со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби на чл.369 ст.1 т.1 од ЗКП, во која одредба конкретно е наведено што се треба да содржи пресудата со која обвинетиот се огласува за виновен и тоа: “за кое дело се огласува за виновен со назначување на фактите и околностите што претставуваат обележје на кривичното дело, како и на оние од кои зависи примената на определена одредба од КЗ”.

Во конкретниот случај не е наведено времето на извршувањето на предметното кривично дело, а кој институт е во најтесна функционална врска со временското важење на КЗ и примената на поблаг закон, а исто така од времето на извршувањето се утврдува статусот на сторителот, а од моментот на извршувањето започнува да тече и застареноста на кривичното гонење. Кај продолженото кривично дело времето на превземањето (непревземањето) на последното дејствие се смета за време на извршување на сите останати дејствија што влегуваат во неговиот состав.

Со оглед на тоа дека во првостепената пресуда конкретно не е наведено времето на извршување на кривичното дело, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување од страна на овој суд.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине во целост и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, бидејќи причините поради кои овој суд ја донесе оваа одлука се од корист и за обвинетиот М., кој изјавил жалба, меѓутоа по истек на законски предвидениот рок.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, со тоа што на погоре наведената околност да ги прибави и изведе потребните докази, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека првостепената пресуда овој суд одлучи да ја

укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, а со изјавената жалба од страна на застапникот на обвинението, пресудата се побива само по однос на одлуката за казната, ваквите жалбени наводи истакнати во изјавената жалба на Основниот јавен обвинител од Кочани не беа предмет на оценка од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот М.истакнати преку неговиот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на обжаленото решение со кое жалбата изјавена од обвинетиот М.преку неговиот бранител, против пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.58/10 од 09.12.2010 год. е отфрлена како ненавремена, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. По оценка на овој суд првостепеното решение е јасно, разбирливо, непротивречно, а во образложението на истото се наведени доволно причини за решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето. Имено, од увидот во доставницата за лично доставување видно е дека пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.58/10 од 09.12.2010 год. обвинетиот М.ја примил на ден 19.12.2010 год., додека жалбата против истата до првостепениот суд, обвинетиот преку својот бранител ја доставил на ден 29.12.2010 год., кое нешто се утврдува од увидот во приемниот штембил на Основниот суд во Веница.

Од тука произлегува дека жалбата е поднесена по истекот на законски предвидениот рок од 8 дена, кој рок е даден и во правната поука на првостепената пресуда, а кој рок истекол на ден 27.12.2010 год. (понеделник).

Имајќи го во предвид горе наведеното правилно постапил првостепениот суд кога го донел обжаленото решение, бидејќи правилно ја применил законската одредба од чл.117 ст.4 од ЗКП, согласно која законска одредба, рокот на изјавување на редовен правен лек - жалба тече од денот на доставата на обвинетиот, а не од денот на доставата на неговиот бранител, како што се прикажува во изјавената жалба од страна на обвинетиот преку неговиот бранител, поради што ваквите жалбени наводи овој суд ги одби како неосновани.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 и чл.411 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.66/10 од 30.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.106/11.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.66/2010 од 30.11.2010 година, обвинетиот Т Х од В го огласил за виновен за сторено кривично дело “Фалсификување исправа “ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 20 дневни глоби во вредност од 20 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро според средниот курс на НБ на РМ, или во вкупна денарска противвредност од 24.600,00 денари која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот го задолжил да ги плати и трошоците во кривичната

постапка во вкупен износ од 3.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Кочани, кој во благовремен рок поднел жалба со која ја напаѓа првостепената пресуда поради одлуката за кривичната санкција. Наведувајќи жалбени причини по истакнатиот основ, предлага првостепената пресуда да се преиначи во поглед на одлуката за казната така што ќе биде изречена построга казна.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.2 в.в со чл.406 ст.3 од ЗКП(пречистен текст) односно во текот на главниот претрес и при одлучувањето првостепениот суд не ја применил законската одредба на чл.406 ст.3 од ЗКП, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на пресудата.

Согласно чл.406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд бил должен да постапи согласно решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.175/10 од 28.09.2010 година, со кое беше укината првостепената пресуда К.бр.46/09 од 12.02.2010 година, да ги расправи сите спорни прашања и да ги изведе сите процесни дејствија на кои укажал Апелациониот суд во Штип.

Првостепениот суд прифатил дека без барање и овластување на лицата точно наведени во алинеа I од изреката на пресудата, обвинетиот изготвил лажни исправи- полномошно за тие лица, со содржина дека тие го овластуваат обвинетиот во нивно име и за нивна сметка да ги застапува пред Фондот на ПИОМ ПЕ Винаца, при што обвинетиот ставил лажен потпис на полномошната како да се потпишани од лицата кои го издаваат полномошното, а таквите лажни исправи обвинетиот ги употребил како вистински пред Фондот за ПИОМ ПЕ В, заедно со поднесените барања за изготвување на пресметка за неплатени придонеси, кои исто така ги составил обвинетиот како да е нивни полномошник. Исто така првостепениот суд прифаќа дека обвинетиот без барање и овластување на лицата точно наведени под алинеа II од изреката, составил лажни исправи- полномошна со содржина дека овие лица го овластиле во нивно име и за нивна сметка обвинетиот да поднесе барање за извршување и нив да ги застапува во извршна постапка пред извршителот Г М, така што на секое од овие полномошна обвинетиот ставил потпис како да е потпишано лицето што го издава полномошното и ваквите лажни исправи ги употребил како вистински пред извршителот Г М.

Горе наведените факти, првостепениот суд ги утврдил врз основа на одбраната на обвинетиот односно неговото само признание и исказите на дел од оштетените сослушани во својство на сведетели, без да нареди графолошко вештачење и покрај укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр.175/10 така што првостепениот суд не ги прифатил овие укажувања со образложение дека било нецисходно да се спроведува графолошко вештачење и дека тоа ќе предизвика непотребни трошоци во постапката.

Согласно чл.235 од ЗКП, првостепениот суд бил должен да изведува и други докази и покрај признанието на обвинетиот така што признанието на обвинетиот треба да биде покрепено и со други докази.

Горе наведените суштествени повреди имале влијание и при утврдувањето на фатичката состојба, која по наоѓање на овој суд е непотполна и нејасна. Релеватните факти дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Фалсификување исправа “ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, неможе да се утврди единство врз основа на одбраната на обвинетиот и од исказите на дел од оштетените-свидетели кои пред првостепениот суд изјавиле дека потписите на предметните на полномошна не биле нивни, туку е нужно да се нареди графолошко вештачење на потписите од овие лажни искази.

Бидејќи жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Кочани се однесува само за одлуката за кривичната санкција односно со оваа жалба се напаѓа првостепената пресуда само по основ за одлуката за кривичната санкција, а овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторените суштествени повреди и по основ на фактичката состојба, од тие причини жалбата изјавена ОЈО Кочани е беспредметна.

Од горе наведените причини следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Веница К.бр.28/07 од 28.10.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.113/11.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.28/07 од 28.10.2010 година, обвинетата С Аод В врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП(пречистен текст) ја ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Затајување “ од чл.239 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ, бидејќи делото за кое таа се обвинува не е кривично дело според Законот. Трошоците во постапката сврзани со нужните издатоци на обвинетата за награда и надоместоци на нејзиниот бранител одлучил да паѓаат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот-Основниот јавен обвинител од Кочани по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои со сигурност да упатуваат на фактот дека обвинетата С А не го сторил кривичното дело за кое се терети. Првостепениот суд прифатил дека за исплата на паричните побарувања на работниците во Декември 2001 година според изготвениот список за исплата на работниците во фирмата од жиро сметката ТПОС “И “ во стацај, врз основа на налозите попишани од стечајниот управник Г,

обвинетата подигнал вкупно сума во износ од 10.441.801 денари но сите ови парични сретства не биле во целост искористени за исплата на побарувањата на работниците според изготвениот список. Така, по извршените корекции во списокот за исплата на побарувањата на работниците направени од обвинетата С, биле намалувани износите по работник, и тоа на еден дел од работниците поточно кај 19 работника подробно наведени по реден број во изреката на пресудата од списокот со машина за пишување, покрај тоа на еден дел од работниците вкупно кај 4 работника, обвинетата воопшто не извршила исплата на износот наведен во списокот, а во колоната “потпис“, таа се потпишала наместо нив. Исто така во списоците за исплата на побарувањата каде во колоната “исплата “ по сите редни броеви кои не биле потполнети, обвинетата со свој ракопис го внела износот од 61.063 денари за секој работник. Поради тие причини, целокупниот износ што бил наменет за исплата на побарувањата на работниците, не бил за таа цел исплатен туку бил исплатен износ од вкупно 9.687.611 денари, а не исплатен останал износот од 754.157 денари.

Првостепениот суд прифатил дека од паричните сретства што останале по извршената исплата на побарувањата на работниците, на стечајниот управник во 2002 година му бил исплатен износ од 787.000 денари, на име награда за извршена работа. Во првостепената пресуда не е наведено врз основа на кои докази првостепениот суд го утврдил овој решителен факт дека токму од тие парични сретства, на стечајниот управник му била исплатена награда за извршената работа при неспорен факт дека првостепениот суд прифатил за утврдено од изведените докази дека од 04 па до 13.12.2001 година обвинетата од жиро сметката на фирмата подигнала поголем износ од потрошениот износ-9.687.611 денари односно подигнала износ од 13.100.000 денари. На обвинетата која била благајник во ТПОС “И “-во стечај, добро и било познато дека паричните сретства кои и биле доверени, а биле наменети за исплата на побарувањата на работниците, била должна да исплати толкав износ на парично побарување и камата како е тоа наведено во списокот за исплата на побарувањата, без да постојат некакви измени или корекции на списокот.

Сторените суштествени повреди имаат влијание и врз утврдената фактичка состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна.

Првостепениот суд прифатил дека обвинетата не го сторила кривичното дело од чл.239 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ не прибавила за себе сума во износ од 766.208 денари, бидејќи овие парични сретства што останале неисплатени од работниците, кои имале побарување спрема фирмата не ги прибавила обвинетата туку биле исплатени на стечајниот управник Г како награда за извршената работа. Но овие решителни факти погоре наведени не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд.

Од изјавата на вешто лице КК на главниот претрес од 29.04.22008 година се констатира дека вештото лице изготвило наод и мислење врз основа на финасиската документација што му била презентирана, а на вештото лице не му било дадено како доказ решение или други писмени докази од кои ќе се утврди дали и во колкав износ била исплатена

награда на стечајниот управник Гошев и од кои парични сретства му е исплатена.

Иако на записник на главен претрес, првостепениот суд донел решение вештото лице К К да даде свој дополнителн наод и мислење, откако ќе биде изготвено вештачењето по кривичниот предмет К.бр.211/07 првостепениот суд не постапил по истото и не е наредено финансово дополнително вештачење на вештото лице Кире Костов за утврдување на потполна фактичка сосотојба.

Цениме дека првостепениот суд неправилно постапил која ја ослободил од обвинение обвинетата САединствено врз основа само на наводите од одбраната на обвинетата преку нејзиниот бранител адвокат ТХ, дека паричните сретства во износ од 734.700 денари обвинетата не ги присвоила за себе туку од тие парични сретства на стечајниот управник му е исплатена награда за извршената работа, без да се нареди дополнително финасово вештачење, прифаќајќи ја во целост оценката од бранителот на обвинетата по однос на првостепената пресуда на Основниот суд во Струмица К.б.р211/07 и дека таа пресуда е доказ за горе наведените наводи на одбраната кое нешто според првостепениот суд упатувало на заклучок дека обвинетата не го сторила предметното кривично дело.

За овој суд останува неразјаснето прешањето дали во временскиот период кога на стечајниот управник му била исплатена сума во износ од 787.000 денари како награда за извршената работа и тоа на 31.12.2002 година што се утврдува од списите по предметот, а не 15.01.2002 година како тоа го прифатил неправилно првостепениот суд во пресудата, на жиро сметката дали имало и други парични сретства за исплата на награда на стечајниот управник, и со која финансова документација тоа се докажува и во колкав износ на кое прашање треба да даде одговор вештото лице со дополнителното финасово вештачење, при што треба да се цени фактот дека исплата на побарувањата на работниците е во 2001 година, а исплатата на наградата на стечајниот управник е на крајот од 2002 година, а исто така со дополнително вештачење треба да се утврди дали е дозволено паричните сретства за исплата на побарувњата на работниците да се користат за други намени и во друг временски период за исплата и тоа 2002 година.

При одлучувањето по овој кривичен предмет, првостепениот суд треба да го има фактот дека се работи за кривично правен настан што се случил во Декември месец 2001 година така што постои можност за настапување на застареност на кривичното гонење, од тие причини е потребно веднаш истиот да биде насрочен и по истиот да се одлучи.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП , се одлучи како во изреката.

5.=Пресудата на «Основен суд Веница» «К-12/09» од 09.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.182/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-12/09» од 09.02.2011 година, обвинетиот «Б. К.» од «В.» го ослободил од обвинение согласно чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП (пречистен текст) за кривично дело «Навреда» по «чл.173 ст.1» од КЗ, бидејќи постоеле околности што ја исклучуваат кривичната одговорност на обвинетиот за ова кривично дело. Воедно го задолжил приватниот тужител да плати во корист на на Основен суд Веница на име судска такса за пресуда износ од 800,00 денари како и да плати трошоци во постапката за две вештачења во вкупен износ од 4.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на првостепената пресуда е противречна со причините за решителните факти од една страна, а од друга пак постои значителна противречност и помеѓу самите причини за решителните факти наведени во обжалената пресуда. Конкретно, од увидот во изреката на нападнатата пресуда се констатира дека првостепениот суд обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.2 од ЗКП (пречистен текст) што подразбира дека постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело «Нареда» од чл.173 ст.1 од КЗ. Меѓутоа, првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека обвинетиот го сторил делото, но во времето на сторувањето на делото не можел да управува со своите постапки, односно бил во состојба на битно намалена пресметливост. Ако обвинетиот бил во времето на сторувањето на делото со битно намалена пресметливост, односно ако неговата способност да го свати значењето на своето дело или способноста да управува со своите постапки била битно намалена, тогаш во тој случај согласно чл.12 ст.2 од КЗ, ваквата состојба претставува основ за поблаго казнување на обвинетиот, односно битно намалената пресметливост е основ за поблаго казнување на обвинетиот, а не е основ за исклучување на кривичната одговорност како што навел првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда. Оттука повеќе од очигледно произлегува дека изреката на обжалената пресуда е противречна со причините за решителните факти. Причините за решителните факти наведени во обжалената пресуда се противречни самите на себеси поради тоа што првостепениот суд како што е погоре наведено во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот бил во состојба на битно намалена пресметливост, а веднаш потоа наведува дека непресметливоста ја исклучува кривичната одговорност на сторителот за кривичното дело за кое тој е обвинет и притоа го цитира членот 12 од Кривичниот законик. Точно е тоа дека непресметлив

сторител кривично не е одговорен во смисла на чл.12 ст.1 од КЗ, меѓутоа како што е веќе погоре наведено битно намалената пресметливост на сторителот во времето на извршувањето на делото не е основ за ослободување на обвинетиот од обвинение, туку е основ за поблаго казнување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и по однос на основот повреда на КЗ. Првостепениот суд во конкретниот случај погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.2 од ЗКП (пречистен текст) в.в. со чл. 12 ст.2 од КЗ, и погрешно смета дека битно намалената пресметливост кај обвинетиот е околност што ја исклучува неговата кривична одговорност. Како што е веќе погоре наведено битно намалената пресметливост е основ за поблаго казнување на обвинетиот и според тоа повеќе од очигледно е дека првостепениот суд погрешно го применил КЗ.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, повторно да го распраша вештото лице Д-р. М. И. на околноста дали обвинетиот Б. К. во времето на сторувањето на делото, односно во времето на изрекувањето на навредливите зборови на приватниот тужител бил во состојба да го свати значењето на она што го изговорил или пак неговата способност да го свати ваквото значење била битно намалена. Доколку првостепениот суд утврди врз основа на вештачењето и непосредниот распит на вештото лице Д-р. М. И. дека обвинетиот во моментот на сторувањето на делото бил со битна намалена пресметливост, тогаш како што е погоре укажано нема основ за ослободување од обвинение, туку таквата состојба на обвинетиот може да биде основ за поблаго казнување. Откако ќе ги изведе стие дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на приватниот тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К.61/10» од 15.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.183/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К.61/10» од 15.12.2010 година, под I обвинетиот «J. H.» од «B.» го огласил за виновен за кривично дело «Кражба »по чл «чл.235 ст.1 » од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 30 дневни глоби во вредност од 5 евра за една глоба во денарска противвредност од 9.225,00 денари. Воедно го задолжил да плати трошоци на постапката износ од 3.800 денари како и на оштетното правното лице да му ги надомести трошоците сврзани со застапувањето во вкупен износ од 5.980 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Под II од изреката на пресудата обвинетиот Љ. Д. од с. Г. - П. врз

основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението како соизвршител да сторил кривично дело Кражба од чл. 235 ст.1 в.в. со ст.4 од КЗ бидејќи не е докажано дека го сторил ова кривично дело. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на судскиот буџет.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Ј. Н. заедно со второобвинетиот Љ. Д. со намера да присвојат труѓи подвижни предмети се обиделе да одземат одпадни крпи во количина од 340 кг. во вредност од 12.437,00 денари од оштетеното правно лице “Зона-Трико” Дооел В. на 16.04.2010 година со што првообвинетиот да сторил кривично дело “Кражба” од чл. 235 ст.1 в.в. со ст.4 од КЗ. Описот на дејствието како што е даден во изреката на пресудата преставува опис на соизвршителство на обвинетиот Ј. со второобвинетиот Љ. кој со истата пресуда под ст.2 е ослободен од обвинение за истото кривично дело. Ова ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива. Поради наведената суштествена повреда, а која е од апсолутен карактер се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги одстрани наведените суштествени повреди и при тоа посебно да ги има во предвид жалбените наводи на обвинетиот Ј. Н. дали во дејствието на обвинетиот опишано во обвинението имајќи во предвид дека истиот бил вработен кај оштетеното правно лице во критичниот период, се содржани сите елементи на кривичното дело кое му се става на товар, па откако ќе ги изведе тие дејствија на кој укажува овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К-82/10» од 17.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.214/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-82/10» од 17.02.2011 година, обвинетите «В. Д. и Б. Д.» двајцата од с. «Л.» врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение дека сториле кривични дела и тоа обвинетата В., кривично дело «Телесна повреда» по чл «чл.130 ст.1» од КЗ, а обвинетиот Б., кривично дело Навреда од чл.173 ст.1 од КЗ. Воедно приватниот тужител го задолжил на сметката на судот да ја плати судската такса за пресуда во износ од 800,00 денари како и на обвинетите да им ги надомести трошоците за кривичната постапка во вкупен износ од 7.400,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетите ги ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, односно поради недокажаност, а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени доволно докази, односно првостепениот суд не ги извел сите нужни и расположливи докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти, поради што и првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил дека не се докажало дека обвинетите ги сториле кривичните дела за кои се товарат, односно прифатил за утврдено дека обвинетата В. зела камен од земјата, но истиот не го фрлила во насока на местото каде што стоел приватниот тужител, туку по извесно време го оставила на зејмата, додека обвинетиот Б. се стрчнал кон местото на настанот и ја прескокнал жичената ограда, но во тој момент се вмешале присутните полициски службеници, така што до физички контакт помеѓу обвинетиот и приватниот тужител воопшто не дошло.

Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение од причини што истата се заснова само на исказот на сведокот Д. М. за кој сведок на записник е констатирано дека е во сродство (кумство) со обвинетите, одбраната на обвинетите како и од увидот во списите по предметот К.бр.169/10. Со оглед на горе наведеното, а посебно имајќи во предвид дека покрај сведокот М. Д. судот го повикал и сослушал сведокот С. Ѓ. - брачна другарка на приватниот тужител, како и сведокот Р.П. кој во својот исказ укажува на поинаква фактичка состојба од утврдената, при една ваква состојба на работите, за утврдување на правилна и потполна фактичка состојба било потребно првостепениот суд во доказна постапка да ги распраша

полициските службеници кои биле присутни за време на овој кривично правен настан, имајќи во предвид дека само овие лица непристрасно и на објективен начин би можеле да ја опишат динамиката и хронологијата на целиот овој настан, бидејќи единствено само овие лица се незасегнати и незаинтересирани за исходот на оваа постапка.

Од друга страна од увидот во лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител е констатирано дека покрај болките во пределот на главата и вратот на кои се жалел приватниот тужител, било констатирано и промена на кожата во вид на огреботина, за која гребнатина лекарот Д-р. Н. А., при нејзиниот непосреден распит не можела со сигурност да наведе од што потекнала истата. При една ваква состојба на работите, а со оглед дека приватниот тужител не се јавил на лекар непосредно по завршувањето на овој кривично правен настан кој се случил на ден 17.10.2010 година, на против истиот на лекар се јавил на ден 21.10.2010 година, односно четири дена подоцна, било потребно првостепениот суд да го распраша лекарот кој го издал лекарското уверение по однос на видот и карактерот на телесната повреда констатирана во лекарското уверение, односно времето кога истата била нанесена, од што била нанесена и дали таквата повреда може да се нанесе со удар со тврд предмет - камен или не.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка, односно да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведение факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Веница К-11/2011 од 09.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.287/11.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К-11/2011 од 09.03.2011 год. обвинетиот Б. Д. од К. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението, за кривично дело "Измама" од чл.247 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Супсидиерниот тужител го задолжил да ја плати судската такса за пресудата во износ од 800,00 денари.

Жалбата е основана.

По оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда поради истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение, дека дејствијата кои ги преземал обвинетиот Б. не претставувале кривично дело според законот, особено од причина што не се изведени сите нужно потребни и предложени докази со поднесеното обвинение. Ова од причина што кај кривичното дело “Измама“ од чл.247 од КЗ намерата, како и другите субјективни околности се утврдуваат посредно преку објективните околности т.е. врз основа на однесувањето на извршителот, дејствијата кои ги преземал и сите околности под кои се преземени тие дејствија. Возможно е да еден однос кој првобитно имал карактер на граѓанско-правен однос дополнително да прерасне во измама, ако сторителот почне да постаспува со намера за себе или друг да прибави противправна имотна корист. Кривичното дело “Измама“ би постоело и кога сторителот заклучи со оштетениот договор за градба, па изведе мал дел или ништо не изгради, а парите ги потроши, а останатите градежни работи не ги доврши, а парите не ги врати на оштетениот. За постоење на кривичното дело Измама не е битно тоа што оштетениот тужител го тужел сторителот и обвинетиот го признал долгот, бидејќи кривичното дело “Измама“ е свршено во моментот кога сторителот врз основа на лажното ветување кај оштетениот предизвикал да донесе одлука да му даде пари, а сторителот парите ги земал.

Во однос на погоре изнесеното кога се земат во обзир истакнатите жалбени наводи од жалителот - оштетениот како тужител дека со обвинетиот не се познавале, дека цената по која се понудени лимените пластифицирани платна била повисока од важечката пазарна цена во моментот на предавањето на парите, да парите кои ги примил обвинетиот од тужителот во износ од 78.000,00 денари не се уплатени на трансакционата сметка на правното лице, да обвинетиот немал полномошно од правното лице и да не бил овластен да издава каса примии да става печат, да основач и управител на правното лице Л.-Б.-ДООЕЛ-К. е ќерката на обвинетиот, да обвинетиот бил осудуван за вакво кривично дело и да пред Основниот суд во Кочани се воделе и други постапки за исто кривично дело, да обвинетиот цело време го лажел тужителот и се криел, да финансовата состојба на правното лице за цело време била во незавидна ситуација - жиро сметката била блокирана, да обвинетиот во своја одбрана истакнува дека немал пари за набавка на лим, да и до дене денес и покрај донесената граѓанска пресуда и поднесениот предлог за извршување се уште не му се вратени парите на оштетениот како тужител, нити му е набавен лим за кровот на куќата, навистина се доведува под сериозно сомневање дали обвинетиот не го сторил кривичното дело, а особено што првостепениот суд и не изведувал докази, нити предложените, нити други за да може со сигурност да се утврди дали обвинетиот сторил кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.1 од КЗ или не.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита законитоста на донесената пресуда, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд пред изменет совет на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги изведе сите докази предложени со обвинението, да изврши увид во книговодството на правното лице по однос на околностите дали обвинетиот бил вработен таму, во кое својство дали примал личен доход, дали е плаќано придонеси за него, дали примените 78.000,00 денари се внесени на жиро сметката, дали издадената каса прими без број е книжена во сметководството на правното лице, дали обвинетиот е осудуван, дали против истиот се водат пред Основниот суд во Кочани други кривични постапки и за кои дела, да утврди колку изнесувала пазарната цена на ребрестиот пластифициран лим во критичното време, дали во критичното време и после тоа жиро-сметката на правното лице била блокирана или не и дали истото очекувало прилив на средства, како би можел судот преку една целосна анализа и оцена на секој доказ посебно и преку нивната севкупност да оцени дали во конкретниот случај станува збор за граѓанско правен однос или не и каков бил субјективниот елемент кај обвинетиот, како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Овој суд постапувајќи согласно чл.39 ст.7 в.в. со чл.376 ст.2 од ЗКП ја уважи жалбата на жалителот и нареди новиот главен претрес да се одржи пред првостепениот суд пред наполно изменет совет, бидејќи од истакнатите жалбени наводи дека тужителот имал вербални конфликти со судечкиот судија уште за времето додека бил адвокат и да тужителот се сомнева дека судечкиот судија се однесувал према него реваншистички и одмазднички, а заради остранување на секакво сомнение во пристрасноста на судечкиот судија и заради зачувување на авторитетот на судот.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Веница К.бр. 35/11 од 14.06.2011 година - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.466/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-35/11» од 20.05.2011 година, обвинетиот «М. С.» од «И.» и С. П. од В. ги огласил за виновни за кривично дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, така што на обвинетиот М. С. му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која нема да се изврши до колку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. На второобвинетиот С. П. од В. му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши до колку тој во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил да платат трошоци на постапката на име паушал износ од по 2.000 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека

првостепениот суд при повторното судење донел пресуда К-35/11 која пресуда ја објавил на ден 20.05.2011 година со која обвинетите М. С. и С.П. ги огласил за виновни за крвичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда како во изреката на оваа пресуда. Против вака донесената пресуда второобвинетиот С.П. поднел барање за враќање во поранешна состојба на ден 25.05.2011 година, кое барање првостепениот суд го усвоил и со решение К.бр.35/11 од 31.05.2011 година го преотворил главниот претрес одржан на ден 18.05.2011 година и му дозволил на обвинетиот С. П. повторно да го изнесе својот завршен збор применувајќи ги одредбите од чл. 87 ст.1 и 2 од ЗКП.

На ден 14.06.2011 година првостепениот суд донел пресуда К.бр. 35/11 со која под ст.1 од изреката пресудата К.бр. 35/11 од 20.05.2011 година ја ставил надвор од сила во делот од изреката во кој второобвинетиот С. П. за крвичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ му е изречена алтернативна мерка - условна осуда, а во ст.2 од изреката према обвинетиот С. П. за крвичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ му е изречена алтернативна мерка - условна осуда, а во ст.2 од изреката према обвинетиот С. П. му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која нема да се изврши доколку второ обвинетиот во рок од 1 година не стори ново крвично дело, а во ст.3 од изреката е наведено дека пресудата К.бр. 35/11 од 20.05.2011 година во останатиот дел останува непроменета.

Имајќи го во предвид сето ова погоре наведено, по наоѓање на овој суд, вака превземените дејствија од страна на првостепениот суд се во спротивност со одредбите од ЗКП од следните причини:

Имено во чл. 86 ст.1 е пропишано дека «Обвинетиот кој од оправдани причини ќе го пропушти рокот за изјавување жалба на пресуда, решение или сл. судот ќе му дозволи враќање во поранешна состојба». Во конкретниот случај воопшто не се работи за пропуштање на било каков рок за превземање на било какво дејствие, од причини што обвинетиот С.П. за цело време бил присутен на главниот претрес одржан на ден 18.05.2011 година кој претрес првостепениот суд го преотворил, без постоење на ниту еден законски основ за тоа. Првостепениот суд може повторно да го отвори главниот претрес ако по завршните излагање на страните најде дека треба да се изведат уште некои докази. Во конкретниот случај првостепениот суд одлучил да го преотвори главниот претрес од 18.05.2011 година, но не во фазата пред советувањето и гласањето заради донесување одлука, односно по завршните излагање на странките, туку по донесувањето на пресудата на кој начин првостепениот суд ја повредил одредбата од чл. 362 ст.1 и 2 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди на одредбите од крвичната постапка од страна на првостепениот суд продолжуваат и со донесувањето на пресудата К.бр.35/11 од 14.06.2011 година, од причини што првостепениот суд од непознати причини за овој суд, надвор од секоја законска одредба од ЗКП, самиот си ја ставил предходно

донесената пресуда надвор од сила во еден дел и одлучил како во изреката на пресудата К-35/11 од 14.06.2011 година, која пресуда е незаконита поради што овој суд одлучи истата да ја укине, а се со цел заради правилна примена на одредбите на кривичната постапка.

Првостепениот суд може да стави надвор од сила своја поранешна пресуда само при повторување на постапката согласно чл. 423 ст.3 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите истакнати преку нивниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда К-35/11 од 20.05.2011 година сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд првостепената пресуда е јасна, разбирлива и непротивречна на изведените докази. Утврдени се сите решителни факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело, за кое се обвинуваат обвинетите, а кои произлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка. Во образложението на пресудата се наведени доволно причини за решителните факти кои што го сочинуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ кое обвинетите го сториле на начин поконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, а кои овој суд во потполност ги прифаќа.

Неосновани се жалбените наводи и по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд при повторното судење на главен претрес ги извел сите потребни докази кои правилно ги ценел и врз основа на истите правилно утврдил дека обвинетите М. С. како командир на ПО за БПС и С. П. како командир на ПС - Веница го сториле предметното кривично дело за кое се обвинуваат и за кое се огласени за виновни, на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда.

Така, првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетите со самото тоа што за 18-те сообраќани незгоди, а поконкретно наведени во изреката на првостепената пресуда, во кои одреден број на лица се здобиле со телесни повреди, не поднеле соодветни кривични пријави, туку напротив биле поднесени барања за поведување на прекршочна постапка, јасно упатува на заклучок дека обвинетите не воделе доволно грижа околу правилната примена на одредбите од КЗ, ЗКП и ЗП како и ЗБСП, по однос на правната квалификација на сторените дела од кое нешто зависи каков вид на постапка према сторителите ќе треба да се покрене, на кој начин им овозможиле на одреден број лица да остварат одредена корист, односно истите биле повластени во смисла на тоа, наместо кривично да одговараат прекршочно.

Жалбените наводи во кои се наведува дека вака превземените дејствија од страна на обвинетите биле во согласност со дотогашната воспоставена пракса овој суд ги одби како неосновани бидејќи ваквите жалбени наводи на кои всушност се заснива и одбраната на обвинетите во текот на постапката се во спротивност со изведените докази на главен претрес, поточно со поднесените кривични пријави до ОЈО за кривично

дело “Загорзување на безбедноста во сообраќајот“ од чл. 297 од КЗ, а поднесени во критичниот период, за кои пред Основниот суд во Веница биле водени кривични постапки. Во поткрепа на горе наведеното е и самиот факт што обвинетите во текот на целата постапка воопшто не предложиле изведување на било каков доказ, односно официјален службен акт или став за примена на ваквата пракса.

За постоење на кривичното дело од чл. 297 од КЗ е неопходно да настапи предвидениот објективен услов на инкриминација содржан во законскиот опис на делото, а кој се состои во непочитување на сообраќајните прописи и нанесување на телесна повреда кое нешто преставува дополнителен елемент со кој се разграничува казнивоста за кривичното дело од таа за прекршокот, поради што овој суд ги одби жалбените наводи на обвинетите во овој контекст.

На правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил КЗ кога обвинетите М. С. и С.П. ги огласил за виновни бидејќи нашол дека во нивните дејствија во целост се содржани елементите на кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ.

По наоѓање на овој суд со изречената алтернативна мерка - условна осуда према обвинетите, како во изреката на првостепента пресуда која одговара на видот и тежината на стореното кривично дело, степенот на кривична одговорност како и околностите под кои истото е сторено, ќе се оствари кривично-правната заштита и во конкретниот случај ќе може да се очекува дека и самото предупредување со закана за казна, доволно ќе влијае врз обвинетите во иднина да не вршат вакви или слични кривични дела.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 401 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во оваа пресуда.

10.=Пресудата на «Основен суд Веница» «К.бр.55/10» од 13.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.651/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К.бр.55/10» од 13.09.2010 година, обвинетите «К. и Љ. С.» од с.«Л.» ги ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП за кривично дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, а оние што се наведени се во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти врз основа на кои е донесена ослободителната

пресуда. Во таа смисла првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто во конкретниот случај не му поклонува верба на тужителот и на медицинската документација издадена на негово име, како и на исказот на сведокот С. Т. кој иако не бил очевидец на настанот, но кога оштетениот после настанот си отишол дома овој сведок кој е син на оштетениот потврдил дека облеката му била извалкана од кал и оштетениот му кажал дека бил физички нападна од обвинетите и дека истите го тепале и дека тие му ги нанеле повредите кои биле евидентни. Првостепениот суд во конкретниот случај поклонил верба на исказите на обвинетите дадени во нивна одбрана, како и на исказот на свидетелката Ј. С.-сопруга на првообвинетиот, но причините зошто им поклонил верба во конкретниот случај се недоволни и неубедителни. Конкретно, првостепениот суд во образложението на својата пресуда покрај другото наведува дека тужителот навистина имал повреди, но дека постоело сомнение да истите ги задобил на друг начин, односно дека не му ги нанеле обвинетите, меѓутоа се поставува прашањето кој е тој друг начин, првостепениот суд бил должен да го утврди “тој друг начин”, во спротивно онаква каква што е состојбата во предметот, кога тужителот потврдува дека физички бил нападна од обвинетите и кога истиот поседува медицинска документација за нанесени телесни повреди, повеќе од очигледно е дека причините наведени за ослободителната пресуда се недоволни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата и имаат придонес и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст. 1 т.11 од ЗКП, со тоа што во образложението на својата пресуда да даде оценка за веродостојноста на секој доказ посебно и на сите заедно во смисла на тоа зошто на одредени докази поклонува верба, а на одредени не, потоа со посебно внимание да го цени и анализира исказот на оштетениот како тужител Г. Т., кој го потврдува кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ што им се става на товар на обвинетите со изменетото обвинение на главниот претрес, потоа уште еднаш сериозно да се позанимава со прашањето зошто оштетениот како тужител кој е возрасен човек би измислувал кривично-правен настан кој не се случил и од каде му се повредите на оштетениот ако кривично-правниот настан не се случил, како и на посебна оценка да бидат материјалните докази, пред се лекарското уверение на име на оштетениот како тужител и останатата медицинска документација на негово име, а да не се занемари и исказот на вештото лице Др.Г. Т. кој потврдил дека оштетениот на ден 04.07.2009 година во вечерните часови се јавил на лекарски преглед, ги констатирал телесните повреди кај оштетениот и дал мислење дека такви повреди можат да бидат нанесени како резултат на тап или тапи удари од поголем интензитет. Навистина ова вешто лице не можело да се произнесе од што

потекнуваат повредите на оштетениот, но овој факт пред првостепениот суд го потврдил оштетениот кој и на вештото лице му кажал дека повредите му биле нанесени при физички напад, а кое нешто е нотирано од страна на лекарот и во лекатското уверение издадено на име на оштетениот. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на оштетениот како тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда е ослободителна од една страна, а од друга пак истата се укинува и предметот враќа на повторно судење, жалбата на оштетениот како тужител по однос на одлуката за кривичната санкција која во конкретниот случај и не постои е беспредметна.

Имајќи го во предвид фактот дека првостепениот суд при повторното судење не постапил целосно по укажувањата на овој суд дадени во своето решение КЖ-154/10 од 19.05.2010 година, во смисла на тоа што при повторното судење не дал доволна оценка за веродостојноста на исказот на оштетениот и на медицинската документација на негово име, како и на исказот на вештото лице Др.Г.Т., а од кои докази произлегува поинаква фактичка состојба од утврдената, следуваše овој суд согласно чл.402 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) да надери новиот главен претрес да се одржи пред наполно изменет совет.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

11.= Пресуда на Основен суд во Веница К.бр. 40/06 од 28.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.759/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетите Т Ј и Ѓ Г двајцата од В ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Т за едно продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда казна затвор во траење од 6 месеци, која се смета за утврдена и нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело, а обвинетиот Г за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда казна затвор во траење од 3 месеци, која се смета за утврдена и нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил солидарно да платат трошоци во кривичната постапка износ од 13.778,00 денари како и секој од нив да плати судски паушал од по 5.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката, обвинетите Т Ј и Ѓ Г врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП(Пречистен текст) ги ослободил од обвинение и тоа обвинетиот Т за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторил кривичното дело, а обвинетиот Ѓ за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената

положба и овластување“ по чл. 353 ст.4 в.в. со ст.2 и 1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторил кривичното дело.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд не постапил по укажувањата на Апелациониот суд во Штип и поради тоа сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП (Пречистен текст), каде е предвидено дека првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и ги расправи сите спорни прашања на кои укажал второстепениот суд во својата одлука, така што не применувањето на оваа законска одредба на чл. 406 ст.3 од ЗКП на главниот претрес и при одлучувањето имало битно влијание за законито и правилно донесување на одлука од првостепениот суд.

Првосотепената пресуда е донесена и при повторното судење без да се постапи по укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр. 562/2008 од 19.05.2009 година.

Покрај тоа, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пред се по односот на правната квалификација на кривичните дела за кои се теретат обвинетите по однос на кривичните дела за кои се огласени за виновни и во еден дел се ослободени од обвинение. Обвинетиот Т со поднесеното и прецизирано обвинение се терети за кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ како службено лице, кое прибавило за себе и за друг поголема имотна корист. Во осудителниот дел од пресудата Т се терети како службено лице дека кривичното дело го сторил со искористување на својата службена положба и овластување, иако според описот на противправните дејствија се утврдува дека во колку обвинетиот Т го сторил кривичното дело, сторувајќи ги тие противправни дејствија, тоа е со пречекорување на неговото службено овластување, за да на крајот во осудителниот дел првостепениот суд прифати правна квалификација на кривично дело од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, на кој начин обвинетиот Т се обвинува како одговорно лице што ја чини изреката на пресудата нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, останало нејасно дали првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Т при извршувањето на кривичното дело било одговорно или службено лице.

Изреката на пресудата е нејасна по однос на делот од обвинението со кое обвинетиот Т се терети дека бес согласност или одобрение од Агенцијата за приватизација на РМ дал налог на благајната во ТПОС „И“ да му се исплатува плата во месечен износ од 32.000,00 денари, така што во 2004 година му било исплатено 225.000,00 денари, за 2005 година му бил исплатен износ од 206.800,00 денари, овој дел од обвинението недостасува во изреката на пресудата и не е јасно дали обвинетиот Т во тој дел се осудува или ослободува од обвинение, а кој дел од пресудата се напаѓа и од страна на жалителот - Основниот јавен обвинител од Кочани во смисла на чл. 381 ст.1 т.7 од ЗКП.

Пресудата не содржи причини за решителни факти по однос на обвинението што се однесува за исплата на парична награда на обвинетиот Т за извршена работа како Претставник на акциите на Агенцијата за приватизација на РМ, кој воопшто не е опфатен во

изреката на пресудата, а исто така такви решителни факти не се утврдени ниту по однос на ослободителниот дел од пресудата за обвинетиот Томислав во врска со одредувањето и утврдувањето на висината на плата за обвинетиот Г. Г. Првостепениот суд во образложението на пресудата изнесува неаргументирани заклучоци дека не постоеле акти, ниту важечки законски или други прописи донесени врз основа на Закон, во кои се содржани критериуми за определување на паричната награда за обвинетиот Т, односно плата за обвинетиот Г, без да тоа го провери со изведување на нови докази, преку повикување на претставник од Агенцијата за приватизација односно Министерството за финансии - С. Во образложението на пресудата се наведуваат спротивставени тврдења дека можеби начинот на кој е извршена исплатата на плати на обвинетиот Г е несоодветен, но е диктиран од актуелната финансиска состојба во фирмата, но дека со таквата исплата не било остварено битието на кривичното дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“, без да таквото тврдење го поткрепи со изведување на докази.

Останало и понатаму нејасно, врз основа на кои критериуми и основи се определени паричната награда за обвинетиот Т и плата за управителот - второобвинетиот Г, од страна на обвинетиот Т Ј.

Првостепениот суд не ги прифатил и не постапил по укажувањата изнесени во пресудата на Врховниот суд на РМ Кзз.бр. 20/07 од 18.09.2007 година и насоките од решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр. 562/08 од 19.05.2009 година, не е сослушан претставник од Агенцијата на РМ, односно од Министерството за финансии - С. Во списите од предметот, има доказ за упатено барање од страна на првостепениот суд до Агенцијата за приватизација на РМ од 07.07.2009 година, за да се даде одговор по наведени прашања по барањето и барање за присуство на претставник на Агенцијата, така што според содржината на записникот за главен претрес пред првостепенниот суд од 22.10.2009 година, барањето упатено до Агенцијата не било примено, бидејќи адресата била непозната, но и покрај тоа првостепениот суд не упатил писмено барање до Министерството за финансии за присуство на претставник на главниот претрес кој ќе даде одговор на сите спорни прашања, а покрај тоа првостепениот суд треба да утврди дали во одредбите од Законот за трансформација на претпријатијата со општествен капитал (Сл.весник на РМ бр. 38/93, 48/93, 21/98, 25/99, 39/99, 81/99, 49/2000, 6/2002 и 31/2003) како и во Одредбите од Статутот на Агенцијата за приватизација на РМ има одредби за утврдување на надоместокот за обвинетиот Т и плата за управителот Г.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП погоре наведени, имале влијание врз утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд и во осудителниот и во ослободителниот дел, која со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сериозно сомнение.

Од тие причини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да изведе нови докази за утврдување на јасна и

потполна фактичка состојба, да нареди дополнително финансво вештачење и со точност вештото лице да даде свој Наод и мислење по секоја точка од поднесеното обвинение, дали со дејствијата преземени од обвинетите е причинета штета или прибавена противправна имотна корист, ако таква има во кој износ, дали е вратена од обвинетите, во кое време е вратена, дали пред или по поведувањето на кривичната постапка, на кој начин ќе се утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на предметните кривични дела за кои се теретат.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К-80/10» од 29.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.84/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-80/10» од 29.12.2010 година, обвинетиот «Г. М.» од «с.Л.» врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил едно кривично дело «Телесна повреда» од чл. 130 ст.1 од КЗ и едно кривично дело «Навреда» од чл. 173 ст.1 од КЗ, бидејќи во текот на постапката не се докажало дека ги сторил овие кривични дела. Тужителот Петруш Марков го задолжил на обвинетиот Ѓорги Марков да му ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 12.200,00 денари како и да плати судска такса за одлуката износ од 800 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел првостепениот суд за решителни факти по однос на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, немаат поткрепа во содржината на изведените вербални и материјални докази во текот на постапката. Првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека не биле докажани кривичните дела предмет на обвинението, меѓутоа од исказот на приватниот тужител, исказот на вештото лице Др Ј. П. и издаденото лекарско уверение произлегува дека критичниот ден тужителот се задобил со телесни повреди како што е на ведено во самата тужба. Сето тоа ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и се доведува во прашање нејзината законитост.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на постапката не се докажало да обвинетиот на начин опишан во изреката на пресудата ги сторил кривичните дела што му се ставаат на товар, односно дека најпрвин со наведените зборови во изреката на пресудата го навредил тужителот, а потоа и физички го нападнал нанесувајќи му телесни повреди детално опишани во приложеното лекарско уверение. Притоа ја засновал обжалената пресуда на исказите

на распрашаните сведоци во текот на постапката кои како очевидци на настанот кажале дека обвинетиот во дадениот конкретен случај не го навредувал ниту физички го нападнал тужителот. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд првостепениот суд погрешно го ценел фактот дека станува збор за сведоци кои се во идентично крвно сродство и со тужителот и со обвинетиот така што судот погрешно смета дека тие во текот на постапката ја зборувале вистината бидејќи немале никаков личен интерес со дадените изјави да го заштитат обвинетиот, а да му наштетат на тужителот или обратно. Во случајот според тоа што станува збор за сведоци кои што се во идентично крвно сродство со тужителот и обвинетиот овој суд е на мислење дека истите затскриваат одредени решителни факти за овој кривично правен настан со цел да не ги нарушат своите односи со истите. Од друга страна неспорно појасниле дека имало расправија помеѓу обвинетиот и тужителот, но тие само не слушнале никакви навредливи зборови упатени на адреса на оштетениот.

Имајќи во предвид дека во лекарското уверение издадено од матичниот лекар на тужителот каде што се јавил на преглед истиот ден кога се случил овој кривично правен настан, како и од изјавата на докторот што го издал ова лекарско уверение Др Ј. П., се утврдува дека кај него биле констатирани телесни повреди во вид на хематом во пределот на десното рамо и во пределот на десниот колк, за кои вештото лице појаснило дека може да бидат задобиени со удар во тврд предмет, произлегува дека се поклопува со начинот на кој што тужителот опишал дека се случил овој кривично правен настан односно дека обвинетиот физички го нападнал и притоа го повредил, така што по настанатата расправија го турнал тужителот, од кое туркање тој удрил во влезната врата и притоа се задобил со констатирани повреди.

Од погоре изнесеното првостепениот суд недоволно го ценел исказот на приватниот тужител даден во текот на постапката кога истиот повеќе пати јасно прецизно и идентично го опишал целиот тек на кривично правниот настан. При тоа не ги ценел исказите на распрашаните сведоци очевидци на настанот согласно решителниот факт дека станува збор за заеднички роднини на тужителот и на обвинетиот кои што со своите изјави пред првостепениот суд појаснуваат дека не виделе никаков физички напад, не слушнале никакви навредливи зборови од страна на обвинетиот, но се поставува прашање дали очевидците на настанот не ги потврдиле наводите во тужбата со цел да не ги нарушат своите односи со тужителот и со обвинетиот. Неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека констатирани повреди веројатно се задобиени од друг настан, бидејќи нее утврдено кој е тој друг настан, ако постоел, треба да се утврди неговото постоење, кога се случил и кој со какви дејствија учествувал во него. Од исказот на вештото лице несомнено се утврдува дека тужителот се јавил на преглед истиот ден кога се случил овој кривично правен настан, односно на ден 27.10.2010 година, а лекарското уверение било издадено подоцна од причина што истиот го испратила на специјалистички прегледи.

Поради погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува во прашање и правилната

примена на материјалното право од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, при што посебно да го цени изказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок поединечно и во врска со останатите изведени докази во текот на постапката меѓу кои изказот на вештото лице Д-р. Ј. П. и медицинската документација на име на приватниот тужител. При тоа до го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички роднини чичковци на тужителот и на обвинетиот па логички е во интерес на нивните добри односи со странките да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Имајќи во предвид дека првостепениот суд по втор пат не постапува по укажувањето на Апелациониот суд во Штип, во смисла на тоа што не дава правилна оцена на изведените докази поради што предметот двапати е враќан на повторно одлучување, овој суд определи да новиот главен претрес се одржи пред наполно изменет состав согласно чл. 402 ст.2 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД ДЕЛЧЕВО

1.=Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.181/2010 од 21.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.256/11.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.181/2010 од 21.02.2011 година обвинетиот И. Б. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 месеци и притоа го задолжил на сметката на судот да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 58.300 денари, а на оштетениот З. А. да му ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 41.800 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, додека оштетениот З. А. за своето имотно правно барање е упатен на спор.

Со истата пресуда обвинетиот З. А. е ослободен од обвинението за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, согласно со чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот и приватниот тужител И. Б., за сторена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во однос на кривичното дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ наведените причини во пресудата за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд обвинетиот З. А. го ослободил од обвинението за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, наоѓајќи дека не е докажано дека тој го сторил ова кривично дело, односно дека тој му ги нанел телесните повреди на приватниот тужител И. Б., што е во спротивност со изведените докази. Ваквата своја одбрана првостепениот суд ја засновува на исказите на обвинетиот З. и на сведоците Н. Б. и Б. А., како и на исказот на полицаецот Ц. Н., но на исказот на овој сведок не може да се заснова пресудата, бидејќи тој не е очевидец на настанот, туку го прикажува тоа што пред него го изјавил сведокот С. Така, тој сведочи на околноста дека кога како овластено службено лице-полицаец излегол на местото на настанот, сведокот С. А. кажал дека во критичниот момент тој со лицето бил свртен на другата страна и дека ништо не видел. Меѓутоа, сведокот С. А. и во истрагата и на главниот претрес изјавува дека при меѓусебната караница и расправија обвинетиот З. со гребулата која ја носел во рацете замавнал кон приватниот тужител И. Б. и притоа со истата го удрил во пределот на неговото десно колено, каде што и се нанесени телесните повреди кај него и тоа набиеница и огреботина, што е утврдено со извршениот лекарски преглед од страна на Д-р.С. А. и истите повреди се констатирани во издаденото лекарско уверение, а тоа го потврдува и приватниот тужител И.

Првостепениот суд подеднакво не ги ценел изведените докази, односно не ги ценел ваквите искази на приватниот тужител И., како и на сведокот С. А. во поглед на преземеното дејствие на обвинетиот З. со употребата на гребулата, замавнувањето со истата и ударот во коленото на И. Впрочем, и самиот З. изјавува дека во моментот кога тој му пришол на И., во рацете држел гребула. На сето ова од страна на Апелациониот суд во Штип беше укажано и во решението Кж.бр.448/10 од 11.11.2010 година, по кои укажувања првостепениот суд при повторното судење не постапил, со што е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.380 ст.3 од КЗ, на што и се укажува во поднесената жалба од приватниот тужител И.

Исто така, основан е жалбениот навод на обвинетиот И дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2, во врска со чл.334 од КЗ, бидејќи на истиот не му е овозможено да даде свој завршен збор, што се гледа од приложениот записник од главниот претрес одржан на ден 16.02.2011 г. со што му е повредено неговото право на одбрана.

Овие суштествени повреди на постапката се од влијание и за фактичката состојба, која што во овој дел не е правилно и целосно утврдена, а со тоа и е повреден Кривичниот законик, кога првостепениот суд утврдил дека не е докажано да обвинетиот З. го сторил предметното

кривично дело за кое тој се обвинува, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Инаку, при повторното судење првостепениот суд делумно постапил по укажувањето на второстепениот суд во погоре цитираното решение, така што само ги отстранил противречностите во вештачењата во однос на нанесената тешка телесна повреда на оштетениот З. од страна на обвинетиот И. Б. и во тој дел фактичката состојба не се доведува под никакво сомнение, но бидејќи се работи за ист кривично правен настан и истите докази се однесуваат и за двете кривични дела, следуваше првостепената пресуда во целост да се укине.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба да се изврши соочување помеѓу сведоците во однос на замавнувањето со гребулата од страна на обвинетиот З. кон И. и ударањето со гребулата во неговото колено, да ги отстрани погоре наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, при што согласно со чл.14 од ЗКП вистинито, наполно и со еднакво внимание да ги испита и утврди сите решителни факти кои се од значење за донесување на правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

Со оглед дека жалбата на Основниот јавен обвинител се однесува само за одлуката за кривичната санкција спрема обвинетиот И. Б., а првостепената пресуда во целост се укинува, оваа жалба е беспредметна.

2. Пресуда на «Основен суд Делчево» «К.бр.144/10» од 01.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.379/11.

«Основен суд Делчево» со обжалената пресуда «К.бр.144/10» од 01.02.2011 година, под ст.1 од изреката обвинетиот «С. С.» од с. З. «Д.» и обвинетото правно лице СД Т. Дооел со седиште во З. ги ослободил од обвинение да на начин опишан во изреката на пресудата сториле кривично дело Незаконита експлоатација на минерални сировини од чл. 225-а ст.1 и ст.3 од ЗИД на КЗ в.в. со чл. 45 од истиот закон.

Со истата пресуда под ст. 2 од изреката, врз основа на чл. 341 т.3 од ЗКП спрема обвинетите го одбил обвинението да сториле кривично дело Незаконита експлоатација на минерални сировини за дејствијата што се однесуваат за ден 15.06.2010 година. Воедно одлучил да на обвинетото правно лице му се вратат привремено одзмените предмети и тоа ТМВ марка Мерцедес и работна машина утоварач катрпилар 950 г. Трошоците на постапката во износ од 18.200,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд

сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) на која повреда овој суд внимава по службена должност. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда под ст.1, обвинетите ги ослободил од обвинение за кривичното дело што им се ставаат на товар не наведувајќи притоа дали се ослободени од обвинение затоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот или постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност, односно поради недокажаност дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат.

Во образложението на пресудата првостепениот суд на стр.5 од пресудата прифатил дека во наведените дејствија на обвинетите не се содржани битните обележја на кривичното дело што им се става на товар, додека на стр.7 од образложението наведува дека судот имајќи ги во предвид сите усмени и писмени докази во предметот дошол до заклучок дека материјалот во камионот не претставува минерална суровина, спрема тоа обвинетите не го сториле делото за кое што се обвинуваат поради тоа согласно чл. 342 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинението.

Ваквата нејасна изрека на обжалената пресуда имајќи ги во предвид и противречностите во образложението на пресудата ја прави пресудата нејасна и неразбирлива, бидејќи не е јасно по кој основ обвинетите се ослободени од обвинение за кривичното дело што им се става на товар дали во нивните дејствија не се содржани елементите на битието на делото или нема докази дека го сториле кривичното дело што им се става на товар.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка не може да се испита и законитоста на обжалената пресуда односно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека врз основа на одлука и програма на Владата на Република Македонија за чистење на речните корита на реките во РМ, а во соработка со Локалната самоуправа на Општина Делчево, ЈП и Центарот за управување со кризи бил изработен акционен план за чистење на реката Брегалница. Носител на проектот бил ЈП Брегалница од Делчево во координација со градоначалникот на општината, па свикале состанок со претставниците на градежните фирми на територијата на општината меѓу кои бил и претставник на на сега обвинетото правно лице, при што се договориле да учествуваат во регулирањето на речното корито и притоците. Врз основа на договореното, а со знаење на центарот за кризи сега обвинетите - СД Транс со своја механизација вршеле чистење на наносот и истиот со камиони на правното лице биле пренесувани до градскиот базен каде бил истуран со цел да се изврши заштита на истиот. Критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите не превезувале минерални суровини, но еден камион од материјалот што го ваделе за чистење на коритото бил истурен на патот кон с. Звезгор кој што се движел паралелно со течението на реката Брегалница заради пополнување на дупки. При преносот на втор камион биле сопсени од овластени службени лица и

камионот не бил истоварен.

Од изјавата на сведокот Крум Николовски, раководител на одделение за инспекциски надзор, првостепениот суд утврдил дека тој лично разговарал со сега обвинетиот С. С. и барал од него за добра воља на граѓаните да бидат пополнети дупките на локалниот пат покрај реката Брегалница при што појаснил дека самиот бил на лице место видел дека на теренот имало шут, ископ, талог и земја и затоа лично барал да тој дел од патот биде поправен. Од материјалот во камионот не бил земен примерок за вештачење па судот прифатил дека не постои ниту еден доказ дека со камионот на обвинетите се пренесувале минерални суровини.

Ваквата утврдена фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е поткрепена со ниту еден материјален доказ во смисла на тоа дека постоел акционен план на Владата на РМ за склучените договори за расчистување на коритото на реката Брегалница, како и тоа да покрај ЈП Брегалница учествуваат и други правни лица меѓу кои и сега обвинетото правно лице. Од приложените фотографии првостепениот суд на соодветен начин требало да утврди дали местото на кое што е вршен утоварот критичниот ден 30.03.2010 година било определено како место каде требало да се врши чистењето на коритото на реката. Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги прибави погоре наведените материјални докази, односно одлуки, планови, договори преку кои ќе може да утврди дали критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите вршеле чистење на коритото на река Брегалница на критичното место или не. Доколку првостепениот суд утврди дека критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите не биле ангажирани од соодветните структури и не работеле на чистење на речното корито на река Брегалница на критичното место, тогаш ќе треба да утврди на сигурен начин што било натоварено во ТМВ на обвинетите, односно дали натоварениот материјал во камионот бил песок, односно минерална суровина или не, бидејќи смислата на кривичното дело од чл.225-а ст.1 од КЗ е сторителот или сторителите да вршат експлоатација на минерални суровини определени со закон без концесија или дозвола за истото. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и откако ќе ја отстрани направената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.= Пресуда на «Основен суд Делчево» «К.бр.113/10» од 28.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.440/11.

«Основен суд Делчево» со обжалената пресуда «К.бр.113/10» од 28.04.2011 година, обвинетиот «Д.Г.» од «с. Д.», » го огласил за виновен за кривично дело «Загрозување на сигурноста» по «чл.144 ст.1» од КЗ за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари која казна обвинетиот да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Обвинетиот го задолжил на име трошоци по постапката на приватните тужители Марјан Гоцевски и Гоцевска Благица од с. Дулица преку нивниот полномошник Ванчо Трифуновски од М. Каменица да им плати износ од 12.460,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП (пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во делот на одлуката за изречената кривична санкција према обвинетиот.

Имено, првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Г. Д. го огласил за виновен за кривично дело «Загрозување на сигурноста» по «чл.144 ст.1» од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари. Вака изречената парична казна према обвинетиот за стореното кривично дело е нејасна од причини што паричната казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или 300 евра, очигледно не одговара на денарската противвредност од 12.300,00 денари изразена во изреката на првостепената пресуда.

Поради напред наведените причини изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и како таква не може да се изврши, па затоа следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ја отстрани напред наведената суштествена повреда, да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оцена, па откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.14/11 од 18.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.441/11.

«Основниот јавен обвинител од Делчево поднел барање за спроведување на истрага против М. Н. од М.К. за кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.3 од КЗ, по која било донесено решение за спроведување на истрага против обвинетиот М., била спроведена истрага, бил сослушан оштетениот и други сведетели за кривично правниот настан, било наредно медицинско вештачење од Институтот за судска медицина и криминалистика С. за каракетот и начинот на нанесување на Тешка телесна повреда кај оштетениот Ѓ., па по приемот на оваа вештачење од институтот на 14.01.2011 година Основниот јавен обвинител од Делчево со писмен поднесок Ро.бр.69/08 дал изјава за отажување од кривично гонење на обвинетиот М. Н. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ поради немање на докази дека обвинетиот го сторил кривичното дело.

Истражниот судија при Основниот суд во Делчево на ден 17.01.2011 година донел решение со кое била запрена истрагата против осомничениот М. Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ, бидејќи ОЈО од Делчево се откажал од гонење, врз основа на чл.173 од ЗКП.

Истражниот судија до оштетениот Ѓ. М. од М.К. упатил известување за запрената истрага против М. Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ така што оштетениот согласно чл.56 од ЗКП е поучен дека има право да го преземе гонењето во рок од 8 дена од приемот на известувањето со понесување на предлог за дополнување на истрагата или обвинение како тужител.

Првостепеното решение од 17.01.2011 година со која била запрена истрагата против обвинетиот Марјан како и известувањето на истражниот судија од истат дата ги примил синот на оштетениот, а доставувачот во рубриката “потпис на примачот“ навел дека лицето-оштетениот е починат, приемот на решението и известието од страна на синот на оштетениот е на 21.01.2011 година.

Синот на оштетениот, М. Д. од М.К., бидејќи неговиот татко Ѓ. М. веќе бил починат, преку полномошникот адвокат Т. Х. од В. понеле супсидијарен обвинител акт против обвинетиот М.Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ на 01.02.2011 година. Основниот суд во Делчево донел решение К.бр.14/11 од 18.04.2011 година со кое супсидијарниот обвинителен акт поднесен од тужителот М.Д. преку полномошникот адвокат Т. Х. од В. го отфрлил како ненавремен согласно чл.56 од ЗКП.

и одлучи како во изреката поради следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) , бидејќи првостепеното решение не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека поднесениот обвинител акт од оштетениот Д. М.

од М.К. е ненавремен. По барање на истражниот судија при Основниот суд во Делчево за оштетениот Ѓ. М. од М.К. упатено до управата за водење матични книги М.К., во врска со утврдувањето на факот кога оштетениот Ѓ. М. починал, управата за водење на матични книги го известила истражниот судија дека оштетениот Ѓ. е починат на 23.08.2010 година.

За овој суд останал неразјаснет факот после смрта на оштетениот Ѓ. кои биле законски наследници на починатиот, дали законските наследници го известиле писмено првостепениот суд дека Ѓ. починал на 23.08.2010 година односно кога првостепениот суд имал добиено сознание дека оштетениот Ѓ. починал, со цел да упати известие дека е запрена истрагата против М. Н. од М.К., на законските наследница на оштетениот сега бивш Ѓ. М..

Во жалбата изјавена од синот на оштетениот-Д. М. против првостепеното решение преку неговиот полномошник адвокат Т. Х. од В., како е насловено во изјавената жалба, се наведува дека уште во текот на истрагата кога оштетениот Ѓ. бил жив, адвокат Т. Х. му бил полномошник, но од списите по предметот неможе да се утврди дали и од кога адвокатот Т.Х. му бил полномошник на сега покојниот Ѓорги или пак е полномошник на неговиот син Д., во списите во предметот нема полномошно, од истражниот предмет тоа неможе да се утврди, па од тие причини првостепениот суд треба да утврди дали адвокат Т.Х. бил полномошник на сега покојниот Ѓ., ако било така адвокат Т. требало да прими и првостепеното решение со кое е запрена постапката како и известување за можноста од продолжување на кривичното гонење, или пак адвокат Т.Х. е само полномошник на синот на сега покојниот Ѓ., Д. М. кој поднел супсидијарен обвинител акт преку полномошникот адвокат Т.Х. од В..

Од разјаснувањето на овие околности зависи и утврдувањето на решитениот факт дали поднесениот супсидијарниот обвинителен акт е навремено поднесен од овластено лице или е ненавремен.

Поради тоа што првостепениот суд не ги утвредил решителните факти кои се релевантни за одлучување по поднесениот супсидијарен обвинителен акт и поради тоа сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП, се доведува во прашање и фатичката состојба утврдена од првостепениот суд со обжаленото решение.

При одлучувањето првостепениот суд треба да ги цени и законските одредби од ЗКП за можното продолжување на кривичното гонење од страна на законските наследници на сега покојниот Ѓ. во смисла на чл.51 и 56 ст.4 од ЗКП(пречистен текст).

Од горе изнесените причини, согласно чл.411 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Делчево, К.бр.167/2010 од 25.02.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.518/11

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда обвинетата Д. В. од Д. ја огласил за виновна за сторено кривично дело “Кражба“ од

чл.235 ст.1 од КЗ, за кое ја осудил на парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 12.300 денари. Воедно ја задолжил обвинетата да на име трошоци по постапката плати износ од 900 денари, како и паушални трошоци 1.500 денари. Обвинетата ја задолжил да го надомести износот од 10.000 денари на оштетената С. П., како и износ од 9.000 денари на оштетената Л. Т. Врз основа на чл.352 ст.3 од ЗКП спрема обвинетата Д. В., под ст.2 од изреката на пресудата, го одбил обвинението да сторила кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.1 од КЗ на ден 18.09.2010 година поради откажување на јавниот обвинител од обвинението во текот на постапката.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Со обжалената пресуда обвинетата е огласена за виновна дека со намера за себе да прибави противправна имотна корист критичниот ден на начин, време и место како во изреката на пресудата, од куќата на оштетената С. П. одзела паричник од масата во кујната со 10.000 денари во него, а на оштетената Л. Т. од ташната која била на полицата во ЈЗУ“Г. Д.“ од Д. одзела 9.000 денари. Утврдената фактичка состојба ја засновал единствено на изјавите на оштетените кои што само потврдуваат дека критичниот ден кога им се одземени средствата обвинетата била во домот на оштетената С. П., односно во ординацијата на оштетената Л. Т. Меѓутоа, не постои друг доказ од кој со сигурност би се утврдило дека таа ги сторила наведените дејствија во изреката на обжалената пресуда, а со тоа дека е виновна за кривичното дело што и се става на товар.

Со оглед дека обвинетата негира дека го сторила делото што и се става на товар, при недостиг на сигурни докази утврдената фактичка состојба се доведува под значително сомнение, бидејќи и самите оштетени не тврдат дека ја виделе обвинетата дека ги одзела овие парични средства, туку само претпоставуваат дека тоа го сторила обвинетата, а за тоа нема обезбедено материјални или други сигурни докази. Оштетената С. П. се занимавала со производство и продажба на слатки и торти, така што веројатно е дека кај неа секојдневно доваѓале луѓе за да порачуваат и купуваат од нејзините производи. Исто така и кај оштетената Л. Т. која што е доктор гинеколог во текот на секој ден, па и критичниот ден имала повеќе пациенти за кои што водела дневник-книга. Оштетената Л. Т. појаснила во текот на постапката и дека нејзиниот сопруг веднаш наредниот ден бил во МВР и во моментот кога го пријавил кривичното дело во полицијата го однел новчаникот од кој што од страна

на овластените лица биле земени траги на папиларни линии заради испитување. Обвинетата појаснила дека во полицијата и земале отисоци од прстите и ја фотографирале, меѓутоа од страна на овластените службени лица нема прибавено никаков доказ во врска со тоа дали доаѓа до совпаѓање на папиларните линии пронајдени на новчаникот на оштетената Л. Т. со оние на обвинетата.

Сомневањата во утврдената фактичка состојба ги доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога обвинетата за наведените дејствија е огласена за виновна за сторено кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.1 од КЗ.

Од друга страна, имајќи ја во предвид поединечната вредност на одземените предмети во двата случаи, се доведува во прашање правната квалификација на кривичното дело, а со тоа и дали има овластен тужител.

Имено, согласно чл.235 ст.5 од КЗ утврдено е дека превземањето на гонењето за кривичното дело од чл.235 ст.2 од КЗ се врши со приватна тужба од кои причини по наоѓање на овој суд повредени се и прописите на кривичната постапка по однос на прашањето дали постои обвинение од овластен тужител што претставува повреда од чл.381 ст.1 т.5 од ЗКП.

Од сето погоре изнесено следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да утврди дали во конкретниот случај постои овластен тужител за гонење за предметниот кривично правен настан, односно дали се исполнети условите од чл.49 од ЗКП според кој утврдено е дека кога оштетениот поднел кривична пријава или предлог за гонење, а во текот на постапката се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата ќе се смета за навремена приватна тужба ако е поднесена во рокот предвиден за приватна тужба, односно три месеци од денот кога лицето узнало за кривичното дело и сторителот. По отстранување на наведената суштествена повреда првостепениот суд да ги изведе сите потребни докази во текот на постапката за утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за утврдувањето на вината на обвинетата за кривичното дело што и се става на товар. Тогаш со праивлна примена на материјалното право засновувајќи ја пресудата на утврдени факти, а не на претпоставки, да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Притоа, судот да изведе веродостоен доказ за просечната плата исплатена во Р.М. во критичниот период, при што правилно да ја определи правната квалификација на кривичното дело, а на главниот претрес оштетените да се изјаснат дали се придружуваат односно го превземаат кривичното гонење на обвинетата за предметното кривично дело.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

6.=Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.106/2010 од 18.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.53/11.

Основниот суд во Делчево со пресуда К.бр.106/2010 од 18.11.2010 година обвинетиот Ј. М. од Д. го огласил за виновен за кривично дело “Клевета“ по чл.172 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 615 денари за една дневна глоба или вкупно 12.300 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката на приватниот тужител во износ од 6.280 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи не е даден опис на инкриминираните дејствија што го сочинуваат кривичното дело “Клевета“ по чл.172 ст.1 од КЗ. Имено, во изреката на првостепената пресуда само е наведено дека на 3.05.2010 година обвинетиот изготвил писмено согледување кое лично го потпишал со неистинита содржина со намера да изнесува, пренесува неистинити податоци на јавен собир кој лично го организирал како неовластено лице во присуство на 40 лица на јавно место Дом на к. “Н. Ј. В.“ во Д. во 20,30 часот, а се со намера да нанесе штета на честа и угледот на оштетениот со што нанел тешки последици на истиот, поради што бил под целосна контрола и притисок на сите институции во државата - МВР-финансиска полиција, УЈП, трудова инспекција, комисија за заштита на лични податоци, комисија за пристап на информации, комисија за заштита на конкуренција и други. Меѓутоа во ваквиот опис е нејасно со какви клеветнички, односно инкриминирани зборови обвинетиот на оштетениот му ја нарушил честа и угледот кој е битен елемент за постоење на ова кривично дело. Од друга страна и од содржината на самата приватна тужба не е јасно во што се состојат клеветничките зборови од обвинетиот према оштетениот, бидејќи сите зборови наведени во приватната тужба се извадени од контекст од писмениот доказ-„согледување“ кој е во списите во предметот, поради што е нејасно кои се тие инкриминирани зборови од кој оштетениот се почувствувал понижен, навреден кои биле неистинити, а кои му нанеле штета на неговата чест и углед. Од увидот во приложените писмени докази-согледување за работата на ЗВ Д. и неговите органи во изминатиот период од 2002 година до денес, како и од записникот за одржано вонредно собрание на членовите на Здружението на в.-Д. одржано на ден 3.05.2010 година не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е тој кој што ги изготвил ова писмено согледување и дека е тој кој го организирал јавниот собир како неовластено лице, бидејќи овие писмени докази се во фотокопии, а првостепениот суд не извршил увид во оригинали, а пресуда врз основа на фотокопии не може да се засновува. Оштетениот се откажал од приватната тужба против

обвинетиот Д. Ш. кој со приватната тужба се обвинувал дека го читал согледувањето напишано од обвинетиот М., па бидејќи овој обвинет му се извинил на главниот претрес оштетениот ја повлекол тужбата и постапката против овој обвинет била запрена. Меѓутоа, првостепениот суд е требало ова лице да го распраша во својство на сведок на околности битни за утврдување на релевантните факти и тоа дали истиот ја читал содржината на писмениот доказ-согледување, кој му го дал и кој му наредил ова да го чита пред јавниот собир, дали овој сведок го читал, пред колку луѓе и други околности битни за утврдување на релевантните факти. Заради утврдување на овој релевантен факт првостепениот суд требал да распраша и други сведетели присутни на собирот, а по предлог на оштетениот за да со сигурност се утврди овој релевантен факт, а кој да се утврди дали потписот на писменото согледување е на обвинетиот и дали доколку истиот е негов дали тоа би значело дека истото е изготвено од него со оглед на фактот дека долниот дел на писмениот доказ-согледување е напишано од иницијативниот одбор со скратен потпис.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укини и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да отстрани суштествената повреда на која што укажува овој суд по однос на описот на дејствијата на обвинетиот, да се сослуша во својство на сведок лицето Ш. Д. на околности битни за утврдување на релевантните факти, како и други сведетели, да го има во предвид фактот дека се работи за писмени докази во фотокопија и исите да бидат доставени во оригинал, да биде утврден фактот дали обвинетиот е тој што го составувал и потпишал писмениот доказ-согледување, дали истиот е читан на јавен собир. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се олучи како во изреката на ова решение.

7.=Пресуда на Основниот суд Делчево, К.бр.150/2010 од 17.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.751/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.150/2010 од 17.11.2010 година, обвинетиот В. С. од М.К. го ослободил од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ, а воедно ја задолжил приватната тужителка да му плати на обвинетиот износ од 6.480 денари на име трошоци во постапката во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка. Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари, поради што во изреката на обжалената пресуда наведува дека обвинетиот се ослободува од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП, додека во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ, кое нешто првостепената пресуда ја прави нејасна и неразбирлива. Исто така од изведените докази на главен претрес првостепениот суд утврдил дека обвинетиот не изрекол никакви зборови со клеветнички побуди и со навредлива содржина, како и тоа дека обвинетиот немал намера да ја клевети и навреди тужителката пред вработените во стручниот тим во Центарот за с. р. кои работеле во постапката за миреење, притоа повикувајќи се на принципите на доверливост и тајност, односно дека сето она што ќе се изнело во постапката за миреење претставувало службена тајна која останувала во Центарот за с. р. и неможе да се пренесува во јавноста.

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Согласно чл.172 ст.1 од КЗ ова кривично дело го чини “тој што за друг изнесува или пронесува нешто неистинито што е штетно за неговата чест и углед“. Од исказите на сведоците Д., Л. и В.-вработени во Центарот за с. р. јасно произлегува дека обвинетиот, во постапката за миреење која што се водела во Центарот за с. р., меѓудругото изјавил и дека приватната тужителка имала влезено во некоја друга вера или религија, а кое нешто во целост го потврдува и сведокот С.-брачна другарка на обвинетиот, изјавувајќи притоа дека обвинетиот критичниот ден, место и време изјавил дека нејзината сестра т.е.тужителката Г. е нововерка и дека сите тие биле нововерци и немало да дозволи неговото дете да расте во една таква средина. Од исказот на приватната тужителка неспорно произлегува дека вака изнесените зборови од страна на обвинетиот за приватната тужителка претставуваат навреда, омаловажување, со кои се напаѓа честа, угледот и достоинството на тужителката како човек. Исто така самиот факт што овие клеветнички зборови со навредлива содржина обвинетиот ги изнел во постапката за миреење во Центарот за с. р. како причина за неуспехот на неговиот брак

не го ослободуваат обвинетиот од кривична одговорност, односно сето ова не му дава за право на обвинетиот да изнесува такви навредливи зборови со кои директно ја повредува честа и угледот на тужителката, од причини што постапката за миреење се водела помеѓу обвинетиот и сведокот С., додека приватната тужителка воопшто не била присутна и не учествувала во оваа постапка за миреење.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека за постоењето на предметното кривично дело потребно е изјавата да е упатена на трето лице или да е дадена во присуство на трето лице кое ја разбира содржината на изјавата, а во однос на субјективната страна потребно е кај сторителот да постои свест дека изнесува или пронесува нешто неистинито што објективно може да му наштети на честа и угледот на едно лице, во конкретниот случај приватната тужителка Г., а кои елементи неспорно се докажуваат и произлегуваат од изведените докази, по наоѓање на овој суд, првостепениот суд во конкретниот случај неосновано прифатил дека не се докажало дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил и материјалното право кога прифатил дека не се докажало дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ, поради што следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

8.=Решението на Основен суд Делчево, К.бр.30/2010 од 9.12.2010 година,-СЕ УКИНУВА КАКО НЕЗАКОНИТО.

II

Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.30/2010 од 19.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.752/10.

Основниот суд во Делчево со пресуда К.бр.30/2010 од 19.10.2010 година обвинетите М. Ѓ. од М.К. и ДПТУ“И.“ ДООЕЛ од М.К. ги огласил за виновни за кривични дела и тоа - обвинетиот М. Ѓ. и обвинетото правно лице ДПТУ“И.“ ДООЕЛ од М.К. за продолжено кривично дело “Повреда на правата од социјално осигурување“ од чл.167 ст.1 и 2 од КЗ, а обвинетиот М. Ѓ. и за кривично дело “Неизвршување судска одлука“ по

чл.377 ст.2 од КЗ и ги осудил - на обвинетиот М. за првото кривично дело му изрекол условна осуда-казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а за кривичното дело по чл.377 ст.2 од КЗ му изрекол условна осуда-казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а согласно чл.44 од КЗ на обвинетиот му е изречена условна осуда - единствена казна затвор во траење од 5 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 година не стори ново кривично дело. Обвинетото правно лице за стореното кривично дело по чл.167 ст.1 и 2 од КЗ е осудено на парична казна во износ од 20 дневни глоби сметано по 5 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130 денари. Обвинетите се задолжени да платат трошоци по постапката во износ од 9.355 денари.

Првостепениот суд донел решение К.бр.30.2010 од 9.12.2010 година со кој се исправа изворникот и преписот на пресудата на првостепениот суд К.бр.30/2010 од 9.10.2010 година со кое обвинетиот М. Ѓ. од М.К. е огласен за виновен за кривично дело “Повреда на правата од социјално осигурување“ од чл.167 ст.1 и 2 од КЗ, и за кривично дело ““Неизвршување судска одлука“ по чл.377 ст.2 од КЗ и за кои му е изречена условна осуда-единствена казна затвор во траење од 5 месеци чие извршување му се одложува за една година и во колку во рок од 1 година не стори ново кривично дело при што се додадени зборовите и во колку во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги плати на оштетените придонесите за ПИО утврдени по правосилна изршна судска пресуда ро.бр.12/08 тогаш условната осуда на обвинетиот се отповикува и казната затвор ќе се изврши. Оваа исправка првостепениот суд одлучил да се внесе во изворникот на пресудата, а исправениот препис на пресудата да се достави до приватните тужители и нивниот полномошник и до обвинетите на кои од денот на приемот им тече рокот за жалба против пресудата.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Во чл.375 ст.1 од ЗКП е наведено дека грешките во имињата и броевите како и други очигледни грешки во пишувањето и сметањето недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со изворникот ќе ги исправи со посебно решение претседателот на советот на барање на странките или по службена должност. Меѓутоа, со обжаленото решение првостепениот суд не извршил исправка во смисла да постојат грешки и недостатоци во формата и несогласноста во писмено изработената пресуда со изворникот, туку простепениот суд донел дополнителна одлука со која условната осуда према обвинетиот ја условува и со друг услов - доколку обвинетиот во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги исплати на оштетените придонесите за ПИОМ, а во тој случај условната осуда ќе биде отповикана и казната затвор ќе биде ефектирана и ќе се изврши, што е недопустливо, бидејќи првостепениот суд со решението донесува сосема друга одлука од онаа што ја донел во обжалената пресуда, поради што ова решение е

незаконито и истото овој суд го укина.

Овој суд ја уважи жалбата на обвинетите против првостепената пресуда и истата ја укина и ја врати на поторно судење, а поради следните причини:

Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази се докажало дека обвинетите М. Ѓ. и обвинетото правно лице ДПТУ“И.“ ги сториле кривичните дела по чл.167 ст.1 и 2 од КЗ и по чл.377 ст.2 од КЗ, бидејќи не ја извршиле обврската која произлегувала од Законот за работни односи и Закон за пензиско и инвалидско осигурување и Колективниот договор, така да на оштетените Д. и С. додека биле во работен однос при обвинетото правно лице врз основа на правосилна извршна судска пресуда со која биле задолжени на сметка на фодот на ПИОМ за неплатени придонеси на ПИО на најниската основица и тоа на оштетените Д. и на оштетената С., а во месечни износи точно утврдени во пресудата, но обвинетите придонесите не ги платиле, на кој начин на оштетените им ги ограничеле правата на ПИОМ што како на работници по законот им припаѓат, а првообвинетиот М. и во својство на одговорно лице управител во правното лице одбил да ја изврши правосилната извршна судска пресуда на Основниот суд Делчево, а со кое правното лице биле задолжено на оштетените С. и Д. да им ги исплати придонесите за напред наведените периоди.

Меѓутоа, првостепениот суд не утврил дали придонесите не се платени поради објективни или субјективни причини, односно дали обвинетите имале намера за сторување на кривичните дела или не, кој е битен елемент кај овие кривични дела. Првостепениот суд не изведувал докази дали и на другите вработени во критичниот период не им биле плаќани придонесите за пензиско и инвалидско осигурување или само на сега оштетените. Не е утврдено дали во критичниот период правното лице во кое биле вработени оштетените била во тешка материјална и финансиска состојба и дали поради тоа обвинетите не биле во можност да ги платат придонесите не само на оштетените туку и на другите вработени. Од изведените докази неспорно се утврдило дека правното лице редовно ги пресметувало придонесите за пензиско и инвалидско осигурување на сите вработени, но поради немање на парични средства и тешката финансиска состојба истата не ги плаќала, поради што првостепениот суд ќе треба да утврди дали во критичниот период кога на оштетените не им бил плаќан пензиско и инвалидско осигурување обвинетото правно лице било во тешка финансиска состојба, дали не биле исплаќани придонесите само на оштетените или и на другите вработени, дали вработените во тој критичен период примале плата, од што ќе се утврди дали кај обвинетите постои намера за извршување на кривичните дела за кое се теретат или не, а сето тоа ќе се утврди преку вештачење, а на околностите кои се погоре наведени. Од извршеното вештачење првостепениот суд ќе треба да утврди дали неплаќањето на пензиско и инвалидското осигурување кај оштетените е од субјективни причини или пак од објективни причини поради слабата финансиска состојба на правното лице, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

9.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.4/2010 год. од 22.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.754/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.4/2010 год. од 22.09.2010 год. обвинетиот В. Б.од с.Т. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошкови по постапката на оштетениот износ од 32.040,00 денари, како и да плати пашални трошкови по постапката износ од 2.000,00 денари и на име трошкови по постапката износ од 41.500,00 денари. Оштетениот Љ. Р. од Д. за своето оштетно побарување према обвинетиот во износ од 1.500.000,00 денари го упатува на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Сторена е суштествена повреда, која се состои во тоа што првостепениот суд утврдениот решителен факт во првостепената пресуда дека обвинетиот со умисла го извршил кривичното дело не произлегува од изведените докази.Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот критичниот ден, место и време на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда тешко телесно го повредил оштетениот Р. Л., со тоа што сторил кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.1 од КЗ. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Б. В. од с.Т. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти. Првостепениот суд иако од записникот за извршено испитување алкохолизираност со апарат дрегер над обвинетиот и од исказот на сведоците А. Ц. утврдил дека два часа по кривично-правниот настан содржината на алкохол во крвта кај обвинетиот изнесувал 1,67 промили, не го ставил под сомневање степенот на пресметливоста кај обвинетиот. При ваква состојба на работите, кога и обвинетиот во својата одбрана навел дека се осетил неспособен за возење на сопственото возило, поради тоа што ноќта пред настанот конзумирал алкохол, првостепениот суд бил должен да ја утврди душевната состојба кај обвинетиот преку лекар - неуропсихијатар. Овој суд смета дека првостепениот суд не дал причини поради кои смета дека обвинетиот со умисла го извршил кривичното дело, што оваа пресуда ја прави нејасна.

При повторното судење првостепениот суд да донесе наредба за вештачење од лекар неуропсихијатар, кој ќе даде наод и мислење за пресметливоста на обвинетиот пред да се стави во состојба на

алкохолизираност и за време на алкохолизираноста, односно за време на сторување на кривичното дело утврдувајќи го степенот на алкохолизираност на обвинетиот во време на сторување на кривичното дело според резултатите добиени за степенот на алкохолизираност кај обвинетиот околу два часа по настанот . По изведување на веќе изведените докази и оние на кои укажува овој суд, со правилна примена на чл.11 и чл.12 од КЗ при преоценка на доказите во една целина првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна, непотполна и при ваква состојба на работите, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право према обвинетиот.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

10.=Решението за кривичните трошоци во постапката содржано во пресудата на Основниот суд во Делчево К.бр.75/2010 од 17.09.2010 година - УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.756/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.75/2010 од 17.09.2010 год. обвинетиот С. М. од с.З. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна во износ од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или вкупно 18.450,00 денари, која да ја плати во рок до 30 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошкови по постапката на приватниот тужител сумата од 8.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот за суштествена повреда на постапката од чл.365 ст.2 од ЗКП, првостепениот суд ги извел сите потребни и расположливи докази, кои правилно ги ценел, дал јасни причини на кои докази им поклонил верба и на кои докази ја засновал обжалената пресуда. Ценејќи ги притоа во целина исказите на сведоците првостепениот суд правилно нашол дека сведоците Р. М. и Т. М. се очевидци на настанот и дека го виделе тужителот налегнат кога обвинетиот го клоцал. Исто така од нивните искази правилно првостепениот суд утврдил дека тужителот имал повреди по главата и крварел, што е потврдено и од лекарското уверение и констатираните повреди во него, кои одговараат според видот и карактерот каде се нанесени како што првостепениот суд утврдил дека се одвивал овој кривично-правен настан. Неоснован е жалбениот навод дека првостепениот суд погрешно ги ценел исказите на Ј. А. и Б. М., бидејќи неспорно од нивните искази е утврдено дека само ја чуле расправијата

меѓу обвинетиот и тужителот, а дека немале фактичка можност да видат што се случува, затоа што меѓу нив и критичното место каде се случувал настанот имало дабова шума.

Правилно првостепениот суд ја утврдил фактичката состојба и истата по наоѓање на овој суд е заснована на содржината на изведените докази во текот на постапката, така што не се доведува под сомневање со истакнатите жалбени наводи. Исто така утврдената фактичка состојба не се доведува под сомневање и во однос на истакнатите жалбени наводи во однос на содржината на тужбата, бидејќи неспорно се утврдило дека обвинетиот во критичното време бил со двајцата сведоци Ј. и Б., но го напуштил местото каде правеле скара упатувајќи се према тужителот.

Од погоре наведените причини правилно првостепениот суд обвинетиот М. С. го огласил за виновен дека сторил кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи во неговите дејствија се содржани елементите на битието на ова кривично дело. За стореното кривично дело првостепениот суд го осудил обвинетиот со парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за секоја дневна глоба, имајќи ги во предвид олеснителните околности дека обвинетиот е релативно млад човек, а како отежителни ги имал во предвид дека е осудуван и правилно сметал дека со изречената казна ќе се постигнат целите на казнувањето согласно чл.32 од КЗ.

Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоци, бидејќи првостепениот суд определил 2.000,00 денари трошоци за претрес за 15.09.2010 год. без да даде образложение на што точно се однесуваат тие 2.000,00 денари, поради што во овој дел судот ја укина пресудата.

При повторното одлучување согласно чл.89 ст.2 од ЗКП, првостепениот суд да утврди дали се основано признаени тие 2.000,00 денари како трошоци и точно да утврди по основи од Адвокатската Тарифа на што се однесуваат.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 и чл.375 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.45/2011 од 12.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.582/11.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.45/2011 од 12.07.2011 год. обвинетиот Љ. С. од с.3. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби, сметано една дневна глоба по 5 евра во денарска противвредност од 61,5 денари за едно евро, а во вкупен износ од 6.150,00 денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошкови по постапката на приватниот тужител преку неговиот полномошник, адвокат Драган Георгиевски од Делчево, износ од 7.390,00 денари.

Жалбата е основана.

Стои жалбениот навод на обвинетиот дека првостепениот суд погрешно ги применил одредбите на кривичната постапка, а тоа имало влијание на законито и правилно донесување на пресудата. Во конкретниот случај се работи за еден кривично-правен настан што се одиграл во с.З. на ден 04.04.2011 год. и поради кој биле поднесени две приватни тужби до Основниот суд во Делчево К.бр.45/11 поднесена на 08.04.2011 год. и К.бр.59/11 поднесена на 22.07.2011 год., а во законски предвидениот рок од чл.48 ст.1 од ЗКП.

Според одредбите на чл.29 ст.7 од ЗКП првостепениот суд бил должен овие два предмети да ги суди заедно со спојување на постапката, бидејќи само на тој начин во ваквите случаи може да се донесе правилна и законита одлука. Со одделното судење на овие кривични предмети неминовно доаѓа до погрешно одлучување, особено поради тоа што странките и сведоците меѓусебно се поврзани и даваат контрадикторни изјави пред судот. Исто така во вакви случаи кога одделно се судат кривичните предмети, а произлегуваат од ист настан, се доаѓа до утврдување на различни фактички состојби, што не смее да се случи во судското постапување. Затоа неправилната примена, односно непримената на одредбата од чл.29 ст.7 од ЗКП има влијание на неправилно и незаконито донесување на обжалената пресуда, со што првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в. со чл.29 ст.7 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги спои постапките по овие два кривични предмети и да донесе единствена одлука, ценејќи го притоа придонесот на сите учесници во овој кривично-правен настан.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД РАДОВИШ

1.=Пресудата на «Основен суд Радовиш» «К.бр.173/10» од 12.11.2010 година, УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.1/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.173/10» од 12.11.2010 година, обвинетиот «Е. У.» од с.«А.-Р.», го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и кривично дело “Загрозување на сигурноста“ по чл. 144 ст.1 од КЗ за кои му утврдил од по 20 дневни глоби сметано по 10 евра во денарска противвредност од по 12.280,00 денари или единствена парична казна од 24.560,00 денари која да ја плативо рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Го задолжил обвинетиот да му плати на приватниот тужител Мејди Таир трошоци на кривичната постапка во износ од 9.880 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. За остварување на имотно правното побарување приватниот тужител го

уптил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд неправилно ги анализираше и ценел изведените докази и при тоа не ги утврди сите решителни факти од овој кривично правен настан така што се доведува во прашање правилно и целосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд.

Првостепениот суд утврди дека на ден 28.06.2010 година околу 11,00 часот во холот на Основен суд Радовиш водејќи разговор за спогода по предметот К.бр. 97/10 обвинетиот без повод и причина физички го нападнал приватниот тужител на начин што обвинетиот го фатил со десната рака во пределот на вратот и почнал да го дави, во тој момент приватниот тужител успеал да се оттргне на назад, но обвинетиот повторно му се нафрлил и со рацете повторно почнал да го тегли во пределот на левата града, го изгребал и му упатил сериозна закана со зборовите “ ќе те заколам како јаре, сега пред судот не бива, ама ако те сретнам во Радовиш, ќе видиш што ќе ги направам, ќе те тепам“ од што приватниот тужител се исплашил.

Вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение ако се имаат во предвид исказите на оштетениот, наводите во самата приватна тужба, па и исказот на сведокот С. Т., каде секаде во своите искази наведуваат дека истовремено додека траел физичкиот напад биле изречени и заканувачките зборови од обвинетиот према оштетениот, а токму на неправилно ценење на овие докази е заснована првостепената пресуда.

Овој суд смета дека поради неправилно утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил КЗ кога нашол дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот а конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда се содржани објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ.

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај ако се има во предвид утврдениот факт дека обвинетиот спрема приватниот тужител, упатил сериозна закана со зборовите “ ќе те заколам како јаре, сега пред судот не бива, ама ако те сретнам во Радовиш, ќе видиш што ќе ги направам, ќе те тепам“ истовремено и во моментот кога било дејствието на извршување и на кривичното дело телесна повреда, не може да се прифати ставот на првостепениот суд дека обвинетиот сторил две кривични дела од чл 130 ст. 1 од КЗ и чл 144 ст. 1 од КЗ.

Во конкретниот случај, имајќи го во предвид, времето на извршувањето на двете кривични дела, овој суд смета дека, во дејствието на извршување на потешкото кривично дело од чл. 130 ст. 1 од КЗ се конзумира дејствието на извршување на полесното кривично дело од чл 144 ст. 1 од КЗ. Со реализираниот физички напад врз приватниот тужител, и истовремено упатените заканувачки зборови, обвинетиот во тој момент ја реализирал и заканата во загрозувањето на

сигурноста на приватниот тужител.

При повторното судење судот да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна правилна преотцена по напатсвијата на овој суд, да утврди правилна фактичка состојба и да донесе законита одлука.

Од горе изнесеното, согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 181/10 од 12.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.107/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Б Л од Р го огласил за виновен за кривично дело „Повреда на правото од социјално осигурување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ и го осудил, на парична казна од 50 дневни глоби, сметано по 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 30.700,00 денари, која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци на кривичната постапка паушал од 2.000,00 денари и кривични трошоци во постапката во износ од 6.500,00 денари. Го задолжил обвинетиот да му плати на оштетениот Д П од Р на име разлика од исплатена пензија до пензија која би ја зел доколку придонесите би биле навремено платени за период од 15.03.2008 година до 15.03.2010 година, во износ од 27.909,00 денари и тоа за 2008, 2009 и 2010 година(за месец јануари, февруари и март) детано наведени во изреката на првостепената пресуда, со законска камата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (Пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда, противречи сама на себе и на содржината изведените докази, во обжалената пресуда не е утврден решителниот факт, дали обвинетиот кој бил одговорно лице во правното лице, (П а потоа П), може да биде задолжен како обвинет-физичко лице, со одлука за имотноправното барање. Обжалената пресуда не содржи доволно образложени причини, поради кои судот ја донел одлуката за имотно правното барање.

Изреката на обжалената пресуда противречи сама на себе од причина што првостепениот суд го огласил обвинетиот Б Л како одговорно лице во правното лице „ЈП П“ односно ЈП „П“, за виновен, за сторено кривично дело од чл 167 ст. 1 од КЗ за да потоа, во изреката, со одлуката за имотно правното барање, го задолжил обвинетиот Б како физичко лице да ја плати на оштетениот, разликата од исплатената пензија до пензија која би ја зел доколку придонесите би биле навремено платени. Оттука, за овој суд е нејасно дали обвинетиот Б е обвинет во

својство на одговорно лице во правното лице или пак само како обвинет-физичко лице, кое физичко лице е задолжено и со исполнување на имотно правно барање.

Во смисла на наведената суштествена повреда од чл.381 ст.1 т. 11 од ЗКП, постои и противречност на побиваната пресуда со содржината на изведените докази. Од наод и мислење на вештото лице АС - Дипломиран економист и двете дополнувања на истото, првостепениот суд примил за утврдено дека на оштетениот му била пресметана помала пензиска основица и дека истиот претрпел штета во вкупен износ од 27.909,00 денари а тоа во пооделни месечни износи кои во споменатото вештачење се наведени во изготвените табели од вештото лице, а кои исто така се наведени и во образложението на обжалената пресуда, и тоа согласно споменатото вештачење за временкиот период од трети месец 2008 до трети месец 2010 година, по што првостепениот суд ја донел одлуката за имотно правното барање.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива и од причини што согласно изведените докази обвинетиот како одговорно лице може да се терети за временкиот период од март месец 2008 година до март месец 2010 година, при неспорен факт дека обвинетиот како одговорно лице ВД Директор на ЈП „П“ од Р бил поставен на 04.02.2008 година, а припојувањето на двете претропријатија ЈП „П“ и ЈП „П“ настанло во февруари месец 2008 година со Одлука од градоначалникот на Општина Р објавена во Службен Гласник на Општина Р на 01.02.2008 година, но и покрај тоа во изреката на пресудата обвинетиот како одговорно лице се терети и за временскиот период од 01.01.2005 година до 15.03.2008 година, кога за тој период обвинетиот не бил одговорно лице при правното лице, а од друга страна во конкретниот случај согласно споменатото финансво вештачење се работи за неплатени придонеси и ограничување на правото на остварување на повисока пензиска основица на оштетениот ПД за временскиот период од 03 месец 2008 година до 03 месец 2010 година. Останува нејасно од кои причини во изреката на пресудата обвинетиот како одговорно лице се терети и за временскиот период од 01 месец 2005 година до 15.03.2008 година, за кој период обвинетиот не бил одговорно лице при правното лице, а овој период не е опфатен во финансвото вештачење како период кога на оштетениот Д не му биле плаќани придонеси за пензиско осигорување

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сериозно сомнение. Постои противречност меѓу изреката на пресудата и фактичката состојба, утврдена од првостепениот суд, така што обвинетиот се задолжува како физичко лице да му плати на оштетениот Д сума во износ од 27.909,00 денари во изреката на пресудата на име разлика од исплатени пензии до износ од пензии што Д би ја зел ако придонесите биле навремено платени, а во фактичката состојба првостепениот суд наведува дека согласно чл. 13 од Законот за придонеси од задолжително социјално осигорување (Сл.весник бр. 142/2008) обврзник за пресметување и уплаќање на придонеси бил работодавецот, односно правното или физичкото лице, кој вработува работници врз основа на Договор за вработување, а во изреката на пресудата го задолжил обвинетиот ЛБ

за исплата на сума во износ од 27.909,00 денари спрема оштетениот Д.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд констатира дека од заклучокот на извршителот С Г од 24.12.2009 година кој е во фотокопија, дека дошло до запирање на извршувањето по И.бр. 272/08 поради исплатата на долгот во целост по спроведеното извршување од доверителот Д П во вредност од 193.784,00 денари. Овие факти првостепениот суд не ги утврдува врз основа на оригиналот од споменатиот заклучок, ниту врз основа на уредно заверена копија од овој доказ, што е неправилно сторено. Останало неутврдено дали во овој износ од 193.784,00 денари влегува износот од 27.909,00 денари со кои е задолжен обвинетиот како физичко лице, така што ако овој износ е наплатен со спроведеното извршување, се поставува прашањето дали треба со овој износ од 27.909,00 денари да биде задолжено правното лице.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдени решителни факти во целост поради кои фактичката состојба е нејасна, непотполна, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изрека.

3.=Пресудата на «Основен суд Радовиш» «К.бр.222/10» од 17.01.2011 година,- УКИНАТА со Решене на Апелационен суд Штип Кж.бр.109/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.222/10» од 17.01.2011 година, обвинетиот «Д. М.» од «Р.»го огласил за виновен за кривично дело “Силување“ по«чл.186 ст.4 в.в. со ст.1» од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 месеци, која казна да се изврши веднаш по правосилноста на пресудата. Обвинетиот го задолжил да ги надомести кривичните трошоци на постапката износ од 1.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетената М. за остварување на имотно правното барање ја упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини :

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепениот суд не бил прописно составен, а која повреда е од апсолутен карактер и на која попвреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП.

Имено, од увидот во списите на предметот видно е дека обвинетиот Д. се товари за кривично дело “Силување“ од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Во чл.186 ст.4 од КЗ е пропишано: “Тој што во случајот од ст.1 ќе изврши друго полово дејствие, ќе се казни за делото од ст.1 со казна

затвор од шест месеци до пет години“.

Согласно чл. 22 ст.1 од ЗКП (пречистен текст) е пропишано: “Во прв степен судовите судат во совети составени од двајца судии и тројца судии поротници за кривични дела за кои со закон е пропишана казна затвор во траење од 15 години или казна доживотен затвор, а во совети составени од еден судија и двајца судии поротници - за кривични дела за кои со закон е пропишана поблага казна“.

Имајќи во предвид дека за предметното кривично дело првостепениот суд би требало да суди во совет составен од еден судија и двајца поротници, а од увидот во списите во предметот видно е дека судел судија поединец, во конкретниот случај повеќе од очигледно е дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата на кривичната постапка, која повреда е од апсолутен карактер бидејќи првостепената пресуда ја донел суд кој не бил прописно составен, а поради кое нешто и истата е неподобна за испитување од страна на овој суд.

Поради напред наведените причини, следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот да се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, со цел да се утврди правилна и потполна фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а која повреда не е конкретно наведена во изјавената жалба од страна на обвинетиот, жалбените наводи истакнати во жалбата не беа предмет на оценка на овој суд.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.1/2009 од 02.12.2010 година по однос на обвинетите Т.Ј.од с.Р. и Ј.П. од Р. за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.157/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.1/2009 од 02.12.2010 година обвинетите Т.Ј. од с.Р. и Ј.П. од Р. ги огласил за виновни за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетите В. Ѓ. од Р., Д.Т. и Б.К. од С.,Р.Н. и Б. Н. од В. ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Несовесно работење во службата“ по чл.353-в ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па на сите обвинети им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по три месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело.

Согласно чл.100-а од КЗ ги одзел автобусите во сопственост на ДПТУ “Б.П.Ј.“ ДООЕЛ с.Д. - Р. и тоа: автобус марка ТАМ со рег.бр.ШТ 112-ИП со број на шасија СР 890005712-06, со број на мотор 44296310536943, со сообраќајна дозвола број 14152 од 11.12.2006 година на ОВР Р., одземен со потврда за привремено одземени предмети број 27.6/2008 од 26.09.2008 година на ПС Р., автобус марка ТАМ со рег.бр.ШТ 115-ИП, со број на шасија 890005724 и број на мотор 2709006, со сообраќајна дозвола бр.14155 од 29.09.2006 год. на ОВР Радовиш, одземен со потврда за привремено одземени предмети бр.27.6/211 од 29.09.2008 година на ПС Р. и автобус марка ФАП тип Санос 415, со рег.бр.ШТ 113-ИП, со број на шасија 15071, со број на мотор 10027209, со сообраќајна дозвола бр.14153 од 27.09.2006 година на ОВР Р., одземен со потврда за привремено одземени предмети бр.27.6/2110 од 29.09.2008 година на ПС Радовиш, во корист на државата Република Македонија по правосилноста на пресудата. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал износ од по 2.000,00 денари, како и солидарно ги задолжил да платат кривични трошоци во постапката во корист на Буџетот на РМ износ од 31.300,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од Р. и жалбата на обвинетите Д.Т., Б.К., Р.Н. и Б. Н. се неосновани.

Жалбата на обвинетите Т. Ј. Ј.П. е основана.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите Д.Т., Б. К., Р. Н. и Б. Н. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Имено, изреката на нападнатата пресуда по однос на напред наведените обвинети е разбирлива, не е противречна самата на себеси, ниту пак на причините на пресудата. Обжалената пресуда по однос на овие обвинети има доволно причини за решителните факти, кои се наполно јасни и непротивречни. Исто така по однос на овие обвинети не постои противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исправите или записникот за исказите дадени во постапката и самите тие исправи или записникот. Првостепената пресуда по однос на обвинетите Д.Т., Б.К., Р. Н. и Б.Н. може да биде испитана од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите Д.Т., Б.К. Р.Н. и Б.Н. за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на изведените и правилно ценети докази правилно и целосно ја утврдил фактичката состојба по однос на овие обвинети. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетите Д.Т. и Б.К. како службени лица, контролори во Здружението на возачи во Струмица на ден 28.11.2006 година очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, така што втиснале борј на шасија СР-890005712-06 на автобус со рег.бр. ШТ 112-ИП, “Мерцедес“, по претходно издадено одобрение бр.31.7.12-3105/2 од ОВР Радовиш, иако согласно чл.23 од Правилникот за вршење технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, требало да

одбијат втиснување на таков број, бидејќи автобусот што бил донесен бил тип “Мерцедес“, а не “ТАМ“ и издале и потврда бр.326, со што прибавиле корист за “Балкан Промет Јован“ ДООЕЛ с.Дедино втиснување на број на шасијата во легална управна постапка. Исто така првостепениот суд утврдил и тоа дека обвинетите Ристо Невеселов и Бојан Невеселов во текот на 2007 година и 2008 година во Валандово како службени лица - контролори во Здружението на возачи - Валандово, очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, така што иако при проверките на автобусите со рег.бр. ШТ 112- ИП, ШТ 113-ИП и ШТ 115-ИП, утврдиле дека податоците за броевите на шасиите се преправени во однос на претходната изведба, извршиле технички преглед спротивно на чл.17 и 23 од Правилникот за вршење на технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, не побарале уверение за извршена преправка, ги завериле регистрационите листи, се потпишале, иако автобусите не ги исполнувале пропишаните услови за сообраќај на пат, со што прибавиле корист за “Балкан Промет“ Радовиш - регистрација и употреба на возилата во јавниот сообраќај.

Дека шасиите, односно броевите на шасиите на трите автобуси што се предмет на обвинението биле фалсификувани, се утврдува од извршените вештачења од МВР ОКТ Скопје, потоа од Друштвото за вештачење Инжинеринг, графика и услуга “Ексин“ Скопје и од вештачењето извршено од Машинскиот Факултет во Скопје. Дека обвинетите Д.Т. и Б.К. во конкретниот случај како службени лица - контролори во Здружението на возачи во Струмица очигледно постапиле несовесно во вршење на своите овластувања и должности, на начин опишан погоре и во првостепената пресуда, произлегува оттаму што истите втиснале број на шасија СР 890005712-06 на автобус со рег.бр.ШТ 112-ИП, кој бил со ознака “Мерцедес“, иако претходно имало издадено, односно било издадено одобрение бр.3105/2 од 27.11.2006 година на ОВР Радовиш за втиснување на бројот на шасијата, но со оглед на фактот дека ова одобрение се однесувало за автобус марка “ТАМ“, а не “Мерцедес“, повеќе од очигледно е дека обвинетите постапиле несовесно во вршење на своите овластувања. Во прилог на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите Д. и Б. оди и исказот на сведокот Б. Т., кој е нивен раководител во Здружението на возачи во Струмица и кој ги предупредил откако видел дека на автобусот на предната решетка имало ознака “Мерцедес“ да не го превземат дејствието, односно втиснувањето на бројот, како и дека овој сведок изјавил во смисла на тоа кога би бил на нивно место ќе го одбиел втиснувањето на таквиот број. Од исказот на свидетелката Вера Лукарева првостепениот суд утврдил дека било донесено решение за deregистрација на предметните три автобуси.

По однос на обвинетите Р.Н. и Б. Н. кривичното дело што им се става на товар произлегува и се докажува, бидејќи овие двајца обвинети како службени лица контролори во Здружението на возачи во В. во текот на 2007 и 2008 година вршејќи технички преглед на напред наведените три автобуси очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, поради тоа што иако утврдиле дека податоците за броевите на шасиите се преправани во однос на

претходната изведба, техничкиот преглед го извршиле спротивно на чл.17 и 23 од Правилникот за вршење технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, со што не побарале уверение за извршена преправка, ги завериле регистрационите листи, се потпишале, иако автобусите всушност не ги исполнувале пропишаните услови за учество во сообраќај на пат и на тој начин прибавиле корист на ДПТУ “Балкан Промет Јован“ ДООЕЛ с.Д. - Р. регистрација и употреба на возила во јавниот сообраќај.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил Кривичниот законик по однос на обвинетите В.Г., Д. Т., Б. К., Р.Н. и Б. Н. кога ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Несовесно работење во службата“ по чл.353-в ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи во нивните дејствија, а поконкретно опишани во првостепената пресуда, се содржани сите битни елементи на ова кривично дело.

Неосновани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Радовиш за одлуката за кривичната санкција по однос на обвинетите В.Г., Д. Т., Б.К., Р. Н. и Б. Н. Првостепениот суд при изрекувањето на алтернативната мерка на овие обвинети и во нејзиниот состав утврдувањето на видот и висината на казната ги ценел за нив како олеснувачките, така и отежнувачките околности во смисла на чл.39 од КЗ. Ваквата оценка во целост ја прифаќа и овој суд. Предмет на оцена на овој суд беа жалбените наводи на Јавниот обвинител по однос на овие обвинети во смисла на тоа дека истите работат специфична работа која има за цел да ја потврди техничката исправност и соодветноста на возилото со неговите карактеристики што ги дава производителот, а кои биле наведени во сообраќајната дозвола, но овие околности во конкретниот случај не можат да влијаат на обвинетите да бидат изречени ефективни казни, бидејќи обвинетите прв пат дошле во судир со законот. Изречената алтернативна мерка на обвинетите - условна осуда, со која им е утврдена казна затвор во траење од по три месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело, е во сразмер со степенот на кривичната одговорност на овие обвинети, тежината на кривичното дело и како таква е доволна и нужна за постигнување целта на казнувањето и остварувањето на кривично-правната заштита.

Неоснована е жалбата на обвинетиот Ј.П. дека првостепениот суд погрешно го применил материјалното право, кога согласно чл.100-а од КЗ ги одзел трите автобуси, сопственост на ДПТУ “Балкан Промет Јован“ ДООЕЛ с.Д. - Р., а поконкретно наведени во првостепената пресуда. Ова од причини што првостепениот суд од изведените докази неспорно утврдил дека шасиите на трите автобуси се фалсификувани, па како предмети на кривичните дела и по наоѓање на овој суд постои опасност трите автобуси со фалсификуваните шасии повторно да бидат употребени во правниот промет за сторување на ист или други видови на кривични дела од страна на обвинетите или други лица. Затоа одлуката за одземање на автобусите, содржана во обжалената пресуда е правилна и законита и наоѓа поткрепа во ст.3 на чл.100-а од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетите Т. Ј. и Ј.П. за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП по однос на овие

двајца обвинети за кривичното дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи првостепената пресуда по однос на овие двајца обвинети за наведеното кривично дело е противречна со содржината на изведените докази и во тој дел нема доволно причини за решителните факти, поради што е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда, како и во фактичката состојба прифатил за утврдено дека направените три лажни јавни исправи - шасии на автобусите, наведени поконкретно во обжалената пресуда кои се фалсификувани, бидејќи биле отстранети оригиналните броеви на шасиите, а на тоа место биле вметнати плочки со броеви на шасии кои не припаѓаат на предметните автобуси, а за тоа првостепениот суд прифатил дека обвинетите Т. и Ј. знаеле дека таквите јавни исправи се лажни, па договорно и заеднички како соизвршители во два случаеви на 01.08.2006 година ги употребиле како вистински со составување на купопродажни договори помеѓу нивните фирми “Сам Вел“ и “Балкан Промет“ и таквите договори ги завериле пред нотарот Р. С. во К., а потоа обвинетиот Ј. П. продолжил да ги употребува како вистински користејќи ги автобусите за превоз на патници во Р.и во еден случај на ден 28.09.2006 година иако знаеле дека е лажна јавната исправа ја употребиле како вистинска со составување на купопродажен договор помеѓу нивните фирми и на идентичен начин Ј. продолжил да го употребува и тој автобус користејќи го за превоз на патници во Р. Неспорно е од изведените докази, а пред се од извршените вештачења, дека трите автобуси, односно на сите три автобуси е направена лажна јавна исправа - шасијата со тоа што биле отстранети оригиналните броеви на шасиите и на нивно место биле вметнати други броеви кои не припаѓале на тој тип на автобус, односно на тие типови на автобуси и овие факти и околности за овој суд се неспорни. Меѓутоа, првостепената пресуда по однос на обвинетите Т. и Ј. е противречна со содржината на изведените докази, а исто така нападнатата пресуда во тој дел нема причини за решителниот факт, дека обвинетите Т. и Ј. знаеле дека направените лажни јавни исправи шасиите на предметните автобуси биле лажни. Во списите на предметот нема ниту еден доказ врз основа на кој би можело да се заклучи дека обвинетите го знале овој битен факт-дека направените лажни јавни исправи - шасиите на автобусите се со лажни броеви, односно со преправани броеви. Токму поради тоа првостепената пресуда нема причини за решителните факти од една страна, а од друга пак постои противречност помеѓу утврдените факти по однос на овие околности со содржината на изведените докази. Затоа следуваše овој суд првостепената пресуда по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. да ја укине и предметот само во тој дел да го врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна преоценка, по потреба да изведува и други докази и повторно да одлучува за кривичната одговорност на обвинетите Т.Ј. и Ј. П., односно посебно да се позабави со утврдување на релевантниот факт за постоење на кривичното дело од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а тоа е фактот дали обвинетите Т. и Ј.

знаеле при склучувањето на договорите за купопордажба на предметните автобуси дека броевите на шасиите на тие автобуси биле преправани и дека истите се со неистинита содржина. Откако ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд, а пред се откако ќе изврши преоценка на доказите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. и преку правилна примена на КЗ и по однос на овие обвинети да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. се укинува и предметот во тој дел се враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата на Јавниот обвинител и жалбата на обвинетите Т.Ј. и Ј.П. по однос на одлуката за казната е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.401 и чл. 402 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 192/2010 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.160/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот А З од с. Ј го огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на лугето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.3 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ по чл. 301 ст.1 од КЗ, за кои го осудил со парична казна при што му утврдил по 20 дневни глоби за двете кривични дела, сметано по 10 евра за една дневна глоба, односно единствена парична казна од 40 дневни глоби во денарска противвредност од 24.560,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка 2.000,00 денари како пашални трошоци, како и да им плати трошоци по постапката на оштетените ИЛ, ИН, ИВсума во износ од 8.450,00 денари. Оштетените за остварување на имотно правното побарување, ги упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива. Во образложението не се наведени доволно јасни причини за решителните факти, утврдени од страна на првостепениот суд, а веќе наведените не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Во диспозитивот на обжалената пресуда наведено е дека обвинетиот критичниот ден го загрозил јавниот сообраќај, управувајќи го сопственото возило со брзина неприспособена спрема условите, состојбата и прегледноста на патот, што е спротивно на чл. 37 ст.1 од ЗБСП, па кај м.в. „Г п“ на патот Р - с. П, неможејќи на време да го запре возилото заочил и со предниот дел директно ударил во задниот дел од запрежно возило, управувано и сопственост на оштетената Л И од с. П, кое се движело во иста насока, а од кој удар оштетената Л се

задобила со тешки телесни повреди, а сопатниците И Н, В К и И В со телесни повреди опишани во диспозитовот на пресудата.

Ваквата изрека на обжалената пресуда е нејасна од причина што не е наведено на кои услови не била приспособена брзината на движењето на возилото од страна на обвинетиот, ниту пак е наведено со која брзина обвинетиот го управувал возилото, односно која брзина не била прилагодена на условите и состојбата на патот.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот и по однос на утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд која што по наоѓање на овој суд не е заснована на доволно проверени докази и факти и на правилна оценка на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд го огласил обвинетиот З за виновен за кривичните дела што му се стават на товар, а од вештачењето од Бирото за судски вештачења се утврдува дека обвинетиот во моментот кога го управувал возилото удрил во запрега која што се движела пред него, односно со возилото удрил во задната страна од запрегата, која што на регионалниот пат се наогала неадекватно опремена за безбедно учество во сообраќај - ноќ, особено со оглед на фактот дека станува збор за регионален пат, па како таква, согласно вештото лице, истата претставувала потенцијална опасност, неосветлена подвижна препрека за другите учесници во сообраќајот, како и за обвинетиот во конкретниот случај.

Од друга страна, со вештачењето е утврдено дека обвинетиот со своето возило се движел со брзина д 55 км/час непосредно во моментот пред да ја забележи запрегата, но во вештачењето не е даден одговор, која била дозволена брзина на тој дел од патот, која брзина била прилагодена на условите и состојбата на патот во моментот на случената сообраќајна незгода, а кој решителен факт е од битно значење за постоењето на вина и кривична одговорност на страната на обвинетиот, за кривичното дело што му се става на товар.

Поради наведените суштествени повреди и пропустите во утврдената фактичка , се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ке треба да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, по потреба да го повика и сослуша вештото лице заради расчистување на спорни и нерасчистени прашања, кои се битни за утврдување на решителните факти за вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело и вината на обвинетиот за настанатата сообраќајна незгода.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

6. Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 227/2010 од 18.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.161/11. а

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда. обвинетите П Т и правното лице ДПТТУ „Ч“ ДООЕЛ од с. Л ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Т за кривично дело „Употреба на исправа со неистинитата содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ а правното лице за кривично дело „Употреба на исправа со неистинитата содржина“ од чл. 380 ст.2 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Т на парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари, а обвинетото правно лице со парична казна од 100.000,00 денари и ги задолжил обвинетите да ги надоместат кривичните трошоци на постапката во износ од по 1.000,00 денари. Под ст.2 од изреката, обвинетиот Д Ч од Рсогласно чл. 368 ст.3 од ЗКП (Пречистен текст) го ослободил од обвинение за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овлатување“ по чл. 353 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи во текот на главниот претрес го повредил правото на одбрана на обвинетото правно лице, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на првостепената пресуда.

Со поднесеніот обвинителен предлог се терети обвинетото одговорно лице Т П од с. Л и обвинетото правно лице ДПТТУ „Ч“ ДООЕЛ од с. Л, така што е даден опис на дејствијата преземени од обвинетото одговорно лице за кој со обвинителниот предлог е наведено дека се содржани елементите на кривичното дело од чл. 380 ст.1 од КЗ, за одговорното лице и од чл. 380 ст.2 од КЗ за обвинетото правно лице.

Од списите во предметот се утврдува дека првостепениот суд доставил покана до обвинетото правно лице при што не е утврдено кој се потпишан на повратницата за прием на поканата, така што е сослушано само обвинетото одговорно лице П Т, но не и претставник на обвинетото правно лице, а со обжалената пресуда и обвинетото одговорно и обвинетото правно лице се огласени за виновни, осудени се на парична казна и тоа одговорното лице 30 дневни глоби во денарска противвредност од 18.420,00 денари, правното лице на парична казна во износ од 100.000,00 денари, во смисла на чл. 96-в од КЗ.

Поради тие причини, цениме дека е повредено правото на одбрана на обвинетото правно лице.

Во глава 29 од ЗКП почнувајќи од законската одредба на чл. 511 до чл. 523 од ЗКП, се предвидени одреди за утврдување на кривичната одговорност на обвинетото правно лице, од покренувањето на кривичната постапка од овластениот јавен обвинител, па до донесувањето на одлука пред надлежниот суд, кои одредби не се применети од првостепениот суд во конкретниот случај. Меѓу другото, во

чл. 514 ст.2 од ЗКП е предвидено дека, ако овластениот претставник на обвинетото правно лице е и самиот обвинет за кривичното дело, за кое се води постапка и против правното лице, во тој случај правното лице е должно да определи со писмено полномошно друг претставник од редот на одговорните лица, така што е предвидено и издавање на писмено полномошно, кое треба да се даде и пред првостепениот суд, а судот пред почетокот на главниот претрес ќе го утврди идентитетот на претставникот на правното лице и неговите овластувања од правното лице да учествува во постапката. Во ст.4 од истата законска одредба е предвидено дека, правното лице ако не си одреди претставник во рок од 8 дена од приемот на поканата за главен претрес, тогаш надлежниот суд одредува претставник на правното лице по службена должност и за тоа правното лице ќе го извести.

Во врска со горе споменатите законски одредби согласно чл. 516 ст.1 од ЗКП, поканата и другите писмена на правното лице се доставуваат на адреса каде е седиштето на правното лице, односно на адреса на претставникот на правното лице.

Во чл. 519 ст.5 од ЗКП е предвидено дека, главниот претрес може да се одржи и во отсуство на претставник на правното лице, ако е обезбеден бранител на правното лице, под услови ако правното лице е уредно покането, не го оправдува својот изостанок и ако оцени дека неговото присуство не било неопходно на главниот претрес.

Покрај тоа сторена е исто така и суштествена повреда во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива по однос на обвинетото правно лице, односно во изреката на пресудата не е наведено во што се состојат преземените дејствија или пропуштени дејствија од страна на обвинетото правно лице, со кои е сторено кривичното дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.2 од КЗ, во смисла на чл. 3 од ЗИД на КЗ (Сл.весник на РМ бр. 114/09) каде се предвидени условите под кои правното лице може да биде одговорно за сторено кривично дело и во кој случаи може да постои кривична одговорност на правното лице.

Во пресудата не се наведени доволно причини за решителни факти кои јасно да укажуваат на тоа дека обвинетото правно лице со преземањето на некои дејствија или преземањето на дејствија го сторил кривичното дело од чл. 380 ст.2 од КЗ.

За да се провери одбраната на обвинетото одговорно лице Т П, требало да биде сослушан во својство на свидетел лицето В И од П, со цел да биде утврдена правилна и целосна фактичка состојба.

Поради тие причини, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП на кои погоре се укажува, да утврди за какви дејствија се терети обвинетото правно лице, дали истите можат да се подведат по дејствијата опишани во чл. 3 од ЗИД на КЗ, да се сослуша во својство на свидетел В И од П, на кој начин ќе донесе законита и правилна одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 в.в. со чл. 393 од ЗКП

(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр. 124/10 од 09.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.2/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 124/10 од 09.11.2010 година обвинетиот А. А. од с. К., го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот” од чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил парична казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во денарска противредност од 614 денари или му изрекол вкупна парична казна во износ од 18.420 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име кривични трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари, а оштетениот Роберт Филев од Радовиш за имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Осноавни се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичне предмет сторил суштествени повреди на одредбит еод чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, од една страна, а од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот критичниот ден во критичното време го управувал ПМВ “Југо Темпо” по Бул.“хх” кон Р. и го загрозил јавниот сообраќај на начин што не се придржувал на сообраќајните прописи така што преминал од десната на левата коловозна лента во правец на движење и превзел дејствие на свртување на лево кон преминот за да отиде со возилото на бензинската помпа Еми-пром без предходно да се увери дека тоа може да го направи без опасност за другите учесници во сообраќајот, па постапувајќи така спротивно на чл. 25 од ЗБСП, не го пропуштил мопедот марка “Томос АПН” управуван од оштетениот Р. Ф. кој се движел по булеварот по левата кловозна лента, му го пресекол правецот на движење и со предниот дел од мопедот бил удрен по средишниот дел на трапот под вратата од левата страна на возилото порди што оштетениот Р. се задобил со телесна повреда опишана поконкретно во обжалената пресуда.

Ваквата прифатена и утврдена фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение имајќи ја во предвид сообраќајната ситуација што настанала на критичното место и во критичното време во која се случила сообраќајната незгода, а кое нешто произлегува како од материјалните докази така и од изјавата на оштетениот распрашан во својство на сведок како и изјвата на сведокот М. К.. Конкретно, од исказот на сведокот М. К. произлегува дека тој и оштетениот Р. се движеле

многу блиску еден зад друг, а мопедите ги управувале со релативно голема брзина на движење од 30 до 35 км на час. Исто така од изјавата на оштетениот Робет произлегува дека тој во моментот кога обвинетиот сакал да врти со возилото во лево, се движел по средишниот земјен, односно зелен појас со кој се одвоени коловозните ленти на булеварот и уште не бил дојден до преминот за свртување на другата коловозна лента.

При една ваква состојба на работите основано се поставува прашањето дали оштетениот со мопедот се движел прописно по булеварот, односно дали тој и сведокот Мартин прописно превзеле дејствие на престигнување на обвинетиот А. А. од с. К., . Секако по наоѓање на овој суд одговор на овие прашања може да се добие само доколку се изврши сообраќајно вештачење, преку кое вештачење првостепениот суд ќе може да утврди дали учесниците во сообраќајната незгода или некој од нив какви пропусти имале, потоа да се утврди брзината на движење на мопедот на оштетениот и од какво влијание истата била за случување на сообраќајната незгода, потоа дали престигнувањето на оштетениот со неговиот мопед на возилото на обвинетиот било прописно, дали откако обвинетиот со возилото се нашол на левата коловозна лента на булеварот, оштетениот Роберт требало да го пропушти обвинетиот да го заврши дејствието - свртување полукружно во лево или пак обвинетиот во конкретниот случај непрописно го превзел тоа дејствие на свртување, па како резултат на тоа дошло до сообраќајната незгода.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ја дополни доказната постапка со тоа што да нареди сообраќајно вештачење преку кое да ги утврди евентуалните пропусти на учесниците во незгодата или на еден од нив, па откако ќе ги изведе тие дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да дадосе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 223/10 од 02.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.262/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.223/10 од 02.02.2011 година под ст.1 од изреката обвинетите П и МД, двјаката од Р ги огласил за виновни и тоа обвинетиот П за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот М Д за сторено кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ, сторени према приватниот тужител Б Год Р, за кои дела обвинетите ги осудил на парична казна од по 20 дневни глоби, сметано од по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.270,00 денари

за секој обвинет. Воедно обвинетиот П го задолжил да ги надомести кривичните трошоци во постапката согласно чл. 89 од ЗКП на буџетските средства на износ од 1.280,00 денари, а обвинетиот М да ги надомести кривичните трошоци на постапката на буџетските средства во износ од 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Обвинетите ги задолжил солидарно да му платат на тужителот преку неговиот полномошник, адвокат З Б, трошоци во постапката во износ од 37.710,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Обвинетиот М го задолжил да му плати на тужителот надомест на име претрпена материјална штета износ од 1.200,00 денари за лекарско уверение и нематеријална штета износ од 20.000,00 денари за претрпен физички бол и 20.000,00 денари за претрпен страв во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката, обвинетите М Д и П Д, двајцата од Р ги ослободил од обвинение дека сториле и тоа: обвинетиот М кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот П дека сторил кривично дело „Телесна поведа“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП(пречистен текст) в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП, бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд не применил одредба од ЗКП, а тоа е одредбата на чл. 406 ст.3 од ЗКП, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на пресудата.

Согласно чл. 406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд е врзан за укажувањата изнесени во одлуката на повисокиот суд, во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања на кој укажал второстепениот суд во својата одлука, што упатува на заклучок дека задолжително треба да се изведат одредени докази за да се утврди со сигурност постоењето или непостоењето на одредени факти на кои упатува одлуката на повисокиот суд. Првостепениот суд не ги извел доказите на кои бил упатен и поради тоа не ги утврдил сите решителни факти а кое нешто било неопходно за расветлување на кривично -правниот настан.

Имено, неспорен е фактот дека обвинетиот П во времето на извршување на кривичното дело имал алкохол во крвта од 4,08 промили, а исто така неспорно од содржината на изведените докази произлегува дека кога обвинетиот П конзумирал алкохол, истиот воопшто не знаел и не можел да знае дека критичниот ден може да настане вербална расправија помеѓу него и оштетениот. Имајќи го во предвид горе наведеното, неприфатливо за овој суд е образложението на првостепениот суд дека иако обвинетиот П бил под дејство на алкохол, сето ова не го ослободувало од кривична одговорност бидејќи обвинетиот самиот се довел во таква состојба. Во конкретниот случај,

бидејќи се работи за тежок степен на алкохолизираност, при повторното судење првостепениот суд бил должен да го повика и подетално распита вештото лице д-р. Г К, дали обвинетиот можел да расудува со своите постапки и дали можел да управува со своите постапки, а се со цел да се утврди дали обвинетиот П во состојба на пијанство од 4.08 промили бил пресметлив во времето на сторувањето на предметното кривично дело, а од кое нешто зависи и неговата кривична одговорност.

По оценка на овој суд првостепениот суд не сослушал вешто лице лекар специјалист неуропсихијатар за утврдување на фактот дали обвинетиот П во времето на извршувањето на кривичното дело бил свесен за своите постапки што ги превземал, така што првостепениот суд се става во улога на вешто лице и прифаќајќи ги исказите на сослушаните сведетели на главниот претрес, а тоа се овластените службени лица на ПС Р Д П и А А констатира без да постојат аргументи и изведени докази за тоа дека обвинетиот Панче и покрај тоа што имал висок процент на алкохол во организмот, за време на кривично правниот настган бил свесен за своите постапки, можел слободно да разговара со овластените службени лица и да се движи без помош од друго лице.

Сторената суштествена повреда има допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да жалбата да се уважи, првостепената пресуда укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по спроведената постапка, а по изведување на сите нужно потребни докази и по нивна повторна анализа и оценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 402 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.2/11 од 22.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.265/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда обвинетите Б. А., Ш. А., С. А., Е. Б. и А. Б. ги огласил за виновни да како соизвршители сториле кривично дело “кражба“ од чл.235 ст.3 в.в.со чл.22 од КЗ за кое ги осудил на парична казна од по 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 18.420 денари. Воедно ги задолжил да ги надоместат кривичните трошоци на постапката во износ од по 1.500 денари, како и солидарно да ја надоместат сторената штета во износ од 22.000 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата во

образложението нема доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените немаат поткрепа во содржината на изведените докази, записниците и исказите на сведоците, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба која по наоѓање на овој суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд неспорно утврдил дека во критичниот период била извршена бесправна сеча во шумата на оштетената Л. О., во количина наведена како во изреката на обжалената пресуда, меѓутоа не извел докази за сигурна поткрепа на даденото обвинение дека бесправната сеча ја извршиле сега обвинетите. Првостепениот суд не извршил увид во малолетничкиот предмет и не ги сослушал малолетниците кои се поврзани дека заедно со сега обвинетите го извршиле кривичното дело. Од одбраната на обвинетите Б. Е. и Б. А. произлегува дека истите во наведениот период навистина сечеле но во државна шума каде била дозволена сеча, односно дека во критичниот период биле работно ангажирани од страна на ЈП Македонски ш., за што како доказ посочиле сведоци кои судот заради проверување на нивната одбрана требало да ги повика и распита. За овој суд неприфатлива е констатацијата на првостепениот суд дека во поткрепа на својата одбрана обвинетите не доставиле доказ дека биле ангажирани во ЈП Македонски ш. бидејќи тие како доказ ги посочиле шумарите Н. и Т. кои биле во можност да ја потврдат ваквата одбрана.

Од сето погоре изнесено, имајќи во предвид дека обвинетите не се затекнати при извршувањето на делото, никој не ги видел на критичното време и место, нику кај нив се пронајдени противправно исечените дрва, кога и сведоците Ј. В. и Л. Н. шумочувари во ЈП „Македонски ш.“ распрашани пред првостепениот суд казале дека извршиле увид во шумата на оштетената каде имало бесправна сеча, но немале никакви сознанија кој можел да ја изврши недозволената сеча, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нецелосна, заснована на недоволно проверени докази и факти. Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога ги огласил обвинетите за виновни за сторено кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.3 в.в.со чл.22 од КЗ, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги изведе сите докази кои се од значење за утврдување на решителните факти за делото што им се става на товар на обвинетите, да ја провери нивната одбрана, да ги сослуша посочените сведоци, шумочувари кои ги посочиле обвинетите заради проверување на нивната одбрана, како и малолетниците за кои се теретат дека биле заедно во извршувањето на делото, да изведе и други докази за кои смета дека се од значење за утврдување на решителните факти за предметното кривично дело што им се става на товар. Тогаш врз основа на правилна оцена на изведените докази на правилно и целосно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе на законот заснована одлука.

Имајќи во предвид дека пресудата е укината од причини кои се во корист на сите обвинети односно донесената одлука по повод жалбата од обвинетите Е. Б. и А. Б. е во корист и на останатите сообвинети, согласно чл397 од ЗКП овој суд по службена должност ја укина обжалената пресуда во целост и по однос на останатите сообвинетите кои што немаат поднесено жалба.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

10.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 40/2011 од 23.03.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.297/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот В. Љ. го огласил за виновен за кривично дело „Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 30 дена која да се изврши по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати паушал од 2.000,00 денари и кривични трошоци во постапката сума од 800,00 денари.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој во благовремен рок поднел жалба со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за изречената казна и предлага жалбата да се уважи, пресудата да се преиначи и на обвинетиот му се услови казната затвор.

Со поднесениот писмен предлог Кож.бр. 277/11 од 11.05.2011 година Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Штип - Олгица Јорданова се предлага да по повод жалбата а по службена должност, пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ја разгледа поднесената жалба, пресудата и списите во предметот, а испитувајќи ја пресудата и по службена должност, одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(Пречистен текст), и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 11 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, а во побивната пресуда не е утврден периодот за кој е сторено предметното кривично дело и обвинетиот огласен за виновен и казнет согласно КЗ, поради што побиваната пресуда со сигурност не може да се испита од страна на овој суд.

Имено првостепениот суд во изреката на својата пресуда, од изведените докази, констатирал дека обвинетиот В. Љ., од Р., иако е задолжњен со пресуда П број 175/2006 од 26.10,2006 година на малолетната В. М. од село Р. а преку законскиот застапник У. М. Ј. од

село Р., да плаќа месечно издршка од по 2.000,00 денари почнувајќи од месец јуни 2009 година па до денес одбегнува да ја дава досудената издршка. По наоѓање на овој суд вака дадената изрека во првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, односно не е утврден со сигурност временскиот период за кој обвинетиот не ја дава издршката за неговото малолетно дете.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените суштествени повреди, со сигурност да утврди за кои период се однесува поднесениот обвинителен предлог, како и да има во предвид дека со претходно донесена кривична пресуда К.бр. 160/10 од ден 25.10.2010 година, сега обвинетиот Љ. бил огласен за виновен за истото кривично дело но за период од месец јуни до денот на донесување на таа пресуда 25.10.2010 година. Одкако ќе ги отстрани сторените повреди, а при тоа изведе повторно веќе изведените докази, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и на закон заснована пресуда.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.133/10 од 26.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.3/11.

Со обжалената пресуда К.бр.133/10 од 26.10.2010 година, обвинетите С Б го огласил за виновен за кривично дело “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ, обвинетата ДБ за кривично дело “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Ќ Б за две кривични дела “Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ, кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд на тројцата обвинети им изрекол условна осуда со која на обвинетиот С Б за двете кривичните дела по чл.173 ст.1 од КЗ и по чл.130 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра или во денарска противвредност од по 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари. Првостепениот суд за сторените две кривични дела на обвинетиот С му изрекол единствена парична казна во вкупен износ од 24.840,00 денари кои нема да се извршат доколку во рок од едена година не стори ново кривично дело.

На обвинетата Д Б за кривичното дело по чл.173 ст 1 од КЗ и е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една глоба или во вкупен износ од 12.420,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело.

На обвинетиот Ќ за двете кривичните дела “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ првостепениот суд му утврдил парична казна од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари.

Првостепениот суд према обвинетиот Ќ изрекол единствена парична казна за сите трите кривични дела во вкупен износ од 337,280,00 денари која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело.

Обвинетите Д и С се задолжени да му платат на тужителот Ќ трошоци по постапката во износ од 15.240,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а обвинетиот Ќ е задолжен да и плати на тужителите Д и С трошоци по постапката во износ од 12.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот С, обвинетата Д и обвинетиот Ќ се ослободени од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП за по едно кривично дело “Загрозување на сигурноста “ по чл.144 ст.1 од КЗ. Приватните тужители С, Д и Ќ за своето имотно правно побарување се упати на граѓански спор.

одлучи како изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива поради што истата неможе да се испита. Имено првостепениот суд го огласил обвинетиот С за виновен за кривично дело по чл.130 ст.1 од КЗ и за кривично дело по чл.173 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда-парична казна, меѓутоа при изрекување на единствената парична казна првостепениот суд паричната казна не ја изразил во глоби, согласно чл 44 ст 4 од КЗ в.в. со.38-а ст 2 од КЗ туку само ги собрал двете поединечно изречени парични казни за двете кривични дела, а истото се однесува и за обвинетиот Ќ Б кој е осуден за три кривични дела од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари, меѓутоа во единствената парична казна не се наведени бројот на глобите како единствена парична казна, поради што изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива.

Првостепениот суд од изведените докази во фактичката состојба утврдил дека обвинетиот С сторил кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ и “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ, обвинетата Д сторила кривично дело “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Ќ сторил кривични дела “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ на начин подобно опишан во изреката на првостепената пресуда која фатичка состојба по оценка на Овој суд е правилна, бидејќи е резултат на правилно изведени и ценети докази од кои се утврдени сите релеватни факти битни за правилно и законито одлучување по однос на осудителниот дел.

Меѓутоа утврдената фактичка состојба во ослободителниот дел се доведува под сериозно сомнение кога обвинетите С, Д и Ќ се ослободени од обвинение за по едно кривично дело “Загрозување на сигурноста“ по чл.144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП делата за кои се обвинуваат не се кривични дела.

Имено првостепениот суд во поткрепа на ослободителната пресуда наведува дека иако биле изречени зборовите на закна, оваа

закана била реализирана со тоа што сите си имале нанесено телесни повреди и тоа во истиот момент кога бил упатени заканителните зборови, па према тоа дејствијата на загрозување биле конзумирани во дејствијата на кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ. Мегутоа од поднесената приватна тужба како и од изведените докази неспорно произлегува дека заканителните зборови обвинетиот С ги изрекол на крајот на кривично правниот настан - после физичкиот напад и после навредливите зборови, а со оглед на содржината на зборовите “Сега не успеав, но другиот пат ќе те утепам ќе те суредам да знаеш“ утврдената фатичка состојба во овој дел се доведува по сериозно сомнение - дали овие инкриминирани зборови се изречени пред или по нанесување на телесната повреда. Првостепениот суд ја ослободил и обвинетата Д Б за кривично дело по чл.144 ст.1 од КЗ за дејствијата на земање нож и на претење дека ќе го заколи К и дека го повикува С да го стори тоа, бидејќи првостепениот суд утврдил дека К не се почувствувал загрозен по својот живот и тело, за својата сигурност, бидејќи продолжил да се расправа со С па морале двајцата да бидат раздвоени од неговиот татко М. Мегутоа првостепениот суд не го прашал оштетениот на оваа околност - дали од овие зборови почувствувал загрозување и страв по животот и телото кој е битен е елемент за постоењето на ова кривично дело.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда во целост да ја укине и предметот да го врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја острани суштествената повреда на која што укажува овој суд во поглед на одмерување на единствената казна согласно одредбите од КЗ да ги има во предвид укажувањата на овој суд по однос на ослободителниот дел и да ги изведе доказите и да ги утврди фактите на кои укажува овој суд па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст) се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на Основниот суд Радовиш, К.бр.49/11 од 15.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.350/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.49/11 од 15.04.2011 година обвинетите Т. Л. и Т. И. двајцата од Р. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.4 в.в.со чл.22 и чл.45 од КЗ за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 2 месеци. Воедно обвинетите ги задолжил да ги надоместат трошоците на постапката во износ од по 1.500 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетените Б. А., М. С., К. С., Р. М. и Т. Ј. од Р. за остварување на своите имотни правни барања ги упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителни факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите Т. И. и Т. Л.

Имено, од увидот во списите по предметот видно е дека обвинетите се товарат како соизвршители дека сториле продолжено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.4, така што изреката на пресудата содржи четири точки, додека во образложението на пресудата првостепениот суд не се произнесува по одделните дејствија за кои обвинетите ги огласил за виновни, ниту пак се наведени причините по однос на тоа од каде првостепениот суд извлекол заклучок дека и двајцата обвинети учествувале во извршувањето на сите пооделни дејствија наведени во изреката, со што сторил повреда на одредбата од чл.374 ст.6 од ЗКП.

Во конкретниот случај од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетите договорно и заеднички, т.е. како соизвршители во четири наврати на начин поконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, противправно одзеле повеќе предмети, исто така конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда, од повеќе викендици сопственост на оштетените. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, поради што и на мислење е овој суд дека првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетите како соизвршители го сториле предметното кривично дело за кое се обвинуваат.

Неспорен е фактот дека обвинетите на ден 3.02.2011 година со возилото на обвинетиот Т. И. отишле во фирмата на ТП“С.“ каде што однеле за откуп една бакарна тава со рачка, еден бакарен плек, алуминиумска жица во парчиња, алуминиумски плек и други предмети. За продадените предмети било составена кантарна белешка, во која како продавач е наведен само првообвинетиот Л. Т. Самиот факт што второобвинетиот Т. со своето возило ги превезувал предметите од куќата на обвинетиот Т. до откупниот пункт, за која услуга му било и платено од страна на првообвинетиот, не претставува доволно сигурен доказ за да на истиот судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на второобвинетиот. Ова од причини што обвинетиот Т. во своја одбрана не спори дека ги однел предметите во откупниот пункт - фирмата ТП“С.“, меѓутоа наведува дека не учествувал во продажбата и дека истиот вршел само такси- услуга за која му било платено, а која одбрана била потврдена и од страна на првообвинетиот Т., како и од страна на

сведоците Д. и С.

Од друга страна, имајќи во предвид дека во конкретниот случај освен предметите кои што биле препознаени од страна на оштетените, а кои предмети првообвинетиот Т. ги продал во фирмата ТП“С.“, не постојат други докази од кои со сигурност би можело да се утврди дека токму обвинетите како извршители или соизвршители ги извршиле кражбите во викендиците на оштетените М., К. и Ц., ниту пак во образложението на пресудата првостепениот суд наведува причини за решителните факти од каде утврдил дека токму двајцата обвинети ги превземале инкриминираните дејствија, односно ги извршиле кражбите во викендиците на оштетените М., К. и Ц., следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

13.=Пресуда на Основен суд во Радовиш К.бр.18/11 од 21.03.2011 година, во став 1 од изреката, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.352/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.18/11 од 21.03.2011 година, обвинетиот Д. Е. од Р. го огласил за виновен за кривично дело “ Несовесно работење во службата “ од чл.353-в ст.2 во в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор од 6(шест) месеци, која казна има да се изврши доколу обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да ги плати трошоците. Во став 2 од изреката обвинението против обвинетите Ц. Л. и Ј. А. согласно член 367 став 1 точка 3 од ЗКП го одбил поради откажување на застапникот на обвинението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот истакнати преку неговиот бранител да првостепениот суд со донесување на својата пресудата сторил сторени суштествени повреди на одредбите од член 381 став 1 точка 11 и став 2 од ЗКП, односно содржината на изреката на првостепената пресуда е нејасна неразбирлива и противречна со содржината на изведените докази. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна на содржината на изведените докази .

Во конкретниот случај не постојат доволно причини за решителните факти, а утврдените причини наведени во образложението на пресудата се противречни на содржината на изведените докази. Како дејствие на

извршување на кривичното дело на обвинетиот се става на товар дека во текот на 2006 година како одговорно лице референт за дотур и превоз во правното лице ЈП М.ш. ПСШ П.Р., со пропуштање на должен надзор и очигледно несовесно постапување постапил во вршење на своите овластувања спротивно на член 54 од Законот за шуми и Правилникот за воведување и одржување на шумски ред на Јавното претпријатие во одделите ..-а,..-а и ..-а оставил посечени а недотурени букови трупци прва класа во количина од 15,40 метри кубни, букови трупци втора класа во количина од 14,60 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни, со што ЈП М. ш. ПСШ П. Р. нанел штета во износ од 198.324,00 денари. Првостепениот суд од материјалните докази - фотодокументацијата, исказите на сведетелите, извршеното вештачење навистина утврдил во одделите ..-а,..-а и ..-а се наоѓа посечена и неизнесена дрвна маса букови трупци прва класа во количина од 15,40 метри кубни, букови трупци втора класа во количина од 14,60 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни. За тоа прифатил дека поради пропуштање на должне надзор од старна на обвинетиот Д. Е. од Р. посечената дрвна маса останала недотурена. За ваквиот решителен факт се навел причини од кои го утврдил истиот. Имено овој суд смета дека воопшто не постојат околности во што се состои пропуштањето на должниот надзор на овој обвинет и неговото несовесно постапување. Од содржината на изведените докази е наведено дека за дотурање на дрвна маса за 2006 година во правното лице ЈП М. ш. ПСШ П. Р. е распишан тендер за дотурање на посечена дрвна маса. На истиот е избрана фирмата на В. В. да го врши дотурот на посечените дрва. Од исказот на ова лице се потврдува дека вршел дотур на дел од посечените дрва во одделите ..-а,..-а и ..-а со негови вработени и жива сила и моторни средстав а а истиот навел дека во 2006 година во најризичните места дотурот го вршел и лицето Л. од В..Ова лице потврдило дека дел од посечените дрва во напред наведените оддели не можел да се изврши поради лошите временски услови па дрвата посечени од таквите места останале недотурени. Останатите сведетели потврдиле дека во ЈП М. ш. ПСШ П. Ра. знаеле за недотурените дрва за што формирале комисија која требало да излезе на лице место и изврши увид. Поради временските прилики формираната комисија не можела целосно да ја изврши задчата.

Сериозно се доведува под сомнение утврдениот решителен факт на првостепениот суд, од кои причини посечената дрвна маса што останала недотурена во планината. Дали тоа е поради пропуштањето на должниот надзор на овој обвинет, лошите временски услови или ненавремено извршен дотур на дрва од лицето ангажирано за тоа. Овој решителен факт по мислење на овој суд останал не утврден, а истиот е од битно влијание за утврдување на причините за настанатата штета.

Од причина што не се утврдил напред наведениот решителен факт за кривично правниот настан, се доведува во прашање фактичката состојба изнесена во образложението на пресудата односно правилната примена на материјалното право, поради што следуваше жалбата на обвинетиот, да се уважи нападнатата пресуда во осудителниот дел, по однос на обвинетиот Е. Д. укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.21/11 од 18.04.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.380/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.21/11 од 18.04.2011 год. обвинетиот М. М. Т. од с.К. - Ш. го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека го сторил делото за кое се обвинува. Воедно го задолжил приватниот тужител да му плати на обвинетиот преку неговиот бранител, адвокат Здравев Блажо, трошоци на постапката во износ од 11.780,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Барањето за надомест на нематеријална и материјална штета на приватниот тужител го одбил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што побиваната пресуда противречи самата на себе си и на содржината на изведените материјални и вербални докази (лекарско уверение и изјава на сведоци), во побиваната пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои судот го ослободил од обвинение обвинетиот за делото кое му се става на товар, ниту пак го утврдил решителниот факт, од кој и од каде приватниот тужител се здобил со телесните повреди наведени во издаденото лекарско уверение.

Противречноста на побиваната пресуда се состои во тоа што во образложението на побиваната пресуда првостепениот суд прифаќа дека кај тужителот постојат телесните повреди наведени во лекарското уверение, а кое нешто е потврдено и со изјавата на распрашаното вешто лице Др. Ѓ. К., но противречно и без анализа на овие изведени докази, еднострано во прилог на донесената ослободителна пресуда, ја прифатил изјавата на распрашаните сведоци С. К., С. Т. - син на обвинетиот и нивниот пријател Ф. Т. како непристрасна и како вистинита. Наспроти ова, судот не ја прифатил ниту анализирали изјавата на распрашаните сведоци Д. О. и Џ. Ј. кои дале идентично сведочење за факти кои произлегуваат од кривично правниот настан.

Првостепениот суд во недоволна мера ја ценел и изјавата на самиот оштетен Е. кои кажал пред судот дека после завршувањето на судењето по предметот К.бр.173/10, по излегувањето од судската зграда, бил псуен од страна на М., потоа тој настан го пријавил во полиција, а потоа кога оштетениот со својот трактор тргнал да си оди, по патот од страна на обвинетиот заено со неговиот син бил пресретнат на патот во близина на хотел П.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под оправдано сомнение и утврдената фактичка состојба, посебно по однос на факот од кое лице и од каде потекнуваат телесните повреди констатирани кај приватниот тужител и дали таквите повреди навистина му ги има нанесено обвинетиот заедно со неговиот син, а на кое нешто основано укажува жалителот во изјавената жалба. Од утврдувањето на овој решителен факт зависи и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Првостепениот суд должен е да утврди дали обвинетиот навистина му ги има нанесено телесните повреди на оштетениот при што судот да има во предвид дека постои континуитет во дејствијата од предметниот кривично правен настан со дејствија кои претходеле а се резултат на влошени меѓучовечки односи помеѓу оштетениот и приватниот тужител и претходно водена друга кривична постапка. Првостепениот суд должен е да утврди дали е точно тврдењето на оштетениот Е. дека настанот кои се случил после неговото излегување од судот во Р., (упатување пцовки спрема Е. од страна на М. Т.) го пријавил во полициска станица и да прибави како доказ, пријава на оштетениот до надлежната полициска станица.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, судот ќе може со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 (пречистен текст) од ЗКП се одлучи како во изреката.

15.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.101/11» од 23.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип кж.бр.383/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.101/11» од 23.05.2011 година, обвинетиот «Е.З.» од «Р.» го огласил за виновен за кривично дело «Неплаќање издршка» по чл «чл.202 ст.1» од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 60 дена. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци во постапката - паушал износ од 1.500,00 денари во корист на Буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата како и го задолжил обвинетиот да плати на законската застапничка на оштетените - малолетните Гордана, Елена и Петар Заневи, на нивната мајка Александра Занева на име доспеана законска издршка сметано од 15.10.2010 година па до 15.05.2011 година износ од 31.500,00 во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет

сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП (пречистен текст) бидејќи обвинението е пречекорено. Имено, ова повреда се состои во следното:

Како е видно од изреката на обжалената пресуда првостепениот суд обвинетиот «Е.З.» го огласил за виновен затоа што иако бил задолжен со правосилна пресуда да плаќа издршка за неговите малолетни деца месечно по 1.500,00 денари за секое дете почнувајќи од 15.10.2010 година “па до денес“, одбегнува да ја дава досудената издршка. Од увидот во обвинителниот предлог на ОЈО Радовиш, произлегува дека на обвинетиот му се става на товар дека не ја плаќал издршката за неговите три малолетни деца сметајќи од 15.10.2011 година па до денес, а од увидот во штембилот ставен на обвинителниот предлог се утврдува дека обвинителниот предлог е поднесен на ден 27.04.2011 година, што значи “до денес“ претставува денот кога е поднесено обвинението - 27.04.2011 година. Од увидот во записникот за одржан главен претрес од 23.05.2011 година се утврдува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање само по однос на техничката грешка во обвинението, така што наместо “15.10.2011 година“ е извршено исправка да стои “15.10.2010 година“, а во останатиот дел обвинението останало непроменето, што значи првостепениот суд можел според обвинението обвинетиот «Е.З.» да го огласи за виновен за неплаќање на издршката на неговите три малолетни деца за периодот од 15.10.2010 година, па до 27.04.2011 година, а не како што е наведено во изреката “до денес“. Постапувајќи на тој начин како што е наведено во обжалената пресуда повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го пречекорил обвинението во поглед на периодот, огласувајќи го за виновен обвинетиот дека одбегнувал да плаќа издршка на неговите деца за период за кој не бил обвинет со поднесениот обвинителен предлог на ОЈО Радовиш.

Првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) бидејќи изреката таква како што е, е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на нападнатата пресуда се состои во тоа што во истата првостепениот суд како период на извршување на кривичното дело го наведува : “почнувајќи од 15.10.2010 година па до денес“. Основано се поставува прашањето кој е периодот на извршување на кривичното дело односно во кој период обвинетиот одбегнувал да дава издршка. Употребениот терин во изреката на пресудата “до денес“ може да се претпоставува дека е до 23.05.2011 година кога всушност е одржан и завршен главниот претрес или пак да продолжува тој период и во сегашно време. Но, со таквото постапување, како што е веќе погоре наведено е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП(пречистен текст) бидејќи обвинението е пречекорено.

Сторените суштествени пореди на одредбите од ЗКП наведени погоре имаат влијание да не може да биде испитана фактичката состојба, ниту пак правилната примена на Кривичниот законик од една страна, а од друга пак таквите повреди се од апсолутен карактер и предизвикуваат задолжително укинување на обжалената пресуда.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на вој суд, да ги отстрани направените

суштествени повреди на ЗКП со тоа што во изреката на пресудата да наведе јасен и конкретно определен период во кој обвинетиот одбегнувал да дава издршка за неговите три малолетни деца, па откако ќе ги изведе тие дејствија првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.215/10 од 10.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.45/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.215/10 од 10.12.2010 год. обвинетиот Б. Д. од с.П.го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари, која нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да ги надомести кривичните трошоци на постапката во износ од 1.000,00 денари, како и трошоци на постапката во износ од 400,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетениот И. З.за своето оштетно побарување го упатува на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По оценка на овој суд во првостепената пресуда не се наведени јасни причини за решителните факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело за кое се товари обвинетиот. Неспорно од изведената доказна постапка е дека постојат контрадикторни искази помеѓу оштетениот од една страна и исказите на обвинетиот, а посебно на сведокот Д. В., кој што во својот исказ јасно наведува дека веќе се имал разминато со возилото на обвинетиот кога видел дека оштетениот паѓа од велосипедот со мотор . При постоење на вакви контрадикторни искази и неизведени материјални докази за уврдување на решителниот факт дали е остварен контакт помеѓу приколката на патничкото возило што го управувал обвинетиот и велосипедот со мотор, кој што го управувал оштетениот, неопходно било потребно да се изврши сообраќајно вештачење.

При повторното судење првостепениот суд да донесе наредба за вештачење, која наредба да ја изврши сообраќаен инженер од Бирото за судски вештачења - С., со јасни напатствија да се дадат одговори за просторното и временското случување на сообраќајната незгода и причините за нејзиното настанување.

По изведување на веќе изведените докази и доказите дадени со упатствијата на овој суд и нивна преотценка во една целина, првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

17.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.200/10» од 20.12.2010 година,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.46/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.200/10» од 20.12.2010 година, обвинетиот «С. З.» од «Р.» го огласил за виновен за кривични дела сторени во стек и тоа „Фалсификување исправа„ по чл.378 ст.1 од КЗ и «„Поднесување лажни докази„»по чл «чл.366-а ст.1» од КЗ за кои му изрекол алтернативна мерка условна осуда со која на обвинетиот му утврдил единствена казна затвор во траење од една година и два месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот го задолжил да ги надомести трошоците на постапката во износ од 1.000,00 денари, а воедно обвинетиот го задолжил и да ги надомести трошоците во постапката на оштетениот преку неговиот полномошник адвокат Д. Е. во вкупен износ од 4.640,00 денари. Обвинетиот го задолжил да ја надомести сторената штета во износ од 46.708,00 денари со законска казнена камата од денот на пресудувањето до денот на конечната исплата во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, а во останатиот дел барањето за надомест на штета од 23.000,00 денари го одбил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето по наоѓање на овој суд се најасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, а посебно со извршеното графолошко вештачење поради што и се доведува под сомнение законитоста на самата пресуда.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот сторил кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 од КЗ на начин што направил лажна исправа со намера да ја употреби како вистинска т.е. направил спогодба за престанок на работен однос помеѓу него како работодавач и сопственик на “Симпл-М“ Дооел Радовиш и оштетениот В. Ј. како работник, истата ја пополнил, а во рубриката “работник“ го имитирал

потписот на оштетениот В., и вака направената лажна исправа ја употребил како вистинска пред Агенцијата за вработување - Центар за вработување Р. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наоѓање на овој суд воопшто не произлегува од содржината на изведените докази во текот на доказна постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот С. З. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил кривичното дело по чл.378 ст.1 од КЗ. Имено, од увидот во изготвеното писмено вештачење бр.584/2010 од ОКТ-Скопје неспорно произлегува дека потписот во предметната спогодаба за престанок на работен однос склучена помеѓу обвинетиот Славе Здравков и оштетениот В.Ј., во рубриката “работник“ се разликува од доставените неспорни потписи од лицето Ј. В. во општите индивидуални графички карактеристики, меѓутоа сето ова не значи дека предметната спогодба во рубриката “работник“ ја потпишал обвинетиот С.З.. Во прилог на горе наведеното е и самиот факт што во истото ова вештачење е наведено дека со оглед на тоа што ракописот во потпис напишан во спогодбата за престанок на работен однос во рубриката “Работник“, претставува кратка графичка целина, без јасно оформени букви, вештите лица не биле во можност да извршат идентификациона постапка со која би можеле да утврдат дали спорниот ракопис во потпис е идентичен или не со доставениот неспорен потпис од обвинетиот.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека обвинетиот во своја одбрана категорично тврди дека не го сторил кривичното дело “Фалсификување исправа“, напротив истиот наведува дека целата документација за фирмата се изготвувала од страна на лицата вработени во книговството на фирмата, која одбрана првостепениот суд бил должен да ја провери, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, ова од причини што согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат во корист“.

Со оглед на тоа дека во конкретниот случај не постои доказ од кој би можело со сигурност да се утврди решителниот факт- дека обвинетиот С. З. ја потпишал предметната спогодба за престанок на работен однос во рубриката “работник“ и со тоа дека сторил кривично дело „Фалсификување исправа,, по чл. 378 ст.1 од КЗ, а кое нешто е од влијание и за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба по однос на кривичното дело “Поднесување лажни докази“ од чл.366-а од КЗ, бидејќи за постоење на ова кривично дело од релевантно значење е да сторителот бил свесен и знаел дека поднесените докази се лажни.

Поради напред наведените причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена, да изведува и други докази и по утврдување на сите факти и

околности на кои укажува овој, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

18.=Решение на Основниот суд Радовиш К.бр. 65/11 од 01.06.2011 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.502/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение, спрема обвинетиот ЛБј од с. П изрекол алтернативна мерка - судска опомена, за сторено кривично дело „Неизвршување судска одлука“ од чл. 377 ст.2 од КЗ. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушални трошоци износ од 2.000,00 денари, а оштетениот Д П од Р за остварување на имотно павното побарување, го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжаленото решение првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од истиот закон, каде определено е дека второстепениот суд ја испитува пресудата во оној дел во кој се побива со жалбата, но секогаш мора да службена должност да испита дали постои повреда на одредбите од кривичната Кж.бр. 502/2011

постапка од чл. 381 ст од т.1, 5, 6, 8 до 11 на овој закон.

Во конкретниот случај со донесувањето на обжалената пресуда е повредена одредбата на чл. 395 од ЗКП, според која доколку е изјавено жалба само во корист на обвинетиот, пресудата не смее да се измени во негова штета во однос на правната оценка на делото или на кривичната санкција.

Имено, со поднесениот обвинителен предлог од страна на Основниот јавен обвинител од Радовиш обвинетиот Л Б најпрво се обвинува за сторено кривично дело „Повреда на правото на социјално осигорување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ, за кое со закон е предвидена парична казна или казна затвор до една година. По донесувањето на пресудата во Основниот суд во Радовиш К.бр. 181/2010 од 12.01.2011 година, со која обвинетиот Б Л е огласен за виновен за наведеното кривично дело и осуден, по жалба поднесена само од обвинетиот, овој суд истата ја укина и предметот го врати на првостепениот суд на повторно судење. При повторното судење, Основниот јавен обвинител, во текот на главниот претрес, пред завршниот збор извршил измена на обвинението со преквалификација на кривичното дело, така што со целосна промена на дејствијата на извршувањето и утврдената фактичка состојба, обвинетиот Л Б сега го обвинил за кривично дело „Неизвршување на судска одлука“ од чл. 377 ст.2 од КЗ, кое дело е потешко бидејќи за него е предвидена парична казна или казна затвор до три години.

Првостепениот суд спротивно на чл. 395 од ЗКП го донел сега обжаленото решение со кое спрема обвинетиот Б Лизрекол алтернативна мерка - судска опомена за кривично дело „Неизвршување на судска одлука“ по чл. 377 ст.2 од КЗ, на кој начин го повредил материјалното право на штета на обвинетиот и сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП, или повреда на начелото на забрана - *reformatio in peius* во смисла на чл 395 од ЗКП.

Со оглед на тоа што кривичното дело „Неизвршување судска одлука“ е потешко дело за кое е предвидена потешка казна во однос на кривичното дело „Повреда на правото од социјално осигорување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ за кое Основниот јавен обвинител го започнал гонењето против Л Б, сторената повреда претставува повреда од апсолутен карактер, што ја доведува во прашање законитоста на обжаленото решение од кои причини следуваше по повод жалбата изјавена од обвинетиот, и по службена должност, овој суд да го укине решението и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и врз основа на тоа да донесе на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, почитувајќи ги одредбите од законот, правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 411 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.142/09» од 30.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.591/10.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.142/09» од 30.04.2010 година под ст. I од изреката, обвинетите «Љ. П.» и С. Р. двајцата од «Н.» согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, ги ослободил од обвинение да стоприле кривично дело и тоа обвинетиот Љ. П. “Предизвикување општа опасност” од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл.23 од КЗ, а обвинетиот С. Р. да сторил кривично дело “Предизвикување општа опасност” од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл. 24 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат.

Со истата пресуда под ст. II од изреката обвинетите А.А. и Е. И. ги огласил за виновни и тоа: А. А. за продолжено кривично дело “Предизвикување општа опасност” од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1, в.в. со чл.19 и чл.45 од КЗ, а Е. И. “Предизвикување општа опасност” од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл.24 од КЗ. За кривични дела го осудил обвинетиот А. А. на казна затвор во траење од 15 месеци, а обвинетиот Е. И. на казна затвор во траење од 3 месеци. Ги задолжил двајцата обвинети да платат солидарно 118.340,00 денари, а оштетените “Еуропетрол МТ” Доо на име штета и кривични трошоци сума во вкупен износ од 43.130,00 денари. Обвинетите ги задолжил да

платат износ од 3.500,00 денари за денгуба за сведоци и по 2.000,00 денари секој од нив како паушални трошоци.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда во ослободителниот дел од истата сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) од причина што првостепената пресуда во тој дел е нејасна, контрадикторна на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата за утврдените решителни фкати не произлегуваат од содржината на доказите изведени во текот на постапката.

Ценејки ги изведените докази првостепениот суд прифатил дека не се докажало дека обвинетите Љ. П. и С. Р. ги сториле кривичните дела што им се ставаат на товар на начин опишан во изреката на првостепената пресуда, поради што истите ги ослободил од обвинение согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП. Единствен доказ во прилог на обвинението за Љ. го ценел исказот на сведокот Ј. Ј.дека Љ. бил спомнат од обвинетиот А. поврзан со дејствијата што требало да ги изврши, но само како име Љ., па прифатил дека станува збор само за сомневање, а не сигурен доказ за негово поврзување со кривично правниот настан како потикнувач.

Меѓутоа, при донесувањето на една ваква одлука по наоѓање на овој суд првостепениот суд во недоволна мера ги ценел изведените докази, посебно изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката од кои произлегува дека обвинетиот Љ. бил вмешан во извршувањето на предметното кривичното дело како потикнувач, а Сашко како помагач. Имено, врската помеѓу обвинетиот Љ. и оштетениот произлегува од изведените писмени докази за јавна набавка на Министерството за труд и социјална политика, од каде се утврдува дека во тендерската постапка за набавка на масло за горење 200.000 литри ЕЛ1 во текот на 2009 година, учествувале двете фирми, “Еуро петрол“ на оштетениот Т. М. и обвинетиот Љ. П. преку фирмата „Алма Комерц“ од Н.. Со првостепената одлука за најполоволен купувач бил избран “Еуро петрол“, сопственост на оштетениот М. Т. од с. К.. Дека обвинетиот Љ. имал мотив да се јави како потикнувач во извршувањето на предметното дело произлегува од изјавата на оштетениот дадена пред првостепениот суд. Незадоволен од ваквиот избор, додека траела жалбената постапка, сега обвинетиот Љ. П., му зе заканувал на М. Т. инсистирајќи од него да се откаже од тендерот за да тој го добие истиот. Во таа смисла оштетениот како сопственик на бензинската пумпа на која што е извршено кривичното дело, појаснил пред првостепениот суд дека му се јавил обвинетиот Љ., при што го советува да се откаже од тендерот појнаснувајќи му дека му било договорено тој да го добие, потоа почнал и да му се заканува дека ќе му ја запали бензинската ако не се откаже од тендерот, а воедно му оставил примерок од изјава за откажување барајќи од него да ја потпише. Исказот на овој сведок го потврдува и сведокот Л. М. сосема идентично прецизно опишувајќи дека тој ден

видел кога обвинетиот Љ. дошол на бензинската со два ципа и уште четири билдери како обезбедување, извадил еден лист напишан на рака и му го подал на Т. велејќи му да потпише дека се откажува од тендерската постапка. Покасно по телефон се јавувал заканувајќи се дека ќе го снајде лошо доколку не се откаже од тендерот. Сите овие докази наведуваат на фактот дека обвинетиот Љ. го искористил познанството со останатите обвинети за да ги поттикне да превземат дејствија на бензинската пумпа како реализација на законите

Изјавата на оштетениот Т. ја потврдува сведокот К. А. кој како негов близок пријател бил сведок на законите што обвинетиот Љ. му ги упатувал на оштетениот, притоа појаснил дека слушал на телефонот закани по семејството на оштетениот. Законите биле од непознати гласови и непознати броеви. Сето ова упатува на заклучок дека обвинетиот Љ. имал причина поради односи во бизнисот со оштетениот, да превзема дел од дејствија околу пронаоѓање на лица кои ќе му се закануваат, а меѓу кои согласно изведените докази произлегува дека се и обвинетите С., А. и И. Неспорно од изведените докази во текот на постапката е дека на ден 08.03.2009 година обвинетиот А. бил на местото на настанот заедно со сведокот Ј., кој сведок кажал дека обвинетиот А. му објаснил дека треба да запали една цистерна на бензинската на оштетениот, а за кое нешто го ангажирал Љ ветувајќи му дека ќе му даде 150 евра за завршената работа.

Делот од обвинетието за обвинетиот Р.С. да му помогнал на обвинетиот А. А. во извршување на кривичното дело со тоа што го ангажирал за определен износ да подметне пожар на бензинската пумпа, му давал упатства и средства за сторување на делото, произлегува од изведените докази во текот на постапката меѓу кои и исказот на Сашко даден во негова одбрана кога потврдил дека ден пред критичниот настан бил со обвинетиот А. на бензинската пумпа Еуропетрол во с. К. сопственост на М.Т., појаснувајќи дека фатил на спортска па заедно шетале и прославувале. Обвинетиот кажал дека бил под дејство на алкохол и не можел да се сети каде точно биле, но сето тоа со намера да ја избегне одговорноста за делото што му се става на товар. Самиот факт што ден пред настанот бил со А. на пумпата укажува дека биле со цел да му покаже каде треба да ги преземе дејствијата за кривичното дело по чл.288 од КЗ за кое сега се обвинува.

Од сето погоре изнесено по наоѓање на овој суд во ослободителниот дел од пресудата, првостепениот суд погрешно ги ценел изведените докази во текот на постапката поради што утврдената фактичка состојба е спротивна на содржината на изведените докази и изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката, поради што се доведува под сомневање и правилната примена на материјалното право во тој дел за обвинетите П.Љ. и Р. С..

По однос на осудителниот дел во обжалената пресуда основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст). Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива со тоа што во неа не е наведено местото на сторувањето на делото за кое се огласени за виновни, каде се извршени дејствијата од страна на обвинетите А. А. и Е. И., на чија бензинска пумпа и со овие дејствија

кому му е нанесена штетата, иако во обвинението овие факти изрично се наведени. Имајќи во предвид дека во изреката на обжалената пресуда треба да биде точно наведено времето, местото и начинот на извршување на кривичното дело, ваквиот недостаток на утврдување на местото на извршување на кривичното дело ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од сето погоре изнесено поради наведената суштествена повреда на одредите од кривичната постапка во осудителниот и ослободителниот дел во обжалената пресуда и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба во ослободителниот дел од пресудата, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине во целост и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да ги распраша повторно сведоците ценејќи ги истите секој посебно и во една целина, па врз основа на тоа со сигурност да утврди дали во дејствијата на обвинетите кои сега се ослободени од обвинението се содржани елементите на битијата на кривичните дела што им се ставаат на товар. Притоа посебно да го има во предвид фактот дека од изведените докази во текот на постапката не може да се утврди која би била користа или мотивот на обвинетите Александар и Игор во извршување на делото што им се ставаат на товар, ако не постои поттикнување од обвинетиот Љ. кој имал мотив и помагање од обвинетиот С. кој го ангажирал Александар да за одредена сума пари го изврши делото. Првостепениот суд да ги има во предвид и приложените листинзи од обавените телефонски разговори помеѓу сите обвинети кои пред и во критичниот период биле зачестени. При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на Основниот јавен обвинител кои се однесуваат на одредбите од чл.37 ст.1 од КЗ, што се однесуваат за пресметувањето на времето поминато во притвор за сторителот на кривичното дело при издржувањето на казната.

Имајќи го во предвид фактот дека обвинетиот А.А. обжалената пресуда ја примил на ден 24.06.2010 година, а кое нешто се утврдува од повратницата за примена пресуда на негово име, а жалба преку неговиот бранител, адвокатот М. М. изјавил на ден 13.07.2010 година, што значи по протекот на законскиот рок од 15 дена, следуваše овој суд жалбата на обвинетиот А. А. согласно чл.399 од ЗКП (пречистен текст), да ја отфрли како ненавремена.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

20.= Решение на Основен суд-Радовиш К.бр.126/11 од 15.06.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.498/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение К.бр.126/11 од 15.06.2011 год. го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр.71/11 на ден 15.06.2011 год. од Основното јавно обвинителство од Радовиш,

поднесен против В. С. од Р. и Д. М. од Р., за кривично дело “Одземање на моторно возило“ по чл.242 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ, согласно чл.450 в.в. чл.284 т.1 од ЗКП - пречистен текст, бидејќи делото што е предмет на обвинението не е кривично дело. Трошоците на постапката одлучил да паднат на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжаленото решение е нејасно и неразбирливо и противречно само на себе, а причините поради кои е донесено ваквото решение се наполно нејасни и противречни.

По оцена на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см³, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

Поради изнесените причини следувааше да се жалбата уважи, решението укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има предвид горе наведеното укажување и да постапи - спроведе постапка по поднесениот обвинителен предлог, против обвинетите за кривичното дело “Одземање на моторно возило од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, како би можел по изведување и анализа и оцена на изведените докази да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

21.=Решение на Основен суд-Радовиш К.бр.126/11 од 15.06.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.498/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение К.бр.126/11 од 15.06.2011 год. го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр.71/11 на ден 15.06.2011 год. од Основното јавно обвинителство од Радовиш, поднесен против В. С. од Р. и Д. М. од Р., за кривично дело “Одземање

на моторно возило“ по чл.242 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ, согласно чл.450 в.в. чл.284 т.1 од ЗКП - пречистен текст, бидејќи делото што е предмет на обвинението не е кривичо дело. Трошоците на постапката одлучил да паднат на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжаленото решение е нејасно и неразбирливо и противречно само на себе, а причините поради кои е донесено ваквото решение се наполно нејасни и противречни.

По оцена на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см³, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

Поради изнесените причини следувааше да се жалбата уважи, решението укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има предвид горе наведеното укажување и да постапи - спроведе постапка по поднесениот обвинителен предлог, против обвинетите за кривичното дело “Одземање на моторно возило од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, како би можел по изведување и анализа и оцена на изведените докази да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 79/11од 08.06.2011 година во ст.2 од изреката по однос на обвинетото правно лице ДПТУ„Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К , - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.499/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Т П го огласил за виновен за сторено кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ за кое го осудил со парична казна и му утврдил 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба, во вкупна денарска противвредност од 18.420,00 денари. Воедно го задолжил да ги надомести трошоците во постапката во износ

од 3.000,00 денари. Со истата пресуда обвинетото правно лице ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К со седиште со Л, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ по чл. 380 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажува дека обвинетото правно лице го сторило делото за кое се обвинува и трошоците во постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Во ст.3 од изреката, обвинетиот Д Ч врз основа на чл. 368 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело согласно законот. трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

од следните причини

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот Т П за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд извел доволно докази во текот на постапката кои правилно ги ценел и врз основа на тоа ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, кои што се од значење за постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот Т П. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето за постоењето на кривичното дело и одговорноста на обвинетиот Т П за преземените дејствија, протизлегуваат од содржината на изведените докази, истите се јасни, аргументирани, што ја прави пресудата разбирлива и на законот заснована.

Фактичката состојба во осудителниот дел од пресудата е правилно и целосно утврдена. Така, неспорно првостепениот суд утврдил дека критичниот ден на 11.08.2010 година обвинетиот Т П како одговорно лице на ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ с. Л во постапката за јавна набавка на посебен линиски превоз на ученици за учебната 2010-2011 година, знаејќи дека е неистинита како доказ за сопственост на мал автобус марка „Р М“ употребил препис од сообраќајна дозвола бр. 15496 заведена под УЗП бр. 3447/10 од 06.08.2010 година кај нотарот Д Ч од Р, иако возилото било отугено од правното лице со договор за купопродажба на моторно возило УЗП 3423/10 од 05.08.2010 година, кај истиот нотар.

Вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновал на сите изведени вербални и материјални докази во текот на постапката, од кои неспорно произлегува дека обвинетиот учествувал во јавната набавка на посебен линиски превоз на ученици во СОУ „К С“ од Р со предметното возило и во понудата доставил и фотокопија од сообраќајна дозвола од тоа возило, иако истото веќе било оттугено, односно продадено со договор за купопродажба на лицето В И.

Овој суд ги имаше во предвид наводите во жалбата на обвинетиот дека погрешна е констатацијата на првостепениот суд за вината на обвинетиот, бидејќи сообраќајната дозвола се уште имала важност од причини што договорот за купопродажба се уште не бил реализиран, немало стекнато сопственост кај купувачот без предавање на предметот.

Обвинетиот го склучил во име на правното лице договорот за купопродажба на возилото, а фактот дека истото се уште не било предадено во владение на сопственикот - купувачот, не значи дека возилото ќе остане во сопственост на правното лице. Впрочем, неспорно од изведените докзи се утврдува дека од комисијата за јавни набавки при СОУ „К С“ било донесено решение дека на правното лице ДООЕЛ „Ч“ му се доделува релацијата за превоз на ученици бр.15 Р - с. В и обратно, кое што било испратено до обвинетото правно и одговорно лице на ден 30.08.2010 година, а истото од нив било примено на 07.09.2010 година, меѓутоа обвинетиот Т Пво меѓувреме веќе го реализирал договорот и го одјавил возилото од име на правното лице и ги вратил регистарските табли од истото до надлежните органи при ПС Р.

Од овие причини, правилна е констатацијата на првостепениот суд дека обвинетиот Т П со самиот факт што фотокопијата од сообраќајната дозвола бр. 14596 заверено кај нотар го употребил во правниот сообраќај како доказ, иако знаел дека е со неистинита содржина, бидејќи во моментот веќе бил склучен договор за купопродажба со лицето В И, на кој договор обвинетиот Т П е потпишан како управител на правното лице ДООЕЛ „Ч“, истиот го сторил кривичното дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ. Од овие причини, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога ја донел обжалената пресуда.

За стореното кривично дело обвинетиот го осудил со парична казна при што му утврдил 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за една дневна глоба или вкупна денарска противвредност од 18.420,00 денари. При определувањето на видот и висината на казната, судот ги имал во предвид сите олеснувачки и отежнувачки околности, согласно чл. 39 од КЗ, па по наоѓање на овој суд определената казна е правилна и адекватна на тежината на стореното кривично дело и степенот на одговорноста кај обвинетиот, така што може да се очекува дека со неа ќе се потигнат целите на казнувањето, во смисла на чл. 32 од КЗ; како на планот на специјалната, така и на планот на генералната превенција. Наводите во жалбата на обвинетиот за евентуално преиначување на пресудата по однос на одлуката за казната, со изрекување на условна осуда по наоѓање на овој суд се неосновани, бидејќи за овој суд не постојат такви олеснувачки околности кои што укажуваат на тоа дека со предупредување со закана со казна ќе се постигнат целите на казнувањето.

Што се однесува до жалбата од Основниот јавен обвинител од Радовиш, овој суд најде дека истата е делумно основана.

Истакнатите жалбени наводи од Основниот јавен обвинител по однос на ослободителниот дел од пресудата за обвинетиот Д Ч, по наоѓање на овој суд се неосновани. Обжалената пресуда во ослободителниот дел за обвинетиот Д Ч е јасна и разбирлива. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како нотар постапил во согласност со чл. 26 и чл. 60 од Законот за нотаријат. Неговото дејствие се состои во заверка на препис или фотокопија на исправа, што значи само дека со неговата заверка потврдува дека фотокопието на исправата е идентично со изворникот - оригиналот, откако ги споредува. Од страна на

нотарот при заверка на фотокопии не се бара од странката да дава објаснување за која намена се бара заверката на фотокопието. Од тука, неспорно е дека со преземените дејствија обвинетиот немал никаква намера да прибави некаква корист за друг, или да му нанесе штета на друг. Фактот што претходниот ден обвинетиот како нотар составил договор за купопродажба за предметното возило не ја доведува под сомневање неговата намера, бидејќи заверката на фотокопието со оригиналот на сообраќајната дозвола од тоа возило, обвинетиот Т можел да го изврши и кај друг нотар, кој што не би знаел дека е склучен договор за купопродажба, затоа што истата е извршена во согласност со Законот за нотаријат.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на погрешно утврдена фактичка состојба за правното лице ДПТУ „Ч“ с. Лво ослободителниот дел од пресудата под т.2, дека не се докажало дека истото го сторило кривичното дело за кое се обвинува. По наоѓање на овој суд, погрешен е ставот на првостепениот суд дека од описот на сторените или пропуштените дејствија за кривичното дело од диспозитивот на обвинението не може да се утврди кои дејствија се превземени од правното лице со кои би се оствариле елементите на битието на кривичното дело што му се става на товар.

Согласно даденото обвинение произлегува дека обвинетото правно лице во постапката на јавна набавка на посебен линиски превоз на ученици на СОУ „К С“ од Р за учебната 2010 - 2011 година учествувало како понудувач . Од тука јасно произлегува дека ги превзело дејствијата на предметното кривично дело. Во конкретниот случај токму правното лице се јавува како понудувач во јавната набавка и како доказ во негова сопственост употребил препис од сообраќајна дозвола на наведеното возило кое што е со неvistинита содржина. Факт е дека обвинетиот Т П како управител на друштвото е единствено одговорен за законитото работење на друштвото а со тоа и на употребата на исправата со лажна содржина во јавната набавка. Меѓутоа, неспорно е дека сите дејствија тој како управител ги превземал во име и за сметка на обвинетото правно лице, односно правното лице сите дејствија ги врши преку одговорното лице - управителот. Во конкретниот случај обвинетиот Т П со наведените дејствија во изреката на пресудата постапувал во име и за сметка на правното лице чии што управител е тој, односно неговата намера била да се прибави корист за обвинетото правно лице, кое што да успее да го добие тендерот за јавната набавка на посебен линиски превоз на учениците за учебната 2010 - 2011 година.

Од погоре наведеното по наоѓање на овој суд погрешно првостепениот суд ги ценел изведените докази во текот на постапката при одлучувањето дали постои вина кај обвинетото правно лице, а со тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право. Затоа следуваше пресудата да се укине само во ослободителниот дел за обвинетото правно лице ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К и предметот да се врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ке треба да изврши преоценка на доказите согласно наведените укажувања па имајќи во предвид дека одговорното лице постапува во име и за сметка на

правното лице да донесе правилна и на законот заснована одлука за постоењето вина кај обвинетото правно лице ДПТУ„Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К за кривичното дело по чл 380 од КЗ за кое е предвидена одговорност и за правното лице.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 401 и чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

23.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 116/11 од 06.09.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.591/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот М А од с. Л го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра, во денарска противвредност од 614,0 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари за кривичното дело од чл. 130 ст.1 од КЗ, која казна нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да му плати натужителот преку неговиот полномошник, адвокат ЈД од Р трошоци на постапката во износ од 15.850,00 денари, оштетениот - приватниот тужител за своето оштетно правно побарување го упатил на граѓански спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој преку неговиот бранител, адвокат Дивна Ефтимова од Радовиш поднел навремена жалба со која првостепената пресуда ја напаѓа поради суштествена повреда на постапката, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, погрешна примена на материјалното право и одлуката за трошоците по постапката аи предлага жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење или да се преиначи и обвинетиот да биде ослободен од обвинение. Бара трошоци за состав на жалба.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ја разгледа поднесената жалба, пресудата и списите во предметот, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(Пречистен текст), првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат со сигурност дека обвинетиот го сторил кривичното дело од чл. 130 ст.1 од КЗ.

Ниту еден од сослушаните сведетели на главниот претрес пред првостепениот суд не укажува на постоење на физички контакт меѓу обвинетиот и приватниот тужител критичната вечер, тоа единствено го кажува приватниот тужител сослушан како сведетел пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на

погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба наведува дека обвинетиот го закачил - удрил приватниот тужител во предлот на левото уво, и дека така настанала телесната повреда. Не е јасно дали првостепениот суд прифака физички контакт, односно физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител или пак само закачување со раката во пределот на левото уво, што само по себе не претставува физички напад.

Никој од сослушаните сведетели на главниот претрес не изјавил дека видел или пак забележал физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител - оштетениот.

Така, свидетелот В С изјавил дека Фикри излегол надвор со М, по што по кратко време Фикри со трчање влегол во обложувалницата, а М бил по него. Овој свидетел изјавил дека М го закачил Фикри за ушето, но од неговиот исказ не се утврдува физички напад, така што и тој самиот појаснува дека М не го удрил Фикри, само го закачил со раката по ушето.

Свидетелот Ж В изјавил дека не видел физички напад од обвинетиот по тужителот, ниту пак забележал некакви промени по лицето и по телото на Фикри. Свидетелот С С изјавил дека не слушнал внатре во обложувалницата некој да каже дека Фикри бил нападна од М, Ф и М нормално разговарале надвор од обложувалницата. Свидетелот С С изјавил дека не забележал никакво удирање од М према Ф, М не замавнал према Ф, туку сакал да го задрже Фикри да застане, да не влегува во обложувалницата за да го праша за откупот на тутун. Исто така, свидетелот Т А, кој бил присутен во времето кога приватниот тужител отишол на лекар кај лекарската Е Г, изјавил дека по лицето и по главата на Фикри не забележал никакви надворешни повреди.

Во лекарското уверение на име на приватниот тужител Ф У, по обавениот здравствен преглед утре дента после кривично правниот настан, е наведено дека се забележува црвенило во пределот на левото уво и дека тужителот се жалел на болки во пределот на левото уво. Од лекарското уверение не се утврдува дали е пропишана некаква медицинска терапија за црвенилото на левото уше кај Фикри, бидејќи освен лекарското уверение во списите од предметот не постои друга медицинска документација за оштетениот. Останало неразјаснето прашањето на кој начин било можно да се предизвика црвенило во пределот на левото уше на Фикри, дали е тоа со физичко напаѓање или пак може и со закачување со раката без физички контакт, за што било потребно да се сослуша во својство на вешто лице лекарот што го издал лекарското уверение и дали може да се прифати црвенилото како телесна повреда.

Првостепениот суд прифатил дека кривично правниот настан се одвивал надвор од обложувалницата „В Х во с. К, а од содржината на приватната кривична тужба поднесена од Ф У од с. К се утврдува дека кривично правниот настан се случил во споменатата обложувалницата, а од исказите на тужителот и оштетениот се утврдува дека настанот се случил надвор од обложувалницата. При ваква состојба на работите, останува нејасно каде точно се случил кривично правниот настан.

Поради сторената суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка и непотполна и нејасно утврдена фактичка состојба,

овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД СВЕТИ НИКОЛЕ

1.=Пресуда на Основен суд Свети Николе, К.бр.66/10 од 24.01.2011 година, во став 1 од изреката - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.156/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.66/10 од 24.01.2011 година обвинетиот О. С. го огласил за виоен да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот К. С. за кривично дело “Учество во тепачка“ од чл.132 ст.1 од КЗ за кој ги осудил и тоа првообвинетиот О. С. на казна затвор во траење од 30 дена, а второобвинетиот К. С. на парична казна од 20 дневни глоби која висината на една днена глоба ја одредил од 15 евра во денарска противвредност од 930 денари, а износот на паричната казна изнесува 18.600 денари. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат трошоци во постапката во износ од 8.500 денари, како и паушални трошоци на постапката во износ од 1.500 денари во рок од 15 дена сметао по правосилноста на пресудата, како и ги задолжил обвинетите солидарно да платат на оштетениот Б. Р. процесни трошоци во износ од 19.130 денари. Согласно чл.101 од ЗКП оштетениот Б. Р. го упатил своето оштетно побарување да го оствари во граѓанска парница.

Под ст.2 од пресудата обвинетиот Б. Р. согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување со опасно оружје се при тепачка или караница“ од чл.133 од КЗ, затоа што Основниот јавен обвинител се откажал од обвинението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, во став еден од изреката. Имено, изреката на пресудата во овој дел е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе и причините наведените во образложението по однос на кривично правниот настан, за кој обвинетиот О. се товари за кривично дело Тешка телесна повреда, од член 131 став 1 од КЗ, а второ обвинетиот К. за кривично дело Учество во тепачка, од член 132 став 1 од КЗ. За истиот настан било поднесен обвинителен предлог спрема трето обвинетиот Б. Р., за кривично дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“ од чл.133 од КЗ, за кое кривично дело согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП, првостепениот суд во став 2 од изреката го одбил обвинението.

Во изреката на нападнатата пресуда првостепениот суд навел дека обвинетиот О. со опишаните дејствија нанел на оштетениот Б. Тешка телесна повреда - скршеница на осмо и девето ребро без

дислокација, а од образложението на истата, првостепениот суд прифатил дека оштетениот имал задобиено покрај повреди на главата со нагмечување на градниот кош од левата страна со фрактура на 8 ребро со дислокација и напукнато 9 ребро со фисура-пукнатина и нагмечување на десно колено. Вака даденото мислење на вешто лице С. Д. специјалист хирург, да фрактурата на 8 ребро со дислокација прифатено е од првостепениот суд дека се работи за тешка телесна повреда. Останало нерасчистено прашањето дали ваквата повреда без дислокација, според таквиот даден карактер на повредата за што се терети обвинетиот О. С. со поднесениот обвинителен акт, доказите врз основа на кои таа е утврдена, има карактер на тешка телесна повреда, а со оглед на противречноста наведена во изреката и образложението на првостепената пресуда.

Од напред наведените околности под сериозно сомнение се доведува и утврдена фактичка состојба, поради што жалбениот навод на жалителот во однос на овој жалбен основ во став еден од изреката на првостепената пресуда, по наоѓање на овој суд, е основан. Имено првостепениот суд не изведувал доволно докази а врз основа на кое дошло до погрешна оценка на голем дел од изведените докази и поради тоа фактичката состојба утврдена од првостепениот суд во тој дел е нејасна, непотполна и неправилна. Неспорен е фактот дека критичниот ден на критичното место имало вербална расправија меѓу Б. и обвинетите О. С. и К. С. Од исказот на оштетениот Б. проилегува да критичниот ден се јавил на преглед кај својот матичен лекар доктор П. А. од С. Н., кај која отишол со својата брачна другарка. Од исказот на лекарот даден на записник пред првостепениот суд и лекарското уверение број 20-1590 издадено на име на оштетениот од 29.04.2010 година, биле нотирани повредите. Дека било вршено рендгенските снимки во болницата во С. Н., покрај другото дека покажувале скршеница на осмо и девето ребро, по што било издадено упат до специјалистички преглед во Ш. произлегува од ивештајот на лекар специјалист С. Д. даден на записник пред првостепениот суд. Во својот наод овој лекар наведува фрактура на 8 ребро со дислокација и напукнато 9 ребро со фисура-пукнатина, за која повреда на оштетениот била дадена терапија и предлог за мирување, а не е задржан на болничко лекување. Од исказите на распрашаните сведоци, овластените службени лица кои отишле на местото на настанот, не се пронајдени материјалните докази стапови - предмети со кои бил ударан оштетениот. Од одбраната на обвинетите дадена на записник пред првостепениот суд, а истакнато и со жалбените наводи на жалителот, произлегува дека претходно четири дена пред овој настан оштетениот Б. имал друг кривично правен настан со таткото на обвинетите за кој бил огласен за виновен за кривично дело Телесна повреда од член 130 став 1 од КЗ, за која бил осуден со правосилна пресуда на истиот основен суд. Овој суд смета дека за да се отстранат направените повреди, и со сигурност да се разјаснат противречносите наведени во изреката и прифатеното вештачење лекар специјалист С. Д. во образложението по однос на видот и карактерот на повредата на 8 и 9 ребро над оштетениот, неопходно е потребно да се изврши вештачење од страна на Институтот за судска медицина- С., од вешто лице од оваа област. Со

соодветна анализа на материјалните докази за ваквите повреди а по потреба и дополнителни прегледи би се утврдило карактерот на повредите на оштетениот на кој начин се предизвикани, дали според судско медицинската наука се повреди од тежок вид односно дали скрешница на 8-морebro без дислокација и напукнато 9-то ребро без дислокација е тешка телесна повреда.

Поради напред наведените повреди, под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на материјалниот закон во став еден од изреката спрема обвинетите О. и К. С., поради кои причини по наогање на овој суд, овие жалбени наводи се оценети како основани.

Од сите напред наведени причини следуваше првостепената пресуда да биде укината, и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното одлучување, првостепениот суд треба да нареди медицинско вештачење при Институтот за с. м. во С., при што од целокупната медицинска документација на име на оштетениот Б. Р., треба да се утврди видот и карактерот на истите дали е нанесена тешката телесна повреда или само телесна повреда, да се утврдат сите напред наведени околности од што можеле да настанат ваквите повреди. Потоа е потребно повторно да се изведуваат докази и се изврши преоценка на изведените докази, по потреба да се изврши соочување меѓу оштетениот и обвинетите, да се утврди кој и како превзел најпрво противправни дејствија на физичко напаѓање. Од како ќе се изведат сите напред наведени дејствија и утврдат докази, со тоа ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба со која со сигурност ќе може првостепениот суд да донесе законита и правилна одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.20/2010 од 23.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.215/11.

Основниот суд во Свети Николе обжалената пресуда К.бр.20/2010 од 23.02.2011 год. обвинетата И. Н. од С. Н. ја огласил за виновна за сторено кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која и утврдил парична казна од 24 дневни глоби, висината на една дневна глоба се одредува на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна е 14.800,00 денари, која нема да се изврши за време од една година доколку обвинетата во тој рок не стори ново кривично дело. И се наложува на обвинетата да ги исплати доспеаните обврски во износ од 57.000,00 денари и во иднина уредно да ја плаќа издршката додека за тоа постојат законски услови. Во спротивно ако во рок од една година по правосилноста на оваа пресуда не ги исполни ваквите обврски паричната казна ќе се изврши. Воедно ја задолжил обвинетата да плати трошоци на постапката сума во износ од 8.250,00 денари и пашални трошоци на постапката сума во износ од 1.500,00 денари, во рок од 15 дна по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во донесената пресуда се во значителна мера противречни и сами на себе и на изведените докази, а од следните причини:

Обележје на кривичното дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 од КЗ е со неплаќање на издршка да се сака да се одбегне давањето издршка. Тоа значи дека само со недавање издршка не се извршува делото, туку е потребно да се одбегнува извршувањето на обврската за издржување. Ако задолжениот - обвинетиот за давање издршка од објективни причини е во неможност да ја извршува својата обврска поради на пример болест и др. не го извршува кривичното дело. Во однос на вината потребна е директна умисла, што се состои во свест и саќање да се одбегне обврската за давање на издржување. Одбраната на обвинетата И. е дека таа не давала издршка за децата и покрај фактот што сакала да дава, бидејќи е работонеспособна поради болеста, а која болест кај нејзе е поткрепена со повеќе приложени и изведени докази во текот на главниот претрес, а кои се неправилно ценети од првостепениот суд.

Токму поради овие причини по оцена на овој суд првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се жалбата уважи и пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и преку повторно изведување на сите докази и нивна преоценка, особено во смисла на постоење на субјективниот елемент кај обвинетата, ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 127/10 од 02.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.217/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Д И од С Н согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението за кривично дело „Тешка кражба“ по чл. 236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ, затоа што не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е нејасна и

неразбирлива, противречна на содржината на изведените докази пред првостепениот суд, пресудата не содржи причини за решителни факти од кои се раководел првостепениот суд при донесувањето на ослободителната пресуда. Во изреката на пресудата се наведува дека обвинетиот Д се ослободува од обвинение поради недокажаност, а во образложението на пресудата првостепениот суд прифаќа дека од извршеното вештачење на МВР - Управа за криминалистичка техника С бр. СН-...., на трагите од папиларни линии фиксирани при увидот на лице место на парче скршено стакло од прозорецот на една од просториите од Ветеринарната Станица С Н, потекнуваат од дланка на десната рака од обвинетиот Д И.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, контрадикторна и неправилна, од една страна во образложението на пресудата при утврдување на фактичката состојба првостепениот суд го прифаќа вештачењето од Управата за криминалистичка техника при МВР С на трагите од папиларни линии, кои потекнувале од дланката на десната рака на обвинетиот, а од друга страна се наведува дека немало доволно докази од кои би се утврдила кривичната одговорност на обвинетиот Д. Точно е тоа дека во записникот за извршен увид на лице место од увидната екипа на МВР - ПС С Н од 05.09.2009 година, не е наведено каде и на кој предмет се најдени трагите од папиларни линии, не е наведено дека предметот е земен и даден на вештачење, но овие пропусти при изготвувањето на записник за увид на лице место каде е пропуштено да се наведе на кој предмет се пронајдени папиларните линии и дека парчето скршено стакло е однесено на вештачење при МВР Управа за криминалистичка техника - С, не ги доведува во прашање решителните факти кои произлегуваат од вештачењето на Управата за криминалистичка техника С - папиларните линии кои потекнуваат од дланката на десната рака на обвинетиот, кои треги од папиларни лилнии тој ги оставил при извршувањето на кривичното дело „Тепшка кражба“ од чл. 236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ.

Неосновано се наведува во изјавената жалба дека со сигурност не можело да се утврди од изведените докази каде точно е најдено скршеното парче стакло од каде се земени трагите на папиларни линии, внатре или надвор од просториите на Ветеринарната станица, бидејќи во вештачењето на МВР - Управа за криминалистичка техника С, јасно е наведено дека се работи за пронајдени траги од папиларни линии на парче стакло што било пронајдено на подот од просторот за прием на странки во Ветеринарната станица С Н, а не надвор од станицата. Вештачењето на папиларните линии е изготвено по барање на МВР ПС С Н, а не по издадена наредба од Истражен судија, но со тоа не се доведуваат под сомнение резултатите и заклучоците од спроведеното вештачење, кое вештачење е извршено од стручен орагн - Управа за криминалистичка техника С, а од списите во предметот поточно од записникот за увид на лице место, се утврдува дека за извршеното кривично дело и увидот што требало да се изврши на лице место, уредно е известен истражниот судија и јавниот обвинител, кои не дошле

при извршениот увид, присутни биле само овластените службени лица при ПС С Н и и претставници на оштетениот Г С, Г М и З К.

Овластените службени лица при ПС С Н постапиле согласно чл. 144 ст.1 од ЗКП, при земањето на отпечатоците од папиларни линии, во која законска одредба меѓу другото е предвидено дека во случај кога постои основи за сомневање дека е извршено кривично дело кое се гони по службена должност, МВР е должно да преземе потребни мерки, да се откријат и обезбедат трагите од кривичното дело и предметите што можат да послужат како доказ.

На фотографијата бр. 5 од погоре споменатата фотодокументација за кривично правниот настан, јасно се утврдува каде се најдени трагите од папиларни линии и тоа на парчето стакло од скршениот прозорец, најдено на подот во просторијата за прием на странки, при Ветеринарната станица С Н.

Поради горе наведените причини, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изректа.

4.=Пресудата на Основниот суд во Свети Николе, К.бр.24/11 од 7.04.2011 година,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.344/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.24/11 од 7.04.2011 година обвинетата В. И. од С. Н. ја огласил за виновна за кривични дела “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ и кривично дело “Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ од чл.301 ст.1 од КЗ за кои дела ја осудил на единствена парична казна од 51 дневна глоба, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 615,00 денари, така што износот на паричната казна изнесува 31.365,00 денари која казна обвинетата да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно обвинетата ја задолжил и со трошоци на постапката во износ од 22.470 денари, како и на име паушал да плати износ од 4.000 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот А. К. од С. Н. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 и ст.2 в.в.со чл.406 ст.3 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд не ја применил одредбата од чл.406 ст.3 од ЗКП во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања за да може со

сигурност да се утврди постоењето или непостоењето на одредени решителни факти, кое нешто е неопходно за расветлување на кривично-правниот настан. Поради напред наведеното изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои што се обвинува на начин како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда, меѓутоа по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд воопшто не произлегува од содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува.

Самиот факт што на службеното возило кое што го управувала обвинетата, при извршениот увид било констатирано траги од оштетување на предниот браник лоцирани по крајниот десен дел и по должина на десната страна од истиот, а во отсуство на други докази не претставува доволно сигурен доказ за да на истиот судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата. Ова од причини што обвинетата во своја одбрана наведува дека критичниот ден во критичниот период возилото воопшто го немала управувано и дека трагите од оштетување на возилото потекнуваат од удар во метална ограда, кој удар се случил два месеци пред овој кривично-правен настан, која одбрана во целост била потврдена од страна на сведоците К., Е. и И. Во прилог на горе наведеното е и самото тоа што вештите лица во своите наоди и мислења неможеле да се произнесат по однос на староста на фрагментите на боја, а вештото лице В. А. во дополнителниот наод и мислење наведува дека при извршениот стереомикроскопски преглед на примероци боја земени од желесната ограда било констатирано дека се со црна и метална обоеност. Во прилог на одбраната на обвинетата е и самиот факт што ниту еден од сослушаните сведоци како очевидци на овој кривично-правен настан категорично не тврдат дека токму обвинета В. била таа која што го упаравувала пмв кое што удрило во оштетениот, ниту пак категорично изјавуваат дека предметното пмв го управувала жена, како што прифатил првостепениот суд.

Со оглед на горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетата преку изведување и на други докази, а дури потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврдува фактите што се од важност за донесувањето на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и

оние што му одат во корист“.

Поради сите овие напред наведени причини неможе да се испитаниту правилната примена на КЗ па затоа следуаше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, повторно да ги повика и по детално распраша вештите лица В. А. и Д. А. заради отстранување на противречностите на кои се укажува со изјавената жалба, на кој начин би се отстраниле сомневањата на обвинетата изразени преку нејзиниот бранител по однос на извршените вештачења со нивните дополнувања, како и да изведува други докази од кои би можело со сигурност да се утврди решителниот факт дека токму обвинетата била таа која што критичниот период го управувала паничкото моторно возило кое удирло во велосипедот со мотор управуван од страна на оштетениот, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

5.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.31/11» од 16.05.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.443/11.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.31/11» од 16.05.2011 година, обвинетите «С. Ѓ.» и «М. С.» двајцата од «С. Н.» ги огласил за виновни за по едно кривично дело «Незаконит лов» по чл «чл.228 ст.2» од КЗ за кое ги осудил со парична казна при што им утврдил парична казна од по 20 дневни глоби во висина на една дневна глоба од 15 евра во денарска противвредност од 930,00 денари и износот на паричната казна изнесува од по 18.600,00 денари при што истовремено им изрекол алтернативна мерка - условна осуда при што утврдената парична казна нема да се изврши за време од една година доколку обвинетите во тој рок не сторат ново кривично дело. Ги задолжил обвинетите да платат паушални трошоци на постапката сума во износ од по 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Ги одзел предметите употребени за сторување на кривичното дело и тоа обвинетиот С. Ѓ. од Св.Н. му се одзема ловна пушка (Бокерица) марка ИЖ 27м со фабр.бр.012721059, калибар 12 мм, реденик со 9 патрони од кои 2 пп, 12 кал, 2-двојка, 3-четворка, 1 ламбро 34 гр. и 1 празна чаура, зелен ранец со вреќа и една рачна радиостаница Бронди и ловачки нож кафеана боја со кожна кафеана футрола. Од обвинетиот М. С. од Св.Н. му се одзема ловна пушка (Хачерлес) Монте Карло модел марка ЕФ-160ИЦ со фабрички број 32159, калибар 16, реденик од 27 патрони од кои 16 пп, 7(четворка), 3 (десетки) и 1 празен, маскиран ранец со две најлонски вреќи и рачна радио станица Бронди. Одземените предмети да се продадат и да се извести Агенцијата за

одземени предмети Скопје со доставување на еден примерок од оваа пресуда. По правосилноста на ова пресуда да се вратат на обвинетиот С. Ѓ. дозвола за оруѓе бр.73 и на М. С. дозвола за оружје бр. 114 затоа што не се предмет со кое е сторено кривичното дело.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд утврдил дека во отсуство на концесионер, заклучно после 05.07.2010 година ловот во ловиштето во с. Стањевци бр. 1 и 2 е забранет. Исто така утврдил дека двајцата обвинети со ловечки пушки и 3 ловечки кучиња на ден 30.01.2011 година, без дозвола за лов се движеле низ ловиштето бр.1 Стањевци и Сопот кои преставуваат дел од забранетото за лов ловиште. Со себе носеле ловечки пушки, реденици за патрони и патрони. Истите од страна на оластените службени лица на лице место биле откриени и заловени во с. Павлешенци.

Ваквата утврдена фактичка состојба не дава одговор на решителните факти дали обвинетите извршиле некое дејствие што преставува ловење на дивеч согласно одредбите од Законот за ловство.

Единствено утврдено од првостепениот суд е дека навистина обвинетите со ловечки пушки, опрема за лов и ловечки кучиња се движеле по ловни површини кои преставуваат забранети ловишта.

При повторното одлучување првостепениот суд, посебно да ги сослуша обвинетите на околностите на кој начин ги пренесувале ловните пушки при враќањето од лов во атар на с. Градиште, во смисол дали им биле во футроли, дали биле полни или празни пушките, ловните кучиња дали биле пуштени слободно да се движат додека се движеле обвинетите по забранетите ловишта, а нивната одбрана да ја провери и со распрашување на полицајците предложени во обвинението.

Првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, па откако ќе ги изведе и дејствијата на кој укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетите првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.126/10» од 27.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.448/11.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.126/10» од 27.04.2011 година, обвинетите «О. Г.» и «З.Д.» двајцата од «С. Н.» ги огласил за виновин да како соизвршители сториле кривично дело «Тешка телесна повреда» по чл «чл.131 ст.1 т.1» в.в. со чл. 22 од КЗ за кое кривично дело им изрекол алтернативна мерка условна осуда при што им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 1 година не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име трошоци на постапката 1.500,00 денари како и на име паушални трошоци по 2.000 денари. Обвинетите ги задолжил да платат на оштетениот А.Р. од С. Н. на име трошоци на постапката 32.292,00 денари, а за имотно правно побарување оштетениот го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата од обвинетите за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за проверување на одбраната на обвинетите и утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои се од значење за постоење на елементите на битието на кривичното дело кое им се става на товар на обвинетите. Наведените причини во образложението на пресудата од кое судот се раководел при одлучувањето немаат доволна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден обвинетите пред влезот на хотел «Овче Поле» по предходна расправија со оштетениот А. Р. од С. Н. физички го нападнале ударајќи го со клоци и тупаници при што му нанеле тешка телесна повреда скршеница на носната коска со репозиција. Утврдената фактичка состојба ја засновал на исказот на оштетениот кој што јасно, прецизно и во детали го опишал целиот тек на овој кривично правен настан. Првостепениот суд не ја прифатил одбраната на обвинетите дека оштетениот А.сам се повредил, ударајќи со главата, поточно со пределот на челото и носот по носот на обвинетиот Оливер.Ова од причина што станува збор за тешка телесна повреда со која што се задобил оштетениот А.и тоа три фактури на носната коска, која повреда според распрашаното вешто лице можел да ја добие само од многу јак удар. По мислење на првостепениот суд до колку оштетениот А. се самоповредил кога го удрил О., тоа требало да биде многу силен удар, од кој и Оливер би имал голема повреда а не само оток во пределот на носот со болна осетливост при допир, констатирано во лекарското уверение на име на Оливер..

Меѓутоа, ваквата утврдена фактичка состојба од страна на

првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Имајќи ја во предвид изјавата на вештото лице Д-р. Н.А. специјалист по ОРЛ која што дала објаснување по однос на видот, карактерот на задобиената телесна повреда и начинот која што оштетениот можел да ја добие, преизлегува дека ваква повреда може да биде задобиена со многу јак удар, со повеќе удари, а можно е да се здобие и доколку самиот повреден удрил со неговиот нос во друг предмет (како во случајот во главата на обвинетиот Оливер).

Заради проверување на одбраната на обвинетиот и одстранување на сите сомневања околу начинот на задобивањето на повредата кај оштетениот, а со тоа и утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан кој што се од значење за правилно одлучување и правилна примена на материјалното право следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да нареди да се изврши вештачење при Институтот за судска медицина во Скопје, како би можело со сигурност врз основа на постојните докази и изјавите на обвинетите и оштетениот, да се утврди на кој начин истиот ја задобил повредата окарактеризирана како тешка телесна повреда, односно дали истата може да биде задобиена од самоповредување кога го удрил обвинетиот Оливер имајќи ја во предвид повредата и со која О. се задобил со овој кривично правен настан од нанесениот удар. Воедно првостепениот суд повторно да го распраша оштетениот за начинот на кој се одвивал настанот имајќи ја во предвид изјавата на оштетениот кога појаснил дека “осетил удар со тупаница од левата страна во пределот на носот, кој удар сигурен е дека му го нанел обвинетиот З. Од ударот веднаш му се појавил оток на окото и му потекла крв од носот. Од болка клекнал, ги ставил рацете на лицето па осетил како двајцата обвинети продолжиле да го удараат по главата и целото тело“. Оштетениот повторно да појасни дали бил свесен и сигурен кој од обвинетите каде му нанел удари за да би донел правилна одлука по однос на тоа дали обвинетите во конкретниот случај дејствувале како соизвршители во извршувањето на кривичното дело Тешка телесна повреда или само еден од нив директно ја нанел тешката телесна повреда, а останатиот може евентуално да одговара во учество на тепачка. Тогаш со утврдување на сите решителни факти на правилно утврдена фактичка состојба да донесе правилна и на закон заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 105/2008 од 06.09.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.706/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр. 105/2008 од 06.09.2010 година, обвинетата В И од С Н ја огласил за виновна за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ од чл. 301 ст.1 од КЗ, за кои и утврдил единствена парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 30 евра, во денарска противвредност од 1.860,00 денари и ја осудил на парична казна во вкупен износ од 93.000,00 денари. Воедно обвинетата ја задолжил да плати трошоци во постапката износ од 22.470,00 денари, како и на име паушал износ од 4.000,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Оштетениот А К од С Н за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетата В критичниот ден, место и време, управувајќи со патничкото моторно возило „Ц К“ со рег.бр. СКИС, постапила спротивно на чл. 25 ст.1 од ЗБСП кога започнала дејствие - пристигнување на велосипед со мотор, управуван од страна на оштетениот А, кој се движел по десната страна на улицата према центарот на градот, без претходно да се увери дека тоа може да го направи без опасност за другите учесници во сообраќајот, од небрежност, со предниот десен дел од своето возило удрила во задниот лев дел на велосипедот со мотор и притоа го соборила на асвалтот, од кое нешто оштетениот се здобил со телесни повреди - нагмечување и огреботини на десното колено, а обвинетата иако со своето возило го повредила оштетениот, сепак не застанала и не му пружила помош на оштетениот, напротив истата го напуштила местото и се упатила во непознат правец.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд извел доволно докази во прилог на утврдувањето на решителниот факт, дали фрагментите на боја подигнати од задниот лев дел од велосипедот со мотор кој го управувал оштетениот се совпаѓаат со фрагменти на боја од возилото на обвинетата, притоа занемарувајќи го доприносот на оштетениот за случувањето на оваа сообраќајна незгода, така што во

конкретниот случај првостепениот суд за случената сообраќајна незгода утврдил исклучиво вина на страната на обвинетата.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а притоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, на мислење е овој суд дека утврдената фактичка состојба во овој дел е погрешно и нецелосна, од причини што доколку првостепениот суд внимателно ги анализираше и ценел изведените докази, пред се извршеното сообраќајно вештачење од страна на Бирото за судски вештачења С, како и останатите материјални и вербални докази, првостепениот суд би можел да утврди една сосем поинаква фактичка состојба. Имено, првостепениот суд не го имал во предвид фактот дека зафаќањето на околу 1,9 метри од десниот раб на коловозот од страна на велосипедот со мотор, управуван од страна на оштетениот е во причинска врска со случената сообраќајна незгода, а кое нешто е констатирано и во изготвеното писмено вештачење од страна на вештите лица при Бирото за судски вештачења С, според кое „возачот на велосипедот со помошен мотор, не го управувал истиот согласно позитивните прописи поблиску до десниот раб на коловозот, односно на растојание од најмалку 1 метар од работ. Вака неадекватно управуван велосипед со помошен мотор, претставува опасна подвижна препрека“.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на фактот дека оштетениот преземал дејствие кое не е дозволено и е во спротивност со сообраќајните прописи и правила, во конкретниот случај не може да се прифати стојалиштето на првостепениот суд дека случената сообраќајна незгода е исклучиво настаната по вина на обвинетата. Сето ова уште повеќе и поради фактот што имајќи во предвид дека ширината на десната половина од коловозот е во должина од 3,55 метри, а ширината на патничкото моторно возило „Ц К од 1,65 метри, како и безбедното странично растојание при претстигнувањето од околу 1,00 метар, јасно произлегува дека за да обвинетата го изврши безбедно дејствието на претстигнување, истата би требало да навлезе на левата половина од коловозот за околу 1,00 метар. Сето ова јасно упатува на заклучок дека оштетениот иако бил должен да се движи што поблиску до десниот раб на коловозот и тоа мошне внимателно на начин на кој не би го попречувал сообраќајот на возилата, во конкретниот случај тоа не го сторил, а со кое нешто и допринел за случување на предметната сообраќајна незгода.

Со оглед на горе наведеното, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид и жалбените наводи во овој дел, изјавени од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, во која утврдил за оваа сообраќајна незгода вина исклучиво на страната на обвинетата, а не и допринос на оштетениот, а кое нешто е од релевантно значење при донесувањето на одлуката за кривичната санкција, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предид укажувањата од страна на овој суд, со тоа

што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.72/2010 од 18.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.709/10.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.72/2010 од 18.10.2010 год. обвинетиот Т. К. од Р. го огласил за виновен за продолжено кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое му утврдил 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 40 евра во денарска противвредност од 2.480,00 денари, па го осудил на парична казна во износ од 124.000,00 денари. Воедно обвинетиот го задолжил да плати трошоци на постапката износ од 3.970,00 денари, како и паушал во износ од 3.000,00 денари. Обвинетиот Т. К. го задолжил на оштетената С. З. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 2.000,00 денари, на оштетениот Р. А. од С. Н. да му плати имотно-правно барање износ од 6.000,00 денари, на оштетената А. К. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 6.000,00 денари, на оштетената З. С. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 3.000,00 денари, а на оштетениот В. Д. од С. Н. да му плати имотно-правно барање од 6.500,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.8 в.в. со т.11 од истиот член од ЗКП, кои повреди се од апсолутен карактер и на кои овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП. Сторените суштествени повреди се состојат во тоа што првостепената пресуда се заснива на доказ, врз основа на кој, според одредбите од ЗКП истата не може да се заснива, а кое нешто исто така пресудата ја прави нејасна и неразбирлива.

Имено, од изведените докази првостепениот суд`прифатил за докажано дека обвинетиот Т. К. од Р. во повеќе наврати користејќи исти прилики - стари лица од периферијата на градот, од оштетените со лажно прикажување на факти дека им е роднина кум - кумашин ги довел во заблуда со намера за себе да прибави противправна имотна корист и таква прибавил.

Од исказите на оштетените првостепениот суд правилно утврдил дека од истите со лажно прикажување на факти им се одземени парични средства , а дека сето ова го сторил обвинетиот Т. К., првостепениот суд овој решителен факт го утврдил единствено од Записниците за идентификација - препознавање на лица.

Имајќи во предвид дека Записниците за идентификација - препознавање на лица се составени во полициска постапка, а притоа ваквото препознавање на обвинетиот Т. К. од страна на оштетените е извршено без наредба на истражен судија и без присуство на истражен судија при препознавањето, по наоѓање на овој суд вака извршеното препознавање на обвинетиот од страна на оштетените, а констатирано на записник, е спротивно на процесните норми на ЗКП и како такво, истото не може и не претставува мериторен доказ од кој би можело да се утврдат релевантни факти и врз основа на кој може да се заснова одлука на судот.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека препознавањето претставува процесно дејствие, а неговата процесна форма е регулирана со одредбите од ЗКП, кои одредби во конкретниот случај не се применети, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги отстрани претходно наведените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка, да го повика и распита обвинетиот на сите околности во врска со обвинението што му се става на товар, бидејќи во конкретниот случај се јавува потреба од негово нужно присуство на главен претрес, по потреба да се изврши и соочување помеѓу обвинетиот и оштетените, а воедно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, секој поединечно и сите заедно, како и одбраната на обвинетиот, за да може да утврди една правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од страна на Основниот јавен обвинител од Свети Николе првостепената пресуда се побива само по однос на одлуката за казната, а притоа овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во конкретниот случај жалбата изјавена од Оновниот јавен обвинител од Свети Николе е беспредметна.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

9.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.68/10» од 20.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.712/10.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.68/10» од 20.10.2010 година, обвинетиот «Д. Ј.» од С. Н. согласно чл. 342 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“ од 215 ст.1, в.в. со чл. 54 ст.2 од ЗИД на КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Трошоците на постапка во вкупен износ од 12.456 денари

одлучил да паднат на товар на судскиот буџет, а привремено одземената наркотична дрога марихуана од 0,2 грама е одземена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа потрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес, а посебно од изказите на службените лица сослушани во својство на сведоци - Б. С. и Ј. С., првостепениот суд прифатил за утврдено дека критичниот ден, време и место обвинетиот Д. и сведокот Д. К. си размениле нешто, а понатаму првостепениот суд од изведените докази прифаќа дека тоа било марихуана во количина од 0,2 грама. Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека првостепениот суд како предмет на размената ја споменува само марихуаната од 0,2 гр. која обвинетиот Душан му ја дал на сведокот Д. К. без притоа да утврди или појасни што е тоа, што сведокот Д. му го дал на обвинетиот Д. при размената, за да за возврат ја добие наркотичната дрога марихуана од 0,2 грама завиткана во парче хартија.

Исто така, иако од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил дека во конкретниот случај дошло до размена помеѓу обвинетиот и сведокот Д., сепак по наоѓање на првостепениот суд од изведените докази не се докажало дека обвинетиот Д. Ј. му ја продал наркотичната дрога -марихуана на сведокот Д. за пари и тоа за 100 денари, поради кое нешто и првостепенкот суд го ослободил од обвинение дека го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен заклучок кога утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Согласно чл. 215 ст.1 од КЗ, ова кривично дело го чини “Тој што неовластено произведува, преработува или нуди на продажба или заради продажба купува, држи или пренесува или посредува во продажба или купување или на друг начин неовластено пушта во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“. Имајќи ја во предвид погоре цитираната законска одредба не постои сомневање за овој суд дека, како друг начин

на пуштање во промет на психотропни супстанции наркотични дроги се подразбира било кој друг начин освен продажбата, па меѓу другото не само размената туку и позајмувањето, поклонувањето, подметнувањето како и самото пренесување на овие дроги и психотропни супстанции.

На погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека од изведените докази не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари, поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена, како и да ги има во предвид укажувањата од страна на овој суд за да може да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

10.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.3/10» од 10.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.97/11

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.3/10» од 10.12.2010 година, обвинетиот «Д. К.» од «С. Н.» го огласил за виновен за кривични дела сторени во стек и тоа: «Телесна повреда» по «чл.130 ст.1» од КЗ и кривично дело «Навреда» од чл.173 ст.1 од КЗ, за кои го осудил на единствена парична казна од 45 дневни глоби, висината на една глоба ја одредил на 10 евра во вкупна денарска противвредност 27.900,00 денари која казна обвинетиот да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно обвинетиот го задолжил на приватните тужители Н. А. и Н. И. двајцата од С. Н. да им ги плати трошоците на постапката во вкупен износ од 26.724,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот го задолжил да плати износ од 10.660,00 денари за награда на застапување на бранителот по службена должност С. С. адвокат од Св.Н. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените А. и И. Н. за остварување на имотно правното барање ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, од изведените докази првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот критичниот ден на место и време во стек сторил две кривични дела и тоа кривично дело «Телесна повреда» од чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Н.А. и кривично дело «Навреда» од чл. 173 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Н. И. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение од причини што истата се заснова само на исказите на

приватните тужители како и на исказите на сведоците предложени од страна на приватните тужители, без притоа да се сослуша обвинетиот и да се има во предвид неговата одбрана во врска со кривичните дела за кои се товари.

Имено, првостепениот суд обжалената пресуда ја донел во отсуство на обвинетиот согласно чл.454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст), неосновано прифаќајќи дека во конкретниот случај биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство и неосновано прифаќајќи дека неговото присуство не било нужно.

Конкретно, согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст) е предвидено дека: “Ако обвинетиот не дојде на главен претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот поради промена на адресата или престојалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно“.

Имајќи ја во предвид погоре цитирната законска одредба јасно произлегува дека во конкретниот случај не биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот воопшто не бил уредно поканет на закажаниот главен претрес, а од друга страна самиот факт што поканата на обвинетиот не можела да му се врачи поради тоа што обвинетиот не пријавил до судот промена на адресата или престојувалиштето, во конкретниот случај не значи дека биле исполнети законските услови за судење во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот воопшто и не знаел дека против него е поведена кривична постапка, така што истиот и немал законска обврска да ја пријави промената на адресата или престојувалиштето до судот.

Имајќи го во предвид погоре наведеното, во конкретниот случај првостепениот суд неосновано прифатил дека биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да го повика и сослуша обвинетиот бидејќи за утврдување на правилна и потполна фактичка состојба неминовно се јавува потреба од присуство на обвинетиот на главен претрес, имајќи ги во предвид кривичните дела за кои се товари, обемот на доказниот материјал како околностите под кои се случил овој кривично правен настан за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.44/2011 од 29.06.2011 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.562/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.44/2011 од 29.06.2011 год. под ст. I обвинетиот С. П. с.М. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое му утврдил парична казна од 10 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 6.200,00 денари и за кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, за кое му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 12.400,00 денари, па согласно чл.44 од КЗ го осудува на единствена парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 18.600,00 денари. Обвинетиот Љ. П. с.М. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 12.400,00 денари, кои да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на приватниот тужител Л. Х. од с.М. трошоци на постапката сума во износ од 14.968,00 денари, а оштетениот Л. Х. од с.М. за имотно-правното побарување го упатува на спор. Под ст. II од пресудата обвинетиот Л. Х. од с.М. согласно чл.342 ст.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, затоа што не е докажано дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Оштетениот С. П. од с.М. за имотно-правното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП, и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил повреда суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП (пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што обжалената пресуда се заснова врз доказ врз кој според одредбите на ЗКП, не може да се заснова пресудата.

Во конкретниот случај од образложението на побиваната пресуда, произлегува дека првостепениот суд пресудата ја засновал на докази (службени белешки за собирање на информации од граѓани), кои во образложението на пресудата се насловени како службена документација на ПС С. Н., а врз основа на кои докази не може да се

заснова пресудата, па од тие причини следуваше овој суд по службена должност да ја укине пресудата.

Поради сторените суштествени повреди, кои се од апсолутен карактер, не може да се испита законитоста на обжалената пресуда, односно утврдената фактичка состојба и примената на материјалното право

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и тогаш првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 (пречистен текст) од ЗКП се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на Основен суд во Свети Николе К.бр. 69/11 од 12.07.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.563/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетите Б С и правното лице Друштво за проектирање и инженеринг „АГП“ ДООЕЛ С Н со седиште во С Н, согласно чл. 342 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле, обвинетиот Б С кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.1 од КЗ, а обвинетото правно лице „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 28-а ст.1 од КЗ, затоа што не се докажало дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат. При тоа одлучил привремено одземените возила од обвинетите сопственост на обвинетото правно лице, да му се вратат веднаш по правосилноста на пресудата. Трошоците во постапката ов износ од 600,00 денари да паднат на товар на буџетот на РМ, а оштетениот Р М застапувана преку државното правобранителство Ш за имотно правното побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбентие наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себе и на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата обвинетите ги ослободил од обвинение врз основана чл. 342 т.3 од ЗКП, бидејќи сметал дека не се докажало дека го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат. Во образложението на пресудата, првостепениот суд навел дека за постоење на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите потребна е умисла, свест за своето дело и воља за негово извршување. При тоа прифатил дека наведените дејствија превземени од страна на обвинетите не претставуваат умислено дејствие во кое се содржани елементите на битието на

кривичното дело што им се става на товар од чл. 225а од КЗ.

Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива и не е јасно по кој основ обвинетите се ослободени од обвинение, дали поради недокажаност или поради тоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот.

Од друга страна наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето за постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на делото што им се става на товар на обвинетите, немаат покрепа во содржината на изведените дикази што ја прави утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд погрешна, нецелосна и заснована на недоволно проверени докази и факти. Имено, од изведените докази во текот на постапката неспорно се утврдува дека обвинетото правно лице Друштво за проектирање и инженеринг „АГП“ ДООЕЛ С Н претставувано од обвинетиот Б С како одговорно лице управител, врз основа на договор за градба превзеле дејствија на ископ на канали за поставување на цевковод-водовод за с. Л, при што се вршело ископ на земја и дел од карпа од каде се јавувал вишок на земја, песок и чакал, кој морал да биде отстранет од нивите каде се поставувале цевководите. Каналот минувал низ повеќе села и покрај С.Ц. Како изведувачи на работата, обвинетите ја имале целокупната документација со одобрение за градба, договор за градба, но и договор со месната заедница на с. Ц, да вишокот на земја што останувал при ископот и кој што бил депониран во м.в. „К“атар на с.Ц подоцна се искористи за насип, тампонирање на улиците на с. Ц. Првостепениот суд правилно утврдил дека за превземените дејствија за ископ на канал, согласно законот на обвинетите не им било потребно одобрение - концесија за експлоатација на минерални сировини, односно за периодот од 24.03. до 16.12.2010 година обвинетото правно и одговорно лице работите што ги извршувале на каналот за водоснабдување на с. Л, не требало да имаат концесија за експлоатација на минерални сировини.

Од како проектот бил завршен на ден 22.03.2011 година обвинетиот Б дал наредба со липкер и ТМВ на правното лице во м.в. „К“од депонираниот песок од каналот да се носи по улиците во селото. Од изведените докази судот прифатил дека не се докажува дека при тоа дополнително била вршена експлоатација на минерални сировини или дека било копано од ридот. Меѓутоа од изведените докази во текот на постапката меѓу кои што и одбраната на обвинетиот дадена пред првостепениот суд произлегува дека дел од песокот бил носен во кругот на правното лице. Така обвинетиот Б кажал дека вработените биле упатени по негов налог во име на правното лице, да вршат транспорт на песокот. Тие не копале од ридот во кој има песок и чакал и не го користеле за нивни потреби туку транспортираа за потребите на селото, „но на крајот да не се враќаат празни точно дека донеле неколку приколки од тој материјал во кругот на правното лице“. Сведокот М Т, распрашан во текот на постапката, појаснил дека работел кај обвинетото правно лице како возач на товарно моторно возило и дека на 22.03.2011 година товарил една приколка во возилото и ја носел во кругот на обвинетото правно лице. Во моментот кога бил сопрен од властените службени лица ја носел втората тура. И сведокот М Ј како

вработен во обвинетото правно лице појаснил дека во атарот на с. Ц имале депонирано материјал, земја што им останувало од ископот на каналите. По наредба на директорот, сега обвинетиот Б С требало да ја исчистат депонијата, а критичниот ден работел како возач на товарно возило и тогаш направил три тури со неговото возило, трите ги донел во кругот на правното лице.

Имајќи во предвид дека земените примероци од товарните моторни возила на обвинетите се испратени на вештачење на Универзитетот „Г Д“ Ш, Факултет за природно технички науки, Катедра за патрологија и минерологија и неохемија, каде е утврдено дека земените суровини од возилата и самото наоѓалиште спаѓаат во групата на минерални суровини градежен песок и чакал, а од изведените докази произлегува дека истите се носени во кругот на правното лице, по наоѓање на овој суд упатува на заклучок дека обвинетите искористувајќи го склучениот договор за изведба на градежни и земјени армирачко бетонски работи за кои што не им била потребна концесија, одобрение за ископ на минерални суровини, вршеле пренос на материјалот во кругот на правното лице спротивно на законот. Обвинетите не го исполнувале во целост договорот со М 3 за искористување на материјалот за јавно добро за тампонирање на патиштата, но дел од него го намениле за сопствени потреби.

Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, кога првостепениот суд врз основа на изведените докази обвинетите Б С и обвинетото правно лице Друштво за проектирање, инженеринг, „АГП“ ДООЕЛ С Н ги ослободил од обвинението за сторено кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални суровини“ од чл. 225а ст.1 и ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 28 ст.1 од КЗ поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ке треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, врз основа на што да утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар. При тоа да го има во предвид фактот дека од распрашаните сведоци вработени во обвинетото правно лице се утврдува дека ископаниот материјал кој што се наоѓал складиран во атарот на с. Ц бил пренесуван во кругот на правното лице, а истиот претставува минерална суровина согласно извршеното вештачење за која нема одобрение за експлоатација од овластен орган. Првостепениот суд ке треба да ја провери одбраната на обвинетите дека не копале од ридот, но одвоената минерална суровина што била складирана на депонијата претставува вишокот од каналот кој обвинетите го копале заради постапување на водоводни цевки. При повторниот распит на сведетелите М Ј, М Т и Д Н, да се утврди точно кои денови носеле градежн песок и чакал и дали тоа е во критичниот временски период или порано и дали тоа било само еднаш или во повеќе наврати, односно денови. Тогаш на правилно и целоосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен

текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД КОЧАНИ

1.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.82/07 од 10.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.103/11.

Основниот суд во Кочани со обжелената пресуда К.бр.82/07 од 10.11.2010 год. обвинетата С. А. од К. согласно чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинението да сторила едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Трошоците во посташката одлучил да паднат на терет на Буџетските средства, согласно чл.92 од ЗКП. Оштетеното Министерството на РМ - С. го упатува своето оштетно побарување да го остварува во граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот основ за сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што изреката на пресудата е противречна на причините на пресудата, во пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, а наведените се нејасни и противречни. Имено, неприфатлив е ставот на првостепениот суд без изведување на сите расположиви докази да се донесе ослободителна пресуда и притоа да се тврди дека не било докажано да обвинетата го сторила кривичното дело за кое се обвинува. Нејасни се и противречни причини за решителните факти дадени во пресудата, затоа што првостепениот суд наведува дека во обвинението не било точно прецизирано од донесените 1499 решенија од ЈИЦСР К. за кои точно лица и кога била прибавена имотна корист и дека доколку биле пронајдени, односно постоеле предметите за кои биле донесени овие решенија, ќе се утврдело дали исплаќањето на еднократната парична помош било основано, односно исплатено на лица кои ги исполнувале условите за еднократна парична помош или не, а со тоа и постоењето на кривичното дело за кое што обвинетата се обвинува.

Неспорно е дека обвинетата се обвинува дека е дадена еднократна парична помош на лица без да се утврди дали кај овие лица постои социјален ризик согласно чл.34 од Законот за социјална заштита и Правилникот за определување на еднократна парична помош. Исто така пресудата е противречна и нема причини за решителните факти, со самиот факт што првостепениот суд утврдил дека без да се обезбедат предметите за доделување на еднократна парична помош не можело да се утврди зошто помошта се барала и дали барањето било основано, не можело да се утврди дали била нанесена имотна штета на Буџетот на РМ во износ од 2.480.000,00 денари,

Од друга страна, во наодот и мислење на вештите лица се констатира дека паричните средства биле исплатени на барателите на еднократно парична помош, од кое нешто произлегува дека е нанесена

штета на Буџетот на РМ.

Утврдената фактичка состојба е погрешно и нецелосно утврдена. Од изведените докази првостепениот суд извел погрешен заклучок за решителните факти, поготово што не ги извел сите предложени докази, кое нешто утврдената фактичка состојба ја чини нецелосна.

Начелото на утврдување на матерјалната вистина го задолжува и овластува судот да по своја иницијатива да ги прибира потребните докази за утврдување на фактите, односно да ги изведува дури и оние докази од кои странките се откажале-чл.14 и чл.314 ст.6 од ЗКП.

Од изведените докази првостепениот суд извел погрешен заклучок кога утврдил дека 825 лица на кои се однесуваат 1499 решенија за еднократна парична помош од страна на обвинетата се лица со социјален ризик, при што на 43 лица ризикот бил утврден при поднесувањето на барањето, а останатите биле корисници на социјална помош пред и во периодот за кој се обвинува обвинетата, кое нешто првостепениот суд го утврдил од вештачењето, иако во вештачењето е наведено дека неможе да се даде одговор дали сите лица кои се наведени во извештаите од извршниот надзор на МТСП - С. постојат досије со проценет ризик, бидејќи истите ги немале на увид.

Обвинетата во својата одбрана дадена на претрес на 18.05.2010 год. изјавува дека не секој корисник на социјална помош има право на еднократна парична помош, туку само оној кој побарал и кој се наоѓал во состојба на социјален ризик. Понатаму неспорно е утврдено од доказите дека во критичниот период немало природни непогоди или епидемии за да од страна на Центарот за социјални работи К. биде одобрувана еднократна помош согласно чл.34 ст.1 од Законот за социјална заштита.

Свидетелката Б. П. и во истрага и на главниот претрес изјавува дека во 1499 решенија немало доказ за утврден социјален ризик на барателите на еднократна парична помош и дека при увидот се прегледани 2000 барања за еднократна парична помош, од кои во 1499 не бил утврден социјален ризик.

Не прифаќањето предлогот на Јавниот обвинител да бидат сослушани во својство на сведоци и останатите членови комисија и тоа М. Г., Ј. Ј. и С. И., как и социјалните работници кои постапувале по предметите и тоа Ј. Ц., З. А., В. А., Ж. Д., Т. И., Б. М. и М. И., исто така има придонес да утврдената фактичка состојба ја чини нецелосна, а притоа да се има во предвид и одредбите од ЗКП кои лица се ослободени од сослушување во својство на сведоци-чл.218 и 219 од ЗКП.

Поради сторените суштествени повреди на постапката и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, не може да се испита и законитоста на донесената одлука, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд, треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги изведе како доказ предложените докази и тоа да ги распраша предложените сведоци, како и сите 850 лица корисници на еднократната парична помош, на сите спорни факти со цел да се утврди кои лица ги исполнувале условите за

добивање еднократна парична помош по основ на положба на социјален ризик во критичното време а по наведените решенија, бидејќи судот не може да се задоволи од ревизискиот т.е.комисискиот наод од Министерството кој е извршен надвор од кривичната постапка, без подвргнување на правилата на ЗКП и без налог на судот, и бидејќи имаме нецелосно вештачење поради отсутност на предметите оформени за секој корисник посебно од ЦСР-К., како и да се изврши увид и во кривичниот предмет К.бр.223/07 кој се води пред истиот суд против обвинетата, за да може да се разграничи кои од лицата и цитираните решенија, како и наведените по број 266 решенија-на страна 34 ст.2 од цитираната пресуда К.бр.223/07 од `18.01.2010 год. влегуваа и дали влегуваа,-се опфатени во 1499 решенија за 850 лица во овој предмет и притоа при одлучувањето да се има во предвид и чл.45 од КЗ.како би можело по изведувањето на сите предложени и нужно потребни докази и преку една нивна целосна анализа и оценка да се утврди дали обвинетата е сторител на кривично дело или не.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.70/10» од 24.12.2010 година, во ослободителниот дел, во ст.2 од изреката - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.150/11.

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.70/10» од 24.12.2010 година, под ст.1 од изреката врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП (пречистен текст) спрема обвинетите «М. Г. и Љ. Ѓ.» двајцата од «К.» го одбил обвинението дека сториле како соизвршители од чл.22 од КЗ продолжено кривично дело «Измама»по чл «чл.247 ст.3 в.в.ст.1» и в.в. со чл. 45 од КЗ, бидејќи тужителот од започнувањето па се до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.2 од изреката врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст) обвинетата М. Ѓ. ја ослободил од обвинение дека сторила едно кривично дело «Измама»по чл «чл.247 ст.1» од КЗ бидејќи делото за кое се обвинува не преставува кривично дело според законот. Оштетениот Д. Ѓ. за пријавеното оштетено барање го упатил на спор. Трошоците на постапката во вкупен износ од 7.185,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја првостепената пресуда во обжалениот дел која се побива со жалбата во границите на жалбениот основ и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП (пречистен текст), внимавајќи на суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка, најде дека првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалениот дел сторил суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Суштествената повреда се состои во тоа што

првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетата М. ја ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст), а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени сите нужни и расположиви докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти и се од влијание за расветлување на овој кривично правен настан, поради што и првостепената пресуда во овој дел е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. е содржан субјективниот елемент на предметното кривично дело од чл.247 ст.1 од КЗ од причини што обвинетата М. постапувала со умисла бидејќи била свесна дека со намера да прибави противправна имотна корист прикажала лажен факт на продавачката Д.Ј. во смисла на тоа дека кредитната картичка издадена од “Баркли кард“ е сопственост на нејзиниот сопруг, иако знаела дека таквата картичка не е ниту нејзина, ниту на нејзиниот сопруг, бидејќи таква картичка тие не поседувале ниту пак имале било каков основ да помислат и поверуваат во тоа дека некој им оставил пред вратата картичка со која тие ќе можат неограничено да купуваат.

На вака правилно утврдените факти и околности првостепениот суд ја ослободил обвинетата од обвинение, со образложение дека во конкретниот случај недостасувало постоењето на заблуда кај продавачката Д., односно фактот дека измамничкото дејствие превземено од страна на обвинетата не било подобно да ја доведе продавачката во заблуда и кај истата да е создадена погрешна престава за правниот однос, од причини што непостоело совпаѓање помеѓу презимето наведено во картичката и презимето на обвинетата во нејзината лична карта од една страна, а од друга страна продавачката Д. не можела да биде доведена во заблуда дека кредитната картичка е сопственост на лицето кое што сакало да плати со истата, бидејќи на продавачката и било познато дека освен сопственикот никој друг не може да врши плаќање со кредитна картичка која гласи на лично име, па затоа и по наоѓање на првостепениот суд продавачката - сведокот Д. во никој случај не смеела да дозволи да се изврши плаќање со ваква кредитна картичка.

Овој суд се согласува со ваквата констатација на првостепениот суд, меѓутоа за поткрепа на истата првостепениот суд бил должен да го прибави како доказ и да изврши увид во Договорот склучен помеѓу правниот субјект ДОО Димитриеви-Кочани и соодветната банка за прифаќање и користење на платежни картички за безготовинско плаќање, од кој договор со сигурност би можело да се утврди решителниот факт, дали продавачката Д. имала законска обврска да бара документ за идентификација при плаќањето со платежните картички од сопственикот на картичката или не.

Во отсуство на ваков доказ констатацијата на првостепениот суд дека дејствието превземено од страна на обвинетата не било подобно да ја доведат во заблуда продавачката Д. не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази на главен претрес. Поради напред наведените причини следува пресудата да се укине и предметот во

ослободителниот дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа, да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, односно да го прибави и изведе како доказ Договорот за прифаќање и користење на платежни картички за безготовинско плаќање помеѓу правниот субјект ДОО Д. Кочани и соодветната банка, од кој договор ќе може со сигурност да се утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетата во целост се содржани сите законски обележја во предметното кривично дело за кое се товари, односно дали дејствијата превземени од страна на обвинетата биле подобни да ја доведат во заблуда продавачката Д. или пак истата сама допринела за настанатата ситуација поради нејзини пропусти кои таа била должна да ги врши, а се со цел да може да се утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.19/08 од 29.12.2010 год,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.151/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.19/08 од 29.12.2010 год. обвинетиот М. П.од К. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП го ослободува од обвинение за едно продолжено кривично дело “Измама во службата“ од чл.355 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП и за продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а обвинетиот В. Ч. од К. и Ј. А. од с.Г. ги ослободува од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП за кривично дело “Измама во службата“ од чл.355 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетите ги имаат сторено кривичните дела за кои се обвинуваат. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката паѓаат на товар на Буџетот на РМ.

одлучи како во изреката на ова решение од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се огледаат во тоа што изнесените причини за решителните факти во пресудата под ст.11 се во директна противречност со изведените докази. Прифатените делови од изјавите на сведоците од првостепениот суд се во контрадикторност со вистинската содржина на доказите. Дури и утврдените решителни факти се во директна противречност со одбраната на обвинетите. Ова од причина што уште во првичните изјави обвинетиот В. вели: “Јас списокот на работници со бројот на дневници кој го водев на лист хартија го предадов на М.. Не сум учествувал во изготвување на Списокот од 09.05.2006 год. кој го има изготвено М.“, а Ј. вели „јас водев евиденција на работниците кои се присутни на работа во тетратка и ставав + (плус) на присутните, а - (минус) на отсутните. Тетратката со евиденција ја

предадов на М. Во составувањето на Списокот јас немам учествувано. М. ми ја врати тетратката, но каде е неznam, таа беше од моите деца и пишував каде има слободни листови“, додека М.изјавува „В. на мене ми даде список на сите работници кои работеле за дневници. Списокот на присутните работници по име и презиме и со број на работни денови на лист хартија ми го даде В., па заедно изготвивме Список во кој внесовме име и презиме на работниците, одработени денови, износот на една дневница 300 денари и вкупно секој работник колку треба да прими. Јоце откако заврши пошумувањето ми предаде список во кој беа евидентирани лицата што работеле на пошумувањето со бројот на работни денови. Врз основа на овој список јас и Ј. изготвивме Список на работници во кој ги наведуваме по име и презиме работниците, работните денови, износот на дневницата од 300 денари и вкупниот износ кој секој работник треба да го прими“.

Анализата на изјавите на сослушаните сведоци на кои се темели обвинението укажува на дирекната противречност од донесената - обжалена пресуда:

1.- И. К. с.З. 25 години во истрага на ден 26.09.07 год.изјавува: Во пролетното пошумување работев 2 дена за сума од 600,00 денари. Потписот во список - пресметка од 01.6.06 год. под ред.бр.12 и на списокот - не е мој потпис. Парите ми ги подигна и донесе Ф. Е. (Натпишани се $8 \times 300 = 2.400,00$). Д. И. не превезуваше со тамчето, носеше садници и го чистеше теренот од суви дрва, но не ги качуваше во камиончето. На Претрес од 15.01.2009 год. изјавува -работев два дена за 600,00 ден. Парите ги подигна Ф. Е., јас му ја дадов мојата лична карта, не сум потпишувал никаков список, потписот не е мој. Натпишаните дневници неznam кој ги пишувал. На ново одржаниот претрес од 05.03.10 год. изјавува исто како и во истрага и на претрес.

2.- Т. А. или Т. с.З. 30 години во истрага на 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 1 ден за 300,00 ден, а исплатата ми ја изврши М.во присуство на Ј. (надпишани 9 дневници $\times 300,00 = 2.700,00$). Потписот под реден бр.14 и во двата списоци е мој, но тогаш не беше наведен износот, Во есенското пошумување работев 11 дена и примив само 1.650,00 денари, а остатокот требаше да ми се исплати во дрва, но до денес не ми е исплатен ни во пари ни во дрва. ($11 \times 300 = 3.300,00$) - $1650 = 1.650,00$ денари. Д. собираше гранки, помагаше на групите каде недостасуваше лице за садење борчиња, а тоа го правеше само два дена (натпишани нема). На главниот претрес од 28.01.2009 год. е прочитана неговата изјава, а на новодржаниот главен претрес на 15.06.10 год. е прочитана неговата изјава.: -Според вештачењето земал во 2007 год. $1,06\text{m}^3$ дрва за пошумувањето по испратница бр.063542 за износ од 1.650,00 денари. Меѓутоа на главниот претрес овој сведок не е сослушан непосредно да каже дали оваа количина дрва ја земал, ниту му е предочувана цитираната испратница дали има негов потпис или не.

3.- Б. П.-Г. с.З. изјавува: Во пролетното пошумување работев 1 ден за 300,00 денари, кои ми се исплатени од М. во присуство на Ј. во

продавницата, а дали кога се потпишувал беше наведен износот не се сеќавам. (Натпишани $9 \times 300 = 2.700,00$). Предочените потписи на двата списка под ред бр.16 - едниот потпис е мој, а другиот како да е мој но не се сеќавам мислам дека потпишал само на еден список. Во есенското пошумување рабоев 5 дена и примив само 300,00 денари, а остатокот од 1.200,00 денари до денес не ми е исплатен. Потписот на списокот под ред.бр.28 е мој потпис. (Нема натпишување) Д. И. поработуваше - собираще гранки, но цел ден не работеше. На претресот од 28.01.2009 год. е прочитана неговата изјава, а на новоодржаниот претрес од 05.03.10 год. изјавува во пролетното пошумување работев 5-7 дена и се ми е исплатено и кога ги подигнав парите се потпишал. Во есенското пошумување работев 2 дена и ми е исплатено за 1 ден 300,00 денари, а за другиот износ ми беше кажано дека можам да подигнам дрва, но јас не ги подигнав. Предочени му се пресметките од 01.06.06 год. под реден бр.16 и од 05.12.06 под реден бр.28 и вели потписите се мои, а кога се потпишувал не се сеќавам дали биле наведени износите, а јас ја презентирам мојата лична карта. Ова денес што го изјавувам е вистина, а зошто поинаку сум кажал во истрага немам поим. Имаше истакнато во 3. список кои луѓе учствувале во пошумувањето, бројот на дневниците и парите кои треба да ги земат. Според вештачењето има за земање од шумското уште 300,00 денари. Дрва не подигал.

4.-Д. И. К. 56 години во истрага на ден 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување кое траеше од 17.04 до 05.05.2006 год. работев 11 дена. Ги превезував работниците со тамчето и за еден ден ми се исплатуваше по 1.500 денари за превоз. Покрај превозот работев и на пошумување - некогаш копав дупки, ставав садници, некогаш го чистев теренот. За сите 11 дена ми е исплатено и тоа пола со 6m^3 дрва, кои чинеа 2.700,00 денари, а другото во пари, а исплатата ми ја изврши М. Потписите под ред.бр.17 и во двата списка се мои, а не можам да се сетам кога се потпишувал дали имаше наведено износи. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000,00$) Во есенското пошумување работев 18 дена за 5.400,00 денари и М. ми плати само 1.350,00 денари, а требаше да ми исплати уште 2.700,00 денари, кој износ до денес не ми е исплатен. Лицето М. кога му реков да ми исплати уште 2.700 денари ми рече „Ајде да не правиме збрки, нешто си работил, нешто не“. Потписот под ред.бр.7 на списокот од 05.12.06 год. е мој и ми е исплатено само 1.350,00 денари. Бројот на работници секој ден беше различен, некогаш 10, некогаш 15 или 30 лица. (Натпишани $16 \times 300 = 4.800,00$). На претресот од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, а на новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год.е прочитана изјава од 23.12.08 год. Според вештачењето земал $1,74 \text{m}^3$ дрва по испратница бр.007982 за износ од 2.700,00 денари во 2007 год за пошумувањето. Не му е предочена испратницата да се произнесе по истата.

5.Ц. И. с.М. 58 години во истрага на 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 1 ден и ми е платено 300, денари, кои пари лично дома ми ги донесе М. и ми даде да се потпишам на еден лист од вежбанка. Потписот во двата списка од 01.06.06 не е мој потпис. (Натпишани $9 \times 300 = 2.700$). Во пролетното пошумување преку

Социјалното работев 3 дена, но не ни следуваше дневница. Д. И. чистеше гранки од теренот. На главниот претрес од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, потписот под реден број 21 на двете пресметки не е мој потпис, работев само 1 ден, а износ од 1.500, денари не ми е исплатуван, а лична карта дадов на М. Листот хартија на кој јас се потпишав за примените 300,00 денари го видов во полиција. На новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год. е прочитан исказот од 23.12.08 год.

6. Ј. А. с.Г. 71 година во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Работев на есенско пошумување 7 дена и ми е исплатено 1.100,00 денари. Парите ми ги донесе М. Ј.. Потписот на пресметката од 5.12.06 год. под реден број 14 не е мој потпис. (Натпишано $8 \times 300 = 2.400$). На претрес од 23.12.2008 год. изјавува работев 7 дена, а ми се исплатени 1.100 денари лично од Ј. А. Останатите пари од 1.000,00 денари до денес не ми се исплатени. Потписот во пресметката од 5.12.07 год. под реден бр.14 е мој потпис и тоа е вистина, а не како сум кажал во истрага, но не сум примил 2.500,00 денари како што е наведено Не можам да се сетам дали сум давал лична карта. На новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год. е прочитан исказот од 23.12.08 год. Д. само превезуваше работници, а не пошумувал. Според вештачењето подигнал $1,184 \text{ м}^3$ дрва $\times 1.900 = 2.250$ денари на ден 27.12.2006 год. по испратница бр.1. Не е распрашан на ова околност, нити му е предочена испратницата.

7.- Т. Ј. с.Г. 26 години (Т.) во истрага 26.09.07 год. изјавува: Работев на есенско пошумување само 1 ден, а ми е исплатено за два и пол работни дена сума од 750, денари од М., а со него беше и Ј. А.. Потписот во пресметката од 5.12.06 год. под реден број 17 е мој потпис, а кога се потпишав дали бил наведен износот не знам, (натпишани $10 \times 300 = 3.000$) Д. тој ден работеше на пошумувањето. На претрес од 23.12.2008 год. изјавува исто - потписот е мој, а примив само 750,00 денари, а работев само 1 ден. На новоодржаниот главен претрес од 05.03.2010 год. изјавува исто како во истрага, иако ми беа исплатени повеќе пари од работеното, јас на тоа не реагирав. Според вештачењето исплатени му се во дрва $0,868 \text{ м}^3 \times 1.900 = 1.650$ по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не му е предочен, ниту пак се произнел по испратницата.

8.- В. А. с.Г. 22 год. во истрага на 26.09.2007 год изјавува: Во есенското пошумување работев само 1 ден и ми е исплатено 300,00 денари од М. во присуство на Ј. А. во кафич во Г. Потписот во пресметката од 05.12.2006 год. под ред.бр.19 е мој потпис, а износот на парите не беше наведен. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000,00$). На претрес од 15.01.2009 год. изјавува исто, работев само 1 ден и примив 300,00 денари. Не е вистина да сум работел 5,5 дена и да сум примил сума од 1.650,00 денари. Јас немам земено дрва за пошумувањето. Парите ми се исплатени во кафичот „Р.“ во Г. На новоодржаниот главен претрес од 05.03.2010 год. е прочитана изјавата од 15.01.2009 год. Според вештачењето има за земање уште 1.650,00 денари. Овој факт не му е предочен на овој сведок.

9.- В. А. с.3. 34 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 10 дена и ми е исплатено 3.000,00 денари на двапати по 1.500,00 денари од страна на М. во присуство на Ј. Потписот во двете пресметки од 01.06.06 под ред.бр.1 е мој потпис. (Натпишано $10 \times 300 = 3.000$). Во есенското пошумување работев 5 дена и ми е исплатено 1.500 денари., а потписот во пресметката од 5.12.06 год. не е мој потпис, но е на мојата мајка Ј. на која е исплатен износот од 1.500,00 денари. Д. И. работеше со нас на пошумувањето - чистеше гранки на теренот. На претрес од од 15.01.2009 год. изјавува исто како во истрага, работев само 5 дена, не сум работел 7,5 дена и не сум примил износ од 2.250,00 денари, точен е бројот на личната карта која ја давав. Дрва не сум земал за пошумувањето. На новоодржаниот главен претрес од 12.02.2010 год. изјавува во се исто како од истрага и претрес, јас не сум работел преку ЦСР, се што работев ми е исплатено. Според вештачењето има за земање уште 2.250,00 денари. Овој факт не му е предочен.

10.- Д. Д. с.Г. 22 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во есенското пошумување работев 6 дена, а ми е исплатено за 5,5 дена 1.650,00 денари, од страна на М. во присуство на Ј., Потписот во пресметката од 5.12.2006 под реден бр.29 е мој потпис и тогаш дознав дека ми се натпишани 5 дена, иако јас работев само 6 дена. (Натпишани $5 \times 300 = 1.500$). На претресот од 23.12.08 год. изјавува во есенското пошумување работев 5-6 дена за дневница од по 300 денари и се ми е исплатено, парите ми ги дадоа во кафичот Р., М.и Ј. Потписот во пресметката од 5.12.2006 год. под реден бр.29 е мој потпис и колку што можам да се сетам износот од 1.650 денари го имам примено. На новоодржаниот главен претрес од 12.02.2010 год. изјавува - во се исто како истрага и претрес, се што работев ми е исплатено и немам никакви побарувања према шумското. Според вештачењето примил $0,868 \text{ м}^3$ дрва $\times 1900 = 1.650$ по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не му е предочен.

11.- Љ. С. с.3. 27 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во есеното пошумување работев 11 дена и ми е исплатено за 5 дена износ од 1.500 денари, а остатокот за 6 дена на износ од 1.800,00 денари не ми е исплатен. На моите 11 дена Ј. додаде уште 1 ден за едно друго лице и му платив јас на тоа лице 300,00 денари. Потписот во пресметката од 5.12.2006 год. под реден број 30 не е мој потпис. (Натпишани $7 \times 300 = 2.100$). На претресот од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, работев 11 дена и ми се исплатени 1.500,00 денари. а 300,00 денари дадов на другото лице. Кога ми се дадени парите јас се немам потпишано во никаков список. За останатиот износ кој не ми беше платен ми се дадени дрва во Април 2007 год. количина од $1,3 \text{ м}^3$. На новоодржаниот главен претрес 5.03.2010 год. е прочитана изјавата од 23.12.2008 год. Според вештачењето на Љ. му се дадени дрва $1,16 \text{ м}^3$ во вредност од 1.800,00 денари по испратница 062628 од 2008 год. Овој факт и испратницата не се предочени на сведокот.

12.-Б. С. с.3. - 26 години во истрагата не е сослушан. На главниот претрес 15.01.2009 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 9 дена и ми се платени 2.700,00 денари. од М. Потписот во пресметката од 01.06.06 год. под ред.бр.6 е мој потпис. Во есенското пошумување работев 2 дена и ми се исплатени 600 денари., кои пари ми се донесени дома од некое лице. Потписот во пресметката од 06.12.2006 год. под реден број 12 не се произнел на кого е, а тврди дека не работел 6 дена и не примил износ од 1.800,00 денари и дека не подигал дрва од шумското. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000$). На новодржаниот главен претрес од 5.03.2010 год. е прочитан исказот од 15.01.2009 год. Според вештачењето подигнал дрва $0,947 \text{ м}^3 \times 1900 = 1.800$ денари по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не е предочен на овој сведок.

Од ова анализа на изјавите на сведоците јасно произлегува противречноста со утврдените и прифатени решителни факти од првостепениот суд и дека првостепениот суд не ги извел сите процесни дејствија и не ги ги расправил сите спорни прашања.

Сите овие суштествени повреди на постапката по оценка на овој суд имаад допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се одлучи како во изреката.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги острани сите сторени суштествени повреди на постапката, повторно да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна преоценка, да ги изведе доказите на кои е горе укажано, а посебно да се ангажира околу утврдувањето кој кого довел во заблуда околу евиденцијата на дневниците, дали обвинетите В. и Ј. го довеле обвинетиот М., поготово што тие се директните евидентичари на лицата кои работеле на пошумувањето и тие се што ги потпишале списоците, а нивниот потпис на списикот значи потврда - гаранција дека се она што е внесено е вистинито, поготово што и самиот В. пред судот изјавил „Јас не знам дали во конечниот список кој беше изготвен од М. има натпишувано дневници, јас лично го потпишав списокот и не се сомневам во неговата содржина“, како би можел судот преку една сестрана анализа и оценка на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

По однос на пресудата под ст.И овој суд има дадено напатствија во своето решение Кж.бр.304/09 од 30.09.2009 год.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 154/2010 од 01.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.188/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда. обвинетата У Ј од К согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП (Пречистен текст) ја ослободил од обвинение за кривично дело „Неплаќање издршка“ по чл. 202 ст.1 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинува не се кривични дела според законот.

Одлучил трошоците да паднат на терет на буџетските средства..

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст) дека изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази и првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителните факти од кои неспорно се утврдува дека во дејствијата на обвинетата не се содржани елементите на кривичното дело од чл. 202 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Сторените суштествени повреди имаат влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна. Првостепениот суд дал погрешна оценка на дел од изведените докази и поради тоа останале неразјаснети голем дел од решителните факти поради што фактичката состојба е неправилно утврдена.

Првостепениот суд прифатил од исказот на малолетните Р и В, од исказот на свидетелот Т А - брат на обвинетата, како и од исказот на свидетелката А Н, дека и по разводот обвинетата продолжила да се грижи за нивните две малолетни деца, контактирала со нив и тоа почесто пати кога живеела во К, и тоа контактирала и во К и во с. О, така што ги помагала со давање на парични средства во износ од 3.000,00 до 4.000,00 денари или од 50-100 евра, им купувала облека, храна и слично, а исто така продолжила да им дава парични средства и откако заминала на работа во ЦГ кога 3 до 4 пати во годината се видувала со нејзините деца и им купувала храна, облека и им давала парични средства.

Овие факти дека обвинетата парично ги помагала нивните две деца, купувајќи им и храна и облека, не ги порекнува ниту законскиот застапник на малолетните - таткото М Јод с. О.

Меѓутоа, овие факти не го исклучуваат постоењето на кривичната одговорност на обвинетата У за дејствијата опишани во изреката на пресудата.

Неспорно е дека обвинетата ги нема исплаќано паричните износи на име издршка, со кои е задолжена со извршна судска одлука - пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година на Основен суд Кочани, со клаузула на извршност од 10.08.2005 година, од по 2.000,00 денари за секое од двете малолетни деца, па така за критичниот временски период не платила вкупно на име издршка сума во износ од 240.000,00 денари. Неспорен е и фактот дека на законскиот застапник на Р и В - таткото М му било познато дека обвинетата им дава пари на нивните две деца, но и покрај тоа тој се јавувал телефонски на обвинетата, да ја исполни својата обврска и да плаќа на име издршка месечно од по 2.000,00 денари за двете деца, или вкупно 4.000,00 денари, со цел да има доказ дека обвинетата ја плаќа издршката и во колкав износ, но обвинетата и покрај тоа не ја прифатила својата обврска, одбегнала да ја плаќа издршката и поради тоа го сторила кривичното дело „Неплаќање

издршка“ од чл. 202 од КЗ.

Првостепениот суд не ја имал во предвид околноста дека со ниту еден од изведените докази не се констатира колкава сума на пари обвинетата дала на нивните две малолетни деца за критичниот временски период. За овој суд е неприфатлив ставот на првостепениот суд дека кај обвинетата не постоела умисла да го стори предметното кривично дело од чл. 202 од КЗ, од причини што таа и по разводот не престанала да се грижи за двете малолетни деца, бидејќи во конкретниот случај се работи за подолг временски период, во кој законскиот застапник на малолетните деца - таткото М ја опоменува обвинетата дека треба месечно да ја плаќа издршката во вкупен износ од 4.000,00 денари за двете деца, но обвинетата тоа не го прифатила, што укажува на фактот дека биле остварени обележјата на предметното кривично дело од чл. 202 од КЗ, со самиот факт дека обвинетата одбегнала да плаќа издршка која за целиот период изнесува 240.000,00 денари.

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај се работи за едно кривично дело „Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, а не за две кривични дела како тоа се терети обвинетата со поднесеното обвинение, и е ослободена од обвинение за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ со првостепената пресуда, бидејќи во законскиот опис на кривичното дело од чл. 202 од КЗ е наведено дека за да постои ова кривично дело треба сторителот да одбегнува да дава издршка определена врз основа на извршна судска одлука или порамнување, а во конкретниот случај со извршната судска пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година, обвинетата е задолжена со плаќање на издршка во вкупен износ од 4.000,00 денари, не за едно, туку за двете малолетни деца Р и В, па од тие причини, не се работи за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ.

Од горе изнесените причини следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.31/10» од 24.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.21/11.

Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.31/10» од 24.11.2010 година, обвинетата «С.К.» од «К.» врз основа на чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело “Кражба“ по «чл.235 ст.1» од бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Оштетената ЕВН Македонија АД Скопје за остварување на своето оштетно побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка по

чл. 355 ст.1 т.3 и т.11 од ЗКП. Во конкретниот случај првостепениот суд сторил повреда на одредбата од чл. 355 ст.1 т.3 и чл. 355 ст.2 в.в. со чл. 428 ст.4 од ЗКП од причина што главниот претрес е одржан без лице чие присуство на главниот претрес е задолжително, односно без присуство на обвинетата С. Имено, на главниот претрес од 03.11.2010 година првостепениот суд констатирал дека не е присутна обвинетата, односно дека истата не е уредно поканета, а од страна на ПС Кочани било доставено известување дека обвинетата се наоѓа во Р. Германија на непозната адреса. Врз основа на чл. 428 ст.4 од ЗКП судот донел решение главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата бидејќи на истата не можел да и достави покана заради промена на адресата, а обвинетата промената не ја пријавила. Согласно чл. 428 ст.4 од ЗКП утврдено е “Ако обвинетиот не дојде на главниот претрес иако уредно е поканет или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот на промена на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно“.

Меѓутоа, во конкретниот случај не се исполнети условите во смисла на чл 428 ст.4 од ЗКП за судење во отсуство. Обвинетата не знаела дека против неа е поведено кривична постапка бидејќи нема примено обвинение за да би ја пријавила промената на адресаната на живеалиштето или престојувалиштето до судот. Од друга страна не е исполнети ниту условот за одржување на главен претрес во отсуство на обвинетата, ако нејзиното присуство не е нужно, бидејќи во текот на постапката видно е дека присуството на обвинетата било нужно од причина што од нејзината одбрана можат да се утврдат повеќе релевантни факти за правилно одлучување за постоењето на кривичното дело што и се става на товар.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, во даденото образложение не се наведени доволно причини за утврдените решителните факти од кои судот се раководел по однос на постоењето на кривичното дело што и се става на товар на обвинетата, а веќе наведените причини по наоѓање на овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на постапката.

Ценејќи ги изведените докази во текот на постапката првостепениот суд прифатил дека од нив не се докажало да обвинетата «С.К.» од «К.» во периодот од 26.11.2008 до 25.11.2009 година со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет, во својата куќа каде живее на улица “хх” без број во К. одзела 4.200 кв. часови електрична енергија од мрежата на оштетената ЕВН Македонија АД Скопје на начин што ангажирајќи НН лице извршила приклучување на мрежата на оштетената со поврзување со кабел директно од куќата на начин што не се регистрирала потрошената електрична енергија.

Првостепениот суд прифатил дека даденото обвинение е засновано на претпоставки бидејќи со оглед на фактот дека обвинетата била замината за Р. Германија не можела да се определи во кој временски период е извршено ваквото нелегално приклучување на

мрежата на ЕВН, а отука и дали навистина обвинетата ангажирала НН лице да го изврши тоа приклучување. Од друга страна со оглед на фактот што во времето на контролата немало присутно никој во куќата на обвинетата првостепениот суд прифатил дека не постои доказ од кој со сигурност ќе се утврди каде овој кабел завршува во куќата на обвинетата што значи не може да се докаже дека неовластено е користена електрична енергија.

По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Имајќи во предвид дека неспорно е од увидот во записниот на утврдување на неовластено користење на електрична енергија, извештајот за работа и изјавите на распрашаните сведоци вработени во ЕВН кои на лице место ја констатирале состојбата, како и даденото вештачење од вештото лице Костадинов Никола дипл.елек.инж., дека ормарот со електричните броила меѓу кои било и броилото од куќата на обвинетата било опожарено и не било во функција подолг временски период и тоа повеќе од 1 година, меѓутоа при контролата било утврдено дека е приклучен кабел директно на електричната мрежа од овој електричен столб кој продолжува кон куќата на обвинетата, значи дека електричната енергија која што била користена во куќата не се регистрирала. Заради проверување на фактот каде овој кабел завршува во куќата на обвинетата, кои електрични апарати ги има во куќата, а врз основа на тоа колку електрична енергија била потрошена за критичниот период и во кое време е извршено кривичното дело, првостепениот суд нужно морал да ја распраша обвинетата да даде изјава во своја одбрана како и да изврши увид на местото непосредно и директно.

Од погоре изнесеното, утврдената фактичка состојба е погрешна и нецелосна, заснована на недоволно проверени докази и факти, а имајќи во предвид дека во оваа куќа неспорно живее обвинетата, а воедно и самиот првостепениот суд констатирал дека во пресметката на ЕВН како потрошувач стои нејзиното име, се доведува под сомневање правилната примена на материјалното право од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разлгедување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба уредно да ја покани и распраша обвинетата на околности кои се битни за утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан. На лице место да утврди кои електрични апарати ги има во куќата, да утврди каде точно завршува кабелот кој што директно е поврзан на мрежата без да се регистрира потрошената електрична енергија, па врз основа на тоа, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања потврдувајќи ги сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, на правилно и целосно утврдена фактичката состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе правилна и законита одлука по однос на постоењето на кривичното дело и вината кај обвинетата за истото

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.263/10 од 24.11.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.24/11.

Со обжалената пресуда К.бр.263/10 од 24.11.2010 година, обвинетата У Ц од К ја огласил за виновна за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ и изрекол 30 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 5 Евра па ја осудил на парична казна во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.225,00 денари сметано едно евро по 61,5 денари. Воедно ја задолжил обвинетата паричната казна да ја плати во рок во рок од 60 дена од денот на правосилноста на пресудата, ако не ја плати во определениот рок судот може да определи нов рок или ако оцени дека осудената не сака да ја плати паричната казна ќе биде присилно извршена, а ако и тогаш неможе да биде наплатена ќе се изврши така што ќе се замени со затвор сметано една дневна глоба еден ден затвор како и ја задолжил обвинета да на приватната тужителка и ги надомести трошоците во постапката во износ од 12.260,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата и да плати на име трошоци на постапката износ од 3.000,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата.

За остварување на штета оштетената Ц У ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на елементите од кривичното дело за кое обвинетата Убавка е огласена за виновна со првостепената пресуда. Решителните факти за постоење на кривичната одговорност на обвинетата У, дека со преземените дејствија-удирање на тужителката Д во пределот на половината ја повредила честа и угледот на тужителката, не наоѓаат подкрепа во содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба дека освен приватната тужителка кој била сослушана во својство на сведетел, првостепениот суд не извел други докази за утврдување на решителниот факт дали приватната тужителка е ударена или само подбутната од обвинетата во предлог на половината.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосна утврдена фатичка состојба.

Првостепениот суд прифатил дека со удирањето на приватната тужителка од страна на обвинетата во пределот на половината не била нанесена телесна повреда на тужителката опишана во приватната тужба-асиметрија на дискпростор Л3-Л4 со можна дископатија на тоа ниво, туку била повредена честа и угледот на приватната тужителка. Меѓутоа, од содржината на изведените докази овие факти не се утврдуваат. Приватната тужителка со поднесената тужба и на главниот претрес, предлага обвинетата да биде огласена за виновна за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, а не за

кривично дело “Навреда “ така што приватната тужителка воопшто не е распрашана на околноста дали со удирањето од страна на обвинетата во пределот на половината, приватната тужителка се почувствувала омаловажена, дали нејзините колешки и се подбивале на тоа што и го сторила обвинетата, дали за тужителката тоа било вредносно негативен суд што го изјавила обвинетата со превземените дејствија. Сето тоа останува не утврдено и не разјаснето. За овој суд, не е утврден и субјективниот елемент кај обвинетата дали таа во моментот на превземаањето на дејствијата имала намера да ја омаловажи приватната тужителка пред нејзините колешки во средината каде таа работела или тоа било обична шега, или пак намерата на обвинетата телесно да ја пореди приватната тужителка. Сметаме дека релевантен факт што треба да се цени при утврдувањето на фатичката состојба и при одлучувањето дека тужителката и обвинетата биле во добри односи пред кривично правниот настан не биле скарани ниту пак имало некаква вербална расправа непосредно пред кривичниот правниот настан. Не секое буткање и удриање, а без да се утврди мотивот за тоа не претставува во секој случај сторување на реална навреда спрема тужителот.

Поради тоа што првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП, решителните факти во целост не се утврдени, а оние кои се утврдувани не наоѓаат покрепа во содржината на изведените докази поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетата.

Согласно чл.95 од КЗ, Овој суд ја задолжи приватната тужителка да плати дополнителни трошоци во постапката во износ од 2.800,00 денари, на обвинетата за поднесената жалба од кои 2.000,00 денари за состав и 800,00 денари за такси за жалба.

Од горе изнесените причини, а согласно чл.402 од ЗКП следува првостепената пресуда да биде укината и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

7.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.104/10» од 04.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.252/11.

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.104/10» од 04.02.2011 година, обвинетите «Б.С.» од «с.Б.-К.» и Т. Т. од Ш. ги огласил за виновин за по едно кривично дело «Недозволено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори» од чл «чл.215 ст.1» од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по една година и три месеци . Воедно ги задолжил секој обвинет посебно да плати на име паушал износ од по 3.000,00 денари, потоа двајцата обвинети ги задолжил солидарно да платат трошоци во постапката износ од 2.400,00 денари, како и обвинетиот Т. Т. го задолжил да плати на име трошоци во постапката износ од 9.759,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Од обвинетиот Б.С. е одземена психотропна супстанца “анфитамин“ во вид на 2075 таблети “каптагон“ кои по правосилноста на пресудата да бидат

уништени.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази, а пред се поради недоволно изведување на докази, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека на ден 27.01.2009 година во попладневните часови обвинетиот Т.Т., заради продажба во Штип неовластено држел, а обвинетиот Б.С. неовластено за продажба пренесувал од Штип за Кочани психотропна супстанца Анфетамин во вид на 2075 таблети Каптагон, на тој начин што при договорната средба помеѓу обвинетите во Штип, обвинетиот Тоше Трифунов на обвинетиот Б. С. му предал најлон ќесе и едно пакување од мултивитамини во кое имало психотропна супстанца Анфетамин за да ги однесе во Кочани и да ги предаде на лицето К. Н. од Кочани, па обвинетиот Б. кој во Ш. пристигнал со такси возило ја превзел спакуваната роба и помалата количината ја ставил во внатрешниот џеп на палтото, а поголемата ја сокрил под седиштето на такси возилото на кое што седел и по патот кон К. кај с.Облешево врз такси возилото бил извршен преглед, при што од страна на службените лица на ПС Кочани психотропната супстанца е пронајдена и одземена. По наоѓање на овој суд неспорно се утврдените факти дека обвинетиот Б.С. критичниот ден во критичното време кај с.О. бил сопрен од страна на полицијата и неспорно е дека биле пронајдени напред наведените таблети, потоа неспорно е дека тие таблети се Анфетамин (Каптагон) и дека истите претставуваат психотропна супстанца, која е стимуланс на централниот нервен систем.

Меѓутоа, под сериозно сомнение се доведуваат утврдените факти од страна на првостепениот суд дека на 2-3 дена пред критичниот ден, односно пред 27.01.2009 година, обвинетите се слушнале телефонски, при што обвинетиот Т му кажал на обвинетиот Б. да му донесе риба сом за неговиот татко и дека сакал да се види со него, дека се виделе таа вечер во Штип и дека обвинетиот Т. на таа средба му ги дал предметните таблети на обвинетиот Б. да ги однесе до К. на лицето К. Н., бидејќи не се сослушани во својство на сведоци лицата Е. Н., Љ. М. и А. Н., затоа што обвинетиот Т. во своја одбрана изјавил дека критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден обвинетиот не бил во Штип, туку бил во Скопје и престојувал кај лицата Е. Н. и Љ. М.. Обвинетиот Т. во текот на главниот претрес ги предлагал да бидат сослушани овие сведоци и според одбраната на обвинетиот преку сослушување на овие лица во својство на сведоци ќе се потврдела неговата одбрана, меѓутоа истите не се сослушани, бидејќи бранителот на обвинетиот Т. Т. по службена должност, адвокатот Светлана Кузмановска, на записник за главен претрес од 04.02.2011 година се откажала од предлогот да бидат сослушани напред наведените лица во својство на сведоци. Со тоа што не се сослушани во својство на сведоци напред наведените лица, всушност не е проверена одбраната на обвинетиот Т.Т., а со тоа под сериозно сомнение се доведува еден дел од утврдената фактичка

состојба и по однос на обвинетиот Б.С..

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи нападнатата пресуда нема доволно причини за решителните факти. Конкретно, првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти по однос на околноста зошто се одбиени одбраните на обвинетите како неосновани, а посебно по однос на обвинетиот Т. Т. кога е наведено во образложението на нападнатата пресуда дека одбраната на обвинетиот Т. е одбиена како неоснована и не е поткрепена со ниту еден доказ. Неприфатливо е за овој суд да се одбие одбраната на обвинетиот Т. дека е неоснована и непоткрепена со ниту еден доказ, а притоа да не бидат сослушани во својство на сведоци лицата кои обвинетиот Т. ги предлагал за да ја поткрепат неговата одбрана, односно алибито дека истиот критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден престојувал во Скопје кај сведоците Е. Н. и Љ. М. Впрочем од записникот за главен претрес од 22.10.2010 година се утврдува дека биле присутни во судот лицата Е. Н. и Љ. М. и тоа се јавиле во судот без покана, доведени од страна на обвинетиот, но тој главен претрес не бил одржан поради отсутност на обвинетиот Б. С. и неговиот бранител. Од овој записник за главен претрес произлегува упорноста на обвинетиот Т.Т. кој навистина сакал да биде проверена неговата одбрана во смисла на тоа дека истиот критичниот ден кога се случил кривично-правниот бил во Скопје и дека не учествувал во извршувањето на кривичното дело.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, како и поради сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот Законик.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги повика и во својство на сведоци распраша сведоците Е. Н. и Љ. М. на околноста дали навистина обвинетиот Т.Т., на ден 27.01.2009 година престојувал во С. кај овие сведетели, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи жалбите се уважуваат, а пресудата се укинува и предметот се враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата на обвинетиот Благој Самарџиев по однос на одлуката за кривичната санкција и по однос на одлуката за трошоците во постапката е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.306/10» од 23.03.2011 година,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.317/11..

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.306/10» од 23.03.2011 година, обвинетиот «И.М.» од «Кочани» врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение на начин опишан како во изреката на пресудата да сторил кривично дело «Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот» по чл «чл.300 ст.4 в.в.чл.297 ст.3» од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците во постапката во износ од 42.280,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства, а оштетените Станка Ристова, Јордан Ристов, Илија Јаневски, Тамара Ристова и Катица Лазарова за имотно-правните барања ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело за кое се обвинува, па истиот го ослободил од обвинението врз основа на чл342 ст.1 т.1 од ЗКП. Притоа наведува дека недостасува причинско последичната врска помеѓу пропустите што обвинетиот како учесник во јавниот сообраќај ги сторил (возилото го управувал со неисправен уред за осветлување, без предно десно светло и со брзина на движење од 62 км на час, неприспособна на условите на патот, неговата ширина и нокно време) и настанатата последица, односно дека единствена причина за сообраќајната незгода и настанатите последици од неа било неадекватното однесување и постапување на сега покојниот, возачот на мопедот Томос кој наместо да го управува истиот поблиско до десениот раб на коловозот во правец на неговото движење, преминал со целиот габарит на спротивната страна, на половината од коловозот по која што се движело возилото управувано од обвинетиот, така што обвинетиот немал техничка можност да го избегне судирот.

Вака утврдената фактичка состојба од првостепениот суд по наоѓање на овој суд е заснована на нецелосна и погрешна оценка на изведените докази во текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека утврдената фактичка состојба ја засновал на извршеното сообраќајно вештачење од страна на Бирото за судски вештачења Скопје, меѓутоа истото по наоѓање на овој суд го ценел нецелосно и издвоено од останатите изведени докази во текот на постапката, меѓу кои посебно исказот на свидетелката Катица Лазарова која што во конкретниот случај била на мопедот заедно со сега покојниот.

Имено, од исказот на свидетелката К. се утврдува причината поради која оштетениот преминал на половината од коловозот по кој се движел обвинетиот со возилото. Од нејзиниот исказ произлегува дека во моментот пред да се случи незгодата, седела на мопедот позади сега покојниот Д. Р. и се движеле по десната страна од коловозот гледано во

правец на нивното движење кога одеднаш од спротивната насока забележале светло, возило кое наидувало право кон нив, односно имале впечаток дека возилото се движело по нивната страна од коловозот. Од овие причини нејзината реакција била да му сугерира на сега покојниот да сврти во лево за да го избегне ударот. Непосредно пред ударот забележала дека не се работи за мотор туку за возило и му рекла на сега покојниот да се врати на десно, но во тој момент ударот веќе бил неизбежен.

Врз основа на правилна оценка на изведените докази во корелација со изјавата на овој сведок се поставува прашањето дали постои причинско последична врска за случувањето на сообраќајната незгода од пропустите сторени од страна на обвинетиот. Со фактот што возилото го управувал технички неисправно односно без предно десно светло што е спротивно на чл.319 од ЗБСП предизвикал забуна кај оштетените дека наидува возило на две тркала и со брзина на движење која што не била прилагодена на условите на патот, ширина на коловозот, ноќни услови и управување на возило без предно десно светло т.е. спротивно на чл.37 ст.1 од ЗБСП, што пак може да е причина за настанатата последица, смрт на оштетениот.

Со самото вештачење од Бирото за судски вештачења Скопје утврдено е дека незгодата би можела да се избегне или пак последиците од истата би можело да бидат помали во случај ако сега обвинетиот го управувал возилото со брзина од 40 км на час или помала, како што налагале условите имајќи во предвид дека станува збор за тесен коловоз, намалена видливост поради ноќта, со што би го сопрел неговото возило пред местото на судирот или ударот би го остварил со помала брзина на движење, а со тоа последиците од незгодата би биле помали. Како и доколку во функција му било десното предно светло со што немало да делува збунувачки кај останатите учесници во сообраќајот дека не станува збор за патничко возило туку за возило на две тркала како што произлегува од исказот на наведениот сопатник на мопедот.

Од погоре изнесеното, поради пропустите во правилната оценка на изведените докази во текот на постапката, а со тоа и во утврдувањето на фактичката состојба се доведува под сомневање заклучокот на првостепениот суд дека не постои причинско последична врска меѓу пропустите кај обвинетиот и настанатата незгода, односно правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги преоцени изведените докази во текот на постапката имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, па тогаш врз основа на изготвеното вештачење ценето во корелација со другите докази, со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на закон заснована одлука околу тоа дали постои вина кај обвинетиот за кривичното дело за кое се обвинува.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.137/08 од 23.04.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.322/10.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.137/08 од 23.04.2010 година, обвинетите Г. Д. и Т.Д., двајцата од В. ги ослободил од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП и тоа обвинетиот Г. Д да сторил едно продолжено кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а обвинетиот Т.Д. за едно продолжено кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.3 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат обвинетите не е кривично дело според законот. Воедно оштетените Р.Македонија и Агенцијата за вработување на РМ-Биро за вработување Винаца за остварување на имото правното барање ги упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските сретства.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е основана.
Жалбата на обвинетите е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда е нејасна, неразбирлива, нема доволно причини за решителните факти, а наведените причини за решителните факти се нејасни и противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил дека обвинетите склучиле договори со Агенцијата за недоволно развиени подрачја, односно со Агенцијата за приватизација на РМ како и со Заводот за вработување на РМ-Биро за вработување Винаца за организирање на курсеви и обука за конфенционери и дека сето тоа било облигационо правен однос, па поради тоа прифатил дека делото што им се става на товар на обвинетите според законот не било кривично дело, бидејќи државните орагани не можеле да бидат доведени во заблуда во смисла на тоа што истите биле должни да вршат контрола на склучените договори, дали е спроведена обука за преквалификација или не од страна на ЈТД Чачара, односно од обвинетите како одговорни лица во ЈТД Чачара. Мегутоа, ваквите прифатени и утврдени факти од страна на првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, односно во дел на содржината на изведените докази, бидејќи се поставува сериозното прашање дали со тоа што биле склучени договорите не е лажно прикажана состојбата на работите дека ќе се организираат курсеви и обука за конфенционери, па во таа смисла се поставува и прашањето дали на тој начин не се доведени и одржувани во заблуда оштетените. Ова посебно од причини што од содржината на повеќето распрашани сведоци и тоа: Д. Д. К. С., Л. А., С. А., Д. Д., Ј. В., Б. А., М. Г., Д. В., Л. Д., Л. Д., Н. С., Х. Ѓ., В. С., С.А., З. Д., М. Л.-А., М. С., Е. К., В.К. и В. Ј. произлегува дека не оделе на курсеви и обуки, ниту пак им биле плаќани средства за таа намена и дека не потпишувале изјави и спогодби за престанок на работниот однос. Од друга страна ако се има во предвид и фактот дека дел од напред распрашаните сведоци воопшто

не ги потпишале договорите и спогодбите и изјавите, упатува на заклучок дека тоа некој друг го сторил во нивно име, а со цел да се добијат наменските сретства кои неспорно е дека се добиени. Погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека со тоа што обвинетите поднесувале барање до оштетените не можеле да ги доведат и да ги држат во заблуда. Од исказите на напред распрашаните сведоци произлегува и се утврдува дека тие на име надомест за обука не примале парични средства, а не постојат ниту пак писмени докази дека се исплатувани вакви средства, па се поставува прашање врз основа на што првостепениот суд поклонува верба на исказите на обвинетите. Дека првостепената пресуда е противречна со содржината на изведените докази произлегува и оттаму што од дополнувањето на вештачењето е утврдено дека дел од лицата кои се наведени да посетувале обука и тоа П. Б., Д. З. К. Л., А. Б. и А. С. биле претходно вработени, на овие лица не им била потребна обука. Уште повеќе е неразбирлива обжалената пресуда поради тоа што првостепениот суд прифаќа за утврдено дека имало формирано испитна комисија која била составена од двајца членови од ЈТД Ч. и еден член од Бирото за вработување, меѓутоа не е наведено ниту пак утврдено кои се тие лица кои што ја сочинувале комисијата, ниту пак дали истите издавале уверенија-потврди на лицата кои посетувале курс односно обука за преквалификација на конфекционери. Од исказите на вработените во Бирото за вработување во Виница произлегува дека не постојат такви потврди ниту пак постојат писмени докази за завршена обука, а исто така не постојат докази кои би укажале да лицата посетувале курсеви и обуки, потоа не постојат месечни извештаи за работа на работниците како и докази дека им биле исплатувани парични средства на овие лица. Неразбирливо е и дел од образложението на првостепената пресуда по однос на тоа дека државните орагани не можеле да бидат доведени и одржувани во заблуда со оглед на фактот дека тие требало да вршат контроли, а очигледно е дека не се вршени контроли од нивна страна. На оваа околност овластениот тужител предлагал да бидат сослушани во својство на сведоци лицата А. В. и А. К., меѓутоа првостепениот суд не ги сослушал во својство на сведоци овие лица, а од друга страна пак во ЈТД Чачара не постоела никаква документација затоа што имало поплави во два наврати па целата документација била уништена, а овие факти и околности првостепениот суд ги прифатил и утврдил врз основа на одбраните на обвинетите, а без притоа да бидат изведени други докази врз основа на кои би се утврдило дали навистина имало поплави или не.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена поради што жалбата на Основниот јавен обвинител и по однос на овој жалбен основ е основана.

Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази и поради недоволно изведување на докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд не ги сослушал предложението сведоци од застапникот на обвинението А. В. и А. К. на околностите дали согласно договорите овие лица вршеле контроли, односно проверувале зошто ЈТД Ч. не доставува документација како и

тоа дали овие лица биле должни да вршат контроли во врска со склучените договори за обука на лица за конфекционери. Навистина некои од распрашаните сведоци како на пример М. Г., С. И., В. Г. и Р. А. ја потврдуваат одбраната на обвинетите, но се поставува прашање дали на овие сведоци треба да се поколни верба или не, од причини што истите со нивните искази покрај тоа што сакале да им помогнат на обвинетите во одбегнувањето на нивната кривична одговорност, исто толку сакале и себе си да не се изложат на кривична одговорност. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба врз основа на која се засновува ослободителната пресуда и поради тоа што првостепениот суд не утврдил кој е следбеник на Агенцијата за приватизација, за да потоа го распраша Државниот правобранител на РМ кој би можел да се произнесе за тоа дали со дејствијата што им се стават на товар на обвинетите на РМ е причинета штета или не. Во таа смисла од исказот на Државниот правобранител на РМ Сашко Костов даден на страна 2 на записникот за главен претрес од 06.04.2010 година се утврдува и произлегува дека во конкретниот случај правните следбеници на Агенцијата за приватизација не се произнеле за штетата и дека потребно било сите да се произнесат за да може тој да каже конкретно кој е правниот следбеник и колкава е штетата па токму поради тие причини изјавил дека ќе се произнесе дополнително. Имајќи го во предвид фактот дека во конкретниот случај се работи за штета според обвинението причинета на Р.Македонија, неминовно е Државниот правобранител на РМ да се произнесе за тоа дали на РМ е причинета штета со дејствијата што им се ставаат на товар на обвинетите или не, ако е причинета, во кој износ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги повика и распраша сведоците А. В., А. К., М. Н. К. на напред наведените факти и околности, како и на околностите наведени во жалбата на јавниот обвинител, повторно да го повика и распраша Државниот правобранител на РМ на околноста дали на Република Македонија со дејствијата на обвинетите е причинета штета и ако е причинета, во кој износ, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи обжалената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата изјавена од обвинетите по однос на одлуката за кривичните трошоци е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

10.Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 293/2010 од 10.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.35/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите БИ и Д Д, двајцата од К ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Б И да сторил едно кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот Д Д како соизвршител со малолетниците А М и А Ш за едно кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Б на казна затвор во траење од 4 месеци, а на обвинетиот Д му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот за време од една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите посебно да платат на име судски пашал износ од 1.500,00 денари. Под ст.2 од изреката, врз основа на чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП, првообвинетиот Б И од с. Г го ослоодил од обвинение за кривично дело „Прикривање“ од чл. 261 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Одлучил трошоците во овој дел од постапката да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смислал на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, првостепената пресуда не содржи причини за решителни факти кои да упатуваат со сигурност дека обвинетиот Б И го сторил кривичното дело за кое се терети под ст.1 од пресудата, „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ - како потикнувач.

Од законскиот опис на поттикнувањето од чл. 23 ст.1 од КЗ, произлегува дека дејствието на извршување се состои во умислено поттикнување друг да изврши кривично дело, односно умислено создавање или зацврстување на одлука кај друг да изврши умислено кривично дело, како е тоа во конкретниот случај, обвинетиот Б е поттикнувач спрема малолетните сторители А и А по однос на против правните дејствија преземени од малолетниците, со кои е сторено кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ, така што во конкретниот случај постои и објективен идентитет меѓу дејствието на извршување преземено од малолетните сторители за кое се поттикнуваат од обвинетиот Б, со реално преземените дејствија на извршување критичниот ден кога е сторено предметното кривично дело.

Законскиот опис на поттикнување упатува на заклучок дека од решавачко значење е главното дејствие на извршителот, а дејствието на поттикнувачот е зависно од дејствието на извршителот, кон чие остварување е насочено, односно постоењето и степенот на одговорноста на поттикнувачот е зависно одутврдувањето на одговорноста на извршителот на кривичното дело.

За да постои одговорност на поттикнувачот е решавачко тоа да со противправните дејствија преземени од извршителот, да е остварено законското битие на кривичното дело, казнивоста на поттикнувачот зависи

од претходно утврдената вина и одговорност, односно казнивост на извршителот на кривичното дело.

Првостепениот суд утврдил во изреката на пресудата со опишаните дејствија дека обвинетиот Б како потикнувач сторил кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ, в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ, но од изведените докази не се констатира дека со првосилна пресуда е утврдена кривичната одговорност односно вината на сторителите на кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ.

Сторената суштествена повреда имала влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, во тој дел од пресудата.

По наоѓање на овој суд првостепениот суд утврдил непотполна и нејасна фактичка состојба, бидејќи не се изведени доволно докази од кои неспорно ќе се утврди дека против обвинетите - малолетните А и А е водена малолетничка постапка, не е утврдено дали таква е иницирана од Основниот јавен обвинител и дека е утврдена нивната вина за стореното кривично дело од чл. 235 ст.1 од КЗ. Единствено се споменува од страна на оштетениот П Г од с. Г, дека тој како оштетен имал пријавено штета за одземениот казан во малолетничка постапка, но во списите од предметот нема докази изведувани од првостепениот суд дали е водена и како е завршена малолетничката постапка.

По наоѓање на овој суд, првостепениот суд правилно го ослободил од обвинение обвинетиот Б И, за кривично дело „Прикривање“ од чл. 261 ст.1 од КЗ, врз основа на чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи иако на прв поглед дејствијата на обвинетиот Б можат да се подведат под повеќе инкриминации, практично може да се примени само една кривична одредба која останатите ги исклучува, иако постојат обележја на нивните законски битија, така што цениме дека е извршено едно кривично дело од обвинетиот Б, односно дејствието на кривичното дело „Прикривање“ е консумирано во дејствието на кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

11.=Кж.бр.375/1Пресуда на Основен суд во Кочани К.бр.304/10 од 28.03.2011 година, во обжалениот дел, само по однос на одлуката за трошоците во постапката- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.375/11.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.304/10 од 28.03.2011 година против обвинетиот М.Т. од Д. врз основа на чл.367 т.6 од ЗКП го одбил обвинението дека сторил кривично дело “ Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета “ од чл.172 ст.1 од КЗ, бидејќи кривичното гонење неможе да се преземе поради застареност. Приватниот тужител С.Д. од Д. го задолжил да му ги надомести трошоците во постапката на обвинетиот М.Т. од Д. во вкупен износ од 15.810,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата. За остварување на имотно правното барање приватниот тужител С.Д. од Д. го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, во обжалениот дел т.е по однос на одлуката за трошоците на постапката сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на причините на пресудата наведени во образложението од кои судот се раководел при донесувањето на одлуката за трошоците во постапката.

Имено од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, покрај одлуката за главната работа, одлучил и за трошоците во постапката на начин што приватниот тужител С.Д. го задолжил да му ги надомести трошоците на постапката на обвинетиот М.Т. во вкупен износ од 15.810,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата со примена на одредбите од чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст) . Вака донесената одлука би била во согласност со чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст), но само во случај доколку првостепениот суд утврдил дека застареноста на кривичното гонење настапила поради одложување на постапката кое може да се препише во вина на приватниот тужител. Во конкретниот случај таква вина на страна на приватниот тужител воопшто не е утврдена, а од друга страна неспорен е фактот дека поведената постапка против обвинетиот М.Т. за предметните кривични дела, во повеќе наврати била одложувана по барање на обвинетиот, поради необезбедено присуство на сведок како и поради поднесени барања за изземања на судечките судии од страна на приватниот тужител, отповикување на полномошното на неговиот полномошник и слично, но сето ова е во рамките на неговите законски права кои права му припаѓаат како странка во постапката.

Со оглед на горе наведеното следувахе да жалбата се уважи, обжалената пресуда во делот на одлуката за трошоците на постапката укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги има во предвид напред наведените укажувања да ја отстрани сторената повреда, да постапи по истите, па со правилна примена на Законот да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.141/2007 од 17.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.601/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.141/2007 од 17.09.2010 година, обвинетата Г. М. од К. ја огласил за виновна за сторено продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената

положба и овластување“ по чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која и утврдил казна затвор во траење од 1 година и 7 месеци, при што определил дека оваа казна нема да се изрши доколку таа во рок од 4 години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело, при што ја задолжил да плати паушални трошоци во износ од 4.000 денари, додека обвинетиот И. А. од К. го огласил за виновен за сторено продолжено кривично дело “Затајување“од чл.239 ст.3 в.в.со ст.1 и во в.со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 7 месеци и притоа го задолжил да плати паушални трошоци исто така во износ од 4.000 денари.

Со истата пресуда обвинетите се задолжени солидарно да ги надоместат трошоците на кривичната постапка во износ од 13.674 денари, а оштетената К. и. б. АД-К., сега со назив “С. б.“ АД-К., е упатено своето имотно правно барање да го остварува во спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи наведените причини во пресудата за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Според ново поднесениот обвинителен акт, првостепениот суд прифатил дека првообвинетата Г. М., со искористување на својата положба и овластувања како одговорно лице во експозитурата на оштетената К. и. б. АД-К. во К., на начин опишан во првостепената пресуда, на обвинетиот И. А., како шалтерски работник во експозитурата, му овозможила од доверените парични средства да присвојува и притоа да прибави значителна имотна корист во вкупен износ од 2.606.830,50 денари, а со тоа на банката да нанесе штета, додека обвинетиот И. од парите во експозитурата, кои како шалтерски работник му биле доверени, противправно го присвоил за себе овој паричен износ од 2.606.830,50 денари, како и паричен износ од 577.986 денари од штедните влогови на лицето Ј. Ј. (Ј.) и од уплатите на поедини кредитокорисници или други уплатувачи, поединечно наведени во пресудата или дека вкупно присвоил 3.184.816,50 денари.

Меѓутоа, овие утврдени факти, дека обвинетиот И. ги присвоил сите овие парични средства, не произлегуваат од изведените докази и не се поткрепени со материјални или други сигурни докази. Со вештачењето, извршено од вештото лице К. К., неспорно се утврдени овие поединечни и вкупни парични износи во денари или во странска валута, изразени во денарска противредност и првостепениот суд прифатил дека сите овие парични средства обвинетиот И. противправно ги присвоил, и тоа врз основа на исказите на обвинетите Г. и на сведокот Е. Ш., но според исказот на вештото лице К. К., кој на главниот претрес непосредно е сослушан, според документацијата врз основа на која тој го вршел вештачењето, само во три случаи на исплати можел да се лоцира потписот на обвинетиот И., дека потписите на исплатните ливчиња се негови и тоа на исплатата извршена на ден 29.08.2005 на исплатно ливче на име Ј. Ј., за исплатен износ од 38.000 денари, потоа на лицето

С. П. за уплата од 5.000 денари на 21.02.2005 година и исплатата извршена на 17.08.2005 со исплатно ливче на име Ј. Ј. за износ од 1.500 американски долари, додека за другите парични износи, кои недостасувале во експозитурата, не е утврдено кој и кога ги има присвојувано, бидејќи за тоа не е утврдена веродостојна документација.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи врз основа на изведени веродостојни докази не е утврдено дека токму обвинетиот И. ги присвоил овие парични средства.

Според изведените докази, неспорно е дека во критичниот период во експозитурата на оваа банка, врз основа на склучен договор за работа, обвинетата Г. М. била единствено вработена и истата била одговорен работник, додека врз основа на договор за деловно техничка соработка, склучен помеѓу оваа банка и друштвото ДООЕЛ МГ“К.“ од К., како вработен во ова друштво, чиј основач била обвинетата Г., а управител нејзината ќерка М. М., обвинетиот И. А. во експозитурата извршувал работи и работни задачи како шалтерски работник. Благајната во експозитурата се водела на име на обвинетата Г., која со парите, кои биле доставувани од банката во К., била задолжувана како одговорен работник во експозитурата, а таа парите ги доверувала на обвинетиот И. и на сведокот Е. Ш., како шалтерски работници во експозитурата. Меѓутоа, според изведените докази и И. и Е. работеле заедно со платен промет, уплата и исплати на парични средства, како и до девизно и денарско штедење, но допир со паричните средства како одговорно лице во експозитурата имала и обвинетата Г., така што понекогаш и таа на шалтерот во благојната примала уплати или исплаќала парични средства на странките. И самата таа изјавува дека, покрај И. и Е., кога имало “гужва на шалтерите“ и таа “приоѓала на помош“, додека според исказите на И. и на Е., како шалтерски работник извесно време работел и синот на обвинетата Г. М., како и обвинетата Г., која исто така имала “контакт со готовите пари, односно со касата“. Исто така, обвинетата Г. изјавува дека се случувало таа во присуство на И. и на Е. од касата да подига пари, кои ги земала, за што оставала исплатно ливче и кога ги враќала земените пари ливчето си го земала. Според исказот на И., пак, за касата имало само еден клуч, кој секогаш се наоѓал кај шалтерскиот работник, но понекогаш клучот го земала и обвинетата Г. и на повеќе пати таа од касата земала девизи или денарски средства, за што оставала ливчиња во касата, но парите не ги враќала, поради што тој и ја напуштил во работата во експозитурата. Истото го потврдува и сведокот Е., која изјавува дека клучот од касата го користела и обвинетата Г., која често пати во нејзино или во присуство на И., доаѓала и подигнувала пари од касата, наведувајќи “дека и требаат пари“, за што пополнувала исплатно ливче во кое го наведувала подигнатиот паричен износ и истото го оставала во касата, притоа изјавувајќи дека во почетокот таа ги враќала подигнатите пари, а потоа дека не ги враќала, а таа и не водела евиденција колку и кога ги враќала земените пари.

И покрај тоа што во касата недостасувале пари, обвинетата Г. во централата во банката во К. доставувала извештаи според кои немало кусок во касата во експозитурата во К., при што во извештаите не ја прикажувала вистинската состојба на паричните средства. Самата таа изјавува дека, и покрај тоа што знаела дека имала кусоци во благојната,

во централата во банката во К. доставувала извештаи, според кои немало кусок во касата во експозитурата и иако знаела дека кусоци се јавувале од работата на обвинетиот И., за тоа не ги известила одговорните лица во банката, туку на истиот му дозволила и понатаму да работи како шалтерски работник и да располага со пари, а известувањата во централата во К. што ги пракала, биле “фиктивни”, односно не одговарале на фактичката состојба.

Првостепениот суд прифатил дека сите овие парични средства обвинетиот И. ги присвоил, иако од изведените докази тоа не може да се утврди, бидејќи со парите во експозитурата располагал и обвинетиот И. и сведокот Е., како шалтерски работници, и обвинетата Галина, како одговорно лице, на која од банката и биле доставувани и доверувани паричните средства, која често пати во присуство на И. и на Е. земала пари кои понекогаш ги враќала, а понекогаш не ги враќала, така што не се знае од чие работење е недостатокот на парични средства во експозитурата.

И според наодот и мислењето на вештото лице К. К., во експозитурата во К. во времето додека работеле обвинетите не постоело “посебно задолжување на лице за работа со парични средства во готово (девизи и денарски), туку истите биле доверени на сите вработени кои истовремено работеле и платен промет и благајничка работа (уплата и исплата)“, при што не се водела книговодствена евиденција за деловните промени.

Поради овие причини со оглед на погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба и можност да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, притоа придржувајќи се на чл.2 ст.2 од ЗКП и врз основа на веродостојни докази со сигурност да утврди дали и колку парични средства има присвоено обвинетиот И., па за тоа и во врска со работењето на обвинетата Г., како одговорно лице во експозитурата, за кривичните дела за кои тие се обвинуваат да донесе правилна и законита пресуда.

Со оглед дека на главниот претрес одржан на ден 17.06.2008 година претставникот на оштетената банка истакнал имотно-правно барање на износ од 3.184.816,50 денари, притоа изјавувајќи дека се приклучува кон кривичниот прогон против обвинетите, додека при повторното судење на главниот претрес од 13.09.2010 година за овој паричен износ пријавил оштетно побарување само спрема обвинетата Г., потребно е на главниот претрес да се повика законскиот застапник или овластен претставник на оштетената АД КИБ К., сега со назив С. б. АД К., за да јасно се произнесе дали истакнува имотно- правно барање, против кого од обвинетите и на кој паричен износ, притоа имајќи во предвид дека обвинетата Г. М. со правосилна пресуда П.бр.280/06 од од 18.01.2006 год., веќе е задолжена на оваа банка како тужител по основ

на штета да и плати 2.600.847 денари, додека според обвинението нанесената штета изнесува вкупно 3.184.816,50 денари и првостепениот суд според укажувањето на Врховниот суд на Република Македонија во пресудата Квп.бр.189/2009 од 18.11.2009 година да постапи по ова барање на оштетениот, согласно со чл.96 ст.1 и чл.101 од ЗКП.

Исто така, во однос на кривичното дело “Затајување”, согласно со чл.239 ст.6 од КЗ, првостепениот суд при повторното судење да утврди дали постои навремен предлог за гонење на обвинетиот И. А. за ова кривично дело, бидејќи во списите на предметот е приложена кривична пријава поднесена од Г. М. против И. А. до МВР-СВР-К., но истата е во незаверена фотокопија, па поради овие причини потребно е првостепениот суд од Основното јавно обвинителство од Кочани, кое што го има поднесено обвинителниот акт против обвинетите, да ја прибави оваа кривична пријава во својот оригинал или во заверена фотокопија или пак друг предлог за гонење на обвинетиот Игор за ова кривично дело, поднесен од овластено лице.

Со оглед дека првостепената пресуда се укинува, жалбата на основниот јавен обвинител, која се однесува само за одлуката за кривичната санкција, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

13.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.122/06 од 05.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.654/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.122/06 од 05.10.2010 год. под ст.1 првообвинетиот Д. К. од Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. ст.4, 2 и 1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, а која казна нема да се изврши ако обвинетиот во рок од 5 (пет) години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име судски пашал износ од 6.000,00 денари, трошоци во постапката во износ од 30.148,00 денари и да плати штета на оштетената РМ Министерство С. износ од 135.136,00 денари, во останатиот дел за досудување на камата оштетената РМ Министерство С. ја упатува да го остварува во граѓански спор. Под ст.2 од истата пресуда согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението против второобвинетиот К. Г. од Б. да сторил кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. ст.4, 2 и 1 в.в. со чл.24 од КЗ, бидејќи застапникот на ОЈО како овластен тужител се откажал од обвинението. Трошоците во постапката во износ од 15.000,00 денари во овој дел одлучил да паднат на терет на Буџетските средства, а се однесуваат за застапувањето на поставениот бранител по службена должност.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Кочани, кој поднел навремена жалба, со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за условната осуда, со предлог обжалената

пресуда да се преиначи во смисла што на обвинетиот Д. К. да му се изрече построга казна без ублажување на истата.

Навремена жалба против првостепената пресуда поднел и бранителот на обвинетиот Д. К. од Б., адвокат М. И. Б. од С., со која пресудата ја напаѓа поради: суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, повреда на Кривичниот законик, погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба и одлуката за кривичната санкција, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетиот Д. К. од Б. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП да се ослободи од обвинение.

Обвинетиот Д. К. од Б. поднел дополнение на жалбата, во која ја напаѓа пресудата поради повреда на чл.356 ст.1 т.1 од ЗКП, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.361 од ЗКП ги достави жалбите до Вишото јавно обвинителство во Штип, кое враќајќи го предметот со писмо Кож.бр.582/10 од 07.12.2010 год. го извести судот дека предлог ќе дадат на седницата на советот.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.362 од ЗКП закажа и одржа седница на советот на која пристапија Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип - Јасна Жежова и бранителот на обвинетиот Д. К., адвокат С. С. од С.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип - Јасна Жежова на одржаната седница на советот го подржа писмениот предлог Кож.бр.582/10 од 07.12.2010 год., со кој предлага жалбата на обвинетиот Д. К. од Б. изјавена преку неговиот бранител, адвокат М. И. Б. од С. да се одбие како неоснована, жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи само по однос на одлуката за алтернативната мерка и на обвинетиот да му се изрече ефектина казна затвор.

Бранителот на обвинетиот Д. К., адвокат С. С. од С., на одржаната седница на советот ја подржа изјавената жалба и нејзиното дополнение по сите жалбени основи, причини и предлози.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ги разгледа поднесените жалби, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда, доказите и предлогот на застапникот на обвинението, одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што пресудата нема наведено причини за решителните факти, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката со тоа што постапувал по два обвинителни акти во кои што е обвинет Д. К., без да обвинителот изврши измена на прво поднесениот обвинителен акт Ко.бр.21/06 од 28.04.2006 год. во однос на обвинетиот Д. К., бидејќи дејствијата на извршување во однос на овој обвинет се различни во двата обвинителни акта.

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд не дал причини зошто обвинетиот Д. К. како претседател на Зружението за развој на селски туризам „М., Б. има својство на одговорно лице во

смисол на чл.353 ст.5 в.в. со ст.4, 2 и 1 од КЗ. За утврдување на овој факт било потребно да се цени Статутот на Здружението, во кое се дефинираат статусот на Здружението, изворите на неговото финансирање и задачите и целите заради кое е формирано. Исто така првостепениот суд не утврдил дали за реализација на предметниот проект се трошени пари од Буџетот или од С. Б. Тоа е од суштинско значење за определување дали е исполнет битниот елемент на кривичното дело за кое е обвинет Д. К., а тоа е со неговото дејствие да е оштетен Буџетот на РМ. Исто така првостепениот суд не дал одговори на суштински прашања, од чии одговори зависи утврдување на правилна фактичка состојба, а тоа е утврдувањето на статусот на субјектите во овој кривично-правен, а пред се што не утврдил кој бил надзорен орган за овој проект. Сите показатели упатуваат кон директорот на Единицата за координација со проектот А. Е. од С., која единица била формирана во рамките на Министерството, а таа не е сослушана во својство на сведок за да даде појаснување како се одвивал процесот на контрола, одобрение и исплаќање на средствата одобрени со наведениот Грант на Здружението за развој на селски туризам „М., Б.. Исто така судот не утврдил и што е крајниот резултат од вака настанатите односи и дали бил направен, а ако бил направен каков бил извештајот за трошењето на средствата за овој проект доставен до С. Б.

При повторното судење првостепениот суд треба да го утврди статусот на субјектите во овој кривично-правен настан и притоа да утврди дали обвинетиот може да биде одговорно лице во смисол на чл.122 од КЗ, притоа да ги анализира актите за основање на Здружението за развој на селски туризам “М.“ - Б. Првостепениот суд треба да утврди кој вршел надзор над реализација на проектот. Да биде распрашана во својство на сведок А. Е., посебно на околностите кои ги наведуваат обвинетиот и К. Г. за договарањата за изменетите околности при реализација на проектот околу статиката на М. к. и да се побара од Министерството ревизорски извештај за предметниот проект. При повторното судење да се изведат веќе изведените докази и предложените со напатствијата на овој суд и подетално да се распраша сведокот Љ. В. од Б. околу постоењето на неговата обврска да ја изработи предметната столарија, која авансно му била платена и со една преоценка на сите докази во целина да се донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да се врати на повторно одлучување, жалбата на Основното јавно обвинителство од Берово за кривичната санкција е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Кочани, К.бр.113/2011 од 11.07.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.553/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда обвинетата Т. И. од К. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело “Примање поткуп” од чл.357 ст.4 .в.со ст.2 од КЗ и кривично дело “Примање поткуп” од чл.357 ст.6 в.в.со ст.2 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинува не се кривични дела според законот. Притоа одлучил по правосилноста на пресудата на обвинетата да и бидат вратени привремено одземените предмети наведени во потврдата за привремено одземен предмети. Оштетената Л. П. за остварување на своето имотно правно побарување ја упатил на редовен граѓански спор, а за настанатите кривични трошоци во постапката во износ од 24.880 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна неразбирлива, противречна самата на себеси, и на содржината на изведените докази во текот на постапката. Имено, во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ја ослободил обвинетата Т. И. од обвинението да сторила кривично дело “Примање поткуп” , бидејќи делата за кој се обвинува прифатил дека не се кривични дела според законот, додека во образложението на пресудата во наведените правни причини констатира дека за обвинението под т.1 од изреката не се докажало да обвинетата како лице што врши работи од јавен интерес, социјален работник во Центарот за с. р. К., имала задолжително облигаторна обврска за превземање на наведените дејствија, а за дејствијата под т.2 наведува дека од ниту еден доказ судот не утврдил дека обвинетата на критичниот ден превзела службено дејствие што би морала да го изврши. На тој начин во образложението на пресудата првостепениот суд прифатил дека не се докажало да обвинетата ги сторила кривичните дела што и се ставаат на товар. Од овие причини по наоѓање на овој суд изреката на обжалената пресуда е противречна со даденото образложение, а од друга страна не е јасно од кои докази првостепениот суд утврдил дека за да постојат кривичните дела што и се ставаат на товар на обвинетата било потребно службеното дејствие превземено во рамките на нејзиното службено овластување да биде од облигаторен карактер. Ова посебно што од изведените докази во текот на постапката се утврдува дека обвинетата барала од оштетената пари иако за превземените дејствија од страна на Органот за с. р. не се бара паричен надоместок од странките па се поставува прашањето со која намера обвинетата побарала и примила пари од оштетената.

Првостепениот суд наведува дека во дејствијата на обвинетата не се содржани битните елементи на кривичните дела што и се ставаат на товар. Меѓутоа кај кривичното дело „Примање поткуп“ објективен

елемент на битието на делото претставува дејствие на извршување кое се состои во барање или примање на подарок или друга корист или ветување на подарок или друга корист за да сторителот изврши во рамките на своето службено оластување службено дејствије што би морало да го изврши или да не изврши службено дејствије што не би морало да го изврши. Објект на дејствието е подарокот или другата корист, при што делото е завршено со самото барање или примање подарок или друга корист без оглед дали дополнително е извршено службеното дејствие од страна на сторителот.

Во конкретниот случај од изведените докази, пред се од изјавата на оштетената Л. П. која што била јасна, децидна, прецизно го опишува начинот на превземените дејствија од обвинетата неспорно се утврдува начинот на барањето и земањето на пари од страна на обвинетата. Од изјавата на оштетената се утврдува дека обвинетата во текот на месец Ноември 2009 година во својство на социјален работник вработена во ЦСР Кочани побарала и примила подарок-пари во износ , од 3.000 денари од оштетената Л. П. за да и помогне да се издаде потврда - одобрение за негативна наследничка изјава во има на нејзиниот малолетен син која и била потребна за водење на оставинска постапка по смртта на нејзиниот сопруг. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетата била овластена службено лице за изготвување на одобрение за давање негативна наследничка изјава. Обвинетата ја спровела постапката согласно законот и на 16.11.2009 година го изготвила одобрението на кое била потпишана и в.д.директорот од центарот.

По наоѓање на овој суд неоснована е констатацијата на првостепениот суд дека од изведените докази не се докажало дека обвинетата постапувајќи по барањето на Л. П. имала обврска од облигаторен карактер задолжително да даде позитивно мислење за откажување од наследство на малолетниот С. П., бидејќи од изведените докази во текот на постапката се утврдува дека од досегашната пракса секој пат се давало негативна наследничка изјава за случај како што бил конкретниот со малолетниот С. П.

Што се однесува за обвинението под т.2 од изреката неспорно е дека во текот на месец јули 2010 година обвинетата во својство на социјален работник побарала подарок-пари од оштетената Л. П. за да и помогне да нејзиниот малолетен син кој имал психички проблеми биде сместен во болница за лекување. Како што било договорено на ден 31.07.2010 година оштетената ја известила обвинетата дека нејзиниот син станал агресивен и ја малтретирал па обвинетата била повикана во МВР-ПС-Кочани каде што во рамките на своите службени овластувања присуствувала на службениот разговор со малолетниот син на оштетената во врска со пријавено семејно насилство при што предложила малолетникот на биде упатен на лекување. За наведените дејствија, за дадениот предлог, обвинетата во два наврати побарала и примила пари од оштетената и тоа најпрвин во износ од 2.000 денари, а потоа и 200 евра со образложение дека е помогнала да го смести нејзиниот син на лекување. Во овој случај повторно првостепениот суд застанал на становиште дека не се работи за обврска од облигаторен карактер туку слободно одлучување од страна на обвинетата како

социјален работник при давањето на своето мислење поради што смета дека во нејзините дејствија не се содржани елементите на битието на кривичното дело. По наоѓање на овој суд неспорно од изведените докази се утврдува дека обвинетата побарала и примила пари од оштетената за да во рамките на своите службени овластувања изврши дејствие што морала да го изврши, односно да даде свое мислење, да превземе мерки за заштита на семејството на оштетената од насилството што го вршел нејзиниот син.

При неспорни утврдени решителни факти дека обвинетата побарала и примила пари од оштетената за да изврши дејствија во рамките на своите овластувања кога парите се пронајдени одземени на лице место, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е резултат на погрешна оценка на изведените докази. Овластувањата на обвинетата произлегуваат и од Законот за семејството каде што се наведени мерките што ги презема центарот преку своите вработени за обезбедување соодветна здравствена заштита, психосоцијална интервенција и третман, како и други мерки кај социјалните случаи, така да во конкретниот случај факт е дека обвинетата превзела дејствија во рамките на своите службени овластувања и нелогично е мислењето на првостепениот суд дека наведените дејствија не биле од облигаторен карактер па со тоа недостасувале елементите на битието на делото согласно даденото обвинение. Од овие причини по наоѓање на овој суд се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на веќе изведените докази согласно погоре наведените укажувања, па врз основа на тоа да утврди дали во дејствијата на обвинетата се содржани сите објективни и субјективни елементи на битието на кривичното дело што и се става на товар. Ќе треба да го повика и сослуша сведокот М. П., ќерка на оштетената, заради утврдување на околноста во врска со телефонското јавување на обвинетата и барање пари од оштетената имајќи во предвид дека објект на дејствие на наведеното кривично дело предмет на обвинение претставува подарокот или друга корист при што во конкретниот случај примените парични средства од обвинетата неспорно претставуваат подарок, а не како што таа изјавува дека дел од парите ги позајмила од оштетената. Првостепениот суд ќе треба да прибави доказ и детално да ја распраша обвинетата кои биле нејзините работни задачи како социјален работник распоредена во Одделението за социјални работи, па имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, на правилно утврдена фактичка состојба да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на постоењето на кривичната одговорност кај обвинетата за делата што и се стават на товар, при што правилно да ја определи правната квалификација на кривичните дела, така што според времето на извршувањето на кривичните дела, правилно да го примени Кривичниот Законик.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

ОСНОВЕН СУД ШТИП

1.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 240/2010 од 05.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.10/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот В Т од Ш го ослободил од обвинението согласно чл. 368 т.3 од ЗКП Пречистен текст за кривично дело „Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл. 215 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува. Одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на буџетот на РМ, а согласно чл. 215 ст.7 од КЗ одзел од сведокот Е О од Ш една табла амфетамин „екстаза“.

се одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи причини за решителни факти, од кои со сигурност да се утврди дека обвинетиот не ги презел противправните дејствија опишани во изреката на пресудата, а со тоа дека и не го сторил кривичното дело за кое се терети со поднесеното обвинение.

Првостепениот суд во целост ја прифатил одбраната на обвинетиот, која што по однос на кривично правниот настан е целосно спротивставена на исказот на свидетелот О Е и ваквата одбрана не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, дури не се поткрепува односно не се потврдува ниту со исказот на свидетелот Н Г, кој на главниот претрес го променил својот исказ, по однос на решителниот факт дали обвинетиот В и свидетелот Е излегле надвор од домот и надвор разговарале, со цел колку е тоа можно да му се помогне на обвинетиот В, така што овој свидетел сакал да прикаже дека обвинетиот и оштетениот немале контакти и разговори надвор од домот.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Цениме дека фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотополна, и со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ, истата се става под сериозно сомнение.

Не се изведувани доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан. Прифатена е одбраната на обвинетиот, без да се изведуваат доволно докази во тој правец, со кои истата би била проверена. Обвинетиот изјавил дека кај него после настанот биле пронајдени 550,00 денари кои подоцна односно уредента овластените службени лица на СВР Ш му ги вратиле. За утврдување на овој факт не се изведувани докази, дали навистина се најдени пари кај обвинетиот, во колкав износ и дали истите му се вратени како тој изјавил во своја одбрана.

Судот, при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека во моментот кога овластените службени лица се приближиле до

обвинетиот и оштетениот - свидетелот Е го удриле обвинетиот по ребрата, останува нејасно кога веќе од првостепениот суд се прифаќа овој факт за докажан, од кои причини не е наведено врз основа на кои докази со сигурност се прифаќа овој факт, и кои се причините кога обвинетиот го негира кривично правниот настан, да биде прифатено дека е удиран во пределот на ребрата од страна на овластените службени лица.

Во својство на свидетели не се сослушани овластени службени лица на СВР Ш, каде точно се наогале обвинетиот и оштетениот, кога тие се приближиле до нив, свидетелот Е кажува дека биле во близина на една клупа, обвинетиот изјавил дека биле во близина на втората капија на домот, не е утврдено дали овластените службени лица виделе дека обвинетиот става нешто во устата, дали тоа биле таблети - „екстази“, во моментот кога доближиле до обвинетиот и оштетениот. Останува нејасно дали е извршен претрес на обвинетиот и што е пронајдено кај него, дали е извршен увид на лице место и пребарување за да се пронајде банкнотата од 1.000,00 денари на лице место каде се наогале обвинетиот и свидетелот - оштетениот Е, дали оваа банкнота била пребарувана во блиската околина, со оглед на тврдењето на Е дека му дал на обвинетиот В банкнота во износ од 1.000,00 денари, а обвинетиот за тие пари му продал само една таблета „екстаза“ - амфитамин.

Првостепениот суд го оценил исказот на свидетелот Е како неверодостоен и противречен и не е прифатен фактот дека обвинетиот ги голтнал преостанатите четири таблети - амфитамин и дека поради тоа во урината на обвинетиот В не се пронајдени траги од амфитамин, но ваквите заклучоци на првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, првостепениот суд се става во улога на вешто лице од областа на медицината и тврди дека веднаш по кривично правниот настан, ако обвинетиот ги голтнал таблетите, траги од нив би се пронашле во урината на обвинетиот која била прегледана веднаш по настанот, останува неразјаснета околноста за кое време е потребно овие таблети - амфитамин да се распространат, односно растворот во организмот на примателот и колку време треба да помине од приемот на таблетите - амфитамин па до нивно присуство во урината на примателот на таблетите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер и поради неутврдените решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотополна следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот враќа на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да изведува нови докази освен изведените, да ги сослуша овластените службени лица кои биле на лице место критичниот ден, да изврши соочување меѓу обвинетиот и свидетелот Е за утврдување на битните факти и околности, да сослуша и вешто лице од областа на медицината во смисла на горе наведените наводи, на кој начин ќе утврди правилна и целосна фактичка состојба која ќе биде во согласност со содржината на изведените докази.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.302/09 ос 6.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.131/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетите В. Н. Е. и правното лице ДОО“М.“ со седиште во Штип согласно чл.368 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 од КЗ. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката за вешто лице во износ од 7.848 денари, како и наградата за бранител во износ од 6.240 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини

Во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд прифатил дека обвинетите В. Н. Е. како одговорно лице управител на даночниот обврзник правното лице обвинетиот ДОО“М.“ од Ш., за тековната 2005 и 2006 година со намера да одбегнат делумно плаќање на данок на добивка постапиле спротивно на чл.8 , чл.39 и чл.40 од Законот за данок на добивка, дале лажни податоци за приходите на правното лице кои што се од значење за утврдување на износот на даночната обврска на кој начин помалку утврдиле и платиле данок на добивка за 2005 година во износ од 272.647 денари за 2006 година во износ од 660.635 денари. На овој начин првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди не давајќи опис на превземените дејствија од страна на обвинетите, односно начинот на кои што е извршено кривичното дело со непресметување, со давање лажни податоци за остварените приходи за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години за што се однесува затаениот данок според Законот за данок на добивка, што по наоѓање на овој суд ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива и претставува суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл 381 ст1 т11 од ЗКП..

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд во текот на постапката не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел правилно, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање.

Првостепениот суд врз основа на вештачењето од Бирото за судски вештачења Скопје утврдил дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар, бидејќи немало давање лажни податоци за приходите на правното лице или други факти од значење за утврдување на даночната основа, односно дека согласно дадениот наод и мислење на вештото лице во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за остварените приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, бидејќи биле презентирани сите фактури, сите прилози кон фактури, рекламации, пропратна документација, како и документациите од Комерцијална банка за направената грешка заверени

со печат.

Ваквата фактичка состојба утврдена од страна на првостепениот суд, е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката кои што не се ценети во една целина. Имено, по дадениот наод и мислење од Бирото за судски вештачења Скопје, како и непосредниот распит на вештото лице Дипл.економист Б. Џ. советник во Бирото за судски вештачења Скопје во текот на постапката пред првостепениот суд произлегува дека за 2005 година во целокупната книговодствена евиденција кои и била дадена на увид не било утврдено никакво давање на лажни податоци, односно целокупната книговодствена документација била презентирана врз основа на која е извршена книговодствена контрола кај правното лице и тоа биле презентирани сите фактури и сите прилози кон фактурите, рекламаите, пропратната документација, документациите од Комерцијална банка за направената грешка. Исто така и за 2006 година во книговодствената евиденција при извршениот увид била презентирана целокупната финансова документација во прилог со сите фактури, трошоци, рекламации, пропратни документи, така што немало давање лажни податоци во приходите и расходите. Вештото лице појаснува дека трошоците за превоз биле уредно книжење и фактурите на “М.” еидентирани во ДОО“М.” и истите исплатени на МК“М“.

Меѓутоа, при извршената контрола од страна на УЈП била констатирана неправилност во работењето и прикривање на податоци за приходите во книговодствената евиденција од страна на обвинетите, Од овие причини било донесено решение од страна на Управата за јавни приходи со кои правното лице било задолжено да плати данок од добивка во наведениот износ кој по приговор на правното лице точно дека е корегирани, но не и целосно бришани туку се работи за корекција од одреден износ за признати трошоци на фирмата кои не се оданочуваат. Врз основа на приговорот извршена е само корекција на дадениот првичен записник со што е намален износот на задолжување за плаќање од данок од добивка со кој се задолжува правното лице. Во меѓувреме била извршена наплата на данок од добивка за двете години вкупно 933.282,00 денари со пребивање во корист на правното лице.

Од сето погоре изнесено имајќи во предвид дека од страна на УЈП е издадено решение за утврдување на неправилно и неточно еидентирање на данок на добивка и неспорно е дека во меѓувреме е постапено по тие решенија, се доведува во прашање утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд. Од овие причини имајќи ги во предвид контрадикторноста меѓу констатираното од УЈП и мислењето на вештото лице, што претставува пропуст во утврдената фактичка состојба по однос на решителните факти за предметниот кривично правен настан, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следува обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да повика и сослушна претставник од Управата за јавни приходи по однос на тоа какви неправилности во работата на обвинетите се констатирани при извршената контрола, и какви лажни податоци се дадени од страна на

обвинетите за пресметувањето на данокот на приходите на правото лице за 2005 и 2006 година, па врз основа на тоа да утврди согласно даденото вештачење дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“. Доколку е потребно заради објаснување на нејаснотиите помеѓу записникот од управата за јавни приходи и даденото вештачење, да побара од вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење за спорните прашања со кое јасно и недвосмислено ќе се утврди за што се однесува неплатениот данок, дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои што се од влијание аа износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“ за кои што се обвинуват, односно посебно дали кај обвинетите постоела намера за одбегнување на неплаќање на овој данок, што е конститутивен елемент за ова кривично дело, па врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука, притоа придржувајќи се на чл.364 ст.1 од ЗКП.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

3.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.313/09» од 16.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.132/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.313/09» од 16.12.2010 година, обвинетиот «И. Б.» од «П.», под т.1 од изреката го огласил за виновен за кривично дело «Тешка телесна повреда» по чл «чл.131 ст.1» од КЗ, а со дејствијата под т.2 од изреката обвинетиот А. Ј. сторил кривично дело Учество во тепачка од чл. 132 ст.1 од КЗ, па обвинетиот И. Б. го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, а на обвинетиот А. му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која казна нема да се изврши до колку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Ги задолжил обвинетите секој поединечно да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари и на име кривични трошоци во постапката износ од 750,00 денари.Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП оштетениот Александар Христов за остварување на своето имотно правно побарување на име штета го упатил на спор.

па најде:

По повод жалбата на обвинетиот «И. Б.» од «П.», , а испитувајќи ја пресудата по службена должност, согласно чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, оценивме дека во конкретниот случај е сторена суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива и не содржи доволно причини за решителните факти по однос на елементите на

предметното кривичното дело.

Првостепениот суд во пресудта под I од изреката утврдил дека обвинетиот И. на 08.03.2009 година околу 03,20 часот во кабаро клубот Енерџи во П. кога бил свесен дека поради неговото сторување може да настапи штетна последица но се согласил со нејзиното настапување, тешко телесно го поврдил оштетениот А. Х. од П., на начин што при настаната тепачка со оштетениот и второобвинетиот А. Ј., од џебот извадил нож на расклопување и со истиот го нападнал оштетениот и му нанел тешка телесна повреда - убодна рана во пределот на стомакот со пробивање на телесната шуплина-абдоменална и градната телесна шуплина. Во образложението од пресудата судот прифатил дека обвинетиот А. Ј. и оштетениот А. Х. физички го нападнале обвинетиот И., додека истиот седел на шанкерскиот стол на маса во Енерџи барот, така што обвинетиот А. го турнал од шанкерскиот стол по што обвинетиот И. паднал на подот и додека лежел на подот го удрил со клоци и со тупаници во пределот на главата и телото, а обвинетиот А. и со шанкерски стол го удрил обвинетиот И. во пределот на главата, па обвинетиот И. со умисла кога бил свесен дека поради неговото сторување може да настапи штетна последица оштетениот А. Х. на начин што при настаната тепачка со оштетениот А. и обвинетиот А. Ј. од џебот за да се одбрани од истовремен противправен напад врз него, извадил нож на расклопување што го носел во себе и со истиот го нападнал оштетениот А. замавнувајќи кон него во пределот на градениот кош и стомакот при што му ја нанел тешката телесна повреда опишана во изреката на пресудата.

Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива од причина што судот прво прифаќа дека обвинетиот делувал со евентуална умисла, а потоа дава опис на дејствие на нужна одбрана дека обвинетиот за да одбие од себе истовремен противправен напад го извадил ножот и му ја нанел тешката телесна повреда на оштетениот.

Од утврдената фактичка состојба нејасно е дали обвинетиот делувал со евентуална умисла или во нужна одбрана или евентуално би се работело за пречекорување на нужната одбрана од страна на обвинетиот Илија во конкретниот кривично правен настан.

Поради наведената суштествена повреда се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право.

При повторното судење, првостепениот суд да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши повторна отценка на изведените докази и преку нивна сестрана анализа да утврди правилна фактичка состојба врз основа на која точно да го утврди субјективниот елемент кај обвинетиот И.Б., дали бил доведен во состојба на силна раздразнетост, или бил доведен во состојба да се брани, а притоа да ја пречекорил нужната одбрана или сето тоа што го сторил било со евентуална умисла согласувајќи се со штетните последици и да донесе една законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.6/10 од 14.01.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.135/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.6/2010 од 14.01.2011 година обвинетиот С. К. од Ш. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката во износ од 19.500 денари кои се однесуваат за ангажира бранител, адвокат Фиданчо Трајановски од Штип да паднат на судскиот буџет на РМ. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот Г. Ј. за имотно правното побарување во износ од 1.050 евра го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(пречистен текст), и по службена должност, внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП(пречистен текст), најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП(пречистен текст), .Во конкретниот случај, пресудата се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова, освен ако со оглед на другите докази е очигледно дека и без тој доказ би била донесена иста пресуда

Од списте по предметот, имено содржината на записникот за главен претрес од ден 15.11.2010година на првостепениот суд, видно е дека по давањето на завршните зборови на странките, првостепениот суд констатирал дека главниот претрес бил веќе завршен во 15,20 часот. Првостепениот суд, одкако на истиот записник од главен претрес, по неговото завршување, нотирал дека откако обвинетиот и оштетениот ја напуштиле судницата, истите веднаш се повратиле во судницата при што оштетениот изјавил дека, поради тоа што, критичната вечер бил многу пијан, не може да се сети и со сигурност да тврди дека обвинетиот бил тој што му ги одзел парите.

Согласно чл.365 од ЗКП(пречистен текст), судот ја заснова пресудата само врз фактите и доказите што се изнесени на главниот претрес..Во конкретниот случај, првостепениот суд, по мислење на овој суд, погрешно постапил кога при донесувањето на одлуката, ја засновал на овој исказ на оштетениот даден по завршувањето на главниот претрес без при тоа правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, а со што ја сторил напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка.

При повторното судење првостепениот суд е потребно повторно да закажа главен претрес на кој повторно да ги изведе веќе изведените докази а потоа во смисла на погоре укажаното должен е да ја острани наведената суштествена повреда по што, со правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, ќе може да донесе

правилна и на закон заснована одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

5.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.354/10 од 1.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.139/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.354/10 од 1.12.2010 година обвинетиот С. Д. од П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 2.000 денари. Оштетената Ц. А. од П. за имотно правното побарување ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд во текот на постапката не ги извел сите потребни и расположливи докази и не ги утврдил решителните факти за овој кривично правен настан. Имено, судот врз основа на изведените докази на главниот претрес, пред се од исказот на оштетената распрашана Ц. А., сведокот В. К., видео надзорот со фотографии, изводот од виза центар за трансакција на извршување и писмо од М. А. до В. К., прифатил и утврдил дека обвинетиот С. Д. на критичниот ден во со намера да присвои противправно туг подвижен предмет од ташната на оштетената Ц. А. во канцеларијата на локалната самоуправа во П. одзел дебитна картичка на оштетената и од банкоматот на Стопанска Банка во П. во 11,34 часот одзел 15.000,00 денари, кои противправно ги присвоил и дека со тоа сторил кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ. Од изведените докази неспорно произлегува дека на критичната ден 14.04.2010 година, Среда било пазарен ден во П., бле на работа во иста канцеларија,, обвинетиот С., оштетената Ц. и колешката Г. Тој ден утрото колешката Горица отишла на пазар, го донела пазарлакот во канцеларијата а во периодот од 9,45 часот до 10.00 часот си отишла домаи повеќе не се вратила во канцеларија, а пазарлакот требало да го земе некој роднина К. после 15,00 часот.Во периодот од 10,00 до 12,00 часот оштетената Ц. А. излегла од канцеларијата со нејзината керка. По враќањето на оштетената Ц. обвинетиот С. излегол да се види со некое друго лице, во П. Оштетената изјавила дека додека била надвор од канцеларијата со нејзината керка ташната ја оставила во канцеларијата до бирото, во неа била каркатичката за вадење пари а пинот за картичката бил запишан во тефтерче,кое стоело во ташната. Обвинетиот С. во временскиот период по враќањето на оштетената царка од пазар излегол уште еднаш.На 19.04.2010 година кога оштетената отишла да вади пари од банкоматот, не приметила дека и се вадени пари, а тогаш приметила дека од

сметката и недостасуваат 15.000,00 денари.

Обвинетиот се брани дека тој не ја одзел оваа картичка и не ги подигнал и одзел овие пари од сметката, неможел да ја има картичката на оштетената а уште помалку да го знае пин кодот, меѓутоа според увидот во ЦД од видео надзорот на банкоматот АТМ00052 од 14.04.2010 година, албумот со фотографии од МВР СВР ШтипПС Пробиштип, бр.31.10-837/1 од 05.07.2010 година и изводот од виза центарот од трансакција на извршување и писмо од М. А. до В. К., судот го утврдил постоенето на кривичното дело што се става на товар на обвинетиот. дека обвинетиот.

Меѓутоа, првостепениот суд ваквите докази не ги предпочил на обвинетиот, ниту пак ги испитал другите околности во врска со присуството на обвинетиот во канцеларијата во која работи со оштетената и другата колешка во локалната самоуправа, по однос на држењето на ташната во канцеларија, дали и како се чува ташната и другите лични предмети, дали навистина ја оставила во канцеларија ташната оштетената, дали навистина тој ден ја оставила во ташната предметната картичка. На оваа околност особено било потребно да се повика и распраша и лицето со која оштетената била излезена, на околноста каде биле, дали оштетената купувала (бидејќи било пазарен ден а излегла со нејзината керка), Дали картичката од 14.04.2010 година била кај оштетената бидејќи неспорно е дека ја имала кога на 19.04.2010 година со картичката била на банкоматот, а судот прифатил дека до тој ден немало забележано дека и недостасуваат пари од картичката. Дали и кога отишла да пријави во просториите на банката дека и недоставуваат пари 19.04.2010 година или пред два дена од тој ден, како што истакнала во нејзиниот исказ на записник пред првостепениот суд. Дали има други лица кои имаат пристап во канцеларијата во која работат со обвинетиот дали постои видео надзор на просториите од коаде со сигурност ќе се утврди фреквенцијата на лица, временскиот период кој влегува и излегува од службените простории. Да се провери исказот на оштетената на околноста дали пријавила дека недостасуваат пари пред неколку месеци во висина од 10.000,00 и од кои причини тоа не е сторено. Особено првостепениот суд не утврдил, а со тоа и не ја проверил одбраната на обвинетиот кога е извршена промена на временското сметање според официјалните известувања за промена, со тоа не е прибавено доказ кога службено е извршено промена на времето на предметниот банкомат на Стопанска банка во П. од каде со сигурност може да се констатира во колку часот по точното време се направени снимките од видео записот на кои е лицето - обвинетиот па со сигурност да се утврди во колку часот по кое време е фотографиран. Воедно на оваа околност било потребно да се прибави сигурен доказ од видео записот на предметниот банкомат во временскиот период од времето. Доколку имало промена или немало промена да се наведе посебно часот од двата временски периода а за да може да се утврди тсо сигурност кога кое лице од кои слики било на банкоматот, а по потреба и слики од другите лица во тој временски период наведен во обвинението. денари излегувањето од кафичот и напуштањето на истиот, бидејќи тие двајцата за овие факти и околности

даваат противречни изјави. Поради тоа при повторното судење, потребно е првостепениот суд да ја повика кerkата на оштетената на околноста наведена погоре да се утврди дали оштетената навистина ја оставила во канцеларија ташната оштетената критичниот ден, дали навистина тој ден ја оставила во ташната предметната картичка. Да се изврши соочување помеѓу обвинетиот и оштетената, да се предпочат фотографиите од банкомат на обвинетиот, за да може да се изјасни по однос на записот за времето наведено во истите и присутноста на обвинетиот, да се проверат видео снимките во Статер банка каде обвинетиот навел дека бил виден и бил присутен критичниот ден а потоа да се утврди временскиот период на извршениите трансакции од банките дали се совпаѓа со временскиот период од видео снимките, а особено да се утврди каков временскиот запис на трансакцијата од ОК картичка на обвинетиот и картичката на оштетената.

Поради овие причини, со оглед дека фактичката состојба не е целосно и правилно утврдена, следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката да ги повика и сослуша веќе распрашаните сведоци да повика и распраша во својство на сведок кerkата на оштетената Г. на околностите наведени погоре, да се прибават соодветните видео записи од видео надзорот и утврди колку има такви како и на другите околности на кои се укажува од страна на овој суд при што да изврши соочување помеѓу обвинетиот и сведоците доколку тие не се совпаѓаат на погоре наведените битни факти и околности и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда со која со сигурност ќе утврди дали обвинетиот е сторител на предметното кривично дело или не.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

6.=Решение на «Основен суд Штип» «К.492/09» од 24.11.2011 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.14/11.

«Основен суд Штип» со обжаленото решение «К.492/09» од 24.11.2011 година, ја отфрлил како неразбирлива приватната кривична тужба на приватниот тужител «Т. А.» од «Ш.» против обвинетите «С. А., П. А. и Л. А.» сите од «Ш.» за кривични дела “Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ и “Нарушување на неповредливоста на домот“ од чл. 145 ст.1 од КЗ бидејќи по таквото неразбирливо обвинение судот не може да постапува а согласно чл. 73 ст.3 в.в. со ст.2 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Сторени се суштествени повреди на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на решението и нејзиното образложение не произлегуваат од списите во предметот. Од списите во предметот произлегува дека тужителот «Т. А.» од «Ш.» поднел приватна тужба

против С.,П. и Л. А. од Ш. за кривично дело “Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ откако со решение Ко.бр. 32/09 од 27.01.2009 година неговата кривична пријава била отфрлена од Основното јавно обвинителство Штип.

По таа кривична тужба првостепениот суд постапувал донесувајќи решение со кое утврдил дека оваа кривична тужба треба да се смета за барање за спроведување на истрага бидејќи обвинетите С.,П. и Л. А. од Ш. се теретат за кривично дело “Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ за кое е запрета казна од 1 до 10 години затвор, за кое кривично дело спроведување на истрагата е задолжително.

По ова донесено решение распрашани се во истрага во предметот Ки.бр. 74/09 на Основен суд Штип обвинетите и истражниот судија согласно чл. 169 од ЗКП не донел решение дали ќе спроведе истрага дали ќе изрази несогласување за спроведување на истрага туку со обично писмо ги вратил списите од овој кривичен предмет на Кривичниот оддел на Основен суд Штип, така што постапил спротивно на чл. 169 од ЗКП. Во писмото истражниот судија наведува дека во конкретниот случај истрагата не била задолжителна што е погрешно, бидејќи задолжителноста на истрагата прозилегува од висината на запретената казна за кривичното дело, а не дали се работи за приватна тужба или обвинителен акт.

При повторното судење првостепениот суд да утврди точно во која фаза од постапката е кривичната тужба на тужителот, да ги провери наводите во неговата жалба дали има поднесено уреден обвинителен акт и со доследна примена на чл. 169 од ЗКП да донесе законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.273/2008 од 15.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.15/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.273/08 од 15.10.2010 година обвинетиот Б.ј М. од с.Д. го ослободил од обвинение за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в.со ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Под ст.2 од изреката на пресудата го одбил обвинението за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 в.в.со чл.107 ст.1 т.5 и чл.108 т.6 од КЗ, а трошоците по постапката во овој дел паднале на терет на буџетските средства на судот.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип кој во благовремен рок поднел жалба и пресудата ја напаѓа поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и повреда на КЗ. Предлага, жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

На одржаната седница на советот Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство од Штип Олгица Јорданова остана на поднесениот

писмен предлог Кож.бр.41/11 од 31.01.2011 година со кој предлага жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се уважи, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот одлучувајќи по поднесената жалба, а по претходна оценка на наводите во истата, пресудата, списите по предметот и предлогот на застапникот на обвинението, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП затоа што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, бидејќи истата нема доволно причини за решителните факти. Во конкретниот случај обвинетиот се обвинува за продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в.со ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, а првостепениот суд под ст.2 донел одбивателна пресуда согласно чл.367 ст.,1 т.6 од ЗКП за дејствието од 28.06.2004 година, поради застареност на кривичното гонење, а во врска со чл.107 ст.1 т.5 и чл.108 т.6 од КЗ, прифаќајќи дека е настапена релативна застареност на кривичното гонење. Меѓутоа, во конкретниот случај се работи за продолжено кривично дело и во тој случај застареноста на кривичното гонење се смета од последното превземено дејствие, а според описот на обвинение последно преземено дејствие е на 26.09.2005 година. Имајќи го во предвид овој релевантен факт, како и да обвинителниот акт е поднесен на 27.06.2008 година произлегува дека не се поминати три години од извршување на кривичното дело. Првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи утврдените релевантни факти не прозилегуваат од изведените докази, а оние кои се наведени се во значителна мера нејасни од кои со сигурност не може да се утврдат релевантните факти. Имено, обвинетиот се терети дека како службено лице секретар на М. з. во с.Д. СО-П. како овластен потписник на жиро сметката на М. з. во с.Д. во Стопанска банка-АД-С.-Ф. П. на повеќе наврати, како што е наведено во изреката на првостепената пресуда ја искористил својата службена положба и ги пречекорил границите на своето службено овластување и без донесени одлуки на Советот на М. з. од с.Д. ги подигнал на наведените датуми паричните средства наведени во изреката, за кој износ не постоела книговодствена документација за која намена биле потрошени, со што нанел поголема имотна штета на М. з. во с.Д., а во вкупен износ од 128.650 денари и за себе прибавил поголема имотна корист. Од причини што од исказите на сведоците произлегло дека обвинетиот имал покритие, односно одлуки за извадените пари од Стопанска банка, како и од писмените докази - Одлуки од МЗ - приложени кон предметот, со кој ги оправдал наводите во обвинението, првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетиот за предметните кривични дела.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи овие одлуки се пишувани на обичен лист хартија, без деловоден број, потпишани од обвинетиот и членовите на М.

з. и ставен печат од истата. Ваквите одлуки не биле презентирани од страна на одбраната во текот на истрагата, туку тие се презентирани во текот на главниот претрес во доказна постапка и тоа на обичен бел лист хартија, без деловоден број поради што ја доведуваат под сомнение веродостојноста на овие писмени докази. Од друга страна од изјавата на распрашаните сведели М. Ј., П. С. и В. Т. се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда, од причини што овие сведоци и во истрагата и на главниот претрес изјавиле дека не било вршени никакви активности од страна на М. з. по однос на поправки и дефекти на водоводна мрежа, ниту пак замена на некакви цевки од водоводната мрежа во с.Д. во критичниот период, како што стои во одлуките на М. з., односно како покривие за извадените пари од Стопанска банка. Во оваа насока е и изјавата на Претседателот на М. з. В. Т. кој на главниот претрес по однос на содржината и потписот на одлуките изјавил дека ниту ги признава ниту ги оспорува, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение.

Сите овие релевантни факти не се утврдени од страна на првостепениот суд, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани суштествената повреда на која што укажува овој суд и да ги има во предвид укажувањата по однос на застареноста на кривичното гонење, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да изведува докази во правец на тоа дали е посापено според одлуките на М. з., односно дали подигнатите пари од Стопанска банка, наводно со одлука на М. з. биле наменски потрошени, дали се вршени такви активности како што пишува во одлуките и како што наведува обвинетиот во својата одбрана, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе една правилна и законита одлука, односно дали обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети или не. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

8.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.458/09 од 28.01.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.163/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.458/09 од 28.01.2011 год. обвинетите И. Ѓ. од Ш. и ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. ги огласил за виновни и тоа: И. за сторено кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби во износ од 100 евра во денарска противвредност од 6.100,00 денари, со тоа што вредноста на една глоба судот ја одредил на 5 евра во денарска противвредност од

305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро; ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. за сторено кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.4 в.в. ст.1, за кое му изрекол парична казна од 500 евра во денарска противвредност од 30.500,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, кои казни да ги платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задолжил на име паушал обвинетиот И.Ѓ. да плати износ од 1.000,00 денари, а обвинетото правно лице ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. да плати износ од 2.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод за сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата, не се наведени датите на раѓање на малолетните лица, така што за сите од нив не може да се утврди дали при сторувањето на кривичното дело имале наполнети 18 години, односно дали биле малолетни со оглед на фактот дека елемент на делото е служење на алкохол на малолетници. Исто сторена е суштествена повреда од чл.355 ст.2 в.в. со чл.428 од ЗКП, на која судот внимава по службена должност бидејќи е повредено правото на одбрана на обвинетото лице И.Ѓ.. Пресудата е донесена во отсуство на овој обвинет со примена на чл.428 ст.4 од ЗКП, во која што пресуда првостепениот суд наведува дека присуството на обвинетиот не е нужно и дека обвинетиот не ја пријавил промената на престојувалиштето, односно живеалиштето за да му се достави покана. За да се примени чл.428 ст.4 од ЗКП претходно е потребно обвинетиот да е запознаен дека против него се води кривична постапка, да му е доставено обвинението, па во тој случај ако поканата не може да му се врати поради непријавувањето на судот на промената на адресата, тогаш судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство ако отцени дека неговото присуство не е нужно. Од утврдените факти дека обвинетиот И.Ѓ. нема добиено уредна покана за првото закажано рочиште, ниту има примено обвинителен предлог, судот смета дека со тоа му е повредено правото на одбрана, со што е сторена суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд да ги отстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и по изведување на веќе изведените докази и нивна преоценка да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

9.=Пресудата на «Основен суд Штип» «К-473/09» од 22.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.165/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К-473/09» од 22.12.2010 година, обвинетиот «В. Б.» од «П.», за дејствијата под т.1 го огласил за виновен за кривично дело Фалсификување на службена исправа по чл. 361 ст.1 од КЗ и за дејствието под т.2 од изреката обвинетиот Т. И. да сторил кривично дело,,Употреба на исправа со неистинита содржина,, од чл. 380 ст.1 од КЗ па на обвинетите им изрекол условна осуда во која им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетите ов време за проверување од две години не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушални трошоци износ од по 2.500,00 денари во полза на буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Постои суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, во образложението не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни. Постои суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, поради тоа што со донесената пресуда првостепениот суд го пречекорил поднесеното обвинение во смисла на чл. 338 ст.1 од ЗКП. Согласно наведената одредба пресудата може да се однесува само на лице кое е обвинето и на кривично дело што е предмет на обвинението во поднесеното изменето или проширеното обвинение, така што помеѓу обвинението и пресудата треба да постои субјективен и објективен идентитет. Во конкретниот случај првостепениот суд го нарушил објективниот идентитет на обвинението, бидејќи во изреката на првостепената пресуда е извршена измена на описот на превземените дејствија од страна на обвинетите В. Б. и Т. И., со што е изменет и описот на кривично правниот настан во целина.

Поради напред наведените суштествени повреди се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека дадениот опис и начин на извршување на кривичното дело Фалсификување на службена исправа е консумирано во битието на кривичното дело „Злоупотреба на службената положба и овластување,, од чл. 353 од КЗ. Навистина судот не е врзан за правната квалификација на делото, но за овој суд е нејасно зошто првостепениот суд прифаќа дека второобвинетиот Тодор не остварил корист кога и во самото образложение на пресудата наведува дека со предметната потврда му се овозможило купување на станот, што секако претставува некаква корист за второобвинетиот Тодор Иванов.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека првостепениот суд дал неразбирливи причини за преквалификацијата на кривичното дело што му се става на товар на второобвинетиот И.

Т.,затоа што овие причини не произлегуваат од изведените докази, затоа што во секој случај предметната потврда има карактер на јавна исправа издадена од јавно претпријатие согласно чл. 122 ст.11 од КЗ. Изреката на првостепената пресуда е нејасна и противречна затоа што во однос на првообвинетиот предметната потврда е квалификувана како службена исправа со тоа што првообвинетиот В. Б. е огласен за виновен за кривично дело „Фалсификување службена исправа,, а во однос на второобвинетиот истата потврда е квалификувана само како исправа со неистинита содржина со тоа што второобвинетиот Т. И. е огласен за виновен за кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина,, .Изведените докази од кои несомнено се утврдува лажната содржина на предметната јавна исправа -потврда укажува дека дека се работи за сторување на кривичното дело „Фалсификување исправа,, од чл.378 ст.3.в.в со ст.1 од КЗ,а бидејќи описот на кривичното дело започнува со зборовите Тој што.....,а во овој случај неистинитата содржина ја внел оној кој е овластен да ја состави и потпише оваа потврда - овластено службено лице односно првообвинетиот Ванчо Брљамов,а второбвинетиот Т.И. ја употребил .

При повторното судење, првостепениот суд да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши повторна отценка на изведените докази и преку нивна сестрана анализа да утврди правилна фактичка состојба, врз основа на која да изрши правна квалификација на дејствијата за кои се товарат обвинетите во рамките на обвинението и да донесе една законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 372 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

10.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.265/10 од 07.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.166/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.265/10 од 07.02.2011 год. обвинетиот Т. Т. од П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име судски паушал сума од 2.000,00 денари, како и да плати на оштетениот П. Т. на име имотно-правно барање вкупен износ од 10.200,00 денари.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот наводи за сторена суштествена повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, контрадикторна, а причините за решителните факти се нејасни. Судот утврдил дека обвинетиот на 28.12.2009 год. околу 02:55 часот со општо опасно средство - запалива течност бензин ја испрскал влезната врата од Угостителскиот објект “К. т.“ во П. со општо опасно дејство - пожар предизвикал пожар и значителна опасност за животот и телото на луѓето и имотот од големи размери.

Од извршеното вештачење на пластично шише со етикета

“Пелистерка“ пронајдено во близина на објектот, со анализа на непознатата материја во истото утврдено е дека во екстрактот од шишето е констатирано совпаѓање со хроматограмот на нафтен дериват - дизел гориво. Имајќи го предвид ова, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива во смисол на средството со кое е предизвикан пожарот.

Утврдено е дека обвинетиот критичната вечер околу 02:30 часот бил виден од сведокот М. Б. како се појавува на вратата од кладилницата во која бил сведокот, а која била оддалечена од опожарениот објект околу 10 метри, обвинетиот не влегол во кладилницата, а по една минута сведокот Б. извикал пожар.

Врз основа на напред наведените докази судот утврдил дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е огласен за виновен.

Од одбраната на обвинетиот произлегува дека истиот бил во кафеаната “К. т.“ со другари меѓу кои Д. С., Ф., негова двојка и по кратка расправија со келнерот во кафичот сиотишол дома со другар по име Д. околу 12 часот по полноќ и со другарите останал до касно во неговиот дом, не излегувал повторно од дома.

При повторното судење првостепениот суд да ги отстрани суштествените повреди на кои укажа овој суд во однос на видот на средството со кое е сторено кривичното дело и да ги повика и сослуша сведоците наведени од обвинетиот, за проверување на наводите на неговата одбрана и со анализа на сите докази да утврди правилна фактичка состојба врз основа на која да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 183/2010 од 10.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.167/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот П А од П го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 од ЗКП за кривично дело „Клевета“ по чл. 172 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Воедно го задолжил приватниот тужител да плати судска такса за пресуда во износ од 800,00 денари а приватниот тужител В Ј го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што побиваната пресуда противречи со содржината на изведените докази, во побиваната пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои судот смета дека во конкретниот случај не било сторено кривичното дело од чл. 172 ст.1 од КЗ. Во побиваната пресуда не е утврден решителниот факт дали во содржината на претставката се изнесени неvistини кои

можат да наштетат на честа и угледот на приватниот тужител и дали со упатувањето на претставката е сторено кривично дело клевета а од што зависи примената на одредбата од чл. 3 ст. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози (Сл.весник на РМ бр. 82/08 од 08.07.2008 година) на која во образложението на пресудата се повикува првостепениот суд. Наведената причина за донесувањето на побивната пресуда дека во конкретниот случај не станувало збор за изнесување и пренесување на неvistинити нешта а со намера да се наштети на угледот и честа на тужителот не е доволно образложена и не произлегува од содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба.

Првостепениот суд, во фактичката состојба, примил за утврдено дека на ден 18.01.2010 година, обвинетиот до Министерството за образование и наука-Државен просветен инспекторат, упатил преставка во која наведува дека, приватниот тужител украде компјутер од еколошкото друштво во П, полицијата го фати, даде пријава и на тоа остана, моментално има 5-6 деца ученици...тој не држи часови, си шета, гајле си нема, а директорот го толерира и му дава цела професорска плата. По преставката, на ден 17.02.2010 година, уследил инспекциски надзор во присуство на директорот на училиштето, сведокот М Т и приватниот тужител како лице кое е посочено со претставката.

Вака утврдената фактичка состојба е нејасна и нецелосно утврдена од причина што при утврдувањето на релевантните факти, не е земен во предвид записникот од извршениот инспекциски надзор од 22.02.2010 година, ниту пак е утврден факот дека наводната кражба обвинетиот не ја пријавил во надлежното министерство, иако за тоа, во списите на предметот постојат соодветени докази. Од утврдувањето на овие факти и нивна правилна анализа, зависи донесувањето на правилен заклучок, дали во случај кога со записниот за извршен инспекциски надзор не се утврдени неправилности во работата на приватниот тужител, наводите во поднесеното писмено преставуваат изнесување на неvistинити нешта подобни да го нарушат угледот и честа на тужителот.

Првостепениот суд, при утврдувањето на фактичката состојба, по мислење на овој суд погрешно го утврдил и карактерот на поднесеното писмено, прифаќајќи го насловот на истото како преставка, при што не ја зел во предвид одредбата од чл. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози (Службен весник на РМ бр.82/08 од 8.07.2008 год) каде е кажано дека под претставка, односно предлог, во смисла на овој закон, се подразбира секое писмено или усно обраќање на подносителите до органите кои постапуваат по претставките, односно предлозите заради заштита и остварување на своите права и интереси, јавните интереси утврдени со закон или заради поведување на друга иницијатива од јавен карактер.

Овој суд имајќи ја во предвид содржината на оваа законска одредба смета дека преставка односно предлог во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози, подносителот на истата може да ја поднесе до надлежен орган заради заштита и остварување на негови права и интереси како и за заштита на јавен

интерес утврден со закон. Во конкретниот случај од содржината на предметното писмено, произлегува дека подносителот-обвинетиот истатото не го поднел за заштита на негово право и интерес, ниту пак на јавен интерес утврден со закон. Поради тоа за овој суд неприфатливо е толкувањето на првостепениот суд дека во конкретниот случај со упатувањето на писменото до Републичкиот просветен инспекторат обвинетиот сакал да ги заштити интересите на образовниот процес, со оглед на фактот дека во списите од предметот не постојат докази дека наводите во писмениот поднесок се вистинити, ниту обвинетиот презентира такви докази пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Да утврди дали во дејствието на обвинетиот се содржани субјективните и објективните елементи на кривичното дело клевета а тоа ако се има во предвид содржината на поднесената претставка, фактот што во содржината на претставката не е наведен личен интерес на подносителот или пак определен јавен интерес утврден со закон. Судот да го утврди карактерот на поднесокот во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по преставки и предлози, да утврди дали таквото писмено може да се подведе под поимот претставка или пак преставува писмено со неvistинита содржина, подобна да наштети на угледот и честа на приватниот тужител. Притоа, судот да има во предвид дека наводите во поднесеното писмено(прествака) се изнесени до Министерство за образование, кое потоа позитивно ја оценило дотогашната работа на приватниот тужител како наставник во училиштето, како и да го има во предвид фактот дека наводно сторената кражба на компјутер, не е пријавена од обвинетиот до надлежното МВР, ниту таква кражба е пријавена од училиштето, каде приватниот тужител бил вработен.

За овој суд е неприфатлив заклучокот изнесен на стр.4 од пресудата, каде се наведува дека кај обвинетиот отсутувала умисла и не бил свесен дека изнесува или пронесува нешто неvistинито, за да му наштети на честа и угледот на приватниот тужител, а обвинетиот тоа не го сакал и не се согласувал со тоа, бидејќи обвинетиот пред првостепениот суд не предложил никакви докази од кои ќе се утврди дека е извршена некаква кражба на компјутер во училиштето каде работел приватниот тужител, така што немало пријавено кражба пред МВР СВР П од училиштето, ниту таква кражба била пријавена од обвинетиот, наводите од писмениот поднесок кои се однесуваат на работењето на приватниот тужител како професор, и за овие наводи обвинетиот не располага со докази, од кои неспорно би се констатирало дека овие наводи се основани и висинити.

При одлучувањето првостепениот суд треба да го има во предвид и фактот дека обвинетиот не поднел пријава или друг писмен поднесок за кражба на компјутер од училиштето каде е вработен тужителот пред надлежен орган МВР ОВР П, туку пред Министерството за образование, кое не е надлежно да постапува по такви писмени поднесоци.

При примената на материјалното право, судот да има во предвид

дека одредбата од чл 3 ст.2 од Законот за постапување по преставки и предлози (подносителот на претставката, односно предлогот не смее да биде повикан на одговорност, ниту да трпи какви било штетни последици поради поднесувањето на претставката, односно предлогот и изнесувањето на ставови и мислења, освен ако со тоа не е сторено кривично дело), ќе најде основ за примена само ако претходно судот утврди дека со изнесувањето на ставовите, мислењата и наводите во претставката не е сторено кривично дело.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, првостепениот суд ќе може да утврди правилна и целосна фактичка состојба па врз основа на тоа со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(Пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

**12.-Пресуда на Основен суд Штип К-296/08 од 28.12.2010 год.,-
УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.168/11.**

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-296/08 од 28.12.2010 год. обвинетиот Д. А. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП да сторил кривично дело“ Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста“ од чл.383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, према оштетениот Д. М. од Ш. полицаец во СВР-Ш., бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на кривичната постапка паѓаат на товар на Буџетот на РМ. Оштетениот Д. М за остварување на своето имотно-правно побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржините на исправите. Имено, неспорен е фактот дека критичниот ден 10.12.2007 год. оштетениот Д. се здобил со телесни повреди, конкретно наведени изреката на пресудата, а кои се поткрепани и со медицинска документација и со наод и мислење од вешто лице Д-р.Д. П. - хирург во МЦ - Ш., како и со изјавите на оштетениот и распрашаните сведоци. Првостепениот суд воопшто не утврдува и не дава објаснување од кој и кога му се нанесени повредите на оштетениот Д., но само истакнува дека не и поклонува верба на изјавата на Д., бидејќи во истрагата изјавил дека истиот само еднаш бил удрен од обвинетиот со левиот лакт во пределот на надлактицата на левата рака. Меѓутоа по оцена на овој суд при постоење на една ваква контрадикторност и постоење на телесни повреди на оштетениот, доколку првостепениот суд не е убеден дека обвинетиот Д. му ги нанел повредите на оштетениот Д., тогаш судот требало да одреди вештачење

од Институтот за судска медицина и криминалистика - С. за да се произнесе за видот, карактерот на повредите, времето на нанесување и дали обвинетиот во таква положба како што опишува оштетениот Д. и сведоците - полицајци можел да ги нанесе и во состојба кога бил врзан со лисици и во состојба кога не бил врзан, на кој начин со поголема веројатност и сигурност би се утврдило дали на оштетениот е нанесена една или повеќе течлесни повреди во критичното време или пак кај оштетениот Д. постоеле и поранешни повреди.

Сторената суштествена повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи не се утврдени сите решителни факти од овој кривично-правен настан, поради што и фактичката состојба е нејасна и непотполна. Имено даденото образложение во пресудата за овој суд е неприфатливо, од причина што и да му е нанесена само една повреда на оштетениот Д., како што изјавил во истрагата и во положба кога истиот му вршел личен претрес на обвинетиот и да обвинетиот без оглед на фактот дали обвинетиот бил или не бил врзан, сепак за овој суд се доведува под сериозно сомнение дали навистина не постојат докази да обвинетиот Д. го сторил кривичното дело за кое се обвинува.

Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, а по потреба да изведува и други докази со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

13.Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.411/09 од 5.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.169/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда спрема обвинетите И. З. и М. Т., двајцата од П., согласно чл.367 т.6 од ЗКП го одбил обвинението да како соизвршители сториле кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ. Тужителите Г. и А. В. ги задолжил да платат на име такса за тужба и одлука 1.600 денари во полза на трезорската сметка на надордна банка на РМ, а оштетените Г. и А. В. за остварување на оштетното побарување ги упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителите дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Првостепениот суд утврдил дека поднесената приватна кривична тужба од страна на оштетените за сторено кривично дело “Телесна повреда“ по чл 130 од КЗ била

доставена до Основниот суд во Штип после истекот на рокот во смисла на чл.48 од ЗКП од три месеци од денот кога лицето кое е овластено за подесување на приватната тужба узнало за кривичното дело и за сторителот. Притоа, прифатил дека А. и Г. В. знаеле за кривичното дело и за сторителот на ден 1.11.2008 година, а истите пријавиле кривичен прогон и побарале надомест на штета во текот на истрагата и тоа Александар на 13.04.2009 година, а Г. В. на 13.05.2009 година, што значи по истекот на рокот од три месеци.

Меѓутоа, во чл.49 од ЗКП утврдено е дека ако самиот оштетен поднесе кривична пријава или стави предлог за остварување на имотно правно барање во кривичната постапка ќе се смета дека со тоа ставил предлог за гонење. Кога оштетените поднел кривична пријава или предлог за гонење, а во текот на постапката се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата односно предлогот ќе се сметаат како навремена приватна тужба, а која е поднесена во рокот предвиден за приватна тужба. Имајќи ја во предвид наведената законска одредба заради правилно утврдување на спазувањето на роковите за поднесување на приватна тужба првостепениот суд ќе треба да утврди дали и кога оштетените-сега приватните тужители го пријавиле кривично правниот настан до овластените органи, при што од МВР-ПС-П. да побара писмено известување за службена белешка за примена пријава бр.3806 која што е наведена во образложението на поднесената кривична пријава од страна на МВР до Основното јавно обвинителство Штип, за да се види кој го има пријавено кривичното дело по таа службена белешка.

Во врска со тоа при повторното судење потребно е на оваа околност да се сослушат и двајцата оштетени односно приватни тужители Г. и А., дали имат поднесено кривична пријава против обвинетите, односно дали го имат пријавено кривичното дело, на кого и кога евентуално го имаат пријавено, во врска со што потребно е за тоа да приложат веродостоен доказ

Исто така, заради спазување на роковите за продолжувањето на гонењето по донесеното решение за запирањето на истрагата од страна на истражниот судија, првостепениот суд треба да утврди кога е доставено решението за запирањето на истрага Ки.бр.8/09 од 11.09.2009 година до оштетените-приватните тужители, како би се утврдило дали истите го продолжиле гонењето во рок од 8 дена кој што им е даден како рок по приемот на решението за продолжување на гонењето како приватни тужители.

Поради нецелосно утврдените решителни факти за донесување на одбивателна пресуда поради тоа што се пропушени роковите за гонење, се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, поради што следува и истата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да постапи по погоре наведените укажувања на овој суд и да ги утврди овие решителни факти кои што се од значење за правилно утврдување на спазувањето на роковите за поднесување на приватна тужба во смисла на одредбите од ЗКП, па врз основа на тоа да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

14.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.155/10 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.171/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.155/10 од 13.01.2011 година обвинетиот К. Ц. од Н.-Р. Г. го ослободил од обвинение, согласно чл.368 т.1 од ЗКП, дека сторил кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува обвинетиот не претставува кривично дело според законот. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП одлучил на обвинетиот да му бидат исплатени трошоците во кривичната постапка за ангажиран бранител износ од 12.360 денари. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците во кривичната постапка за извршеното вештачење од страна на Бирото за судски вештачења-Скопје, како и присуството на вешто лице на главен претрес во износ од 9.924 денари, како и износот од 500 денари за ангажиран овластен судски преведувач одлучил да паднат на товар на Буџетот на РМ.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип, кој во навремен законски рок изјавил жалба, со која првостепената пресуда ја побива поради погрешно утврдена фактичка состојба, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетиот да биде огласен за предметното кривично дело за кое се товари и да му биде изречена казна во согласност со законот.

Обвинетиот К. Ц. преку неговиот бранител поднел одговор на жалба, во кој наведува наводи спротивни од оние во жалбата на Основниот јавен обвинител, со предлог жалбата да се одбие како неоснована, а обжалената пресуда да се потврди и да му бидат досудени дополнителни трошоци на постапката по повод поднесениот одговор на жалбата.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство од Штип Методи Иванов на одржаната седница на советот достави писмен предлог Кож.бр.176/11 од 28.03.2011 година, со кој предлага по повод жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип, а по службена должност, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ја разгледа поднесената жалба, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда и списите во предметот, а притоа испитувајќи ја побиваната пресуда и по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП, одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во

образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил дека во даночната пријава за м.мај 2007 година која пријава била потпишана од страна на обвинетиот бил искажан претходен данок да одбивка во износ од 281.441 денари врз основа на авансна фактура бр.72/02/07 од 14.05.2007 година. Исто така, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил и дека во конкретниот случај авансната фактура била издадена на ден 14.05.2007 година, а плаќањето по истата било извршено во јуни 2007 година. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд, првостепениот суд на вака правилно утврдените решителни факти извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил дека, во конкретниот случај нема непресметан и неплатен данок, напротив првостепениот суд прифатил постоење на неосновано искажан ДДВ за поврат во претходно наведениот износ во даночниот период од 1.05.2007 до 31.05.2007 година, кога не биле исполнети законските услови, сето ова поради фактот што прикажаниот претходен данок за одбивка во износ од 281.441,00 денари не бил повратен поради корекции на даночната пријава. Во поткрепа на горе наведеното говори и вештото лице Кире Костов при неговиот непосреден распит на главен претрес, кој изјавува дека “доколку не била извршена контрола од страна на УЈП на друштвото “М“. ќе бил повратен вкупниот износ на даночно побарување прикажан на реден број 15 во даночната пријава во м.мај во износ од 2.216.240,00 денари во кои е вклучен и ДДВ во износ од 281.441,00 денари“.

Согласно чл.33 од Законот за ДДВ “како услов кој треба да биде исполнет за да се искористи правото за одбиток на ДДВ искажан во авансната фактура е авансот да е платен на добавувачот до крајот на пресметковниот период“.

Согласно чл.43 од Законот за ДДВ “даночниот обврзник е должен за секој пресметковен или даночен период да го исплати данокот кој го пресметал според чл.40 ст.1 и 2 од Законот за ДДВ“.

Имајќи го во предвид горе наведеното јасно произлегува дека даночниот обврзник “М.“ можел да го искаже износот од 281.441,00 денари како одбитна ставка само под услов да авансната фактура била платена до крајот на пресметковниот период т.е.до 31.05.2007 година.

Во конкретниот случај обвинетиот и покрај сето ова ја поднел даночната пријава и притоа дал лажен податок за висината на ДДВ за поврат, а кој факт е од влијание за утврдување на износот на ДДВ, а со кои дејствија обвинетиот дал лажен податок дека авансната фактура била платена, така што неосновано побарувал од државата одбиток од ДДВ кој не го следува.

Поради напред наведеното, следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги

изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд за да може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

15.=Кж.бр.176/11Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 17/2010 од 27.01.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.176/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите В. Ќ. и Ш. С. ги огласил за виновни како соизвршители за кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 и чл. 22 од КЗ, за кое кривично дело им изрекол усовна осуда, при што им утврдил казна затвор во траење од по една година, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил да платат на име паушални трошоци по 1.000,00 денари, како и солидарно да платат трошоци на претставникот на оштетената Стопанска Банка износ од 9.900,00 денари. Обвинетите ги задолжил да платат согласно чл. 102 ст.2 од ЗКП, солидарно на име штета на оштетената АД „Стопанска банка“ Филијала Штип износ од 116.231,00 денар, со затезна законска камата од денот на задолжувањето до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година па се до исплатата казнена камата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка. Првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда, не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на доволно проверени докази и факти. Решителните факти кои првостепениот суд ги прифатил за утврдени, не наоѓаат поткрепа во изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил дека обвинетата ја направила лажната исправа, потврда бр. 187/08 во која внела дека, второобвинетиот С. Ш. е во редовен работен однос во ДТУ „Ќ. К.“ ДООЕЛ Ш., како и месечна даночна пресметка на исплатувачот на плати за месеците јули, август 2008 година, кој ги заверила со своерачен потпис, ставила штембил и печат на фирмата ДТУ „Ќ. К.“, се со намера таквите исправи да се употребат како вистинити, а кои што лажни исправи второобвинетиот иако знаел дека се невистинити, ги употребил како да се вистинити во АД „Стопанска Банка“ за добивање на кредит во вредност од 116.231,00 денар.

Вака утврдената фактичка состојба по наогање на овој суд нема поткрепа во изведените докази, единствено се засновува на исказот на второобвинетиот. Во отсуство на други докази од кои може да се поткрепи фактот дека потврдата е фалсификувана. Пресудата не може да се засновува единствено на исказот на второ обвинетиот, кој што како сообвинет во своја одбрана за да ја намали кривичната одговорност, може да дава и лажни податоци. Имено, во поткрепа на исказот на второобвинетиот, се појавува и свидетелот Б. Д., меѓутоа во конкретниот случај станува збор за лице кое не е непосреден очевидец на преземените дејствија од обвинетата, туку она што го изнел во текот на постапката е по кажување од страна на второобвинетиот.

Од друга страна, потврдата бр. 187/08 за која што се однесува обвинението, е приложена во списите во оригинал и е изведена како доказ пред првостепениот суд. Истата е со своерачен ракопис, составена и потпишана од исто лице. Меѓутоа, обвинетата во текот на постапката не признава дека тоа е нејзин ракопис, од кои причини првостепениот суд бил должен да изврши графолошко вештачење, да утврди дали ракописот е нејзин или на друго лице, врз основ на што ќе ја провери дадената одбрана на обвинетата, а со тоа ќе ги отстрани сомневањата по однос на решителните факти за постоењето на елементите на битието на кривичното дело што и се става на товар.

Во исто време, месечната даночна пресметка на исплатувачот на плати за јули, август 2008 година, што исто така претставува предмет на даденото обвинение во текот на постапката пред првостепениот суд не е изведен во оригинал и како таков доказ во фотокопие не може да биде основ од кој што ќе е поткрепено даденото обвинение и ќе се донесе осудителна пресуда.

Поради сомневањата во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјаното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повоторното судење првостепениот суд ќе треба јавните исправи за кои што обвинението се произнесува дека се лажни да ги прибави во оригинал и да нареди да се изврши графолошко вештачење на потписите, имајќи во предвид да обвинетата се обвинува дека своерачно ги заверила овие исправи, како би се утврдило со сигурност дали таа ги составила. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело што се става на товар, а со тоа и одговорноста за истото.

Со оглед дека дејствието на извршување на обвинетиот Ш. С. е поврзано со дејствието на В. Ќ., бидејќи тој направената лажна јавна исправа од страна на В. Ќ. ја употребил како вистинита, овој суд согласно чл. 397 од ЗКП(пречистен текст), по повод жалбата на обвинетата В. Ќ. ја укина обжалената пресуда во целост и по однос на обвинетиот Ш. С., иако истиот не изјавил жалба, а постапувајќи по службена должност како да постои таква жалба.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.105/09 од 15.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.178/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.105/09 од 15.09.2010 година обвинетиот Г. Ј. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.4 од КЗ за кое судот го осудил за стореното дело 80 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 евра, па суот му изрекол парична казна од 400 евра во денарска противвредост од 61,00 денари, за евро во денарска противвредост во износ од 24.400 денари. Воедно го задолжил обвинетиот а плати паушал износ од 2.000 денари, како и го задолжил обвинетиот на оштетениот Н. К. да му плати надомест на штета од 5.700,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, пресудата е противречна со содржината на изведените докази, односно со сигурност не е утврдена пазарната цена и видот на предметот на конкретното кривично дело Тешка кражба, за кое се терети обвинетиот.Имено со диспозитивот на обжалената пресуда, обвинетиот е огласен за виновен за кривично дело Тешка кражба од чл.236 ст.4 од КЗ затоа што, критичниот ден, место и време од ТМВ на оштетениот одзел 100 литри нафта за домаќинството по цена од 57,00 денари за литар. За ваквата своја одлука, во образложението на пресудата, првостепениот суд прифатил дека од ТМВ на оштетениот била одземена нафта за домаќинството, т.н. црвена нафта. По однос на вредноста на одземаната нафта судот без да изведува други докази, прифатил за веродостоен исказот на оштетениот кој изјавил дека одземаната нафта, претходно била набавена за цена од 57,00 денари за литар.

По наоѓање ваквата одлука на првостепениот суд противречи со изјавата на оштетениот како сведок пред истражен судија во која изјава оштетениот наведува дека било одземено нормално дизел гориво во количина од околу 120 литра купено по цена од 67,00 денари, а од изјавите на распрашаните сведоци на записник пред истражниот судија наведуваат дека обвинетиот им продавал екодизел гориво, т.н. бела нафта, а кои изјави дадени во истражната постапка се прочитани и изведени како докази во текот на главниот претрес. Првостепениот суд, ваквите изјави не ги предочил на оштетениот па со тоа не утврдил од кои причини содржински се разликува од изјавата на оштетениот во текот на главниот претрес, ниту пак преку изведување на соодветен доказ не ја утврдил цената на нафтата во времето на строување на кривичното дело со што ја сторил напреднаведената суштествена повреда.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под очигледно сомнение и утврдената фактичка состојба, посебно по однос

на видот, количината и цената на одземаната нафта а на што основано укажува жалителот во изјавената жалба

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоцена, при тоа да ги има во предвид наведените укажувања и отстрани повредите на одредбите на постапката. Првостепениот суд е притоа е потребно со сигурност да го утврди решителниот факт за видот на нафтата (екстралесна или екодизел) и тоа со изведување на соодветен сигурен доказ да се утврди пазарната цена на противправно присвоената нафта по која се продавола во моментот на сторувањето на кривичното дело, а потоа со правилна примена на материјалниот закон, да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

17.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К-253/09» од 25.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.18/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К-253/09» од 25.11.2010 година, обвинетиот «А. П.» од «Ш.», го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од «чл.215 ст.1» од КЗ, па го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 2.000,00 денари, а наркотичната дрога марихуана со тежина од 135 гр. согласно чл. 215 ст.6 од КЗ е одземена и одлучено истата да биде уништена со запалување.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавниот обвинител е беспредмета.

Испитувајќи ја по службена должност обжалената пресуда во смисла на чл.393 од ЗКП (пречистен текст), овој суд најде дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда нема доволно причини за решителните факти од една страна, а од друга пак причините што се наведени во обжалената пресуда се противречни со содржината на изведените докази. Конкретно, од списите по предметот јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот «А. П.» од «Ш.», критичниот ден отишол во Скопје и за износ од 10.000,00 денари набавил наркотична дрога марихуана во количина од 135 грама. Исто така од доказите во списите на предметот произлегува дека обвинетиот А. П.е долгогодишен зависник од наркотични дроги. Во списите на предметот не постои ниту еден доказ врз основа на кој може да се заклучи или утврди дека обвинетиот предметната наркотична дрога - марихуана да ја набавил заради продажба. Напротив, од доказите произлегува дека обвинетиот наркотичната дрога - марихуана ја набавил за лична употреба, бидејќи е

долгодишен зависник од наркотична дрога. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда како причини за осудителната пресуда наведува количината на наркотичната дрога која е со нето тежина од 135 грама, а која е пронајдена кај обвинетиот при извршениот претрес од овластените службени лица на ден 29.11.2008 година на улица “Г.Д.” во Ш., пред Педагошкиот факултет и тоа јасно укажувало и зборувало за првостепениот суд дека наведената дрога била заради продажба. Како што е веќе погоре наведено други докази освен оваа констатација на првостепениот суд нема. При една ваква состојба на работите повеќе од очигледно е дека обжалената пресуда нема причини за решителните факти, односно нема причини за осудителна пресуда. Исто така по наоѓање на овој суд причините што се наведени во обжалената пресуда се противречни со содржината на изведените докази. Имено, противречноста помеѓу содржината на изведените докази и причините за решителните факти наведени во нападнатата пресуда се состои во тоа што како што е веќе погоре наведено со ниту еден од изведените докази не е потврдено дека обвинетиот дрогата - марихуаната ја набавил заради продажба, но и покрај тоа првостепениот суд во својата пресуда прифатил такво нешто, а прифаќањето на овој суштински елемент на кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, дека обвинетиот дрогата ја набавил заради продажба е заснован исклучиво на претпоставки, а осудителна пресуда не може да биде заснована на претпоставки, туку истата мора да биде заснована на сигурни докази. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби на ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак не може да биде испитана нападнатата пресуда по однос на фактичката состојба во поглед на нејзината правилност и целосност, а исто така поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што жалбата на обвинетиот е основана по однос на овие жалбени основи.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) на кои е укажано погоре, да ги има во предвид жалбените наводи на обвинетиот, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Овој суд укажува дека не може осудителна пресуда да биде заснована врз основа на претпоставки. Конкретно, од списите во предметот како што е веќе погоре укажано во делот за суштествена повреда на одредбите од ЗКП нема ниту еден доказ врз основа на кој би се утврдило дека обвинетиот наркотичната дрога - марихуана да ја купил во Скопје заради продажба. Напротив, има докази, а тоа се: вештачењето од МВР УКТ Скопје врз основа на кое се утврдува дека во урината на обвинетиот се детектирани метаболити од психоактивна супстанца што ја содржи растението Канабис, како и вештачењето на

невропсихијатарот Ѓ. К. дека обвинетиот е долгогодишен консумент - зависник од наркотични дроги и дека консументите на наркотична дрога марихуана во зависност од нивната конституција и тренинг можат дневно да конзумираат од 1,2 па и до 5 џоинти, а предметната марихуана во количина од 135 грама во зависност од напред наведените околности може да биде конзумирана од зависник на наркотична дрога за 2-3 и 5 па и повеќе денови, а може и за месец, а се зависело од потребите на консументот, односно зависникот и од тоа со колкава количина ќе се постигне саканата состојба на консументот.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно одлучување, жалбата на Јавниот обвинител по однос на одлуката за казната е безпредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

18.=Пресудата на Основниот суд во Штип, К.бр.366/09 од 16.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.180/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот З. Д. од С. Н. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил продолжено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на кривичната постапка во износ од 33.454,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за постоење суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива, во образложението не се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените се нејасни, во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива од причина што во диспозитивот на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетиот не платил данок на додадена вредност за периодот од 1.10.до 31.10.2005 година во износ од 41.850 денари, за периодот од 1.12.д 31.12.2005 година износ од 75.149 денари, а за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година и до 30.11.2007 година да не платил данок во износ од 561.845 денари, односно го испуштил износот од 692.240 денари неплатен данок за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година даден согласно поднесеното обвинение што ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од друга страна првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди недавајќи опис на преземените дејствија од страна на обвинетиот, односно начинот на кој што е извршено кривичното дело со непресметување и неплаќање данок

на додадена вредност за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години, за кои стоки и за кои предмети се однесува затаениот данок, односно по кои фактури.

Од сето погоре изнесено изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, поради што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП.

Основани се жалбените наводи и за погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на битието на кривичното дело за кое се обвинува, односно согласно дадениот наод и мислење на вештото лице прифатил дека во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за своите приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, туку се работело за погрешно пресмета влезен данок на ДДВ по кој што подоцна се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди кои се поодделно опфатени со писменото вештачење изготвено од Бирото за с. в. С.

Овие пропусти биле пронајдени при извршената контрола од УЈП поради што била извршена корекција на ДДВ пријавите, а истиот подоцна бил уредно платен од страна на обвинетиот.

Ваквата фактичка состојба по наоѓање на овој суд е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката. Имено, вештото лице И. П.-Дипл.економист од Бирото за с. в.-С. на главниот претрес пред првостепениот суд кажал дека во конкретниот случај не се работи за непресметан данок на ДДВ, туку се работи за погрешно пресметан влезен данок на ДДВ по кое што се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди. Меѓутоа, од писмено изготвеното мислење од Бирото за с. в. С. се утврдува дека ваквиот начин на евидентирање на фактурите како што се водело во книговодството во фирмата АД“Џ.“-Л. чии управител е обвинетиот, не е во согласност со законските прописи и истиот треба да се промени, односно потребно е во целост да се евидентира влезниот и излезниот ДДВ. Исто така во вештачењето стои дека начинот на пресметката на ДДВ не е во согласност со позивтивните законски прописи, обвинетиот како одговорно лице требало при набавката посебно да го искаже влезниот ДДВ, посебно обврската за извршената продажба, да се плати ДДВ на разликата помеѓу продажната и набавната вредност на производите. Секако дека ова “Џ.“-АД-Л. го сторила, но после контролата на УЈП-Регионална д. Ш. и како што стои во вештачењето со право истите биле задолжени со износ од 603.855 денари. По однос на фактурите за извршени маркетинг услуги исто така во вештачењето се истакнува дека контролата оправдано го задолжила обвинетиот со данок, бидејќи фактурата не ги исполнувала условите од чл.53 од Законот за ДДВ.

По однос на книжењето по налогот бр.3/64 од 25.05.2006 година од страна на обвинетиот било искажано побарување на ДДВ во износ од 158.871 денар, бидејќи во текот на контролата на УЈП од страна на обвинетиот не била презентирани документацијата, меѓутоа истата во текот на вештачењето била презентирани, што значи на тој начин

обвинетиот ги дал лажните податоци за своите приходи за утврдување на износот на данокот. Во целокупниот наод и мислење на вештото лице изготвен писмено од Бирото за судски вештачења точно се укажува дека од страна на контролата на УЈП-Регионална д. Ш. оправдано била зголемена обврската за ДДВ и оправдано биле извршени корекциите на ДДВ со кој бил задолжен АД“Ц.“. Притоа, се истакнува дека УЈП издала решение за утврдување на ДДВ заради неправилно и неточно евидентирање и неспорно е дека АД“Ц.“ постапила по тие решенија и извршила корекција.

Од сето погоре изнесено, имајќи ја во предвид суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која погоре е укажано што се однесува на нејасна и неразбирливата изрека на првостепената пресуда, како и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба која што е резултат на неправилна оценка на изведените докази во текот на постапката, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, а се однесува на изреката на обжалената пресуда која што е нејасна и неразбирлива и во која не се опфатени спорните периоди точно, поединечно, ниту дејствијата на извршувањето на кривичното дело превземени од страна на обвинетиот за сите години, за кои стоки, за кои предмети се однесува затаениот данок и по кои фактури. Притоа, да ги отстрани сите контрадикторности помеѓу вештачењето од Бирото за с. в. С. и изјавата на вештото лице во текот на постапката пред првостепениот суд, во врска со што потребно е од страна на вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење, со кое јасно и недвосмислено да се утврди за што се однесува овој неплатен данок на додадена вредност и дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои се од влијание за износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 и ст.2 од КЗ, за кое тој се обвинува, особено дали кај обвинетиот постои намера за одбегнување на плаќање на овој данок, што е конститутивен елемент на ова кривично дело и врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од сето погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

19.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.366/09 од 16.12.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.202/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот З. Д. од С. Н. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил продолжено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на кривичната постапка во износ од 33.454,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за постоење суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива, во образложението не се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените се нејасни, во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива од причина што во диспозитивот на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетиот не платил данок на додадена вредност за периодот од 1.10.до 31.10.2005 година во износ од 41.850 денари, за периодот од 1.12.д 31.12.2005 година износ од 75.149 денари, а за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година и до 30.11.2007 година да не платил данок во износ од 561.845 денари, односно го испуштил износот од 692.240 денари неплатен данок за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година даден согласно поднесеното обвинение што ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од друга страна првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди недавајќи опис на преземените дејствија од страна на обвинетиот, односно начинот на кој што е извршено кривичното дело со непресметување и неплаќање данок на додадена вредност за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години, за кои стоки и за кои предмети се однесува затаениот данок, односно по кои фактури.

Од сето погоре изнесено изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, поради што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП.

Основани се жалбените наводи и за погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на битието на кривичното дело за кое се обвинува, односно согласно дадениот наод и мислење на вештото лице прифатил дека во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за своите приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, туку се работело за погрешно пресмета влезен данок на ДДВ по кој што подоцна се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните

пријави за наведените периоди кои се пооделно опфатени со писменото вештачење изготвено од Бирото за с. в. С.

Овие пропусти биле пронајдени при извршената контрола од УЈП поради што била извршена корекција на ДДВ пријавите, а истиот подоцна бил уредно платен од страна на обвинетиот.

Ваквата фактичка состојба по наоѓање на овој суд е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката. Имено, вештото лице И. П.-Дипл.економист од Бирото за с. в.-С. на главниот претрес пред првостепениот суд кажал дека во конкретниот случај не се работи за непресметан данок на ДДВ, туку се работи за погрешно пресметан влезен данок на ДДВ по кое што се извршило одвивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди. Меѓутоа, од писмено изготвеното мислење од Бирото за с. в. С. се утврдува дека ваквиот начин на евидентирање на фактурите како што се водело во книговодството во фирмата АД“Џ.“-Л. чии управител е обвинетиот, не е во согласност со законските прописи и истиот треба да се промени, односно потребно е во целост да се евидентира влезниот и излезниот ДДВ. Исто така во вештачењето стои дека начинот на пресметката на ДДВ не е во согласност со позитивните законски прописи, обвинетиот како одговорно лице требало при набавката посебно да го искаже влезниот ДДВ, посебно обврската за извршената продажба, да се плати ДДВ на разликата помеѓу продажната и набавната вредност на производите. Секако дека ова “Џ.“-АД-Л. го сторила, но после контролата на УЈП-Регионална д. Ш. и како што стои во вештачењето со право истите биле задолжени со износ од 603.855 денари. По однос на фактурите за извршени маркетинг услуги исто така во вештачењето се истакнува дека контролата оправдано го задолжила обвинетиот со данок, бидејќи фактурата не ги исполнувала условите од чл.53 од Законот за ДДВ.

По однос на книжењето по налогот бр.3/64 од 25.05.2006 година од страна на обвинетиот било искажано побарување на ДДВ во износ од 158.871 денар, бидејќи во текот на контролата на УЈП од страна на обвинетиот не била презентирани документацијата, меѓутоа истата во текот на вештачењето била презентирани, што значи на тој начин обвинетиот ги дал лажените податоци за своите приходи за утврдување на износот на данокот. Во целокупниот наод и мислење на вештото лице изготвен писмено од Бирото за судски вештачења точно се укажува дека од страна на контролата на УЈП-Регионална д. Ш. оправдано била зголемена обврската за ДДВ и оправдано биле извршени корекциите на ДДВ со кој бил задолжен АД“Џ.“. Притоа, се истакнува дека УЈП издала решение за утврдување на ДДВ заради неправилно и неточно евидентирање и неспорно е дека АД“Џ.“ постапила по тие решенија и извршила корекција.

Од сето погоре изнесено, имајќи ја во предвид суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која погоре е укажано што се однесува на нејасна и неразбирливата изрека на првостепената пресуда, како и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба која што е резултат на неправилна оцена на изведените докази во текот на постапката, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следува обжалената пресуда да се

укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, а се однесува на изреката на обжалената пресуда која што е нејасна и неразбирлива и во која не се опфатени спорните периоди точно, поединечно, ниту дејствијата на извршувањето на кривичното дело превземени од страна на обвинетиот за сите години, за кои стоки, за кои предмети се однесува затаениот данок и по кои фактури. Притоа, да ги отстрани сите контрадикторности помеѓу вештачењето од Бирото за с. в. С. и изјавата на вештото лице во текот на постапката пред првостепениот суд, во врска со што потребно е од страна на вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење, со кое јасно и недвосмислено да се утврди за што се однесува овој неплатен данок на додадена вредност и дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои се од влијание за износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 и ст.2 од КЗ, за кое тој се обвинува, особено дали кај обвинетиот постои намера за одбегнување на плаќање на овој данок, што е конститутивен елемент на ова кривично дело и врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од сето погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

20.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.338/10» од 07.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.208/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.338/10» од 07.02.2011 година, обвинетите «М. М., О. М. и Љ. Ј.» сите од «Ш.» ги огласил за виновни и тоа: М. и О. за сторено кривично дело «Телесна повреда» по чл «чл.130 ст.1 в.в.чл.22» од КЗ према тужителката Љ., а обвинетата Љ. Ј. за сторено кривично дело Телесна повреда по чл. 130 ст.1 од КЗ, сторено према тужителот М., за кои дела се осудени секој поединечно на парична казна од по 30 дневни глоби во износ од по 300 евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 610 сметано по 61 денар за едно евра. Воедно обвинетите М., О. и Љ. ги задолжил секој поединечно да плати износ по 800 денари на име такса по одлука во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, приватните тужители Љ. и М. за остварување на своите имотно правни барања ги упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази.

Имено од изведените докази во текот на доказна постапка првостепениот суд утврдил дека критичниот ден 20.06.2010 година се случиле два кривично правни настани од кој едниот околу 4,30 часот, во кој обвинетата Љ. телесно го повредила приватниот тужител М., а другиот кривично-правен настан во 06,00 часот, во кој настан обвинетите М. и О. како соивршители телесно ја повредила приватната тужителка Љ., меѓутоа од содржината на изведените докази произлегува дека критичниот ден се случил само кривично-правен настан во периодот околу 06,00 часот.

Имено сведокот Б. категорично изјавил дека за прв пат ја забележал обвинетата -приватната тужителка Љ. како со копач го копа каналот, околу 06 часот, а нешто подоцна видел како обвинетите М.и О. физички ја нападнале приватната тужителка Љ. Во конкретниот случај до колку навистина се случил кривично-правниот настан во 04,30 часот како што утврдил првостепениот суд овој сведок имал објективна можност да го забележи истиот од причини што изјавил дека вечерта ја поминал на терасата која била одалечена на околу 10-15 метри од местото на настанот. Дека критичниот ден се случил само еден кривично-правен настан, односно дека во конкретниот случај првостепениот суд неосновано утврдил прекин на дејствијата превземени од страна на обвинетите-приватните тужители, се утврдува од увидот во Записникот за констатиран прекршок бр.31-13-8221 од 20.06.2010г, како и од приложените лекарски уверенија, а посебно од увидот во лекарското уверение, издадено на име на приватниот тужител М., во кое е наведено дека приватниот тужител телесните повреди ги здобил критичниот ден 20.06.2010 година околу 06,00 часот, а кое нешто исто така јасно упатува на заклучок дека критичниот ден се случил само еден кривично правен настан во периодот околу 06,00 часот.

Сторените суштествени повреди имаат допринос за погрешно и нецелосна утврдена фактичка состојба, поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, односно повторно да ги повика и подетално распраша сведоците Б. и С., а по потреба и други лица, кои критичната вечер ја поминале на терасата, на околноста дали Љ. го имала во раце копачот кога започнал настанот во 6 часот, во корелација со одбраните на обвинетите М. и О., дали претходно критичниот ден околу 04,30 часот ги слушнале или виделе приватните тужители-обвинетите Љ. и М., за да може со сигурност да се утврди дали постои

прекин во дејствијата превземени од страна обвинетите. Доколку судот утврди дека нема прекин, тогаш е потребно според видот на повредите констатирани кај обвинетите-тужители Љ. и М. во лекарските уверенија и на кој начин истите биле нанесени, да се утврди какви дејствија обвинетите презеле и дали некој се бранел или напаѓал или била изразена воља за меѓусебна пресметка, за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба, на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

21.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.179/2009 од 09.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.210/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.179/2009 од 09.02.2011 год. обвинетите М. Т. и В. Е., двајцата од П., ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Учество во тепачка“ од чл.132 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од по 3 (три) месеци. Воедно ги задолжил да платат солидарно на име паушал сума од 2.000,00 денари, трошоци на постапката во износ од 4.820,00 денари и трошоци во постапката на оштетениот Д. Ј. за неговиот полномошник, Адвокатско друштво Након - Бошков од Штип во износ од 17.334,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 од ЗКП за имотно-правното побарвање оштетениот Д. Ј. од С. Н. го упатува на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата противречи со содржината на изведените докази, односно во пресудата за решителните факти постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исказите во записникот дадени во постапката и самиот записник. Имено, во наодот и мислењето на вештото лице Д-р Ѓ. К. за можноста да дојде до помешување на личностите кај оштетениот за време на критичниот настан, на записникот од главен претрес наведува дека тоа зависи од тоа дали оштетениот прв пат ја гледа таа личност, од која страна оваа личност му пријдува и други околности, поради што вештото лице остава да се ценат исказите на сведоците, за да првостепениот суд во пресудата децидно наведува дека вештото лице дало наод да кај оштетениот неможело да дојде до помешување на личностите за време на критичниот настан. Првостепениот суд необразложувајќи дали постоеле параметрите на кои укажува вештото лице и тоа дали прв пат оштетениот го видел обвинетиот и од каде му пришол, во конкретниот случај погрешно го интерпретира наодот на вештото лице. Сето тоа од единствена причина што само оштетениот е сведок кој го посочува обвинетиот В. како сторител на кривичното дело.

При повторното судење, првостепениот суд преку анализа на дадените искази на сведоците и оштетениот да даде образложена причина при утврдување на решавачкиот факт дали кај оштетениот настапило или не помешување на личностите или да побара од вештото лице дополнителен наод со појаснување на дадените параметри како тие влијаат кај оштетениот за да дојде или не до помешување на личностите во конкретниот кривично-правен настан. Притоа судот да изврши анализа на исказите на сите сослушани сведоци, што не е сторено во првостепената пресуда. Заради потврда на валидноста на фотографиите приложени како доказ од оштетениот, изведени како доказ на главниот претрес, по можност судот да го утврди времето на нивното фотографирање со сослушување на лицето кое го фотографирало оштетениот.

Првостепениот суд да ја отстрани релативната повреда на постапката наведена како жалбен навод дека како вешто лице за повредите на оштетениот е сослушан доктор по општа медицина д-р А. К. која не е во списокот на вешти лица на Основен суд Штип.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право и жалбениот навод дали навистина при одмерувањето на казната првостепениот суд ги преценил отежнувачките околности.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.= Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.389/10 од 24.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.270/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресудда К.бр.389/10 од 24.02.2011 година обвинетиот М. Ж. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци. Воедно обвинетиот го задолжил во корист на републичкиот буџет на РМ да плати на име паушал износ од 2.000 денари, како и на име трошоци на постапката за одбрана на главен претрес од поставен бранител по службена должност Д. Ч., адвокат од Ш. износ од 2.125 денари, како и за бранител во текот на кривичната постапка поставен по службена должност, адвокат Лилјана Санева, износ од 7.316 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Исто така обвинетиот го задолжил да ја надомести штетата од извршената кражба во износ од 20.000 денари на оштетениот Љ. П. од Ш.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка. Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.

355 ст.1 т.11 и ст.2, в.в.со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази, а при повторното судење судот во целост не постапил по укажувањата во решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.245/10 од 14.07.2010 година, така што не ги извел сите процесни дејствија и не ги расправил сите спорни прашања, кои се од битно значење за донесување на одлуката.

Така, и со извршеното соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот, како и со извршеното сослушување на сведокот Ц. К., не е утврдено дали навистина на критичната вечер обвинетиот и оштетениот се сретнале во близина на домот на оштетениот, како што категорично тврди обвинетиот, при која средба разговарале меѓусебе околу набавката, односно купопродажба на опојна дрога. Исто така, за овој суд повторно останува неразјаснето прашањето дали кај обвинетиот критичната вечер бил вршен претрес или не и доколку бил вршен претрес дали кај него биле пронајдени парите за кои се обвинува дека противправно ги одзел, односно присвоил од куќата на оштетениот Љ.

Обвинетиот изјавува дека таа вечер бил кај куќата на оштетениот за да од него купи опојна дрога-хероин и не го спори фактот дека потпирајќи се на прозорецот, истиот паднал, каде што биле пронајдени синтетички влакна, за кои од изгответното вештачење се утврдува дека истите се совпаѓале со текстилните влакна земени од облеката на обвинетиот, но тоа не значи и дека навистина тој тогаш преку прозорецот е влегувал во собата. Притоа, тој изјавува дека воопшто не влегувал внатре во куќата и не одземал пари од таму, а со оглед дека повеќе пати бил во домот на оштетениот од кој купувал хероин и знаел каде истиот го чува, доколку влезел во собата “би зел хероин, а не пари“, а дека веднаш после тоа, одејќи си накај дома бил пресретнат од полицајци кои го однеле во полициската станица, но нема докази за тоа дека тогаш е вршен претрес над него и дека кај него се пронајдени пари. Во записникот за извршениот увид е наведено дека се пронајдени траги од папиларни линии, без да се наведе на кое место тие се пронајдени, а не е забележано каде евентуално се наоѓале одземените пари.

Оштетениот тврди дека парите му биле одземени од некоја “кутиичка“ во собата, но за тоа не се пронајдени и обезбедени материјални докази дека навистина тој држел пари во собата и во “кутиичката“, ниту пак постојат материјални докази за тоа дека обвинетиот е влегувал во собата и дека од таму тој има одземено 20.000 денари. Во врска со сето тоа при повторното судење во својство на сведок е сослушан работникот на полицијата Ц. К. кој го составил записникот за увид, а кој изјавува дека трагите од синтетички влакна биле пронајдени само на малиот прозор, додека ништо не кажува за тоа дали се пронајдени некакви траги или други материјални докази конкретно на местото во собата за кое оштетениот тврди дека имал пари и дека истите биле одземени. По наоѓање на овој суд, сите овие докази не претставуваат доволно сигурни докази за да на истите судот може да го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот М.

Овие суштествени повреди на постапката се од влијание и за фактичката состојба, које не е правилно и целосно утврдена, како и за

правилната примена на Кривичниот законик, бидејќи со сигурност не може да се утврди дека обвинетиот е извршител на предметната кражба, односно дека од куќата на оштетениот тогаш има одземено 20.000 денари, во врска со што и од страна на тужителот не се обезбедени и предложени такви веродостојни докази, поради што следуваше жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд во целост да постапи според погоренаведените укажување на овој суд, да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, повторно да ги изведе веќе изведените докази, а по потреба и можност да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и согласно со чл.14 од ЗКП со еднакво внимани подеднакво и наполно да ги испита и утврди сите решителни факти, од кои правилно и со сигурност да утврди дали обвинетиот е сторител на ова кривично дело и за тоа да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно со чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

23.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.189/10 од 16.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.279/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.189/10 од 16.02.2011 година спрема обвинетата А. Н. од Ш. врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП го одбил обвинението да сторила кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 .в.в со ст.1 од КЗ, а согласно член 367 став 1 точка 5 од ЗКП.

Од ваквата пресуда останал незадоволен оштетениот супсидијарниот тужител Т. Л. од Ш. кој преку полномошниците Трајче Торев, адвокат од Штип и Драган Гаџов адвокат од Штип поднеле навремена жалба, со која пресудата ја напаѓаат поради суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, повреда на Кривичниот законик и поради погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Предлагаат, жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно одлучување или истата ја преиначи и обвинетата ја огласи за виновна и казни согласно законот.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот одлучувајќи по поднесените жалби, а по претходна оцена на наводите во истите, пресудата, списите по предметот , најде дека:

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени доволно образложени причини за

нејзиното донесување. Првостепениот суд, со обжалената пресуда го одбил обвинението спрема обвинетата А. Н. од Ш. да сторила кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 в.со ст.1 од КЗ. а тоа врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП наоѓајќи да во конкретниот случај се работи за веќе пресудена работа за која претходно со пресуда К.бр.149/03 на Основен суд Штип преиначена по жалба Кж.бр.290/06 било одлучувано.

Вака наведената причина за донесување на обжалената пресуда е недоволно образложена и противречна на содржината на изведениот доказ-пресуда на Основен суд Штип К.бр.149/03 од каде е видно дека согласно содржината таа пресуда, обвинението било поднесено против обвинетата за употребата на јавната исправа на расправа од ден 18.12.2001година.

Поднесениот предметен обвинителен акт од супсидијарниот тужител опфаќа друг временски момент, (употреба на јавна исправа на ден 16.01.2009година) различен од временскиот момент наведен во пресудата К.бр. 149/03 на Основен суд Штип поради што по наоѓање на овој суд неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека се работи за пресудена работа.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 1 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот бил непрописно составен или ако во изрекувањето на пресудата учествувал судија или судија-поротник кој не учествувал на главниот претрес а на кое нешто децидно е укажано во изјавената жалба.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице (во конкретниот случај обвинетата) чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Судот на главен претрес од ден 23.12.2010 год. на записник констатирал дека за обвинетата има сознание дека е со нарушена здравствена состојба и поради тоа донел решение согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП главниот претрес да се одржи во нејзино отсуство. За фактот на кој се повикал првостепениот суд при донесувањето на решението главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата, во списите на предметот не постои соодветен доказ-лекарско уверение, ниту пак таков доказ подоцна е прибавен и приложен во предметот иако синот на обвинетата, на главен претрес на ден 04.02.2011год. без покана, пристапил пред судот и изјавил дека за нарушената здравствена состојба на неговата мајка-обвинетата, поседува медицинска документација.

Со таквото постапување и одржување на претрес во отсуство на обвинетата, првостепениот суд по наоѓање на овој суд ја сторил наведената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП, а воедно постои и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од релативен карактер согласно одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 454

ст.4 од ЗКП(пречистен текст) која била од влијание за законито и правилно одлучување. По наоѓање на овој суд, одредбата од чл. 454 ст.4 од ЗКП е применлива во постапката пред судот што суди во прв степен за кривични дела за кои како главна казна е пропишана парична казна или затвор до три години. Со оглед дека обвинението према обвинетата А. Н. се однесува за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 .в.в со ст.1 од КЗ, за кое е запрета казна затвор во траење од 3 месеци до пет години , за кое кривично дело не се предвидува скратена постапка, па жалбените наводи на оштетениот истакнати со поднесените жалби преку неговите полномошници овој суд ги прифати како основани.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, така што ќе има во предвид дека за предметното кривично дело, со оглед на видот и висината на пропишаната казна, не е определено спроведување на скратена постапка, односно постапување на судија поединец. Судот е должен да утврди дали кај обвинетата навистина постои објективна спреченост да присуствува на главен претрес а тоа во смисла да утврди дали постојат околности за примена на чл. 172 ст. 1 од ЗКП (привремена душевна растроеност или друга тешка болест поради која подолго време не може даучествува во постапката), па доколку се утврди постоење на таква околност, во списите на предметот судот е должен да прибави соодветен материјале доказ, а во зависност од постоењето на причините за објективна спреченост на обвинетата во смисла на нарушената здравствена состојба. Притоа потребно е да внимава на постоење на околности за примена на одредбите од чл.321 ст.1 од ЗКП, по однос на постоењето на околности заради кои обвинетата неможе да присуствува на главниот претрес, доколку претходно не била испитана.

Доколку се утврди дека не постојат објективи пречки, обвинетата да го следи главниот претрес при одлучувањето по предметот на обвинението, да има во предвид и да оцени дали и за кој временски период се однесува обвинението за претходно донесените судски одлуки, (било одлучувано за кривично дело сторено на ден 18.12.2001 година), дали станува збор за нова употреба на фалсификувана исправа, односно дали претставува ново кривично дело.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

24.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 605/10 од 15.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.283/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот БЈ од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални суровини“ од чл. 225-а од КЗ и му утврдил 20 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, па му изрекол парична казна од 200 евра, во денарска противвредност од 12.200,00

денари. Под ст.2 од изреката, према обвинетиот Б Ј изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци, која се одлага условно во рок од една година, доколку обвинетиот за време на рокот на проверување на стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот Б да плати паушал од 2.000,00 денари, а согласно чл. 225-а ст.4 од КЗ одзел една тракторска приколка марка „Фергусон“ од обвинетиот Б Ј.

одлучи како во изреката од следните причини:

Во конкретниот случај, испитувајќи ја нападнатата пресуда, овој суд наоѓа да првостепениот суд при донесување на нападнатата пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од член 381 став 1 точка 11 од ЗКП, односно изреката на истата е нејасна, неразбирлива, во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази. Имено во диспозитивот на пресудата првостепениот суд навел дека обвинетиот Б Ј од Ш, на ден 31.07.2010 година околу 06,30 часот, без да поседува концесија или дозвола од речното корито на река Б атар на село К, вршел експлоатација - ископ на чакал - минерална суровина во приколица од трактор без регистарски таблички а негова сопственост, па да со тоа сторил кривично дело Незаконита експлоатација на минерални суровини од член 225 - а од КЗ.

Согласно одредбата за кривичното дело Незаконита експлоатација на минерални суровини од член 225 - а од КЗ, кој има четири става, став 1 од истиот член произлегува дека се казнува тој што врши експлоатација на минерални суровини определени со закон без концесија или дозвола за истото, ќе се казни со затвор од шест месеци до три години и со парична казна. Ставот 2 од истиот член го санкционира тој што поради делото од став 1 не овој член се стекне со корист или настапи штета од големи размери, ќе се казни со затвор од три до осум години. Ставот 3 од истиот член го санкционира делото ако го стори правно лице, а став 4 од истиот член пропишува предметите кои се направени или употребени за извршување на кривичното дело ќе се одземат. Од тук произлегува дека првостепениот суд во диспозитивот на својата пресуда не навел под кој став од напред наведениот член го квалификува дејствието на обвинетиот, што истата ја прави, нејасна неразбирлива, односно воопшто неподобна за испитување.

Исто така овој суд наоѓа дека во диспозитивот на обжалената пресуда првостепениот суд на обвинетиот како главна казна му изрекаол парична казна од 20 дневни глоби во вредност од 12.200,00 денари а како споредна казна изрекол условна осуда со што му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци кое извршување го одложил за времетраење од 1 година.

Согласно членот 225 - а од КЗ, во став 1 како што е наведено погоре се пропишува казни со затвор од шест месеци до три години и со парична казна. Од тука произлегува дека законодавецот пропишал за ова кривично дело да се казнува сторителот со казна затвор од шест месеци до три години и со парична казна, односно кумулативно казна

затвор и парична казна. Вака изречената парична казна произлегува дека е одмерена како главна казна а не се повикаува на одредбите за ублажување на истата, а при тоа ја одредува во дневни глоби, како и кумулативно со неа утврдува условна осуда па не е јасно која од нив е главна а која споредна казна.

Согласно член 38 став 6 од КЗ, кога паричната казна се изрекува како споредна казна, покрај казна затвор, судот ја утврдува во паричен износ без примена на одредбите од став 1 до став 5 од КЗ. Од тие причини доколку првостепениот суд во конкретниот случај ја изрекол како споредна казна постои повреда на материјалниот закон од член 38 став 6 од КЗ од причина што паричната казна ја изрекол во дневни глоби, наместо во паричен износ.

Од сите напред наведени причини по наоѓање на овој суд сторените суштествени повреди се од Апсолутен карактер поради кои следуваše првостепената пресуда да се укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, за потоа да може да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

25.=Пресуда на Основен суд Штип, К.65р.24/10 од 1.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.3-2/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.24/10 од 1.03.2011 година, обвинетиот В К од Шго огласил за виновен за едно продолжено кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.2 в.в.со ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ за кое го осудил на казна а затвор во траење од 5 месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 3.000 денари во корист на буџетските средства на РМ, како и да дплати кривични трошоци во постапката на оштетената АД“Б” сума во износ од 9.100 денари. Оштетената АД“Б” од Ш преку полномошникот, адвокат Здравко Каев од Штип за остварување на своето имотно правно побарување на име материјална штета во износ од 1.005.266,00 денари ја упатил на спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, (пречистен текст) дека пресудата не содржи причини за решителни факти кои со сигурност да упатуваат на фактот дека обвинетиот ги презел противправните дејствија опишани во изреката на првостепената пресуда. Решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази.

Обвинетиот В пред првостепениот суд при изнесување на

неговата одбрана наведува дека материјалите кои што стојат во потврдата за привремено одземени предмети, тој ги одзел но не од АД “Б”, туку од депонијата место викано “Т с” каде овие материјали биле исфрлени како неупотребливи и тоа во количина од седум шлепери, го посочува возачот МК кој го управувал ТМВ со кое бил исфрлен отпадот и дека тоа се случило на 27.08.2009 година и на 28.08.2009 година, ваквата одбрана на обвинетиот не е проверена од првостепениот суд, преку сослушувањето на возачот К, дали бил исфрлен отпаден материјал од фабриката “Б” на споменатите дати, во што се состои тој отпаден материјал, дали во него имало штикли, калапи, фонови, тапаници, кожа, лепаци и другид материјали.

Не е сослушан во својство на сведетел инспекторот по екологија Ч В заради утврдување на фактот дали по негово укажување бил исфрлен материјал од фабриката “Б” во критичниот временски период 2009 година и ако такви материјали се исфрлени, од неговиот исказ да се утврди поради кои причини тоа било сторено, дали се тоа исправни материјали и во врска со тоа да се изврши увид во записникот на надлежниот инспектор по екологија, што било од негова страна точно утврдено, и дали тој укажал каде и во која депонија да се исфрли материјалот како неупотреблив и што било сторено од оштетениот АД “Б” од Ш.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосна утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, од страна на првостепениот суд не се изведени доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан и поради тие причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотполна и и се става под сериозно сомнение со истакнатите жалбени наводи на жалителот по основот на фактичката состојба.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, во својство на сведетели не биле сослушани возачот М К од Ш и инспекторот по екологија В Ч, заради утврдување на решителните факти кои се од значење за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот, за кривичното дело за кое се терети.

Николовски Г кој е сослушан пред првостепениот суд изјавил дека имал сознание да од магацините на АД “Б” во село Б имало чистење на магацинот и од таму голем дел од материјалите и полупроизводите кои АД “Б” ги користела во производството, биле исфрлени во депонијата на местото викано “Т с” и дека тој од таму од депонијата земал еден стар ластик но не бил одземен од магацинот на фабриката туку од депонијата на напуштени предмети и отпаден материјал.

Останало неразјаснето дали оштетената АД “Б” има магацин во селото Б, дали во текот на 2009 година биле фрлени од магацините на оштетената АД “Б”, дел од материјалите кои порано се користеле при производството на чевли, а сега станале неупотребливи, дали овие материјали биле фрлени во депонијата на местото викано “Т с” и какви биле тие материјали.

Претставникот на АД “Б” во истражната постапка изјавил дека предметите, односно материјалите кои се споменати во потврдата за

привремено одземени предмети на обвинетиот В потекнувале од тековното производство на оштетената АД“Б“.

Од страна на застапникот на обвинението на главниот претрес не се предложени докази врз основа на кои неспорно ќе се докаже и утврди дека овие материјали споменати во потврдата за привремено одземени предмети, а одземени од обвинетиот се од тековното производство на АД“Б“, обвинетиот не е забележан на лице место како од фабриката одзема вакви материјали, ниту пак е посочен сведетел кој видел дека обвинетиот одзема материјали и полупоризводи од тековното производство.

Од изјавата на претставникот на оштетената АД“Б“ од истражната постапка од 12.11.2009 година се констатира дека оштетното побарување изнесува 1.186.155,00 денари спрема четворицата обвинети и тоа: К В, М Н, Н Г и Б М и овој износ на оштетно побарување ќе бараат сите четворица обвинети погоре споменати да го надоместат солидарно. Во споменатиот поднесок по однос на оштетното побарување од АД“Б“ се констатира дека вкупно причинетата штета изнесува 1.005.266,00 денари и дека таа сума е утврдена врз основа на одземените предмети не само од обвинетиот В, како и од останатите тројца обвинети и тоа М Н, Н Г и Б М, а во петитумот на обвинението исто така и во изреката на пресудата за вкупно причинетата штета од 1.005.266,00 денари, се терети само обвинетиот К В.

Претставникот на оштетената АД“Б“ Б Дпри сослушувањето на главниот претрењ појасни дека во текот на 2009 година на градската депонија бил фрлен отпаден материјал: стари штикли, вештачки крзна и ѓонови за папучи кои се употребувале во процесот на производство, но останала неразјаснета околноста каде бил фрлен овој отпаден материјал, дали во местото викано “Т с“ или на друго место, дали имало одобрение од надлежниот орган за тоа и дали постојат писмени докази-записници од оштетената АД“Б“ за фрлање на отпаден материјал, од кои записници неспорно ќе се утврди што точно било фрлено на градската депонија, во колкава количина и точно во кој временски период од 2009 година. Во списите од предметот нема писмени докази дека материјалите и полупоризводите одземени од обвинетиот со потврдата за привремено одземенид предмети биле вклучени накнадно во процесот на производство на фабриката.

Од писмениот поднесок за оштетното побарување на АД“Б“ од полномошникот на оштетениот упатено до истражниот судија од 18.11.2009 година, се утврдува дека вкупното оштетно побарување е 1.005.266,00 денари, меѓутоа во овој писмен поднесок не е наведено и утврдено дали вредноста на поединачните материјали и нивниот вкупен број како тоа е изнесено во поднесокот, претставуваат пазарна вредност на нов материјал, односно полупроизвод и на кој начин е пресметана поединачно вредноста на секој од материјалите. Ценејки ја вкупната количина на материјали и полупроизводи за кој се терети обвинетиот дека ги одзел, односно противправно присвоил од магацинот и погоните на оштетената АД“Б“ од Ш, како и износот на вкупното оштетно побарување за кое се терети само обвинетиот, а не и останатите тројца осомничени за кои постапката била запрена откако застапникот на обвинението се откажал од обвинението пред почетокот на главниот

претрес, по оценка на овој суд за правилно утврдување на решителниот факт коклку изнесува вкупната вредност на одземените предмети, односно материјали-пазарната вредност е потребно да се нареди вештачење од стручно лице инжињер од кожарската индустрија кој ќе ја утврди вредноста на поединачните материјали и нивната вкупна вредност, на кој начин ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба во врска со количината и вредноста на вкупно одземените предмети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и во целост неутврдените решителните факти од кривично правниот настан, овој суд при ваква состојба на работите неможеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот В К од Ш.

Од горе изнесените причини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да ги изведе доказите кои што се погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на веќе изведените докази, како и на ново изведените докази, да спроведе вештачење од вешто лице за вредноста на одземените предмети, да изведува докази во смисла на тоа дали во критичниот временски период е извршена кражба на материјали и полупроизводи од погоните и магаџините на АД“Б“, на кој начин ќе донесе законита и правилна одлука.

Од горе изнесените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

26.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 506/2009 од 09.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.307/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Р. П. од Ш. го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 и 3 од ЗКП за кривично део „Малтретирање во вршење на службата“ од чл. 143 ст.1 в.в. со чл. 45 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Одлучил трошоците во постапката да паднат на товар на буџетските средства, а согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, оштетената С. Ш. за остварување на имотно правното барање на име штета ја упатил на спор. :

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, побиваната пресуда противречи самата на себе си, како и на причините на пресудата. Во обжалената пресуда не се наведени доволно образложени причини за утврдените решителните факти врз основа на кои утврдени факти, првостепениот

суд ја заснова донесената ослободителна пресуда. При тоа, првостепениот суд, за еден дел од дејствијата наведени во диспозитивот на пресудата, го ослободил обвинетиот од обвинение бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил инкриминираните дејствија а за останатите дејствија наведени во изреката на пресудата, донел ослободителна пресуда, бидејќи дејствијата на обвинетиот не преставуваат кривично дело, без притоа да наведе доволно јасни и образложени причини поради кои смета дека обвинетиот не го сторил продолженото кривично дело кое му се става на товар.

Основани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд во фактичката состојба примил за утврдено дека согласно поднесениот обвинителен акт, обвинетиот се терети дека сторил едно продолжено кривично дело „Малтретирање во вршење на службата“ и тоа за настани кои се случиле на ден 16.04.2008 година, на ден 15.12.2008 година, на ден 29.12.2008 година, на ден 08.01.2009 година, на ден 27.01.2009 година, и на ден 02.02.2009 година. За делот од обвинителниот акт наведен како во т.1 во обвинението, настан од ден 15.12.2008 година, во утврдената фактичка состојба, првостепениот суд примил за утврдено дека обвинетиот ненадејно влегол на час во III-3 клас и од оштетената побарал дневна подготовка за час кое нешто обвинетиот го има сторено согласно неговите овластувања како директор и дека оштетената му одговорила дека дневна подготовка за час нема кај неа во моментот и дека подготовката за час се наоѓа во наставничката канцеларија. Во овој дел од утврдената фактичка состојба, првостепениот суд не утврдил дали обвинетиот ги изрекол зборовите спрема обвинетата „веќе немам потреба од твојата подготовка, ајде сега оди си од овде“ притоа фаќајќи ја за рака и тргајќи ја од катедрата. По мислење на овој суд, со сигурност не се утврдило постоењето на вака изречените зборови и вака преземените дејствија.

По однос на настанот од ден 08.01.2009 година, судот примил за утврдено дека обвинетиот во наставничката канцеларија за време на одржување на наставнички совет, изјавил дека некој од колегите постојано пишува и се жали, дека е психолошки малтретиран, и при тоа обраќајќи се на оштетената дека истата ќе биде парично казнета во следните 6 месеци. За вака утврдените факти по наоѓање на овој суд не постојат доволно докази, односно судот не го прибавил како доказ записникот од одржаниот наставнички совет а во делот на образлагање на причините на пресудата, во врска со овој настан од 08.01.2009 година, а извлекол заклучок дека таквото однесување на директорот (упатување на закана со парична казна до оштетената во присуство на другите наставници) било оправдано и дека истото било како резултат на претходно немање на дневна подготовка за час од ден 15.12.2008 година.

Настанот случен на ден 29.12.2008 година, наведен под т.3 од изреката на пресудата, првостепениот суд со сигурност го нема утврдено во фактичката состојба од побиваната пресуда за што не изведувал докази за истиот. Ваквиот настан, во образложението на причините на пресудата, само се коментира, и се наведуваат причини поради кои првостепениот суд сметал тој настан не е докажан. Имено, настанот од ден 29.12.2008 година, според содржината на обвинителниот акт, се

случувал само и непосредно помеѓу обвинетиот и оштетената, а судот имал на располагање доказни средства-соочување, да ја утврди вистинитоста на наводите во обвинението, а кое нешто не го сторил.

За настанот случен на ден 27.01.2009 година, во канцеларијата на училишниот психолог, а кој настан е наведен под т.5 од обвинителниот акт првостепениот суд исто така не изведувал доволно докази како би ја утврдил вистинитоста на наводите во обвинителниот акт. За овој настан првостепениот суд примил за утврдено дека е случен во канцеларијата на психологот Т. К., кога обвинетиот спрема оштетената упатил заканувачки зборови наведени во т. 5 од изреката, но на овие околности првостепениот суд не изведувал докази, ниту го повикал и распрашал присутното лице Т. К. не навел релевантни причини, а првостепениот суд прифатил дека во дејствијата содржани во т.5 од изреката, не биле докажани. Од изјавата дадена пред истражен судија, по однос на овој настан, обвинетиот навел дека воопшто не бил присутен на тој состанок од причина што кога влегол на истиот, оштетената веднаш излегла од канцеларијата на училишниот психолог а оштетената за истиот настан изјавила дека се случил во присуство на родители на учениците С. Е. и Ѓ. В. како и во присуство на наставничката Н. Е., кои лица воопшто не се повикани и распрашани на околноста дали директорот навистина спрема оштетената ги упатил зборовите наведени во т. 5 од изреката.

Првостепениот суд не дал доволно образложени причини поради кои смета дека во дејствијата наведени во т.4 и т.6 од изреката на побиваната пресуда, не се содржани елементите на кривичното дело „Малтретирање во вршење на службата“. Имено предметниот настан наведен во т.4 од изреката на побиваната пресуда, бил случен на ден 08.01.2009 година, во наставничка канцеларија пред присутни колеги а директорот - сега обвинет се обратил спрема оштетената со зборови дека нема никаков авторитет, и дека ќе биде парично казнета. При тоа од причини што не се изведени никакви докази за истиот, не е јасно за овој суд, кои се решителните факти на првостепениот суд, за примање за утврдено дека не се содржани елементите на кривичното дело кое се става на товар.

За настанот од ден 02.02.2009 година, опишан во т.6 од изреката на пресудата, првостепениот суд не изведувал доволно докази и со сигурност не утврдил дали писменото добиено од страна на Хелсиншки комитет за човекови права, директорот бил должен да го истакне на огласната табла, дали било адресирано само нему, како писмено по кое требало да даде соодветен одговор, или пак истото било со содржина со која треба да бидат запознаени сите вработени во образовната институција и како такво да биде истакнато на огласна табла. Во оваа смисла првостепениот суд не утврдил дали кај обвинетиот со самото истакнување на писмо на огласна табла, постои намера на тој начин да ја омаловажи и деградира оштетената пред колективот.

Имајќи во предвид дека фактичката состојба е нецелосно утврдена се доведува во прашање правилната примена и на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените

суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Особено е потребно при тоа да се прибави записник од одржан наставнички совет, што се однесува за настанот наведен во точка 4 од изреката на пресудата, судот да се утврди дали директот има ингеренција ненадејно да влезе на час со цел да побара дневна подготовка, а по потреба за тоа да се прибави мислење од Државен просветен инспекторат. За настанот случен на ден 27.01.2009 година, во канцеларијата на училишниот психолог, а кој настан е наведен под т.5 од изреката на пресудата, да се распрашаат присутните лице Т. К., Е. Н. и родители на учениците. Судот да го цени и исказот на сведокот Д. Ч. по што судот ќе може да утврди дали кај обвинетиот постоел субјективниот елемент-намера со извршените дејствија да ја омаловажи, деградира оштетената, дали дејствијата наведени во обвинителниот акт според општо прифатено мислење на средината може да се подведат како дејствија со кои се понижува и омаловажува човечката личност и достоинство како и да има во предвид и дека без постоење на таква умисла кај обвинетиот, со самото извршување на дејствијата наведени во обвинението, е исполнето законското битие на кривичното дело од чл. 143 в.в со чл. 45 од КЗ доколку тоа биде докажано. Откако ќе се отстранат наведените повреди и особено се постапи по овие укажувања, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.259/2009 од 03.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.311/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.259/2009 од 03.03.2011 год. обвинетиот В. Ш. од Ш. го огласил за виновен за сторено едно кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, за кои им изрекол условна осуда, за кривичното дело од чл.173 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 (пет) евра во денарска противвредност од 305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, така што го осудил на парична казна од 100 евра или во денарска противвредност од 6.100,00 денари, а за кривичното дело од чл.130 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 (пет) евра во денарска противвредност од 305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, така што го осудил на парична казна од 150 евра или во денарска противвредност од 9.150,00 денари. Согласно чл.44 ст.1 и ст.2 т.4 од КЗ на обвинетиот му изрекол единствена парична казна за двете кривични дела од 40 дневни глоби, а во вкупен износ од 200 евра или во денарска противвредност од 12.200,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетит во рок од 2 (две) години не

стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и 92 ст.1 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име судска такса во износ од 800,00 денари, како и да плати на име трошоци на полномошникот на тужителот, адвокат Борка Цветкова од Штип, во износ од 11.920,00 денари. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП приватниот тужител М. Т. за имотно-правното побарување го упатува на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т. 12 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот ги повредил одредбите за употреба на јазикот во постапката од чл.7 ст 3 од Законот за кривична постапка.

Од списите на предметот (записник од главен претрес од ден 10.12.2010 год.) видно е дека на обвинетиот, кој по националност е Влак, не му е предочено и дадено правото во постапката да го употребува јазикот на националноста на која припаѓа, со што е сторена погоре наведената суштествена повреда.

При повторното судење, судот е должен во смисла на укажаното да ја отстрани наведената суштествена повреда на начин што обвинетиот ќе се поучи за правото на преведувач и во записникот да ја забележи дадената поука и изјавата на обвинетиот, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преотценка, па врз основа на сето тоа да утврди една правилна фактичка состојба и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 386/09 од 14.02.2011 година, под ст.2 во однос на одбивателниот дел за обвинетите М М и Г Ј, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.316/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите С М и Д С ги огласил за виновни, да како соизвршители сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ. За стореното кривично дело им изрекол условна осуда, при што на обвинетиот С М од Ш му утврдил казна затвор во траење од 4 месеци, а на обвинетиот Д С казна затвор во траење од 3 месеци, чие извршување се одлага условно за две години, доколку во рокот за проверување не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил солидарно да платат 22.035,00 денари на тужителот Д М, на име кривични трошоци во постапката како и износ од 2.000,00 денари за трошоци на постапката во корист на Буџетот на РМ за дадениот наод и мислење на вештото лице д-р. В М. Тужителот Д М го задолжил да плати 800,00 денари на име такса. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, тужителот Д М за остварување на имотно правното побарување го

упатил на спор. Со истата пресуда под ст.2 према обвинетите М М и Г Ј, го одбил обвинението да сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ согласно очл. 367 ст.2 од ЗКП, бидејќи постапката е водена без барање на овластен тужител.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда во одбивателниот дел е донесена од страна на суд кој бил непрописно составен. Имено, кривична постапка спрема малолетник се поведува за сите кривични дела само по барање на јавниот обвинител, а во судовите постојат совети за малолетници што можат да учествуваат во водење на посебно определана постапка спрема малолетни сторители на кривични дела. Во конкретниот случај, одбивателната пресуда по однос на обвинетите М М и Г Ј како обвинети малолетни сторители за кривично дело „Телесна повреда“ спротивно на одредбите од ЗКП и Законот за малолетничка правда, ја донел суд во состав кој што не е определен за водење на малолетнички предмети, а согласно Законот за малолетничка правда. Првостепениот суд било потребно да ја прекине постапката кога утврдил дека станува збор за обвинети лица кои се малолетни и кривичната пријава да ја достави до јавниот обвинител кој што ќе одлучи дали против наведените лица ќе се води постапка за кривичното дело што им се става на товар, а за понатамошниот тек на постапката може да одлучува судијата за малолетници, определен во рамките на првостепениот суд, а согласно напред наведениот закон.

Порад сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка се доведува во прашање законитоста на пресудата во одбивателниот дел, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине во одбивателниот дел и врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба по однос на М М и Г Ј, кои се малолетни, обвинети за кривичното дело „Телесна повреда“ по чл 130 од КЗ по поднесена приватна тужба од оштетениот Д М, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да постапи согласно одредбите од ЗКП и Законот за малетничка правда.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

29.=Решението на Основниот суд во Штип К-4/11 од 09.05.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.358/11.

Основниот суд во Штип обжаленото решение К-4/11 од 09.05.2011 год. приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш., против В. Б. од Ш., со која го товари за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрлил како неуредна. Предлогот на приватниот тужител С. М. од Ш. за ослободување од трошоци по кривичната тужба го уважил. Приватниот тужител С. М. го ослободил од плаќање такса по

тужба во висина од 800,00 денари.

Жалбата е основана.

Одредбата од чл.72 ст.3 од ЗКП за повикување на подносителот да ги отстрани недостатоците на неразбирливост и нецелосност на поднесокот е одредба од општ карактер. Постојат и посебни одредби за враќање на поедини поднесоци на исправка.

Поднесокот не може да се отфрли поради неуредност без претходен обид недостатокот да се отклони. Судот е должен ако е потребно на странката да и даде помош во отклонување на недостатокот во поднесокот - чл.12 од ЗКП.

Обвинителниот предлог, односно приватната тужба согласно чл.421 ст.1 од ЗКП треба да содржи „име и презиме на обвинетиот со лични податоци доколку се познати“, но сепак името и презимето на обвинетиот можат да изостанат, ако оштетениот - приватниот тужител не е во состојба да ги дознае, а во можност е да обвинетиот на друг начин доволно го идентификува. Бидејќи оштетениот како тужител и приватниот тужител во прибирањето на овие податоци не може да користи помош од државните органи, како што е во конкретниот предмет, па затоа на приватниот тужител и оштетениот како тужител им се овозможува да постават барање до истражниот судија во скратената постапка да преземе поедини истражни дејствија. После дадената идентификација судот мора да се да се погрижи да го прибави името и презимето на обвинетиот.

Вршењето на исправка во поглед на името на обвинетиот, по истекот на рокот од 3 месеци е возможно, бидејќи се работи за иста личност, а ако се утврди да се работи за друга личност, приватниот тужител т.е. оштетениот како тужител, дури тогаш дознал - узнал за сторителот и рокот од 3 месеци тогаш започнува да тече.

Ни измената на датата на извршување на кривичното дело во приватната тужба не ја доведува во прашање нејзината навременост, бидејќи рокот за поднесување приватна тужба од чл.48 ст.1 од ЗКП не се смета од датата на извршување на кривичното дело, но од дознавањето за кривичното дело и сторителот.

Поради горе изнесеното, а со оглед на фактот да СВР - Ш. не му дал податоци на тужителот за името и презимето на обвинетиот иако се обратил и усмено и писмено, како и со оглед на фактот да судот се обратил писмено до СВР - Ш. и добил официјален податок дека може извршител на кривичното дело е лицето З. Ѓ. од Ш. и тој податок му го сопшил на оштетениот како тужител на закажаниот претрес на 20.04.2011 год и тужителот изјавил пред судот дека бара да судот се произнесе по поднесената тужба сега против лицето З. Ѓ., а исто така тужителот тоа го побарал од судот и со писмен поднесок од 21.04.2011 год., во тој случај првостепениот суд погрешил кога го донел обжаленото решение под ст.1 со кое приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш. против В. Б. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрла како неуредна, бидејќи повеќе не постои тужба против В. Б., но постои против лицето З. Ѓ. од Ш., по која тужба првостепениот суд воопшто не расправал и нема донесено одлука.

Поради овие причини следувааше да се жалбата уважи, решението укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, каде е должен да закаже претрес и да расправа по поднесената тужба од приватниот тужител - сега жалителот С. против З. Г. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и донесе соодветна законска одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Кж.бр.359/11.

31.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.286/10 од 1.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.361/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.286/10 од 1.04.2011 година обвинетиот В. П. од Д. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Уништување или оштетување на јавните инсталации од чл.291 ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошкови во постапката сумата од 7.280,00 денари на обвинетиот В. П. од Д. за ангажиран бранител во постапката, адвокат Панче Докузов од Штип паѓаат на товар на буџетските средства на РМ. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот македонски телеком АД С. за имотно правното барање во износ од 43.405,56 денари го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Со обвинителниот предлог обвинетиот В. П. од Д. се товари дека при изведување на градежни и земјени работи на градилиште на спортска сала во П. , пред да започне со изведување на градежни и земјени работи-вршење на ископ на одвод за канализација со багер не обезбедил подземен катастер на системот за јавна инсталација, при што од таквото вршење на градежни работи дошло до оштетување на инсталација за јавна употреба -телефонски кабел сопственост на македонски телеком , настанал прекин на телефонскиот сообраќај во времетраење од 47 часа и 11 минути се предизвикало значително нарушување на редовниот живот на граѓаните. Првостепениот суд , постапувајќи по обвинителниот предлог, одржал претресе, го распрашал сведокот Никола Стојмирски , извршил увид во материјалните докази албум со фотодокументација, поднесок од оштетениот М. т. АД С., список на телефонски приклучоци кои биле во прекин, го распрашал обвинетиот , врз основа на што ја донел нападнатата пресуда со која го ослободил истиот од обвинение согласно член 368 точка 3 од ЗКП за предметното кривично дело кое се става на товар на обвинетиот Уништување и оштетување на јавни инсталацииод член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

Меѓутоа, вака утврдена фактичка состојба очигледно се доведува под сомнение од следните причини :

Првостепениот суд не извршил проверка на одбраната на

обвинетиот во целост односно не утврдил, не прибавил доказ дали и од кој орган е барано да се издаде документ за да се утврди дали има или нема подземен катастер за О. П., дали ова е потребно да го прибави инвеститорот -Министерството за образование и наука или изведувачот на градежните работи. Во конкретниот случај единствено поклонил верба на исказот на сведокот Н. С. кој за дадените наводи не приложил соодветни материјални докази. Првостепениот суд не повикал и не сослушал претставник на Министерството за образование и наука од кој би можел со сигурност да утврди дека истиот бил инвеститор, не повикал претставник на надлежен орган за урбанизам за да се утврди кој би должен да обезбеди документација за подземните инсталации за да при изведување на градежните работи не дојде до оштетување на истите. Исто така овој суд најде дека со изведените докази, првостепениот суд не утврдил со сигурност дали таква обврска има обвинетиот во конкретниот случај, а прифатил дека со таквото оштетување и прекин на наведениот телефонски сообраќај не се нарушило значително редовниот живот на граѓаните, па во својата пресуда го ослободил од обвинение обвинетиот дека кривичното дело што му било ставено на товар е недоказано а во образложението на истата дава коментар дека во наведените дејствија нема елементи на предметното кривично дело од член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

Поради сите напред наведени причини се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоценка да изведе докази во правец на утврдување на фактот дали и кој има обврска да прибавува документа за тоа дали и постои подземен катастер во О. П., за конкретните изведби на градежните работи. При тоа е потребно да се повика претставник на надлежен орган за урбанизам да се утврди надлежност за обезбедување документација за подземните инсталации за да при изведување на градежните работи. Да се повика претставник на Министерството за образование и наука од каде би се утврдило кој е инвеститор, кој е надлежен или одговорен изведувач дали и со кој има склучено и каков договор. Исто така е потребно да утврди врз основа на соодветен материјален доказ каков е стаусот на обвинетиот во правното лице. Одкако ќе ги изведе напред наведените докази а по потреба да изведува и други докази со кои ќе може правилно да ја утврди фактичката состојба па со правилна примена на материјалното право ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

32.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.241/10 од 18.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.365/11.

«Основен суд Штип со обжалената пресуда К.бр.241/10 од 18.04.2011 година, обвинетите С К, МК, Д Г и В С Ј, сите од Ш врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП(пречистен текст) ги ослободил од обвинение да сториле сите четворица кривични дела “Измама“ од чл.247 ст.1 во в.в. со чл.19 и “Оштетување или повластување на доверители “ од чл.257 ст.2 во в.в. со чл.19 и чл.22 од КЗ, а обвинетата В С Ј од Ш и за кривични дела “Злоупотреба на службената положба и овластување “ од чл.353 ст.1 од КЗ, “Измама во службата “ од чл.355 ст.1 од КЗ и “Фалсификување на службена исправа “ од чл.361 ст.1 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинуваат не се кривично дела по законот. Трошоците во постапката во износ од 15.840,00 денари за бранителот Мите Левков адвокат од Штип и денгуба за обвинетата В С Ј во износ од 5.806,00 денари со ДДВ паднале на товар на Буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), изреката на пресуда е нејсна и неразбирлива, противречна на самата себе си и на образложението на пресудата, бидејќи во изреката со која обвинетите се ослободуваат од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП нема конкретен опис на дејствијата за кои се терети секој од обвинетите и за кое кривично дело се терети, за сите кривични дела постои заеднички опис за сите обвинети, па така неможе со сигурност да се утврди за кои дејствија и за кое кривично дело се ослободуваат од обвинение секој од четворицата обвинети, а се работи за повеќе обвинителни предлози и два обвинителни акти за кои се терети обвинетата В С Ј.

Првостепениот суд прифатил дека врз основа на првосилна извршна пресуда на Основниот суд во Штип П.бр.470/05 од 06.07.2007 година со која под ст. II тужителот бил задолжен на тужените АДА 2 ДООЕЛ и АДА 1 ДООЕЛ да им ги надомести трошоците по постапката во износ од 56.160,00 денари од кои 51.480,00 денари на фирмата АДА 1 и 4.680,00 денари на фирмата АДА2, за застапување од полномошникот на тужените, преку полномошникот адвокат Д Г од Ш, доверителот АДА 1 ДООЕЛ Ш поднел барање за извршување на трошоците при што извршителот-четврто обвинетата В на 13.01.2008 година издала налог за извршување врз недвижности И.бр.1802/08 да се спроведе извршување на недвижности точно наведени во образложението на пресудата, а исто така бил издаден налог за извршување И.бр.1802/08 од 09.12.2009 година со кој се наложува на Тутунска Банка АД С да се извршат трошоците во постапката од 56.160,00 денари и 14.912,00 денари-трошоци за извршување.

Од одбраната на обвинетиот С се констатира дека уште од од почетокот на постапката по предметот П.бр.470/05 сите правни работи по одобрение на С ги обавувал неговиот полномошник адвокат Д Г, што

упатува на фактот дека на обвинетиот С му било познато дека фирмата АДА2 била бришена од Централниот регистар на 16.11.2007 година од причини што неговата сопруга М била сопственик на таа фирма, а исто така како нивен полномошник адвокатот Д Г кој за цело време поднесувал пимени понесоци бил во тек со постапката му било познато дека од Централниот регистар е бришана фирмата АДА 2, при ваква состојба на работите, првостепениот суд не изнесува во пресудата доволно причини за решителни факти за тоа да на С и Д Гне им било познато дека на 16.11.2007 година фирмата АДА2 во Ш била бришана од Централниот регистар.

Неспорен е фактот дека откако пресудата П.бр.470/05 од 06.07.2007 година станала правосилна и извршна дошло до бришење на АДА2 ДООЕЛ Ш на 16.11.2007 година. Решителните факти од кривично правниот настан кои ги прифатил првостепениот суд се доведуваат во прашање бидејќи како доказ пред првостепениот суд не е изведено барањето за извршување поднесено од полномошникот адвокат Д Г од Ш до извршителот кое нешто било нужно и потребно при што ќе се утврди дали е барано извршување на паричното побарување само за фирмата АДА 1 или и за фирмата АДА2.

Првостепениот суд констатира дека претходно со налог за извршување И.бр.005/08 издаден од извршителот СБ од Шпо поднесено барање од фирмата АДА1 преку нивниот полномошник, бил издаден налог за извршување, на име споредни побарувања 15.950,00 денари, 56.160,00 денари-трошоци во постапката и 16.170,00 денари трошоци за извршителот но од списите по предметот се утврдува дека не дошло до извршување на ова побарување, така што подоцна било поднесено барање за извршување од истиот полномошник на АДА1 од Штип до извршителот четврто обвинетата В, првостепениот суд не ги утврдил причините поради кои се поднесуваат две барања за извршување од исти полномошник и од кои причини извршителот С Б, не постапила понатаму по издадениот налог за извршување, за кое нешто во жалбата се наведува дека извршувањето било повлечено.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, не е изведено како доказ барањето за извршување поднесено од полномошникот на АДА1, второобвинетиот Д Ги како предлог за изведување на барањето како доказ бил даден од полномошниот на тужителот.

Не е утврдено со изведување на докази, дали навистина оштетениот како тужител по бришењето на фирмата АДА2 во Централниот регистар дали ја посетил четвртообвинетата Валентина и дали и укажал на тоа дека побарувањето што треба да го надомести не е 56.160,00 денаџри туку суам од 4.680,00 денари, за фирмата АДА1.

Неосновано се наведува во првостепената пресуда дека согласно одредбите од КЗ, небило предвидено казнување за обид, за кривичното дело Измама од чл.247 ст.1 од КЗ во в.в. со чл.19 од КЗ, бидејќи во 247 ст.6 од КЗ е предвидена казновост и за обид од кривичното дело од чл.247 ст.1 како е тоа и во конкретниот случај како и за ст.5 од КЗ.

Од увидотво изреката на правосилната извршна пресуда П.бр.470/05 на Основниот суд во Штип се утврдува дека меѓу другото е наведено да С М се задолжува на тужените АДА2 и АДА1 да им надомести трошоци во постапката во износ од 56.160,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од увидот во налогот за извршување на извршителката В од 13.10.2008 година се констатира дека во уводниот дел е наведено дека налогот е донесен врз основа на поднесено барање за спроведување на извршување од доверителот АДА1 ДООЕЛ Ш преку полномошникот Д Г од Ш, за да се спроведе извршување на износ од 56.460,00 денари.

Првостепениот суд при изнесувањето на причините поради кои е донесена ослободителна пресуда не го разјаснил фактот дали полномошникот на АДА1 ДООЕЛ Ш може согласно законските одредби да бара да се издаде налог за извршување за две фирми АДА 1 и АДА 2 од Ш и во врска со тоа дали е дозволено таков налог за извршување да се издаде од четвртообвинетата В за извршување на целата сума од 56.160,00 денари кога во правосилната и извршна пресуда П.бр.470/05 во изреката е наведено дека овој износ на трошоци се однесува не за една фирма туку за двете фирми АДА1 и АДА2, не е утврдено дали Д Ге полномошник на двете фирми АДА1 и АДА 2, а ако се утврдило дека е полномошник и на двете фирми во тој случај не е можно адвокатот да незнаел односно да немал сознанија дека фирмата АДА2 на 06.12.2007 година е бришана од Централниот регистар. За утврдување на овие фати првостепениот суд требало да изведува и писмени докази дали постои полномошно за застапување на двете фирми или само на едната фирма АДА1, а исто така ова ќе се утврди и од списите по предметот П.бр.470/05.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП нејасна и непотполна фактичка состојба која не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, в.в. со чл.2 од ЗП, се одлучи како во изреката.

33.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.431/09 од 07.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.370/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.431/09 од 07.03.2011 год. обвинетиот Д. Р. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против општата сигурност“ од чл.292 ст.4 и ст.3 в.в. чл.290 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и 92 ст.1 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име паушал износ од 1.500,00 денари и на име трошоци на полномошникот на тужителот, адвокат Ванчо Жежов од Штип, износ од 20.280,00 денари. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП

оштетената Н. Б. и оштетениот Д. С. за имотно-правните барања ги упатува на гаѓански спор.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по оценка на овој суд е нецелосна, бидејќи не се утврдени решителните факти во целост, од кои ќе може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е сторител на кривичното дело за кое е огласен за виновен. Имено, според писмената документација стои обврската на обвинетиот Д. за одвртување - демонтирање на цревето за компримиран воздух од машината за бушење после секое извршено минирање во самиот рудник. Од друга страна, и обвинетиот, и оштетениот Д., и сведоците З. А. и Г. И., потврдуваат дека никогаш такво одвртување на предметното црево не се вршело, нити некој им кажал, нити пак им било наредувано од сега покојниот Г. Б., кој работел како надзорник и од кој обвинетиот и оштетениот Д. добивале усмени налози секој ден што да работат и кој вршел контрола над нивното работење. Од друга страна, сведокот Г. И. појаснува пред судот дека „машините со кои се копа рудата - со кои се буши работат на компримиран воздух и обично пракса било кога рударите влезат во јамата машините за бушење не работат и немаат воздух и им го пуштаат воздухот откако ќе се влезе во јамата, а да воедно машините со воздух ги исклучуваат пред да завршат со работа и тоа еден час пред да излезат од јамата, а тоа го вршат луѓето од надвор и тие луѓе не се во јамата. И да се одмонтира цревето за компримиран воздух од машината за дупчење (бушење), воздух нема да има се додека не дојде друга смена“. Понатаму овој сведок појаснува точно во секоја смена во колку часот се пушта компресорот со воздух.

Овој факт на кој укажува овој сведок по оценка на овој суд е од битно значење за утврдување дали постои одговорност на обвинетиот Д. или не, а кој факт првостепениот суд не го утврдувал, бидејќи ако се исклучува машината за компримиран воздух од која машина воздух зема и машината за копање (бушење) руда и тоа еден час пред да заврши со работа смената, тогаш основано за овој суд се поставува и прашањето која е последицата од неодмонтирањето (неодвртувањето) на цревето кое донесува компримиран воздух од машината за бушење и како би се вршело проветрување кога во цревето нема доток на компримиран воздух. Затоа овој суд цени дека во тој дел фактичката состојба не е целосно утврдена.

Исто така овој суд утврди дека фактичката состојба не е целосно утврдена и во делот која е причината за паѓањето на оштетениот Д. С. од ускопот од кој пад задобил тешка телесна повреда. Оштетениот Д. во својата изјава во истрага вели „Почнав да се качувам низ ускопот по метални скали...кога се качив на самиот ускоп, наеднаш ми се стемни и после ова на ништо не се сеќавам, не се сеќавам дека сум паднал, ниту знаев што понатаму се случува со мене“. Сослушаниот Д-р.Д. во истрагата појаснува кои повреди ги имале задобиено оштетениот Д. и покојниот Г. и по негова оценка дава изјава за карактерот на повредите, а врз основа на медицинска документација, што во конкретниот случај таквото негово мислење не е доволно за да се утврди основното

прашање кое со право го поставува жалителот во изјавената жалба, која е правата - вистинската причина за паѓањето на Д. и Г. Ова од причина што не постои ниту еден доказ дека причината за паѓањето од ускопот на Д. и Г. е од затруениот воздух - гас кој го имало во ускопот критичниот момент. Во тој дел првостепениот суд својата пресуда ја темели на претпоставки, дека причината за паѓањето е поради непроветрениот ускоп и појавата на штетни гасови - јаглеродни и азотни соединенија создадени при експлозијата при извршеното минирање, а поради неодвртувањето на цреводот со копримиран воздух од обвинетиот од машината за бушење. Воопшто не е утврдено дали навистина постоеле штетни гасови во ускопот, иако за тоа постоела техничка можност, бидејќи рудникот поседувал апарат за мерење на штетни гасови - дрегер, како што потврдува сведокот В. Ѓ. инженер за заштита од пожари, а критичниот момент бил дежурен инженер. Понатаму и од увидот во медицинската документација - отпусно писмо за оштетениот Д., за овој суд не произлегува да имало кај истиот труење од штетни гасови, нити пак во обдукциониот протокол за покојниот Г. Б. обдуцентот Д-р.Р. нема утврдено да причина за смртта на Г. е од труење со штетни гасови, нити пак е констатирано да имало било какви промени во белите дробови кај покојниот Г. Токму со право бранителот на обвинетиот предлагал на судот да се изврши непосреден распит на ветото лице Д-р.Ѓ. Д., како и да се изврши судско медицинско вештачење на околноста која е причината за паѓање на оштетениот Д. и покојниот Г. од ускопт, дали е поради присуство на штетни гасови или од други причини. Мислењето на Државниот инспектор за рударство дека причина за паѓањето е присуството на штетни гасови - јаглеродни и азотни соединенија создадени при експлозијата при извршеното минирање, е само изразено мислење непоткрепено со цврсти аргументи, поготово што тој како инспектор не извршил мерење на присуство на штетните гасови, нити дал таква наредба за мерење, нити пак истражниот судија кој вршел увид не дал наредба да се изврши такво мерење.

Понатаму за овој суд се поставува основано прашањето која е одговорноста на обвинетиот Д. за падот на покојниот Г. од ускопот, кога тој како надзорник по дознавањето за несреќата за оштетениот Д., иако бил предупреден неколку пати од инженерите В. Ѓ. и Б. С. да не се качува по скалите до ускопот и да слезе од истите, бидејќи не знаеле која е причината што Д. С. паднал и се повредил, бил упорен во идејата да се качи према ускопот со образложение дека многу пати дотогаш се качувал, проверувал и немало никакви проблеми, што од друга страна укажува дека тој свесно - смислено сам одлучил да влезе во ризик по својот живот.

Поради изнесеното следувааше жалбата на обвинетиот да се уважи, првостепената пресуда укине и врати на првостепениот суд на повторно судење, при кое судење првостепениот суд преку изведување на нови докази на кои погоре се укажува да ја правилно и целосно утврди фактичката состојба, како би можел да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

**34.=Пресуда на Основен суд Штип К-165/09 од 03.05.2011 год.,-
УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.387/11.**

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-165/09 од 03.05.2011 год. обвинетата В. К. од Ш. и обвинетиот М. Ж. од Ш. ги огласил виновни да како соизвршители сториле кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое дело им изрекува алтернативна мерка - условна осуда, со која им утврдува казна затвор во траење од по 3 (три) месеци, чие извршување се одлага за рок од 1 (една) година под услов да не сторат ново кривично дело. Двајцата обвинети се задолжени да платат паушал сумата од по 1.500,00 денари, како и солидарно да платат на В. Оператор ДООЕЛ - С. штета во износ од 11.941,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Поради истакнатите жалбени наводи, по оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по однос на решителниот факт кој ја изготви и потпиша „Потврдата бр.158/08 од 10.04.2008 год. за обвинетиот Ж. М. дека е во редовен работен однос во ДПТУ ХВЗ “З. -Т.“ - З. ДООЕЛ ДБ: ... Потврдата да му послужи за мобилна телефонија“ е нецелосна и се доведува под сомнение да истата ја има изготвено и попишано обвинетата В. Ова од причина што обвинетата В. во целост го негира кривичното дело да го извршила. Од друга страна, лицето - сведокот З. С. во истрагата на ден 27.03.2009 год. изјавила дека на обвинетиот М. Ж. кога дошол во нејзината фирма за да бара работа, по негово барање му дала Потврда дека истиот е во редовен работен однос во нејзината фирма, која му била потребна за да се стекне со право на користење на мобилни телефони. Обвинетиот М. иако трипати ја мени својата одбрана сепак потврдува во одбраната дадена на главниот претрес од 26.10.2010 год. дека Потврдата и обрасците М1 и М2 му ги има дадено сведокот З. С. При една факва состојба првостепениот суд согласно чл.15 од ЗКП бил должен да одреди графолошко вештачење на потписот на потврдата бр.158/08, за да може со сигурност да се утврди дали пописот на потврдата го ставила обвинетата В. или сведокот З. или друго лице. Не е доволно по оцена на овој суд фактот што сведокот З. се повикува да го заборавила несесерот со печатот и штембилот од нејзината фирма кај обвинетата В. и да по него се вратил нејзиниот сопруг В. после 2-3 дена, а кој факт во целост го негира обвинетата В., да се вади сигурен заклучок дека обвинетата В. е изготвувач и пописник на предметната потврда.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има во предвид горе наведеното, да нареди да се изврши графолошко вештачење на пописот на цитираната Потврда, дали потекнува од обвинетата В., обвинетиот М., или сведокот З. С., како и да се утврди во

деловодната книга на фирмата на сведокот З., под бројот 158/08 од 10.04.2008 год. кој писмен акт е заведен, за да би можело со сигурност преку една целосна анализа на сите докази да може со сигурност да се утврди дали обвинетата В. е сторител на кривичното дело или не.

Овој суд постапувајќи врз основа на чл.370 од ЗКП ја укина пресудата и за обвинетиот М. Ж. од Ш.

Врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

35.=Одлуката за имотно-правното барање содржана во пресудата на Основниот суд во Штип К-304/2010 од 11.05.2011 година со која согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП се задолжува обвинетиот Арсов Сане да плати на оштетената Македонска пошта АД Скопје на име имотно правно барање сума од 46.975,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.465/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С. А. од Ш., го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име судски паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати на оштетената Македонска пошта АД Скопје на име имотно правно барање износ од 46.975,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

а поради следните причини:

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд извел доволно докази во текот на постапката, истите правилно ги ценел, така што од нив ги утврдил сите решителни факти кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата за утврдувањето на постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот опфатено во неговите дејствија, неспорно произлегуваат од содржината на изведените и правилно ценети докази, што ја прави пресудата јасна, разбирлива и на законот застанована. Еден од битните елементи на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот е да со преземените дејствија опишани во изреката на обжалената пресуда, истиот прибави за себе или за друг некаква корист или на друг му нанесе штета. Во конкретниот случај, неспорно од изведените докази е дека обвинетиот со превземените дејствија прибавил за себе имотна корист во износ од 46.975,00 денари, за која што сума ги оштетил наведените лица во изреката на обжалената пресуда. Фактот што во меѓувреме ја отстранил штетната последица, не го ослободува обвинетиот од одговорноста за стореното кривично дело.

Неосновани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба која што по наоѓање на овој суд е правилна и целосна и истата не се доведува под сомнение со истакнатите жалбени наводи. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како службено лице, шалтерски работник во АД Македонска Пошта подржница ЦРП Штип извршувајќи работни задачи картист- насочувач, ја искористил својата службена положба така што во критичниот период во 2009 година, во изготвените од негова страна С карти на првиот оригинален примерок кој се доставува до крајните одредишни пошти, не ги внел пристигнатите вредносни писма во пошта Штип со бар кодови и износи наведени како во изреката на пресудата и дека во вториот под индиго примерок извршил допишување на бројот на вредносните писма како да истите се доставени до крајните примачи, на кој начин за себе прибавил имотна корист во вкупен износ во денарска противвредност од 46.975,00 денари.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот, дека утврдената фактичка состојба е заснована на лажен исказ на сведокот Д.З., кој работи како контролор во Македонска Пошта, АД Скопје и изјавата на претставникот на Македонска пошта АД Скопје К. И., од кој исказ првостепениот суд погрешно утврдил дека од конкретниот кривично правен настан Македонска Пошта била оштетена за наведениот износ од 46.975,00 денари. Од изјавите на наведените сведоци и распрашаните оштетени во текот на постапката неспорно првостепениот суд утврдил дека предметните вредносни пратки откако стигнувале во Поштата во Штип и откако биле евидентирани како пратки во поштата не биле насочувани кон одредишната пошта, односно дека биле фалсификувани С картите, а особено податокот дека спорните пратки службено не се доставени на странките. При тоа неспорен е фактот дека сведоците како оштетени распрашани во текот на постапката изјавиле дека ги примиле пратките како вредносни писма, но по протек на подолг временски период. Меѓутоа, таквото предавање на пратката не е евидентирано во поштата. Доставата на овие пратки, била извршена со закаснување, при што сведокот оштетената С. С. појаснила дека непознато за неа лице дошло во поштенска униформа и ја донело пратката со закаснување при што истата во текот на постапката пред судот го препознала со сигурност дека тоа лице е токму обвинетиот кој што и се претставил како поштар, а не поштарот кој што вообичаено ја носи поштата во селото Кадрифаково и кого таа добро го познавала.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд погрешно ја засновал пресудата на извршеното вештачење од кое со сигурност не може да се утврди неговата вина, бидејќи од извршеното графолошко вештачење правилно првостепениот суд прифатил дека потписите на делот од спорните С карти потпишани од обвинетиот не се идентични со неспорните потписи.

Од сето погоре изнесено, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога за наведените дејствија во изреката на пресудата обвинетиот Арсов Сане го огласил за виновен за сторено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување по чл.353 ст.1 од КЗ, бидејќи во неговите дејствија содржани се елементите

на битието на ова кривично дело.

За стореното кривично дело првостепениот суд му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. При определувањето на видот и висината на казната, судот ги ценел правилно сите олеснувачки и отежнувачки околности, така што правилно нашол дека и со едно предупредување со закана на казна со оглед на отстранетите штетни последици од предизвиканото кривично дело ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл.32 од КЗ.

Првостепениот суд погрешно обвинетиот го задолжил согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП да плати на оштетената Македонски Пошти АД Скопје на име имотно правно барање сума од 46.975,00 денари, од причина што во конкретниот случај оштетените, сведоците распрашани во текот на постапката се обештетени, вредносните пратки со одредено закаснување им се доставени, така што истите не пријавуваат оштетно побарување. Во случајот Македонска Пошта АД Скопје не се јавува како оштетена во овој кривично правен настан, поради што овој суд делумно уважувајќи ја жалбата од обвинетиот го укина делот од облажената пресуда по однос на имотно-правното барање како незаконито.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.401 и 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 8/11 од 21.06.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.476/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Д Ч и Е М, двајцата од Ш ги огласил за виновни за кривично дело „Фалсификување пари“ од чл. 268 ст.2 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 22 од КЗ и им изрекол условни осуди со кои им утврдил казни затвор во траење од по 1 година кои нема да се извршат доколку во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Согласно чл. 268 ст.5 од КЗ од обвинетите Д Ч и Е М ги одзел фалсификуваните банкноти во апоени од 1.000,00 денари и ги задолжил обвинетите секој поединечно да платат во корист на Републчкиот буџет - Сна име судски паушал да платат сума од по 2.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

се одлучи како во изреката, од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст) , решителните факти на кои се занива постоењето на кривичната одговорност на обвинетите Д Ч и Е М, двајцата од Ш, не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд, односно со изведените докази не се докажува дејствието на извршување на предметното кривично дело од чл. 268 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ - прибавување на лажни пари, со намера да се пуштат во оптек како вистински.

Од законскиот опис на кривичното дело „Фалсификување пари“ од чл. 268 ст.2 од КЗ се утврдува дека дејствието на извршување се состои во прибавување на лажни пари, а самото прибавување опфаќа преземање на дејствија со кои се доаѓа до владение на лажните пари од страна на сторителот на кривичното дело, така што лажните пари можат да се прибават од лица кои што такви лажни пари прават, преиначуваат, или да се прибават на друг начин од други лица, со намера лажните пари да се пуштат во оптек како вистински.

Кај обвинетиот треба да постои умисла дека презема дејствие кое води кон прибавување на лажни факти.

Во конкретниот случај, со оглед на фактот дека обвинетите не се теретат за дејствија на извршување- пуштање во оптек на лажните пари како вистински, за кои знаат дека се лажни, туку за прибавување на лажни пари, сметаме дека во изреката на пресудата нема опис на противправните дејствија на прибавување на лажни пари од страна на обвинетите, кои се теретат како соизвршители, од каде прибавиле таква лажна банкнота од 1.000,00 денари, во кое време ја прибавиле, од каде и на кој начин, со утврдување на овие факти ќе се утврди времето, местоот и начинот на сторување на предметното кривично дело.

При анализата на исказот на свидетелот П Д кој е и оштетен од кривичното дело за кое се теретат обвинетите, се констатира дека постојат противречности во неговиот исказ изнесен во истражната постапка и на главниот претрес, кои противречности првостепениот суд не ги отстранил со донесената пресуда. Најпрвин овој свидетел изјавил дека критичната вечер до тезгата за овошје дошле двајцата обвинети, да купуваат овошје, му дале 1.000,00 денари на свидетелот П, овошјето коштало 100,00 денари, тој им вратил остаток од 900,00 денари, а банкнотата од 1.000,00 денари била фалсификувана, за да понатаму свидетелот изјави дека на пониското момче, а тоа бил обвинетиот Д му дал две банкноти од по 500,00 денари, свидетелот му ја раситнил банкнотата од 1.000,00 денари што му ја дале двајцата обвинети и на крајот изјавува дека пониското момче на повисокото му ја дал банкнотата од 1.000,00 денари да ја раситне кај друго лице, и откако била раситнета банкнотата, тие - обвинетите му платиле на свидетелот 100,00 денари, се поставува прашањето дали фалсификуваната банкнота од 1.000,00 денари ја раситнил свидетелот - оштетениот П и го вратил кусот на обвинетите од 900,00 денари, или еден од обвинетите - понискиот, како го опишува и свидетелот, отишол да ја раситни банкнотата од 1.000,00 денари кај друго лице и откако ја раситнил со едната банкнота од 500,00 денари му платил на свидетелот.

Свидетелот П изјавил дека откако фалсификуваната банкнога му била вратена од дечкото вработен во обезбедувањето на казиното, свидетелот оваа банкнота ја ставил во купот од останатите пари што ги имал од дневниот пзарар, а во трговскиот центар во тоа време било темно, како самиот изјавил, па останува неразјаснето, па како можел свидетелот П утредента да ја земе фалсификуваната банкнота од купот на пари, токму таа банкнота, а не некоја друга за да пазари во продавницата на „М“ кога таа била измешана со останатите банкноти што биле кај него. Од кои причини свидетелот П наместо да го пријави фалсификатот на предметната банкнота, ја зел истата и отишол да

пазари во продавницата на АД „М“ каде му било јасно сигнализирано дека предметната банкнота била фалсификат.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка на кои овој суд внимава по службена должност, се доведува во прашање и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд.

При ваква состојба на работите, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.357/10 од 22.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.480/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.357/10 од 22.06.2011 година обвинетата О. П. од В. ја огласил за виновна за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 од КЗ за кое и изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од 2 години која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од 4 години не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име трошоци во постапката да плати износ од 1.500 денари за даден вешт наод и мислење на главен претрес од вештото лице, како и да плати во корист на буџетот на РМ на име паушал износ од 3.000 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетата ја задолжил да му исплати на полномошникот на оштетениот К. ДОО-Ш., адвокат Методи Поп-Методиев од Штип износ од 14.300 денари на име трошоци на постапката. Согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП обвинетата ја задолжил да плати на оштетеното К. ДОО-Ш. на име имотно правно барање износ од 941.396 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата О. П.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од

страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата О. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично го негира кривичното дело за кое се обвинува, наведувајќи дека таа ниту ги составила ниту ги имала потпишано фактурата бр.125/04 и меѓународниот товарен лист бр.007108, а дел од продуктите набавени од АД В. П. по фактури и број 4242-0036 и 4242-0037 критичниот период т.е.2004-2005 од магацинот на К. биле продавани на повеќе фирми и тоа: Д. од Б., И. П. од С., Г. 94 од П., М. од С., Е. К. од С., за кое нешто според обвинетата постоела уредна документација, испратници и фактури кои се наоѓале во книговодството на К.

Наспроти вака дадената одбрана од наодот и мислењето на вештото лице, како и од неговиот непосреден распит на главен претрес, првостепениот суд утврдил дека прехранбената стока која била купена од АД В. П. е излезена од магацинот на К. ДОО Ш., а кон излезната фактура бр.125/04 не била приложена извозна царинска декларација со која би се потврдил извозот за Г., а кое нешто индиректно упатувало на заклучок дека предметната трговска стока била продадена нелегално и без соодветна документација на фирми во Р. М.

При една ваква состојба на контрадикторни искази, првостепениот суд бил должен дадената одбрана од страна на обвинетата О. да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во прилог“.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а посебно фактот што и самото вешто лице на главен претрес изјавило дека за да се утврди со сигурност решителниот факт дали навистина дел од производите кои фирмата К. ги купила од АД В. П. биле продавани на повеќе фирми во РМ, а конкретно наведени од страна на обвинетата, односно да се утврди дали таква продажба воопшто била евидентирана во книговодството на К., било неопходно да се изврши дополнителен увид во книговодствената евиденција на К. ДОО Ш., поради што по наоѓање на овој суд, во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да нареди дополнително вештачење на оваа околност, а кое нешто не го сторил.

Поради напред наведените причини неможе да се испита ниту правилната примена на материјалното право па затоа следувахе да жалбата се уважи, обжалената пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да нареди економско-финансиско вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема, но овој пат од Бирото за

судски вештачења-Скопје за да се отстрнат сомневањата на обвинетата проследени во целиот тек на постапката, кое вештачење да се изврши како во фирмата К. ДОО Ш., така и во фирмите кој ги посочува обвинетата, за да може со сигурност да се утврди дали критичниот период, трговската стока купена од АД В. П. од страна на фирмата К. чии што управител критичниот период била обвинетата, била продавана на трговски фирми во Р.М., а доколку навистина постои таква продажба, да се утврди начинот на продажбата, видот и количината на стоката која била продадена, како и начинот на кој бил извршено плаќањето, а се со цел да се утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

38.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.226/11 од 17.06.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.486/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.226/11 од 17.06.2011 год. обвинетиот Т. К. од Ш. го огласил за виновен и тоа: за сторено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци, за стоено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.4 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 (три) месеци, па согласно чл.44 ст.1 и ст.2 т.3 од КЗ за двете кривични дела сторени во стек му изрекол единствена казна затвор во траење од 9 (девет) месеци и за сторено кривично дело “Неовластено изработување, држење и тргување со оружје и распрскувачки материји“ од чл.396 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 (една) година не стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари, како и да плати на име трошоци на бранителот по службена должност Никола Зенделов, адвокат од Штип, во износ од 8.612,00 денари. Под ст.И со решение куќниот притвор определен против обвинетиот Т. К. од Ш. определен со решение на истражниот судија на Основниот суд во Штип Ки.бр.89/11 од 14.05.2011 год., а продолжен со решение на кривичниот совет на истиот суд Ксп.бр.24/11 од 26.05.2011 год. го укинал и одлучил обвинетиот веднаш да се пушти на слобода.

Жалбите се основани.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот да првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата под т.1 е во

директна противречност со изведените докази и причините за утврдените решителни факти не произлегуваат од содржината на изведените докази. Имено, од одбраната на обвинетиот Т., која одбрана во постапката е и доказ, не произлегува т.е. не се утврдува дека пронајдената количина на марихуана од 106,6 грама при претресот во неговиот стан, каде живее, ја држел заради продажба, како што се тврди со поднесеното обвинение. Друг конкретен доказ, освен доказ за количината на марихуаната и дека со вештачењето е утврдено да пронајдената растителна материја во станот на обвинетиот преставува марихуана, не постои да обвинетиот дрогата ја држел за продажба. Не постои ни еден изведен доказ да обвинетиот Т. пронајдената дрога кај него при претресот во станот да била на друго лице, да ја нудел за продажба на друго лице, нити да ветил на некое друго лице дека ќе му набави и продаде дрога, нити да на било кој друг начин ставил дел од пронајдената дрога во промет, нити пак постои доказ да истиот покажал било каква друга активност за продажба на дрогата. Обвинетиот Т. е јасен во својата одбрана дека пронајдената дрога ја држел за себе, бидејќи од поодамна истиот конзумирал марихуана, а во прилог на неговата одбрана оди и самото вештачење дека во земената и вештачена урина од него е утврдена присутност на метаболити, кои потекнуваат од консумирање дрога.

По оценка на овој суд исто така се поставува сомнението и за предметните 45 семки од марихуана, за кои обвинетиот во својата одбрана појаснил од каде потекнуваат и зошто не ги употребува и дали истиот ги набавил за садење, која одбрана со недоволно внимание е ценета од првостепениот суд, поготово што не постои ни еден друг доказ да обвинетиот се припремал за производство на дрога - марихуана.

Количината на дрогата, па и на семките во отсуство на други докази на кои е погоре укажано, не преставува доказ дека дрогата била за продажба, а семките за производство, поготово што семките обвинетиот посебно не ги набавувал - купувал, но да истите испаѓале од листовите од марихуаната која тој ја употребувал лично за себе.

Од анализата на изведените докази по оценка на овој суд неовластеното држање на марихуаната за сопствени потреби не преставува кривично дело, нити пак држењето на семките, поготово што со вештачењето е утврдено дека истите не преставуваат опојна дрога.

Поради сторената повреда се доведува под сериозно сомневање и утврдената фактичка состојба и правилната примена на КЗ.

Извршениот претрес на станот во кој живее обвинетиот е извршен на незаконит начин спротивно на чл.200 ст.3 и ст.4 од ЗКП, бидејќи не е извршен во присуство на двајца полнолетни граѓани како сведоци, па основано се поставува прашањето дали овој доказ е валиден и дали на истиот може да се заснова судска пресуда.

Основано со изјавената жалба на Јавниот обвинител се укажува дека првостепениот суд го повредил КЗ при изрекувањето на поединечните казни за трите кривични дела, за кои обвинетиот го огласува за виновен, бидејќи извршил ублажување на казите спротивно на чл.41 од КЗ за кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое дело според законот е запретена казна затвор од 3 (три) до 10 (десет) години, а согласно чл.41 ст.1 т.5 од КЗ за ова дело казната може да се ублажи до 1 (една) година

затвор, а не до 8 (осум) месеци како што изрекол судот. За кривичното дело од чл.215 ст.4 од КЗ, првостепениот суд исто така извршил ублажување на казната согласно чл.41 ст.1 т.9 од КЗ, но воопшто не навел кои се тие особено олеснителни околности на што е задолжен со законот.

Исто така првостепениот суд погрешил и при изрекувањето на казните за трите кривични дела, бидејќи не ги применил одредбите за стек од чл.44 ст.1 од КЗ, бидејќи за трите кривични дела не изрекол единствена казна.

Првостепениот суд го повредил и чл.215 ст.7 и чл.396 ст.4 в.в. со чл.100-а од КЗ, бидејќи не ја одземал од обвинетиот нити марихуаната, нити семките, нити муницијата, иако тоа бил должен да го стори и без предлог на тужителот, затоа што одземањето на истите по цитираните одредби е задолжително.

Поради горе изнесеното следувааше да се обжалената пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење на првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и преку повторно изведување на доказите и нивна преоценка да утврди дали обвинетиот ги сторил сите кривични дела кои му се ставаат на товар или не, како и да ги острани сите повреди на КЗ, како би можел преку една целозна анализа и оценка на доказите да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

39.= Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.466/2010 од 7.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.510/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот Д. Е. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година. Воедно го задолжил обвинетиот да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, 1.000 денари за извршено вештачење, како и 2.860 денари за бранител по службена должност, адвокат Б. К. Обвинетиот го задолжил и на оштетениот А. А. да му ја надомести штетата, односно да му плати 22.000 денари, а за разликата од досудените до бараните го упатил на редовен граѓански спор согласно чл.100 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, изреката на пресудата е нејасна, спротивна на изведените докази во текот на постапката по однос на времето на сторувањето на кривичното дело, што ја прави обжалената пресуда нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината

законитост. Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката претставува повреда од апсолутен карактер на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл.393 ст1т.1 од ЗКП и од значење за законитоста на пресудата.

Во тој поглед и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти и се доведува под сомневање со истакнатите жалбени наводи. Имено, првостепениот суд прифатил дека ноќта помеѓу 24 и 25.03.2010 година обвинетиот Д. Е. со намера протиправно да присвои туѓ подвижен предмет влегол во дворното место во куќата на оштетениот А. А. од П. и со употреба на сила и погоден алат го скршил катанецот од котарата каде чувал оштетениот гулаби од каде одзел гулаби поименично и поединечно наведени во изреката на пресудата по вид и вредност, во вкупна вредност од 25.000 денари.

Меѓутоа, од увидот во кривичната пријава кога оштетениот го пријавил настанот во полициската станица видно е дека пријавата е поднесена на 24.03.2010 година, од записникот за извршен увид на местото на настанот утврдено е дека на ден 24.03.2010 година во 8 часот и 50 минути е извршен увид на местото каде што се случил кривично правниот настан, а и потврдите за привремено одземени и вратени предмети се од 24.03.2010 година. Имајќи ги во предвид наведените факти утврдени од изведените материјални докази во текот на постапката се доведува под сомневање времето на сторувањето на кривичното дело за кое судот прифатил дека настанот се случил ноќта помеѓу 24 и 25.03.2010 година, што претставува битен елемент при утврдувањето на вината кај обвинетиот за делото што му се става на товар.

Имајќи го во предвид дека времето, местото и начинот на сторувањето на делото се битни елементи што треба да бидат содржани во изреката на пресудата кога обвинетиот се огласува за виновен согласно чл.369 од ЗКП, утврдената фактичка состојба од простепениот суд е погрешна и нецелосна, а со тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан меѓу кои посебно точното време на сторувањето на кривичното дело. Да ги провери жалбените наводи на обвинетиот и неговата одбрана со тоа што посебно ќе го распраша на околноста од каде се нашол пердувот на неговата патика, што се гледа на фотографијата во албумот со фотографии слика бр.13, да ги изведе повторно веќе изведените докази и со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кој што се од значење за правилно одлучување, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, со правилна примена на материјалното право да донесе законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

40.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.467/10 од 02.06.2011 година , - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.545/11.

«Основниот суд Штип со со обжалената пресуда К.бр.467/10 од 02.06.2011 година, обвинетиот П. П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ и кривично дело “Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ за кои кривични дела го осудил со парична казна при што за кривично дело “Телесна повреда “ му утврдил 40 дневни глоби, а за “Навреда “ 20 дневни глоби во висина на една дневна глоба од по 10 евра, односно единствена парична казна од 50 дневни глоби во денарска противвредност од 30.500,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапка на тужителката В. Це. 35.400,00 денари. Тужителката ја задолжил да плати такса за одлука 800,00 денари, а за имотно право побарување ги упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под став II обвинетата В. Ц. ја ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресуда сторила кривично дело “ Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета “ од чл.172 ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката во овој дел одлучил да паднат на товар на приватниот тужител кој што го задолжил да плати и такса за пресуда во износ од 800,00 денари, а за имотно правното побарување ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување . Наведените причини во образложението на пресудата немаат доволна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нецелосна и се доведува под сомневање со истакнатие жалбени наводи. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден обвинетиот П. П. околу 02,20 часот влегол во казиното “С. “ каде на оштетената В. Ц. и ги упатил наведените навредливи зборови во изреката на пресудата, а потоа со тупаница го скршил стаклото на кабината каде што била оштетената В., која од скршеното стакло се задобила со телесна повреда-исекотина по вратот и рацете. Вака утврдената фактичка состојба ја засновал на изјавата на оштетената, приложеното лекарско уверение и распрашаните сведоци во текот на постапката меѓу кои во улога на вештото лице и докторот што го издал лекарското уверение.

Меѓутоа од увидот во списите на предметот видно е дека оштетената се јавила на лекар, како што и самата појаснила пред судот, 5 дена после настанот. Во издаденото лекарско уверение запишана е сама аменезата која што се состои од кажување на она што се случило онака како што го претставува лицето кое што се јавило на преглед. Во лекарското уверение во графата за сегашна здравствена состојба Др.Ј. П.

не констатирала никакви повреди кај оштетената единствено дала мислење дека се работи за лесна телесна повреда. При нејзиниот распит во текот на постапката појаснила дека констатирала мали расекотини кои што биле со различна големина а некои и во форма на точки, во фаза на заздравување за кои мисли дека може да се задобиени од скршено стакло, но небила сигурна бидејќи повредите веќе биле заздравени. Истите појаснила дека не биле загноени иако оштетената кажала дека и загноиле па се јавила на лекар. Од увидот во медицинскиот картон во книгата за прегледи видно е дека докторот има забележано само дека кај пациентот се појавиле психички проблеми без констатирани телесни повреди.

Имајќи во предвид и дека ниту еден од распрашаните сведоци во текот на постапката не потврдил пред првостепениот суд дека видел било какви повреди кај сега оштетената, но напротив сведокот В. Р. кој бил на местото на настанот кажал “ Јас по настанот не забележав никакви повреди кај Верица ниту пак таа ми се пожали на нешто“, сведокот Т. Р. појаснил дека В. била видно вознемирена но неможел да каже дали имало повреди кај неа ниту пак истата му се пожалила за такво нешто. И сведоците И.М. и М. С. кои биле пред казиното кога оштетената излегла појасниле пред првостепениот суд дека кај оштетената немало никаква крв ниту пак било каква друга видна повреда. Во таа смисла и сведокот В. П. која како мајка на обвинетиот била повикана во казиното каде ја надокнадила причинетата штета од нејзиниот син, јасно кажала пред првостепениот суд дека В. се уште била во казиното во моментот кога таа дошла и при тоа не забележала никава повреда кај неа.

Од сето погоре изнесено по наоѓање на овој суд во конкретниот случај се појавува сомневање по однос на тоа дали кај оштетената В. во критичниот момент со кршењето на стаклото била предизвикана телесна повреда. Ова посебно со оглед фактот што истата се јавила на преглед 5 дена после настанот, а ниту еден од сведоците во текот на постапката не потврдил дека кај неа забележале повреда ниту пак вештото лице - докторот можел со сигурност да каже дека повредата која што била во фаза на заздравување може да е задобиена од кришење на стакло. Имајќи во предвид дека нанесената повреда претставува битен елемент на битието на кривично дело “Телесна повреда “ за кое обвинетиот е огласен за виновен, утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање, а со тоа и правилната примена на материјалното право во тој дел поради поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани наведените сомневања односно со сигурност да го утврди битниот елемент на битието на делото што му се става на товар на обвинетиот, дали кај оштетената имало нанесено телесна повреда од скршеното стакло, да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан па врз основа на тоа со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката .

41.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.385/09 од 01.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.676/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.385/09 од 01.09.2010 год. обвинетиот Д. Ш. од Ш. го ослободи од обвинение за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватната тужителка преку нејзиниот законски застапник е задолжена да плати 600,00 денари на име судска такса за одлука во корист на Републичкиот буџет - Скопје во рок од 15 дена по приемот на пресудата. Приватната тужителка преку нејзиниот законски застапник е задолжена да му плати на обвинетиот Д. Ш. од Ш. трошоци по постапката во износ од 9.360,00 денари. Оштетената Т. М. преку нејзиниот законски застапник за своето имотно-правно побарување е упатена на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинение поради недокажаност, бидејќи од изведените писмени и усмени докази не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело према оштетената. Во образложението на пресудата се наведува дека оштетената М. изјавила дека обвинетиот ја удрил со лактот во пределот на левата јаболчница на главата, но во овој дел не биле констатирани никакви телесни повреди во смисла на црвенило, огреботина или слично. Меѓутоа од приложеното лекарско уверение на оштетената Т. М. покрај останатите повреди се наведува дека постојат видливи повреди - црвенило во пределот на левата јаболчница, црвенило пропратени со болки во десен рачен зглоб и црвенило со бескрвна огреботина во пределото на десното колено во ширина и должина од 2 см, поради што се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба. Ова лекарско уверение е издадено од Д-р С. П., а првостепениот суд во склоп на сите докази ќе треба да ја распраша во својство на вешто лице и Д-р С. П. на околности битни за утврдување на релевантните факти, односно за повредите во лекарското уверение, за начинот на нанесување на телесните повреди и истата да се изјасни за сите телесни повреди кои ги констатирала во лекарското уверение, кога, на кој начин и како се настанати овие телесни повреди и од што истите можат да бидат нанесени и пред колку време. Првостепениот суд го сослушал како вешто лице Д-р Л. К. кој дал извештај за специјалистички преглед под реден број 13935, каде вештото лице се произнело дека се работело за удар во пределот на десниот рачен зглоб без нагласени видливи промени на истиот предел каде што е нанесен ударот, што значи дека пациентката се жалела на болки во тој предел заради удар без видливи промени. Исто така пациентката се жалела и на удар на десното колено, каде што била присутна видлива промена на кожата во смисла на огреботини на самата кожа бескрвна во ширина и должина околу 2 см, при што вештото лице се изјаснило дека се работи за телесна повреда и да истите можат да настанат со удар на

тврд предмет или при лизгачки пад. Во контекст на сето ова е и исказот на оштетената М. Т., која наведува дека на критичното место и време дошол обвинетиот и најпрво на нејзиниот брат Б. му удрил еден шамар, а потоа таа се спротивставила на обвинетиот зошто го удира Б., поради што обвинетиот со десниот лакт ја удрил оштетената во пределот на левата јаболчница, од кој удар таа паднала на десната рака, наведувајќи притоа дека раката и била ставена во лангета. Во контекст на исказот на оштетената е и исказот на сведокот Б. Т., кој го потврдува исказот на оштетената дека обвинетиот физички ја нападнал и телесно ја повредил оштетената. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради исказот на сведокот Н. Г., кој исто така потврдил дека кога М. дошла во дворот каде што тој седел, истата се жалела на повреда на коленото, а истиот ја видел како таа паднала и видел како Д. - обвинетиот ја побутнал, а дали паднала не можел да види добро.

Поради сите овие докази, погоре наведени, а кои првостепениот суд не ги ценел во доволна мера, а некои и воопшто не ги ценел, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ја повика и сослуша како вешто лице Д-р С. П., која го издала лекарското уверение, по однос на повредите констатирани во истото, од што истите можат да бидат нанесени, како и повторно да ги распраша обвинетиот и оштетената и сведокот Б., а доколку постојат противречности да се изврши нивно меѓусебно соочување на кој начин ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба и ќе се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреката.

42.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.452/09» од 22.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.679/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.452/09» од 29.10.2010 година, обвинетиот «Д.Д.» од «К.» го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл. 93 ст.1 од ЗКП, кривичните трошоци во постапката од 1.000 денари за ангажирано вешто лице Д-р. З. Ш. и 9.100 денари за ангажиран бранител од страна на обвинетиот паднале на товар на буџетските средства.

Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП оштетениот С. С. за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор.

Согласно чл. 107 ст.1 од ЗКП, привремено одземените предмети од оштетениот одлучил да му се вратат.

Жалбата е основана.

Како резултат на суштествена повреда на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 вв. со чл. 367 од ЗКП, фактичката состојба нецелосно е утврдена, односно првостепениот суд во пресудата не навел доволно причини за решителните факти, а оние кои се наведени се нејасни и во значителна мера противречни. Иако во образложението на пресудата наведува дека оштетениот и обвинетиот биле комшии и секојдневно се среќавале и дека имале недоразбирање околу меѓата околу нивните ниви, сепак не му поклонувал верба на исказот на оштетениот кој децидно го посочува обвинетиот како лице кое го нападнало критичната вечер, а одлуката ја засновува на исказот на сведокот Ј. Г. кој наведува дека не препознал кое било тоа лице. Судот воопшто не ги ценел материјалните докази во склоп со сите други докази. Посебно не ценел дека и на привремено одземените предмети мотика и бастун има крвави траги, а дека траги од крв биле пронајдени и на блузата привремено одземена критичната вечер од обвинетот, а во тој склоп на докази не го ценел фактот дека обвинетиот критичната вечер имал повреди во пределот на главата.

При повторното судење првостепениот суд непосредно да го сослуша сведокот Ј. Г. и да го распраша на околноста дали за време на настанот или веднаш потоа оштетениот му кажал кој е идентитетот на напаѓачот. Да изврши по можност соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот.

При повторното судење да се сослуша оштетениот и да се задржи при сослушувањето на дообјаснување на околноста на кој начин дошло до кршење на бастунот на оштетениот, и да се распраша на околноста на кој начин се бранел од нападите на обвинетиот и на причините за крвавите траги на бастунот. Да се распраша при повторното судење вештото лице дополнително дали повредите кои ги здобил оштетениот биле пратени со крварење, да се изведуваат докази на околноста каква повреда имал обвинетиот бидејќи истиот бил однесен на лекарски преглед и дали неговата повреда на главата предизвикала крварење.

При повторното судење да се сослуша и сведокот М. М. на кој се повикува оштетениот во својот исказ. При повторното судење по изведување на веќе изведените докази и доказите на кој укажува овој суд по сестрана оценка на сите докази во една целина судот да донесе една правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

43.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.201/10 од 20.10.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.688/11.

Со обжалената пресуда К.бр.201/10 од 20.10.2010 година, обвинетите С Д од Ш. Јавното претпријатие за комунално производни и услужни работи “И“ ПО Ш со седиште во Ш ги ослободил од обвинение за кривично дело “Непреземање мерки за заштита при работа“ по чл.170 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Оштетената СС

преку полномошникот Ј М, адвокат од Ш за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците по постапката паднале на терет на Буџетските сретства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со обвинителниот предлог обвинетите се теретат дека свесно не се придржувале кон чл.31 од Законот за безбедност и здравје при работа кое било причина за незгодата и настаната последица-смрт на Т С од Ш, вработен во обвинетото правно лице. Овој суд при укинување на првостепената пресуда К.бр.387/08 од 14.12.2009 година во своето решение Кж.бр.51/10 од 16.03.2010 година укажа да се спроведе вештачење за да се утврди дали сега покојниот посетувал обука за работа со предметниот камион за собирање на смет, дали имало нужна потреба од тоа и дали немањето на обука било причина за настанување на незгодата и последицата од истата. Било извршено вештачење, од вештото лице КК при Бирото за судски вештачења па врз основа на вештањето и сите останати докази првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за предметните кривични дела поради недокажаност.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради извршеното вештачење кое од страна на првостепениот суд не е ценето правилно од кое не произлегуваат утврдените релевантни факти кои ги наведува првостепениот суд во поткрепа на ослободителната пресуда. Имено од извршеното вештачење неспорно се утврдува дека работодавецот морал на секој вработен да му обезбеди соодветни обуки за безбедност и здравјето при работа. На денот на вештачењето сите присутни изјавиле дека починатото лице Т С бил обучуван за работа со механизмот за подигање на смет на работно специјализирано возило марка „И“ со дозволена носивост од 2100 кг.. Меѓутоа вештото лице во продолжението на вештачењето наведува дека за ваквото тврдење не му било доставено писмено уверение за обученост за безбедноста и здравјето при работа согласно Законот за безбедност и здравје при работа (Сл.весник на РМ бр.92/07). Оваа околност од битно влијание за утврдување на фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ од причини што во одговорот на второто прашање вештото лице наведува дека - имајќи го во предвид фактот дека во работниот процес биле воведени нови сретства за работа односно работен автомобил марка „М“ К ХД 75 (фургун за смет) со дозволена носивост од 3800 кг дали било нужно и неминовно потребно од обука во теоретска и практична смисла на што вештото лице одговорил дека функцијата на механизам за подигање на смет на работниот автомобил „М,, К ХД 75 не налага неминовно и нужно потребна обука во теоретска и практична смисла доколку сега починатиот имал уверение за обученост за безбедност и здравје при работа со работно специјално возило „И“, бидејќи командите на двата механизма за подигање на смет биле со еднакви три рачки и слични конструктивни решенија на механизмот за подигање на смет. Меѓутоа од изведените докази, а и од извршеното вештање неспорно се утврдува дека сега починатиот немал уверение за

обученост за безбедност и здравје при работа со работно специјално возило „И“, немал писмено уверение-како доказ од лиценцирана фирма туку од распрашаните сведетели се наведува само дека лицето било обучувано- му било покажувано како се работи, без писмен доказ-уверение за обученост за работното специјално возило марка „И“, што значи дека сега починатиот е морал неопходно да поседува обука за обученост на новото возило марка „М“ К ХД 75, бидејќи немал писмено уверение за обученост на претходното специјално возило марка „И. Поради немањето на соодветна обука за новото возило марка „М,, се довела во прашање и безбедноста и здравјето на оштетениот- сега покојниот Т С од Ш, бидејќи сега починатиот кога неговиот колега се одалечил од камионот истиот сам ги презел дејствијата на истурање на смет при што настанала и незгодата и последиците од истата.

Во контекст на горе наведеното е и неспорниот факт дека за 2007 година обвинетите немале програма и сретства за обука на работниците од страна на лиценцирана фирма, а програма за обука била планирана за 2008 година кога е спроведена постапка, каде комисијата за јавни набавки на ЈП И изготвила барање за прибирање на понуди, каде се јавиле три лиценцирани фирми, а комисијата од трите доставени понуди на ден 20.03.2008 година ја избрала компанијата РИ О П ДОО С и на ден 02.04.2008 година склучиле договор со оваа фирма. Меѓутоа до практична обука на работниците не дошло и покрај постоечкиот договор со наведената фирма, сега покојниот работел на изнесување на смет со камионот за смет од август 2007 година до денот на кривично правниот настан 24.04.2008 година без да биде обучен за оваа работа и новиот камион за смет од лиценцирана фирма.

Поради сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка да го преоцени вештачењето на околности на кои што укажува овој суд, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди дали обвинетите се кривично одговорни за настанатата последица или не, по потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на материјалното право ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Согласно чл. 402 ст 2 од ЗКП овој суд нареди новиот главен претрес да се одржи пред наполно изменет совет.

Поради погоре изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

44.=Пресуда на Основен суд во Штип, К.бр.234/10 од 25.10.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.692/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.234/10 од 25.10.2010 година обвинетиот Д. З. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 месеци, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од една година не стори ново кривично дело. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 2.000 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 1.500 денари и на истиот му е наложено на законската застапничка, мајката на оштетената Л. З., Д. З. да ја плати доспената изршка за оштетената Л. во вкупен износ од 40.000 денари за периодот од 15.12.2006 до 30.04.2010 година и во иднина уредно да ја плаќа досудената издршка.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и истата е во противречност со дадените причини во пресудата за решителните факти во однос на временскиот период за кој што обвинетиот одбегнувал да дава месечна издршка за својата ќерка, оштетената Л. З. Имено, според поднесениот обвинителен предлог, кој во завршниот збор на главниот претрес од страна на јавниот обвинител е изменет, обвинетиот Д. З. се товари дека издршката за својата ќерка, оштетената Л. З., преку нејзината законска застапничка, мајката Д. З., не ја плаќал во временскиот период од 15.12.2006 до 30.04.2010 година. Спротивно на тоа првостепениот суд во изреката навел дека оваа издршка се однесува за периодот од 15.12.2007 до 30.04.2010 година и истиот овој временски период е наведен и во изворникот на првостепената пресуда, внесен во записникот од одржаниот главен претрес. Спротивно на тоа, во изреката на првостепената пресуда е наведено дека на обвинетиот му се наложува на законската застапничка, мајката на оштетената Л. З., да го плати износот од 40.000 денари за неплатената издршка за периодот од 15.12.2006 до 30.04.2010 година, а истото е наведено и во образложението на првостепената пресуда.

Поради ваквите противречности изнесени во пресудата во поглед на временскиот период за неплаќање на досудената издршка од страна на обвинетиот, овој суд не можеше да се произнесе за законитоста на првостепената пресуда, како и за одлуката за кривичната санкција, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, да ги утврди решителните факти, при што да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд и да донесе правилна и законита пресуда.

Со оглед дека, поради наведената суштествена повреда на постапката првостепената пресуда се укинува по службена должност, поднесената жалба, која се однесува само за одлуката за кривичната санкција, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

45.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.198/10 од 28.10.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.694/11.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение го отфрлил како ненавремен обвинителниот предлог поднесен од оштетената И. А. од Ш. преку полномошникот Ф. Т., адвокат од Ш., против обвинетиот А. д. од Ш. за кривично дело “Оштетување туѓи права“ од чл.244 ст.2 од КЗ, согласно чл.448 од ЗКП, кривичната постапка К.бр.198/10 ја запрел.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката истакнати во поднесената жалба, да првостепениот суд со донесување на побиваното решението сторил суштествена повреда на одредбата од член 381 став 2 од ЗКП во врска со член 118 став 3 од ЗКП (пречистен текст), која повреда можела да влија врз законито и правилно одлучување на судот.

Поради ваквата повреда по мислење на овој суд дошло и до погрешно и нецелосно утврдување на фактитичката состојба во оспореното решение.имено од увидот во списите по предметот произлегува да оштетената А. И. од Ш. поднела кривичната пријава до надлежното Основно јавно обвинителство Штип, против А. Д. од Ш. за кривично дело од член 244 став 2 од КЗ, а преку полномошникот Ф. Т. од Ш. Со Решението на Основно јавно обвинителство Штип, Ко број 68/10 од 18.03.2010 година, истата е отфрлена. Првостепениот суд извршил увид во доставницата на предметното решение на име на оштетената А. И. од Ш., која го примила на ден 22.03.2010 година, а преку полномошникот адвокат Ф. Т. поднела до Основниот суд во Штип субсидијарен обвинителен предлог на ден 31.03.2010 година, па првостепениот суд врз основа на тоа со оспореното решение го отфрлил како ненавремено поднесен, односно по протекот на законскиот рок од 8 дена кој истекувал на 30.03.2010 година.

Од напред наведените причини основани се жалбените наводи на жалителот по однос на истакнатите жалбени причини по однос на жалбените основи.

Согласно одредбата од член 118 став 3 од ЗКП(пречистен текст), Ако оштетениот како тужител или приватниот тужител има законски застапник или полномошник, доставувањето ќе му се изврши на овој, а ако ги има повеќе, само на еден од нив. Имено, оштетената имала полномошник при поднесување на кривичната пријава до Основното јавно обвинителство Штип, кое произлегува од самиот диспозитив на тоа

решение, а првостепениот суд не утврдил дали таквото решение е доставено и кога на полномошникот на приватната тужителка согласно напред наведената законска одредба, за да може со сигурност да утврди дали предметниот субсидијарен предлог е поднесен во навремениот законски рок.

При повторното одлучување првостепениот суд е потребно да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на која укажува овој суд погоре, односно да утврди дали и кога е доставено предметното решение од ОЈО Штип до полномошникот на тужителката, па потоа со сигурност да може да донесе своја правилна и законита одлука по однос на навременоста на поднесениот субсидијарен предлог до надлежниот суд.

Поради предното, а согласно чл.411 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

46.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.187/09 од 03.11.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.727/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.187/09 од 03.11.2010 год. обвинетите Т. А. одс.С. К. и правното лице МЗК “М. А.“ ДООЕЛ Ш. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле обвинетиот Т. кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ, а обвинетото правно лице да сторило кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Од изведените докази, одбраната на обвинетите и материјалните докази - вештачењата на вештото лице, првостепениот суд утврдил дека навистина во критичниот период по однос на предметната фактура бр.156/04/СТ е книжен ДДВ, кој правното лице немало право да го книжи и побарува во висина на предметниот износ, со тоа што тој е книжен како одбитен данок, но првостепениот суд не утврдил дека тоа е сторено со умисла и со цел заради избегнување на плаќање данок, ниту пак дека со тоа се давани лажни податоци во поглед на книжењето на ДДВ.

Сето тоа првостепениот суд го заснова на тоа што предметната фактура била книжена во книговодствената евиденција на правното лице и истата можела да биде предмет на контрола од надлежните органи и го прифаќа мислењето на вештото лице дека станува збор за грешка на почетокот на работењето на фирмата. При една вака утврдена фактичка состојба, изреката на пресудата и причините што се дадени се гледа дека постои една голема противречност. Ако обвинетиот, односно обвинетите ги сториле наведените дејствија што го зема за утврдено првостепениот суд, тогаш недостатокот на субјективниот елемент - умислата да не се плати данок што требало да се плати, единствено

може да се подведе под чл.368 т.1 од ЗКП дека дејствијата на обвинетите не се кривично дело. Од тие причини овој суд смета дека е сторерна суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, на кои судот внимава по службена должност.

Исто така фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нецелосна, од причини што нити од вештачењето, нити од исказите на обвинетите со сигурност не е утврдено за каков должничко-доверителски однос е издадена спорната фактура за да може конкретно да се утврди основот за обврска за плаќање на ДДВ, а исто така не е појаснето на што се заснова прифатеното од првостепениот суд дека спорната фактура можела да биде и била предмет на контрола од страна на надлежните органи, тоа посебно кога се гледа дека контролата од Управата за јавни приходи е извршена после 2 години и 6 месеци од издавањето и книжењето на спорната фактура.

Поради сите овие релевантни факти се доведува под сериозно сомнение утврдената фактичка состојба.

При повторното судење првостепениот суд да нареди економско-финансиско вештачење од Бирото за судски вештачења - С., од кое посебно да се побара да се задржи на утврдување на должничко-доверителски однос по кој што е издадена спорната фактура бр.156/04/СТ и дали по таа фактура постоел основ за одбивање на влезниот ДДВ, а ако не постои основ зошто тој основ не постои. Исто така во наодот да се побара од вештите лица да ја појаснат методологијата на признавање на одбитниот ДДВ во смисол дали секогаш мора да се изврши контрола од Управата за јавни приходи кај даночниот обврзник на основаноста на неговата даночна пријава со која искажал данок за поврат - се во смисол на утврдување на умислата кај обвинетите. Исто така со наредбата од вештите лица да се побара конкретно утврдување дали на обвинетото правно лице му е повратен или искомпензиран одбитниот ДДВ. При повторното судење првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка и со оценка на наодот и мислењето на вештите лица од Бирото за судски вештачења да се утврди правилна фактичка состојба и да се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.245/2010 од 18.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.734/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.245/2010 од 18.11.2010 година обвинетиот Д. А. од С. сторил кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 40 дневни глоби во износ од 400 евра во денарска противвредност о 24.400 денари. Согласно чл.38-в ст.3 од КЗ на обвинетиот Д. А. за стореното кривично дело од чл.297 ст.1 од КЗ судот му изрекол и споредна казна-Забрана на управување со моторно возило од 3Б“ категорија о траење од 9 месеци, како и го задолжил да

плати паушале износ од 2.500 денари, како и кривични трошоци во постапката за присуство на ешто лие Д-р.Р. А. на главен претрес износ од 1.500 денари или се вкупно 4.000 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од член 381 став 2 во врска со член 454 став 4 ЗКП(пречистен текст), со кое осериозно е доведено во прашање правото на одбрана на обвинетиот со оглед ека првостепената пресуда ае осудителна а на обвинетиот не е овозможено остварување на правот на одбрана.

Имено од списите по предметот е видно да првостепениот суд постапувајќи по поднесениот обвинетелен предлог против обвинетиот А. Д. од С., за кривично дело загрозување на безбедноста на сообраќајот од член 297 став 1 од КЗ закажал и одржал претрес на ден 18.11.2010 година на кој ја донел нападната пресуда со која во отсуство на обвинетиот, без при тоа да има сигурни докази, го огласил за виновен за предметното кривично дело и осудил на парична казна од 40 дневни глоби во износ од 400 евра во денарска противвредност од 24.400,00 денари со која одредил вредност на една дневна глоба од 10 евра во денарска противвредност, како и му изрекол споредна казна Забрана на управување со моторно возило од Б категорија во траење од 9 месеци.

Од увидот во списите по предметот, конкретно од доставените покани на име на обвинетиот А. Д. од С., на адреса наведена во обвинителниот предлог овој суд најде дека истите не се доставени согласно одредбите од член 117 од ЗКП. Имено, од испратените доставки по пошта произлегува да истите прво имаат назнака иселен, а потоа назнака недоволна адреса, од кои со сигурност не може да се утврди дали обвинетиот примил уредно покана за главен претрес со обвинение, односно дали е извшена уредна достава.

Од напред наведените причини а поради постоење на повреди на постапката од суштествен карактер се доведува под прашање и утврдената фактичка состојба а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ја одстрани напред наведената повреда која очигледно го довела во прашање правото на одбрана на обвинетиот за што е потребно, да се изврши уредна покана на обвинетиот на дадената адреса, доколку стои назнака иселен да се изврши проверка на адресата наведена во поднесеното обвинение, по потреба да се прибават податоци од органот при Министерството за внатрешни работи, дали обвинетиот пријавил промена на адресата на своето живеалиште дали има друго престојувалиште и каде, на која адреса. Откако ќе утврди со сигурност дали постојат некои од напред наведените околности со правилна примена на одредбите од член 117 од ЗКП за уредна достава на обвинет, да го одржи претресот на начин согласно одредбите од член 454 став 4 од ЗКП, по кое ќе може да донесе

своја правилна и законита одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на оа решение.

48.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К. бр.378/08» од 27.10.2010 година во ст.І и ст.ІV од изреката-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.738/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.378/08» од 27.10.2010 година, под ст.І од изреката обвинетите Д. Г., В. Г. и П. Г. сите од Ш. ги огласил за виновни за кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие“ од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, за кое ги осудил секој поединачно на парична казна од по 40 дневни глоби во износ од по 400 евра, во денарска противредност од по 24.400 денари. Воедно обвинетите ги задолжил да платат износ од по 2.500 денари на име пашал. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП оштетените Т. В., К. Ф., Б.Т., С. И., Ј. И. и С. Б. за остварување на имотно правното барање ги упатил на спор.

Под ст.ІІ од изреката према обвинетиот И. Д. го одбил обвинението врз основа на чл. 367 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие“ од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи овластениот тужител до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.ІІІ од изреката према обвинетите С. Г., Т. Ѓ.и С. И. го одбил обвинението врз основана чл. 367 ст.1 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи овластениот тужител до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.ІV од изреката обвинетите Т. В. и П. И. ги ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а обвинетиот В. Т. дека сторил и едно кривично дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Согласно Законот за судски такси ги задолжил приватните тужители Д. и В. Г. да платат износ од 800 денари на име судска такса во полза на Републичкиот буџет Скопје. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, приватните тужители В. и Д. Г. за остварување на своето имотно правно барање ги упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалените делови под ст.І и ст.ІV од изреката сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата во овој дел е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа потрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува

доволно причини за решителните факти од кои се раководел при одлучувањето, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази првостепениот суд правилно прифатил за докажано дека обвинетите Дарко, Ване и Павле Голубови го сториле предметното кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие“ од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, на начин поконкретно опишан во ст.1 од изреката на обжалената пресуда. Меѓутоа, во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи од страна на жалителите, фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во ст.4 од изреката на првостепената пресуда се доведува под сериозно сомнение. Ова од причини што првостепениот суд ги ослободува од обвинение обвинетите Трајковски Васо и Петков Игор да сториле кривично дело “Телесна повреда“ према приватните тужители согласно чл.368 т.3 од ЗКП, поради недокажаност, а од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд извел доволно материјални и вербални докази кои укажуваат на фактот дека предметните телесни повреди со кои се здобиле приватните тужители произлегуваат од овој кривично-правен настан. Во прилог на горе наведеното се и исказите на сведоците Д. И. кој изјавил: “Еден од шумските полицајци го имаше удрено Дарко“, како и исказот на сведокот Ј. М. кој изјавил: “Добро видов двајца го удрија и В. и И. и тоа го удираа со рацете по двапати Д.о и тоа во предлот на вратот и главата“, а на кој исказ првостепениот суд воопшто не поклонила верба. Во контекст на горе наведеното се и издадените лекарски уверенија на име на приватните тужители како и непосредниот распит на Д-р. Ѓ. Д..

При една ваква состојба на работите и при постоење на доволно докази кои упатуваат на фактот дека телесните повреди кои се здобиле приватните тужители потекнуваат од овој кривично правен настан, воопшто не држи образложението на првостепениот суд дека од изведените докази не се докажало да обвинетите В. и И. ги сториле предметните кривични дела за кои се товарат. Во конкретниот случај, а со оглед на тоа дека приватните тужители В. и Д. за истиот овој кривично правен настан заедно со обвинетиот П. се товарат дека сториле кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие“ од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, на начин што обвинетите со сериозна закана дека ќе нападнаат по животите и телата на овластените службени лица и дека ќе бидат убиени со пиштол ќе им бидат запалени имотите, како и со давање на активен отпор т.е. туркање и мавање со рацете ги спречиле службените лица во вршењето на службеното дејствие, притоа упатувајќи им и разни навредливи зборови наведени во изреката на првостепената пресуда, па при една ваква состојба на работите првостепениот суд бил должен да утврди на каков начин и под какви околности настанале телесните повреди со кои се здобиле приватните тужители и дали постои можност, тужителите да ги здобиле телесните повреди истовремено пружајќи го активниот отпор према службените лица.

Во колку првостепениот суд утврди дека телесните повреди со кои се здобиле приватните тужители, а конкретно наведени во

издадените лекарски уверенија на нивно име се како резултат на дејствијата превземени од страна на службените лица ќе биде потребно првостепениот суд да изведува и други докази со цел да може да утврди со сигурност дали во конкретниот случај овластените службени лица постапиле во рамките на своите службени овластувања, односно дали биле превземени сите неопходни мерки заради извршување на службеното дејствие, па во смисла на тоа и да употребиле физичка сила и дали во конкретниот случај може да стане збор за прекумерна употреба на физичка сила, а со тоа и пречекорување на нивните овластувања.

Сторените суштествени повреди имаат допринос за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да првостепената пресуда во обжалените делови се укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

Со оглед на тоа дека со утврдената фактичка состојба по однос на кривичното дело “Телесна повреда”, а за која овој суд е на мислење дека е погрешно и нецелосно утврдена, се задира и во утврдената фактичка состојба и по однос на кривичното дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, следуваше пресудата да се укине како во ст.4 така и во ст.1 од изреката и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди една правилна фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.163/09 од 25.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.79/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.163/09 од 25.11.2010 година обвинетиот М. С. од с.Е. го огласил за виновен за сторено продолжено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и преркурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и притоа го задолжил да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари.

Со истата пресуда од обвинетиот е одземена наркотична дрога-сиров опиум во количина од 720 грама.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на тужителот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението. Имено, со поднесениот и на главниот претрес изменет и дополнет обвинителен акт, обвинетиот М. С., меѓу другото, се обвинува и за тоа дека на ден 23.09.2008 година околу 22,00 часот пред сендвичарата “Д.” во С. Н., од претходно набавениот сиров опиум катран иситнил и препакувал две пакувања и тоа едното од 3,1 грам, а другото од 0,02 грама и истите неовластено заради продажба ги држел и тоа едното пакување во негоиот џеп, а другото пакување од 3,1 грама во скрил во задното седиште на ПМВ “Застава 128” со рег.бр.ШТ-188-РФ сопствениот и управувано од М. Д. од П. Меѓутоа, за ова дејствие на обвинетиот првостепениот суд воопшто не се произнел со првостепената пресуда.

Од друга страна, тој се обвинува за сторени две продолжени кривични дела и тоа “Невластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ и “Овозможување на употреба наркотични дроги” од чл.216 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ, додека со првостепената пресуда тој е огласен за виновен само за едно продолжено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ. Погоре опишаното дејствие на обвинетиот во образложението на првостепената пресуда воопшто не е опфатено, односно за истото првостепениот суд не се произнел. Со тоа првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението и со тоа е сторена погоре наведената суштествена повреда на постапката.

Оваа сторена суштествена повреда на постапката е од влијание и за фактичката состојба, која што во овој дел не е утврдена, бидејќи првостепениот суд непроизнесувајќи се за ова дејствие на обвинетиот, во тој дел и не ги утврдил решителните факти, како и самото преземено дејствие на обвинетиот во извршувањето на ова кривично дело.

Основани се и жалбените наводи на тужителот за повреда на Кривичниот законик. Во конкретниот случај, како што прифатил првостепениот суд, не се работи за истородни кривични дела според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ, бидејќи дејствијата во извршувањето на овие кривични дела, “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 и “Овозможување на употреба наркотични дроги” од чл.216 ст.1 од КЗ, не се истоветни, тие не се од иста правна норма, туку се работи за различна квалификација на овие кривични дела, па за секое од нив може да се работи само за две продолжени кривични дела според чл.45 ст.1 од КЗ, а не според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ.

Поради овие причини следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење. При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката по потреба да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, да ја отстрани погоре наведената суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која укажува овој суд и

да донесе правилна и законита пресуда за кривичните дела за кои обвинетиот се обвинува, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

50.=Пресуда на Основен суд во Штип К-537/09 од 17.11.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.82/11.

«Основен суд Штип со обжалената пресуда К-537/09 од 17.11.2010 година, обвинетите С. С.од П., К. К. од П. и Ј. Г.од П. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител е задолжен да плати на обвинетите износ од 16.640,00 денари трошоци по постапката како и да плати за вешто лице износ од 1.600,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Приватниот тужител е задолжен да плати судска такса во износ од 800,00 денари веднаш по приемот на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази нашол дека не се докажало да обвинетите го сториле кривичното дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ прама оштетениот В. А. на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда прифаќајќи ги одбраните на обвинетите и сведоците кои сведочеле во корист на обвинетите - дека истите го немаат физички нападнато приватниот тужител, а не му поклонил верба на приватниот тужител и на писмениот доказ - лекарското уверение, како и на сведокот Б. поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ. Имено првостепениот суд ги прифатил одбраните на обвинетите дека физички не го нападнале тужителот, да тој бил под дејство на алкохол, да истиот ги нападнал обвинетите, а не обратно како што е во приватната тужба и да тој повредиле ги задобил од паѓањето на замјата, бидејќи бил пијан, а било на рамен терен. Во поткрепа на ослободителната пресуда првостепениот суд ги зел како веродостојни исказите на сведоците Б. Ј., Ѓ. Н. и Љ. С. кои ја потврдиле одбраната на обвинетите - дека истите не го физички нападнале оштетениот туку тој се повредил паѓајќи на замјата. Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради исказот на оштетениот и приложеното лекарско уверение со констатираните телесни повреди на име на оштетениот. Оштетениот во својот исказ јасно наведува дека на критичното време и место бил во кафеаната заедно со сведокот Б. при што приватниот тужител бил повикан од обвинетиот К. да наводно излезе од кафаната, бидејќи некој човек сакал да разговара со него, а после 20 до 30 метри од кафаната сите тројца обвинети го начекале обвинетиот и физички го нападнале и телесно го повредиле. Откако завршил физичкиот напад се појавил сведокот Б., бидејќи на овој сведок некој од кафаната му кажал дека

оштетениот физички го напаѓаат пред кафаната, по што сведокот Б. ги запрашал обвинетите зошто го тепаат и му помогнал на оштетениот да стане. Во контекст на ова е и исказот на сведокот Б. кој наведува дека откако седнале во кафаната едно лице му рекол да излезе бидејќи нешто се случувало надвор од кафаната, а при тоа забележал дека го нема оштетениот В. и кога излегол дваесетина метри од кафаната ги видел тројцата обвинети и тужителот В. кој што клечел пред нив, по што овој сведок погрдно му се обратил на обвинетиот К. и го отурнал во еден момент, а оштетениот на овој сведок му се пожалил дека бил физички нападнат од тројцата обвинети. Во контекст на ова е и приложеното лекарско уверение со нанесени телесни повреди и тоа: набиеници со модрици по десната и левата страна на лицето, гребната од 3 см и болка во левото уво, помодрување и болки во левата подлактица, набиеница на коленото, набиеница на коленото, набиеница во глуждот од десната нога, модрици и болки во градите и во зглобови и колената. По однос на лекарското уверение било распрашано вешто лице Др.С. Н. кој наведува дека овие повреди можат да настанат од удар и тоа со тупаница или тврд предмет, а можат да настанат и од пагање на тврда подлога, по однос на повредите кои биле видливи овој сведок како вешто лице констатира дека постои оток во големина на орев од 3 см во пределот на левиот слепоочен виличен дел на лицето со болна осетливост на притисок, а оштетениот субјективно се жалел на болки во пределот на градниот кош на грбот во пределот на двете лопатки под плешките, болки и оток во двата рачни зглоба повеќе од десниот со ситни гребнати во предлог на коренот на малиот прст од дената шака со должина од 1,5 до 2 см.

Поради сите ови причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторно судење првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоцена да ги има во предвид укажувањата на Овој суд по однос на релеватните факти битни за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетите, да изврши нивно мегусебно соочување - помеѓу оштетениот и обвинетите како и помеѓу сведокот Б. и обвинетите и сведокот Б. и оштетениот и тоа на околностите за настанот кој се случил пред кафаната за начинот на кој е излезен оштетениот од кафаната, во каква состојба го затекнал сведокот Б. оштетениот, како дејствија презеле обвинетите кога дошол сведокот Б. дали оштетениот имал видливи повреди и други околности битни за утврдување на релеватните факти, а по потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката .

51.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.470/2010 од 06.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип кж.бр.89/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.470/2010 од 06.12.2010 год. под ст. I обвинетиот Д. Ч. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Фалсификување пари” од чл.268 ст.4 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 60 дневни глоби во износ од 600 евра во денарска противвредност од 36.600,00 денари, вредноста на една глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 610,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а ако не ја плати во определениот рок или истата не може присилно да се изврши судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи еден ден затвор. Согласно чл.268 ст.5 од КЗ одлучил од обвинетиот Д. Ч. да се одзема банкнотата во апоени од 200 евра со сериски број X 00320315375 и истата да биде поништена. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП го задолжил обвинетиот Д. да плати во корист на Буџетот на РМ на име паушал износ од 3.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст. II од истата пресуда обвинетиот А. Р. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, да заедно со обвинетиот Д. Ч. како соизвршител во смисла на чл.22 од КЗ да строил кривично дело “Фалсификување пари” од чл.268 ст.4 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетитот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетот на РМ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, а во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти.

Според содржината на изреката на обжалената пресуда обвинетиот е виновен дека примил како вистински, лажни пари (една банкнота во апоени од 200 евра) и така примената лажна пара, критичната вечер ја пуштил во оптек на начин утврден во образложението на првостепената пресуда. Во изреката на пресудата првостепениот суд не навел и не прецизирал по кои обележја пуштената лажна банкнота во оптек се разликува од оригиналната таква банкнота, што ја чини изреката на пресудата неразбирлива, а самата пресуда неподобна за испитување.

При повторното судење, првостепениот суд во смисла на погоре наведеното укажување должен е да ја острани наведената суштествена повреда, да ги изведе доказите и со нивна преотценка во една целина да

донесе законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

52.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.34/10» од 17.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.9/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.34/10» од 17.11.2010 година, обвинетата «А. Г.» од «Ш.» ја огласил за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, па и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело и доколку ја плати доспеаната, а неплатена издршка за периодот од 16.06.2007 година до 17.11.2010 година за нејзината малолетна ќерка М. Г. во вкупен износ од 82.000,00 денари во рок од 90 дена по правосилноста на пресудата преку нејзиниот законски застапник, таткото А. Г. од Ш. и доколку во иднина ја плаќа издршката. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП ја задолжил обвинетата да плати во корист на Републички буџет Скопје на има паушал износ од 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 395 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи во конкретниот случај е повреден принципот *reformacio in reius*. Имено, од увидот во списите на предметот се констатира дека обвинетата со пресуда на Основен суд Штип К.бр. 490/08 од 23.06.2009 година била огласена за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, за кое кривично дело и била изречена условна осуда со која и била утврдена казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Оваа пресуда по жалба на обвинетата била укината со решение на Апелациониот суд во Штип КЖ-531/09 од 21.12.2009 година.

Постапувајќи по напред наведеното решение на овој суд, првостепениот суд по одржан главен претрес и спроведена доказна постапка, со нападнатата пресуда К.бр. 34/2010 од 17.11.2010 година, повторно обвинетата ја огласил за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело, но покрај оваа обврска кон условната осуда првостепениот суд на обвинетата и ставил уште два дополнителни услови и тоа: “и доколку ја плати доспеаната, а неплатена издршка за периодот од 16.06.2007 година до 17.11.2010 година за нејзината малолетна ќерка во вкупен износ од 82.000,00 денари во рок од 90 дена

по правосилноста, како и доколку во иднина уредно ја плаќа издршката“. Оттука произлегува дека и покрај тоа што во конкретниот случај жалба била изјавена само во корист на обвинетата, првостепениот суд при повторното судење со обжалената пресуда ја изменил пресудата на штета на обвинетата по однос на кривичната санкција со тоа што со условната осуда како што е веќе погоре наведено, покрај основниот услов “дека утврдената казна затвор во траење од шест месеци нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело“, првостепениот суд и ставил уште две дополнителни обврски за да не биде извршена утврдената казна затвор во траење од шест месеци и тоа доколку ја плати стасаната, а не платена издршка за нејзината малолетна ќерка во износ од 82.000,00 денари и доколку во иднина ја плаќа издршката. Со таквото постапување при повторното судење повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил принципот *reformacio in reius*, односно на штета на обвинетата ја изменил првостепената пресуда по однос на кривичната санкција по укинувањето на првата пресуда.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да не може да биде испитана, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, поради што жалбата на обвинетата и по однос на овие жалбени основи е основана.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги има во предвид укажувањата на овој суд погоре како и жалбените наводи на обвинетата, задолжително да ја отклони сторената суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 395 од ЗКП, па откако ќе постапи по укажувања на овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

53.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.421/09 од 16.12.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.93/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.421/09 од 16.12.2010 год. обвинетиот П. Д. од Ш. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Тешки дела против општата сигурност“ од чл.292 ст.3 в.в. со чл.288 ст.4 в.в. со ст.2 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците во постапката на обвинетиот П. Д. во износ од 15.780,00 денари и трошоците за ангажирани вешти лица во износ од 3.000,00 денари или вкупно 18.780,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на РМ. Согласно чл.100 ст.3 од ЗКП оштетените Ж. К. и Т. К. двајцата од С., за остварување на имотно-правното барање ги упатува на спор.

Жалбата е основана.

По оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда е погрешна и нецелосна. Имено од изведените докази првостепениот суд утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, односно дека нема причинско-последична врска помеѓу неговите дејствија и хаваријата на механизмот на лифтот, како причина за падот на истоит и задобивањето на повредите на оштетените во кривично-правниот настан, дека нема каузалитет помеѓу дејствијата на обвинетиот и конкретната опасност - опасната ситуација, хаваријата на лифтот и неговиот пад.

Првостепениот суд од исказот и од наодот и мислењето на вештото лице утврдил дека причина за хаварија и падот на лифот била поради дејствување на надворешна механичка сила, односно веројатноста да причина за падот на лифтот да е од преоптовареноста да е многу мала.

Од исказите на обвинетиот П. и сведокот С. судот утврдил дека поради нарушени односи со лицата С., Ј. и С. П., лицето С. поставил метална шипка во механизмот на лифот, која шипка оштетениот С. ја фрлил во соседниот објект сопственост на С., а која подоцна била одземена со потврда од истот. Прифаќајќи ги наведените искази и обвинетиот П. и сведокот - оштетениот С., судот прифаќа дека лицето С. П. ја предизвикал хаваријата на лифтот.

Неспорно е дека односите помеѓу обвинетиот и неговиот брат С. и лицата С., Ј. и С. П. биле нарушени, како и дека неспорно дека е одземена предметната шипка од С., која С. ја фрлил во неговиот објект, но на предметната шипка не е извршено вештачење како би се утврдило дали со истата е делувано на погонскиот полжав - редуктор со електромотор.

Вештото лице од исказот пред истражниот судија констатира дека оштетувањето на лифот - напукнувањето на полжавот може да настане како резултат на надворешна сила, а дека била мала веројатноста истото да настане од преоптеретеност на лифтот. Ваквиот исказ на вештото лице е нејасен и контрадикторен, бидејќи истиот не ја наведува стварната причина за хаваријата на лифтот, туку остава можност за алтернативен избор на судот за пукањето на полжавот.

Во поткрепа на ова е и фактот дека вештото лице на 24.08.2008 год. излегол на лице место и истиот во подрумскиот дел на објектот на обвинетиот, каде се наоѓал механичкиот пренос - редуктор со кој се покренува лифтот го демонтирал, со одвртување на шрафовите и вадење на капакот, редукторот и при тоа констатирал дека полжавот е пукнат. Притоа вештото лице нема констатирано дали претходно е ваден капакот на редукторот и делувано со механичка сила на истиот за да дојде до негово пукање.

Од фотоалбумот е видно дека е влегувано во објектот на обвинетиот, книжара на приземниот дел, со правење отвор од страна на соседниот дел кој е сопственост на лицето С. П., меѓутоа предметниот редуктор е во подрумскиот дел, а таму не се констатирани неовластени влегувања од некое лице.

За правилно утврдување на наводите во наодот на вештото лице, за правилно утврдување на причината за напукнување на полжавот на редукторот било потребно непосредно сослушување на

вештото лице на главниот претрес и при тоа истот да даде објаснување и точно мислење за начинот на настанување на дефектот на предметниот полжав, на кој начин е дошло до пукање на истиот, дали со директно делување на полжавот со механичка сила или поради други фактори.

Првостепениот суд прифаќајќи го контрадикторното и нејасно вештачење на вештото лице како доказ, погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, а имајќи го предвид фактот, кој е констатиран и од самото вешто лице дека обвинетиот за монтираниот лифт не располагаал со техничка документација со изведување на конструкцијата на лифтот, составните делови кои влегуваат во конструкцијата на лифтот, димензиите на лифот, носивоста на истиот, како и други околности од областа на безбедноста при употребата на лифот, како и дека нема направено технички прием и нема дозвола од овластен орган за употреба на лифтот.

Поради погрешно утврдената фактичка состојба погрешно е применето материјалното право, поради што следуваше да се жалбата уважи и пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има предвид горе наведените укажувања, и доколку преку повторен и непосреден распит на вештото лице не може да се утврдат наведените околности на кои погоре е укажано околу утврдувањето која е директната причина за паѓањето на лифтот и поради што е дојдено до пукање на полжавот кој ја врши редукцијата на бројот на вртежи, поготово што вештото лице е контрадикторен околу одговорот на прашањето поради што може да дојде до напукнување на полжавот, особено што вештото лице не изјавило да констатирал да пред него друг да вршел монтажа на полжавестиот редуктор, и поради фактот дека претходните два дена обвинетиот и неговиот брат го користеле лифтот, па потреба судот може да побара тимско вештачење било од машински факултет или друга овластена институција која се занимава со проблематиката на лифтовите, но сепак судот не треба да испушта од вид и постоењето на причинско последичната врска околу пропуштањата на обвинетиот како управител на фирмата кој е директно одговорен за законитото работење на фирмата околку обезбедување на техничката документација за истиот, нема направено технички прием и обезбедување на дозвола за користење на истиот од овластен орган, како што тоа впрочем го налагаат и законските прописи наведени во самото обвинение, а од кои факти зависи и субјективниот однос на обвинетиот према стореното дело, што особено поготово на самиот лифт според исказите на оштетените немало никакво предупредување дека лифтот не смее да се користи, на кој начин првостепениот суд преку една целосна анализа и повторна оценка на сите докази ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

54.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.27/10 од 26.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.389/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.27/10 од 26.04.2011 година обвинетиот А. С. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци и притоа го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 6.825 денари, како и да плати пашални трошоци во износ од 2.000 денари. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен на оштетениот Т. Д. од Ш. да му ја надомести сторената штета во износ од 51.700 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил и утврдил дека, покрај другите предмети, на критичната ноќ обвинетиот А. С. од куќата сопственост на оштетената Т. Б. од Ш. одзел и телефон марка “Н.“ со ИМЕИ, со телефонски број Истовремено, судот утврдил дека од ВИП операторот обвинетиот С. имал купено сим картичка со претплатнички број 077-521-780, која што ја користел во телефонскиот оператор со ИМЕИ број, што се гледа и од известувањето од овој оператор.

Со оглед дека обвинетиот негира дека го има извршено ова кривично дело, односно дека на критичната ноќ тој има влегувано во куќата на оштетените и дека од таму тој ги има земено предметите наведени во првостепената пресуда, а други докази за тоа не постојат, ниту усмени ниту пак материјални, се поставува прашањето дали обвинетиот го има извршено ова кривично дело. Како единствен доказ првостепениот суд го прифатил разговорот преку наведената сим картичка, која тој ја купил, со претплатнички број, но преку наведениот ИМЕИ број кој завршува со бројот 0, според известието на ВИП операторот, додека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен со првостепената пресуда дека ИМЕИ бројот на телефонот “Н.....“ е со истиот ИМЕИ број, но кој завршува со бројот 7. И според доставената детална листа од Т-мобиле, преку телефонски број, кој бил сопственост на оштетениот Т., е разговорано преку ИМЕИ со истиот број кој завршува со последната бројка 0, а не со број 7.

Од сето ова произлегува дека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен дека од оштетениот го има одземено овој мобилен телефон “Н.“ со ИМЕИ број што завршува со 7, иако според изведените докази тој со неговата сим картичка разговарал во телефонски оператор со ИМЕИ број што завршува со бројката 0.

Во тој поглед основани се и жалбените наводи на жалителот дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи не е утврден битниот факт, одземениот телефон од оштетениот, марка “Н.“ Е66, со претплатнички број, кој точно ИМЕИ број го има, дали со

број што завршува со 7 или пак со број што завршува со 0.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилна и целосно утврдена, следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што оштетениот Д. Т. да се изјасни кој ИМЕИ број го има тој телефон Н. кој тогаш е одземен од куќата, а во врска со тоа да се сослуша и на околноста и за приложената сметка за купен мобилен телефон, според која наведениот ИМЕИ број завршува со број 7 и дали според оваа потврда тој го има купено тој телефон со овој ИМЕИ број, како и тоа кој го користел мобилниот телефон кој завршува со ИМЕИ бројот 0 според доставената детална листа од Т-мобиле. Исто така, по потреба судот да повика стручно лице за да се изјасни дали овие ИМЕИ број и ИМЕИ број, на кои последните бројки се различни (0 и 7), може да ги има еден телефонски апарат. По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, со која правилно и со сигурност да утврди дали обвинетиот С. е сторител на ова кривично дело.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

55.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.505/10» од 16.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.475/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.505/10» од 16.06.2011 година, обвинетите «А. У.» од «Ш.» и «Т. А.» ги огласил за виновни за кривично дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 4 месеци. Согласно чл. 89 и 92 ст.1 од ЗКП, ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сума од 1.500,00 денари секој поединачно како и трошоци на кривичната постапка за вештото лице солидарно да платат 1.500,00 денари во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата, сосема идентично со обвинението утврдил дека двајцата обвинети А.У. и Т. А. на критичната дата и место во семејната куќа на таткото на второобвинетиот при вршење на работи на јавна безбедност чување на јавниот ред и мир откако предходно бил пријавен настан - тепачка униформираните службеници К. М. и Г. М. вработени во СВР Штип при обид да им се утврди идентитетот на обвинетите одбиле да се легитимираат и им упатиле навредливи зборови, „Кои сте вие да ве ебеме у неписмените, а потоа физички ги нападнале удирајќи го со клоци и тупаници по целото тело при што им нанеле телесни повреди и тоа на К.М. набивно расечна рана на вториот прст од левата шака, а на Г.М. нагмечување на прстите на левата шака и осет на отрпнатост со што да сториле кривично дело „Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ . Ваквата изрека на пресудата не наоѓа поткрепа во утврдената фактичка состојба од првостепениот суд како и во причините на пресудата. Сосема е нејасно кои се тие дејствија што оштетените службени лица ги превзеле за чување на јавниот ред и мир, а при кое вршење да биле нападнати од обвинетите.

Првостепениот суд утврдил дека оштетените службени лица критичната вечер постапувале откако било завршено нарушувањето на јавниот ред и мир во Нас. Три чешми каде настанала тепачка помеѓу група на младинци и тоа по 1 часот по полноќ .Тоа значи дека службените лица вршеле службени дејствија на собирање на информации во врска со казниво дело. Собирањето информации е регулирано во чл.42 од Законот за полиција каде што е наведено дека тоа се врши со непосредни разговори со граѓаните, кои не се должни да ги дадат бараните информации на полициските службеници. Оштетените службени лица од подносителот на пријавата дознале дека и второобвинетиот бил учесник во критичниот настан и не само што го знаеле второобвинетиот Т.А. туку знаеле и на која адреса живее. Од тие причини воопшто не им било потребно неодложно утврдување на идентитетот на второобвинетиот во 1 часот по полноќ, затоа што чл.35 од Законот за полиција уредува дека примената на полициските овластувања мора да биде сразмерна на потребата заради која се превземаат. За собирање на информации на полициските службеници за одредениот настан им било на располагање повикување со покана, регулирано со чл.43 од Законот за полиција каде во алинеа 3 е децидно наведено дека повиканото лице може присилно да се доведе само со судска наредба и само тогаш кога очигледно одбегнува да се јави на уредно доставена покана во која било предупредено на можноста од присилно доведување и тогаш кога своето недоаѓање нема да го оправда. Исто така согласно чл.44 од Законот за полиција е наведено дека повикувањето се врши во време од 06 до 22 часот освен ако постои опасност од одлагање што за овој настан не е случај. Првостепениот суд утврдил дека службените лица ги разбудиле двајцата обвинети додека спиееле по 01,00 часот по полноќ да им земат изјави, иако од околностите на случајот тоа не било неодложно што е спротивно на чл.35 од Законот за полиција и чл.13 алинеа 6 од Правилникот за начинот на вршење на полициското работење каде е регулирана можноста за влегување во дом

само за врачување на покана каде е наведено дека “по исклучок ако полицискиот службеник на јасен и недвосмислен начин од лицето е поканет да влезе во домот, тогаш може да му ја врачи поканата во просториите на домот во кој бил повикан да влезе,, што не е случај во овој настан каде двајцата обвинети се противеле да воопшто бидат разбудени и да даваат изјави на службените лица.

Сето погоре наведено укажува дека службените лица постапувале спротивно на одредбите од Законот за полиција и Правилникот за начинот за вршење на полициските работи поради што овие нивни дејствија не можат да добијат третман на објект на заштита на кривичното дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ.

Поради сите овие релевантни факти кои не се со сигурност утврдени од страна на првостепениот суд се доведува под сомнение дали е целосно утврдена фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, па откако ќе ги утврди релевантните факти на кои укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

56.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.136/10 од 04.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.555/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.136/10 од 04.07.2011 год. обвинетата В. Д.од К. ја огласил за виновна за сторено продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која за стореното кривично дело и утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, а извршувањето на казната затвор се одлага условно во рок од 1 (една) година доколку обвинетиот за време на рокот за проверување не стори ново кривично дело. На обвинетата В. Д. за стореното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 и изрекол и парична казна во износ од 30.000,00 денари, која казна да ја плати во рок од 3 месеци по правосилноста на пресудата во корист на Буџетските средства на РМ. Воедно ја задолжил да плати на име паушал износ од 3.000,00 денари и на име трошоци на постапката во износ од 13.924,00 денари. Со решение согласно чл.522 од ЗКП кривичната постапка спрема обвинетото правно лице “Т. М.“ ДООЕЛ К. за продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.5 в.в. ст.1 ја зпрел, бидејќи во текот на постапката правното лице престанало да постои.

Жалбите се основани.

Во КЗ не е пропишан привилегиран облик на Царинска измама од чл.278-а, кога избегнувањето на целосно или делумно плаќање на царински давачки и даноци е од помала вредност (чл.122 ст.33 од КЗ), но само е пропишан основниот облик на кривичното дело “Царинска измама“, каде како елемент на ова дело се бара избегнатата царина и другите царински давачки да биде од поголема вредност (чл.122 ст.34), а во ст.2 и ст.3 се пропишани потешките облици. Према тоа за да постои кривичното дело “Царинска измама“ од ст.1 на чл.278-а од КЗ нужно е да се работи за еднократно дејствие на пренесување стока од поголема вредност, а за да постои продолжено кривично дело на Царинската измама од чл.278-а в.в.со чл.45 од КЗ, потребно е секое одделно дејствие да ги исполнува обележјата на Царинската измама според износот на затаената царина и другите царински давачки со законот определен како услов за постоење на делото. Кај продолженото дело дејствијата треба да се сторени едно по друго во континуитет прекинуван со кратки временски интервали во рамките на разумна временска дистанца.

Според изнесеното кога се анализираат дејствијата за кои се обвинува обвинетата, по оцена на овој суд произлегува и со право на тоа укажува и жалителот дека во дејствијата преземени на 05.03.2007, 12.11.2007, 08.04.2008 год., 11.09.2008 год., 11.09.2008 год. и 17.11.2008 год. не се содржани елементите на основното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а од КЗ, бидејќи го нема елементот на „поголема вредност“. Имено ако се земе во предвид дека просечната нето плата во 2007 год. била 14.584,00 денари x 5 просечни плати = 72.920,00 денари и во 2008 год. просечната нето плата 16.090,00 денари x 5 просечни плати = 80.450,00 денари, тогаш јасно произлегува дека вредноста на неплатената царина и другите давачки била како што следи: 05.03.2007 год. = 20.467,00 денари, на 12.11.2007 год. = 46.662,00 денари, на 08.04.2008 год., = 19.271,00 денари на 11.09.2008 год. = 2.2.238,00 денари, на 11.09.2008 год. = 62.547,00 денари и на 17.11.2008 год. = 36.092,00 денари, јасно произлегува дека сите износи се испод наведените износи што преставуваат поголема вредност и во 2007 и во 2008 год., што значи дека утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во тој дел е погрешно утврдена.

Првостепениот суд го повредол и КЗ кога воопшто не одлучувал нити по пријавеното оштетно побарување од преставникот на Царинската управа на РМ Д. В., кој јасно на претресот пред судот истакнал оштетно побарување према обвинетите во износ од 627.976,00 денари, бидејќи со избегнувањето на плаќање на царината и другите царински давачки е оштетен Буџетот на РМ, нити пак судот ги извел како доказ изготвените решенија од Царинската управа за дополнителна наплата на царинскиот долг, нити пак судот ја одзел т.е. конфискувал прибавената имотна корист од обвинетите, иако бил должен тоа да го стори согласно одредбите од КЗ.

Поради изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше двете жалби да се уважат и обжалената пресуда укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите и преку повторно изведување на изведените докази и нивна преоценка, ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

57.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.562/10 од 04.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.568/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.562/10 од 04.07.2011 год. обвинетите С. С. и А. А., двајцата од П., врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение за кривично дело “Несовесно работење во службата“ од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетените З. А.од с.Г. С. и П. Н. од С. за остварување на истакнатото имотно-правно барање на име штета ги упатува на спор. Согласно чл.93 од ЗКП кривичните трошоци за ангажиран бранител на обвинетата А. А. од П., адвокат Марјан Михов од Штип, во износ од 7.800,00 денари, како и за ангажиран бранител на обвинетиот С. С.од П., адвокат Зоран Трајанов од Кочани, во износ од 18.440,00 денари одлучил да се исплатат од Буџетските средства на РМ.

Жалбата е основана.

Повреден е КЗ во корист на обвинетите - чл.356 т.1 од ЗКП . По оцена на овој суд погрешен е заклучокот на првостепениот суд кога и двајцата обвинети врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот, т.е. да во преземените дејствија на двајцата обвинети немало елементи на кривичното дело за кое се обвинуваат, но да нивните преземени дејствија преставувале прекршок од чл. 38 ст.3 и 4 и чл.39, а казнив по чл.76 од Законот за шумите (Службен весник на РМ бр.47/97 од 19.09.1997 год), ова од причина што во случај на идентичност помеѓу прекршок и кривично дело разграничувањето се врши врз основа на интензитетот на општествената опасност на дејствијата. Дејствијата што се од помала или просечна општествена опасност претставуваат прекршок, а дејствијата со поголема општествена опасност преставуваат кривично дело. Во конкретниот предмет обвинетите се товарат дека со превземените противправни дејствија предизвикале поголема имотна штета на оштетените во висина од 175.217,00 денари. Во чл.122 ст. 26 од КЗ е одредено што се подразбира под поимот „поголема имотна штета“ - кога штетните последици го надминуваат износот од 5 просечно исплатени месечни нето плати во РМ во времето на извршувањето на делото (во 2008 год. нето исплатена месечна плата е 16.090,00 денари x 5 = 80.450,00 денари).

Сторената повреда е од апсолутен карактер, поради што следуваше да се обжалената пресуда укине и предметот врати на

првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги повторно изведе изведените докази и да ги истите преоцени, како и да го распраша во својство на сведок лицето А. А. на околноста која парцела покажувал на обинетиот С., дали парцелата под Кп.бр.154 или КП.бр.156, како и на околноста дали му е познато во која парцела обвинетиот С. ги исекол дрвата од шумата, предмет на обвинението, а посебно првостепениот суд да ги цени и одбраната на обвинетиот С. во делот кога вели дека „сакам да појаснам дека П. Н. и З. А. не си знаеа точно парцелите од причина што не беа видно обележани“, во склопот на изјавата на сведокот П. кога вели „иако седев цел месец кај братучед ми З. и требаше С. да почне со сечење на дрвата, но работите не се одвиваа како што треба, С. наоѓаше изговори ќе врнело дожд и не отпочна со сечата, па јас си отидов за С. и кога си отидов С. почнал да сече дрва и сечел и од мојата шума, но навлегол и во другата парцела која е заедничка моја и на З., за која нема одобрение, нити беше договорено да сече“- (договорот меѓу С. и П. бил да С. сече дрва од Кп.бр.156, за која парцела гласат и издадените одобренија за сеча по поднесените барања од П., а не од КП.бр.154), со цел да се утврди дали обвинетиот С. сторил или не кривичното дело за кое се обвинува, како и да се цени одбраната на обвинетата А. која воопшто не била на лице место, а сепак издала две решенија за одобрување на сеча, а во склопот на останатите докази, како би можело со сигурност да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

58.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 271/08 од 21.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.482/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот П Ј од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година, чие извршување го одложил условно за две години, доколку за време на рокот на проверување обвинетиот не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1.000,00 денари како и со 7.500,00 денари. Под ст.2 од изреката, обвинетиот З Р од Шго ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП, за кривично дело „Мачење и друго сурово, нечовечко или понижувачко постапување и казнување“ од чл. 142 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Одлучил трошоците да паднат на товар на буџетските средства, а оштетениот П Ј од Ш за остварување на имотно правното барање на име штета го упатил на спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој во благовремен рок преку неговиот бранител, адвокат Јордан Маџунаров од Штип поднел жалба со која првостепената пресуда ја напаѓа поради суштествена повреда на постапката, погрешно и нецелосно утврдена

фактичка состојба, повреда на КЗ и одлуката за кривичната санкција и предлага жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Бараат да бидат известени за денот и часот на одржувањето на седницата заради нивно присуство.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи согласно чл. 387 ст.1 од ЗКП(Пречистен текст), изјавената жалба со списите по предметот ги достави до Вишото јавно обвинителство -Штип, кое го извести судот писмено дека предлог ќе дадат на самата седница на советот.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи согласно чл. 387 ст.3 и чл. 388 ст.4 од ЗКП, закажа и одржа седница на советот на која пристапија Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Иванов, обвинетиот П Ј од Ш и неговиот бранител, адвокат Јордан Маџунаров од Штип.

На седницата на советот, Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Ивнаов предложи, жалбата да се одбие како неноснована првостепената пресуда да се потврди, поради причините наведени во писмениот предлог Кож.бр.429/2011 од 20.09.2011 година.

Бранителот на обвинетиот, адвокат Јордан Маџунаров од Штип на седницата на советот изјави дека ја подржува жалбата по сите основи, причини и предлозите во истата.

Обвинетиот на седницата на советот изјави дека останува во се како во поднесената жалба од страна на неговиот бранител.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ја разгледа поднесената жалба, па ценејќи ги жалбените наводи, пресудата, доказите и предлогот на застапникот на обвинението, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата во нејзиниот втор дел по однос на обвинетиот - оштетениот З Р од Ш, за кривично дело од чл. 142 ст.2 од КЗ, за кое кривично дело З е ослободен од обвинение поради недокажаност е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си како и на содржината на изведените докази пред првостепениот суд. Во истражната постапка и на главниот претрес, од изјавите на вештите лица д-р. Г В - специјалист по олшта хирургија, од д-р. С Б - специјалист радиолог како и од лекарското уверение на име на оштетениот П и останатата медицинска документација за него, се утврдува дека П се здобил од кривично правниот настан со тешка телесна повреда - фрактура - скршеница со дислокација на 11-то ребро од градниот кош. Од изјавата на вештото лице д-р. Г В на главниот претрес од 15.04.2011 година, се утврдуваат начините на кои можел оштетениот - обвинетиот П да се здобие со погоре споменатата тешка телесна повреда и тоа; како резултат на тапа механичка траума со јак интензитет односно дејство на физичко - кинетичка сила врз местото на повредата или од пад на тврда подлога или од удар со тврд предмет со појак интензитет, или пак може да се здобие и со пад на остра ивица како

резултат на што доаѓа до фрактура на едно, а не на повеќе ребра и во случај да се работи за пад на остра ивица на местото на повредата во пределот на кожата би имало нагмечување со крвен подлив - хематом, кој треба веднаш да настане.

Овие можни начини на здобивање со оваа тешка телесна повреда, ги потврдува и д-р. Б С и главниот претрес, кога изјавила дека е можно да настане оваа повреда со пад на тврда подлога и со удар по телото.

Првостепениот суд прифатил дека П пред да биде внесен во зградата на СВР Ш при совладување на дадениот отпор од П од страна на овластените службени лица З Р и П А, П сакал да се ослободи од овластените службени лица кои го држеле, во тој момент при неговото тргање од нив, дошло до паѓање на сите тројца на земјата, при што П удрил на ивицата на степениците од зградата и се здобил со тешка телесна повреда - скршеница со дислокација на 11-тото ребро на градниот кош. Првостепениот суд при тоа не изведувал доволно докази и не утврдил дали оштетениот - обвинетиот П во пределот на кожата на местото на ударот имал крвен подлив - хематом, на кој факт укажува и д-р. ВГ.

При ваква состојба на работите, кога од вештите лица се изнесуваат повеќе можни начини на стекнување со оваа тешка телесна повреда, а првостепениот суд прифатил еден од можните начини, удар на ивицата од степениците, без да утврдува дали потојат последици од тоа - хематом на кожата, за овој суд останува нејасно начинот како е нанесена оваа тешка телесна повреда, дали постојат можни последици од тоа, поради кои причини било потребно медицинско вештачење од стручна медицинска установа за утврдување на горните факти.

Првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на сигурен заклучок дека на оштетениот - обвинетиот П не му се нанесени повеќе телесни повреди, со физички напад и со преземените дејствија од Р 3 во полициската станица, детално опишани во ослободителниот дел од пресудата, во ст.2 од истата.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд дел од изведените докази неправилно ги ценел или воопшто не ги ценел, поради тоа не ги утврдил и сите решителни факти од кривично правниот настан и поради тоа фактичката состојба е нејасна и непотполна. Не извел доволно докази за утврдување на начинот како П се здобил со тешката телесна повреда. Неосновано е тврдењето на првостепениот суд на стр.6 паос 2 од образложението на пресудата каде се наведува дека од изјавите на вештите лица од областа на медицината не се утврдувал фактот дека П се здобил и со повеќе телесни повреди за кои се товари обвинетиот З Р со поднесениот обвинителен акт од оштетениот - обвинетиот П како тужител.

Д-р. Б на главниот претрес од 11.04.2011 година изјавила дека П кривичната вечер кога бил однесен во О Б Ш при прегледот имал отекотини на главата - црвенило по лицето и крв по носот. Вештото лице д-р. М А - дежурен лекар критичната вечер во итната медицинска помош

- 3 ДШ, на главниот претрес од 14.03.2011 година изјавил дека при прегледот во просториите на СВР Ш констатирал модрица и оток на задниот раб на левата ушна школка, болна осетливост на левата слепоочна регија, набиеница со лесно модрило на десниот дел на грбот, огреботини на подлакните регии на рацете.

Д-р. А М на главниот претрес ги изнесува можните начини за настанување на горе наведените телесни повреди и тоа: со удар со тап предмет, рака, нога или отпагање на мазна површина, но без утврдување на конкретниот начин за настанување на овие телесни повреди. Нанесените телесни повреди кај П се потврдуваат и од издаденото лекарско уверение на име на оштетениот, издадено од д-р. Г В и од известувањето упатено до МВР СВР Шод истиот лекар, каде е наведено дека покрај тешката телесна повреда се забележуваат и дифузни нагмечувања по целото тело и главата.

Свидетелот Ш О не бил присутен на местото на настанот, но по настанот отишол во СВР Ш, откако го известиле дека обвинетиот - оштетениот П е таму, изјавил на главниот претрес дека тој лично нема видено дали и кој го физички нападнал П критичната вечер во СВР Ш но подоцна појаснува дека кратко време од неговото пристигнување во ходникот во зградата на СВР Ш, од една од канцелариите бил изнесен П и овластените службени лица на свидетелот му рекле дека е потребно П да се јави на лекар, по што свидетелот Ш лично го однел во Б, забележувајќи модрици по телото и лицето на П.

Во пресудата нема причини за решителни факти кој му ги нанел телесните повреди на П, на кој начин и во кое време.

Од горе наведените припчини следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП, да нареди медицинско вештачење за сите повреди на оштетениот - обвинетиот П, за видот и начинот на нивното настанување, можните последици од истите од страна на Институтот за судска медицина, криминалистика и деонтологија С, да ги изведе веќе изведените докази, правилно да ги анализира и оцени на кој начин ќе утврди правилна и целосна фактичка состојба и ќе донесе законита и правила пресуда.

59.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.139/11 од 31.08.2011 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.569/11.

«Основниот суд Штип со обжалената пресуда К.бр.139/11 од 31.08.2011 година, обвинетиот Р. Х.од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ за кое му изрекол усовна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1(една) година која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2(две) години не стори ново кривично дело како и го осудил на парична казна во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари сметано по 61,00 за едно евро.

Воедно го задолжил обвинетиот Р. Х. паричната казна да ја плати во корист на Републички Буџет на РМ во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку обвинетиот не ја плати паричната казна во определениот рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и доколку паричната казна неможе да се изврши присилно, судот ќе ја изврши така што за секој започнати 20 евра ќе определи еден ден затвор. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП обвинетиот го задолжил да плати во корист на Републички буџет на РМ-Скопје на име судски паушал износ од 2.000,00 денари, како и да плати на име кривични трошоци во постапката сума во износ од 2.000,00 денари за вешто лице Проф.геолог В. С. од Ш., сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одзема во корист на РМ,-1-еден трактор марка “М Ф “ со број на шасија SHMDY со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Е. К., и песокот во количина од 1,7 м³.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите истакнати со поднесената жалба да првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ , за кое се товари и е огласен за виновен обвинетиот Р. Х. од Ш., е нејасна и неразбирлива,

Имено од законското битие на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини“ од чл.255-а ст.1 од КЗ, е од бланкетна природа и од тие причини во изреката на пресудата не е наведен материјалниот закон односно според кој член од Законот за минералните суровини, ископувањето на предметниот песок и чакал како и според која законска одредба е потребно за тоа да се поседува дозвола или концесија за експлоатација.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката првостепената пресудата согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одземени во корист на РМ,-1-еден трактор марка “Масеј Фергусон“ со број на шасија SHMDY со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Емро К., и песокот во количина од 1,7 м³, а не е нагласено чија сопственост се истите. Од приложените и изведени докази произлегува дека одземените предмети се сопственост на трети лица, а по однос на тоа нема образложение во пресудата.

Врз основа на сторените пореди од напред наведените одредби од ЗКП под сомнение се доведува фактичката состојба по однос на одлуката за одземените предмети . Имено согласно член 225 - а став 4 од КЗ, пропишува предметите кои се употребени за извршување на кривичното дело, ќе се одземат.

Согласно член 100 - а став 2 од КЗ, е пропишано од сторителот на кривичното дело ќе се одземаат сите предмети наменети или

употребени за извршување на кривичното дело без оглед дали се негова сопственост или на трети лица само ако тоа го бараат интересите на општата безбедност, здравјето на луѓето и причините на моралот.

Согласно став 3 од истиот член предметите употребени или наменети за извршување на кривичното дело може да се одземат ако постои опасност повторно да бидат употребени за извршување на кривичното дело. Нема да се одземат предмети што се во сопственост на трето лице, освен ако тоа знаело или можело или било должно да знае дека се употребени или наменети за извршување на кривично дело. Првостепениот суд иако извел докази во правец на утврдување на сопственоста на предметите (Трактор и приколица наведени во изреката), не дал образложени причини согласно напред наведената одредба од член 100 -а од КЗ, доколку сметал дека треба да се одземат.

Од напред наведеното основани се и жалбените наводи на жалителот по однос на основот погрешна примена на материјалното право а во смисла на законските одредби од .225-а ст.4 од КЗ, како и од член 100 - а од КЗ, од став 2 и 3 цитирани погоре.

Од сите напред наведени причини следуваше жалбата да се уважи, првостепената пресуда укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани суштествените повреди погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд, да го испита и утврди законскиот основ од материјалниот закон на кој се укажува од страна на овој суд. Одкако ќе ги утврди решителните факти од кривично правниот настан, за обвинетиот, особено со сигурност да испита факти и околности по однос на постоење или не на законскиот одснов од член 100-а од КЗ по однос на сопственоста на предметите употребени за извршување на предметото кривично дело, па одкако ќе утврди јасна и потполна фактичка состојба, со правилна примена на материјалниот закон ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката

ОСНОВЕН СУД СТРУМИЦА

1.-Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.297/10 од 23.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.122/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.297/10 од 23.11.2010 год. обвинетиот Г. М. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба“ по л.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, а во денарска противвредност од 615,00 денари, семтано по 61,50 денари за едно евро, а износот на паричната казна изнесува 30.750,00 денари, која парична казна е должен да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 ст.3 од ЗКП го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 2.000,00 денари, а

согласно чл.102 ст.2 од ЗКП го задолжил обвинетиот да на оштетениот Т. К. од с.П. му ја надомести причинетата штета во износ од 30.700,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а под страв од присилно извршување.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на пресудата првостепениот суд навел дека обвинетиот заедно со НН лице одзеле туѓи подвижни предмети во вкупна вредност од 20.000,00 денари, а понатаму во последниот ред од изреката на пресудата стои дека одзеле предмети во вкупна вредност од 30.700,00 денари. Ова нешто изреката на првостепената пресуда ја чини нејасна и неразбирлива.

По оценка на овој суд основани се жалбените наводи за повреда за правото на одбрана на обвинетиот, затоа што првостепениот суд иако претресот го одржал во отсуство на уредно повиканиот обвинетиот согласно чл.428 ст.4 од ЗКП, сепак по оценка на овој суд не биле исполнети условите за судење во отсуство, од причина што присуството на претресот на обвинетиот М. итекако било нужно, поготово што не е спроведено истражно дејствие во кое обвинетиот би дал своја одбрана, од друга страна не постои ниту еден вербален или материјален доказ дека обвинетиот М. е извршител на делото за кое се товари. Имено кај обвинетиот не се пронајдени украдените предмети, ниту постои доказ да тој продал или дал по било кој основ на друго лице од украдените предмети, обвинетиот не е затекнат на лице место, нема директни очевидци кои потврдуваат дека ПМВ „О. А.“-жолта боја, сопственост на П. С. да го управувал лично обвинетиот, ниту сослушаните сведоци Ф. Н., Г. М., Ѓ. Т., З. Н., директно и прецизно не го лично потврдуваат да во возилото бил обвинетиот М. Значи по оценка на овој суд вината за ова дело на обвинетиот М. да тој е сторител на делото за кое е огласен за виновен се сведува на претпоставка, само поради фактот што тој бил возач во такси компанијата 15-92 сопственост на лицето П. С., кој факт пак за овој суд ништо не значи конкретна сигурност во отсуство на други конкретни и веродостојни докази дека обвинетиот е сторител на делото. Токму поради сите овие причини по оценка на овој суд нужно било претресот да се одржи во присуство на обвинетиот кој не е недостапен на органите.

Имајќи ги во предвид горе наведените укажување за овој суд под сериозно сомнение се доведува и утврдената фактичка состојба дека сторител на делото е обвинетиот М., поради што овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во пред горе наведените укажувања и да постапи по истите т.е. да го повика-обезбеди обвинетиот и да земе одбрана од него и да истата ја проверува преку изведување не само на предложените докази но и преку други докази на кои се укажува и во самата жалба, по потреба да се

извршат и соочување на обвинетиот со сведоците, како би можел судот преку една целосна анализа и оценка на сите докази и одбраната на обвинетиот да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Струмича К.бр. 66/10 од 28.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.128/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Ј И од с. И го огласил за виновен за кривично дело „Кажба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 2 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот за време од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со трошоци во постапката сума од 1.140,00 денари, на име паушал 2.500,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП на име имотно правно побарување за оштетената ЕВН-ЕСМ С за КЕЦ С да ја плати сумата од 91.598,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Ј И од с. И во периодот од 12.12.2008 година до 11.12.2009 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее во село И оневозможил да се евидентира порошената електрична енергија во сопственост на ЕВН М С во количина од 23.861 Кв/час во вкупна вредност од 91.598,00 денари со која стопанисува ЕВН М-ЕСМ - КЕЦ С на начин што го спуштил мосникот на монофазното броило бр.268908 . Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците БМ и Г Квработени кај ЕВН М-ЕСМ -КЕЦ С , записникот за увид Ку.бр.29.4.1-49 од 20.01.2010 година записник за утврдување на неовластено користење на електрична енергија бр.03-62 од 11.01.2010 година работен налог А0146831 пресметката број 03-62 од 11.01.2010 година. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 12.12.2008 година до 11.12.2009 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во

правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М ЕСМ -КЕЦ С. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд исто така скоро во целост ја прифаќа пресметката за новластена потрошувачка на ЕСМ ЕВН М, но без притоа да се спроведе вештачење на таа околност а како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна 2 во образложението на нападнатата пресуда наведува дека овој решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од записникот и пресметката изготвени од страна на оштетениот но, ако се внимателно анализира истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релевантен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил само од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М, без притоа со извршеното вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од истата и од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. При тоа не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ниту се изведувани докази за тоа дали обвинетиот за наведениот временски период имал редовно вршено плаќања и на кој износ, кој износ го платил и кога, за кое со право се укажува во жалбата на обвинетиот.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот како и предлогот за дополнување на доказната постапка со тоа што да го

распита обвинетиот на околноста дали и колку редовно има вршено плаќање на месечните сметки на оштетениот како и за кој временски период, па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Струмица, К.бр.530/09 од 25.01.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.223/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот Р. С. го огласил за виновен за сторено едно кривично дело “Навреда“ по чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ за кои кривични дела го осудил со парична казна при што му утврдил за кривичното дело “Навреда“ 20, а за кривичното дело “Телесна повреда“40 дневни глоби, односно единствена казна од 50 дневни глоби сметано за една дневна глоба по 10 евра во вкупна денарска противвредност од 30.850 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Т. А. сума од 25.790 денари, како и на име трошоци за негово приведување во корист на буџетските средства 3.720 денари. Оштетениот Т. А. за остварување на имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 и т.11 од ЗКП. Од увидот во списите видно е дека првостепениот суд извршил спојување на поднесена приватна тужба од страна на тужителот Т. А. против обвинетиот Р. С. за кривично дело “Навреда“ и “Телесна повреда“, како и поднесен обвинителен предлог против С. Р. за кривично дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“ по чл.133 ст.1 од КЗ. Во текот на постапката пред првостепениот суд Основниот јавен обвинител се откажал од гонењето за кривичното дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“. При вакво повлекување на обвинителниот предлог согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП првостепениот суд требало да донесе одбивателна пресуда, бидејќи овластениот тужител од започнувањето до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението. Од увидот во изреката на обжалената пресуда видно е дека првостепениот суд воопшто не се произнел по наведеното кривично дело по однос на поднесениот обвинителен предлог од Основниот јавен обвинител поради што сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 од ЗКП, односно судот со својата пресуда не го решил на полно предметот на обвинението.

Имајќи во предвид дека станува збор за суштествена повреда на одредбите на постапката што ја прави пресудата нејасна и неразбирлива а воедно се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, следуваше уважувајќи ја жалбата на обвинетиот, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првосепениот суд ќе треба најпрвин да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, со тоа што ќе го реши во целост предметот на обвинението по спојувањето на поднесената приватна тужба и обвинителен предлог, па потоа имајќи ги во предвид останатите жалбени наводи по однос на осудителниот дел од пресудата за кривичните дела “Навреда“ и “Телесна повреда“ да донесе пресуда во која со правилна оценка на изведените докази и правилна примена на материјалното право ќе донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на вината на обвинетиот за кривичните дела што му се ставаат на товар.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

4.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.456/10 од 01.02.2011 год.- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.226/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.456/10 од 01.02.2011 год. обвинетиот С. З. од с.Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП дека сторил две кривични дела и тоа: кривично дело “Навреда“ по чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ. Воедно го задолжил приватниот тужител Д. М. на обвинетиот З. С. на име трошоци на кривичната постапка да му плати износ од 14.110,00 денари врз основа на чл.93 ст.3 в.в. со чл.89 ст.2 од ЗКП, како и износ од 570,00 денари за денгуба на сведок, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 в.в. со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи во новата постапка која и претходела на донесување на сега обжалената пресуда, првостепениот суд не ги извел сите процесни дејствија и расправил сите спорни прашања на кои укажал Апелациониот суд - Штип во своето решение КЖ-309/10 од 07.06.2010 год., со кое е укината претходно донесената пресуда, а како резултат на сето ова не се утврдени сите решителни факти, ниту пак острани противречностите за одлучните факти на кои се укажува со изјавените жалби од страна на приватниот тужител преку неговиот полномошник.

Согласно чл.380 ст.3 од ЗКП првостепениот суд, безусловно е врзан за одлуката на повисокиот суд за тоа да изведе одредени докази и утврди постоење или непостоење на одредени факти на кои е укажано

во решението на повисокиот суд, со кое е укината првостепената одлука. Таквата обврска не би постоела само во случај само ако после укинувањето на пресудата состојбата на предметот така се измени да изведувањето на некои од овие докази и утврдувањето на некои факти на кои укажал повисокиот суд, постанало очигледно непотребно. Во конкретниот предмет таква изменета состојба не постои, од причини што приватниот тужител останал во целост при поднесената приватна кривична тужба, со која обвинетиот се обвинува дека критичниот ден - 03.05.2009 год. сторил кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, а при повторното судење првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти на кои е укажано со решението на овој суд, а кое нешто е неопходно за расветлување на овој кривично-правен настан.

Имено од содржината на изведените докази неспорно се утврдува фактот дека односите помеѓу обвинетиот и приватниот тужител биле нарушени од порано, а од исказот на сведокот А. се утврдува дека обвинетиот и приватниот тужител навистина останале сами во црковниот двор, како што се наведува во поднесената приватна кривична тужба, а приватниот тужител во својот исказ наведува дека токму оваа прилика обвинетиот ја искористил и најпрво упатил навредливи зборови према приватниот тужител, а потоа истиот и физички го нападнал. Горе наведеното наоѓа и поткрепа и во лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител, каде што се констатирани телесни повреди со кои се здобил приватниот тужител, па имајќи го во предвид сето ова првостепениот суд бил должен повторно да го повика и подетално распита лекарот кој што ги констатирал овие повреди при извршениот лекарски преглед кај приватниот тужител, по однос на видот и карактерот на истите, а посебно на околноста од што би можеле истите да се нанесат, а кое нешто првостепениот суд не го сторил. Наспроти ова првостепениот суд се ставил во улога на вешто лице и самиот констатирал дека повредите со кои се здобил приватниот тужител не соодветствуваат со карактерот и интензитетот на повредите опишани во тужбата и прифатил за докажано дека телесните повреди со кои се здобил приватниот тужител не би можеле да бидат во причинско-последична врска со дејствијата за кои се товари обвинетиот, а кое нешто е неприфатливо за овој суд.

Сторената суштествена повреда има допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па следуваше да жалбата се уважи, обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по спроведената постапка. а по изведување на сите нужно потребни докази и по нивната повторна анализа и оценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Решение за кривичните трошоци на постапката на обвинетите, содржано во пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр.184/10 од 05.01.2011 год.- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.238/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.184/10 од 05.01.2011 год. обвинетите Н. В. и А. Н., двајцата од С., согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ. Трошоците на кривичната постапка и тоа сумата во износ од 18.210,00 денари на име нужни издатоци и награда и за нивниот бранител, како трошоци по постапката во вкупна вредност од 2.850,00 денари, одлучил да паднат на товар на буџетските средства, согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетените ПЗУ “А.“ С. и В. А., ПЦУ “Д-р А.“ С. и Д. А. и ПЗУ “Б.“ М. и С. С. од С., за остварување на своето оштетено побарување ги упатува на спор.

најде дека:

Жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Струмица е неоснована.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот - Основниот јавен обвинител од Струмица да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Изреката на побиваната пресуда е разбирлива, побиваната пресуда не противречи самата на себеси, ниту на причините на пресудата. Во обжалената пресуда се наведени доволно образложени и јасни причини за нејзиното донесување и за одлуката на првостепениот суд дека не е докажано да обвинетите во конкретниот случај се сторители на предметното продолжено кривично дело “Тешка кражба“, за кое се теретат.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд утврдил дека ноќта помеѓу 23-24.10.2009 год. во С. и ноќта помеѓу 07-08.01.2010 год. во с.М. од зградите на здравствените установи, наведени во образложението на побиваната пресуда, се случиле тешки кражби, на начин што сторителите насилно провалиле во објектите од каде одзеле подвижни предмети и тоа печатар, компјутер, отоскоп, статитечен телефон, бланко рецепти, игли и шприцеви и друг медицински материјал, детално наведени по вид, количина и вредност како во образложението на обжалената пресуда. Судот утврдил дека обвинетата Анка имала влошена здравствена состојба оток на десен екстремитет и била примена на интерно одделение во ЈЗУ О. Б. С., а после тоа на ден 22.10.2009 год. била примена на лекување во Хируршко одделение при ЈЗУ О. Б. С. Поради влошување на здравствената состојба истата на ден 23.10.2009 год. со возило на МЦ С., а во присуство на нејзиниот сопруг - првообвинетиот

била испратена на лекување во С., а од каде доцна вечерта истиот ден повторн обила вратена на Хируршко одделение во С., каде останала на лекување со до 04.11.2009 год. Судот утврдил дека на ден 22.01.2010 год. при претрес во станот на обвинетите биле пронајдени и со потврда одземени монитор “К.“, кој подоцна бил вратен на обвинетиот, бидејќи тој предмет не бил предмет на кражба, 5 ампули “А.“, 5 ампули “Т.“, 1 шприц, 6 бланко рецепти со печат на Д-р В. И. од ПЗУ Д-р А. од С.

Вака утврдената фактичка состојба по мислење на овој суд е правилно утврдена и произлегува од содржината на расположливите докази.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот дека во конкретниот случај обвинетите се сторители на кривичните дела предмет на обвинение, дека фактот што во домот на обвинетите се пронајдени ампули и бланко рецепти е доволен доказ дека истите се кривично одговорни и дека обвинетата иако била со нарушена здравствена состојба можела како соучесник да учествува во извршувањето на делото, но ваквите наводи не ги прифати, бидејќи не наоѓаат поткрепа во изведените докази. Во конкретниот случај овој суд смета дека постои само сомнение, дека обвинетите ги сториле делата за кои се теретат.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот - Основниот јавен обвинител од Струмица да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда погрешно ги применил одредбите од Кривичниот Законик и погрешно одлучил кога обвинетите согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение.

Во конкретниот случај од изведените материјални и вербални докази првостепениот суд прифатил за утврдено дека во деновите, предмет на обвинението, се случиле наведените тешки кражби, при што од оштетените правни лица - приватни здравствени установи, биле противправно одземени повеќе подвижни предмети, детално наведени по вид и количина како во обвинителниот акт. Од изведениот како доказ - записник за одземени предмети, како и од фотодокументацијата бр.90/2010 од извршен претрес во домот на обвинетите В. и А., судот не можел со сигурност да утврди дека привремено одземените предмети потекнуваат токму од кривичните дела кои се стават на товар на обвинетите. Ова посебно ако се има во предвид фактот дека обвинетата А. како зависник користела и имала потреба да користи лекови и медикаменти, како наведените во потврдата за привремено одземање на предмети. Овој факт е потврден и од страна на распрашаниот сведок Д-р В. Н., која ја лечела обвинетата. За кривичното дело сторено на ден 23/24.10.2009 год. произлегува и дека обвинетите не биле во можност да го сторат од докажаната причина, а тоа дека обвинетата тој ден била однесена на медицинско лекување во С., а во нејзина придружба бил нејзиниот сопруг - обвинетиот. При непостоење на докази дека обвинетите ги сториле предметните кривични дела, првостепениот суд по наоѓање на овој суд правилно одлучил донесувајќи ослободителна пресуда согласно чл. чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП

Жалбата од обвинетите е основана.

Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоците, бидејќи

првостепениот суд погрешно го применил чл.8 II ст.3 од Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите, бидејќи од списите на предметот се гледа дека се преземени 4 одбрани од страна на бранителот на обвинетите.

При повторното одлучување првостепениот суд точно да ги утврди по основи висината на кривичните трошоци на обвинетите согласно Адвокатската Тарифа.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 и чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 662/2010 од 26.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.245/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот М Ч од Сго огласил за виновен за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 120 дневни глоби, висината на една дневна глоба е 5 евра, во денарска противвредност од 312,00 денари, износот на паричната казна е 37.440,00 денари, која казна обвинетиот да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно го задолжил да плати паушал сума од 1.500,00 денари како и трошоци во кривичната постапка на оштетениот И М од С сума од 7.280,00 денари,

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи причини за решителните факти од кои неспорно би се утврдило дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети, од чл. 366-а ст.1 од КЗ. Решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд за докажани, не се утврдуваат од содржинатан на изведените докази.

Првостепениот суд во образложението на пресудата изнесува тврдења дека навистина книгата за работно време на вработените во ТД „С“ ДОО С не се водела и дека таа дополнително била изготвена, дека оваа книга била лажна, со цел да се одбие тужбеното барање на оштетениот - тужителот М И, без да ова тврдење го аргументира со докази дека од содржината на истите да произлегуваат горе наведените факти, сметаме дека нема целосна и правилна анализа на голем дел од изведените докази пред првостепениот суд, како што се исказите на свидетелите Т А, Н Б, СГ и Р Б, кои изјавиле дека во друштвото се водела книга за работно време на вработените во текот на 2010 година и тоа од почетокот на 2010 година и дека свидетелите Г К и Д Ј најавиле уште пред новогодишните празници дека нема да доаѓаат на работа и барале да бидат одјавени од работа, па според тоа и не биле заведени во списокот - книгата за работно време за месеците јануари и февруари

2010 година, тие потврдиле дека во јануари 2010 година овие двајца сведетели Г и Д, доаѓале на работа да помогнат во кафичот, кои факти се потврдиле и со одбраната на обвинетиот М.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази од кои со сигурност би се утврдил фактот дека книгата за работно време на вработените во Друштвото била лажна и дека како таква била употребена од обвинетиот М Ч во постапка заведена пред Основниот суд во Струмица под Ро.бр. 246/10 од страна на тужителот - оштетениот ИМ, поради кои причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна, неразбирлива и неправилна.

Така, од списите во предметот се констатира дека постои фотокопија од записник за извршен инспекциски надзор од страна на државниот инспектор за труд ПЕ Струмица бр. 07-745 од 17.06.2010 година во кој надлежниот инспектор констатирал дека се водела уредна евиденција за работно време на вработените, така што се водела книга за работно време, но првостепениот суд не извршил увид во оригиналот на овој записник, ниту во уредно заверен препис од истиот, на кој начин со точност би се утврдила содржината на записникот и наводите од надлежниот инспектор.

По наоѓање на овој суд, не е проверена одбраната на обвинетиот М, ниту пак е извршена правилна анализа и оценка на исказите на сведетелите Н Б, С Г, Т А и Р Б, кои дале јасни и недвосмислени искази дека претходно на обвинетиот како управител на друштвото му било укажано од трудовиот инспектор дека требало задолжително да се води книга за работно време на вработените и тоа при извршената контрола во 2009 година и дека таква книга за работно време почнала да се води од почетокот на јануари 2010 година, па во таа смисла не бил сослушан во својство на сведетел надлежниот трудов инспектор, не се изведувани докази од кои би се потврдила или би била одбиена одбраната на обвинетиот како неоснована, изнесена на главниот претрес.

Цениме дека во образложението на пресудата се истакнати повеќе наводи кои се однесуваат на оценката на судот за законитоста на одлуката со која лму престанал работниот однос на тужителот И М и постоењето на законските основи за тоа, отколку изнесување на анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд.

Од увидот во извадокот од книгата за редовност - работно време на вработените за месец јануари и февруари 2010 година, приложен како доказ во предметот, се констатира дека вработените своерачно се потпишувале на овие списоци, а првостепениот суд прифатил дека овие списоци биле накнадно изготвени, накнадно вработените се потпишале на овие списоци, по протекот на јануари и февруари 2010 година, но ова тврдење е неаргументирано, без докази, така што при ваква состојба на работите првостепениот суд бил должен да сослуша еден дел од вработените во својство на сведетели, покрај веќе сослушаните сведетели, да бидат распрашани на околноста дали и во кое време се потпишани во книгата за работно време, така што за овој суд не е од

релевантно значење со кое пенкало, дали со оставеното до книгата за работно време или друго пенкало се користело при потпишувањето на вработените, ниту пак утврдувањето на оваа околност може да упати на заклучок дека вработените накнадно биле потпишувани на книгата за работно време.

Не е јасно, врз основа на кои докази првостепениот суд утврдил дека К Г работел до 26.01.2010 година, а Д Ј до 18.01.2010 година, Б Р до 26.01.2010 година, но не биле внесени во книгата за работно време, поради тоа што таква не се водела и при накнадно изготвување и составување на книга за работно време, бидејќи овие двајца сведоци веќе не работеле во Друштвото, нивните имиња и презимиња ги нема, од причини што не можеле да се потпишат накнадно, при неспорен факт дека во време на кривично правниот настан, односите меѓу обвинетиот М и свидетелите Ги Д во голема мера биле нарушени, бидејќи овие двајца свидетели, во својство на тужители поднеле кривична тужба против обвинетиот М Ч, за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а не се сослушани други вработени во Друштвото, поточно во книговодството на фирмата дали навистина не работеле до 15.01.2010 година поради Новогодишните празници, како се брани обвинетиот на главниот претрес и ако во книговодството на Друштвото не се работело до 15-ти јануари, дали тоа било причина свидетелите Д и Г да бидат одјавени од фирмата подоцна, после 15-ти јануари 2010 година. Во својство на свидетел не е сослушан Г С, кој според одбраната на обвинетиот ја составувал книгата за работно време за јануари 2010 година, заради утврдување на фактот кога ја составил книгата за редовност и кога се внесени податоците за вработените за јануари 2010 година.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти од кривично правниот настан, што ја чини фактичката состојба нејасна и неправилна, овој суд поради тие причини не можеше да се произнесе по однос на примената на материјалното право спрема обвинетиот, следуваше согласно чл. 402 од ЗКП (Пречитен текст) првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

7.=Пресуда на Основен суд во Струмица К.бр.133/2010 од 18.03.2011 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.322/11.

II

Решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.166/07 од 12.05.2009 година, со кое привремено се замрзнати трансакциите од сметките на лицата: К.Б. со ЕМБГ.2809963450126, а со број на сметка.02-101- 0555725 при Комерцијална банка Скопје; О. Д. со ЕМБГ 1301964450122 со број на сметка 2400017005642232 при Универзална инвестициона банка АД Скопје; Р. Б. со ЕМБГ.2701966450148 со број на сметка 02-101-0489333.08 при Комерцијална банка АД Скопје; З. Т., со ЕМБГ 2101967454005 со број на сметка 82710-210-501559409297

при Тутунска банка АД Скопје и Г. В. со ЕМБГ 2201962450116 со број на сметака 300002000357704 при Комерцијална банка АД Скопје,- ОСТАНУВА ВО СИЛА.

Првостепениот суд е должен секои два месеца да ја преиспитува оправданоста на привремено замрзнатите сметки на напред наведените лица .

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.133/2010 од 18.03.2011 година под точка 1 од изреката обвинетиот З. Т., од Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, под точка 2 од изреката обвинетиот З. Т., го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 од КЗ, под точка 3 од изреката обвинетите З. Т., и Ѓ. Т. ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители, под точка 4 од изреката обвинетите З. Т., и Б. С. од С. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ и под точка 5 од изреката обвинетите Ѓ.Т. и Л. Т. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама “ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Согласно чл.92 од ЗКП одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетските сретства на РМ, од кои износ од 227.724,00 денари да се исплати на обвинетиот З.Т., износ од 249.715,00 денари да се исплати на обвинетиот З.Т., износ од 236.824,00 денари да се исплати на обвинетиот Ѓ.Т., износ од 249.715,00 денари да се исплати на обвинетиот Б.С.и износ од 207.998,00 денари да се исплати на обвинетиот Л.Т. по правосилноста на пресудата.

Согласно чл.101 од ЗКП оштетените М.и В.Б. за остварување на имотно-правното барање ги упатил на спор.

Согласно чл.207 ст.2 и 3 од ЗКП привремено замрзнатие трансакции од сметките на лицата: К. Б. со ЕМБГ.2809963450126, а со број на сметка.02-101-0555725 при Комерцијална банка Скопје; О.Д. со ЕМБГ.1301964450122 со број на сметка 2400017005642232 при Универзална инвестициона банка АД Скопје; Р.Б. со ЕМБГ.2701966450148 со број на сметка 02-101-0489333.08 при Комерцијална банка АД Скопје; З. Т., со ЕМБГ 2101967454005 со број на сметка 82710-210-501559409297 при Тутунска банка АД Скопје и Г.В.со ЕМБГ 2201962450116 со број на сметака 300002000357704 при Комерцијална банка АД Скопје ги ослободил и одлучил да се повратат по правосилноста на пресудата. Истовремено одлучил по правосилноста на пресудата оваа одлука да се достави до Комерцијална банка АД Скопје, Универзална инвестициона банка АД Скопје и Комерцијална банка АД Скопје за да истата биде спроведена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, оние причини што се наведени се противречни самите на себе си и со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу изреката на пресудата со причините за решителните факти кои се нејасни и неразбирливи.

Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифаќа за утврдено дека обвинетиот З. Т. бил извршен директор на ШИК Плачковица АД Р., дека истиот бил одговорно лице, дека на ден 25.10.2005 година дал налог да се продадат 24.062 обични акции издадени од Ј. Т. АД Р. во корист на заложниот доверител Л. Т., дека согласно чл.47 ст.1 т.2 од Статутот на ШИК“П.“ Собранието на друштвото одлучува за зголемување и намалување на основната главнина на друштвото, дека обвинетиот З. немал одлука од страна на собранието на акционерите и одборот на директори на ШИК П. АД Р., дека во Статутот кој важел во критичното време во ШИК П., во чл.11 каде е регулирана основната главница и акциите, М. Б. фигурирал како сопственик на 25.757 акции, дека во основната главница никаде не биле заведени предметните 24.062 акции од Ј.Т., сопственост на ШИК П., дека обвинетиот З. не ја испочитувал само формата, а исходот однапред се знаел, имајќи ги во предвид нотарските акти и Договорот за отстапување на побарување согласно ЗОО, па врз основа на вака утврдените факти, првостепениот суд смета дека во дејствијата на обвинетиот З. не биле содржани елементите на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ затоа што акциите на оштетените кои биле ставени под залог заради кредитот од Тутунска банка секако ќе биле продадени затоа што кредитот не бил вратен и продажбата на акциите според нотарскиот акт ќе била извршена по прописите за присилно извршување, па според првостепениот суд нова согласност од собранието на акционерите не била потребна, бидејќи правата врз акциите поминале на заложниот доверител. Ако првостепениот суд прифаќа за неспорно дека обвинетиот З. како одговорно лице - директор на ШИК П. АД Р. ги превзел опишаните дејствија под точка 1 од изреката, во смисла на тоа дека како директор-одговорно лице на ШИК П., без да има одлука од Собрание на акционери на ШИК П. дал налог за продавање на 24.062 акции во корист на заложниот доверител Л. Т., повеќе од очигледно е дека истиот постапил спротивно на наведените одредби од Статутот на ШИК П кога дал налог за продажба на 24.062 акции кои биле продадени за сума од 23.863.550,00 денари, тогаш неодржливо е образложението на првостепениот суд дека во конкретниот случај не била потребна нова согласност од собранието на акционери и одборот на директори на ШИК П. затоа што претходно кога акциите биле заложени таква согласност-одлука имало. Ако постоела и ако била потребна одлука на Собрание на акционери на ШИК П.-Р. во моментот кога 24.062 акции биле заложени заради кредитот на Л. Т., а неспорно е дека таква одлука, односно

согласност постоела, тогаш нејасно и неразбирливо е образложението на првостепениот суд дека нова согласност-одлука од Собрание на акционери или одбор на директори за продажба на заложените 24.062 акции не била потребна, бидејќи тие акции не биле сопственост на ШИК П. поради тоа што не биле влезени во статутот на ШИК П., како и тоа дека биле ставени во залог пред да бидат купени и дека оштетениот М. знаел дека акциите 24.062 се ставени во залог и дека ако не се плати кредитот ќе бидат продадени. Ако предметните заложени 24.062 акции не биле сопственост на ШИК П. поради тоа што не биле евидентирани во статутот на ШИК П, тогаш сериозно се поставува прашањето зошто Собранието на акционери во моментот кога биле ставени во залог 24.062 акции донесувало одлука и давало согласност дека тие акции можат да бидат предмет на залог за кредитот на Л. т. во Тутунска банка. Неспорно од доказите произлегува дека предметните 24.062 акции се сопственост на ШИК П, а ирелевантни се околностите дека истите биле купени со позајмица, како и тоа дека не биле внесени во статутот на ШИК П. По наоѓање на Овој суд самиот факт дека првостепениот суд обвинетиот З.Т. за неспорно утврдените дејствија го ослободил од обвинение, повеќе од очигледна е противречноста на изреката под точка 1 со причините за решителните факти наведени во образложението на пресуда по однос на тој дел од обвинението, а исто така очигледна е противречноста и на изреката под точка 1 со содржината на изведените докази, конкретно со Статутот на ШИК Плачковица АД Р., како и со исказот на оштетениот М. Б. од чиј што исказ се утврдува дека оштетените М. и В. како доминантни сопственици на ШИК П. не биле запознаени од обвинетиот З., како директор на ШИК П., дека дошло до промена на страната на доверителот и дека поради тоа треба да се даде согласност-налог за продажба на заложените акции во корист на “новиот доверител“-Л.Т. Овој суд е на мислење дека обвинетиот Здравко не можел да дава налог за продажба на акциите во корист на друг доверител без одлука од собранието на акционерите на ШИК П. АД Р., поради тоа што обвинетиот З.знаел дека акциите биле заложени врз основа на одлука на собрание на акционери на ШИК П., потоа знаел, бидејќи бил запознаен од првиот доверител-од Тутунска банка дека дошло до промена на страната на доверителот, па токму поради тоа Тутунска банка барала од обвинетиот З. налог за продажба на 24.062 во корист на новиот доверител-Л. Т. Во таа смисла првостепениот суд правилно утврдил дека откако дошло до промена на страната на доверителот, наместо Тутунска банка, доверител станал обвинетиот Л.Т. и дека обврската за известување на зложниот должник е на страната на отстапувачот на побарувањето, а тоа е Тутунска банка, а не на обвинетиот Л.(впрочем, обвинетиот Л. не обвинет затоа што не дал известување на некој, дека дошло до промена на стараната на доверителот, туку е обвинет за сосема други дејствија, поконкретно наведени пот т.5 од изреката), меѓутоа очигледно е дека првиот доверител-отстапувачот на побарувањето Тутунска банка со самиот факт што побарала одлука од зложниот должник ШИК П. за продажба на акциите во корист на другиот доверител-Л. Т. си ја извршила својата обврска, но произлегува дека обвинетиот З. не си ја извршил својата обврска кога не го известил собранието на акционери на ШИК П. за

напред наведените променети факти и околности и кога без одлука на тој надлежен орган дал налог да се продадат акциите во корист на доверителот Л. Т. При една ваква состојба на работите кога обвинетиот З., а неспорно тоа утврдил и првостепениот суд, без одлука на собранието на акционери издава налог за продажба на акциите во полза на друг доверител, во случајот во полза на обвинетиот Л.Т., а не во корист на Тутунска Банка како што тоа било предвидено со одлуката на собранието на акционерите за ставање под залог на акциите, но ако е побарана таква одлука, односно ако собранието на акционери било известно дека е дошло до промена на страната на доверителот, па во таа смисла ако од него била побарана одлука за продажба на акциите во корист на новиот доверител-во корист на обвинетиот Л.Т., повеќе од јасно е дека оштетените ќе биле запознаени дека дошло до промена на страната на доверителот и дека се бара налог за продажба на акциите во корист на новиот доверител и нивната реакција ќе е била соодветна, може би собранието на акционери ќе донело одлука за продажба на акциите во корист на обвинетиот Левко, а може би и не, сето тоа ќе зависело од интересите на доминантните сопственици на ШИК П., а тоа се оштетените М. и В.Б. Ако оштетените биле известени од обвинетиот З. за промената на страната на доверителот и за продажбата на акциите и ако имале интерес да не им се продадат акциите, туку да се плати кредитот, истите може би ќе позајмиле сретства за да го платат кредитот на Тутунска банка и на тој начин да ги ослободат заложените акции, ова посебно што акциите носат профит и со секоја продажба на акциите без одлука на надлежните органи се причинува штета на сопствениците на акциите.

Во пресудата под точка 2 од изреката првостепениот суд обвинетиот З. Т. го ослободил од обвинение поради недокажаност за кривичното дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ иако прифаќа како неспорно утврдено дека обвинетиот З.бил овластен од оштетениот М.Б. да подига од неговата девизна штедна книшка парични сретства, дека обвинетиот З. го правел тоа, подигал пари од штедната книшка на оштетениот М., за дел од подигнатите парични средства постоеле докази дека биле користени за потребите на ШИК П., а за дел од подигнатите парични средства во износ од 559.500 долари немало материјални докази за што се користени.

Првостепениот суд во образложението на својата пресуда по однос на овој дел од обвинението прифаќа за утврдено дека од основниот наод и мислење - вештачењето се утврдило дека обвинетиот З. за купување на 316 акции од Т.О. на ден 07.12.2004 година уплатил сума од 10.072.982 денари, потоа на 02.06.2005 година обвинетиот З. купил уште 220 обични акции од Т.о. за кои платил сума во вкупен износ од 6.999.075 денари, а дека обвинението го теретело обвинетиот З.дека парите за купување на овие акции биле пари кои тој ги подигал од штедната книшка од оштетениот М.доведувајќи го во заблуда дека парите кои ги подига се за купување на акции во негово име, всушност обвинетиот З. со тие пари ги купил овие 536 акции. Првостепениот суд по однос на овој дел од образложението наведува дека обвинетиот З. го ослободил од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП, што значи дека го ослободил од обвинение поради недокажаност, меѓутоа истовремено во

образложението на својата пресуда првостепениот суд наведува дека не постоел битен елемент на кривичното дело Измама од чл.247 од КЗ, односно не постоел елементот “Доведување во заблуда со лажно прикривање или прикажување факти или држење во заблуда“, потоа првостепениот суд по однос на овој дел од обвинението во пресудата наведува дека обвинетиот З. не можел да купува акции во име на оштетениот Мито доколку немал специјално полномошно за тоа, понатаму првостепениот суд прифатил дека од изведените докази било утврдено дека акциите кои оштетените М. и В. ги купиле од Табак-осигурување и тоа оштетениот М. 550 акции и оштетениот В. 458 акции биле купени со парите добиени од подигнатиот кредит од страна на нивната сестра П. Првостепениот суд на свидетелката П. и на исказот на оштетениот М не поклонил верба, меѓутоа во образложението на пресудата не дава јасни и разбирливи причини зошто не им поклонил верба, а образложението дека оштетениот и свидетелката П.не го убедиле судот во она што го кажуваат не било прифатливо за судот, дека оштетените биле држени во заблуда, дека акциите кои се на име на З.и Т.се купувани од нивни пари. Ако кредитите од Охридска банка се подигнати на ден 03.02 и на ден 10.03.2005 година и парите директно биле префрлени во ТТК и УНИ банка за купување на акции од Табак-осигурување во име и за сметка на оштетените М. и В.Б. тогаш основано го поставува прашањето жалителот зошто во истиот период обвинетите З. и Г. Т. и сведокот Д.Д.истовремено стекнуваат акции во Табак осигурување. Првостепениот суд само го анализира фактот дека на штедната книшка на М.Б. немало прилив на девизни средства во периодот од 29.04.2004 до 26.01.2005 година, меѓутоа давајќи погрешна оценка на исказот на оштетениот М., односно не поклонувајќи му верба на неговиот исказ дека за купување на акциите биле донесувани пари од негова страна и дека дел од парите што З.ги подигнал од неговата книшка биле користени за купување на акциите, всушност првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдува фактичката состојба во овој дел. Неприфатливо е образложението на првостепениот суд дека обвинетиот З. за потрошените парични средства од штедната книшка на оштетениот М. во износ од 559.500 долари, а за кој износ не постоеле материјални докази за што обвинетиот З.ги потрошил, дека обвинетиот ги подигнал овие пари и дека ги предавал на оштетениот М.и дека тие пари биле користени за работи кои не се книговодствено покриени и со нив било плаќано на рака без документ. Ваквата констатација на првостепениот суд не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а првостепениот суд за утврдување на напред наведените факти едноставно поклонил верба на одбраната на обвинетиот З.

При постоење на неспорните факти дека оштетениот М.имал силна доверба во обвинетиот З., па токму поради таквата силна доверба му ја дал неговата штедна книшка и го овластил да располага со истата, но паричните средства да ги троши за сметка на оштетениот-да купува во негово име акции, како и да ги користи за потребите на ШИК П., а обвинетиот З. од штедната книшка на оштетениот М. без документи потрошил голем износ на парични средства од 559.500 долари, неодржливо, паушално и е во директна противречност со доказите образложението на првостепениот суд по однос на точка 2 од изреката

дека обвинетиот З не го сторил делото поради тоа што оштетениот М. добро е знаел и се било работено по негова директива, но дека во бизнисот оштетените ниту биле први, ниту последни кои изгубиле за сметка на други кои подобро го процениле текот на настаните и имале визија на она што понатаму ќе се случува и кои за разлика од оние кои пропаѓаат во даден бизнис, тие профитираат, па врз основа на ваква констатација на првостепениот суд истиот смета дека откако оштетените разбрале за кој износ биле продадени акциите на берзата и откако разбрале колку заработиле браќата Б., а колку тие изгубиле со тоа што се порамниле со браќата Б., па посакале да си ги повратат тие акции не само од браќата Б., туку и оние на обвинетите Т. и З.

Под точка 3 од изреката на обжалената пресуда, обвинението во тој дел гласи дека обвинетите Т. и З. го довеле во заблуда оштетениот М. дека не може да тргува со повеќе од 25% од акциите на берзата, па го навеле на штета на својот имот да купи на име Д. Д. 5.652 акции, а потоа го одржувале во заблуда дека после извршената трансакција, акциите ќе се запишат на негово име. Во овој дел од кривично-правниот настан за првостепениот суд било неспорно дека на име Д. Д. гласат 5.651 акција, но немало заблуда, бидејќи оштетениот М. како што било наведено во претходната анализа, не бил неук човек, се консултирал со повеќе луѓе пред да влезе во бизнис со откупување на акциите во Ј.Т., така се консултирал со генералниот директор на Тутунска банка, Р., со сведокот Ѓ. И., директор на брокерска куќа, а и со сведокот Ј.М. шеф на девизно при Тутунска банка, така што според образложението на првостепениот суд оштетениот М. ги знаел сите услови и ризици. Понатаму првостепениот суд наведува дека сведокот И. на оштетениот М. дури му позајмувал пари, што зборувало дека биле многу блиски. Неприфатливо е образложението на првостепениот суд дека “во начело“ оштетениот М. не бил доведуван во заблуда од страна на обвинетите, па поради тоа не прифатил дека бил доведен во заблуда и во поглед на акциите на име Д.Д. Првостепениот суд мора да утврди чија сопственост се акциите купени на име Д. Д. и зошто биле купени токму на негово име. Исказот на оштетениот Мито и по однос на овој дел од кривично-правниот настан е јасен и категоричен дека Д. инаку шура на обвинетиот Ѓ. Т. бил вклучен при откупот на акциите поради тоа што така оштетениот бил советуван од обвинетите Ѓ., Б. и З. и дека акциите на име Д. Д. биле купени со пари на оштетениот М. Неприфатливи се причините на првостепениот суд наведени во образложението на нападнатата пресуда по однос на оцената за веродостојноста на исказот на оштетениот М. во смисла на тоа дека на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба од причини што на повеќе прашања не можел да даде одговор или изјавувал: “не знам“, “не се сеќавам“, “дека биле излажани“ и сл., бидејќи првостепениот суд како да го немал во предвид фактот што од случувањето на овој кривично-правен настан па до последниот одржан главен претрес има поминат долг временски период, а времето е фактор пред кое се наведнува глава, па и одредени настани или поединости од нив се забораваат. Исто така неприфатливи се причините во овој дел од пресудата дека кој колку пари дал за купување на акциите на име Д.Д. било тоа граѓанско-правен однос, а дека измама и во овој случај немало, бидејќи ако акциите на име Д. Д. се купени со пари на оштетениот М. и

ако на истиот од страна на обвинетите З. и Г. му било кажувано дека така требало да биде и дека после извршената трансакција на акциите, истите ќе бидат пренесени на негово име, а на крајот така нее сторено, односно акциите не биле пренесени на име на оштетениот, во таков случај повеќе од очигледно е доведувањето на обвинетиот во заблуда и негово одржување во таква состојба.

По однос на точка 4 од изреката на пресудата првостепениот суд за кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и чл.22 од КЗ смета дека опис за измама во обвинението немало, бидејќи самиот овластен тужител прифаќа дека оштетените самите си доставиле полномошна за продажба на акциите, а кои полномошна биле заверени кај нотарот В. Н. Точно е тоа што по однос на овој факт го утврдил првостепениот суд, па во таа смисла точно е тоа што го навел овластениот тужител дека оштетените се согласиле да бидат продадени нивните акции, но не треба да се изгуби од предвид фактот дека оштетените таквата согласност ја изразиле-дале во полномошната што ги завериле кај нотарот В. Н., а обвинетите З. и Б. употребиле фалсификувани полномошна кои оштетените В и М. како да ги дале пред нотарот Р.Г. Ако се доследно и со потребно внимание анализира содржината на полномошната издадени од оштетените В. и М. пред нотарот В.Н. и фалсификуваните полномоштва кои обвинетите ги употребиле при продажбата на акциите на оштетените, се утврдува суштинска разлика по однос на најзначајните околности, по која цена можат да се продадат акциите и што треба обвинетите да сторат со парите после нивното подигање.

Конкретно, од увидот во фалсификуваните полномоштва, употребени од обвинетите З.и Б., а како да се издадени пред нотарот Р. Г. се констатира дека оштетениот М. Б. наводно го овластил обвинетиот З. Т., а оштетениот В.Б. наводно го овластил обвинетиот Б.С. да во име на властодавците и за нивна сметка обвинетите ги преземат сите неопходни дејствија во врска со ангажирањето брокерска куќа за да ги продават хартиите од вредност (кои ги поседуваат оштетените на наведените сметки) на македонската берза на долгорочни хартии од вредност, по цена која ќе ја одреди ополномоштеното лице и паричните средства од продадените акции на берзата може во име на давателот на полномошното и за негова сметка да ги подигне. Во овие полномошна е наведено и тоа дека истите важат за наведената цел и дека биле со неограничено времетраење. Што значи во овие фалсификувани полномошна е наведено дека обвинетите З. и Б. можат да ги подигнат паричните средства по извршената продажба на акциите на берзата, но изостанува содржината “каде треба да ги внесат парите”.

Од увидот во полномоштва издадени од оштетените М. и В. Б. пред нотарот В.Б., а кои полномошна не ги оспоруваат оштетените, јасно и недвосмислено покрај другото, покрај овластувањата на обвинетите З.и Б. да извршат продажба на хартии од вредност на оштетените е наведено дека не можат да продаваат акција испод 1.300 евра и дека паричните средства од продадените акции да бидат депонирани на сметка 9800058/00 во Тутунска банка С. (ова е наведено во полномошното издадено од оштетениот М. на обвинетиот З.), а во полномошното издадено од оштетениот В. Б. на обвинетиот Б. С. е

наведено: “Паричните средства од продадените акции за мое име и за моја сметка да бидат депонирани на сметка 9800058/00 која е сопственост на мојот брат М. Б. во Тутунска банка - С.

Имајќи ја во предвид содржината наведена во вистинските полномошна и содржината наведена во лажните полномошна, овој суд уште еднаш укажува дека не треба да се поистоветуваат полномошната издадени од оштетените Б., заверени пред нотарот В.Н. и полномошната што се предмет на обвинението под точка 4 од изреката “Заверени“ кај нотар Р. Г., бидејќи првите полномошна, се мисли на оние заверени кај нотарот Н., неспорно е дека се издадени од оштетените и заверени кај нотарот В. Н., а вторите полномошна што се предмет на обвинението, а наводно заверени од нотарот Р. Г., неспорно е утврдено дека се лажни, а кое нешто е утврдено од вештачењето на одделот за криминалистичка техника при МВР.

Првостепениот суд погрешно смета дека во конкретниот случај не можело да стане збор за никаква измама кај обвинетите, бидејќи во самото обвинение не бил даден опис за кривичното дело Измама, посебно што во самото обвинение било наведено дека самите оштетени на обвинетите испратиле полномошна за продажба на акциите заверени кај нотар В. Н. Имено, неспорни се фактите дека оштетените ги издале и испратиле полномоштвата заверени кај нотар В.Н., но се поставува прашањето зошто обвинетите З. и Б. не ги употребиле тие-вистинските полномоштва, туку ги употребиле невистинските-фалсификуваните полномоштва. Ако се има во предвид содржината во вистинските и содржината во фалсификуваните полномоштва, а која содржина е наведена погоре може со сигурност првостепениот суд да заклучи дали кај обвинетите постоела умисла, односно свест дека употребуваат фалсификувани полномоштва или не, па во таа смисла ќе може да утврди дали истите ги сториле делата или не.

Исто така по наоѓање на Овој суд причините за решителните факти наведени и по однос на точка 5 од изреката се неразбирливи и противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд прифаќа за утврдено дека полномошното што го употребиле обвинетите Л. и Ѓ. било вистинито, тоа било утврдено од вештачењето на криминалистичка техника при МВР, меѓутоа ваквото тврдење е противречно со содржината на исказот на нотарот З.Г. и со содржината на исказот на оштетениот М. Б. Имено, нотарот З. Г. во текот на првостепената постапка изјавил дека такво полномошно не е составено од негова страна и допушта можноста дека истото е злоупотребено од некого, а оштетениот М.Оизјавил дека такво полномошно нема издадено пред нотарот З. Г. По однос на кривичното дело “Измама“ првостепениот суд во образложението на нападнатата пресуда наведува дека и во овој случај држење во заблуда на оштетениот немало, ниту пак обвинетите Ѓ.и Л. биле во состојба да го сторат тоа и дека обвинението во овој дел било засновано врз основа на исказот на оштетениот М., но судот на истиот не му поклонил верба, бидејќи истиот бил свесен со каков епилог ќе завршат акциите, имајќи ги во предвид настаните, земените кредити, неплаќањето на истите, заложувањето на акциите, нотарскиот акт ОДУ 187/04 од 10.08.2004 година на чие составување присуствувал лично оштетениот М. со кој акт

биле ставени во залог неговите обични акции на број 25.757 издадени од Јака Табак, а потоа цитирајќи го чл.5 од нотарскиот акт наведува дека ако должникот не го намира долгот во роковите и условите предвидени со договорот за одобрување на рамковен револвинг кредит-лимит врз основа на договорен залог на подвижни предмети, да се спроведе присилно извршување пред другите доверители заради наплата на обезбеденото побарување со одземање на владението над залогот од заложниот должник и продажба на истите заради наплата на обезбеденото побарување согласно одредбите од законот за договорен залог, законот за извршна постапка и другите важачки прописи и дека овој договор има сила на извршна исправа. Понатаму првостепениот суд смета дека со оваа одредба оштетениот М. добро бил запознаен, истиот добро знаел дека кога нешто ќе се стави под залог може да се изгуби, односно го знаел ризикот од тоа, дека со поставеното обвинение се одело кон тоа да се заштити оштетениот М., а според првостепениот суд истиот имајќи ја во предвид неговата инволвираност во сето она што се случувало заедно со останатите обвинети не заслужувал кривично-правна заштита, како и тоа дека наведувањето во обвинението на лицето В. Б. и префрлањето на акциите на негово име не било да се држи оштетениот во заблуда, туку било со цел Т. да не се прикаже како вистински сопственик на акциите, а кое нешто реално и било така. Меѓутоа, имајќи ги во предвид превземените реални дејствија на обвинетите во смисла на тоа дека биле склучувани фиктивни договори за позајмица на пари, акциите биле префрлани од еден на друг, како што било тоа во конкретниот случај за овој дел од обвинението, кога бил склучен фиктивен договор за позајмица со сведокот В. Б., на чие име биле купени акциите на оштетените М.и ШИК Плачковица, а потоа сведокот В. ги продавал на обвинетиот Л., а тој-обвинетиот Л. ги продава на К.Б., повеќе од очигледни се измамничките дејствија на обвинетите. Овој суд повторно укажува на првостепениот суд да се позабави со прашањето дали полномошната што се предмет на обвинението за кривичното дело “Фалсификување исправа“ како под точка 4, така и под точка 5 од изреката не биле искористени како *modus operandi* односно како начини за извршување на кривичните дела “Измама“.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа со донесената ослободителната пресуда под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил уште една суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.406 ст.3 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во конкретниот случај не постапил по укажувањата на овој суд дадени во решението Кж-565/09 од 27.01.2010 година, односно не извршил преоцена на доказите, па затоа ја сторил истата суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), поради што следуваше овој суд согласно чл.402 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) да нареди новиот главен претрес пред првостепениот суд да се одржи пред наполно изменет состав.

Постапувајќи по предметот Овој суд одлучи решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.106/07 од 12.05.2009 година да остане во сила, бидејќи паричните средства од сметките на наведените лица е потребно да бидат замрзнати поради тоа што во конкретниот случај сеуште постои сомневање дека се работи за финансиски трансакции настанати како принос од извршено кривично дело.

Согласно чл.220 ст.4 од ЗКП (Пречистен текст) привременото замрзнување на сметките може да трае до завршувањето на постапката, а неговата оправданост ќе се преиспитува по службена должност секои два месеца. Во таа смисла второстепениот суд укажува дека првостепениот суд е должен да постапува согласно цитираната одредба.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоцена, да ги отстрани сторените суштествени повреди, да ги утврди и расветли сите факти и околности на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе сите дејствија, а пред се откако ќе даде правилна оцена на секој доказ посебно и на сите заедно, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 и 2 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.= Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.79/11» од 21.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.328/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.79/11» од 21.03.2011 година, обвинетата «М. Ѓ.» од «с. Р.-С.» ја ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст) дека сторила кривично дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» по «чл.382 ст.2 в.в. со ст.4» од КЗ. Трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ, а оштетениот Ж.К. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетата од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот

суд утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. не се содржани елементите на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» поради кое нешто истата ја ослобидил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст). Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека дејствијата што ги превземала обвинетата М. биле превземени по извршувањето на службеното дејствие во конкретниот случај одземање на предмети - моторна пила, поради што и прифатил дека битното обележје т.е. извршителот на предметното кривично дело дејствијата да ги превзема во моментот кога службеното лице го презема службеното дејствие во конкретниот случај отсуствува како елемент на кривичното дело од чл. 382 од КЗ

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбените наводи од страна на застапникот на обвинението, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е погрешно утврдена од причини што првостепениот суд од изведените докази погрешно го утврдил решителниот факт - дека службеното дејствие кое што било превземено од страна на службеното лице - оштетениот Ж. К. веќе било превземено, односно завршено кога обвинетата М. Ѓ. дошла на местото на настанот и ги превземала дејствијата предмет на обвинението. Имено, и во поднесеното обвинение и од содржината на изведените докази јасно произлегува дека службеното лице Ж.К. како шумски полицаец критичниот ден, место и време вршел службено дејствие во рамките на неговите службени овластувања и тоа: привремено одземање на предмети и средства со кои е извршено кривичното дело или прекршок, како и дејствието - предавање на одземените предмети во службата, кое пак дејствие е неопходно потребно за да докрај се спроведе, односно реализира службеното дејствие одземање на предмети.

Исто така самиот факт што обвинетата М. Ѓ. му удрила еден шамар на оштетениот Ж., на кој начин истиот го навредлива, а притоа зела и едно дрво во раката со која замавнувала према оштетениот Ж. - на кој начин манифестирала сила, вака превземените дејствија од страна на обвинетата, а се со цел да се спречат службените лица да ја предадат во службата моторната пила која претходно била одземена од Здравко-зет и Живко-син на обвинетата, поради бесправна сеча, со потврда на привремено одземените предмети, односно ваквото активно спротивставување на обвинетата претставува дејствие на извршување на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие по чл.382 ст.2 од КЗ, кое дејствие останало во обид од причини што обвинетата не успеала да ја поврати, односно одземе моторната пила.

Со оглед на горе наведеното во конкретниот случај не постои сомнение за овој суд дека со дејствијата кој што ги превземала обвинетата истата ги попречувала службените лица да го довршат веќе започнатото службено дејствие во смисла да ја предадат во службата претходно одземената моторна пила, обидувајќи се истата да ја одземе, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги

изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд во Струмица К.бр.688/10 од 04.03.2011 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.330/11.

Со обжалената пресуда К.бр.688/10 од 04.03.2011 година, обвинетиот М. С. од с. С. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари, така што износот на паричната казна изнесува 18.420,00 денари. Воедно обвинетиот го задолжил на име трошоци по постапката на приватниот тужител П.Д. од с.С. да му плати износ од 18.500,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот истакнати преку неговиот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази во поглед на времето на извршувањето на предметното кривично дело.

Од изведените докази во текот на доказна постапка првостепениот суд утврдил дека кривично-правниот настан се случил критичниот ден 23.09.2010 година околу 16,00 часот. Вака утврдениот временски период на случување на предметниот кривично-правен настан од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение од причини што од содржината на изведените докази, а посебно од исказот на приватниот тужител Д. како и од одбраната на обвинетиот М., се констатира дека предметниот кривично-правен настан наведен во приватната кривична тужба се случил критичниот ден околу 18,00-19,00 часот.

Имено од содржината на лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител како и од непосредниот распит на вештото лице Др.Т. Ќ. произлегува дека приватниот тужител П. Д.на лекарски преглед се јавил критичниот ден околу 16,30 или 17,00 часот, кога всушност и била констатирана телесната повреда, кое нешто е во противречност со исказот на самиот приватен тужител, бидејќи истиот сослушан во

својство на сведок изјавил дека критичниот ден обвинетиот М. со стап физички го нападнал и телесно повредил некаде околу 18,00-19,00 часот.

Поради горе наведената суштествена повреда на одредбите од ЗКП се доведува во прашање и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по однос на временскиот период на сторување на предметното кривично дело “Телесна повреда“ за кое се обвинува обвинетиот М. С., поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и оценка како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да се отстранат погоре наведените противречности во однос на временскиот период од критичниот ден кога се одиграл кривично-правниот настан, за да може да се утврди правилна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

10.=Пресудата на Основниот суд во Струмица, К.бр.396/10 од 3.03.2011 година,-СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.331/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.396/10 од 3.03.2011 година обвинетиот Д. Г. од С. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ. Трошоците на постапката во износ од 17.080 денари на име нужни издатоци награда за ангажираниот бранител на обвинетиот, адвокат Никола Танчев од Струмица, како и трошоците во постапката во вкупна вредност од 2.260 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот З. С. од С. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на застапникот на обвинението по однос на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд од изведените докази погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда го сторил предметното кривично дело за кое се обвинува. Имено, првостепениот суд пресудата ја засновал на одбраната на обвинетиот кој што тврди дека критичниот ден, место и време воопшто не бил на местото на настанот, за да би можел да го изврши предметното кривично дело, затоа што уште од рано наутро па се до 22 часот критичниот ден белел во куќата на сведокот К. и воопшто не излегувал од таму. Вака дадената одбрана ја потврдиле

сведоците К. и А. на кои искази судот им поклонила верба во целост, меѓутоа по наоѓање на овој суд изјавите на овие сведоци, како и одбраната на обвинетиот во целост се противречни и контрадикторни со исказот на оштетениот кој што категорично и јасно опишал како се случил овој кривично правен настан, давајќи детален и прецизен преглед на дејствијата превземени од страна на обвинетиот во критичниот момент. Со оглед на тоа дека оштетениот Г. изјавил дека со обвинетиот Д. се познаваат од порано кое нешто воопшто не го негира ниту самиот обвинет, како и тоа дека нивните меѓусебни односи биле нарушени од пред седум-осум години поради кавга помеѓу децата и дека обвинетиот во повеќе наврати му се имал заканувано на оштетениот, овој суд воопшто не се сомнева во веродостојноста на исказот на оштетениот по однос на тоа оштетениот со сигурност го препознал обвинетиот како и мотивот на обвинетиот да го стори предметното кривично дело за кое се обвинува.

Дека обвинетиот се здобил со тешка телесна повреда-изразена во вид на скршеница на аголот на долната десна вилица се утврдува од приложената медицинска документација, како и од непосредниот распит на вештото лице Д-р.В. Т. кој во својот исказ го појаснил видот и карактерот на повредата со која се здобил оштетениот, како и начинот на кој истата би можела да се нанесе, кое нешто во целост кореспондира со дејствијата за кој се обвинува обвинетиот Д., бидејќи начинот на кој што оштетениот опишал дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело во наодот и мислењето на вештото лице е опфатен како можен начин на извршување на предметното кривично дело.

Имајќи го во предвид погоре наведеното, а посебно исказот на оштетениот, приложената медицинска документација, наодот и мислењето на вештото лице, како и исказот на сведокот Т. која што изјавила дека го видела моментот кога оштетениот З. удрил во стаклото од излогот на кладилницата, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, а поради кое нешто неможе да се испита правилната примена на КЗ па затоа следува да обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка да изврши соочување помеѓу оштетениот и обвинетиот, повторно да го сослуша и распраша оштетениот во врска со сите поединости и детали од овој кривично правен настан, а посебно на околноста кога за прв пат се јавил на лекар, на која страна во пределот на главата бил удрен и дали од ударот се занел и удрил во стаклото на излогот од кладилницата, како и повторно да го повика и распраша вештото лице по однос на видот и карактерот на повредата, начинот на кој истата би можела да се нанесе, посебно имајќи во предвид дека тешката телесна повреда со која здобил оштетениот била лоцирана на аголот од долната десна вилица, а оштетениот на главен претрес појаснил дека двата удара биле на левата страна од лицето, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

11.=Пресудата на Основниот суд во Струмица, К.бр.499/10 од 7.03.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.333/11.

Основниот суд во Струмица си обжалената пресуда К.бр.499/10 од 7.03.2011 година обвинетиот Љ. Т. од С. го ослободил од обвинението за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.131 од КЗ, при што оштетениот Д. Т. од с.Б. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Љ. Т. го ослободил од обвинението, наоѓајќи дека не е докажано дека тој го сторил кривичното дело за кое се обвинува, меѓутоа изведените докази судот неправилно ги ценел, при што решителните факти правилно не ги утврдил и извел погрешен заклучок дека не е докажано да обвинетиот го сторил ова кривично дело.

Според изведените докази неспорно е дека на критичната ноќ, време и место помеѓу приватниот тужител Д. Т. и сведокот А. Т. дошло до меѓусебна расправија-караница и меѓусебно туркање и при таа турканица приватниот тужител бил телесно повреден во пределот на устата, бидејќи сите присутни забележале дека тој тогаш крварел од устата. Според исказот на обвинетиот Љ., тој тогаш воопшто физички не го нападнал приватниот тужител и дека воопшто не се вмешал во меѓусебната расправија помеѓу него и неговиот другар А., што го потврдува и А. кој е сослушан како сведок. Меѓутоа, приватниот тужител Д. е сосема јасен и недвосмислен во својот исказ кога изјавува дека, откако почнале меѓусебно да се расправаат со А., во истиот момент им пришол обвинетиот Љ. и истиот го фатил “за гушата“, а потоа со бокс го удрил во пределот на устата, додека сведоците В. А. и Р. К. изјавуваат дека не виделе дали обвинетиот Љ. го удрил Д. со бокс по лицето, меѓутоа откако тие ги раздвоиле Д. и А., виделе дека Д. крварел од устата. Од исказот на вештото лице д-р.Р. М., пак, неспорно е дека тогаш на приватниот тужител Д. му била нанесена телесна повреда во пределот на устата и тоа набиеница во пределот на долната усна со оток-крвен подлив и расцеп од внатрешната страна, при што истиот изјавува дека оваа повреда настанала како резултат на дејство на тапа сила, а дека можела да настане и од удар со тупаница, а во врска со нанесените телесни повреди на приватниот тужител му е издадено лекарско уверение во кое што се констатирани овие повреди.

Имајќи ги во предвид ваквите докази, не може да се каже дека не е докажано дека обвинетиот Љ. го сторил ова кривично дело, односно дека тогаш тој не го удрил и телесно не го повредил приватниот тужител, па бидејќи фактичката состојба правилно и целосно не е утврдена

следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

12.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.643/10 од 28.03.2011 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.336/11.

Со обжалената пресуда К.бр.643/10 од 28.03.2011 година, обвинетиот Н. Т. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот “ од чл.297 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 Евра во денарска противвредност од 617,00 денари, или во вкупна противвредност од 30.850,00 денари како главна казна, а согласно чл.33 и чл.38-в од КЗ на обвинетиот му изрекол и споредна казна-Забрана на управување со моторно возило од “Б“ категорија во траење од шест месеци. Воедно обвинетиот го задолжил на име кривични трошоци на постапката да плати износ од 5.780,00 денари, а на име паушал износ од 3.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. За остварување на имотно правното барање оштетената П. Е. од Ш. ја упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По наогање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Н. Т..

Имено во изреката на првостепената пресуда се наведува дека овој кривично-правен настан се случил критичниот ден 28.08.2010 година околу 22,30 часот додека во образложението на пресудата и од содржината на изведените докази неспорно произлегува дека предметниот кривично-правен настан се случил критичниот ден околу 20,30 часот. Овој суд наоѓа за потребно и укажува таквата повреда да се отстрани при повторното судење.

Исто така од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот Н. Т. како учесник во

сообраќајот на јавните патишта непридржувајќи се кон сообраќајните прописи, односно управувајќи го возилото со 0,81 грам промили алкохол во крвта, кое нешто е спротивно на чл.234 ст.1 од ЗБСП, со предната десна страна на возилото удрил во пешакот-оштетената П. Е., од кој удар истата се здобила со повреди конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наогање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетиот, се доведува под сериозно сомнение бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност за обвинетиот Н. Т. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се обвинува.

Ова од причини што, обвинетиот во своја одбрана го негира кривичното дело за кое се обвинува и притоа наведува дека критичниот период заедно со неговата брачна другарка се наогале на пат за В.и дека немале потреба да се приклучат и движат по магистралниот пат Р.-С., а возилото го управувала неговата брачна другарка. Со оглед на тоа дека во конкретниот случај неспорно од содржината на изведените докази, а посебно од исказите на сведоците С. С. и К. М. се утврдува фактот дека пешакот-оштетената П. Е. била удрена со возилото Рено 20 со рег.бр. ВЕ-...-РИ-сопственост на синот на обвинетиот, а притоа не постојат сигурни докази дека токму обвинетиот Н. Т. бил тој кој што критичниот период го управувал патничкото моторно возило. Во конкретниот случај првостепениот суд бил должен вака дадената одбрана од страна на обвинетиот да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат во прилог “

Имајќи го предвид горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја повика и во својство на сведок да ја распраша брачната другарка на обвинетиот на околноста каде истата се наогала критичниот период, дали заедно со обвинетиот пред да заминат за В. поминале по магистралниот пат Р.-С. како и фактот кој го управувал предметното патничко моторно возило.

Поради напред наведените причини неможе да се испита ниту правилната примена на материјалното право, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази на кои укажува овој суд и по утврдувањето на сите факти и околности на кои е укажано со ова решение, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе донесе правилна и законита одлука.

Поради горе наведеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

13.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.713/10» од 07.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.406/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.713/10» од 07.04.2011 година, обвинетиот «Д.Ј.» од «К.», го огласил за виновен за кривично дело «Силување» по чл «чл.186 ст.4 вв со ст.1» од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 месеци. Согласно чл.89 в.в. со чл. 92 од ЗКП на име трошоци по постапката да плати судски паушал сума од 3.000 денари, на име кривични трошоци сума од 1.640 денари сето тоа во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, на име нужни трошоци за застапување на полномошникот на оштетената Ристова Елизабета адвокат Драгица Чамовска од Струмица сумата во износ од 21.40,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв од присилно извршување, а во останатиот дел барањето за трошоци го одбил како неосновано. Согласно чл. 102 ст.1 од ЗКП оштетената Елизабета Ристова од с.Конче за остварување на своето оштетно побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си.

Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека обвинетиот се обидел да ја присили на обљуба оштетената, кој опис одговара на почеток на опис на дејствија за кривично дело во обид од чл.186 ст.1 од КЗ, за да во конкретниот опис недостасува мотивот за сторување, а во понатамошните опишани дејствија во изреката се дава опис не на обљуба, ами на други полови дејствија кои да ги извршил откако излегол од куќата.

Сето ова изреката на пресудата ја прави неразбирлива и не дава можност овој опис на дејствија да се подведе под правилна правна квалификација. Од тие причини изреката на пресудата е контрадикторна на правната квалификација на наведеното кривично дело, бидејќи не е јасно дали се работи за обид на кривично дело «Силување» од чл. 186 ст.1 од КЗ, или за довршено кривично дело од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Поради сторените суштествени повреди кои се од апсолутен карактер, не може да се испита законитоста на обжалената пресуда, односно утврдената фактичка состојба и примената на материјалното право

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетиот и тогаш првостепениот суд ќе може

правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 376 ст.1 од ЗКП се одлучи како во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 639/2010 од 27.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.407/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Б М од С го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 30 дневни глоби во денарска противвредност од 18.510,00 денари и го задолжил на име кривични трошоци во постапката сума од 4.640,00 денари, кривичен пашал сума од 3.000,00 денари, а за остварување на имотно правното побарување оштетениот малолетен М А преку својот законски застапник го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице, во конкретниот случај обвинетиот, чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Во смисла на погоре изнесеното, основан е и жалбениот навод на жалителот по однос на сторена а суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП (пречистен текст), а која иако е од релативен карактер е од влијание врз законитото и правилното донесување на пресудата.

Ова од причина што на записник од одржан главен претрес од ден 27.04.2011година, првостепениот суд констатирал дека постојат услови претресот да се одржи без присуство на обвинетиот согласно на член 454 од ЗКП(пречистен текст). За тоа дал образложение дека од вратената доставница за покана на обвинет произлегувало да истиот е иселен, а дека во списите на предметот постоеле доволно докази од кои би можело да се утврди постоењето на вина и кривична одговорност на обвинетиот.

Ваквата констатација на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд, не е поткрепена со соодветен доказ-известување од СВР С по однос на тоа дали со сигурност е утврдена да обвинетиот Б М е иселен од наведената адреса.

Согласно чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст) е пропишано "ако обвинетиот не дојде на главниот претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот, на промената на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно."Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд,

не се исполнети законските претпоставки, наведени во цитираната законска одредба, главниот претрес да биде одржан во отсуство на обвинетиот. Од извршениот увид во списите на предметот, за овој суд, произлегува констатација дека на обвинетиот не било доставен обвинителниот предлог а при тоа воопшто не бил уредно повикан за давање одбрана на главен претрес. Со приложените докази кон жалбата произлегува дека не дошло до промена на адресата или престојувалиштето на обвинетиот. Имено од приложените докази кон жалбата (сообраќајна дозвола, пасош и лична карта - сите на име на обвинетиот), произлегува дека обвинетиот Б М е со конкретна и позната за судот адреса на живеење а што е во целосна спротивност со даденото образложение од страна на првостепениот суд дека обвинетиот бил исселен. Поради напред изнесеното, овој суд ги прифати како основани жалбените наводи по однос на сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од чл. чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП и од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст).

Исто така за овој суд, основано се истакнува со жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП(пречистен текст) . Оваа суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти по однос на начинот на кој се случила предметната сообраќајна незгода. Особено не се изведувани докази од кои да се утврди брзината на движење на патничкото моторно возило ФМ управувано неспорно од обвинетиот, ниту е утврден решителниот факт дали обвинетиот го забележал оштетениот пред неговото истрчување на коловозот, дали имал можност тоа да го стори.

Покрај ова, побиваната пресуда противречи самата на себе и со содржината на изведените докази од причина што судот во образложението наведува дека причинско последична врска за настанување на незгодата е тоа што обвинетиот не се придржувал на бланкетната норми од чл. 19 ст.1 од ЗБСП-односно возачот не обрнал должно внимание на пешаците-оштетениот што започнале да чекорат на коловозот, а која наведена причина за донесување на пресудата е спротивна на утврдениот факт дека оштетениот пред моментот на ударот од возилото, воопшто не чекорел по коловозот во смисла на чл. 19 од ЗБСП, туку со ненадејно трчање од доворот на куќата со реден број 61, се нашол пред возилото на обвинетиот.

Поради напред сторената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст), основано се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а на што основано укажува и жалителот во изјавената жалба. Имајќи во предвид дека оштетениот со трчање од дворот на куќата број ..., излегол на коловозната лента наменета за движење на моторни возила, во фактичката состојба, првостепениот суд пропуштил да го утврди решителниот факт дали обвинетиот како возач на возилото Ф М, имал реална можност да го забележи оштетениот и правовремено да реагира пред оштетеното лице да истрча на улицата.

Поради наведените сомневања во утврдената фактичка состојба, се

доведува во прашање правилната примена на материјалното право, од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд првенствено е потребно, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, така што со сигурност да ја утврди точната адреса на живеење на обвинетиот по што ќе може, уредно да изврши достава на адреса на обвинетиот со што навремено и уредно го извести и повика на закажаниот главен претрес како обвинетиот така и оштетениот преку неговиот законски застапник. При повторното судење потребно е да се изведат веќе изведените докази а особено потребно е да се распрашат обвинетиот и оштетениот при што подетално да се утврдат сите факти и околностите за предметната незгода на кои погоре се укажува, начиниот на сторувањето на незгодата, околностите под кои се случила, последицата која настанала, фактот како оштетениот се нашол на предметната улица, особено неговата возраст и сите други околности кои се од релевантно значење и на кои со право се укажува во жалбата на обвинетиот. За правилно и целосно утврдување на фактичката состојба, да изврши преоцена на веќе изведените докази, а по потреба и со помош на вешто лице, имајќи ги во предвид околностите на случајот да утврди дали обвинетиот како возач на возилото Ф М, со каква брзина го управувал и притоа дали имал реална можност да го забележи оштетениот, правовремено да реагира пред да оштетеното лице истрча на улицата.

Откако ќе ги отстрани напред наведените суштествени повреди и изведе сите потребни докази ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на материјалниот закон ќе може да се донесе правилна, а со тоа и јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

15.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 458/10 од 15.03.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип КЖ.бр.412/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот А Р од Р согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение за кривично дело „Тешка телесна повреда“ по чл. 131 ст.3 од КЗ. Трошоците во износ од 22.676,00 денари кои се однесуваат за ангажиран брантиел на обвинетиот, адвокат Игор Милев од Радовиш, како и трошоците на постапката во износ од 6.980,00 денари, одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Оштетениот М Д од Р, за своето оштетно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот А Р да критичниот ден и време на ул.,И А “ во Р тешко телесно го повредил оштетениот М Д од Р односно да трајно му уништел важен ораган во телото на начин што кога обвинетиот вршејќи службена должност со неговиот колега Ѓ С случајно наишле на оштетениот М и сведокот И Ј од Р кои лица заради претходно извршено криминално дело се дале во бегство да по кретко време полицаецот Ѓ го фатил оштетениот М водејќи го накај полициското возило држејќи го со левата рака за блузата позадри вратот, а кога стасале до возилот го клекнал на колена обвинетиот А отпозади со клоца го ударил во пределот на левиот слабински дел од кој оштетениот се здобил со повреда-руктура на слезинката пропратно со внатрешно крварање по што бил префрлен на Клиничка болица во Ш и му била извршена хирушка интервенција и слезинката му била отстранета да со тоа сторил кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.130 ст.3 од КЗ а согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП. Ваквата фактичка состојба очигледно се доведува под сомение и тоа од следните причини:

Од дадениот опис на обвинението дека кога обвинетиот А со колегата Ѓ С пристигнале на критичното место и ги забележале оштетениот М и сведокот И како две лица кои се дале во бегство, по него тргнал полицаецот Ѓ и при бегањето оштетениот М паднал во дупка-ископ во кој имало камен со големина од 50 до 60 цм па така бил фатен од Ѓ кој го извлекол од дупката, а оштетениот М се повредил од падот се жалел на болки во пределот на слабината. За овој суд е нејасен утврдено местото каде што паднал оштетениот М, дали станува збор за класична дупка во колкава површина, дали е иско, со каква површина, дали имало камен за кое нешто распашаните сведоци и сведокот Ѓ различно го опишуваат, дали е пронајден предметниот камен во каква форма е истиот, дали може да биде причина за настапепната последица, а особено што за постоење на ваков камен не било изведувано никаков материјален доказ. Исто така за овој суд е нејасно особено што од исказот на обвинетиот, исказот на сведокот Ѓ и исказот на лицата комшии од околните куќи П В, В С, Г С, Б М во главно комшии од околните куќи кои посредно или непосредно навеле дека откако оштетениот М бил донесен од Ѓ до местото на кое им било службеното возило и каде веќе имало насобрано повеќе лица од околните куќи полицаците го однеле на лекар. Ова особено што сведокот М П изјавил дека бил на терасата од неговата куќа кога бил доведен оштетениот М но не навел ниту спомнал други лица присутни на патот во близина на службеното возило за тоа дека други лица комшии бил присутни кога Ѓ го донел оштетениот М до полициското возило не кажал ниту сведокот С Г кој всушност го фатил оштетениот М па од тука е нејасно присуството на сите овие сведоци за критичниот настан неговиот описи од почетокот до крај а истите се произнеле дека оштетениот М бегал накај полето и паднал во дупка и тоа врз камен, а кога видел полицаецот Ѓ дека оштетениот М офкал и се држел за стомакот. Од исказот на сведокот Ѓ произлегува дека само овој сведок бил присутен со оштетениот кога истиот паднал во дупката, а потоа бил доведуван од полицаецот Ѓ кон возилото односно не навел друг присутен од сосетството освен

обвинетиот А. Сите овие околности оставаат соменение на утврдената фактичка состојба по однос на околноста за постоењето на дупката или ископот во кој паднал оштетениот, непостоењето на релеватен документ(записник за увид на лице место од критичната вечер од страна на судот) дека критичната вечер дошло до само повредување на оштетениот, а на друга страна пак постои релеватен доказ дека здравствената состојба на истиот битно се влошила и истиот веднаш е носен за Ш и опериран, од исказот на оштетениот М произлегува дека решителниот факт за настанувањето на влошената здравствена состојба е ударот од страна на обвинетиот А во пределот на левата слабина додека оштетениот клечел кој исказ е неконтрадикторен и во целост идентичне како на записник пред истражаниот судија така и на главниот претрес, од исказот на обвинетиот А произлегува дека само тој бил присутен до сведокот Ѓ, а и сведокот И го потврдил на записник на главниот претрес. Од исказот на вештото лице Др.Ѓ В и неговото вештачење на главниот претрес јасно е наведува дека повредата на оштетениот од таков карактер можело да дојде исклучиво со силен и прецизен удар кој можел да биде нанесен со рака и со нога, а доколку оштетениот падна врв камен тоа требало да биде од поголема височина и задолжително ќе имало констатирано попатни надворешни повреди какви не се утврдени ниту од вештото лице Д-р. Ѓ В ниту од Д-р. Т Р ниту останатите сведоци тоа го изнеле.

Од сето напред наведено произлегува дека основан е жаблениот навод на жалителот по однос на ваквата утврдена фактичка состојба од страна на првостепениот суд и при тоа не се наведени причини зошто поклонува верба на исказите на сведоците соседи присутни на настанот, а зошто не поколнил верба на исказот на оштетениот М, исказот на сведокот И, а особено од кои причини не поколнува верба на исказот на вештото лице Д-р. Ѓ В по однос на видот и карактерот на повредените со причините од кои можеле да настане.

Поради сите напред наведени причини се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоценка да изведе докази во правец на утврдување на фактот по однос на причината поради која настанале повредата над оштетениот, по потреба да изврши соочување помеѓу свидетелите кои веќе еднаш се распрашани и тоа: Ј И, ПМ, П В, В С, Г С, Б М, а пред се да ја расчисти околноста дали истите виделе како оштетениот М пага, каде, кога се здобил со повреда, на таа околност повторно да се распраша сведокот Ѓ С со кој оштетениот бил за цело време на настанот, на истиот сведок да му се предочи исказот на вештото лице Д-р. Ѓ В за настанување на повредата над оштетениот, дали истиот го видел каменот по потреба и да го посочи, да го опише начинот на пагањето на оштетениот и сите други околности до моментот на доведување на оштетениот до полициското возило, да изврши соочување помеѓу оштетениот М обвинетиот Аи сведокот Ѓ. Откако ќе ги изведе сите напред наведени дејствија, и расчисти сите прашања и околности наведени погоре

првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука за предметниот кривично правен настан.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

16.=Решение на «Основен суд Струмица» «К.бр.520/10» од 11.05.2011 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.413/11.

«Основен суд Струмица» со обжаленото решение «К.бр.520/10» од 11.05.2011 година, барањето за исправка на пресудата поднесено од приватната тужителка В. Ј. преку полномошник Ацо Косев, адвокат од Струмица го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката дека првостепениот суд при донесувањето на побиваното решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побиваното решение не се наведени доволно аргументирани причини за неговото донесување, не е утврден решителниот факт за генералиите на обвинетиот, ниту пак, за утврдување на тој факт, во списите на предметот постои соодветен доказ.

Жалителката во изјавената жалба наведува дека обвинетото лице А. Е. е исто лице со А. Ј. и образлага дека до ова сознание е дојдено по добиени податоци од МВР Струмица, но за овој факт до судот не е доставен соодветен доказ. Првостепениот суд, со сигурност не го утврдил вистинското презиме на осудениот А., не изведувал докази(официјално известување од надлежната матична служба при МВР) на оваа околност, со што ја сторил наведената суштествена повреда

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба со сигурност да го утврди вистинското презиме на осудениот А. преку изведување на соодветен доказ, а по што ќе може да донесе правилна одлука по барањето за исправка на изворникот на пресудата

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 411 ст.3 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

17.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.778/09 од 9.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.415/11.

Основниот суд во Струмица си обжалената пресуда обвинетите А. Ѓ. и А. С. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 6 месеци. Воедно ги задолжил да платат трошоци на

постапката за бранител по службена должност, како и паушални трошоци во износ од по 4.000 денари. Со истата пресуда под ст.2 согласно чл.342 т.3 од ЗКП обвинетиот А. М. го ослободил од обвинението да сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 в.в.со чл.22 од КЗ. Трошоците на постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на осудителниот дел на пресудата, првостепениот суд ги навел тројцата обвинети А. Ѓ., А. С. и А. М. за виновни за извршените дејствија давајќи опис на извршување на кривично дело да критичниот ден во наведеното време и место обвинетите тројца договорено и заеднички како соизвршители ги превзеле наведените дејствија во изреката на пресудата. При тоа обвинетите А. Ѓ. и А. С. ги навел како извршители на кривичното дело „Кражба“ од чл 235 ст1 од КЗ. Со истата пресуда под ст.2 обвинетиот А. М. го ослободил од обвинението за истите дејствија, согласно чл.342 т.3 од ЗКП а за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 в.в.со чл.22 од КЗ. Ваквата изрека на обжалената пресуда каде, заедно со другите двајца обвинети, обвинетиот А. М. еднаш е огласен за виновен, а потоа ослободен од обвинението за истите дејствија, ја прави пресудата нејасна и неразбирлива, што претставува повреда на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која што судот внимава по службена должност согласно чл.393 ст.1 т.1 од ЗКП.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил и повреда на Кривичниот законик кога прифатил дека со наведените дејствија во изреката на осудителниот дел на пресудата во конкретниот случај не се работи за кривично дело “Тешка кражба“ на дрзок начин од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, туку дека се работи за обична кражба па обвинетите Г. и С. ги огласил за виновни за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ. По наоѓање на овој суд во конкретниот случај се работи за кривично дело “Тешка кражба“, извршено на дрзок начин, бидејќи кражбата е извршена неочекувано со изразена решителност и безобразност на обвинетите, во присуство на повеќе граѓани за време на карневалската вечер на критичното место. Согласно начинот на извршувањето на делото, неспорно дека кај обвинетите, искористувајќи го моментот кога поради карневалот по улиците било гужва, постои изразена безобразност, бесчувствителност и дрскост, обвинетите ја искористиле дадената ситуација на голема гужва да не бидат забележани, со голема смелост го извршиле кривичното дело што им се става на товар, што претставува обележје на едно кривично дело “Тешка кражба“, извршена на дрзок начин.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка како и сторената повреда на КЗ во корист на обвинетите, следуваше обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. При повторното судење

простепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, па отстранувајќи ја наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, правилно да го примени материјалното право и да донесе законита одлука.

Што се однесува до истакнатите жалбени наводи од обвинителот по однос на ослободителниот дел од пресудата овој суд смета дека утврдената фактичка состојба во тој дел се доведува под сомневање. Имајќи ја во предвид изјавата на обвинетиот С. дадена во текот на истрагата кога тој потврдува дека критичниот ден бил заедно со А. првостепениот суд без проверување на решителните факти одлучил дека не е докажано да обвинетиот А. М. бил заедно со останатите обвинети во извршувањето на делото од кои причини утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање. При потторното судење првостепениот суд ќе треба да ги сослуша повторно обвинетите, да изврши нивно меѓусебно соочување врз основа на што на правилно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право по однос на постоењето на кривичната одговорност кај обвинетиот А. за кривичното дело што му се става на товар.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

18.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.533/10 од 27.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.430/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот М Ч од С го огласил за виновен да према приватните тужители К Г и Д Ј да сторил по едно кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст.1 од КЗ и му утврдил парична казна од по 15 дневни глоби и утврдува единствена парична казна од 20 дневни глоби и истовремено му изрекува и алтернативна мерка - условна осуда, утврдената парична казна од 20 дневни глоби нема да се изврши за време од една година, доколку обвинетиот во определениот рок не стори ново кривично дело, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари, износот на утврдената а условена парична казна изнесува 12.280,00 денари. Воедно го задолжил со трошоци во кривичната постапка сума од 11.974,00 денари во корист на приватните тужители Г и Д.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои со сигурност да упатуваат на заклучокот дека обвинетиот ги сторил кривичните дела за кои се терети и е огласен за виновен.

Решителниот факт дека обвинетиот ги изрекол навредливите

зборови спрема приватните тужители подробно опишани во изреката на пресудата, првостепениот суд единствено ги утврдил од исказите на приватните тужители на кои што им поклонил верба, а со ниту еден од другите изведени докази не се докажуваат овие факти.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, неправилна, не се потврдува со изведените докази, освен со исказите на приватните тужители.

Првостепениот суд во доволна мера при утврдувањето на фактичката состојба не ја ценел околноста дека уште пред кривично правниот настан приватните тужители и обвинетиот биле замерени, приватните тужители пред настанот биле вработени во кафе барот, но подоцна им престанал работниот однос, исто така приватните тужители биле сослушани како сведетели против обвинетиот М, во кривичната постапка за кривично дело „Фалсификување на исправа“ од чл. 378 ст.3 од КЗ, а биле предложени од страна на м И - подносител на кривичната пријава.

При одлучувањето не е земено во предвид местото каде се случува кривично правниот настан, меѓу приватните тужители и обвинетиот, тоа е во канцеларијата на обвинетиот ЧМ, а приватните тужители биле опоменати претходно од обезбедувањето на објектот дека управителот на објектот М Ч и сопствениците на објектот М Ч и Б К, не дозволувале присуство и влегување на приватните тужители во објектот, но и покрај тоа предупредување приватните тужители продолжиле со нивните провокативни постапки, отишле во полицијата да бараат помош, да им биде овозможено да влезат во објектот, иако обезбедувањето на објектот тоа не го дозволувало.

За овој суд се доведуваат под сомнение исказите на приватните тужители, бидејќи во поднесената приватна тужба се наведува дека настанот се случил на влезот од кафе барот, на надворешната врата, кога обвинетиот М со раширени раце ги сретил тужителите да влезат во објектот и им изрекол навредлив зборови наведени во тужбата, а на главниот претрес од исказите на тужителите се утврдува дека настанот се случил во канцеларијата на обвинетиот М, кога обвинетиот им ги упатил навредливите зборови, при што седел на неговото биро, па останало неразјаснето каде точно и во кое време се случил кривично правниот настан, првостепениот суд точно тоа не го утврдил.

Во канцеларијата на обвинетиот бил присутен хигиеничарот на кафе барот А Б, од чии исказ не се потврдуваат наводите од приватната тужба и исказите на приватните тужители. Неговиот исказ е јасен и категоричен, дека му е познато да порано тужителите биле вработени во кафе барот, а биле истерани од работа, без да ги знае причините за тоа, а критичната вечер во канцеларијата на обвинетиот, обвинетиот и кажал на тужителите дека не дозволува да влезат во објектот и дека тие си ја знаат причината за тоа.

Свидетелот В Д и Н К, кои биле критичната вечер со приватните тужители, потврдуваат дека не им било дозволено од обезбедувањето да влезат во кафе барот, но понатаму не го потврдуваат кривично правниот настан, а од нивните искази не се утврдува дека подоцна по

настанот или друг ден, приватните тужители да им кажувале на нив што им се случило кога влегле во канцеларијата на обвинетиот.

Исто така, исказите на тужителите се ставаат под сомнение и поради тоа што од списите во предметот се утврдува дека кога обвинетите се јавиле пред СВР Струмица, изјавиле дека обвинетиот им се заканувал и поради тоа обвинетиот М е предупреден од овластените службени лица, а кога се анализираат исказите на тужителите како и наводите од приватната тужба, не се потврдува фактот дека обвинетиот им упатувал заканувачки зборови на тужителите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасната и неправилна фактичка состојба, која не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, освен од исказите на приватните тужители, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст), се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.436/11.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година, обвинетите Б И и С М, двајцата од С ги огласил за виновни за кривично дело „Разбојништво“ по чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а обвинетиот ИБ и за уште едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 од КЗ, при што ги осудил за кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 на казна затвор во траење од по 5 години и 6 месеци секој поединечно, обвинетиот Б И за кривичното дело „Тешка кражба“ го осудил на казна затвор во траење од 8 месеци, одмерувајќи му согласно чл. 44 од КЗ единствена казна и за двете кривични дела во траење од 6 години, во кои казни им се засметува и времето поминато во притвор определен со решенија на Истражниот судија при Основниот суд во Струмица од 20.03.2011 година за обвинетиот Б и од 29.03.2011 година за обвинетиот С, и за двајцата продолжен со решение на Кривичниот совет при првостепениот суд Ксп.бр.2/11 од 15.04.2011 година и продолжен до правосилноста на пресудата со решение на судечкиот совет К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година. Воедно ги задолжил да платат на име кривичен паушал сума од по 5.00,00 денари, на име кривични трошоци по постапката солидарно сума од 27.740,00 денари, на име нужни трошоци по постапката за поставениот бранител по службена должност обвинетиот С да плати сума во износ од 9.490,00 денари за одбрана во истрага и на главен претрес, за ангажиран бранител Васил Арабаџиев, адвокат од Струмица, која сума согласно чл. 89 ст.4 од ЗКП однапред да исплати на поставениот бранител од буџетските средства на РМ, а да ја надомести застапуваното лице. Оштетениот Ј Ц од С за остварување на оштетното побарување го упатил на спор. Согласно чл. 100-а од КЗ привремено одземените предмети опишани во потврдата за одземен предмети бр. 115 од 20.03.2011 година ги одземал трајно од обвинетиот Б И Под ст.2 од изреката према обвинетиот С М согласно чл.

367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетениот Ј Ц од С за остварување на оштетното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ од чл. 236 од КЗ, за кое се терети и е огласен за виновен обвинетиот Б И од С, е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. Со поднесениот обвинителен акт Ко.бр. 194/11 од 15.04.2011 година, по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ се теретат двајцата обвинети Б И и С М, двајцата од С, од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ. На главниот претрес од 13.05.2011 година, застапникот на обвинението го повлекол обвинението спрема обвинетиот С М по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ поради недокажаност, а останало обвинението против Б И за кривичното дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Во изреката на првостепената пресуда, под т.2 од истата, е даден опис на кривичното дело „Тешка кражба“, за обвинетиот Б И, но потоа во изреката стои само дека со ваквите дејствија на обвинетиот Б, сторил кривично дело „Тешка кражба“ по чл. 236 ст.1 од КЗ, а во законскиот опис на ова кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ се наведени 6 точки од ова кривично дело, кои меѓу себе се разликуваат по однос на начинот на извршувањето на кривичното дело. Исто така, и во образложението на пресудата пасос 3-ти на стр.5 од пресудата, наведено е само дека обвинетиот Б сторил кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ, иако од опишаните дејствија на обвинетиот Б при утврдувањето на фактичката состојба се утврдува дека се работи за кривично дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на обвинетиот С М, за кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, за кое обвинетиот С е огласен за виновен и е осуден на казна затвор во траење од 5 години и 6 месеци, како соизвршител во врска со чл. 22 од КЗ, така што од изнесените причини за решителните факти со сигурност не се утврдува дека обвинетиот С го сторил ова кривично дело.

Оштетениот ТС од С сослушан во својство на сведетел во истражната постапка на 20.03.2011 година изјавил дека го препознал обвинетиот Бј кој што успеал да го собори на земјата, оштетениот добро го познавал обвинетиот Б бидејќи биле комшии, а по однос на второобвинетиот С изјавил дека не може да даде конкретен опис, освен да каже за висината на второ обвинетиот, кој бил приближно со иста висина како и првообвинетиот, така што освен висината други податоци за обвинетиот С оштетениот не кажал во истрагата.

За разлика од истражната постапка оштетениот С ја променил својата изјава по однос на обвинетиот С на главниот претрес од 04.05.2011 година, изјавувајќи дека сега на главниот претрес можел да потврди дека другиот обвинет е присутниот во судницата С М, за кој оштетениот изјавил дека побегнал во друг правец по настанот, претходно го познавал селимир, со него се среќавал во кладилницата во С. Фактот дека го познавал претходно и дека го видувал во кладилницата обвинетиот С оштетениот не го потврдува во истражната постапка, иако е сослушан кратко време после кривично правниот настан.

При соочувањето, оштетениот изјавил дека го препознал обвинетиот С при што неговата изјава при соочувањето се разликува од дадената изјава во истражната постапка и на главниот претрес, така што при соочувањето изјавил дека го видел селимир во профил, го познал и тоа на растојание од околу 5,00 метри.

По оценка на овој суд, изјавата на оштетениот сослушан во својство на сведетел по однос на обвинетиот С е несигурна, нејасна, некатегорична, оштетениот ја менувал својата изјава на главниот претрес и при соочувањето, за разлика од делот на изјавата на оштетениот по однос на обвинетиот Б кога и во истражната постапка и на главниот претрес, како и при соочувањето, оштетениот С е категоричен, јасен, непоколеблив, дека добро го препознал обвинетиот Б кој му е непосреден комшија.

Исто така, по оценка на овој суд и од изјавата на сведетелот П Т, со сигурност не се утврдува и докажува сторувањето на кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 од КЗ по однос на обвинетиот С М.

Овој сведетел во истражната постапка, кога му била презентирани фотографија, изјавил дека на таа фотографија е еден од обвинетите, за кое нешто му било кажано дека се работи за обвинетиот С М, кој овој сведетел претходно не го познавал, а за другото лице, односно другиот обвинет, овој сведетел изјавил дека со сигурност не може да каже кое лице било на местото на настанот, од причини што не го видел добро, а тоа е моментот кога вработените во продавницата „Т Ј“ на ул „В П“ бр. 3 во С ја затварале продавницата и сведетелот П Т поминал по улицата во тоа време, а не е непосреден сведетел на кривично правниот настан.

Од увидот во записникот за препознавање на лица и предмети на СВР С, бр. 30.4Л-246/2 заведен од 29.03.2011 година, се утврдува дека сведетелот П Т вршел препознавање на обвинетиот Б за кој во истражната постапка изјавил дека не го видел кој е тоа лице покрај обвинетиот С, а сега кога му била презентирани фотографија на обвинетиот Б, изјавил дека го препознава лицето кое било на лице место и го сторило кривичното дело покрај обвинетиот С.

Од записникот за препознавање на лице и предметот од истата дата на СВР С, кој се однесува на препознавањето извршено од сведетелот П по однос на обвинетиот С, се утврдува дека овој сведетел меѓу четирите лица поставени за препознавање, го посочил обвинетиот С.

За разлика од записниците за препознавање на лица и предмети изготвени од СВР С, каде е извршено препознавање на обвинетите од страна на сведетелот П Т, на главниот претрес овој сведетел изјавил

дека го видел и препознал само обвинетиот С, а не и обвинетиот Б, а пред СВР С според покажаната фотографија посочил дека Б бил присутен на местото на настанот и дека тоа е лицето кое било во близина на обвинетиот С, при што појаснува дека двајцата обвинети претходно не ги познавал, а неспорен е фактот дека обвинетиот Б му е непосреден комшија на свидетелот.

За овој суд, од исказот на овој свидетел со сигурност не може да се утврди дека обвинетиот Скако соизвршител го сторил кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи е неспорно дека овој свидетел претходно не го познавал обвинетиот, не е непосреден свидетел на кривично правниот настан, тој е присутен на местото на настанот кога продавачите ја затварале продавницата, кога се уште не бил дојден оштетениот, па од тие причини, од неговиот исказ не може со сигурност да се потврди дека тој лично ги забележал двајцата обвинети на местото на настанот.

При оценката на одбраната на обвинетиот С, првостепениот суд од изведените докази прифатил дека обвинетиот со цел да ја одбегне кривичната одговорност ја менувал својата одбрана, најпрво кажувајќи дека бил критичната вечер со свидетелите Г Ф и Д П, за да подоцна изјави дека критичната вечер не бил со Ф и Д, туку со Ч Г и К од с. Д, при што првостепениот суд не го ценел во доволна мера фактот дека кривично правниот настан се случил на 19.03.2011 година, а обвинетиот С во истражната постапка не бил сослушан веднаш, туку многу подоцна на 29.03.2011 година, бидејќи тоа е сторено кога е проширена истрагата и против него, не само против обвинетиот И Б, па во врска со тоа се наметнува прашањето дали обвинетиот С можел да се присти на критичната вечер после протек на време од неколку дена, каде бил, со кого и во кое време, така што првостепениот суд требало ова да го цени во контекст со останатите докази изведени пред првостепениот суд, односно исказот на оштетениот сослушан во својство на свидетел, исказот на свидетелот П Т како и извршеното соочување меѓу оштетениот и обвинетиот С.

По однос на обвинетиот С цениме дека првостепениот суд не ги ценел изведените докази правилно и поради тоа извел неправилни заклучоци од кривично правниот настан. Поради тоа и фактичката состојба во тој дел од пресудата е нејасна и неразбирлива.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани суштествените повреди погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд, на кој начин ќе ги утврди решителните факти од кривично правниот настан, за обвинетиот С М, и ќе утврди јасна и потполна фактичка состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреакта.

20.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.905/2009 од 17.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.522/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 905/09 од 17.05.2011 година обвинетата П Р од с. С ја огласил за виновна за две сторени кривични дела и тоа кривично дело „Клевета“ од чл. 172 ст.1 од КЗ за кое и изрекол условна осуда, при што и утврдил парична казна од 20 дневни глоби и за кривично дело „Навреда“ од чл . 173 ст.1 од КЗ, за кое и утврдил парична казна од 20 дневни глоби. Согласно чл. 44 од КЗ, на обвинетата и изрекол единствена парична казна од 35 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари или во вкупна казна од 21.490,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име трошоци на постапка за застапување од страна на полномошникот на приватната тужителка К М, Џоко Диков, адвокат од Струмица да плати износ од 21.040,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 од ЗКП, за остварување на имотно правното барање, приватната тужителка К М ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата Р

Имено, од изведените докази на главен претрес, првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата Р ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува на начин и време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата Р не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично ги негира кривичните дела за кои се обвинува, наспроти исказите на тужителката М и сведокот М, со кои пак искази се потврдуваат наводите во поднесената приватна кривична тужба.

При една ваква состојба на контрадикторни искази, првостепениот суд бил должен дадената одбрана од страна на обвинетата Р да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл. 14 од ЗКП „судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во прилог“.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а посебно фактот што сведокот М живее во иста куќа со тужителката М, поради кое нешто се доведува во прашање неговата објективност и непристрасност, во конкретниот случај првостепениот суд бил должен во својство на сведоци да ги повика и распраша лицата кои што критичниот период се наогале во куќата на сведокот М, на околноста дали обвинетата Р ги изрекла зборовите кокретно наведени во поднесената приватна кривична тужба.

Поради напред наведените причини не може да се испита ниту правилната примена на материјалното право, па затоа следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази на кои укажува овој суд и по утврдувањето на сите факти и околности, релевантни за овој кривично правен настан, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

21.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.757/09 од 21.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.539/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.757/09 од 21.04.2011 година обвинетиот Г. М. од с.Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби или во денарска противвредност од 30.750 денари, а воедно го задолжил на приватниот тужител Ј. В. од с.Б. да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 23.440 денари, а кој за своето имотно правно барање е упатен на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека му е повредено правото на одбрана, бидејќи првостепениот суд за време на одржувањето на главниот претрес ги повредил одредбите од чл.428 ст.4 од ЗКП, кога главниот претрес го одржал во негово отсуство. Имено, од

увидот во списите на предметот се гледа дека по поднесената приватна тужба од страна на приватниот тужител Ј. В. против обвинетиот за предметното кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, првостепениот суд закажал главен претрес за ден 25.01.2010 година кога, покрај другите, бил присутен и обвинетиот Г. М., како и неговиот бранител, адвокат Милош Пертемов од Струмица и тогаш првостепениот суд донел решение со кое што претресот го одложил за неодредена дата, а исто така обвинетиот бил присутен и на закажаниот претрес на ден 29.12.2010 година, кога претресот повторно е одложен и тоа за 15.02.2011 година, при што првостепениот суд на записник усно ги известил присутните за одржувањето на тој претрес на тој ден, меѓутоа на ден 15.02.2011 година обвинетиот не бил присутен на претресот, па судот се обратил до СВР-Ш. заради доведување на обвинетиот за гланиот претрес за ден 21.04.2011 година, кога и го одржал претресот во отсуство на обвинетиот. Притоа, судот констатирал дека обвинетиот Г. (К.) М. од с.Б. не бил присутен на претресот, а дека од “овластените“ лица, судот бил известен дека на својата адреса обвинетиот не бил пронајден и дека на таа адреса немало такво лице, па поради тоа на предлог на полномошникот на приватниот тужител претресот го одржал во негово отсуство. Во меѓувреме, од страна на приватниот тужител Ј. В., преку неговиот полномошник, адвокат Чамовска Драгица, до првостепениот суд во врска со овој кривичен предмет бил доставен писмен поднесок, со кој судот е известен дека името на обвинетиот е Ѓ. К. М. од с.Б., со лична карта бр.143 и со ЕМБГ 0811972460018.

Со тоа судот сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.3 и ст.2, во врска со чл.428 ст.4 од ЗКП, бидејќи главниот претрес го одржал во отсуство на обвинетиот, иако за тоа не биле исполнети законските услови. Имено, судот можел да го одржи главниот претрес според оваа законска одредба во отсуство на обвинетиот, само доколку тој уредно бил повикан за главниот претрес, како и во случај при промена на неговата адреса или престојувалиштето, поради што не е достапен на судот. Во конкретниот случај за главниот претрес одржан на 21.04.2011 година, кога е и донесена првостепената пресуда, обвинетиот не бил уредно повикан, а нема конкретен доказ за тоа дека тој ја променил неговата адреса или престојувалиште. И во самата жалба е наведено дека тој е од селото Б. и на претходните претреси во два наврати тој се јавувал на поканите на судот за главниот претрес.

Од друга страна, од страна на првостепениот суд не е утврден идентитетот, односно точното име на обвинетиот, бидејќи според поднесената приватна тужба неговото име е Ѓ. М., кое што првостепениот суд и го прифатил и навееел во првостепената пресуда, иако во погоренаведениот писмен поднесок поднесен од приватниот тужител стои дека неговото име е Ѓ. К. М. - за да во жалбата е наведено дека неговото име е Г. М.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, уредно да го повика за главниот претрес обвинетиот, при што за неговото точно име и презиме, како и

другите негови лични податоци, да побара известување од МВР-СВР-С., согласно со чл.535 од ЗКП, притоа да ги изведе сите потребни докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

22.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.354/2007 од 10.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.58/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 354/2007 од 10.11.2010 година, обвинетите П К, С Г, Ч С, Ч Б, сите од С ги ослободил од обвинение согласно чл. 342 т.1 од ЗКП, дека сториле кривично дело „Несовесно работење во службата“ по чл. 353 -в ст.2 в.в. ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на РМ, од кои по правосилноста на пресудата да им се исплати износ од 42.160,00 денари на обвинетиот К, износ од 71.180,00 денари, на обвинетиот С Г, износ од 78.400,00 денари на обвинетиот С, како и износ од 61.660,00 денари на обвинетиот Ч Б. Согласно чл. 101 ст.3 од ЗКП, оштетеното Министерство за одбрана на РМ, за остварување на своето имотно правно барање, го упатил на спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Струмица кој во навремен законски рок изјавил жалба со која првостепената пресуда ја побива поради погрешно утврдена фактичка состојба и повреда на КЗ со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетите да бидат огласени за виновни за кривично дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и осудени на казна според законот.

Обвинетиот С Г од С преку бранителот Т В адвокат од С поднел одговор на жалба во кој наведува наводи спротивни од оние во жалбата на Основниот јавен обвинител, со предлог жалбата на ОЈО од Струмица да се одбие како неоснована, обжалената пресуда да се потврди и на обвинетиот да му бидат досудени дополнителни трошоци на постапката по повод поднесениот одговор на жалба во вкупен износ од 4.680,00 денари.

Одговор на жалба поднел и обвинетиот Ч С од С преку бранителите Н А и Д Ч, адвокати од С, во кои наведува наводи спротивни на оние во жалбата на ОЈО со предлог жалбата на ОЈО од Струмица да се одбие како неоснована, обжалената пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр. 354/07 од 10.11.2010 година да се потврди и на обвинетиот да му бидат досудени дополнителни трошоци во постапката за поднесениот одговор на жалба во вкупен износ од 6.930,00 денари.

Од првостепената пресуда останал незадоволен и оштетениот - Министерство за одбрана на РМ - Скопје, кој во навремен законски рок изјавил жалба со која првостепената пресуда ја побива само по однос на одлуката за трошоците во постапката со предлог жалбата да се уважи,

обжалената пресуда да се преиначи во делот на одлуката за трошоците, така што на оштетениот да му бидат досудени трошоци во износ од 12.000,00 денари.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Иванов, на одржаната седница на советот достави писмен предлог Кож.бр. 76/2011 од 28.02.2011 година, со кој предлага жалбата на ОЈО од Струмица да се уважи, пресудата на Основен суд Струмица К.бр. 354/2007 од 10.11.2010 година да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ги разгледа поднесените жалби, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда и сите списи во предметот, испитувајќи ја пресудата и по службена должност, согласно чл. 393 од ЗКП(Пречистен текст), одлучи како во изреката од следните причини:

По наогање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на постапката во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наога поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товарат, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на утврдената фактичка состојба, од причини што доколку првостепениот суд внимателно ги анализираше и ценел изведените докази, а пред се извршеното вештачење со неговите дополнувања, како и останатите писмени и вербални докази, првостепениот суд требало да утврди сосем поинаква фактичка состојба од утврдената.

Имено, од увидот во издадената наредба од страна на командантот Н Л, од 15.05.2006 година за регулирање на условите за продажба на отпаден материјал од касарната 11-ти Октомври во С, од страна на Комисијата составена од 4-ри члена, обвинетите, се утврдува дека со оваа Наредба, четворицата обвинети добиле повеќе задолженија меѓу кои и согледување на состојбата на собраната количина на отпаден материјал, изготвување барање за прибирање на понуди и други задолженија за успешна реализација на дадената задача, со укажување работата на комисијата да се одвива под команда на претседателот, т.е. првообвинетиот К и секогаш во полн состав. Од увидот во списите во предметот, неспорно се утврдува дека обвинетите како членови на комисијата воопшто не извршиле попис и проценка на отпадниот материјал - предмет на продажбата, ниту пак извршиле мерење на истиот, напротив количината на отпадниот материјал членовите на комисијата, заедно со командантот Н ја утврдиле визуелно, од око. Од исказот на обвинетиот Б, произлегува дека истиот воопшто и не присуствувал при определувањето на количината на собраниот отпаден материјал, напротив истиот изјавил дека „тие веќе ја беа

направиле пресметката дека се работи за 45 тона, а ми дадоа објаснување дека проценката е направена во присуство на командатот Л и јас прифатив дека се работи за 45 тони“.

Дека обвинетите како членови на комисијата не се придржувале кон т.4 од издадената наредба, е факт кој што се утврдува од речиси сите докази изведени во текот на доказната постапка, а кој факт воопшто не го спорат ниту самите обвинети. Имено, обвинетите не биле присутни како членови на комисијата за цело време додека се водела постапката за продажба и транспорт на отпадниот материјал, односно истите не биле присутни при излегувањето на камионите од касарната, а поради ваквите постапувања на обвинетите не можело со сигурност да се знае и утврди количината на отпадниот материјал и колку количина од истиот била продадена, како и тежината на истиот, на кое нешто се укажува и во извршеното писмено вештачење од страна на Бирото за судски вештачења. Исто така, од увидот во списите во предметот се утврдува дека камионите со кои бил изземан отпадниот материјал, воопшто не биле мерени при влезот, ниту пак истите биле мерени полни при излезот од касарната, а кој факт се утврдува и од двајцата командири на стражата и останатите стражари сослушани во својство на сведоци.

Имено, сведокот И Сво својот исказ мегудругото изјавил и дека од касарната било изнесувано два електроагрегати, сечени решетки од прозорци, внатрешна ограда и слично, додека сведокот Т И изјавил дека видел како камионот на „Ј“ излегувал од вратата бр.1, а катанецот бил скршен, иако откако отпочнала акцијата за изнесување на отпадниот материјал, возилата на „Ј“ исклучиво требало да влегуваат и излегуваат од вратата бр.3. Вака дадените искази на двајцата командири на стража јасно упатуваат на заклучок дека возилата со кои се вршело иземање на отпадниот материјал воопшто не биле контролирани од страна на обвинетите-како членови на Комисијата, во смисла на тоа, каков вид на отпаден материјал бил товарен и во колкава количина истиот бил изземен, иако согласно одредбите од издадената Наредба тие биле должни да го сторат тоа, а со кое нешто обвинетите допринеле возилата на „Ј“ самоиницијативно без никаков надзор да го иземаат отпадниот материјал. Во прилог на горе наведеното е и фактот што од увидот во списите во предметот видно е дека не постојат писмени докази - записници во оригинал за тоа колкава количина на железо, лим и друг материјал биле мерени или товарени во камионите, ниту пак постојат писмени докази за утоварениот отпаден материјал и негово селектирање по вид и количина посебно.

Имајќи ги во предвид вака преземените (не преземените) дејствија од страна на обвинетите, во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил за докажано дека во дејствијата преземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товарат.

Од извршеното дополнително вештачење како и од непосредниот распит на вештото лице Никола на главен претрес, при повторното судење, се утврдило дека имало вкупно 76 влеза на возилата на „Ј“ со кои се вршело иземањето на отпадниот материјал, додека од увидот во списите во предметот, видно е дека постојат само 18 кантарни белешки, иако според вештото лице би требало да постојат вкупно 76 кантарни

белешки. Ваквата констатација вештото лице ја оправдува со самото тоа што од увидот во предметот, како и од увидот во оригиналниот дневник е констатирано дека за секое возило било напишано дека било натоварено со отпадно железо, односно утовар на отпад, а притоа не се знаеле позициите со утовар на тенковите на 28.06.2006 и 29.06.2006 година.

Од извршеното дополнително вештачење како и од непосредниот распит на вештото лице -Д, произлегува дека истиот пресметката ја направил по писмените документи доставени од страна на Генералштабот и врз основа на изведените писмени докази, вештото лице утврдило дека остануваат непокриени 38.936 кг, отпаден материјал, односно дека разликата на количината од 89.956 кг според тежината наведена од дописот на Генералштабот и тежината според приложените 18 кантарни белешки, изнесува вкупно 38.936 кг. во вредност од 369.890,00 денари, за која количина немало кантарни белешки. Ваквата пресметка, направена од странана вештото лице и вака утврдената штета, а врз основа на податоците дадени од страна на Генералштабот, првостепениот суд воопшто не ја прифатил како докажана, од причини што податоците за тежината на отпадниот материјал кој што бил предмет на продажбата, не била реална, односно податоците во истата не ја отсликувале реалната состојба на отпадниот материјал, од причини што податоците за тежината на тенковите, оклопните транспортери и на топовите, била земена од учебници, а во конкретниот случај непостоел сигурен доказ, дека такви навистина имало во гарнизонот во С. Напроти сето ова, првостепениот суд прифатил постоење на штета од само 9.595,00 денари, од причини што од извршеното вештачење се утврдило дека разликата помеѓу изземаното железо и неплатеното била 1.010 кг. железо- вредносно изразена во износ од 9.595,00 денари.

Со оглед на тоа дека со првостепената пресуда од 09.02.2009 година, првостепениот суд утврдил дека во дејствијата преземени од страна на обвинетите се содржани дел од законските елементи на битието на предметното кривично дело за кое се товарат, меѓутоа истите ги ослободил од обвинение поради непостоење на објективниот услов за инкриминација - штетата, а со пресудата од 10.11.2010 година иако во утврдената фактичка состојба првостепениот суд прифаќа за утврдено постоење на штета, но повторно донесува ослободителна пресуда, а кое нешто е неприфатливо за овој суд.

Поради сторените суштествени повреди и погрешно утврдената фактичка состојба, не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, а се со цел да може да утврди правилна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука. Во колку првостепениот суд при повторното судење утврди дека причинетата штета не е во поголем износ, како што таква е пресметана

според податоците добиени од страна на Генералштабот, треба да утврди дали во конкретниот случај со дејствијата преземени од страна на обвинетите е пречинета некаква штета, односно е прибавена некаква корист за друг, посебно имајќи во предвид дека судот согласно чл. 364 ст.2 од ЗКП не е врзан за правната квалификација, поради што при повторното судење првостепениот суд потребно е да се позанимава со прашањето дали во дејствијата преземени од страна на обвинетите се содржани елементите на кривичното дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.1 од КЗ.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од оштетениот - Министерството за одбрана на РМ - С, првостепената пресуда се побива само по однос на одлуката за трошоците во постапката, а притоа овој суд одлучи истата да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка и поради погрешно утврдена фактичка состојба, жалбата изјавена од Министерството за одбрана на РМ е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

23.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 445/2009 од 29.06.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.580/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите В Г, Д П, П Т ги огласил за виновни и тоа обвинетиот В Г и Д П за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватното тужител Т П, а обвинетиот Т П за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватното тужител П Ди ги осудил, обвинетиот В со парична казна од 100 дневни глоби, обвинетиот П со парична казна од 50 дневни глоби, обвинетиот Т со 10 дневни глоби, а висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, или во денарска противвредност од 611,6 денари, па го осудил обвинетиот В Г со парична казна од 61.160,00 денари, обвинетиот П Д 30.580,00 денари, а обвинетиот Т П 6.116,00 денари, кои казни да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите В Г и Д П ги задолжил со трошоци во кривичната постапка, на оштетениот Т П солидарно да му платат сума од 22.007,00 денари, на име трошоци на кривичната постапка солидарно да платат сума од 33.440,00 денари, кои однапред биле исплатени од буџетските средства на РМ за писмено изработеното вештачење и ангажирање на две вешти лица. Обвинетиот Т П го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка на приватниот тужител Д П сума од 21.100,00 денари како и сума од 2.240,00 денари кои биле однапред исплатени од буџетските средства на РМ за ангажирање на две вешти лица. Под ст.2 од изреката, обвинетите Т Р, Б К, В Г, Д П согласно чл. 342 т.1 и 3 ги ослободил од обвинение, и тоа обвинетиот Т да спрема приватното тужител С да сторил кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 9 од КЗ, а обвинетиот В, К и П да сториле кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител С К. Под истиот истиот став, огласно чл.

343 т.1 од ЗКП ги ослободил обвинетите од обвинение за кривично дело „Насилство“ од чл. 386 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ према супсидијарните тужители Т П и С К. Воедно ги задолжил приватните тужители Т и С да платат на име трошоци во постапката на обвинетите Т К и В солидарно сумата од 23.400,00 денари, на име кривични трошоци обвинетите Т, К, В и П да платат соллидарно сума од 9.100,00 денари и на име паушал сума од по 3.000,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, по однос на дел 2 од пресудата - ослободителниот дел за обвинетите В, Т, К и П спрема тужителот С К, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд прифатил дека во времето кога обвинетиот Т, В, К и П биле веќе излезени надвор пред ноќниот клуб, со нив била сестрата на С, М К - девојка на Т, а исто така бил излезен и тужителот С, при што тужителот С без никакво предупредување ја удрил неговата сестра М со шамар, нејзиното момче, обвинетиот Т застанал пред неа да ја заштити од С, по што С го удрил Т, Т паднал на земјата, С Продолжил со удирањето, а Т бранејќи се самиот себе си му возвратил на тужителот С и тој со удари спрема него, по што двајцата С и Т се нашле на земјата и се ударале меѓусебно, обвинетите К и В успеале Т и С да ги растргнат, С влегол внатре во ноќниот бар, но по кратко време излегол надвор пред барот, се упатил кон Т, го удрил Т кој паднал на земјата, а врз него тужителот С, при што меѓусебно си нанеле удари, а Т и овој пат го удрил С за да одибие од себе си истовремен противправен напад, така што Т спрема тужителот С дејствувал во нужна одбрана и дека во таа прилика како резултат на вака опишаниот настан тужителот С се задобил со телесни повреди подробно опишани во изреката на пресудата.

Со истакнатите жалбени наводи на тужителот - оштетениот С К преку неговиот полномошник, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погоре наведените решителни факти се ставени под сомнение, а врз основа на овие факти се темели ослободителната пресуда под ст.2 од истата. Сметаме дека пресудата не содржи причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот В, К, Т и П не го сториле кривичното дело за кое се теретат.

Јасно кажува тужителот С дека претходно меѓу него и вработените во Агенциите „Г“ и „Б“ не постоела никаква вербална расправија како можна причина за физички напад на обвинетите по тужителот С. С отишол до неговата сестра М, со цел да ја опомене да си замине од местото на настанот, поради можност да настане расправија и тепачка меѓу припадниците на двете Агенции за обезбедување „Б“ и „Г“. Имајќи ги во предвид овие околности, тужителот С и немал причина да физички го нападне ТР, кој бил момче на неговата сестра М, ако С сакал физички да го нападне Т, тоа С ќе го направел веднаш кога се доближил до Ти М.

Од исказот на тужителот - оштетениот С се утврдува дека Т без причина се вмешал меѓу М и С, без да биде провоциран од страна на С,

а исто така претходно меѓу нив двајцата не постоела вербална расправија. Фактот дека при удирањето на шамарот од страна на С по неговата сестра М, обвинетиот Т се замешал без причина меѓу нив двајцата, се потврдува и од одбраната на обвинетиот В при неговиот распит кратко време по случувањето на кривично правниот настан во истражната постапка на 28.10.2009 година, кога појаснува со зборовите „Надвор пред барот С и удри еден шамар на М, Т се замеша“.

Свидетелот Т П - управител на Агенцијата за обезбедување „Г“, која вршела обезбедување на ноќниот бар „П“-С, јасно го опишува делот од кривично правниот настан што се случил меѓу С и Т, како и меѓу С и останатите обвинети К, В и П, појаснува дека во моментот кога побарале интервенција од СВР С, бидејќи настанатата ситуација не се смирила, службените лица на СВР С дошле кратко време по нивното барање, при што Т забележал во гужвата надвор пред барот, С К бил паднат на земјата, а го удирале обвинетите Т, В и К, припадниците на неговата Агенција успеале да го извлечат С и го внесат внатре во барот, а по кратко време потоа, бидејќи С сметал дека дошла полицијата и надвор е веќе безбедно, излегол пред барот, кога повторно бил физички нападат со удари по разни делови од телото од страна на истите обвинети. Овластените службени лица на СВР С и припадниците на Агенцијата „Г“ успеале да го извлечат С. Т П на исти начин го опишува кривично правниот настан и во истражна постапка и на главен претрес пред првостепениот суд.

Свидетелот Г Б, кој работел на обезбедувањето на ноќниот бар, го потврдува во целост исказот на Т П, овој свидетел забележал дека В, К и Т биле под дејство на алкохол критичната вечер, застанале на шанкот, кршејќи неколку шишиња со пијалок, Т започнал расправија во барот и очигледно дошло до создавање на неред, поради што обвинетите Т, В и К биле изнесени надвор од барот. Тој видел пред барот дека во моментот кога С се расправал со неговата сестра М, Т со бокс го удрил С во пределот на лицето, од кој удар С паднал на земјата а В и К продолжиле да го удираат С со боксови, а исто така видел како С уште во два наврати бил физички нападат од тројцата обвинети со удари по разни делови од телото.

Овие факти ги потврдува и свидетелот Р Ј, кој исто така забележал дека тројцата обвинети К, Т и В биле под дејство на алкохол и откако С се расправал со Т, В и К почнале да го удираат С со боксови и клоци, а потоа истиот настан се повторил уште во два наврати спрема тужителот С. Во моментот кога Т П ја подигнал кошулата на С да види каде С е повреден, овој свидетел забележал локва крв на кошулата на С.

Свидетелот Ј П кој бил во барот критичната вечер и се договорил со С заедно да си заминат со ПМВ сопственост на Ј и кога веќе биле присутни овластените службени лица на СВР С, во нивно присуство Т се доближил до С, заканувајќи се му рекол „Тебе те чекав цело време“ и се нафрлил со удари по С, а потоа со физичкиот напад продолжиле и останатите обвинети, а овластените службени лица на СВР С и припадници на Агенцијата „Г“ успеале некако да ги растргнат.

Свидетелот Т В и А С, потврдуваат дека обвинетите биле под дејство на алкохол, дури В се качил и на една маса во барот, а С бил физички нападат најпрво од Т, а потоа и од останатите обвинети во два

наврати.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба за обвинетите обвинетите Т, В, К и П, спрема тужителот С цениме дека не е правилно утврдена од страна на првостепениот суд, истата е нејасна, непотполна и противречна на содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба од обвинетиот В и П преку нивниот бранител, адвокат АА Б од С по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата се наведени решителни факти, коивсо еден дел од изведените докази утврдени во пресудата, не наоѓаат поткрепа, така што првостепениот суд прифатил дека овие факти опишани во изреката дека тужителот Т во моментот кога ги раздвојувал обвинетите В, К и Т и тужителот С, со бокс бил удрен од обвинетиот В во пределот на устата, при што му била нанесена телесна повреда - нагмечно расцепна рана на кожата од десната страна од горната уста и на лигавицата, се утврдени и од исказот на свидетелот Г Б и А Т. Овој суд констатира дека од исказите на овие двајца свидетели со сигурност не се утврдува дека овие свидетели го виделе тужителот - оштетениот Т дека е физички нападна со бокс од страна на обвинетиот В. Во истражната постапка и на главниот претрес Г Б, овластено службено лице на СВР Сизјавил дека тој лично не видел како В го удира Т П, присутните му кажале дека е удрен Т од страна на В, а тој единствено забележал дека Т е повреден во пределот на устата.

Свидетелот А Т изјавил дека, тој лично не забележал и не видел како В го удрил Т П, единствено забележал расекотина на устата на Т.

Од одбраната на обвинетиот К Б се утврдува дека, тој не видел како Т е нападна од В, само видел дека Т е повреден во пределот на устата и во таа прилика Т ги прашувал присутните „Кој ме удри“ и тоа во моментот кога К, Т и В заминале кон продавницата „Т“. Истото тоа го потврдува и обвинетиот Т Р дека кога Т тргнал кон продавницата „Т“ ги прашувал присутните „Кој ме повреди“.

По оценка на овој суд постојат противречности меѓу фактичката состојба и правните причини во пресудата во овој дел - во осудителниот дел за обвинетиот В спрем тужителот Т, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ. Така при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека тужителот Т не видел кој го удрил од позади со бокс во пределот на устата, В веднаш побегнал кон продавницата „Т“, Т почнал да прашува „Кој ме удри“ а присутните му кажале дека бил нападна од обвинетиот В, а при изнесувањето на правните причини за донесената пресуда што се однесува на овој дел од кривично правниот настан, се наведува дека Т видел кој му ја нанел повредата на устата, дека тоа бил обвинетиот В и првостепениот суд наведува дека овој решителен факт бил утврден од исказот на тужителот - оштетениот Т П.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека во дејствијата на обвинетите К, В, П и Т не биле содржани елементите на кривичното дело „Насилство“ од чл. 386 ст.2 од КЗ спрема тужителите С К и Т П.

По оценка на овој суд првостепениот суд во недоволна мера ги ценел исказите на оштетените - тужителите и на сослушаните

свидетели, по однос на описот на кривично правниот настан и нивните впечатоци како изгледал ноќниот бар внатре и надвор критичната вечер, како реагирале на настанот присутните гости во барот, дали се чувствувал страв кај граѓаните или чувство на несигурност и загрозување од дејствијата преземени од тројцата обвинети, а детално опишани во ослободителниот дел на пресудата под ст.2.

Свидетелот Г Б појаснил дека тој со неговиот колега Т, како овластени службени лица на СВР С иако отишле на лице место во ноќниот бар, не успеале да ја смират настаната ситуација, па побарале и засилување од нивните колеги, што упатува на заклучок дека во конкретниот случај не се работело за обична тепачка во ноќниот бар, овој свидетел забележал дека во време на кривично правниот настан имало многу гужва, многу неред, најпрво имало собрано околу 50 луѓе пред барот, а свидетелот Т А изјавил дека состојбата била хаотична со многу насобран народ. Свидетелот Г Б наведува дека биле присутни околу 2.000 души во барот, но на настаната тепачка голем број од нив си заминале испашени од настанот, кога обвинетите В, Т, К и П почнале да кршат стаклени шишиња на шанкот на ноќниот клуб. Свидетелот Р Ј го потврдил исказот на свидетелот Г Б, дека во ноќниот бар биле присутни околу 2.000 гости, а голем дел од присутните од страв и исплашени од настаната ситуација си заминале, дури при одбидите на полицајците да ја смират настаната ситуација нишле на отпор, дури обвинетиот П во таа прилика спрема обвинетите службени лица ги изрекол зборовите дека обвинетите се тука закон и дека полицајците не смееле да ги приведуват обвинетите и во тоа време еден од овластените службени лица бил физички нападнат со бокс. Свидетелот Ј П за настанот се произнесува дека во тој момент кога настанала тепачка имало многу собрано народ пред барот, а исто така и внатре во барот. Свидетелот Т В појаснува дека дошло до реметење на јавниот ред, обвинетиот В, Т и К кога дошле во клубот, биле под дејство на алкохол, В се качил на една маса во барот, попусти биле обидите на овој свидетел да ги смири тројцата обвинети, биејќи тие нагрнале да се премсетаат со него, а 200-300 луѓе што биле пред барот при настаната тепачка биле успаничени и вознемирени. Свидетелот С А забележал дека обвинетиот В бил качен на една маса во барот, нарипел со голема агресивност којн Т П, се создал неред во барот, присутните исплашено почнале да избекуваат и овој свидетел го потврдува фактот дека бил физички нападнат и еден од присутните полицајци што биле на лице место. Свидетелот В Т забележал дека околу масите каде седеле тројцата обвинети имало скршено чаши на подот, а една маса била бутната на земјата.

Погоре наведените свидетели на многу конкретен и јасен начин ја опишале создадената ситуација во ноќниот бар и надвор пред истиот, поради настанатиот кривично правен настан, по што тепачката продолжила и кога дел од учесниците на настанот се упатиле кон продавницата “Т”, првостепениот суд не се упуштил да утврди дали во ваквите постапки и поведенија на обвинетите П, К, В и Т се содржани елементите на грубо насилство, дали во јавноста е предизвикано чувство на страв, вознемирност, напнатост, несигурност по нивниот интегритет од преземените дејствија на обвинетите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и

утврдената фактичка состојба која е нејасна, непотполна, што резултира од неправилната анализа и оценка на дел од изведените докази пред првостепелниот суд, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите.

Од горе наведените причини следувахе првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

24.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.585/09 од 01.06.2010 година, спрема обвинетата Л. С. од С.,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.581/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.585/09 од 01.06.2010 година обвинетите А. Т. и С. Л., двајцата од С., ги огласил за виновни за сторено кривично дело од чл.60-а од Законот за данокот на додадена вредност, в.в.со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое им изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 1 година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тие во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Воедно, ги задолжил да платат паушални трошоци во износ од по 2.000 денари и солидарно да ги надоместат трошоците на кривичната постапка во износ од 11.529 денари во корист на буџетските средства.

Со истата пресуда спрема обвинетото правно лице ВП“С. с.“ од С., одбиено е обвинението за кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.3 од КЗ, при што судот одлучил трошоците на кривичната постапка во овој дел во износ од 14.950 денари да паднат на товар на буџетските средства на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни докази и не ги утврдил сите решителни факти. Имено, според поднесениот и на главниот претрес изменет обвинителен акт, првостепениот суд прифатил дека обвинетата Л. С. како раководител на сметководството кај даночниот обврзник ВП“С. С.“ од С. и како соизвршител, заедно со првообвинетиот Т. А., не го уплатила данокот на додадена вредност и тоа за 2005 година 90.799 денари, за 2006 година 53.285 денари и за првите осум месеци од 2007 година 189.541 денар, или во вкупен износ од 333.625 денари.

Меѓутоа, обвинетата се брани, што го истакнува и во својата жалба, дека таа не била овластена да врши уплата на даноците, туку за тоа бил одговорен првообвинетиот како директор и законски застапник на обвинетото правно лице, како даночен обврзник. Според нејзиниот исказ, во критичниот период таа била вработена со договор за дело и работела како раководител на книговодството, но во тој период

понекогаш работела и како “како референт, како курир и на други работни места во зависност од потребите“. Притоа, изјавува дека дел од фактурите за кои не бил пресметан и платен ДДВ, на неа и биле доставени дури после две години, за кои таа немала никакви сознанија, меѓу кои ги спомнува и фактурите спрема ЈП “К“.

Во врска со овие неплатени даночни обврски, од страна на вештото лице Л. В. извршено е вештачење, во кое се наведени овие поединечни и вкупно неплатени износи на ДДВ, но истото е нејасно, бидејќи не може да се види конкретно за што се однесуваат овие неплатени даноци и дали за истите во ВП“С. с.“ фактурите навремено се доставувани, а особено дали тие се доставувани кај обвинетата Л., како одговорно лице во сметководството. Според исказот на ова вешто лице, даден на главниот претрес, за побарувањата спрема одредени должници немало изготвено фактури и овие даночни обврски таа ги утврдила врз основа на аналитичките картички според кои се водело движењето и состојбата на побарувањата на купувачите и други лица спрема ВП“С. с.“, при што го спомнува ЈПКД“К.“ за кое ненавремено биле доставувани сметки и фактури.

Поради овие причини, при повторното судење потребно е од страна на вештото лице врз основа на веродостојни книговодствени документи кај обвинетото правно лице да се утврдат овие битни факти, основите за пресметување и плаќање на ДДВ кој не бил пресметан и платен, потоа дали фактурите за овој неплатен данок биле доставувани на обвинетата и дали таа имала увид во нив како одговорна за книговодството.

Сите овие факти и околности се од битно влијание и за правилната примена на материјалниот закон, односно Законот за данокот на додадена вредност, бидејќи според обвинението обвинетата се обвинува дека заедно со првообвинетиот не го уплатила овој данок, па при повторното судење потребно е првостепениот суд да утврди дали таа како раководител на сметководството само ги изготвувала и ги поднесувала даночните пријави, или пак била овластена и да го уплатува данокот, или пак за плаќањето бил овластен само првообвинетиот, за што е потребно да се изврши увид во внатрешниот општ акт при обвинетото правно лице, со кој се регулирани работните задачи, правата, обврските и овластувањата што ги имала обвинетата како раководител на сметководството и дали со тој акт таа била одредена како

одговорно лице кое одговара за законитоста и исправноста на сметководствените документи, како и тоа дали имала овластување да врши уплати на долгуваните даноци. Исто така, потребно е да се утврди дали за цело време во критичниот период таа била вработена и била раководител на сметководството.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата во делот кој се однесува за обвинетата Л. С. да се укине и предметот во тој дел врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд и по изведувањето на сите потребни и расположливи докази и утврдувањето на сите решителни факти да се донесе правилна и законита пресуда, со која правилно да се утврди дали обвинетата е сторител на кривичното

дело за кое се обвинува или не.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

25.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.122/06 од 5.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.59/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.122/06 од 5.11.2010 година обвинетиот П. А. од Н. С., С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од една година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од три години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело и притоа му изрекол парична казна во износ од 50.000 денари како споредна казна.

Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 9.100 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 5.000 денари и притоа, согласно со чл.101 ст.2 од ЗКП, го задолжил на оштетената Р. М.-Министерство за ф., УЈП С. да ја надомести сторената штета во износ од 195.486 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело од страна на обвинетиот. Имено, во изреката на прсудата е наведено дека обвинетиот А. П. како одговорно лице-директор на ЈП за комунална дејност“К.“ од Н. С., “воедно како даночен обврзник“ ги склучил предметните договори за купопродажба на деловни простории по одредени купопродажни вредности, а кај нотар биле заверени договори по пониски цени, понатаму наведувајќи дека на разликата во цената по овие договори “бил должен да плати“ данок од 195.486 денари. Од ваквиот опис на делото не е јасно кој е даночен обврзник-дали тоа е обвинетиот Александар или ЈП“К.“ како правно лице. Според чл.20 ст.1 од Законот за даноците на имот, кој бил во важност во времето на извршувањето на кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот, обврзник на данокот на промет на недвижности е правно или физичко лице кое е продавач на недвижноста. Во конкретниот случај продавач на предметните деловни простории не е обвинетиот А. туку ЈП“К.“, која според оваа законска одредба е и даночен обврзник, а не обвинетиот кој како одговорно лице, односно застапник во име на правното лице само ги потпишал договорите.

Од друга страна, не е даден целосен опис на дејствието на извршување на кривичното дело, односно самиот начин на извршување на ова дело, ниту пак е назначено дека се работи за неплатен данок во поголема вредност според чл.297 ст.1 од КЗ. Кривичното дело “Даночно

затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ го врши тој кој што со намера самиот или некој друг да одбегне плаќање на данок или друга давачка на која е обврзан со закон ќе даде лажни податоци за приходите, предметите или други факти кои се од влијание за утврдување на износот на овие обврски или тој кој што со иста намера (за да се одбегне плаќање на овие обврски) во случај на задолжителна пријава, истите не ќе ги пријави. Во изреката на првостепената пресуда не е наведено на кој начин обвинетиот го извршил кривичното дело, дали со давање на лажни податоци или со непријавување на реалниот данок според склучените договори. Исто така, во изреката не се наведени и означени договорите за купопродажба заверени кај нотар, по број и датум на склучувањето, туку само се наведени договорите за инвестициона изградба и здружување на средства склучени во текот на 2000 година, додека не се наведени договорите за купопродажба на недвижен имот и нивната заверка кај нотар, под број и датум, туку само е наведено дека тоа било “во текот на 2001-2002 година“. Договорите за купопродажба првостепениот суд ги извел како доказ и истите во образложението на првостепената пресуда се наведени во делот на изведени докази, но тие не се опфатени и утврдени во делот на фактичката состојба, па сето тоа пресудата ја прави нејасна и неразбирлива, бидејќи со ненаведувањето на овие договори не е јасно кога е сторено кривичното дело, што е од битно влијание за течењето на роковите на застареност и примената на материјалниот закон. На овие факти и околности од страна на Апелациониот суд во Штип е укажано и во решението Кж.бр.468/09 од 4.11.2009 година, по кое првостепениот суд само делумно постапил, наведувајќи ги само договорите за инвестициона изградба и здружување на средства, а не и договорите за купопродажба, со што е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.380 ст.3 од ЗКП.

Исто така, ниту во изреката, ниту во образложението е наведена разликата на данокот на промет на недвижности помеѓу цените според договорите за инвестициона изградба и здружување на средства и склучените договори за купопродажба на недвижен имот, па при повторното судење потребно е да се утврди и наведе разликата на овој данок поединечно за секоја од деловните простории и за секој од двата склучени договори, како и вкупната разлика на неплатен, односно непријавен данок, поединечно за секој договор.

Основани се и жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд при повторното судење не ги расправил сите спорни прашања и противречности помеѓу изведените докази. Имено, обвинетиот во своја одбрана наведува дека при потпишувањето на договорите за купопродажба тој не забележал дека е вршена исправка на износот на купопродажната цена, нкиту пак тој доставувал некаков дополнителен список за пониски купопродажни цени, додека нотарот В. П., која ги составувала договорите за купопродажба и пред која истите се потпишани и заверени, изјавува дека прво и била кажана една цена по која се продавале деловните простории, а потоа од страна на обвинетиот А. и биле кажани други цени, поради што таа по негов налог извршила преправка на купопродажните цени во договорите. Меѓутоа,

таа е нејасна и противречна во својот исказ кога изјавува дека договорите за инвестициона изградба и здружување при изготвувањето на договорите за купопродажба ги немала “на увид“, а дека во договорите за купопродажба прво ги внела цените кои и ги кажал обвинетиот, а дека потоа, пред да се однесат во УЈП, по барање на обвинетиот тие цени таа ги променила. Меѓутоа, според приложените нотарски акти-солемнизација на предметните договори за купопродажба, кои се во својот оригинал, се гледа дека, покрај другото, во постапката за солемнизација од страна на договорните страни и биле приложени и договорите за инвестициона изградба и здружување на средства, што значи дека таа ги имала на увид овие договори и договорените цени на овие деловни простории според тие договори, па се поставува прашањето дали навистина промената на износот на купопродажната цена е вршена по налог на обвинетиот, што е од битно значење за постоењето на намера кај обвинетиот за одбегнување на плаќање на данокот, како битен и конститутивен елемент на предметното кривично дело.

Затоа, при повторното судење потребно е на овие факти и околности нотарот В. П. повторно да се сослуша и во врска со тоа задолжително да се изврши соочување помеѓу неа и обвинетиот, а исто така секој од купувачите по овие договори за купопродажба или нивните полномошници, преку кои се заверувани овие договори, да се сослушат. Исто така, потребно е повторно да се сослуша сведокот А. Ѓ. или друг претставник од Управата за јавни приходи, во врска со утврдувањето на данокот на промет дали ги имале на увид договорите за инвестициона изградба и здружување и донесувањето на решенијата за тоа.

Апелациониот суд во Штип ги оценува како основани жалбените наводи за одлуката за имотно правното барање. Со првостепената пресуда првостепениот суд обвинетиот го задолжил на Р. М. да ја надомести сторената штета во висина на неплатениот данок според обвинението од 195.486 денари, но неплатениот данок не претставува нанесена штета. Во конкретниот случај даночен обврзник е правното лице кое како продавач ги има склучено договорите за купопродажба и овој данок Управата за јавни приходи како надлежен државен орган согласно со законот во управна постапка можела и може да си го наплати, така што не може да се прифати дека се работи за нанесена штета.

Поради овие причини следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд потребно е да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, да ги изведе сите потребни и расположливи докази, при што од страна на вештото лице да се изврши дополнување на вештачењето, со кое да се утврди поединечната разлика на неплатен данок на промет на недвижноста за секој од склучените договори за купопродажба и по утврдувањето на сите решителни факти судот да ги отстрани наведените суштествени повреди на постапката, да изврши правилна анализа и оцена на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи

како во изреката на ова решение.

26.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.794/09 од 18.06.2010 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел)»,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.635/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.794/09 од 18.06.2010 година, под ст.І од изреката обвинетите С. К., З. М., М. П и С. В., сите од С. и обвинетиот С. Г. од Ш. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот С. К. за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 и2 в.в. со чл.45 од КЗ, обвинетите З. М. и С. Г. за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.2 в.в. со чл.45 од КЗ, а дејствијата од продолженото кривично дело на обвинетиот С. сторени со обвинетиот М. и обвинетиот С. В. се во в.в. со чл.22 од КЗ, обвинетиот М. П. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и обвинетиот Стојан Василев за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па ги осудил: обвинетиот С. К. на казна затвор во траење од три години, обвинетите З. М., С. Г.и М. П. на казна затвор во траење од по една година и обвинетиот С. В. на казна затвор во траење од шест месеци.

Воедно ги задолжил обвинетите да платат кривични трошоци во постапката и тоа: петте обвинети солидарно да платат трошоци на кривичната постапка износ од 2.800,00 денари, согласно чл.88 ст.2 т.1 од ЗКП во корист на буџетските сретства на РМ, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат трошоци на постапка на оштетениот Г. И. износ од 53.820,00 денари, како и секој обвинет поединечно го задолжил да плати во корист на Буџетските сретства на РМ на име пашал износ од по 4.000,00 денари. Обвинетите С. К. и С. В. ги задолжил солидарно да платат надомест на штета на оштетениот В. К. од с.Раборци износ од 437.980,00 денари, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат надомест на штета на оштетениот Г. И. од с.С. износ од 265.085,00 денари, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат на име штета на оштетениот Д. Х. од С. износ од 666.000,00 денари, обвинетите С. К. и М. П. ги задолжил солидарно да платат штета на оштетената Н. А. од С. износ од 32.295,00 денари и обвинетите С. К. и М. П. ги задолжил солидарно да платат штета на оштетениот Р. Г. од с.П. износ од 16.403,00 денари, сето во рок 15 дена по приемот на пресудата. По однос на оштетениот В. М. од с.А. првостепениот суд за неговото имотно правно барање одлучил со дополнителна пресуда К.бр.794/09 од 03.09.2010 година така што неговото имотно правно барање го усвоил и на истиот му определил правичен надоместок, задолжувајќи ги обвинетите С. К.и М. П. солидарно да му платат штета на оштетениот В. М. износ од 45.000,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата под страв на присилно извршување.

Под ст.ІІ од изреката согласно чл.342 т.3 од ЗКП обвинетите С. К., З. М., С. Г. и М. П. ги ослободил од обвинение да сториле дејствие и тоа С., З. и С. од продолженото кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.2 в.в. со чл.45 од КЗ, опишано по т.1, а обвинетите С. и М.за дејствие

од продолженото кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 од КЗ. Воедно одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските сметства на РМ согласно чл.92 од ЗКП, а оштетените П. С. и В. М. за оваа кражба за остварување на нивните имотно правни барања ги упатил на спор, согласно чл.101 ст.3 од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбите на обвинетите дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи нападната пресуда нема доволно причини за решителните факти, а постои противречност помеѓу содржината на изведените докази со утврдената фактичка состојба. Имено, од списите по предметот, конкретно од записникот за главен претрес од 11.06.2010 година се утврдува дека првостепениот суд на тој записник за главен претрес покрај другите ги распрашал и сведоците Л. К. и Т. Ц.. Свидетелката Л. К. потврдува дека обвинетиот С. Г. е нејзин прв братучет и дека како блиски роднини традиционало повеќе години наназад после дочекот на новата година на 01.01 цела фамилија се собрила кај свидетелката Л. поради тоа што таа била најстара од братучедите, па така се собрале на ден 01.01.2009 година на начин што кај Л. бил обвинетиот С., неговата сопруга и синчето на гости. Понатаму ова свидетелка наведува дека обвинетиот С. со неговата сопруга и дете на гости дошле после 19,00 часот, а останале се додека на малиот, се мисли на синот не му се приспало, а тоа било подоцна бидејќи се веселеле. Го потврдува свидетелката и тоа дека цело време бил присутен обвинетиот и расположението нивно било весело. Од исказот на сведокот Т. Ц. се потврдува, односно овој сведок на напред наведениот записник потврдил дека обвинетиот С. му бил другар од деца и дека секоја година на 14.02 т.е. Св.Труфун оделе на режење на лозје па и оваа година и минатата година и многу години наназад на тој ден се собирале, оделе на неговото лозје кое се наоѓало кај гробиштата во Ш.. Понатаму појаснува дека на режење на лозје оделе сабајле од 09 до 10 часот, а се задржувале од 17 до 18 часот. И покрај ваквите искази на сведоците Л. К и Т.Ц. кои во суштина од содржината на нивните искази произлегува дека на некој начин ја потврдуваат одбраната на обвинетиот С. Г., односно со нивните искази се обезбедуваат алиби за овој обвинет, првостепениот суд не само што не дал оцена за веродостојноста на содржината на исказите на сведоците Л. К. и Т. Ц., туку воопшто не ги ни спомнува, ниту пак наведува во обжалената пресуда. Со ваквото постапување првостепениот суд повеќе од очигледно е дека ја сторил суштествената повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи пресудата нема причини за решителните факти. Не давањето оцена за веродостојноста на противречните докази, односно доказите кои одат во прилог на обвинетите, претставува повреда на споменатата одредба од ЗКП. Исто така по наоѓање на Овој суд со ваквото постапување е повредено и правото на одбрана на обвинетиот С. Г., но и на обвинетите С. К. и З. М., бидејќи истите-сите тројца покрај другото се обвинети дека заедно се здружиле заради вршење на крајби и дека вршеле крајби и на ден 01.01.2009 година околу 20,00 часот во куќата на оштетениот Г. И.

во с.С.. Првостепениот суд бил должен кога ги сослушал сведоците Л. и Т. во образложението на пресудата да наведе причини дали на исказите на овие сведоци поклонува верба или не и зошто тоа би го сторил. Без наведување на вакви причини обжалената пресуда не може да биде испитана. Првостепениот суд бил должен со еднакво внимание да ги испитува и утврдува фактите и тоа како оние кои одат во прилог на обвинението, така и оние кои одат во прилог на одбраната на обвинетите. Вака како што постапил првостепениот суд, прифаќајќи ги само фактите и доказите кои одат во прилог на обвинението, а пред се исказите на обвинетите С. К, З. М. и С. Г. дадени во истрагата, без притоа да се даде оценка за веродостојноста на исказите на сведоците Л. К. и Т. Ц. повеќе од очигледно е дека во конкретниот случај првостепениот суд го ставил овластениот тужител во повластена-привилегована положба во однос на обвинетите.

Исто така основано се наведува во жалбите на обвинетите дека во пресудата не се наведени доказите што ги извел првостепениот суд. Судот е должен да ги наведе доказите во пресудата што ги извел на главниот претрес, потоа должен е јасно и одредено да даде оценка за секој доказ поединечно и на сите заедно, да наведе причини на кои докази поклонува верба и зошто, а на кои не и зошто. Во конкретниот случај првостепениот суд дал оценка и анализа само на доказите кои одат во прилог на обвинението, а додека ги занемарил доказите кои одат во прилог на одбраната на обвинетите.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак таквите повреди имаат влијание и фактичката состојба да биде доведена под сомнение во поглед на нејзината правилност и целовитост, како и под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетите и по однос на овие жалбени основи се основани.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оценка, да ги наведе доказите што ќе бидат изведени на главен претрес во пресудата, да даде оценка за веродостојноста на противречните докази, а посебно да даде оценка на веродостојноста на исказите на сведоците Л. К. и Т.Ц., па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд и на кои се укажува во жалбите на обвинетиот, првостепениот суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи нападнатата пресуда се укинува во осудителниот дел и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбите на обвинетите по однос на одлуката за казната и одлуката за трошоците во постапката се беспредметни.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.686/2010 од 17.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.64/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.686/2010 од 17.11.2010 год. обвинетиот В. С. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Недозволено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ по чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) години, во која казна му се засметува и времето поминато во притвор од 01.10.2010 до 17.11.2010 год., како и притворот определен по објавувањето на пресудата од 17.11.2010 год. до правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 36.680,00 денари, на име паушал 4.000,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.215 ст.6 од КЗ од обвинетиот се одземаат: мобилни телефони подробно опишани во изреката на првостепената пресуда, парични износи и тоа 12.500,00 денари, 7.120,00 денари и 1.050 евра и наркотична дрога подробно опишана во изреката на првостепената пресуда. Привремено одземеното пмв “М.“ со рег.бр. ... да се поврати на обвинетиот В. С. и пмв “ф. П.“ без регистарски таблички, да се поврати на Т. Р. по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази. Односно пресудата не содржи аргументирани и образложени причини по однос на одлуката на првостепениот суд, со која се одземени паричните износи од 12.500,00 денари, како и 1.050 евра од обвинетиот врз основа на чл.215 ст.7 од КЗ по однос на истакнатите жалбени наводи. Во образложението на пресудата не се дадени причини поради кои првостепениот суд смета дека наведените парични износи, кои се одземени од сопругата на обвинетиот со потврда за привремено одземени предмети при извршен претрес во домот на обвинетиот, потекнуваат од кривичното дело што обвинетиот го сторил. Во таа насока првостепениот суд не изведувал докази, нити на таа околност го распрашал обвинетиот, неговата сопруга, нити пак сведокот П. З. со кого се сретнал обвинетиот веднаш откако побегнал при обидот да биде приведен од овластените службени лица по извршената продажба на хероинот и кога му се исплатени 80.000,00 денари.

Првостепениот суд погрешно го применил чл.215 ст.7 од КЗ, бидејќи истиот се однесува на одземање на подвижни и недвижни предмети употребени за правење, пренесување и растурање на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори. Во конкретната ситуација се работи за имотна корист прибавена со кривично дело кога треба да се применат одредбите од чл.97, чл.97-а и чл.98 од КЗ за конфискација на имот и имотна корист, притоа имајќи во предвид дека во

изреката на пресудата првостепениот суд точно ги навел паричните износи на оваа имотна корист која ја прибавил обвинетиот.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги изведе повторно изведените докази, да го распраша обвинетиот, неговата сопруга, сведокот З. П., на горе укажаните прашања и да изведе нужни докази за утврдување на решителни факти во однос на противправната имотна корист на обвинетиот, во записникот од главен претрес и пресудата да ги наведе сите изведени докази и преку една сестрана анализа и нивна оценка да се донесе една законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.355/10 од 29.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.661/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресудата К.бр.355/10 од 29.09.2010 год. обвинетиот С. Т. од с.П. е огласен за виновен за кривично дело “Убиство“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ, за кое е осуден на казна затвор во траење од 3 (три) години и 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати на име паушал сумата од 2.500,00 денари, како и на име трошоци на постапката сумата од 13.450,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Со истата пресуда под ст.2 спрема обвинетиот С. Т. врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП се одбива обвинението за кривично дело “Убиство“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ сторено према оштетениот С. В. од с.П..

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата нема причини за решителниот факт какво влијание имало присуството на алкохол од 1,03 промили во крвта и 1,60 промили во урината на обвинетиот С. врз неговата психичка состојба во времето на преземањето на дејствијата према оштетените т.е. дали бил пресметлив или не. Првостепениот суд требало да одреди неуропсихијатриски преглед над истиот, а по даденото мислење од лекарот доколку е потребно да одреди и неуропсихијатриско посматрање, поготово што сите сведоци појаснуваат дека не само критичниот ден, но и во други денови обвинетиот стално бил под дејство на алкохол и имал непримерно однесување.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд во обжалената пресуда се доведува под сериозно сомнение по однос на битниот факт дали обвинетиот С. извршил кривично дело “Убиство во обид“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ или не и дали лично тој и на кој начин ја нанел убојната рана на оштетениот М. В., дали во дејствијата на обвинетиот нема нужна одбрана и кој е мотивот за ова убиство во обид. Имено кога се анализираат изведените докази - изјавите на сослушаните сведоци во сооднос со одбраната на обвинетиот С., произлегува дека обвинетиот С.

освен што бил под дејство на алкохол и што бил нападат и физички исфрлен пред продавницата на Исмаил, тој во ова ситуација во која се наоѓал воопшто не се бранел, нити на некој се заканил, нити пак извадил нож на некој да се заканува. Ако на сето ова се додаде и фактот дека против обвинетиот С. за други настани биле поднесувани прекршочни барања од полицијата за нарушување на јавниот ред и мир и тоа секогаш бил под дејство на алкохол, видно е дека обвинетиот никогаш не извадил нити нож, нити друго орудије или нож, па бидејќи и во критичниот момент пред продавницата не извадил нож, навистина за овој суд се доведува под сериозно сомневање чиј е ножот и кој прв го извадил, дали обвинетиот како што истакнуваат оштетените М. и С. или пак оштетениот С. како што се брани обвинетиот С.. Кога на оваквата состојба се додадат и утврдените решителни факти да нема никаков отисок на ножот кој би потекнувал од обвинетиот, навистина останува под сериозно сомнение дали ножот е на обвинетиот С. Во прилог на сето ова оди и извршеното соочување помеѓу обвинетиот С. и оштетениот М., особено што и двајцата истакнуваат дека меѓусебно не се мразеле, дека од порано немале расправи и што е најбитно оштетениот М. изјавува дека од обвинетиот С. не бара штета. Од овие факти по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение дали кај обвинетиот С. постои и субјективниот елемент - умисла за извршување на кривичното дело за кое е огласен за виновен, а кое сомнение се поткрепува и со фактот начинот на кој е нанесена убојната рана на оштетениот М., што го потврдува и Д-р.И. М. - хирург од ЈЗО Клинички центар - Ш., кој вели дека убојната рана е нанесена со еден убој хоризонтално, кое нешто се поткрепува и со демонстрирањето на обвинетиот пред овој суд на самата седница во каква состојба биле тој и оштетениот С. и каде се наоѓал оштетениот М., што укажува на фактот дека во конкретниот случај се доведува во сериозно сомневање дали станува збор за обид за убисто или пак за друго кривично дело. Во прилог на ваквото сомневање на овој суд оди и фактот како може Јавниот обвинител да има две различни видувања на ист настан и измеѓу исти лица, односно за нанесената повреда - посекотина на С. да тврди дека се работи за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 од КЗ, а за повредата на оштетениот М. да тврди дека станува збор за убисто во обид. Од друга страна, кога се добро анализираат изјавите на М. и С., дадени во текот на главниот претрес, видно е дека има нивно разидување по однос на битните моменти како е извршен нападот од обвинетиот, према кого и зошто и што секој од оштетените преземал во тој момент. Ако на сето тоа се додаде одбраната на обвинетиот за критичниот момент во корелација со изјавите на оштетените, логично се поставува прашањето зошто обвинетиот би нападнал двајцата т.е. тројцата, како што тој истакнува, кога претходно го изнатепаале и дали според неговото демонстрирање моментот на нападот и отимањето околу ножот со оштетениот С. дали тој не дејствувал во нужна одбрана, за да се одбрани од нападот со ножот.

Поради сите овие причини овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, поготово што се предлагаат и нови докази, па затоа следува да се жалбата уважи, пресудата, укине и предметот врати на првостепениот судна повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите преку повторно изведување и прецена на изведените докази, да изврши невропсихијатриски преглед - посматрање на обвинетиот и да се утврди какво влијание има присуството на алкохол врз неговата психичка состојба во критичниот момент, да го распраша во својство на сведок новопредложениот сведок М. Р. од с.П., да изврши делумна реконструкција во која и обвинетиот и оштетениот во присуство на лекарот хирург И. М. би демонстрирале како се нанесени повредите на оштетените и дали локацијата на убодната рана на оштетениот М. одговара на покажаната демонстрација било на обвинетиот, било на оштетените, а од таквата демонстрација судот ќе може да извлече сигурен заклучок и за субјективниот однос на обвинетиот и дали истиот дејствувал во нужна одбрана или не и дали се работи за кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот и дали тој го сторил на начин како е опишано во обвинението или пак станува евентуално збор за друго кривично дело, како би можел судот по извршената анализа на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

29.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.496/09» од година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.669/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.496/09» од година, согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП за обвинетиот П. Х. и согласно чл. 368 ст.1 т.3 за обвинетите П. К. и КК «Струмица 2005» ги ослободил од обвинение обвинетите «П. Х.» и П.К. да сториле кривично дело «Даночно затајување» од чл. 279 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а третообвинетиот КК «Струмица 2005» од С. да сторило две кривични дела «Даночно затајување» од чл. 279 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката паѓаат на терет на буџетските средства на РМ, од кој веднаш по правосилноста на пресудата на обвинетиот П. Х. да му се исплати сума од 66.740,00 денари и на обвинетиот П. К. сума од 63.440,00 денари согласно чл. 93 ст.1 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи во пресудата се наведени нејасни и во значителна мера противречни причини за решителните факти, а определени причини на пресудата не произлегуваат од содржината на исправите. Основан е жалбениот навод дека вештачењето од вештото лице е нецелосно и фактички претставува прераскажување и оценка на наводите од записниците на Управата за јавни приходи. Иако тоа го констатира и првостепениот суд во образложението на пресудата сепак ова вештачење го прифаќа како доказ за потврда на фактот дека не

може со сигурност да се утврдат нити точните приходи, расходи и основите за исплата за обвинетото правно лице.

При повторното судење првостепениот суд да нареди вештачење од тим од вешти лица од Бирото за судски вештачења Скопје со јасни насоки да се изврши вештачење на сета расположлива книговодствена документација во обвинетото правно лице и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија со јасни насоки тоа вештачење да не биде споредбено со наводите во записниците на Управата за јавни приходи туку да биде посебно вештачење кое со компаративно барање на податоци и кај фирмите - спонзори и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија ќе ја утврдува и анализира расположливата книговодствена документација и врз основа на тие податоци да се изјасни за непресметаниот и неплатен данок, данок од добивка и персонален данок за 2006 и 2007 година за правното лице Кошаркарски клуб „Струмица 2005,, Струмица.

Исто така при повторното судење првостепениот суд да изврши преотценка на доказите, а посебно на валидноста на Записникот за одржана седница на вонредно собрание на спортско здружение за кошаркарски клуб Струмица 2005 - Струмица од 07.02.2006 година. При тоа да се утврди какви фактички дејствија преземал во врска со работењето на обвинетото правно лице првообвинетиот П. Х. од што ќе се утврди дали постапувал како претседател или потпретседател на клубот од причини што со посебна одлука нов претседател не е пријавен во Централниот регистер, а во записникот од одржаната седница за нов претседател е наведен З. З. кој фактички правно не можел да биде претседател на обвинетото правно лице бидејќи бил Градоначалник на Општина С. Со изведување на веќе изведените докази и доказите на кои упатува овој суд и нивна отценка во една целина првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

30.= Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.529/09» од 14.10.2010 година, по однос на обвинетите Љ. М. и Д. М. за кривичното дело «Телесна повреда» од чл.130 ст.1 од КЗ,-УКИНАА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.671/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.529/09» од 14.10.2010 година, обвинетите «Н. М.», Д. М. и Љ.М. сите од с.Р. «С.» ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Н. М. за кривично дело "Тешка телесна повреда" од чл. 131 ст.1 од КЗ и за кривично дело "Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 од КЗ, а обвинетите Љ. и Д. М. ги огласил за виновни за кривично дело "Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 од КЗ па ги осудил: на обвинетиот Н. му изрекол условна осуда со која за кривичното дело "Тешка телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ му утврдил казна затвор во траење од шест месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело, а за кривичното дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, му утврдил парична казна од 50 дневни глоби во противредност од 30.850,00 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една

година не стори ново кривично дело. На обвинетите Љ.и Д. им изрекол условна осуда со која им утврдил парични казни од по 50 дневни глоби во противвредност од по 30.850 денари кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Согласно чл. 92 .в.в. со чл. 89 од ЗКП ги задолжил да платат: обвинетиот Н. во корист на буџетските средства сума од 4.520,00 денари, а на име паушал сума од 2.500,00 денари, а обвинетите Љ.и Д. ги задолжил солидарно да платат на име кривични трошоци во постапката на Никола сумата од 37.050,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 и 102 од ЗКП оштетените Д. Љ. и Н. сите од с. Р.за остварување на своите имотно правни барања ги упатил на спор.

Жалбата на обвинетиот Н. М. е делумно основана.

Жалбата на обвинетите Љ. и Д. М. е основана.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот Н.М. за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба по однос на кривичното дело “Тешка телесна повреда“ по чл. 131 ст.1 од КЗ, сторено према оштетената Љ. М.. Првостепениот суд врз основа на изведените и правилно ценети докази правилно и целосно ја утврдил фактичката состојба во тој дел. Имено, првостепениот суд утврдил дека на ден 14.08.2009 година оклу 16,00 часот во заедничкото дворно место на странките во с. Р. по предходно настаната вербална расправија дошло до меѓусебна физичка пресметка во која пресметка обвинетиот Н. М. откако го фатил бастунот на оштетената Љ.М., се збутале при што буткајки го бастунот ја соборил оштетената Љ. на земјата иако бил свесен дека со таквото негово сторување може да настапи штетна последица, но се согласил со нејзиното настапување и од падот Љ. се задобила со тешка телесна повреда во вид на скршеница во пределот на вратот на левата надлактица, пукнатина на левата клучна коска и набиеница во пределот на десната бутна регија и на левото колено. Ваквата правилна и целосна фактичка состојба по однос на овој дел од кривично-правниот настан за обвинетиот Н., првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказот на свидетелката М. М., потоа врз основа на исказот на оштетената Љ. М. распрашана во својство на сведок, како и врз основа на увидот во медицинската документација на име на оштетената Љ. и тоа лекарското уверение и врз основа на наодите и мислењата на вештите лица Д-р. Г. А. и Д-р. С. К. Имено, од исказот на свидетелката М. М. и оштетената Љ. М. кои на идентичен начин го потврдиле овој дел од кривично-правниот настан се утврдува дека свидетелката М. видела како Љ. била падната на земја над неа стоел Н. и во рацете имал кол околу еден метар, па тука дошол и сопругот на Љ., обвинетиот Д., па Н. и према него се упатил и со двете раце го турнал, а Д. паднал. Од лекарското уверение издадено на име на оштетената Љ. како и од напред наведените вешти лица, првостепениот суд утврдил дека од кривично-правниот настан и од тоа што обвинетиот Никола ја турнал обвинетата Љ., истата откако паднала се задобила со тешка телесна повреда во вид на фрактура во пределот на левата надлактица, пукнатина на левата клучна коска и набиеница во пределот на левата бутна регија на левото колено.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот Н. го огласил за виновен за кривичното дело “Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ сторено према оштетената Љ.М., бидејќи во неговите дејствија се содржани сите битни елементи на ова кривично дело. Имено, помеѓу противправното дејствие на обвинетиот Никола - туркањето на оштетента Љ. и последицата-задобиената тешка телесна повреда постои причинско последична врска. Обвинетиот при превземањето на неговото дејствие - туркањето бил свесен дека може да настапи штетна последица, но се согласил со настапување на таква последица.

Изречената алтернативна мерка - условна осуда на обвинетиот Н. М. со која му е утврдена казна затвор во траење од шест месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело е доволна за да се оствари кривично правната заштита, а воедно и да се постигне целта на казнувањето во смисла на тоа обвинетиот во иднина да не врши кривични дела.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот Н. М. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 54 ст.1 од ЗКП, а која повреда се состои во следното:

Од увидот во списите по предметот се констатира дека за главниот претрес закажан и одржан на ден 07.09.2010 година, покрај другите странки бил присутен и приватниот тужител Д.М. и на тој записник странките, па во таа смисла и приватниот тужител Д. М. бил опоменат и за последиците од недоаѓање и му било соопштено дека идниот главен претрес ќе се одржи на ден 14.10.2010 година во 11,00 часот. Од увидот во записникот на главен претрес од 14.10.2010 година се утврдува дека приватниот тужител Д. М. и обвинетата Љ. М. не дошле на тој главен претрес, но и покрај тоа првостепениот суд го одржал главниот претрес и по однос на приватната тужба поднесена од приватниот тужител Д. М. против обвинетиот Н.М. за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, иако согласно чл. 54 ст.1 од ЗКП првостепениот суд бил должен кривичната тужба на приватниот тужител Д.М. да ја смета дека приватниот тужител се откажал од истата и согласно чл. 367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) требало да донесе одбивателна пресуда за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ по тужбата на приватниот тужител Д. М против обвинетиот Н. М. затоа што од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес приватниот тужител се откажал од обвинението, односно од тужбата. Бидејќи првостепениот суд не го сторил тоа што требало да го стори, односно да во напред наведениот дел донесе одбивателна пресуда, овој суд уважувајќи ја жалбата на обвинетиот Н. М. ја преиначи првостепената пресуда и согласно чл.367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) го одби обвинението против обвинетиот Н.М.за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ како што е веќе погоре наведено, поради откажување на приватниот тужител од тужбата од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес.

Основано се наведува во жалбата на обвинетите Љ. и Д. М. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил

суштествена повреда на одредбите од ЗКП. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај суштествено ги повредил одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), но со оглед на тоа дека жалителите (Љ. и Д.) не се повикуваат на конкретната повреда, овој суд истата ја утврди по службена должност. Изреката на обжалената пресуда по однос на обвинетите Љуба Муканова и Димитраке Муканов е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на нападнатата пресуда по однос на обвинетите Љ. и Д. М. се состои во тоа што првостепениот суд при изрекувањето на алтернативната мерка - условната осуда на обвинетите Љ. и Д. не ја утврдил вредноста на дневната глоба, а само навел дека: “На обвинетите Д. и Љ.им се утврдуваат парични казни од по 50 дневни глоби во противвредност од по 30.850,00 денари кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во временски период од една година по правосилноста на пресудата не сторат ново кривично дело.

Во чл.38 ст.3 од КЗ е предвидено: “Висината на дневната глоба судот ја одредува имајќи ги во предвид имотните и личните прилики на сторителот, тргнувајќи по правило од чистиот дневен приход што сторителот го остварува или може да го остварува како и од семејните и други обврски на сторителот и неговата имотна состојба во времето на донесувањето на судската одлука. Најмалата вредност на дневната глоба е едно евро во денарска противвредност, а најголемата 5000 евра во денарска противвредност.“

Во чл.38 ст.4 од КЗ е предвидено : “Судската одлука го содржи износот на паричната казна што се добива со множење на бројот на дневните глоби со утврдената вредност на дневната глоба.“

Од оваа законска одредба јасно и недвосмислено произлегува дека вредноста на дневната глоба мора да се утврди.

Истата повреда првостепениот суд ја сторил и по однос на обвинетиот Н. М. за кривичното дело “Телесна повреда“, но првостепената пресуда во тој дел овој суд ја преиначи и го одби обвинението поради сторените суштествени повреди од чл.381 ст.2 в.в. со чл.54 ст.1 од ЗКП(пречистен текст), така што за тој дел ирелевантна е оваа повреда.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на обвинетите Љ. и Д. М. за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ по однос на основите погрешно утврдена фактичка состојба и повреда на Кривичниот законик.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителите Љ. и Д. М. во смисла на тоа дека на ден 14.10.2010 година кога бил одржан главниот претрес во нивно отсуство истите отишле пред 11,00 часот и чекале во судскиот хол на Основниот суд Струмица, меѓутоа од судот не биле повикани за да влезат во судницата, но таквите жалбени наводи овој суд ги оцени како очигледно неосновани и истакнати со една единствена цел ако може приватниот тужител Д. М. да го оправда неговото недоаѓање во судот, а како последица на што е донесена одбивателна пресуда по однос на неговата кривична тужба против обвинетиот Н. М. за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ. Првостепениот суд на записник за главен претрес од 14.10.2010 година констатирал дека од повиканите дошле присутните кои ги

нотирал, а не дошле приватниот тужител - обвинет Д. и обвинетата - оштетена Љ. иако на предходниот главен претрес биле усмено известени за денот и часот за овој претрес, а истовремено биле опоменати за последиците од недоаѓање.

При повторното одлучување по однос на обвинетите Љ. и Д. М. за кривичното дело по чл. 130 ст.1 од КЗ, а по тужбата на приватниот тужител Н. М., првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши повторна оценка и задолжително да ја отстрани сторената суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) на начин што во изреката на пресудата да ја правилно утврди паричната казна со утврдување на вредноста на дневната глоба, па откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на жалителите Љуба и Димитраќе, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.403, 401 и 402 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во изреката.

31.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.527/10 од 22.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.675/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.527/10 од 22.10.2010 год. под ст. I обвинетиот Р.К. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на сигурноста” од чл.144 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која нема да се изврши доколку обвинетиот ворок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Согласно чл.65 од КЗ на обвинетиот му изрекол мерка за безбедност - “Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани” во траење од 1 (една) година, која да се изврши во Психијатриска клиника Н. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 1.500,00 денари. Под ст. II од изреката спрема обвинетиот Р. К. согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница” од чл.133 од КЗ.

Жалбата е основана.

Во текот на постапката пред првостепениот суд се сторени повеќе суштествени повреди на кривичната постапка, поради кои неможе да се испита законитоста на обжалената пресуда. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен, бидејќи умислено ја загрозил сигурноста на неговите родители, сериозно заканувајќи се дека ќе нападне врз нивниот живот или тело. Во образложението од пресудата како причина за донесување на ваквата одлука судот наведува дека обвинетиот делото го извршил во пијана состојба. Ова подразбира дека обвинетиот при извршувањето на делото бил во непресметлива состојба. Ова пресудата ја прави нејасна, а утврдените решителни факти не произлегуваат од изведените докази. Не е наведен ниту еден релевантен доказ, од кој би можело да се утврди непресметливоста на

обвинетиот пред и за време на вршењето на кривичното дело. За состојбата на пресметливост, односно непресметливост, судот не располага со потребно знаење. Првостепениот суд за да ја утврди пресметливоста на обвинетото лице требало да ангажира вешто лице неуропсихијатар, кој ќе даде свој наод и мислење. Сторена е суштествена повреда на кривичната постапка и при определувањето према обвинетиот мерка за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ. За определување на оваа мерка согласно чл.65 од КЗ потребно е сторителот на кривичното дело, односно обвинетиот, делото да го сторил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци и кога постои опасност поради зависноста и понатаму да врши кривични дела. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен за сторено умислено кривично дело од чл.144 ст.2 од КЗ. Тоа упатува дека првостепениот суд утврдил дека кривичното дело обвинетиот не го извршил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци, поради што и се доведува под сериозно сомневање основаноста на изречената мерка за безбедност. За примената на мерката за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ, судот одлучува одкако ќе прибави наод и мислење од вештак, кој ќе даде наод и мислење за состојбата на обвинетиот, опасноста од сторување на ново кривично дело поради зависност, потребата за изрекување на оваа мерка, како и можноста за лекувањето на обвинетиот.

Од тие причини судот смета дека со сторените суштествени повреди на постапката е повреден законот на штета на обвинетиот и од тие причини пресудата на првостепениот суд се укинува и при повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани наведените повреди, односно да прибави наод и мислење од вешто лице - неуропсихијатар, кој ќе даде свое мислење за пресметливоста на обвинетиот пред и за време на вршењето на кривичното дело и дали постои зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци кај обвинетиот, дали кривичното дело е сторено поради оваа зависност и дали постои опасност поради зависноста и понатаму обвинетиот да врши кривични дела. По изведувањето на наведените докази судот да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

32.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.364/10» од 16.12.2010 година во делот под ст.И. точка 1 со која «С.С.» од «С.» е ослободен од обвинение дека сторил кривично дело «Самовластие» по чл. 392 ст.1 од КЗ, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.70/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.364/10» од 16.12.2010 година, обвинетиот «С.С.» од «С.» го огласил за виновен за кривично дело «Телесна повреда» по чл. 130 ст.1 од КЗ и осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано за една дневна глоба од по 10 евра во денарска противвредност од 18.510,00 денари, која да ја

плати во рок од 2 месеци по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 92 в.в. со чл. 89 од ЗКП задолжен е да плати кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Ѓ. Ф. од С. сумата од 15.280,00 денари.

Под ст.2 обвинетиот С. С. согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Самовластие“ по чл. 392 ст.1 од КЗ, а обвинетиот К. за кривично дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ. Согласно чл. 93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител Ѓ. Ф. да на обвинетите К. и С. на име трошкови по постапката им ја плати сумата од 10.620 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 100 и 102 од ЗКП оштетените приватниот тужител Ѓ. Ф. од С. за остварување на своето имотно правно побарување е упатен на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи првостепената пресуда нема причини за решителните факти кога под т.11 од диспозитивот на обжалената пресуда го ослободил С. С. од обвинението за сторување кривично дело “Самовластие“ од чл. 392 ст.1 од КЗ, поради тоа што не се докажало дека обвинетиот го сторил делото. Ваквото свое становиште првостепениот суд го образложува дека околу ова кривично дело немало други докази што е во спротивност со фактите нотирани во самиот записник од главен претрес. На записникот од главен претрес од 16.12.2010 година преку полномошникот, тужителот предложил повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било и те како потребно за да се утврди целосна фактичка состојба од која би се утврдило дали во дејствието на обвинетиот Серафим се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие“ по чл. 392 ст.1 од КЗ. Имајќи го во предвид видот на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, првостепениот суд морал да ги изведе предложените докази од тужителот во првостепената постапка, за да се утврди чие било комбето оставено на предметната парцела, да изврши увид во судските пресуди со кои е утврдена сопственоста на предметната парцела, предходните случувања помеѓу тужителот и обвинетите кои резултирале со судски постапки за утврдување на евентуалниот мотив за сторување на делото.

Неосновани се жалбените наводи на тужителот дека не се дадени доволно причини поради која ја донел ослободителната одлука за обвинетиот К. С. бидејќи првостепениот суд оваа своја одлука ја заснова на исказот на Т. В. како непристрасен и незаинтересиран сведок за исходот на постапката, а воедно на барањето на тужителот определен од судот како вешто лице. Од неговиот исказ не произлегува дека и К. С. удрил по оштетениот, а јасно наведува дека видел кога С. почнал да го удира Ѓ. со тупаници по главата. Исто така тужителот несомнено изјавил во текот на постапката дека од ненадејните удари на С. бил зашеметен. Првостепениот суд за стореното кривично дело на обвинетиот С. му изрекол 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба или

18.510.00 денари во денарска противвредност, која глоба по оценка на овој суд е правилна и законита и истата одоговара на степенот на неговата кривична одговорност и со која ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл. 32 од КЗ. При одмерувањето на видот и висината на казната првостепениот суд ги зел во предвид олеснителните околности, семејните прилики на обвинетиот, изразеното каење за сторување на делото и однесувањето пред судот, а како олеснителни неговата осудуваност за истото дело. Од тие причини овој суд ги одби жалбените наводи на тужителот по однос на висината на изречената казна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 375 и чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

33.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.94/10 од 18.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.743/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.94/10 од 18.10.2010 год. под ст. I обвинетите И. Б. од с.Б. и И. П. од С. ги огласил за виновни и тоа: И.1 за сторени кривични дела “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 2 (две) години и “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, а согласно чл.44 од КЗ му изрекол единствена казна затвор во траење од 2 (две) години и 4 (четири) месеци, во која се засметува и времето кое обвинетиот го има поминато во притвор определен со решение на стражнит судија Ки.бр.237/09 од 23.12.2009 год., во траење од 23.12.2009 до 22.01.2010 год.; И.2 за сторено кривично дело “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 в.в. со чл.24 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име кривичен паушал сума од 5.000,00 денари и на име кривични трошкови по постапката сумата од 21.740,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетената “С. Б.“ АД С. за своето оштетно побарување ја упатува на редовен граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ од обвинетите И.1 и И.2 одлучил да се одземат мобилни телефони марка “Сони Ериксон“ модел W 302 и “Самсунг“ модел S3600 со сим картични на VIP оператор, со броевите ... и Под ст. II од истата пресуда обвинетиот П. И. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 в.в. со чл.24 од КЗ. Оштетената С. Б. АД С. во овој дел за остварување на своето евентуално оштетено побарување ја упатува на спор, согласно чл.102 ст.3 од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на

кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И.

Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот П. И. критичниот ден, место и време, на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, му ставил средства на располагање, односно ја префрлил неговата фирма на име на првообвинетиот Б. И., инсталираниот пост терминал како и печатот и штембилот од фирмата, така да првообвинетиот стане сопственик на фирмата и да може да го стори кривичното дело “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 од КЗ на начин опишан во изреката на првостепената пресуда. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд се доведува под сериозно сомнение, имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот П. И.. Во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Првостепениот суд фактичката состојба во однос на второобвинетиот ја засновал единствено на неговиот исказ дека фирмата му ја продал на првообвинетиот, бидејќи имал долг кон него, а незнаел да каже точно колкав бил тој долг, кој исказ првостепениот суд го отценил како несигурен и невистинит и поради контрадикторни изјави во однос на печатите на фирмата иако се знае дека со продажбата на фирмата се врши пренос и на печатите, како и утврденото во информатичкото вештачење од листинзите дека во критичниот ден пред времето на сторување на кривичното дело од бројот на фирмата „Д. П.“ ДООЕЛ бил повикан бројот на второобвинетиот.

Сите овие докази и на нив засновани факти не се доволни за со сигурност да се утврди дека второобвинетиот П. И. во својата умисла имал да со продажбата на фирмата му помогне на првообвинетиот во сторување на кривичното дело. Дејствијата кои ги презел второобвинетиот за пренос на неговата фирма во сопственост на првообвинетиот се законски, средувањето на документите го правел адвокат и со сите донесени одлуки промените се извршени во Централниот регистар, на што укажува исказот на сведокот, адвокат Митко Беќаров, како и наводите во книговодственото вештачење. Исто така за пост терминалот на С. Б. АД С. првообвинетиот имал нов договор за негово користење на име на истата фирма, но потпишан од новиот управител, односно првообвинетиот И. Б. Според овој суд првостепениот суд во однос на второобвинетиот не постапил согласно чл.14 од ЗКП и со нееднакво внимание ги испитувал и утврдувал како фактите што го

товарат второобвинетиот, така и оние што му одат во корист.

Основани се жалбените наводи на првообвинетиот Б. И. дека постои контрадикторност помеѓу изреката на пресудата, во која е наведено дека се направени 22 успешни трансакции во вкупен износ од 2.465.500,00 денари со образложението на пресудата и изведените писмени докази. Во образложението на пресудата се наброени сите трансакции поединечно по извештаи од банките, кои се совпаѓаат со доставените писмени докази - извештаи од С. Б. изведени како доказ на главниот претрес. Но кога ќе се соберат сите парични износи на направените трансакции произлегува дека се направени трансакции со лажни картички во вкупен износ од 1.860.000,00 денари, што е различно од 2.465.500,00 денари, како што е наведено во изреката на пресудата и во наодот и мислењето дадено од вештото лице дипломиран информатичар Б. С.

Поради сите напред наведени причини не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да се повика вештото лице дипломиран информатичар Б. С., да се распраша на околностите веќе наведени за противречноста помеѓу писмените докази приложени од С. Б. и во нив наведените парични износи на извршени нелегални трансакции со износот наведен во вештачењето, како и да се побара повторно од С. Б. податоци за оригиналниот корисник на картичките или за сите овие прашања да се изготви дополнителен наод и мислење. По утврдување на сите факти и околности на кои укажува овој суд да се утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ првостепениот суд да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

34.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.304/10 од 2.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.749/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.304/10 од 2.11.2010 година обвинетиот М. К. од с.Д. согласно чл.368 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Самовластие“ од чл.392 ст.1 од КЗ. Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител А. Ѓ. на обвинетиот М. К. да му плати износ од 1.560 денари на име кривични трошоци по постапката во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, а за остварување на своето евентуално имотно правно барање приватниот тужител А. Ѓ. го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да

првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. К. не се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие“ од чл.392 ст.1 од КЗ поради кое нешто и го ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетиот бил свесен дека тој немал право да ја држи кобилата на приватниот тужител, како и тоа дека кај обвинетиот постоела свест, дека за остварување на правото за надомест на штета требало да се поднесе тужба, меѓутоа по наоѓање на овој суд погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека во вака превземените дејствија од страна на обвинетиот отсуствуваат битните обележја на предметното кривично дело. Имено и од исказот на обвинетиот даден во негова одбрана, јасно произлегува дека тој кобилата на приватниот тужител ја фатил и задржал за да изнуди од приватниот тужител да му ја надомести причинетата полска штета за која сметал дека е предизвикана од кобилата на приватниот тужител, а фактот дека обвинетиот изјавил дека сите овие дејствија ги превземал, бидејќи не сакал да се занимава со тужби, воопшто не го ослободува, обвинетиот од кривична одговорност. Исто така од изведените докази во текот на доказна постапка, а посебно од потврдата бр.181/1 од 16.04.2010 година, неспорно произлегува и дека обвинетиот не му ја предал доброволно кобилата на приватниот тужител, напротив тој му ја вратил откако претходно интервенирала полицијата.

Имајќи го во предвид горе наведеното не држи образложението на првостепениот суд дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот отсуствуваат елементите на кривичното дело “Самовластие“, бидејќи од изведените докази на главен претрес, а посебно и од исказот на обвинетиот даден во негова одбрана, произлегува дека и покрај тоа што на обвинетиот му бил познат законскиот пат за остварување на своето право кое што сметал дека му припаѓа, т.е.по судски пат, истиот постапил на начинот конкретно наведен во поднесената приватна кривична тужба и со тоа се обидел самовласно да го прибави правото на надомест на полска штета за која сметал дека е предизвикана од кобилата на приватниот тужител.

При една ваква состојба на работите не постои сомнение за овој суд дека превземените дејствија од страна на обвинетиот т.е. незаконитоста на начинот на остварувањето на правото кое обвинетиот сметал дека му припаѓа, несообразување и заобиколување на законски определената постапка за остварување на тоа право, претставува

самовластие, поради што овој суд ги уважи жалбените наводи на приватниот тужител и одлучи обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата од страна на овој суд за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

35.=Кж.бр.523/11Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.146/11» од 27.05.2011 година, -УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.523/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.146/11» од 27.05.2011 година, обвинетиот «С. С.» од «С.» согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение за кривично дело «Самовластие» по чл «чл.392 ст.1» од КЗ .

Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител на обвинетиот на име трошкови по постапката му ја плати сумата од 10.340,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот-приватниот тужител за остварување на своето евентуално имотно правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител «дека првостепениот суд, и при повторното судење, при донесувањето на обжалената пресуда, сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што, во обжалената пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои, првостепениот суд го ослободил обвинетиот Серафимов Серафим од обвинението за сторување кривично дело “Самовластие “ од чл. 392 ст.1 од КЗ, а тоа поради недокажаност дека обвинетиот го сторил делото.

Согласно даденото образложение за донесената ослободителна пресуда, судот примил за утврдено дека комби возилото бидејќи пречело, било избуткано и препаркирано на парцелата сопственост на тужителот, од страна на сведокот Љ.М., а не од страна на обвинетиот. Оттука судот смета дека обвинетиот не е сторител на кривичното дело самовластие бидејќи ниту тој го извршил препаркирањето на возилото, ниту пак било исполнето законското битие на кривичното дело самовластие од причина што кај обвинетиот нема умисла за сторување на делото. Во таа смисла судот дал и дополнително образложение дека во конкретниот случај станува збор за граѓаско правен деликт односно нарушување на владение, но не и исполнување на законското битие на

кривичното дело самовластие од причина што судот смета да обвинетиот воопшто немал намера самовласно да прибави право кое не му припаѓа.

Вака наведените причини за донесување на побиваната пресуда, по мислење на овој суд се во значителна мера противречни со фактите нотирани на записникот од главен претрес од 16.12.2010 година, а од каде е видно дека, тужителот предложил изведување на повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било нужно за да се утврди целосна фактичка состојба од која првостепениот суд, со сигурност би можел да заклучи дали во дејствието на обвинетиот Серафим се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие“ по чл. 392 ст.1 од КЗ. На потребата од изведување на предложените докази, укажал и овој суд со донесување на решението Кж.бр 70/11 од ден 14.02.2011год. а првостепениот суд, и покрај дадените укажувања, не постапил по истите.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под оправдано сомнение и утврдената фактичка состојба, а на кое нешто жалителот основано укажува во изјавената жалба. Имајќи го во предвид видот на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, првостепениот суд морал да изведува и нови докази, да изврши увид во судските пресуди со кои е утврдена сопственоста на предметната парцела, да ги утврди претходните случувања помеѓу тужителот и обвинетите кои резултирале со претходно водени судски постапки за нарушено владение, па во зависност од резултатите од докажувањето, судот да утврди дали кај обвинетиот постоел мотив за сторување на кривичното дело Самовластие.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да изврши преоцена на изведените докази, посебно да ја цени изјавата на обвинетиот дадена на претрес од ден 28.04.2011 год и да го распраша на околноста дали му било познато кој е сопственик и владетел на парцелата кп.бр.5854/7 и зошто не постапил по даденото полициско укажување за преместување на комбето од таа парцела. За овие факти да прибави и докази од надлежната полициска станица, по потреба и да го сослуша службеното лице кое го извршило укажувањето-препаркирање на комби возилото на обвинетиот. Судот да ја преоцени и изјавата на приватниот тужител дадена на претрес истиот ден, 28.04.2011 год како и изврши преоцена на материјалните докази-судски пресуди за претходно водени постапки(за нарушено владение, за утврдување на сопственост, за претходно сторено кр.дело самовластие) како би можел, судот, по изведувањето на тие докази, да утврди дали во конкретниот случај, во континуитет за подолг временски период, постоел некаков облик или начин на повреда на сопственичко и владетелско право на приватниот тужител, односно своевласно прибавување на право кое на обвинетиот не му припаѓа, по што ќе може да извлече правилен заклучок за постоењето на објективните и субјективните елементи на предметното кривично дело за кое се терети обвинетиот.

При примената на материјалното право да води сметка за содржината на кривично правната одредба од чл 392 ст.1 од КЗ, како и да ја има во предвид одредбата од чл. 184 до Законот за сопственост и други стварни права, при што ќе има во предвид дека со решението со

кое се утврдува нарушување на владението П.бр.357/09 од 23.03.2010, потврдено со решението Гж.бр.1420/07 од 27.10.2010год. бил утврдено нарушување на владението и претходно за ден 24.08.2009година (пред предметниот кривично-правен настан)како и дека со истото решение бил задолжен тогаш тужениот а сега обвинет, во иднина да се воздржува од нарушување на владение.

При состојба, кога постои правосилна судска одлука со која е утврдено постоење на нарушување на правото на владение и задолжение за тужениот-сега обвинет, во иднина да се воздржува од било какво смеќавање на поседот, повторното сторување на граѓанскиот деликт-нарушување на владение, по мислење на овој суд, го исполнува законското битие на делото од чл. 392 ст. 1 од КЗ бидејќи обвинетиот, по донесената судска одлука за нарушено владение, официјално е запознат со противправноста на своето дејствие и задолжен во иднина да се воздржува од повторување на таквиот граѓански деликт. Во таа смисла, секое повторување на истиот граѓански деликт, за кои тужителот веќе еднаш добил судска заштита, е подобно, тужителот, да побара во постапка пред кривичен суд, и да добие соодветна кривично правна заштита на основа на одредбата од чл. 392 ст. 1 од КЗ, бидејќи обвинетиот и покрај тоа што знае дека не му припаѓа ниту владетелско ниту сопственичко право, истото самовласно го прибавува.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.183/2011 од 09.06.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.524/11.

Основниот суд во Струмица во со обжалената пресуда К.бр.183/2011 од 09.06.2011 год. обвинетиот Т. А. од с.Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ по чл.188 ст.1 в.в. со чл.12 ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 (четири) години. На обвинетиот Т. му изрекол мерка за безбедност “Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани“, која да се изврши во установата каде ќе се извршува казната затвор, а доколку нема услови за тоа во установата, мерката за безбедност да се изврши во здравствена установа која ќе биде определена од судијата за извршување на кривични санкции. Времето поминато во установата ќе се засмета во изречената казна затвор. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 17.450,00 денари, согласно чл.88 ст.2 т.1 и т.7 од ЗКП, од кои сума во износ од 5.330,00 денари согласно чл.88 ст.4 од ЗКП однапред да бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на обвинетиот Т., адвокат Ристо Хаџи Еленов од Струмица, поставен по службена должност и на име паушал да плати сума во износ од 3.000,00 денари, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот основ за сторена суштествена повреда на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Во образложението на пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини за решителните факти во однос на постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот по однос на истакнатите жалбени наводи. Наодот и мислењето од психијатриското вештачење не е доволно јасно и е противречно. Во самото мислење е констатирано кај обвинетиот сериозна повреда на мозокот, проследено со сушење на мозокот во челната регија, што предизвикало психички промени кај обвинетиот, кој не бил способен за здраво и логично расудување, не бил способен да го оддели битното од небитното, суштинското од споредното, за да на конкретното прашање од судот е дадено мислење дека обвинетиот го сторил делото во состојба на битно намалена пресметливост. Овој суд смета дека е потребно неуропсихијатриско вештачење од тим на вешти лица, кои ќе дадат одговор на така сериозното прашање дали обвинетиот во време на извршување на кривичното дело знаел што прави и можел да го свати значењето на делото што го презел и дали можел да управува со своите постапки, имајќи во предвид дека обвинетиот е веќе осуден за исто кривично дело, каде мотивот за сторување е задоволување на половиот нагон, дека е утврдено кај него зависност од алкохол и дека обвинетиот неспорно има сериозна повреда на мозокот.

Поради сето горе изнесено утврдената фактичка состојба е нецелосна и овој суд не може да ја испита со сигурност и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се уважи жалбата, пресудата да се укине и врати предметот на првостепениот суд на повторно судење и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка и преку неуропсихијатриско посматрање во Клиниката во С. да се утврди пресметливоста на обвинетиот во времето на вршењето на кривичното дело, а притоа да се има во предвид неговата алкохолизираност, како би можело да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.519/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година, обвинетите П К, СГ, Ч С и Ч Б, сите од С ги огласил за виновни за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл. 353 ст.1 од КЗ, за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, така што им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Воедно обвинетите ги задолжил солидарно да платат на име трошоци во постапката износ од 4.048,00

денари, на име трошоци на кривичната постапка солидарно во корист на оштетенитот Министерство за одбрана да платат износ од 13.000,00 денари, а на име паушал износ од по 4.000,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно обвинетите ги задолжил на име надомест на штета на оштетеното Министерство за одбрана на РМ да му платат солидарно износ од 9.595,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата под страв на присилно извршување. Во останатиот дел, тужбеното барање на оштетеното Министерство за одбрана на РМ со кое барал на име материјална штета да се плати износ уште 360.295,00 денари го одбил како неосновано.

одлучи како во изреката, од следните причини:

I.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи по повод жалбите изјавени од обвинетите преку нивните бранители, и жалбата изјавена од застапникот на обвинението и по службена должност, утврди дека со донесувањето на првостепената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл. 393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што првостепениот суд го променил фактичкиот опис на дејствијата што им се стават на товар на обвинетите во поглед на начинот на нивното извршување како и ја променил правната оценка на делото, повредувајќи го при тоа објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението.

Согласно чл. 364 ст.1 од ЗКП „Пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението, содржано во поднесенниот, односно на главен претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт.“

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот се утврдува дека со поднесениот обвинителен акт за дејствијата конкретно опишани во диспозитивот на обвинителниот акт, обвинетите се товарат дека сториле кривично дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а со обжалената пресуда обвинетите се огласени за виновни за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.1 од КЗ. На овој начин првостепениот суд го пречекорил обвинението, менувајќи го начинот на извршување на дејствијата во однос на оној содржан во обвинителниот акт и подведувајќи ги дејствијата под поинаква правна квалификација од онаа содржана во обвинителниот акт.

Неспорен е фактот дека судот не е врзан за правната квалификација на делото, односно неговата правна оценка, меѓутоа во конкретниот случај мора да постои објективен идентитет помеѓу обвинението и изреката на пресудата. Во конкретниот случај првостепениот суд не ја променил само правната оценка на делото, туку и фактичкиот опис на дејствијата кои што им се стават на товар на обвинетите во поглед на начинот на нивното извршување, односно првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда наведува

дејствија на извршување на обвинетите, а кои се состојат во неизвршување на службената положба и овластување, иако во обвинителниот акт како дејствие на извршување е наведено очигледно несовесно постапување во вршењето на своите овластувања, со што го нарушил објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението, сторувајќи на тој начин суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка, во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка за да може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 402 од ЗКП(Пречистен текст), се одлучи како во ст.1 од изреката на ова решение.

II

Од увидот во списите во предметот се утврдува дека пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година на оштетениот Министерство за одбрана на РМ му била доставена на ден 16.05.2011 година, кое нешто е видно од приложената повратница, додека жалба против истата до првостепениот суд, оштетениот доставил на ден 02.06.2011 година, со препорачана пратка, кое нешто се гледа од приемниот штембил на Основниот суд во Струмица.

Оттука произлегува дека жалбата е поднесена по истекот на законски предвидениот рок од 15 дена, кој рок е даден и во правната поука на првостепената пресуда, а кој рок истекол на ден 31.05.2011 година (вторник).

Имајќи го во предвид напред утврденото, овој суд жалбата изјавена од Министерството за одбрана на РМ, изјавена против пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година, ја отфрли како ненавремена, бидејќи во конкретниот случај жалбата е поднесена по истекот на законскиот рок определен во чл. 376 ст.1 од ЗКП.

Поради погоре наведените причини, а врз основа на чл. 399 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во ст.2 од изреката на ова решение.

III

Од увидот во списите во предметот видно е дека Држаното правобранителство за подрачје Струмица, во навремен законски рок изјавил жалба против првостепената пресуда, во делот на одлуката за имотно правното барање.

Согласно чл. 377 ст.4 од ЗКП “ Оштетениот може да ја побива

пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако Јавниот обвинител го превзел гонењето од оштетениот како тужител (чл. 59 ст.2) оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата (чл. 380).“

Имајќи во предвид дека во конкретниот случај кривичната постапка била поведена по барање на Основниот јавен обвинител, а при тоа оштетениот не се јавува во улога на оштетен како тужител, овој суд изјавената жалба од страна на Државното правобранителство за подрачје Струмица, ја отфрли како недозволена, бидејќи утврди дека истата ја изјавило лице кое не е овластено за изјавување на жалба по овој законски основ, т.е. по однос на одлуката за имотно правното барање.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 400 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во ст.3 од изреката на ова решение.

38.=Дополнителната пресуда на Основниот суд Струмица К.бр. 807/10 од 13.07.2010 година во делот од одлуката за материјална штета ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.532/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, имотно правното побарување на оштетените Б, Б, Т и З Л, сите од с. Ч делумно го уважил и го задолжил обвинетиот Ицо на оштетените Б, Б, Т и З Л, сите од с. Ч на име надомест на штета да платат на име материјална штета за лекови, посебна храна и средства за хигиена износ од 156,723,00 денари, за физикална терапија износ од 182.500,00 денари и на име погребни трошоци износ од 4.300,00 денари како и на име нематеријална штета по основ душевен бол, заради смрт на сопруг и родител на оштетената Б сума од 500.000,00 денари, ана оштетениот Бе, Т и З сума од по 200.000,00 денари или вкупна на име надомест на материјална и нематеријална штета да им плати на оштетените износ од 1.443.523,00 денари со законска камата, во останатиот дел имотно правното побарување на оштетената Б да го задолжи обвинетиот И на име душевна болка заради смрт на сопругот и да и плати уште сума од 1.345.000,00 денари и на оштетените Б, Т и З по основ душевна болка заради смрт на родител да им плати сума од уште по 300.000,00 денари го одбил како неосновано. Го задолжил обвинетиот да на име трошоци по постапката во корист на буџетските средства да плати сума од 1.120,00 денари.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот И С да првостепениот суд при донесувањето на одлуката за имотно правното барање по основ на материјална штета, содржана во став 2, точка 1 од изреката на побиваната дополнителна пресуда, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што

дополнителната пресуда, во делот на одлуката за висината на досудената материјална штета, противречи со содржината на изведените докази, во пресудата, со сигурност не е утврден решителниот факт колкав е износот на реално причинетата материјална штета на подносителите на имотното барање, а за утврдување на тој факт не се изведени доволно докази.

Основани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба по однос на одлуката за материјална штета. Првостепениот суд, во овој дел од утврдената фактичка состојба, еднострано и во целост ги прифатил понудените докази од страна на оштетените, без притоа да изврши нивна анализа и оцена. Судот прифатил дека материјална штета која ја имаат претрпено оштетените се однесува за трошоци за лекови, посебна храна и средства за хигиена во износ од 156,723,00 денари, за физикална терапија, во износ од 182.500,00 денари и на име погребни трошоци износ од 4.300,00 денари. По наоѓање на овој суд, фактичката состојба, во делот на одлуката за материјална штета, е погрешно и нецелосно утврдена, бидејќи не е утврден реалниот износ на претрпена материјална штета а како резултат на тоа е донесена и погрешна одлука за висината на износот на материјална штета.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да ги одстрани погоренаведените суштествени повреди и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба во делот на одлуката за висината на реално претрпената материјална штета. За утврдување на тој решителен факт, судот ќе треба со помош на вешто лице-лекар специјалист по невропсихијатрија, да утврди листа на лекови адекватни и потребни за медицински третман на оштетениот, како и да утврди листа на прехранбени производи, по вид и количина, кои биле потребни во процесот на лекувањето на оштетениот. Согласно наодот и мислењето на вештото лице, по овие прашања, судот е должен да изврши преоцена на веќе изведените материјални докази-фактури и фискални сметки за набавка на лекови и храна, како би утврдил дали на оштетениот Манчо, му биле купувани и давани соодветните лекови и храна, па само со таков износ, доволен за намирување на реалните потреби за лекување, да ги задолжи обвинетиот, додека имотното барање за разликата до бараниот износ за купување на несоодветна храна, пијалоци и цигари, да го одбие.

Првостепениот суд должен е да изврши преоцена, и да се увери во вистинитоста и на изведениот доказ-изјава од Т Ѓ, физикален терапевт, со изведување на други подобни докази. Во таа смисла, со помош на вешто лице да утврди, дали на оштетениот М, со оглед на фактот што истиот бил во кома и сместен во болнички услови на лекување, во таа фаза од неговото лекување, му било потребно и возможно давање на терапевтски услуги и дали, евентуално извршените терапевтски третмани врз оштетениот кој лежел во болница, се вклучени во вкупната цена на неговото болничко лекување. По потреба, да го повика како сведок и лицето Т Ѓ и да го распраша на околноста за давањето на терапевтските услуги, нивното времетраење и чинење како и да го има во предвид доказот-известување до бранителот на обвинетиот одУЈП-С за непријавување на приход од дополнителна

дејност на лицето Т Ѓ.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, првостепениот суд ќе може со правилна примена на материјалното право, да донесе правилна и законита одлука по поставеното имотно барање за надомест на материјалната штета.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот-И С да првостепениот суд при донесувањето на побиваната дополнителна пресуда, во делот на одлуката за нематеријалната штета, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Изреката на побиваната дополнителна пресуда, во делот за нематеријална штета е разбирлива, пресуда во овој дел, не противречи самата на себе си ниту на причините за нејзиното донесување. Во обжалената дополнителна пресуда, по однос на одлуката за нематеријална штета, се наведени доволно образложени и јасни причини за висината на досудениот износ кој и по наоѓање на овој суд, е адекватен на видот, карактерот, степенот, интензитетот и времетраењето на преизвиканиот душевен бол кај оштетените поради загуба на блиско лице.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на одлуката за имотно правното барање, во делот за надомест на нематеријална штета, погрешно го применил материјалното право.

При донесување на одлуката за имотно правно барање, првостепениот суд правилно го има утврдено времето, местото и начинот на сторување на кривичното дело а од кое произлегува штетна последица, како основ за истакнување на имотно правно барање. Врз основа на извршеното вештачење од др. Љ В, првостепениот суд правилно го утврдил карактерот, интензитетот, времетраењето, на претрпениот душевен бол кај секои од оштетените а тоа како последица на стореното кривично дело од страна на обвинетиот, по што, постапувајќи по истакнатото имотно правно барање, правилно и согласно чл. 189 ст. 1 и 2 од Законот за облигациони односи, со дополнителна пресуда, одлучил за висината на претрпената нематеријална штета. По мислење на овој суд, висината на досудениот надомест на нематеријална штета правилно е одмерен, имајќи ги притоа во предвид сите околности на случајот, поради што следуваше жалбениот навод на жалителот за висината на досудената нематеријална штета, да не се прифати, и побиваната дополнителна пресуда во тој дел да се потврди.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 401 и чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

39.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 171/10 од 03.05.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.605/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 171/10 од 03.05.2011 година, под ст.1 од изреката, обвинетите Д К и В И, двајцата од С ги огласил за виновни за кривични дела и тоа, обвинетиот

К за кривични дела „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 и „Навреда“ од чл. 173 ст.1, двете од КЗ сторени во стек спрема тужителката Т В за кои го осудил на парична казна во износ од 40 дневни глоби за кривичното дело „Телесна повреда“ и парична казна во износ од 20 дневни глоби за кривичното дело „Навреда“, така што на обвинетиот Д К му изрекол за сторените кривични дела единствена парична казна од 55 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра, во денарска противвредност од 615,00 денари, односно во вкупен износ од 33.825,00 денари. Обвинетиот В И го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ сторено спрема оштетениот - приватниот тужител Д К, за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра, во денарска противвредност од 615,00 денари, односно на вкупен износ од 18.450,00 денари. Согласно чл. 92 в.в. со чл. 89 од ЗКП обвинетиот Д К го задолжил на име трошоци на постапката на приватната тужителка В Т да плати износ од 20.280,00 денари, а обвинетиот И В на име трошоци во постапката на приватниот тужител ДК да плати износ од 14.750,00 денари сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 ст.2 од ЗКП за остварување на имотно правното барање, приватните тужители Т В и Д К ги упатил на граѓански спор. Под ст.2 од изреката, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП обвинетата В Т од С ја ослободил од обвинение дека сторила кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Д К. Приватниот тужител Д К го задолжил на обвинетата В да и ги надомести трошоците во постапката во износ од 4.875,00 денари кои се однесуваат на нужни трошоци за ангажираниот бранител на обвинетата В адвокат Зоран Абрашев од Струмица во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП за остварување на имотно правното барање, приватниот тужител Д К го упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што обжалената пресуда во ст.1 т.2 од изреката е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот В И, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на содржината на изведените докази.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифати за докажано дека обвинетиот В И, критичниот ден, место и време, со намера да ја одбрани својата колешка - оштетената В и да го прекине физичкиот напад против неа од страна на обвинетиот К, со мал кујнски нож замавнал и телесно го повредил оштетениот К.

По наоѓање на овој суд, вака утврдената фактичка состојба од

страна на првостепениот суд, а при тоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи, се доведува под сериозно сомнение, бидејќи во конкретниот случај иако првостепениот суд прифатил дека намерата на обвинетиот И била да ја одбрани својата колешка, а не физички да го нападне и телесно повреди оштетениот К, сепак првостепениот суд обвинетиот И го огласил за виновен за сторено кривично дело „Телесна повреда“ према приватниот тужител К, без притоа да утврдува факти дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот Исе содржани елементи на постапување во нужна одбрана, кое нешто претставува основ за исклучување на противправноста.

Имено, во конкретниот случај првостепениот суд воопшто не утврдил дали преземените дејствија од страна на обвинетиот И кои првостепениот суд ги прифатил како докажани, биле во временски континуитет со дејствијата преземени од страна на обвинетиот К према оштетената В, дали истите биле неопходно потребни за одбивање на нападот, дали истите биле ограничени на одбивање на нападот, односно дали преземените дејствија биле сразмерни со нападот, посебно имајќи во предвид дека освен од исказот на оштетениот К во ниту еден од изведените докази на главен претрес, не произлегува дека обвинетиот И замавнал и телесно го повредил оштетениот К со кујнски нож.

Овој суд не ја спори телесната повреда (раздеротина со рамна ивица во должина од 2 см), со која повреда се здобил оштетениот К, а која што е констатирана и во лекарското уверение, издадено на негово име, меѓутоа од содржината на изведените докази не може со сигурност да се утврди дека токму обвинетиот И му ја има нанесено оваа телесна повреда на оштетениот К, а доколку внимателно се анализира исказот на вештото лице д-р. Софче Дунгевска, јасно произлегува дека истата наведува повеќе можни начини на нанесување на овој вид на телесна повреда меѓу кои и скршена чаша, прстен или друг остар предмет.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека содржината на изведените докази на главен претрес не упатува на сигурен заклучок дека обвинетиот И ги преземал дејствијата за кои се обвинува на начин поконкретно опишан под ст.1 т.2 од изреката на првостепената пресуда, поради што на мислење е овој суд дека првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорост на обвинетиот И не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, следувааше да жалбата се уважи, обжалената пресуда укине во целост, бидејќи во конкретниот случај се работи за еден ист кривично правен настан и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ, да утврди дали во дејствијата преземени од страна на обвинетиот И се содржани елементи на постапување во нужна одбрана или пак се содржани законските обележја по предметното кривично дело за кое се обвинува и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен

текст) се одлучи како во изреката.

40.=Пресудата на «Основен суд Струмица» «К.бр.240/10» од 26.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.541/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.240/10» од 26.04.2011 година, обвинетиот «П. И.» од с. Р. -«С.», го огласил за виновен за кривично дело «Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот» по чл «чл.300 ст.4 в.в.чл.297 ст.3» од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските средства на име кривични трошоци во постапката износ од 36.758,00 денари, потоа да плати на име паушал износ од 4.000,00 денари, како и да плати на оштетените Андонови на име кривични трошоци на постапката износ од 107.472,00 денари и на име кривични трошоци на постапката на оштетениот Ѓ.Т. да плати износ од 31.805,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата..

Жалбите се основани.

Основани се двете жалби по однос на основот суштествена повреда на ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на нападнатата пресуда е неразбирлива. Неразбирливоста на нападнатата пресуда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на својата пресуда покрај другото наведува и тоа дека обвинетиот постапил спротивно на чл.37 ст.1 и чл.92 од ЗБСП, односно дека во конкретниот случај како учесник во сообраќајот на јавните патишта не ја приспособил брзината на движењето на возилото кон својствата и состојбата на патот, видливоста (ноќно време, неосветлено) и без да држи доволно одалеченост од другите возила што учествуваат во сообраќајот која одговара на брзината на движење на возилото и другите околности во сообраќајот при што со таа оддалеченост да не предизвика опасност и не ги попречува другите возачи.... Меѓутоа, вошто во изреката правостепениот суд не наведува со колкава брзина на движење обвинетиот го управувал возилото критичниот ден, во критичното време и на критичното место, ниту пак наведува која брзина на движење на возилото во конкретниот случај била безбедносна, односно не наведува со која брзина на движење на возилото, обвинетиот не би предизвикал сообраќајна незгода, односно би ја избегнал сообраќајната незгода. Уште повеќе е неразбирлива изреката на првостепената пресуда и поради тоа што на обвинетиот покрај бланкетната норма од чл.37 ст.1 од ЗБСП му се става на товар дека во конкретниот случај ја повредил и бланкетната норма од чл.92 од ЗБСП или поточно речено дека обвинетиот во конкретниот случај како учесник во сообраќајот на јавните

патишта не држел доволна оддалеченост од другите возила, па како резултат и на тоа дошло до сообраќајна незгода. Ова од причини што од списите по предметот се утврдува и произлегува дека обвинетиот Петре Ичев во конкретниот случај другиот учесник во незгодата, Ѓ.Т. кој го управувал моторциклот, го забележал на кратко растојание непосредно пред да се случи сообраќајната незгода, а за да може на обвинетиот да му се стави на товар дека постапувал спротивно и на чл.92 од ЗБСП потребно е на јасен и недвосмислен начин истиот да ги гледа, односно да го гледа возилото пред него и во тој случај може да стане збор дали држи или не држи доволна оддалеченост од тоа возило што се движи пред него. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оцена на изведените докази, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд не утврдил дека оштетениот Ѓ. и сега покојната Лилјана во конкретниот случај не носеле заштитни кациги, иако постојат докази за тоа, односно самиот оштетен Ѓ. Т. потврдува дека ниту тој, ниту неговиот сопатник, сега покојната Л.А. не носеле кациги. Понатаму не е утврдено дали не носењето на заштитни кациги на оштетениот и покојната имало влијание за настапување на последиците од незгодата. Првостепениот суд не се впуштил да утврди дали моторциклот бил осветлен на неговата задна страна или не, бидејќи моторциклот на задната страна имал катадиоптерско стакло. Неприфатлива е констатацијата на првостепениот суд дека доволно бил катадиоптерот на задниот дел на моторциклот кој кога бил осветлуван од светлосни зраци од возила моторциклот може да се забележи на доволно растојание од 60-70 метри, односно од 100 метри ако возилото се управува со вклучени долги светла. Навистина од сообраќајното вештачење од БСВ Скопје произлегува дека моторциклот во ноќни услови со постојниот катадиоптер можел да биде забележан на растојание од 60-70 метри, односно од 100 метри, меѓутоа се поставува прашање, дали во конкретниот случај катадиоптерското стакло на задниот дел на моторот било видно за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него, па во таа смисла дали било видно и за обвинетиот Петре, понатаму не е утврдено дали постоела можност катадиоптерското стакло на задниот дел на моторциклот да било закриено од некој дел од облеката на сега покојната или поточно кажано првостепениот суд треба да утврди каква горна облека носела сега покојната и дали евентуално со таквата облека, катадиоптерското стакло на моторциклот би можело да биде направено невидно-покриено, а со тоа и да биде незабележително за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него. Првостепениот суд во конкретниот случај не утврдил и една многу значајна околност, а тоа е колкава била ограничената брзина на движење на возилата на дел од патот каде што се случила сообраќајната незгода.

Овој суд укажува дека останатите факти и околности по однос на фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд во смисла на тоа дека критичниот ден, во критичното време и на критичното место-на десната коловозна лента сметано во правецот на движење на двете

возила се случила сообраќајната незгода, дека учесници во таа незгода биле обвинетиот и оштетениот и дека сега покојната починала на лице место од незгодата, тие факти и околности се неспорни, исто така неспорно е дека обвинетиот делувал од небрежност и такво обвинение било поставено од овластениот тужител и по такво обвинение постапувал првостепениот суд, па во таа смисла нема потреба првостепениот суд да изедува докази и да утврдува факти за поинакво обвинение, односно за умислено кривично дело од областа на сообраќајот. Таква обврска би имал првостепениот суд само доколку постои такво обвинение.

Нецелосно утврдената фактичка состојба има влијание да се доведе под сомнение и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбата на обвинетиот и по однос на овој жалбен основ е основана.

Иако жалбите на двајцата жалители по однос на одлуката за казната се беспредметни од причини што првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно одлучување, овој суд наоѓа за потребно да укаже дека брзината на движењето на возилото и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот не можат да претставуваат отежнувачки околности за обвинетиот при изборот на видот и одмерувањето на висината на казната. Ова од причини што овие елементи-поголемата брзина на движењето на возилото, односно неприлагодената брзина на движење на возилото спрема конкретните својства на патот и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот се елементи на кривичното дело за кое обвинетиот е огласен за виновен, поради што и не може двапати да се вреднуваат едни исти околности, еднаш да се ставаат како елемент на кривичното дело-обележје на кривичното дело (постапување спротивно на бланкетните норми-чл.37 ст.1 и чл.92 од ЗБСП), а втор пат тие исти околности да бидат оценувани како отежнувачки околности и да имаат влијание за казната.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), на тој начин што во изреката на пресудата да наведе со која брзина на движење обвинетиот го управувал возилото и која брзина на движење би била безбедносна брзина на движење, односно со која брзина на движење на возилото на обвинетиот не би дошло до сообраќајната незгода, во таа смисла е нужно да ја надополни доказната постапка со тоа што да нареди дополнително сообраќајно вештачење преку кое да ја утврди безбедносната брзина на движење на возилото на обвинетиот, односно со која брзина на движење обвинетиот во конкретниот случај бил должен да го управува возилото имајќи ги во предвид сите околности и својства на патот, да утврди дали моторциклот на задниот дел бил осветлен во моментот на сообраќајната незгода или не, потоа да утврди, а тоа од доказите произлегува дали оштетениот Ѓ. Т. и сега покојната Л.А. носеле заштитни шлемови - кациги, дали неносењето на заштитни кациги во конкретниот случај имало влијание на настанатите последици од сообраќајната незгода, да утврди каква горна облека носела сега покојната и дали евентуално со таквата облека би

можело да биде покриено катадиоптерското стакло на задниот дел на моторциклот, како и да утврди точно каде на задниот дел на моторциклот се наоѓа катадиоптерското стакло.

Првостепениот суд при повторното одлучување да ја отстрани и техничката грешка што ја има направено по однос на името на обвинетиот, бидејќи според обвинителниот акт, а и според утврдениот идентитет од страна на овој суд, името на обвинетиот е П., а не П. како што првостепениот суд навел во својата пресуда. Откако ќе ги изведе стие дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

Апелационен суд Штип
Суштинските причини за укинување на предмети во 2011 г.

Според извештаите за работа во Апелациониот суд Штип состојбата со укинати кривични второстепени „Кж“ предмети е следна:

Во 2010 год.	вкупно предмети за работа = 928
	вкупно решени = 830
	вкупно укинатите = 220

Состојбата на укинати предмети по судови е следната:

Основен суд Берово	= 13
Основен суд Винаца	= 14
Основен суд Делчево	= 8
Основен суд Радовиш	= 18
Основен суд Кочани	= 25
Основен суд Св.Николе	= 8
Основен суд Струмица	= 62
Основен суд Штип	= 72

Во **2011 год.** заклучно со 31.10.2011 г.

вкупно предмети за работа = 742
вкупно решени = 663
вкупно укинатите = 180

Состојбата на укинати предмети по судови е следната:

Основен суд Берово	= 9
Основен суд Винаца	= 12
Основен суд Делчево	= 11
Основен суд Радовиш	= 23
Основен суд Кочани	= 14
Основен суд Св.Николе	= 12
Основен суд Струмица	= 40
Основен суд Штип	= 59

Апелациониот суд Штип изготви заеднички преглед на сите укинати Одлуки „Кж“ за 2010 год. и заклучно со 31.10.2011 год. распоредени по Основни судови, од кои прегледи секој заинтересиран може да види кои одлуки се укинати и по кои основи и правните причини за нивното укинување, а кои прегледи можат да послужат на судиите и стручните соработници, каде најмногу се грешки во одлучувањето и примената на законските прописи за во иднина да не се повторуваат истите грешки.

Со цел за полесен преглед на дел од укинатите одлуки во овој преглед се обидовме од укинатите одлуки заклучно со 31.10.2011 год. да издвоиме и ги презентираме најмногубројните и најсуштествените повреди на законските прописи, за полесно снаоѓање на судиите од основните судови, во остранување на идни грешки во изготвувањето на

првостепените кривични одлуки.

х

Б.=обвинетите вербално не упатиле сериозна закана дека ќе нападнаат врз животот и телото на приватниот тужител, меѓутоа од изведените докази на главен претрес се утврдува дека обвинетите преземале реални дејствија т.е.“мавање со камен“ и “гонење“. Дека вака преземените дејствија од страна на обвинетите, приватниот тужител сериозно ги сватил и се исплашил т.е. почувствувал загрозување по неговиот живот и тело, говорат неговите постапки, бидејќи веднаш по вака превземените дејствија т.е. реални закани истиот го напуштил местото на настанот и со трчање се упатил кон својот дом.

За постоење на предметното кривично дело не е нужно реализација на упатената закана, туку само закана која по својот карактер и околностите под кои е изразена, потребно е да биде објективно подобна кон лицето, кон кое е упатена, а во конкретниот случај према приватниот тужител С., да предизвика чувство на страв, лична загрозеност или несигурност, бидејќи објект на нападот на ова кривично дело е личната сигурност на друго лице, а дека такво загрозување и чувство на страв постоело, се утврдува од изведените докази на главен претрес.

х

-првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за кривичното дело што им се става на товар, а притоа воопшто не одржал главен претрес, ниту пак во пресудата се наведени причини зошто првостепениот суд донел пресуда без одржување на главен претрес. Ослободителна пресуда може да се донесе само по одржан главен претрес или во скратена постапка согласно чл.460 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) и тоа доколку Јавниот обвинител согласно чл.458 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) предложил да биде донесена пресуда без одржување на главен претрес. Во конкретниот случај од списите по предметот не произлегува дека постоел таков предлог за донесување на пресуда без главен претрес. Впрочем во конкретниот случај се работи за приватна тужба, а пресуда без одржување главен претрес како што е погоре наведено може да се донесе по предлог на јавниот обвинител.

Во никој случај првостепениот суд не можел да донесе ослободителна пресуда без одржување на главен претрес и без утврдување на околноста дали делото што му се става на товар на обвинетите е кривично дело или не односно дали е докажано или не е докажано.

х

- првостепениот суд не дава образложение од каде му се телесните повреди на тужителот кога не прифаќа да обвинетите му ги нанеле. Ако на сето ова се додаде и тврдењето на сведокот П. Г. уште повеќе се поткрепува сомневањето за правилно и целосно утврдена фактичка состојба. Згора на тоа не може судот да тврди при една таква состојба дека не се докажало да обвинетите му ги нанеле телесните повреди на тужителот, кога првостепениот суд не ги распрашал лекарите специјалисти од МЦ- К., кои ги потврдиле и опишале констатираните телесни повреди при прегледот на тужителот, ниту пак првостепениот суд дал анализа и оценка зошто лекарката М. К. го упатила тужителот во МЦ К. како итен случај по извршениот преглед од нејзина страна, ако не

е телесно повреден од обвинетите како што утврдува првостепениот суд во обжалената пресуда

Постоењето на евентуално недоличното однесување на тужителот не значи дека и нема докази да истиот е телесно повреден од обвинетите, особено при постоење на писмени докази и искажување на тужителот и еден сведок.

х

-обвинетиот ги превземал сите неопходни мерки на обезбедување на кучето, кое обезбедување е прописно, иако во изреката на обвинението не е наведено на кој пропис постапил спротивно обвинетиот, бидејќи ова кривично дело е од бланкетна природа, во конкретниот случај за овој суд се доведува под сериозно сомнение дали и во вака превземените дејствија од страна на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, или пак штетната поиследица настапила поради субјективните пропуштања на оштетената. Од друга страна невакцинираноста на кучето не е причинска врска за последицата.

х

-причини зошто судот не му поклонува верба на изјавата на сведокот А. Р. за овој суд се правно неиздржани. Ова дотолку повеќе што не е изведен никаков доказ за здравствената состојба на овој сведок, кој е млад на возраст од 34 години, за да се цени дека неговиот исказ е несигурен, конфузен, нејасен, кога овој сведок и во писмено заверената изјава пред нотар и при неговото сослушување пред судот кажал јасно што видел и кој од странките кое дејствие преземал, дури и сликовито опишал дека соборувањето на стеблата го извршил В., а А. му покажал како да се направи засек на која страна да падне стеблото и да А. бил во близина на стеблото. Од друга страна првостепениот суд пропуштил да цени дека обвинетиот А. го имал ангажирано за работник сведокот А. и дека воопшто обвинетиот не приговарал на изјавата на сведокот.

х

-суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 в.в. со чл.219 ст.3 од ЗКП, бидејќи при сослушувањето на малолетната А. како во истрага, така и на главен претрес, не констатирал дали истата со оглед на возраста и душевната развиеност била способна да дава изјава пред судот, а својата оценка за ова околност судот е должен да ја даде и во донесената одлука, кое нешто недостасува во обжалената пресуда. Од утврдувањето на ова околност зависи и примената на чл.220 од ЗКП, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд донесената пресуда во најголемиот дел ја заснова на изјавата на малолетната А. Р.од П.

Првостепениот суд не го применил ни чл.223 ст.4 од ЗКП при сослушувањето на оштетеното малолетно лице А., бидејќи истата не е сослушувана во текот на главниот претрес ниту со помош на педагог или друго стручно лице, а педагогот М. А. е сослушана како сведок која теоретски пред судот кажува што се подразбира жртва на сексуална злоупотреба, а притоа воопшто судот преку нејзе или со ангажирање на други стручни лица не се позабавил со прашањето за возраста и душевната развиеност и нејзината здравствена состојба и дали таа ја зборува вистината пред судот или не.

х

-неправилно е утврдена имотната корист, која е битен елемент на предметното кривично дело. Начинот на кој што е утврдена имотната корист е според Правилник за услови за снабдување со електрична енергија на ЕВН, која во овој предмет не се појавува како оштетен, поради што е потребно со вештачење реално да се утврди потрошувачката на електрична енергија на семејствата на наведените лица според грејните тела кои ги користеле.

х

-Согласно член 382 точка 5 од ЗКП: Повреда на Кривичниот законик постои ако Кривичниот законик е повреден во прашањето дали со одлуката за казната, за условната осуда или за судската опомена, односно со одлуката за мерката на безбедност, или за одземање на имотната корист е пречекорено овластувањето што го има судот според законот.

Во конкретниот случај, првостепениот суд, за стореното кривично дело од чл.225-а ст.1 “Незаконита експлоатација на минерални сировини“, за кое обвинетиот го огласил за виновен, со обжалената пресуда, го казнил само со парична казна иако законодавецот, согласно содржината на цитираната кривично правна одредба, предвидел кумулативно изрекување на кривични санкции и тоа: казна затвор и парична казна како споредна казна

х

-првостепениот суд одржал главен претрес, спровел доказна постапка, а потоа донел решение со кое ја отфрлил приватната кривична тужба како ненавремена. Вака превземените процесни дејствија од страна на првостепениот суд се спротивни на одредбите од ЗКП и поради тоа и обжаленото решение е незаконито.

Ова од причини што согласно чл.448 ст.1 и 2 од ЗКП, првостепениот суд може да донесе решение со кое се отфрла приватната кривична тужба по претходно испитување на тужбата, исклучиво пред започнување на главниот претрес. Во конкретниот случај првостепениот суд закажал и одржал главен претрес и се впуштил во мериторно одлучување на овој кривично-правен настан, поради што и единствена законита одлука која требало да ја донесе првостепениот суд е “пресуда“ во смисла на чл.367, чл.368 или чл.369 од ЗКП (пречистен текст).

х

-В.=првостепениот суд го ослободил обвинетиот А. Ш. од обвинението да сторил кривично дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ и како основ за ослободување навел дека не е докажано дека обвинетиот **го сторил прекршокот**, од кои причини не е јасно од што обвинетиот е ослободен од обвинение, за кривично дело или за прекршок. Од друга страна првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинението согласно чл.368 т.3 од КЗ односно дека не докажано да го сторил делото за кое се обвинува, додека во образложението на пресудата од наведените причини за ослободување произлегува дека обвинетиот е ослободен бидејќи делото кое што му се става на товар не е кривично дело согласно законот во смисла на чл.368 т.1 од ЗКП. Сите овие противречности во изреката со образложението ја прават

пресудата нејасна и неразбирлива.

х

-првостепениот суд ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата конкретно не го наведува времето на извршувањето на кривичното дело т.е. времето кога сторителите работеле или биле должни да работат, па со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби на чл.369 ст.1 т.1 од ЗКП, во која одредба конкретно е наведено што се треба да содржи пресудата со која обвинетиот се огласува за виновен.

времето на извршувањето на предметното кривично дело, е во најтесна функционална врска со временското важење на КЗ и примената на поблаг закон, а исто така од времето на извршувањето се утврдува статусот на сторителот, а од моментот на извршувањето започнува да тече и застареноста на кривичното гонење. Кај продолженото кривично дело времето на превземањето (непревземањето) на последното дејствие се смета за време на извршување на сите останати дејствија што влегуваат во неговиот состав.

х

-Согласно чл.406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд бил должен да постапи согласно решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.175/10 од 28.09.2010 година, со кое беше укината првостепената пресуда К.бр.46/09 од 12.02.2010 година, да ги расправи сите спорни прашања и да ги изведе сите процесни дејствија на кои укажал Апелациониот суд во Штип.

првостепениот суд не наредил графолошко вештачење и покрај укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр.175/10 така што првостепениот суд не ги прифатил овие укажувања со образложение дека било нецисходно да се спроведува графолошко вештачење и дека тоа ќе предизвика непотребни трошоци во постапката.

х

-Првостепениот суд прифатил дека од паричните сретства што останале по извршената исплата на побарувањата на работниците, на стечајниот управник во 2002 година му бил исплатен износ од 787.000 денари, на име награда за извршена работа. Во првостепената пресуда не е наведено врз основа на кои докази првостепениот суд го утврдил овој решителен факт дека токму од тие парични сретства, на стечајниот управник му била исплатена награда за извршената работа при неспорен факт дека првостепениот суд прифатил за утврдено од изведените докази дека од 04 па до 13.12.2001 година обвинетата од жиро сметката на фирмата подигнала поголем износ од потрошениот износ-9.687.611 денари односно подигнала износ од 13.100.000 денари.

х

-од увидот во изреката на нападнатата пресуда се констатира дека првостепениот суд обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.2 од ЗКП (пречистен текст) што подразбира дека постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело "Нареда" од чл.173 ст.1 од КЗ. Меѓутоа, првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека обвинетиот го сторил делото, но во времето на сторувањето на делото не можел да управува со своите постапки, односно бил во состојба на битно

намалена пресметливост.

Ако обвинетиот во времето на сторувањето на делото бил со битно намалена пресметливост, односно ако неговата способност да го свати значењето на своето дело или способноста да управува со своите постапки била битно намалена, тогаш во тој случај согласно чл.12 ст.2 од КЗ, ваквата состојба претставува основ за поблаго казнување на обвинетиот, односно битно намалената пресметливост е основ за поблаго казнување на обвинетиот, а не е основ за исклучување на кривичната одговорност како што навел првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда. Оттука повеќе од очигледно произлегува дека изреката на обжалената пресуда е противречна со причините за решителните факти.

х

-првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Ј. Н. заедно со второобвинетиот Љ. Д. со намера да присвојат труѓи подвижни предмети се обиделе на ден 16.04.2010 г. да одземат одпадни крпи во количина од 340 кг. во вредност од 12.437,00 денари од оштетеното правно лице "Зона-Трико" Дооел В. со што првообвинетиот да сторил кривично дело "Кражба" од чл. 235 ст.1 в.в. со ст.4 од КЗ. Описот на дејствието како што е даден во изреката на пресудата преставува опис на соизвршителство на обвинетиот Ј.Н. со второобвинетиот Љ.Д. па неправилно Љ.Д. со истата пресуда под ст.2 е ослободен од обвинение за истото кривично дело. Ова ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива.

х

-сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетите ги ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, односно поради недокажаност, а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени доволно докази, односно првостепениот суд не ги извел сите нужни и расположливи докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти, поради што и првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

за утврдување на правилна и потполна фактичка состојба било потребно првостепениот суд во доказна постапка да ги распраша полициските службеници кои биле присутни за време на овој кривично правен настан, имајќи во предвид дека само овие лица непристрасно и на објективен начин би можеле да ја опишат динамиката и хронологијата на целиот овој настан, бидејќи единствено само овие лица се незасегнати и незаинтересирани за исходот на оваа постапка.

било потребно првостепениот суд да го распраша лекарот кој го издал лекарското уверение по однос на видот и карактерот на телесната повреда констатирана во лекарското уверение, односно времето кога истата била нанесена, од што била нанесена и дали таквата повреда може да се нанесе со удар со тврд предмет - камен или не.

х

-утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда поради истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение, дека

дејствијата кои ги преземал обвинетиот Б. не претставувале кривично дело според законот, особено од причина што не се изведени сите нужно потребни и предложени докази со поднесеното обвинение. Ова од причина што кај кривичното дело “Измама“ од чл.247 од КЗ намерата, како и другите субјективни околности се утврдуваат посредно преку објективните околности т.е. врз основа на однесувањето на извршителот, дејствијата кои ги преземал и сите околности под кои се преземени тие дејствија. Возможно е да еден однос кој првобитно имал карактер на граѓанско-правен однос дополнително да прерасне во измама, ако сторителот почне да постаспува со намера за себе или друг да прибави противправна имотна корист. Кривичното дело “Измама“ би постоело и кога сторителот заклучи со оштетениот договор за градба, па изведе мал дел или ништо не изгради, а парите ги потроши, а останатите градежни работи не ги доврши, а парите не ги врати на оштетениот. За постоење на кривичното дело Измама не е битно тоа што оштетениот тужител го тужел сторителот и обвинетиот го признал долгот, бидејќи кривичното дело “Измама“ е свршено во моментот кога сторителот врз основа на лажното ветување кај оштетениот предизвикал да донесе одлука да му даде пари, а сторителот парите ги земал.

х

-по наоѓање на овој суд, вака превземените дејствија од страна на првостепениот суд се во спротивност со одредбие од ЗКП од следните причини:

Имено во чл. 86 ст.1 е пропишано дека “Обвинетиот кој од оправдани причини ќе го пропушти рокот за изјавување жалба на пресуда, решение или сл. судот ќе му дозволи враќање во поранешна состојба“. Во конкретниот случај воопшто не се работи за пропуштање на било каков рок за превземање на било какво дејствие, од причини што обвинетиот С.П. за цело време бил присутен на главниот претрес одржан на ден 18.05.2011 година кој претрес првостепениот суд го преотворил, без постоење на ниту еден законски основ за тоа. Првостепениот суд може повторно да го отвори главниот претрес ако по завршните излагање на страните најде дека треба да се изведат уште некои докази. Во конкретниот случај првостепениот суд одлучил да го преотвори главниот претрес од 18.05.2011 година, но не во фазата пред советувањето и гласањето заради донесување одлука, односно по завршните излагање на странките, туку по донесувањето на пресудата на кој начин првостепениот суд ја повредил одредбата од чл. 362 ст.1 и 2 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од страна на првостепениот суд продолжуваат и со донесувањето на пресудата К.бр.35/11 од 14.06.2011 година, од причини што првостепениот суд од непознати причини за овој суд, надвор од секоја законска одредба од ЗКП, самиот си ја ставил предходно донесената пресуда надвор од сила во еден дел и одлучил како во изреката на пресудата К-35/11 од 14.06.2011 година, која пресуда е незаконита поради што овој суд одлучи истата да ја укине, а се со цел заради правилна примена на одредбите на кривичната постапка.

Првостепениот суд може да стави надвор од сила своја поранешна пресуда само при повторување на постапката согласно чл.

423 ст.3 од ЗКП.

х

-првостепениот суд во образложението на својата пресуда покрај другото наведува дека тужителот навистина имал повреди, но дека постоело сомнение да истите ги задобил на друг начин, односно дека не му ги нанеле обвинетите, меѓутоа се поставува прашањето кој е тој друг начин, првостепениот суд бил должен да го утврди "тој друг начин", во спротивно онаква каква што е состојбата во предметот, кога тужителот потврдува дека физички бил нападна од обвинетите и кога истиот поседува медицинска документација за нанесени телесни повреди, повеќе од очигледно е дека причините наведени за ослободителната пресуда се недоволни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

х

-суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП (Пречистен текст), каде е предвидено дека првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и ги расправи сите спорни прашања на кои укажал второстепениот суд во својата одлука, така што не применувањето на оваа законска одредба на чл. 406 ст.3 од ЗКП на главниот претрес и при одлучувањето имало битно влијание за законито и правилно донесување на одлука од првостепениот суд.

Првостепената пресуда е донесена и при повторното судење без да се постапи по укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр. 562/2008 од 19.05.2009 година.

Првостепениот суд не ги прифатил и не постапил по укажувањата изнесени во пресудата на Врховниот суд на РМ Кзз.бр. 20/07 од 18.09.2007 година и насоките од решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр. 562/08 од 19.05.2009 година, не е сослушан претставник од Агенцијата на РМ, односно од Министерството за финансии - С. х

-сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел првостепениот суд за решителни факти по однос на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, немаат поткрепа во содржината на изведените вербални и материјални докази во текот на постапката. Првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека не биле докажани кривичните дела предмет на обвинението, меѓутоа од исказот на приватниот тужител, исказот на вештото лице Д.р. Ј. П. и издаденото лекарско уверение произлегува дека критичниот ден тужителот се задобил со телесни повреди како што е наведено во самата тужба. Сето тоа ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и се доведува во прашање нејзината законитост.

х

-Д.-сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел првостепениот суд за решителни факти по однос на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, немаат

поткрепа во содржината на изведените вербални и материјални докази во текот на постапката. Првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека не биле докажани кривичните дела предмет на обвинението, меѓутоа од исказот на приватниот тужител, исказот на вештото лице Д.р. Ј. П. и издаденото лекарско уверение произлегува дека критичниот ден тужителот се задобил со телесни повреди како што е наведено во самата тужба. Сето тоа ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и се доведува во прашање нејзината законитост.

х

- првостепениот суд при повторното судење не постапил по укажувањата од овој суд, со што е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.380 ст.3 од КЗ, на што и се укажува во поднесената жалба од приватниот тужител И.

Исто така, основан е жалбениот навод на обвинетиот И. дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2, во врска со чл.334 од КЗ, бидејќи на истиот не му е овозможено да даде свој завршен збор, што се гледа од приложениот записник од главниот претрес одржан на ден 16.02.2011 г. со што му е повредено неговото право на одбрана.

х

-првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда под ст.1, обвинетите ги ослободил од обвинение за кривичното дело што им се ставаат на товар не наведувајќи притоа дали се ослободени од обвинение затоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот или постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност, односно поради недокажаност дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат.

х

-Сторената суштествена повреда-повреда на КЗ се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во делот на одлуката за изречената кривична санкција према обвинетиот.

Имено, првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Г. Д. го огласил за виновен за кривично дело «Загрозување на сигурноста» по «чл.144 ст.1» од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари. Вака изречената парична казна према обвинетиот за стореното кривично дело е нејасна од причини што паричната казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или 300 евра, очигледно не одговара на денарската противвредност од 12.300,00 денари изразена во изреката на првостепената пресуда.

х

-сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) , бидејќи првостепеното решение не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека поднесениот обвинител акт од оштетениот Д. М. од М.К. е ненавремен.

во изјавената жалба, се наведува дека уште во текот на истрагата кога оштетениот Г. бил жив, адвокат Т. Х. му бил полномошник, но од списите по предметот неможе да се утврди дали и од кога адвокатот Т.Х.

му бил полномошник на сега покојниот Ѓорги или пак е полномошник на неговиот син Д., во списите во предметот нема полномошно, од истражниот предмет тоа неможе да се утврди, па од тие причини првостепениот суд треба да утврди дали адвокат Т.Х. бил полномошник на сега покојниот Ѓ., ако било така адвокат Т. требало да прими и првостепеното решение со кое е запрена постапката како и известување за можноста од продолжување на кривичното гонење, или пак адвокат Т.Х. е само полномошник на синот на сега покојниот Ѓ., Д. М. кој поднел супсидијарен обвинител акт преку полномошникот адвокат Т.Х. од В..

Од разјаснувањето на овие околности зависи и утврдувањето на решитениот факт дали поднесениот супсидијарниот обвинителен акт е навремено поднесен од овластено лице или е ненавремен.

х

-Обвинетата појаснила дека во полицијата и земале отисоци од прстите и ја фотографирале, меѓутоа од страна на овластените службени лица нема прибавено никаков доказ во врска со тоа дали доаѓа до совпаѓање на папиларните линии пронајдени на новчаникот на оштетената Л. Т. со оние на обвинетата.

Сомневањата во утврдената фактичка состојба ги доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога обвинетата за наведените дејствија е огласена за виновна за сторено кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ.

Од друга страна, имајќи ја во предвид поединечната вредност на одземените предмети во двата случаи, се доведува во прашање правната квалификација на кривичното дело, а со тоа и дали има овластен тужител.

Имено, согласно чл.235 ст.5 од КЗ утврдено е дека превземањето на гонењето за кривичното дело од чл.235 ст.2 од КЗ се врши со приватна тужба од кои причини по наоѓање на овој суд повредени се и прописите на кривичната постапка по однос на прашањето дали постои обвинение од овластен тужител што претставува повреда од чл.381 ст.1 т.5 од ЗКП.

х

-содржината на самата приватна тужба не е јасно во што се состојат клеветничките зборови од обвинетиот према оштетениот, бидејќи сите зборови наведени во приватната тужба се извадени од контекст од писмениот доказ-„согледување“ кој е во списите во предметот, поради што е нејасно кои се тие инкриминирани зборови од кој оштетениот се почувствувал понижен, навреден кои биле неистинити, а кои му нанеле штета на неговата чест и углед. Од увидот во приложените писмени доказине може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е тој кој што ги изготвил ова писмено согледување и дека е тој кој го организирал јавниот собир како неовластено лице, бидејќи овие писмени докази се во фотокопии, а првостепениот суд не извршил увид во оригинали, а пресуда врз основа на фотокопии не може да се засновува.

х

-во изреката на обжалената пресуда наведува дека обвинетиот се ослободува од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП, додека во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека во

дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ, кое нешто првостепената пресуда ја прави нејасна и неразбирлива

х

-Во чл.375 ст.1 од ЗКП е наведено дека грешките во имињата и броевите како и други очигледни грешки во пишувањето и сметањето, недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со изворникот ќе ги исправи со посебно решение претседателот на советот на барање на странките или по службена должност. Меѓутоа, со обжаленото решение првостепениот суд не извршил исправка во смисла да постојат грешки и недостатоци во формата и несогласноста во писмено изработената пресуда со изворникот, туку првостепениот суд донел дополнителна одлука со која условната осуда према обвинетиот ја условува и со друг услов - доколку обвинетиот во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги исплати на оштетените придонесите за ПИОМ, а во тој случај условната осуда ќе биде отповикана и казната затвор ќе биде ефектирана и ќе се изврши, што е недопустливо, бидејќи првостепениот суд со решението донесува сосема друга одлука од онаа што ја донел во обжалената пресуда, поради што ова решение е незаконито и истото овој суд го укина

х

-кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.1 од КЗ. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Б. В. од с.Т. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти. Првостепениот суд иако од записникот за извршено испитување алкохолизираност со апарат дрегер над обвинетиот и од исказот на сведоците А. Ц. утврдил дека два часа по кривично-правниот настан содржината на алкохол во крвта кај обвинетиот изнесувал 1,67 промили, не го ставил под сомневање степенот на пресметливоста кај обвинетиот. При ваква состојба на работите, кога и обвинетиот во својата одбрана навел дека се осетил неспособен за возење на сопственото возило, поради тоа што ноќта пред настанот конзумирал алкохол, првостепениот суд бил должен да ја утврди душевната состојба кај обвинетиот преку лекар - неуропсихијатар. Овој суд смета дека првостепениот суд не дал причини поради кои смета дека обвинетиот со умисла го извршил кривичното дело, што оваа пресуда ја прави нејасна.

х

-Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоци, бидејќи првостепениот суд определил 2.000,00 денари трошоци за претрес за 15.09.2010 год. без да даде образложение на што точно се однесуваат тие 2.000,00 денари, поради што во овој дел судот ја укина пресудата. При повторното одлучување согласно чл.89 ст.2 од ЗКП, првостепениот суд да утврди дали се основано признаени тие 2.000,00 денари како трошоци и точно да утврди по основи од Адвокатската Тарифа на што се однесуваат.

х

-Во конкретниот случај се работи за еден кривично-правен настан што се одиграл во с.З. на ден 04.04.2011 год. и поради кој биле поднесени две приватни тужби до Основниот суд во Д. К.бр.45/11 поднесена на 08.04.2011 год. и К.бр.59/11 поднесена на 22.07.2011 год., а во законски предвидениот рок од чл.48 ст.1 од ЗКП.

Според одредбите на чл.29 ст.7 од ЗКП првостепениот суд бил должен овие два предмети да ги суди заедно со спојување на постапката, бидејќи само на тој начин во ваквите случаи може да се донесе правилна и законита одлука. Со одделното судење на овие кривични предмети неминовно доаѓа до погрешно одлучување, особено поради тоа што странките и сведоците меѓусебно се поврзани и даваат контрадикторни изјави пред судот. Исто така во вакви случаи кога одделно се судат кривичните предмети, а произлегуваат од ист настан, се доаѓа до утврдување на различни фактички состојби, што не смее да се случи во судското постапување. Затоа неправилната примена, односно непримената на одредбата од чл.29 ст.7 од ЗКП има влијание на неправилно и незаконито донесување на обжалената пресуда, со што првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в. со чл.29 ст.7 од ЗКП.

х

-Р.-првостепениот суд погрешно го применил КЗ кога нашол дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот а конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда се содржани објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ.

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај ако се има во предвид утврдениот факт дека обвинетиот спрема приватниот тужител, упатил сериозна закана со зборовите “ ќе те заколам како јаре, сега пред судот не бива, ама ако те сретнам во Радовиш, ќе видиш што ќе ти направам, ќе те тепам“ истовремено и во моментот кога било дејствието на извршување и на кривичното дело телесна повреда, не може да се прифати ставот на првостепениот суд дека обвинетиот сторил две кривични дела од чл 130 ст. 1 од КЗ и чл 144 ст. 1 од КЗ.

Во конкретниот случај, имајќи го во предвид, времето на извршувањето на двете кривични дела, овој суд смета дека, во дејствието на извршување на потешкото кривично дело од чл. 130 ст. 1 од КЗ се консумира дејствието на извршување на полесното кривично дело од чл 144 ст. 1 од КЗ. Со реализираниот физички напад врз приватниот тужител, и истовремено упатените заканувачки зборови, обвинетиот во тој момент ја реализирал и заканата во загрозувањето на сигурноста на приватниот тужител.

х

-Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда, противречи сама на себе и на содржината изведените докази, во обжалената пресуда не е утврден решителниот факт, дали обвинетиот кој бил одговорно лице во правното лице, (П а потоа П), може да биде задолжен како обвинет-физичко лице, со одлука за имотноправното барање.

Останува нејасно од кои причини во изреката на пресудата

обвинетиот како одговорно лице се терети и за временскиот период од 01 месец 2005 година до 15.03.2008 година, за кој период обвинетиот не бил одговорно лице при правното лице, а овој период не е опфатен во финансовото вештачење како период кога на оштетениот Д не му биле плаќани придонеси за пензиско осигорување.

х

-од увидот во списите на предметот видно е дека обвинетиот Д. се товари за кривично дело “Силување“ од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Имајќи во предвид дека за предметното кривично дело првостепениот суд би требало да суди во совет составен од еден судија и двајца поротници, а од увидот во списите во предметот видно е дека судел судија поединец, во конкретниот случај повеќе од очигледно е дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата на кривичната постапка, која повреда е од апсолутен карактер бидејќи првостепената пресуда ја донел суд кој не бил прописно составен, а поради кое нешто и истата е неподобна за испитување од страна на овој суд.

х

-првостепената пресуда по однос на обвинетите Т. и Ј. е протврска со содржината на изведените докази, а исто така нападнатата пресуда во тој дел нема причини за решителниот факт, дека обвинетите Т. и Ј. знаеле дека направените лажни јавни исправи шашиите на предметните автобуси биле лажни. Во списите на предметот нема ниту еден доказ врз основа на кој би можело да се заклучи дека обвинетите го знале овој битен факт-дека направените лажни јавни исправи - шашиите на автобусите се со лажни броеви, односно со преправани броеви

х

-изрека на обжалената пресуда е нејасна од причина што не е наведено на кои услови не била приспособена брзината на движењето на возилото од страна на обвинетиот, ниту пак е наведено со која брзина обвинетиот го управувал возилото, односно која брзина не била прилагодена на условите и состојбата на патот.

првостепениот суд го огласил обвинетиот З. за виновен за кривичните дела што му се стават на товар, а од вештачењето од Бирото за судски вештачења се утврдува дека обвинетиот во моментот кога го управувал возилото удрил во запрега која што се движела пред него, односно со возилото удрил во задната страна од запрегата, која што на регионалниот пат се наогала неадекватно опремена за безбедно учество во сообраќај - ноќ, особено со оглед на фактот дека станува збор за регионален пат, па како таква, согласно вештото лице, истата претставувала потенцијална опасност, неосветлена подвижна препрека за другите учесници во сообраќајот, како и за обвинетиот во конкретниот случај.

х

-сослушано е само обвинетото одговорно лице П Т, но не и претставник на обвинетото правно лице, а со обжалената пресуда и обвинетото одговорно и обвинетото правно лице се огласени за виновни, осудени се на парична казна и тоа одговорното лице 30 дневни глоби во денарска противвредност од 18.420,00 денари, правното лице на

парична казна во износ од 100.000,00 денари, во смисла на чл. 96-в од КЗ.

Во глава 29 од ЗКП почнувајќи од законската одредба на чл. 511 до чл. 523 од ЗКП, се предвидени одредби за утврдување на кривичната одговорност на обвинетото правно лице, од покренувањето на кривичната постапка од овластениот јавен обвинител, па до донесувањето на одлука пред надлежниот суд, кои одредби не се применети од првостепениот суд во конкретниот случај. Меѓу другото, во чл. 514 ст.2 од ЗКП е предвидено дека, ако овластениот претставник на обвинетото правно лице е и самиот обвинет за кривичното дело, за кое се води постапка и против правното лице, во тој случај правното лице е должно да определи со писмено полномошно друг претставник од редот на одговорните лица, така што е предвидено и издавање на писмено полномошно, кое треба да се даде и пред првостепениот суд, а судот пред почетокот на главниот претрес ќе го утврди идентитетот на претставникот на правното лице и неговите овластувања од правното лице да учествува во постапката. Во ст.4 од истата законска одредба е предвидено дека, правното лице ако не си одреди претставник во рок од 8 дена од приемот на поканата за главен претрес, тогаш надлежниот суд одредува претставник на правното лице по службена должност и за тоа правното лице ќе го извести.

сторена е исто така и суштествена повреда во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива по однос на обвинетото правно лице, односно во изреката на пресудата не е наведено во што се состојат преземените дејствија или пропуштени дејствија од страна на обвинетото правно лице, со кои е сторено кривичното дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.2 од КЗ, во смисла на чл. 3 од ЗИД на КЗ (Сл.весник на РМ бр. 114/09) каде се предвидени условите под кои правното лице може да биде одговорно за сторено кривично дело и во кој случаи може да постои кривична одговорност на правното лице.

х

-основано се поставува прашањето дали оштетениот со мопедот се движел прописно по булеварот, односно дали тој и сведокот М. прописно превзеле дејствие на прстигнување на обвинетиот А. А. од с. К., . Секако по наоѓање на овој суд одговор на овие прашања може да се добие само доколку се изврши сообраќајно вештачење, преку кое вештачење првостепениот суд ќе може да утврди дали учесниците во сообраќајната незгода или некој од нив какви пропусти имале, потоа да се утврди брзината на движење на мопедот на оштетениот и од какво влијание истата била за случување на сообраќајната незгода, потоа дали прстигнувањето на оштетениот со неговиот мопед на возилото на обвинетиот било прописно, дали откако обвинетиот со возилото се нашол на левата коловозна лента на булеварот, оштетениот Роберт требало да го пропусти обвинетиот да го заврши дејствието - свртување полукружно во лево или пак обвинетиот во конкретниот случај непрописно го превзел тоа дејствие на свртување, па како резултат на тоа дошло до сообраќајната незгода.

х

-суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381

ст.2 од ЗКП (пречистен текст) в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП, бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд не применил одредба од ЗКП, а тоа е одредбата на чл. 406 ст.3 од ЗКП, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на пресудата.

Согласно чл. 406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд е врзан за укажувањата изнесени во одлуката на повисокиот суд, во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања на кој укажал второстепениот суд во својата одлука.

По оценка на овој суд првостепениот суд не сослушал вешто лице лекар специјалист неуропсихијатар за утврдување на фактот дали обвинетиот П во времето на извршувањето на кривичното дело бил свесен за своите постапки што ги превземал, така што првостепениот суд се става во улога на вешто лице и прифаќајќи ги исказите на сослушаните сведетели на главниот претрес, а тоа се овластените службени лица на ПС Р Д П и А А констатира без да постојат аргументи и изведени докази за тоа дека обвинетиот Панче и покрај тоа што имал висок процент на алкохол во организмот, за време на кривично правниот настган бил свесен за своите постапки, можел слободно да разговара со овластените службени лица и да се движи без помош од друго лице.

х

-Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состоја која по наоѓање на овој суд е заснована на недоволно проверени докази и факти

Од сето погоре изнесено, имајќи во предвид дека обвинетите не се затекнати при извршувањето на делото, никој не ги видел на критичното време и место, нику кај нив се пронајдени противправно исечените дрва, кога и сведоците Ј. В. и Л. Н. шумочувари во ЈП „Македонски ш.“ распрашани пред првостепениот суд кажале дека извршиле увид во шумата на оштетената каде имало бесправна сеча, но немале никакви сознанија кој можел да ја изврши недозволената сеча, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нецелосна, заснована на недоволно проверени докази и факти. Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога ги огласил обвинетите за виновни за сторено кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.3 в.в.со чл.22 од КЗ, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 11 од ЗКП.

По наоѓање на овој суд вака дадената изрека во првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, односно не е утврден со сигурност временскиот период за кој обвинетиот не ја дава издршката за неговото малолетно дете.

х

-Имено првостепениот суд го огласил обвинетиот С за виновен за кривично дело по чл.130 ст.1 од КЗ и за кривично дело по чл.173 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда-парична казна, меѓутоа при изрекување на единствената парична казна првостепениот суд паричната казна не ја

изразил во глоби, согласно чл 44 ст 4 од КЗ в.в. со.38-а ст 2 од КЗ туку само ги собрал двете поединечно изречени парични казни за двете кривични дела, а истото се однесува и за обвинетиот Ќ Б кој е осуден за три кривични дела од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари, меѓутоа во единствената парична казна не се наведени бројот на глобите како единствена парична казна, поради што изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива.

Имено првостепениот суд го огласил обвинетиот С за виновен за кривично дело по чл.130 ст.1 од КЗ и за кривично дело по чл.173 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда-парична казна, меѓутоа при изрекување на единствената парична казна првостепениот суд паричната казна не ја изразил во глоби, согласно чл 44 ст 4 од КЗ в.в. со.38-а ст 2 од КЗ туку само ги собрал двете поединечно изречени парични казни за двете кривични дела, а истото се однесува и за обвинетиот Ќ Б кој е осуден за три кривични дела од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари, меѓутоа во единствената парична казна не се наведени бројот на глобите како единствена парична казна, поради што изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива.

х

-Имено, од увидот во списите по предметот видно е дека обвинетите се товарат како соизвршители дека сториле продолжено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.4, така што изреката на пресудата содржи четири точки, додека во образложението на пресудата првостепениот суд не се произнесува по одделните дејствија за кои обвинетите ги огласил за виновни, ниту пак се наведени причините по однос на тоа од каде првостепениот суд извлекол заклучок дека и двајцата обвинети учествувале во извршувањето на сите пооделни дејствија наведени во изреката, со што сторил повреда на одредбата од чл.374 ст.6 од ЗКП.

х

-Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна на содржината на изведените докази .

Сериозно се доведува под сомнение утврдениот решителен факт на првостепениот суд, од кои причини посечената дрвна маса останала недутурена во планината . Дали тоа е поради пропуштањето на должниот надзор на овој обвинет, лошите временски услови или ненавремено извршен дотур на дрва од лицето ангажирано за тоа. Овој решителен факт по мислење на овој суд останал не утврден, а истиот е од битно влијание за утврдување на причините за настанатата штета.

х

-Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под оправдано сомнение и утврдената фактичка состојба, посебно по однос на факот од кое лице и од каде потекнуваат телесните повреди констатирани кај приватниот тужител и дали таквите повреди навистина му ги има нанесено обвинетиот заедно со неговиот син, а на кое нешто

основано укажува жалителот во изјавената жалба. Од утврдувањето на овој решителен факт зависи и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување

х

-во останатиот дел обвинението останало непроменето, што значи првостепениот суд можел според обвинението обвинетиот «Е.З.» да го огласи за виновен за неплаќање на издршката на неговите три малолетни деца за периодот од 15.10.2010 година, па до 27.04.2011 година, а не како што е наведено во изреката “до денес”. Постапувајќи на тој начин како што е наведено во обжалената пресуда повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го пречекорил обвинението во поглед на периодот, огласувајќи го за виновен обвинетиот дека одбегнувал да плаќа издршка на неговите деца за период за кој не бил обвинет со поднесениот обвинителен предлог на ОЈО Радовиш.

х

-во останатиот дел обвинението останало непроменето, што значи првостепениот суд можел според обвинението обвинетиот «Е.З.» да го огласи за виновен за неплаќање на издршката на неговите три малолетни деца за периодот од 15.10.2010 година, па до 27.04.2011 година, а не како што е наведено во изреката “до денес”. Постапувајќи на тој начин како што е наведено во обжалената пресуда повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го пречекорил обвинението во поглед на периодот, огласувајќи го за виновен обвинетиот дека одбегнувал да плаќа издршка на неговите деца за период за кој не бил обвинет со поднесениот обвинителен предлог на ОЈО Радовиш.

х

-самиот факт што во истото ова графолошко вештачење е наведено дека со оглед на тоа што ракописот во потпис напишан во спогодбата за престанок на работен однос во рубриката “Работник”, претставува кратка графичка целина, без јасно оформени букви, вештите лица не биле во можност да извршат идентификациона постапка со која би можеле да утврдат дали спорниот ракопис во потпис е идентичен или не со доставениот неспорен потпис од обвинетиот.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека обвинетиот во своја одбрана категорично тврди дека не го сторил кривичното дело “Фалсификување исправа”, напротив истиот наведува дека целата документација за фирмата се изготвувала од страна на лицата вработени во книговството на фирмата, која одбрана првостепениот суд бил должен да ја провери, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, ова од причини што согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат во корист“.

х

-првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од истиот закон, каде определено е дека второстепениот суд ја испитува пресудата

во оној дел во кој се побива со жалбата, но секогаш мора да службена должност да испита дали постои повреда на одредбите од кривичната постапка од чл. 381 ст од т.1, 5, 6, 8 до 11 на овој закон.

Во конкретниот случај со донесувањето на обжалената пресуда е повредена одредбата на чл. 395 од ЗКП, според која доколку е изјавено жалба само во корист на обвинетиот, пресудата не смее да се измени во негова штета во однос на правната оценка на делото или на кривичната санкција.

х

-Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива со тоа што во неа не е наведено местото на сторувањето на делото за кое се огласени за виновни, каде се извршени дејствијата од страна на обвинетите А. А. и Е. И., на чија бензинска пумпа и со овие дејствија кому му е нанесена штетата, иако во обвинението овие факти изричито се наведени. Имајќи во предвид дека во изреката на обжалената пресуда треба да биде точно наведено времето, местото и начинот на извршување на кривичното дело, ваквиот недостаток на утврдување на местото на извршување на кривичното дело ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

х

-По оценка на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см3, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

х

-Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на погрешно утврдена фактичка состојба за правното лице ДПТУ „Ч“ с. Л. во ослободителниот дел од пресудата под т.2, дека не се докажало дека истото го сторило кривичното дело за кое се обвинува. По наогање на овој суд, погрешен е ставот на првостепениот суд дека од описот на сторените или пропуштените дејствија за кривичното дело од диспозитивот на обвинението не може да се утврди кои дејствија се превземени од правното лице со кои би се оствариле елементите на битието на кривичното дело што му се става на товар.

Согласно даденото обвинение произлегува дека обвинетото правно лице во постапката на јавна набавка на посебен линиски превоз на ученици на СОУ „К С“ од Р за учебната 2010 - 2011 година учествувало како понудувач . Од тука јасно произлегува дека ги

превзело дејствијата на предметното кривично дело. Во конкретниот случај токму правното лице се јавува како понудувач во јавната набавка и како доказ во негова сопственост употребил препис од сообраќајна дозвола на наведеното возило кое што е со невестината содржина. Факт е дека обвинетиот Т П како управител на друштвото е единствено одговорен за законитото работење на друштвото а со тоа и на употребата на исправата со лажна содржина во јавната набавка. Меѓутоа, неспорно е дека сите дејствија тој како управител ги превземал во име и за сметка на обвинетото правно лице, односно правното лице сите дејствија ги врши преку одговорното лице - управителот. Во конкретниот случај обвинетиот Т П со наведените дејствија во изреката на пресудата постапувал во име и за сметка на правното лице чии што управител е тој, односно неговата намера била да се прибави корист за обвинетото правно лице, кое што да успее да го добие тендерот за јавната набавка на посебен линиски превоз на учениците за учебната 2010 - 2011 година.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба наведува дека обвинетиот го закачил - удрил приватниот тужител во предлот на левото уво, и дека така настанала телесната повреда. Не е јасно дали првостепениот суд прифаќа физички контакт, односно физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител или пак само закачување со раката во пределот на левото уво, што само по себе не претставува физички напад.(повредата да е сторена од небрежност).

Никој од сослушаните сведетели на главниот претрес не изјавил дека видел или пак забележал физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител - оштетениот.

Нејасно каде точно се случил кривично правниот настан.

х

-Св.Н.-Со соодветна анализа на материјалните докази за ваквите повреди а по потреба и дополнителни прегледи би се утврдило карактерот на повредите на оштетениот на кој начин се предизвикани, дали според судско медицинската наука се повреди од тежок вид односно дали скрешница на 8-мо ребро без дислокација и напукнато 9-то ребро без дислокација е тешка телесна повреда.

првостепениот суд треба да нареди медицинско вештачење при Институтот за с. м. во С., при што од целокупната медицинска документација на име на оштетениот Б. Р., треба да се утврди видот и карактерот на истите дали е нанесена тешката телесна повреда или само телесна повреда,

х

-Обележје на кривичното дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 од КЗ е со неплаќање на издршка да се сака да се одбегне давањето издршка. Тоа значи дека само со недавање издршка не се извршува делото, туку е потребно да се одбегнува извршувањето на обврската за издржување. Ако задолжениот - обвинетиот за давање издршка од објективни причини е во неможност да ја извршува својата обврска поради на пример болест и др. не го извршува кривичното дело. Во

однос на вината потребна е директна умисла, што се состои во свест и сакање да се одбегне обврската за давање на издржување. Одбраната на обвинетата И. е дека таа не давала издршка за децата и покрај фактот што сакала да дава, бидејќи е работонеспособна поради болеста, а која болест кај нејзе е поткрепена со повеќе приложени и изведени докази во текот на главниот претрес, а кои се неправилно ценети од првостепениот суд.

х

-Во изреката на пресудата се наведува дека обвинетиот Д се ослободува од обвинение поради недокажаност, а во образложението на пресудата првостепениот суд прифаќа дека од извршеното вештачење на МВР - Управа за криминалистичка техника С бр. СН-....., на трагите од папиларни линии фиксирани при увидот на лице место на парче скршено стакло од прозорецот на една од просториите од Ветеринарната Станица С Н, потекнуваат од дланка на десната рака од обвинетиот Д И.

Овластените службени лица при ПС С Н постапиле согласно чл. 144 ст.1 од ЗКП, при земањето на отпечатоците од папиларни линии, во која законска одредба меѓу другото е предвидено дека во случај кога постои основи за сомневање дека е извршено кривично дело кое се гони по службена должност, МВР е должно да преземе потребни мерки, да се откријат и обезбедат трагите од кривичното дело и предметите што можат да послужат како доказ.

х

-сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 и ст.2 в.в.со чл.406 ст.3 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд не ја применил одредбата од чл.406 ст.3 од ЗКП во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања за да може со сигурност да се утврди постоењето или непостоењето на одредени решителни факти, кое нешто е неопходно за расветлување на кривично-правниот настан.

Самиот факт што на службеното возило кое што го управувала обвинетата, при извршениот увид било констатирано траги од оштетување на предниот браник лоцирани по крајниот десен дел и по должина на десната страна од истиот, а во отсуство на други докази не претставува доволно сигурен доказ за да на истиот судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата. Ова од причини што обвинетата во своја одбрана наведува дека критичниот ден во критичниот период возилото воопшто го немала управувано и дека трагите од оштетување на возилото потекнуваат од удар во метална ограда, кој удар се случил два месеци пред овој кривично-правен настан, која одбрана во целост била потврдена од страна на сведоците К., Е. и И. Во прилог на горе наведеното е и самото тоа што вештите лица во своите наоди и мислења неможеле да се произнесат по однос на староста на фрагментите на боја, а вештото лице В. А. во дополнителниот наод и мислење наведува дека при извршениот стерео-микроскопски преглед на примероци боја земени од желесната ограда било констатирано дека се со црна и метална обоеност.Во прилог на одбраната на обвинетата е и самиот факт што ниту еден од сослушаните сведоци како очевидци на овој кривично-правен настан категорично не

тврдат дека токму обвинета В. била таа која што го упаравувала пмв кое што удрило во оштетениот, ниту пак категорично изјавуваат дека предметното пмв го управувала жена, како што прифатил првостепениот суд.

х

-првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази

х

- проверени докази и факти. Имајќи ја во предвид изјавата на вештото лице Д-р. Н.А. специјалист по ОРЛ која што дала објаснување по однос на видот, карактерот на задобиената телесна повреда и начинот која што оштетениот можел да ја добие, преизлегува дека ваква повреда може да биде задобиена со многу јак удар, со повеќе удари, а можно е да се здобие и доколку самиот повреден удрил со неговиот нос во друг предмет

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да нареди да се изврши вештачење при Институтот за судска медицина во Скопје, како би можело со сигурност врз основа на постојните докази и изјавите на обвинетите и оштетениот, да се утврди на кој начин истиот ја задобил повредата окарактеризирана како тешка телесна повреда , односно дали истата може да биде задобиена од самоповредување кога го удрил обвинетиот О. имајќи ја во предвид повредата и со која О. се задобил со овој кривично правен настан од нанесениот удар.

х

-При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да нареди да се изврши вештачење при Институтот за судска медицина во Скопје, како би можело со сигурност врз основа на постојните докази и изјавите на обвинетите и оштетениот, да се утврди на кој начин истиот ја задобил повредата окарактеризирана како тешка телесна повреда , односно дали истата може да биде задобиена од самоповредување кога го удрил обвинетиот О. имајќи ја во предвид повредата и со која О. се задобил со овој кривично правен настан од нанесениот удар.

притоа занемарувајќи го доприносот на оштетениот за случувањето на оваа сообраќајна незгода, така што во конкретниот случај првостепениот суд за случената сообраќајна незгода утврдил исклучиво вина на страната на обвинетата

Имено, првостепениот суд не го имал во предвид фактот дека зафаќањето на околу 1,9 метри од десниот раб на коловозот од страна на велосипедот со мотор, управуван од страна на оштетениот е во причинска врска со случената сообраќајна незгода, а кое нешто е констатирано и во изготвеното писмено вештачење од страна на вештите лица при Бирото за судски вештачења С, според кое „возачот на велосипедот со помошен мотор, не го управувал истиот согласно

позитивните прописи поблиску до десниот раб на коловозот, односно на растојание од најмалку 1 метар од работ. Вака неадекватно управуван велосипед со помошен мотор, претставува опасна подвижна препрека“.

Сето ова јасно упатува на заклучок дека оштетените иако биле должени да се движат што поблиску до десниот раб на коловозот и тоа мошне внимателно на начин на кој не би го попречувал сообраќајот на возилата, во конкретниот случај тоа не го сторил, а со кое нешто и допринел за случување на предметната сообраќајна незгода.

х

-Имајќи во предвид дека Записниците за идентификација - препознавање на лица се составени во полициска постапка, а притоа ваквото препознавање на обвинетиот Т. К. од страна на оштетените е извршено без наредба на истражен судија и без присуство на истражен судија при препознавањето, по наоѓање на овој суд вака извршеното препознавање на обвинетиот од страна на оштетените, а констатирано на записник, е спротивно на процесните норми на ЗКП и како такво, истото не може и не претставува мериторен доказ од кој би можело да се утврдат релевантни факти и врз основа на кој може да се заснова одлука на судот.

х

-Имајќи ја во предвид погоре цитираната законска одредба од чл.215 ст.1 од КЗ „Неовластено производство и пуштање во промет наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ не постои сомневање за овој суд дека, како друг начин на пуштање во промет на психотропни супстанции наркотични дроги се подразбира било кој друг начин освен продажбата, па меѓу другото не само размената туку и позајмувањето, поклонувањето, подметнувањето како и самото пренесување на овие дроги и психотропни супстанции.

х

-првостепениот суд обжалената пресуда ја донел во отсуство на обвинетиот согласно чл.454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст), неосновано прифаќајќи дека во конкретниот случај биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство и неосновано прифаќајќи дека неговото присуство не било нужно.

Конкретно, согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст) е предвидено дека: “Ако обвинетиот не дојде на главен претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врати поради непријавување до судот поради промена на адресата или престојалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно“.

Имајќи ја во предвид погоре цитираната законска одредба јасно произлегува дека во конкретниот случај не биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот воопшто не бил уредно поканет на закажаниот главен претрес, а од друга страна самиот факт што поканата на обвинетиот не можела да му се врати поради тоа што обвинетиот не пријавил до судот промена на адресата или престојувалиштето, во конкретниот случај не значи дека биле исполнети законските услови за судење во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот

воопшто и не знаел дека против него е поведена кривична постапка, така што истиот и немал законска обврска да ја пријави промената на адресата или престојувалиштето до судот.

х

-Сторената суштествена повреда од чл.355 ст.1 т.8 од ЗКП се состои во тоа што обжалената пресуда се заснова врз доказ врз кој според одредбите на ЗКП, не може да се заснова пресудата.

Во конкретниот случај од образложението на побиваната пресуда, произлегува дека првостепениот суд пресудата ја засновал на докази (службени белешки за собирање на информации од граѓани), кои во образложението на пресудата се насловени како службена документација на П.С. С.Н., а врз основа на кои докази не може да се заснова пресудата, па од тие причини следуваше овој суд по службена должност да ја укине пресудата.

х

-По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себе и на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата обвинетите ги ослободил од обвинение врз основана чл. 342 т.3 од ЗКП, бидејќи сметал дека не се докажало дека го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат. Во образложението на пресудата, првостепениот суд навел дека за постоење на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите потребна е умисла, свест за своето дело и воља за негово извршување. При тоа прифатил дека наведените дејствија превземени од страна на обвинетите не претставуваат умислено дејствие во кое се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар од чл. 225-а Незаконита експлоатација на минерални сировини од КЗ.

Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива и не е јасно по кој основ обвинетите се ослободени од обвинение, дали поради недоказаност или поради тоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот.

х

-К.-сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што изреката на пресудата е противречна на причините на пресудата, во пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, а наведените се нејасни и противречни. Имено, неприфатлив е ставот на првостепениот суд без изведување на сите расположиви докази да се донесе ослободителна пресуда и притоа да се тврди дека не било докажано да обвинетата го сторила кривичното дело за кое се обвинува. Нејасни се и противречни причини за решителните факти дадени во пресудата, затоа што првостепениот суд наведува дека во обвинението не било точно прецизирано од донесените 1499 решенија од ЈИЦСР К. за кои точно лица и кога била прибавена имотна корист и дека доколку биле пронајдени, односно постоеле предметите за кои биле донесени овие решенија, ќе се утврдело дали исплаќањето на еднократната парична помош било основано, односно исплатено на лица кои ги исполнувале условите за еднократна парична помош или не, а со тоа и постоењето на кривичното дело за кое што обвинетата се обвинува.

х

= првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалениот дел сторил суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Суштествената повреда се состои во тоа што првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетата М. ја ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст), а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени сите нужни и расположиви докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти и се од влијание за расветлување на овој кривично правен настан, поради што и првостепената пресуда во овој дел е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

х

-сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се огледаат во тоа што изнесените причини за решителните факти во пресудата под ст.И се во директна противречност со изведените докази. Прифатените делови од изјавите на сведоците од првостепениот суд се во контрадикторност со вистинската содржина на доказите. Дури и утврдените решителни факти се во директна противречност со одбраната на обвинетите. Ова од причина што уште во првичните изјави обвинетиот В. вели: “Јас списокот на работници со бројот на дневници кој го водев на лист хартија го предадов на М.. Не сум учествувал во изготвување на Списокот од 09.05.2006 год. кој го има изготвено М.“, а Ј. вели „јас водев евиденција на работниците кои се присутни на работа во тетратка и ставав + (плус) на присутните, а - (минус) на отсутните. Тетратката со евиденција ја предадов на М.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Овие факти дека обвинетата парично ги помагала нивните две деца, купувајќи им и храна и облека, не ги порекнува ниту законскиот застапник на малолетните - таткото М Јод с. О.

Меѓутоа, овие факти не го исклучуваат постоењето на кривичната одговорност на обвинетата У за дејствијата опишани во изреката на пресудата.

Неспорно е дека обвинетата ги нема исплаќано паричните износи на име издршка, со кои е задолжена со извршна судска одлука - пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година на Основен суд Кочани, со клаузула на извршност од 10.08.2005 година, од по 2.000,00 денари за секое од двете малолетни деца, па така за критичниот временски период не платила вкупно на име издршка сума во износ од 240.000,00 денари

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај се работи за едно кривично дело „Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, а не за две кривични дела како тоа се терети обвинетата со поднесеното обвинение, и е ослободена од обвинение за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ со првостепената пресуда, бидејќи во законскиот опис на кривичното дело од чл. 202 од КЗ е наведено дека за да постои ова кривично дело треба сторителот да одбегнува да дава издршка определена врз основа на извршна судска одлука или порамнување, а во конкретниот случај со извршната судска пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година, обвинетата

е задолжена со плаќање на издршка во вкупен износ од 4.000,00 денари, не за едно, туку за двете малолетни деца Р и В, па од тие причини, не се работи за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ.

х

-суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка по чл. 355 ст.1 т.3 и т.11 од ЗКП. Во конкретниот случај првостепениот суд сторил повреда на одредбата од чл. 355 ст.1 т.3 и чл. 355 ст.2 в.в. со чл. 428 ст.4 од ЗКП од причина што главниот претрес е одржан без лице чие присуство на главниот претрес е задолжително, односно без присуство на обвинетата С. Имено, на главниот претрес од 03.11.2010 година првостепениот суд констатирал дека не е присутна обвинетата, односно дека истата не е уредно поканета, а од страна на ПС Кочани било доставено известување дека обвинетата се наоѓа во Р. Германија на непозната адреса. Врз основа на чл. 428 ст.4 од ЗКП судот донел решение главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата бидејќи на истата не можел да и достави покана заради промена на адресата, а обвинетата промената не ја пријавила. Согласно чл. 428 ст.4 од ЗКП утврдено е “Ако обвинетиот не дојде на главниот претрес иако уредно е поканет или поканата не можела да се врати поради непријавување до судот на промена на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно“.

Меѓутоа, во конкретниот случај не се исполнети условите во смисла на чл 428 ст.4 од ЗКП за судење во отсуство.Обвинетата не знаела дека против неа е поведено кривична постапка бидејќи нема примено обвинение за да би ја пријавила промената на адресаната на живеалиштето или престојувалиштето до судот. Од друга страна не е исполнети ниту условот за одржување на главен претрес во отсуство на обвинетата, ако нејзиното присуство не е нужно, бидејќи во текот на постапката видно е дека присуството на обвинетата било нужно од причина што од нејзината одбрана можат да се утврдат повеќе релевантни факти за правилно одлучување за постоењето на кривичното дело што и се става на товар.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосна утврдена фатичка состојба.

Првостепениот суд прифатил дека со удирањето на приватната тужителка од страна на обвинетата во пределот на половината не била нанесена телесна повреда на тужителката опишана во приватната тужба-асиметрија на дископростор Л3-Л4 со можна дископатија на тоа ниво, туку била повредена честа и угледот на приватната тужителка. Меѓутоа, од содржината на изведените докази овие факти не се утврдуваат. Приватната тужителка со поднесената тужба и на главниот претрес, предлага обвинетата да биде огласена за виновна за кривичното дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ, а не за кривично дело “Навреда “ така што приватната тужителка воопшто не е распрашана на околноста дали со удирањето од страна на обвинетата во пределот на половината, приватната тужителка се почувствувала омаловажена, дали нејзините колешки и се подбивале на тоа што и го сторила обвинетата, дали за тужителката тоа било вредносно негативен

суд што го изјавила обвинетата со превземените дејствија. Сето тоа останува не утврдено и не разјаснето. За овој суд, не е утврден и субјективниот елемент кај обвинетата дали таа во моментот на превземањето на дејствијата имала намера да ја омаловажи приватната тужителка пред нејзините колешки во средината каде таа работела или тоа било обична шега, или пак намерата на обвинетата телесно да ја пореди приватната тужителка. Сметаме дека релевантен факт што треба да се цени при утврдувањето на фатичката состојба и при одлучувањето дека тужителката и обвинетата биле во добри односи пред кривично правниот настан не биле скарани ниту пак имало некаква вербална расправија непосредно пред кривичниот правниот настан. Не секое буткање и удриање, а без да се утврди мотивот за тоа не претставува во секој случај сторување на реална повреда спрема тужителот.

х

-По наоѓање на овој суд неспорно се утврдените факти дека обвинетиот Б.С. критичниот ден во критичното време кај с.О. бил сопреен од страна на полицијата и неспорно е дека биле пронајдени напред наведените таблети, потоа неспорно е дека тие таблети се Анфетамин (Каптагон) и дека истите претставуваат психотропна супстанца, која е стимуланс на централниот нервен систем.

Меѓутоа, под сериозно сомнение се доведуваат утврдените факти од страна на првостепениот суд дека на 2-3 дена пред критичниот ден, односно пред 27.01.2009 година, обвинетите се слушнале телефонски, при што обвинетиот Т му кажал на обвинетиот Б. да му донесе риба сом за неговиот татко и дека сакал да се види со него, дека се виделе таа вечер во Штип и дека обвинетиот Т. на таа средба му ги дал предметните таблети на обвинетиот Б. да ги однесе до К. на лицето К. Н., бидејќи не се сослушани во својство на сведоци лицата Е. Н., Љ. М. и А. Н., затоа што обвинетиот Т. во своја одбрана изјавил дека критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден обвинетиот не бил во Штип, туку бил во Скопје и престојувал кај лицата Е. Н. и Љ. М.. Обвинетиот Т. во текот на главниот претрес ги предлагал да бидат сослушани овие сведоци и според одбраната на обвинетиот преку сослушување на овие лица во својство на сведоци ќе се потврдела неговата одбрана, меѓутоа истите не се сослушани, бидејќи бранителот на обвинетиот Т. Т. по службена должност, адвокатот С. К., на записник за главен претрес од 04.02.2011 година се откажала од предлогот да бидат сослушани напред наведените лица во својство на сведоци. Со тоа што не се сослушани во својство на сведоци напред наведените лица, всушност не е проверена одбраната на обвинетиот Т.Т., а со тоа под сериозно сомнение се доведува еден дел од утврдената фактичка состојба и по однос на обвинетиот Б.С..

Неприфатливо е за овој суд да се одбие одбраната на обвинетиот Т. дека е неоснована и непоткрепена со ниту еден доказ, а притоа да не бидат сослушани во својство на сведоци лицата кои обвинетиот Т. ги предлагал за да ја поткрепат неговата одбрана, односно алибито дека истиот критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден престојувал во Скопје кај сведоците Е. Н. и Љ. М. Впрочем од записникот за главен претрес од 22.10.2010 година се утврдува дека биле присутни во судот лицата Е. Н. и Љ. М. и тоа се јавиле во судот без покана, доведени од

страна на обвинетиот, но тој главен претрес не бил одржан поради отсутност на обвинетиот Б. С. и неговиот бранител. Од овој записник за главен претрес произлегува упорноста на обвинетиот Т.Т. кој навистина сакал да биде проверена неговата одбрана во смисла на тоа дека истиот критичниот ден кога се случил кривично-правниот бил во Скопје и дека не учествувал во извршувањето на кривичното дело.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, како и поради сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот Законик.

х

-Основани се наводите во жалбата за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело за кое се обвинува, па истиот го ослободил од обвинението врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП. Притоа наведува дека недостасува причинско последичната врска помеѓу пропустите што обвинетиот како учесник во јавниот сообраќај ги сторил (возилото го управувал со неисправен уред за осветлување, без предно десно светло и со брзина на движење од 62 км на час, неприспособна на условите на патот, неговата ширина и нокно време) и настанатата последица, односно дека единствена причина за сообраќајната незгода и настанатите последици од неа било неадекватното однесување и постапување на сега покојниот, возачот на мопедот Томос кој наместо да го управува истиот поблиско до десениот раб на коловозот во правец на неговото движење, преминал со целиот габарит на спротивната страна, на половината од коловозот по која што се движело возилото управувано од обвинетиот, така што обвинетиот немал техничка можност да го избегне судирот.

Имено, од исказот на свидетелката К. се утврдува причината поради која оштетениот преминал на половината од коловозот по кој се движел обвинетиот со возилото. Од нејзиниот исказ произлегува дека во моментот пред да се случи незгодата, седела на мопедот позади сега покојниот Д. Р. и се движеле по десната страна од коловозот гледано во правец на нивното движење кога одеднаш од спротивната насока забележале светло, возило кое наидувало право кон нив, односно имале впечаток дека возилото се движело по нивната страна од коловозот. Од овие причини нејзината реакција била да му сугерира на сега покојниот да сврти во лево за да го избегне ударот. Непосредно пред ударот забележала дека не се работи за мотор туку за возило и му рекла на сега покојниот да се врати на десно, но во тој момент ударот веќе бил неизбежен.

Врз основа на правилна оценка на изведените докази во корелација со изјавата на овој сведок се поставува прашањето дали постои причинско последична врска за случувањето на сообраќајната незгода од пропустите сторени од страна на обвинетиот. Со фактот што возилото го управувал технички неисправно односно без предно десно светло што е спротивно на чл.319 од ЗБСП предизвикал забуна кај оштетените дека наидува возило на две тркала и со брзина на движење која што не била прилагодена на условите на патот, ширина на коловозот, нокни

услови и управување на возило без предно десно светло т.е. спротивно на чл.37 ст.1 од ЗБСП, што пак може да е причина за настанатата последица, смрт на оштетениот.

Со самото вештачење од Бирото за судски вештачења Скопје утврдено е дека незгодата би можела да се избегне или пак последиците од истата би можело да бидат помали во случај ако сега обвинетиот го управувал возилото со брзина од 40 км на час или помала, како што налагале условите имајќи во предвид дека станува збор за тесен коловоз, намалена видливост поради ноќта, со што би го сопрел неговото возило пред местото на судирот или ударот би го остварил со помала брзина на движење, а со тоа последиците од незгодата би биле помали. Како и доколку во функција му било десното предно светло со што немало да делува збунувачки кај останатите учесници во сообраќајот дека не станува збор за патничко возило туку за возило на две тркала како што произлегува од исказот на наведениот сопатник на мопедот.

Од погоре изнесеното, поради пропустите во правилната оценка на изведените докази во текот на постапката, а со тоа и во утврдувањето на фактичката состојба се доведува под сомневање заклучокот на првостепениот суд дека не постои причинско последична врска меѓу пропустите кај обвинетиот и настанатата незгода, односно правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

х

-Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази и поради недоволно изведување на докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд не ги сослушал предложението сведоци од застапникот на обвинението А. В. и А. К. на околностите дали согласно договорите овие лица вршеле контроли, односно проверувале зошто ЈТД Ч. не доставува документација како и тоа дали овие лица биле должни да вршат контроли во врска со склучените договори за обука на лица за конфекционери.

х

-Законскиот опис на поттикнување упатува на заклучок дека од решавачко значење е главното дејствие на извршителот, а дејствието на поттикнувачот е зависно од дејствието на извршителот, кон чие остварување е насочено, односно постоењето и степенот на одговорноста на поттикнувачот е зависно одутврдувањето на одговорноста на извршителот на кривичното дело.

За да постои одговорност на поттикнувачот е решавачко тоа да со противправните дејствија преземени од извршителот, да е остварено законското битие на кривичното дело, казнивоста на поттикнувачот зависи од претходно утврдената вина и одговорност, односно казнивост на извршителот на кривичното дело.

Првостепениот суд утврдил во изреката на пресудата со опишаните дејствија дека обвинетиот Б како поттикнувач сторил кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ, в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ, но од изведените докази не се констатира дека со првосилна пресуда е утврдена кривичната одговорност односно вината на сторителите на

кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ.

Сторената суштествена повреда имала влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, во тој дел од пресудата.

х

-сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на причините на пресудата наведени во образложението од кои судот се раководел при донесувањето на одлуката за трошоците во постапката.

Имено од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, покрај одлуката за главната работа, одлучил и за трошоците во постапката на начин што приватниот тужител С.Д. го задолжил да му ги надомести трошоците на постапката на обвинетиот М.Т. во вкупен износ од 15.810,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата со примена на одредбите од чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст) . Вака донесената одлука би била во согласност со чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст), но само во случај доколку првостепениот суд утврдил дека застареноста на кривичното гонење настапила поради одложување на постапката кое може да се препише во вина на приватниот тужител. Во конкретниот случај таква вина на страна на приватниот тужител воопшто не е утврдена, а од друга страна неспорен е фактот дека поведената постапка против обвинетиот М.Т. за предметните кривични дела, во повеќе наврати била одложувана по барање на обвинетиот, поради необезбедено присуство на сведок како и поради поднесени барања за иземања на судечките судии од страна на приватниот тужител, отповикување на полномошното на неговиот полномошник и слично, но сето ова е во рамките на неговите законски права кои права му припаѓаат како странка во постапката.

х

-И покрај тоа што во касата недостасувале пари, обвинетата Г. во централата во банката во К. доставувала извештаи според кои немало кусок во касата во експозитурата во К., при што во извештаите не ја прикажувала вистинската состојба на паричните средства. Самата таа изјавува дека, и покрај тоа што знаела дека имала кусоци во благajnата, во централата во банката во К. доставувала извештаи, според кои немало кусок во касата во експозитурата и иако знаела дека кусоци се јавувале од работата на обвинетиот И., за тоа не ги известила одговорните лица во банката, туку на истиот му дозволила и понатаму да работи како шалтерски работник и да располага со пари, а известувањата во централата во К. што ги пракала, биле “фиктивни“, односно не одговарале на фактичката состојба.

Првостепениот суд прифатил дека сите овие парични средства обвинетиот И. ги присвоил, иако од изведените докази тоа не може да се утврди, бидејќи со парите во експозитурата располагал и обвинетиот И. и сведокот Е., како шалтерски работници, и обвинетата Г., како одговорно лице, на која од банката и биле доставувани и доверувани паричните средства, која често пати во присуство на И. и на Е. земала пари кои

понекогаш ги вракала, а понекогаш не ги вракала, така што не се знае од чие работење е недостатокот на парични средства во експозитурата.

х

-сторил суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што пресудата нема наведено причини за решителните факти, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката со тоа што постапувал по два обвинителни акти во кои што е обвинет Д. К., без да обвинителот изврши измена на прво поднесениот обвинителен акт Ко.бр.21/06 од 28.04.2006 год. во однос на обвинетиот Д. К., бидејќи дејствијата на извршување во однос на овој обвинет се различни во двата обвинителни акта.

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд не дал причини зошто обвинетиот Д. К. како претседател на Здружението за развој на селски туризам „М., Б. има својство на одговорно лице во смисол на чл.353 ст.5 в.в. со ст.4, 2 и 1 од КЗ. За утврдување на овој факт било потребно да се цени Статутот на Здружението, во кое се дефинираат статусот на Здружението, изворите на неговото финансирање и задачите и целите заради кое е формирано. Исто така првостепениот суд не утврдил дали за реализација на предметниот проект се трошени пари од Буџетот или од С. Б. Тоа е од суштинско значење за определување дали е исполнет битниот елемент на кривичното дело за кое е обвинет Д. К., а тоа е со неговото дејствие да е оштетен Буџетот на РМ.

х

-сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна неразбирлива, противречна самата на себеси, и на содржината на изведените докази во текот на постапката. Имено, во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ја ослободил обвинетата Т. И. од обвинението да сторила кривично дело “Примање поткуп” , бидејќи делата за кој се обвинува прифатил дека не се кривични дела според законот, додека во образложението на пресудата во наведените правни причини констатира дека за обвинението под т.1 од изреката не се докажало да обвинетата како лице што врши работи од јавен интерес, социјален работник во Центарот за с. р. К., имала задолжително облигаторна обврска за превземање на наведените дејствија, а за дејствијата под т.2 наведува дека од ниту еден доказ судот не утврдил дека обвинетата на критичниот ден превзела службено дејствие што би морала да го изврши.

При неспорни утврдени решителни факти дека обвинетата побарала и примила пари од оштетената за да изврши дејствија во рамките на своите овластувања кога парите се пронајдени одземени на лице место, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е резултат на погрешна оцена на изведените докази. Овластувањата на обвинетата произлегуваат и од Законот за семејството каде што се наведени мерките што ги презема центарот преку своите вработени за обезбедување соодветна здравствена заштита, психосоцијална интервенција и третман, како и други мерки кај социјалните случаи, така да во конкретниот случај факт е

дека обвинетата превзела дејствија во рамките на своите службени овластувања и нелогично е мислењето на првостепениот суд дека наведените дејствија не биле од облигаторен карактер па со тоа недостасувале елементите на битието на делото согласно даденото обвинение. Од овие причини по наоѓање на овој суд се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

х

Ш-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Цениме дека фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотополна, и со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ, истата се става под сериозно сомнение.

Не се изведувани доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан. Прифатена е одбраната на обвинетиот, без да се изведуваат доволно докази во тој правец, со кои истата би била проверена. Обвинетиот изјавил дека кај него после настанот биле пронајдени 550,00 денари кои подоцна односно утредента овластените службени лица на СВР Ш му ги вратиле. За утврдување на овој факт не се изведувани докази, дали навистина се најдени пари кај обвинетиот, во колкав износ и дали истите му се вратени како тој изјавил во своја одбрана.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да изведува нови докази освен изведените, да ги сослуша овластените слжбени лица кои биле на лице место критичниот ден, да изврши соочување меѓу обвинетиот и свидетелот Е за утврдување на битните факти и околности, да сослуша и вешто лице од областа на медицината во смисл ана горе наведените наводи, на кој начин ќе утврди правилна и целосна фактичка состојба која ќе биде во согласност со содржината на изведените докази.

х

-Во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд прифатил дека обвинетите В. Н. Е. како одговорно лице управител на даночниот обврзник правното лице обвинетиот ДОО“М.“ од Ш., за тековната 2005 и 2006 година со намера да одбегнат делумно плаќање на данок на добивка постапиле спротивно на чл.8 , чл.39 и чл.40 од Законот за данок на добивка, дале лажни податоци за приходите на правното лице кои што се од значење за утврдување на износот на даночната обврска на кој начин помалку утврдиле и платиле данок на добивка за 2005 година во износ од 272.647 денари за 2006 година во износ од 660.635 денари. На овој начин првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди не давајќи опис на превземените дејствија од страна на обвинетите, односно начинот на кои што е извршено кривичното дело со непресметување, со давање лажни податоци за остварените приходи за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години за што се однесува затаениот данок според Законот за данок на добивка, што по наоѓање на овој суд ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива и претставува суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл 381 ст1 т11 од ЗКП..

х

-Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива од причина што судот прво прифаќа дека обвинетиот делувал со евентуална умисла, а потоа дава опис на дејствие на нужна одбрана дека обвинетиот за да одбие од себе истовремен противправен напад го извадил ножот и му ја нанел тешката телесна повреда на оштетениот.

Од утврдената фактичка состојба нејасно е дали обвинетиот делувал со евентуална умисла или во нужна одбрана или евентуално би се работело за пречекорување на нужната одбрана од страна на обвинетиот Илија во конкретниот кривично правен настан.

Поради наведената суштествена повреда се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право.

х

-Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(пречистен текст), и по службена должност, внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП(пречистен текст), најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП(пречистен текст), .Во конкретниот случај, пресудата се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова, освен ако со оглед на другите докази е очигледно дека и без тој доказ би била донесена иста пресуда

Од списте по предметот, имено содржината на записникот за главен претрес од ден 15.11.2010година на првостепениот суд, видно е дека по давањето на завршните зборови на странките, првостепениот суд констатирал дека главниот претрес бил веќе завршен во 15,20 часот. Првостепениот суд, одкако на истиот записник од главен претрес, по неговото завршување, нотирал дека откако обвинетиот и оштетениот ја напуштиле судницата, истите веднаш се повратиле во судницата при што оштетениот изјавил дека, поради тоа што, критичната вечер бил многу пијан, не може да се сети и со сигурност да тврди дека обвинетиот бил тој што му ги одзел парите.

Согласно чл.365 од ЗКП(пречистен текст), судот ја заснова пресудата само врз фактите и доказите што се изнесени на главниот претрес.Во конкретниот случај, првостепениот суд, по мислење на овој суд, погрешно постапил кога при донесувањето на одлуката, ја засновал на овој исказ на оштетениот даден по завршувањето на главниот претрес без при тоа правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, а со што ја сторил напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд во текот на постапката не ги извел сите потребни и расположливи докази и не ги утврдил решителните факти за овој кривично правен настан.

Обвинетиот се брани дека тој не ја одзел оваа картичка и не ги

подигнал и одзел овие пари од сметката,неможел да ја има картичката на оштетената а уште помалку да го знае пин кодот, меѓутоа според увидот во ЦД од видео надзорот на банкоматот АТМ00052 од 14.04.2010 година, албумот со фотографии од МВР СВР Штип ПС Пробиштип, бр.31.10-837/1 од 05.07.2010 година и изводот од виза центарот од трансакција на извршување и писмо од М. А. до В. К., судот го утврдил постоењето на кривичното дело што се става на товар на обвинетиот.

Меѓутоа, првостепениот суд ваквите докази не ги предочил на обвинетиот, ниту пак ги испитал другите околности во врска со присуството на обвинетиот во канцеларијата во која работи со оштетената и другата колешка во локалната самоуправа, по однос на држењето на ташната во канцеларија, дали и како се чува ташната и другите лични предмети, дали навистина ја оставила во канцеларија ташната оштетената, дали навистина тој ден ја оставила во ташната предметната картичка. На оваа околност особено било потребно да се повика и распраша и лицето со која оштетената била излезена, на околноста каде биле, дали оштетената купувала(бидејќи било пазарен ден а излегла со нејзината керка), Дали картичката од 14.04.2010 година била кај оштетената бидејќи неспорно е дека ја имала кога на 19.04.2010 година со картичката била на банкоматот, а судот прифатил дека до тој ден немало забележано дека и недостасуваат пари од картичката.

х

-Сторени се суштествени повреди на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на решението и нејзиното образложение не произлегуваат од списите во предметот. Од списите во предметот произлегува дека тужителот «Т. А.» од «Ш.» поднел приватна тужба против С.,П. и Л. А. од Ш. за кривично дело “Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ откако со решение Ко.бр. 32/09 од 27.01.2009 година неговата кривична пријава била отфрлена од Основното јавно обвинителство Штип.

По таа кривична тужба првостепениот суд постапувал донесувајќи решение со кое утврдил дека оваа кривична тужба треба да се смета за барање за проведување на истрага бидејќи обвинетите С.,П. и Л. А. од Ш. се теретат за кривично дело “Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ за кое е запретена казна од 1 до 10 години затвор, за кое кривично дело спроведување на истрагата е задолжително.

По ова донесено решение распрашани се во истрага во предметот Ки.бр. 74/09 на Основен суд Ш. обвинетите и истражниот судија согласно чл. 169 од ЗКП не донел решение дали ќе спроведе истрага дали ќе изрази несогласување за спроведување на истрага туку со обично писмо ги вратил списите од овој кривичен предмет на Кривичниот оддел на Основен суд Штип, така што постапил спротивно на чл. 169 од ЗКП. Во писмото истражниот судија наведува дека во конкретниот случај истрагата не била задолжителна што е погрешно, бидејќи задолжителноста на истрагата произлегува од висината на запретената казна за кривичното дело, а не дали се работи за приватна тужба или обвинителен акт.

х

-Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП затоа што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, бидејќи истата нема доволно причини за решителните факти. Во конкретниот случај обвинетиот се обвинува за продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в.со ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, а првостепениот суд под ст.2 донел одбивателна пресуда согласно чл.367 ст.,1 т.6 од ЗКП за дејствието од 28.06.2004 година, поради застареност на кривичното гонење, а во врска со чл.107 ст.1 т.5 и чл.108 т.6 од КЗ, прифаќајќи дека е настапена релативна застареност на кривичното гонење. Меѓутоа, во конкретниот случај се работи за продолжено кривично дело и во тој случај застареноста на кривичното гонење се смета од последното превземено дејствие, а според описот на обвинение последно преземено дејствие е на 26.09.2005 година. Имајќи го во предвид овој релевантен факт, како и да обвинителниот акт е поднесен на 27.06.2008 година произлегува дека не се поминати три години од извршување на кривичното дело.

вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи овие одлуки се пишувани на обичен лист хартија, без деловоден број, потпишани од обвинетиот и членовите на М. з. и ставен печат од истата. Ваквите одлуки не биле презентирани од страна на одбраната во текот на истрагата, туку тие се презентирани во текот на главниот претрес во доказна постапка и тоа на обичен бел лист хартија, без деловоден број поради што ја доведуваат под сомнение веродостојноста на овие писмени докази. Од друга страна од изјавата на распрашаните сведели М. Ј., П. С. и В. Т. се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда, од причини што овие сведоци и во истрагата и на главниот претрес изјавиле дека не било вршени никакви активности од страна на М. з. по однос на поправки и дефекти на водоводна мрежа, ниту пак замена на некакви цевки од водоводната мрежа во с.Д. во критичниот период, како што стои во одлуките на М. з., односно како покривие за извадените пари од Стопанска банка. Во оваа насока е и изјавата на Претседателот на М. з. В. Т. кој на главниот претрес по однос на содржината и потписот на одлуките изјавил дека ниту ги признава ниту ги оспорува, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение.

х

-Основан е жалбениот навод за сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата, не се наведени датите на раѓање на малолетните лица, така што за сите од нив не може да се утврди дали при сторувањето на кривичното дело имале наполнети 18 години, односно дали биле малолетни со оглед на фактот дека елемент на делото е служење на алкохол на малолетници. Исто сторена е суштествена повреда од чл.355 ст.2 в.в. со чл.428 од ЗКП, на која судот внимава по службена должност бидејќи е повредено правото на одбрана на обвинетото лице И.Г.. Пресудата е донесена во отсуство на овој обвинет со примена на чл.428 ст.4 од ЗКП, во која што пресуда првостепениот суд наведува дека присуството на обвинетиот не е нужно и дека обвинетиот не ја пријавил промената на

престојувалиштето, односно живеалиштето за да му се достави покана. За да се примени чл.428 ст.4 од ЗКП претходно е потребно обвинетиот да е запознаен дека против него се води кривична постапка, да му е доставено обвинението, па во тој случај ако поканата не може да му се врачи поради непријавувањето на судот на промената на адресата, тогаш судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство ако отцени дека неговото присуство не е нужно. Од утврдените факти дека обвинетиот И.Ѓ. нема добиено уредна покана за првото закажано рочиште, нити има примено обвинителен предлог, судот смета дека со тоа му е повредено правото на одбрана, со што е сторена суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 од ЗКП.

х

-Постои суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, во образложението не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни. Постои суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, поради тоа што со донесената пресуда првостепениот суд го пречекорил поднесеното обвинение во смисла на чл. 338 ст.1 од ЗКП. Согласно наведената одредба пресудата може да се однесува само на лице кое е обвинето и на кривично дело што е предмет на обвинението во поднесеното изменето или проширеното обвинение, така што помеѓу обвинението и пресудата треба да постои субјективен и објективен идентитет. Во конкретниот случај првостепениот суд го нарушил објективниот идентитет на обвинението, бидејќи во изреката на првостепената пресуда е извршена измена на описот на превземените дејствија од страна на обвинетите В. Б. и Т. И., со што е изменет и описот на кривично правниот настан во целина.

Поради напред наведените суштествени повреди се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека дадениот опис и начин на извршување на кривичното дело Фалсификување на службена исправа е консумирано во битието на кривичното дело „Злоупотреба на службената положба и овластување,, од чл. 353 од КЗ. Навистина судот не е врзан за правната квалификација на делото, но за овој суд е нејасно зошто првостепениот суд прифаќа дека второобвинетиот Тодор не остварил корист кога и во самото образложение на пресудата наведува дека со предметната потврда му се овозможило купување на станот, што секако претставува некаква корист за второобвинетиот Тодор Иванов.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека првостепениот суд дал неразбирливи причини за преквалификацијата на кривичното дело што му се става на товар на второобвинетиот И. Т.,затоа што овие причини не произлегуваат од изведените докази, затоа што во секој случај предметната потврда има карактер на јавна исправа издадена од јавно претпријатие согласно чл. 122 ст.11 од КЗ.

х

-сторена суштествена повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, контрадикторна, а причините за решителните факти се нејасни. Судот утврдил дека обвинетиот на

28.12.2009 год. околу 02:55 часот со општо опасно средство - запалива течност бензин ја испрскал влезната врата од Угостителскиот објект "К. т." во П. со општо опасно дејство - пожар предизвикал пожар и значителна опасност за животот и телото на луѓето и имотот од големи размери.

Од извршеното вештачење на пластично шише со етикета "Пелистерка" пронајдено во близина на објектот, со анализа на непознатата материја во истото утврдено е дека во екстрактот од шишето е констатирано совпаѓање со хроматограмот на нафтен дериват - дизел гориво. Имајќи го предвид ова, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива во смисол на средството со кое е предизвикан пожарот.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што побиваната пресуда противречи со содржината на изведените докази, во побиваната пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои судот смета дека во конкретниот случај не било сторено кривичното дело од чл. 172 ст.1 од КЗ. Во побиваната пресуда не е утврден решителниот факт дали во содржината на претставката се изнесени неистинити кои можат да наштетат на честа и угледот на приватниот тужител и дали со упатувањето на претставката е сторено кривично дело клевета а од што зависи примената на одредбата од чл. 3 ст. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози (Сл.весник на РМ бр. 82/08 од 08.07.2008 година) на која во образложението на пресудата се повикува првостепениот суд. Наведената причина за донесувањето на побиваната пресуда дека во конкретниот случај не станувало збор за изнесување и пренесување на неистинити нешта а со намера да се наштети на угледот и честа на тужителот не е доволно образложена и не произлегува од содржината на изведените докази.

Овој суд имајќи ја во предвид содржината на оваа законска одредба смета дека преставка односно предлог во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по преставки и предлози, подносителот на истата може да ја поднесе до надлежен орган заради заштита и остварување на негови права и интереси како и за заштита на јавен интерес утврден со закон. Во конкретниот случај од содржината на предметното писмено, произлегува дека подносителот-обвинетиот истатото не го поднел за заштита на негово право и интерес, ниту пак на јавен интерес утврден со закон. Поради тоа за овој суд неприфатливо е толкувањето на првостепениот суд дека во конкретниот случај со упатувањето на писменото до Републичкиот просветен инспекторат обвинетиот сакал да ги заштити интересите на образовниот процес, со оглед на фактот дека во списите од предметот не постојат докази дека наводите во писмениот поднесок се вистинити, ниту обвинетиот презентира такви докази пред првостепениот суд.

х

-Овој суд имајќи ја во предвид содржината на оваа законска одредба смета дека преставка односно предлог во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по преставки и предлози, подносителот на

истата може да ја поднесе до надлежен орган заради заштита и остварување на негови права и интереси како и за заштита на јавен интерес утврден со закон. Во конкретниот случај од содржината на предметното писмено, произлегува дека подносителот-обвинетиот истатото не го поднел за заштита на негово право и интерес, ниту пак на јавен интерес утврден со закон. Поради тоа за овој суд неприфатливо е толкувањето на првостепениот суд дека во конкретниот случај со упатувањето на писменото до Републичкиот просветен инспекторат обвинетиот сакал да ги заштити интересите на образовниот процес, со оглед на фактот дека во списите од предметот не постојат докази дека наводите во писмениот поднесок се вистинити, ниту обвинетиот презентира такви докази пред првостепениот суд.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителите дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Првостепениот суд утврдил дека поднесената приватна кривична тужба од страна на оштетените за сторено кривично дело “Телесна повреда“ по чл 130 од КЗ била доставена до Основниот суд во Штип после истекот на рокот во смисла на чл.48 од ЗКП од три месеци од денот кога лицето кое е овластено за подесување на приватната тужба узнало за кривичното дело и за сторителот. Притоа, прифатил дека А. и Г. В. знаеле за кривичното дело и за сторителот на ден 1.11.2008 година, а истите пријавиле кривичен прогон и побарале надомест на штета во текот на истрагата и тоа А. на 13.04.2009 година, а Г. В. на 13.05.2009 година, што значи по истекот на рокот од три месеци.

Меѓутоа, во чл.49 од ЗКП утврдено е дека ако самиот оштетен поднесе кривична пријава или стави предлог за остварување на имотно правно барање во кривичната постапка ќе се смета дека со тоа ставил предлог за гонење. Кога оштетениот поднел кривична пријава или предлог за гонење, а во текот на постапката се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата односно предлогот ќе се сметаат како навремена приватна тужба, а која е поднесена во рокот предвиден за приватна тужба. Имајќи ја во предвид наведената законска одредба заради правилно утврдување на спазувањето на роковите за поднесување на приватна тужба првостепениот суд ќе треба да утврди дали и кога оштетените-сега приватните тужители го пријавиле кривично правниот настан до овластените органи, при што од МВР-ПС-П. да побара писмено известување за службена белешка за примена пријава бр.3806 која што е наведена во образложението на поднесената кривична пријава од страна на МВР до Основното јавно обвинителство Штип, за да се види кој го има пријавено кривичното дело по таа службена белешка.

х

-Првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во

дејствијата превземени од страна на обвинетиот не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Согласно чл.33 од Законот за ДДВ “како услов кој треба да биде исполнет за да се искористи правото за одбиток на ДДВ искажан во авансната фактура е авансот да е платен на добавувачот до крајот на пресметковниот период“.

Согласно чл.43 од Законот за ДДВ “даночниот обврзник е должен за секој пресметковен или даночен период да го исплати данокот кој го пресметал според чл.40 ст.1 и 2 од Законот за ДДВ“.

Имајќи го во предвид горе наведеното јасно произлегува дека даночниот обврзник “М.“ можел да го искаже износот од 281.441,00 денари како одбитна ставка само под услов да авансната фактура била платена до крајот на пресметковниот период т.е.до 31.05.2007 година.

Во конкретниот случај обвинетиот и покрај сето ова ја поднел даночната пријава и притоа дал лажен податок за висината на ДДВ за поврат, а кој факт е од влијание за утврдување на износот на ДДВ, а со кои дејствија обвинетиот дал лажен податок дека авансната фактура била платена, така што неосновано побарувал од државата одбиток од ДДВ кој не го следува.

Поради напред наведеното, следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на доволно проверени докази и факти. Решителните факти кои првостепениот суд ги прифатил за утврдени, не наоѓаат поткрепа во изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил дека обвинетата ја направила лажната исправа, потврда бр. 187/08 во која внела дека, второобвинетиот С. Ш. е во редовен работен однос во ДТУ „К. К.“ ДООЕЛ Ш., како и месечна даночна пресметка на исплатувачот на плати за месеците јули, август 2008 година, кој ги заверила со своерачен потпис, ставила штембил и печат на фирмата ДТУ „К. К.“, се со намера таквите исправи да се употребат како вистинити, а кои што лажни исправи второобвинетиот иако знаел дека се невивинити, ги употребил како да се вистинити во АД „Стопанска Банка“ за добивање на кредит во вредност од 116.231,00 денар.

обвинетата во текот на постапката не признава дека тоа е нејзин ракопис, од кои причини првостепениот суд бил должен да изврши графолошко вештачење, да утврди дали ракописот е нејзин или на друго лице, врз основ на што ќе ја провери дадената одбрана на обвинетата, а со тоа ќе ги отстрани сомневањата по однос на решителните факти за постоењето на елементите на битието на кривичното дело што и се става на товар.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, пресудата е противречна со

содржината на изведените докази, односно со сигурност не е утврдена пазарната цена и видот на предметот на конкретното кривично дело Тешка кражба, за кое се терети обвинетиот. Имено со диспозитивот на обжалената пресуда, обвинетиот е огласен за виновен за кривично дело Тешка кражба од чл.236 ст.4 од КЗ затоа што, критичниот ден, место и време од ТМВ на оштетениот одзел 100 литри нафта за домаќинството по цена од 57,00 денари за литар. За ваквата своја одлука, во образложението на пресудата, првостепениот суд прифатил дека од ТМВ на оштетениот била одземена нафта за домаќинството, т.н. црвена нафта. По однос на вредноста на одземаната нафта судот без да изведува други докази, прифатил за веродостоен исказот на оштетениот кој изјавил дека одземаната нафта, претходно била набавена за цена од 57,00 денари за литар.

х

-Испитувајќи ја по службена должност обжалената пресуда во смисла на чл.393 од ЗКП (пречистен текст), овој суд најде дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда нема доволно причини за решителните факти од една страна, а од друга пак причините што се наведени во обжалената пресуда се противречни со содржината на изведените докази.

Во списите на предметот не постои ниту еден доказ врз основа на кој може да се заклучи или утврди дека обвинетиот предметната наркотична дрога - марихуана да ја набавил заради продажба. Напротив, од доказите произлегува дека обвинетиот наркотичната дрога - марихуана ја набавил за лична употреба, бидејќи е долгогодишен зависник од наркотична дрога.

прифаќањето на овој суштински елемент на кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, дека обвинетиот дрогата ја набавил заради продажба е заснован исклучиво на претпоставки, а осудителна пресуда не може да биде заснована на претпоставки, туку истата мора да биде заснована на сигурни докази. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

х

-диспозитивот на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетиот не платил данок на додадена вредност за периодот од 1.10.до 31.10.2005 година во износ од 41.850 денари, за периодот од 1.12.д 31.12.2005 година износ од 75.149 денари, а за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година и до 30.11.2007 година да не платил данок во износ од 561.845 денари, односно го испуштил износот од 692.240 денари неплатен данок за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година даден согласно поднесеното обвинение што ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од друга страна првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди недавајќи опис на преземените дејствија од страна на обвинетиот, односно начинот на кој што е извршено кривичното дело со непресметување и неплаќање данок на додадена вредност за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години, за кои стоки и за кои предмети се однесува затаениот данок, односно по кои фактури.

Од сето погоре изнесено изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, поради што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП.

х

-Основани се жалбените наводи да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што првостепениот суд донел одлука да се одржи претресот во отсуство на обвинетиот за кој немало доказ дека е уредно повикан а не се наведени причини за донесување на таквата одлука за судење во отсуство на обвинетиот. Имено првостепениот суд, со обжалената пресуда го одбил обвинението спрема обвинетиот П. А. од Ш. да сторил кривично дело "Поднесување лажни докази" од чл.366-а ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ и кривично дело "Измама" од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП(пречистен текст), наоѓајќи да во конкретниот случај се работи за веќе пресудена работа за која претходно со решение Кс.бр.169/09 на Основен суд Штип, потврдено со решение на Апелациониот суд во Штип со решение Ксж.бр.60/10 , било одлучувано.

Со оглед дека постојат повреди од напред наведениот член, основани се и жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената повреда, која се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице (во конкретниот случај обвинетиот) чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Судот на закажаниот и одржан главен претрес од ден 27.01.2011 год. на записник констатирал дека нема доказ дека обвинетиот е уредно повикан, неговиот бранител не дал согласност да се одржи претресот во негово отсуство, полномошникот на субсидијарниот тужител не дал предлог да се суди во отсуство на обвинетиот, се противел на донесување на решение да се одржи закажаниот главен претрес во отсуство на обвинетиот. Првостепениот суд донел решение согласно член 328 од ЗКП главниот претрес да се одржи а за обвинетиот П. А. закривично дело "Поднесување лажни докази" од чл.366-а ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ и кривично дело "Измама" од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, за кои е поднесено субсидијарниот обвинителен акт од супсидијарниот тужител С. Н. Со тоа а при одржување на претрес во отсуство на обвинетиот, првостепениот суд, по наоѓање на овој суд, сторил суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП, а воедно постои и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од релативен карактер согласно одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 454 ст.4 од ЗКП(пречистен текст) која била од влијание за законито и правилно одлучување. По наоѓање на овој суд, одредбата од чл. 454 ст.4 од ЗКП е применлива во постапката пред судот што суди во прв степен за кривични дела за кои како главна казна е пропишана парична казна или затвор до три години. Истата Со оглед дека обвинението према обвинетиот се однесува и за кривично дело "Измама" од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ , за кое е запрета казна

затвор во траење од една до десет години, за кое кривично дело не се предвидува скратена постапка, а обвинетиот не бил претходно испитан, па жалбените наводи на тужителот истакнати со поднесената жалба преку неговиот полномошник овој суд ги прифати како основани.

х

-Првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази.

Имено од изведените докази во текот на доказна постапка првостепениот суд утврдил дека критичниот ден 20.06.2010 година се случиле два кривично правни настани од кој едниот околу 4,30 часот, во кој обвинетата Љ. телесно го повредила приватниот тужител М., а другиот кривично-правен настан во 06,00 часот, во кој настан обвинетите М. и О. како соивршители телесно ја повредила приватната тужителка Љ., меѓутоа од содржината на изведените докази произлегува дека критичниот ден се случил само кривично-правен настан во периодот околу 06,00 часот.

х

-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата противречи со содржината на изведените докази, односно во пресудата за решителните факти постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исказите во записникот дадени во постапката и самиот записник. Имено, во наодот и мислењето на вештото лице Д-р Ѓ. К. за можноста да дојде до помешување на личностите кај оштетениот за време на критичниот настан, на записникот од главен претрес наведува дека тоа зависи од тоа дали оштетениот прв пат ја гледа таа личност, од која страна оваа личност му пријдува и други околности, поради што вештото лице остава да се ценат исказите на сведоците, за да првостепениот суд во пресудата децидно наведува дека вештото лице дало наод да кај оштетениот неможело да дојде до помешување на личностите за време на критичниот настан. Првостепениот суд необразложувајќи дали постоеле параметрите на кои укажува вештото лице и тоа дали прв пат оштетениот го видел обвинетиот и од каде му пришол, во конкретниот случај погрешно го интерпретира наодот на вештото лице. Сето тоа од единствена причина што само оштетениот е сведок кој го посочува обвинетиот В. како сторител на кривичното дело.

х

-Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 и ст.2, в.в.со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази, а при повторното судење судот во целост не постапил по укажувањата во решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.245/10 од 14.07.2010 година, така што не ги извел сите процесни дејствија и не ги расправил сите спорни прашања, кои се од битно значење за донесување на одлуката.

Така, и со извршеното соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот, како и со извршеното сослушување на сведокот Ц. К., не е утврдено дали навистина на критичната вечер обвинетиот и оштетениот се сретнале во близина на домот на оштетениот, како што категорично тврди обвинетиот, при која средба разговарале меѓусебе околу набавката, односно купопродажба на опојна дрога. Исто така, за овој суд повторно останува неразјаснето прашањето дали кај обвинетиот критичната вечер бил вршен претрес или не и доколку бил вршен претрес дали кај него биле пронајдени парите за кои се обвинува дека противправно ги одзел, односно присвоил од куќата на оштетениот Љ.

х

- Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени доволно образложени причини за нејзиното донесување. Првостепениот суд, со обжалената пресуда го одбил обвинението спрема обвинетата А. Н. од Ш. да сторила кривично дело "Фалсификување исправа" од чл.378 ст.3 .в.со ст.1 од КЗ. а тоа врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП наоѓајќи да во конкретниот случај се работи за веќе пресудена работа за која претходно со пресуда К.бр.149/03 на Основен суд Штип преиначена по жалба Кж.бр.290/06 било одлучувано.

Вака наведената причина за донесување на обжалената пресуда е недоволно образложена и противречна на содржината на изведениот доказ-пресуда на Основен суд Штип К.бр.149/03 од каде е видно дека согласно содржината таа пресуда, обвинението било поднесено против обвинетата за употребата на јавната исправа на расправа од ден 18.12.2001година.

Поднесениот предметен обвинителен акт од супсидијарниот тужител опфаќа друг временски момент, (употреба на јавна исправа на ден 16.01.2009година) различен од временскиот момент наведен во пресудата К.бр. 149/03 на Основен суд Штип поради што по наоѓање на овој суд неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека се работи за пресудена работа.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 1 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот бил непрописно составен или ако во изрекувањето на пресудата учествувал судија или судија-поротник кој не учествувал на главниот претрес а на кое нешто децидно е укажано во изјавената жалба.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице (во конкретниот случај обвинетата) чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Судот на главен претрес од ден 23.12.2010 год. на записник констатирал дека за обвинетата има сознание дека е со нарушена здравствена состојба и поради тоа донел решение согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП главниот претрес да се одржи во нејзино отсуство. За фактот на

кој се повикал првостепениот суд при донесувањето на решението главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата, во списите на предметот не постои соодветен доказ-лекарско уверение, ниту пак таков доказ подоцна е прибавен и приложен во предметот иако синот на обвинетата, на главен претрес на ден 04.02.2011год. без покана, пристапил пред судот и изјавил дека за нарушената здравствена состојба на неговата мајка-обвинетата, поседува медицинска докуменација.

Со таквото постапување и одржување на претрес во отсуство на обвинетата, првостепениот суд по наоѓање на овој суд ја сторил наведената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП, а воедно постои и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од релативен карактер согласно одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 454 ст.4 од ЗКП(пречистен текст) која била од влијание за законито и правилно одлучување. По наоѓање на овој суд, одредбата од чл. 454 ст.4 од ЗКП е применлива во постапката пред судот што суди во прв степен за кривични дела за кои како главна казна е пропишана парична казна или затвор до три години. Со оглед дека обвинението према обвинетата А. Н. се однесува за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 .в.в со ст.1 од КЗ, за кое е запретена казна затвор во траење од 3 месеци до пет години, за кое кривично дело не се предвидува скратена постапка, па жалбените наводи на оштетениот истакнати со поднесените жалби преку неговите полномошници овој суд ги прифати како основани.

х

-Во конкретниот случај , испитувајќи ја нападнатата пресуда, овој суд наоѓа да првостепениот суд при донесување на нападнатата пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од член 381 став 1 точка 11 од ЗКП, односно изреката на истата е нејасна , неразбирлива, во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

одредбата за кривичното дело Незаконита експлоатација на минерални сировини од член 225 - а од КЗ, кој има четири става, првостепениот суд во диспозитивот на својата пресуда не навел под кој став од напред наведениот член го квалификува дејствието на обвинетиот , што истата ја прави, нејасна неразбирлива, односно воопшто неподобна за испитување.

Согласно членот 225 - а од КЗ, во став 1 како што е наведено погоре се пропишува казни со затвор од шест месеци до три години и со парична казна. Од тука произлегува дека законодавецот пропишал за ова кривично дело да се казнува сторителот со казна затвор од шест месеци до три години и со парична казна, односно кумулативно казна затвор и парична казна. Вака изречената парична казна произлегува дека е одмерена како главна казна а не се повикава на одредбите за ублажување на истата, а при тоа ја одредува во дневни глоби, како и кумулативно со неа утврдува условна осуда па не е јасно која од нив е главна а која споредна казна.

Согласно член 38 став 6 од КЗ , кога паричната казна се изрекува

како споредна казна , покрај казна затвор, судот ја утврдува во паричен износ без примена на одредбите од став 1 до став 5 од КЗ. Од тие причини доколку првостепениот суд во конкретниот случај ја изрекол како споредна казна постои повреда на материјалниот закон од член 38 став 6 од КЗ од причина што паричната казна ја изрекол во дневни глоби, наместо во паричен износ.

х

-Обвинетиот В. пред првостепениот суд при изнесување на неговата одбрана наведува дека материјалите кои што стојат во потврдата за привремено одземени предмети, тој ги одзел но не од АД “Б”, туку од депонијата место викано “Т. с.” каде овие материјали биле исфрлени како неупотребливи и тоа во количина од седум шлепери, го посочува возачот МК кој го управувал ТМВ со кое бил исфрлен отпадот и дека тоа се случило на 27.08.2009 година и на 28.08.2009 година, ваквата одбрана на обвинетиот не е проверена од првостепениот суд, преку сослушувањето на возачот К, дали бил исфрлен отпаден материјал од фабриката “Б” на споментатите дати, во што се состои тој отпаден материјал, дали во него имало штикли, калапи, ѓонови, тапаници, кожа, лепаци и другид материјали.

Не е сослушан во својство на сведетел инспекторот по екологија Ч В заради утврдување на фактот дали по негово укажување бил исфрлен материјал од фабриката “Б” во критичниот временски период 2009 година и ако такви материјали се исфрлени, од неговиот исказ да се утврди поради кои причини тоа било сторено, дали се тоа исправни материјали и во врска со тоа да се изврши увид во записникот на надлежниот инспектор по екологија, што било од негова страна точно утврдено, и дали тој укажал каде и во која депонија да се исфрли материјалот како неупотреблив и што било сторено од оштетениот АД“Б” од Ш.

Останало неразјаснето дали оштетената АД“Б” има магацин во селото Б, дали во текот на 2009 година биле фрлени од магацините на оштетената АД“Б”, дел од материјалите кои порано се користеле при производството на чевли, а сега станале неупотребливи, дали овие материјали биле фрлени во депонијата на местото викано “Т с” и какви биле тие материјали.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, побиваната пресуда противречи самата на себе си, како и на причините на пресудата. Во обжалената пресуда не се наведени доволно образложени причини за утврдените решителните факти врз основа на кои утврдени факти, првостепениот суд ја заснова донесената ослободителна пресуда. При тоа, првостепениот суд, за еден дел од дејствијата наведени во диспозитивот на пресудата, го ослободил обвинетиот од обвинение бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил инкриминираните дејствија а за останатите дејствија наведени во изреката на пресудата, донел ослободителна пресуда, бидејќи дејствијата на обвинетиот не

преставуваат кривично дело, без притоа да наведе доволно јасни и образложени причини поради кои смета дека обвинетиот не го сторил продолженото кривично дело кое му се става на товар.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т. 12 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот ги повредил одредбите за употреба на јазикот во постапката од чл.7 ст 3 од Законот за кривична постапка.

Од списите на предметот (записник од главен претрес од ден 10.12.2010 год.) видно е дека на обвинетиот, кој по националност е Влав, не му е предочено и дадено правото во постапката да го употребува јазикот на националноста на која припаѓа, со што е сторена погоре наведената суштествена повреда.

х

-Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда во одбивателниот дел е донесена од страна на суд кој бил непрописно составен. Имено, кривична постапка спрема малолетник се поведува за сите кривични дела само по барање на јавниот обвинител, а во судовите постојат совети за малолетници што можат да учествуваат во водење на посебно определана постапка спрема малолетни сторители на кривични дела. Во конкретниот случај, одбивателната пресуда по однос на обвинетите М. М. и Г. Ј. како обвинети малолетни сторители за кривично дело „Телесна повреда“ спротивно на одредбите од ЗКП и Законот за малолетничка правда, ја донел суд во состав кој што не е определен за водење на малолетнички предмети, а согласно Законот за малолетничка правда. Првостепениот суд било потребно да ја прекине постапката кога утврдил дека станува збор за обвинети лица кои се малолетни и кривичната пријава да ја достави до јавниот обвинител кој што ќе одлучи дали против наведените лица ќе се води постапка за кривичното дело што им се става на товар, а за понатамошниот тек на постапката може да одлучува судијата за малолетници, определен во рамките на првостепениот суд, а согласно напред наведениот закон.

х

-Одредбата од чл.72 ст.3 од ЗКП за повикување на подносителот да ги отстрани недостатоците на неразбирливост и нецелосност на поднесокот е одредба од општ карактер. Постојат и посебни одредби за враќање на поедини поднесоци на исправка.

Поднесокот не може да се отфрли поради неуредност без претходен обид недостатокот да се отклони. Судот е должен ако е потребно на странката да и даде помош во отклонување на недостатокот во поднесокот - чл.12 од ЗКП.

Обвинителниот предлог, односно приватната тужба согласно чл.421 ст.1 од ЗКП треба да содржи „име и презиме на обвинетиот со лични податоци доколку се познати“, но сепак името и презимето на обвинетиот можат да изостанат, ако оштетениот - приватниот тужител не е во состојба да ги дознае, а во можност е да обвинетиот на друг начин

доволно го идентификува. Бидејќи оштетениот како тужител и приватниот тужител во прибирањето на овие податоци не може да користи помош од државните органи, како што е во конкретниот предмет, па затоа на приватниот тужител и оштетениот како тужител им се овозможува да постават барање до истражниот судија во скратената постапка да преземе поедини истражни дејствија. После дадената идентификација судот мора да се да се погрижи да го прибави името и презимето на обвинетиот.

Вршењето на исправка во поглед на името на обвинетиот, по истекот на рокот од 3 месеци е возможно, бидејќи се работи за иста личност, а ако се утврди да се работи за друга личност, приватниот тужител т.е. оштетениот како тужител, дури тогаш дознал - узнал за сторителот и рокот од 3 месеци тогаш започнува да тече.

Ни измената на датата на извршување на кривичното дело во приватната тужба не ја доведува во прашање нејзината навременост, бидејќи рокот за поднесување приватна тужба од чл.48 ст.1 од ЗКП не се смета од датата на извршување на кривичното дело, но од дознавањето за кривичното дело и сторителот.

Поради горе изнесеното, а со оглед на фактот да СВР - Ш. не му дал податоци на тужителот за името и презимето на обвинетиот иако се обратил и усмено и писмено, како и со оглед на фактот да судот се обратил писмено до СВР - Ш. и добил официјален податок дека може извршител на кривичното дело е лицето З. Ѓ. од Ш. и тој податок му го сопшил на оштетениот како тужител на закажаниот претрес на 20.04.2011 год и тужителот изјавил пред судот дека бара да судот се произнесе по поднесената тужба сега против лицето З. Ѓ., а исто така тужителот тоа го побарал од судот и со писмен поднесок од 21.04.2011 год., во тој случај првостепениот суд погрешил кога го донел обжаленото решение под ст.1 со кое приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш. против В. Б. од Ш. за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрла како неуредна, бидејќи повеќе не постои тужба против В. Б., но постои против лицето З. Ѓ. од Ш., по која тужба првостепениот суд воопшто не расправал и нема донесено одлука.

х

- донел нападнатата пресуда со која го ослободил истиот од обвинение согласно член 368 точка 3 од ЗКП за предметното кривично дело кое се става на товар на обвинетиот Уништување и оштетување на јавни инсталации од член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

Меѓутоа, вака утврдена фактичка состојба очигледно се доведува под сомнение од следните причини :

Првостепениот суд не извршил проверка на одбраната на обвинетиот во целост односно не утврдил, не прибавил доказ дали и од кој орган е барано да се издаде документ за да се утврди дали има или нема подземен катастер за О. П., дали ова е потребно да го прибави инвеститорот - Министерството за образование и наука или изведувачот на градежните работи. Во конкретниот случај единствено поклонила верба на исказот на сведокот Н. С. кој за дадените наводи не приложил соодветни материјални докази.

Првостепениот суд не повикал и не сослушал претсавник на Министерството за образование и наука од кој би можел со сигурност да утврди дека истиот бил инвеститор, не повикал

претставник на надлежен орган за урбанизам за да се утврди кој би должен да обезбеди документација за подземните инсталации за да при изведување на градежните работи не дојде до оштетување на истите. Исто така овој суд најде дека со изведените докази, првостепениот суд не утврдил со сигурност дали таква обврска има обвинетиот во конкретниот случај, а прифатил дека со таквото оштетување и прекин на наведениот телефонски сообраќај не се нарушило значително редовниот живот на граѓаните, па во својата пресуда го ослободил од обвинение обвинетиот дека кривичното дело што му било ставено на товар е недокажано а во образложението на истата дава коментар дека во наведените дејствија нема елементи на предметното кривично дело од член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), изреката на пресуда е нејсна и неразбирлива, противречна на самата себе си и на образложението на пресудата, бидејќи во изреката со која обвинетите се ослободуваат од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП нема конкретен опис на дејствијата за кои се терети секој од обвинетите и за кое кривично дело се терети, за сите кривични дела постои заеднички опис за сите обвинети, па така неможе со сигурност да се утврди за кои дејствија и за кое кривично дело се ослободуваат од обвинение секој од четворујцата обвинети, а се работи за повеќе обвинителни предлози и два обвинителни акти за кои се терети обвинетата В С Ј.

х

-Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по оценка на овој суд е нецелосна, бидејќи не се утврдени решителните факти во целост, од кои ќе може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е сторител на кривичното дело за кое е огласен за виновен. Имено, според писмената документација стои обврската на обвинетиот Д. за одвртување - демонтирање на цревето за компримиран воздух од машината за бушење после секое извршено минирање во самиот рудник. Од друга страна, и обвинетиот, и оштетениот Д., и сведоците З. А. и Г. И., потврдуваат дека никогаш такво одвртување на предметното црево не се вршело, нити некој им кажал, нити пак им било наредувано од сега покојниот Г. Б., кој работел како надзорник и од кој обвинетиот и оштетениот Д. добивале усмени налози секој ден што да работат и кој вршел контрола над нивното работење. Од друга страна, сведокот Г. И. појаснува пред судот дека „машините со кои се копа рудата - со кои се буши работат на компримиран воздух и обично пракса било кога рударите влезат во јамата машините за бушење не работат и немаат воздух и им го пуштаат воздухот откако ќе се влезе во јамата, а да воедно машините со воздух ги исклучуваат пред да завршат со работа и тоа еден час пред да излезат од јамата, а тоа го вршат луѓето од надвор и тие луѓе не се во јамата. И да се одмонтира цревето за компримиран воздух од машината за дупчење (бушење), воздух нема да има се додека не дојде друга смена“. Понатаму овој сведок појаснува точно во секоја смена во колку часот се пушта компресорот со воздух.

Овој факт на кој укажува овој сведок по оценка на овој суд е од

битно значење за утврдување дали постои одговорност на обвинетиот Д. или не, а кој факт првостепениот суд не го утврдувал, бидејќи ако се исклучува машината за компримиран воздух од која машина воздух зема и машината за копање (бушење) руда и тоа еден час пред да заврши со работа смената, тогаш основано за овој суд се поставува и прашањето која е последицата од неодмонтирањето (неодвртувањето) на цревето кое донесува компримиран воздух од машината за бушење и како би се вршело проветрување кога во цревето нема доток на компримиран воздух. Затоа овој суд цени дека во тој дел фактичката состојба не е целосно утврдена.

Понатаму за овој суд се поставува основано прашањето која е одговорноста на обвинетиот Д. за падот на покојниот Г. од ускопот, кога тој како надзорник по дознавањето за несреќата за оштетениот Д., иако бил предупреден неколку пати од инженерите В. Ѓ. и Б. С. да не се качува по скалите до ускопот и да слезе од истите, бидејќи не знаеле која е причината што Д. С. паднал и се повредил, бил упорен во идејата да се качи према ускопот со образложение дека многу пати дотогаш се качувал, проверувал и немало никакви проблеми, што од друга страна укажува дека тој свесно - смислено сам одлучил да влезе во ризик по својот живот.

х

-Поради истакнатите жалбени наводи, по оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по однос на решителниот факт кој ја изготви и потпиша „Потврдата бр.158/08 од 10.04.2008 год. за обвинетиот Ж. М. дека е во редовен работен однос во ДПТУ ХВЗ “З. -Т.“ - З. ДООЕЛ ДБ: ... Потврдата да му послужи за мобилна телефонија“ е нецелосна и се доведува под сомнение да истата ја има изготвено и попишано обвинетата В. Ова од причина што обвинетата В. во целост го негира кривичното дело да го извршила. Од друга страна, лицето - сведокот З. С. во истрагата на ден 27.03.2009 год. изјавила дека на обвинетиот М. Ж. кога дошол во нејзината фирма за да бара работа, по негово барање му дала Потврда дека истиот е во редовен работен однос во нејзината фирма, која му била потребна за да се стекне со право на користење на мобилни телефони. Обвинетиот М. иако трипати ја мени својата одбрана сепак потврдува во одбраната дадена на главниот претрес од 26.10.2010 год. дека Потврдата и обрасците М1 и М2 му ги има дадено сведокот З. С. При една факва состојба првостепениот суд согласно чл.15 од ЗКП бил должен да одреди графолошко вештачење на потписот на потврдата бр.158/08, за да може со сигурност да се утврди дали пописот на потврдата го ставила обвинетата В. или сведокот З. или друго лице. Не е доволно по оцена на овој суд фактот што сведокот З. се повикува да го заборавила несесерот со печатот и штембилот од нејзината фирма кај обвинетата В. и да по него се вратил нејзиниот сопруг В. после 2-3 дена, а кој факт во целост го негира обвинетата В., да се вади сигурен заклучок дека обвинетата В. е изготвувач и пописник на предметната потврда.

х

-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), решителните факти на кои се занива постоењето на кривичната

одговорност на обвинетите Д Ч и Е М, двајцата од Ш, не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд, односно со изведените докази не се докажува дејствието на извршување на предметното кривично дело од чл. 268 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ - прибавување на лажни пари, со намера да се пуштат во оптек како вистински.

Кај обвинетиот треба да постои умисла дека презема дејствие кое води кон прибавување на лажни факти.

Во конкретниот случај, со оглед на фактот дека обвинетите не се теретат за дејствија на извршување- пуштање во оптек на лажните пари како вистински, за кои знаат дека се лажни, туку за прибавување на лажни пари, сметаме дека во изреката на пресудата нема опис на противправните дејствија на прибавување на лажни пари од страна на обвинетите, кои се теретат како соизвршители, од каде прибавиле таква лажна банкнота од 1.000,00 денари, во кое време ја прибавиле, од каде и на кој начин, со утврдување на овие факти ќе се утврди времето, место и начинот на сторување на предметното кривично дело.

х

-Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата О. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично го негира кривичното дело за кое се обвинува, наведувајќи дека таа ниту ги составила ниту ги имала потпишано фактурата бр.125/04 и меѓународниот товарен лист бр.007108, а дел од продуктите набавени од АД В. П. по фактури и број 4242-0036 и 4242-0037 критичниот период т.е.2004-2005 од магацинот на К. биле продавани на повеќе фирми и тоа: Д. од Б., И. П. од С., Г. 94 од П., М. од С., Е. К. од С., за кое нешто според обвинетата постоела уредна документација, испратници и фактури кои се наоѓале во книговодството на К.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а посебно фактот што и самото вешто лице на главен претрес изјавило дека за да се утврди со сигурност решителниот факт дали навистина дел од производите кои фирмата К. ги купила од АД В. П. биле продавани на повеќе фирми во РМ, а конкретно наведени од страна на обвинетата, односно да се утврди дали таква продажба воопшто била евидентирана во книговодството на К., било неопходно да се изврши дополнителен увид во книговодствената евиденција на К. ДОО Ш., поради што по наоѓање на овој суд, во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да нареди дополнително вештачење на оваа околност, а кое нешто не го сторил.

х

-Основан е жалбениот навод на обвинетиот да првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата под т.1 е во директна противречност со изведените докази и причините за утврдените решителни факти не произлегуваат од содржината на изведените докази. Имено, од одбраната на обвинетиот Т., која одбрана во постапката е и доказ, не произлегува т.е. не се утврдува дека пронајдената количина на марихуана од 106,6 грама при претресот во неговиот стан, каде живее, ја држел заради продажба, како што се тврди со поднесеното обвинение. Друг конкретен доказ, освен доказ за количината на марихуаната и дека со вештачењето е утврдено да пронајдената растителна материја во станот на обвинетиот преставува марихуана, не постои да обвинетиот дрогата ја држел за продажба. Не постои ни еден изведен доказ да обвинетиот Т. пронајдената дрога кај него при претресот во станот да била на друго лице, да ја нудел за продажба на друго лице, нити да ветил на некое друго лице дека ќе му набави и продаде дрога, нити да на било кој друг начин ставил дел од пронајдената дрога во промет, нити пак постои доказ да истиот покажал било каква друга активност за продажба на дрогата. Обвинетиот Т. е јасен во својата одбрана дека пронајдената дрога ја држел за себе, бидејќи од поодамна истиот конзумирал марихуана, а во прилог на неговата одбрана оди и самото вештачење дека во земената и вештачена урина од него е утврдена присутност на метаболити, кои потекнуваат од конзумирање дрога.

Извршениот претрес на станот во кој живее обвинетиот е извршен на незаконит начин спротивно на чл.200 ст.3 и ст.4 од ЗКП, бидејќи не е извршен во присуство на двајца полнолетни граѓани како сведоци, па основано се поставува прашањето дали овој доказ е валиден и дали на истиот може да се заснова судска пресуда.

Основано со изјавената жалба на Јавниот обвинител се укажува дека првостепениот суд го повредил КЗ при изрекувањето на поединечните казни за трите кривични дела, за кои обвинетиот го огласува за виновен, бидејќи извршил ублажување на казните спротивно на чл.41 од КЗ за кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое дело според законот е запрета казна затвор од 3 (три) до 10 (десет) години, а согласно чл.41 ст.1 т.5 од КЗ за ова дело казната може да се ублажи до 1 (една) година затвор, а не до 8 (осум) месеци како што изрекол судот. За кривичното дело од чл.215 ст.4 од КЗ, првостепениот суд исто така извршил ублажување на казната согласно чл.41 ст.1 т.9 од КЗ, но воопшто не навел кои се тие особено олеснителни околности на што е задолжен со законот.

Исто така првостепениот суд погрешил и при изрекувањето на казните за трите кривични дела, бидејќи не ги применил одредбите за стек од чл.44 ст.1 од КЗ, бидејќи за трите кривични дела не изрекол единствена казна.

Првостепениот суд го повредил и чл.215 ст.7 и чл.396 ст.4 в.в. со чл.100-а од КЗ, бидејќи не ја одземал од обвинетиот нити марихуаната, нити семките, нити муницијата, иако тоа бил должен да го стори и без предлог на тужителот, затоа што одземањето на истите по цитираните одредби е задолжително.

х

-Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, изреката на пресудата е нејасна, спротивна на изведените докази во текот на постапката по однос на времето на сторувањето на кривичното дело, што ја прави обжалената пресуда нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката претставува повреда од апсолутен карактер на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл.393 ст1т.1 од ЗКП и од значење за законитоста на пресудата.

Меѓутоа, од увидот во кривичната пријава кога оштетениот го пријавил настанот во полициската станица видно е дека пријавата е поднесена на 24.03.2010 година, од записникот за извршен увид на местото на настанот утврдено е дека на ден 24.03.2010 година во 8 часот и 50 минути е извршен увид на местото каде што се случил кривично правниот настан, а и потврдите за привремено одземени и вратени предмети се од 24.03.2010 година .Имајќи ги во предвид наведените факти утврдени од изведените материјални докази во текот на постапката се доведува под сомневање времето на сторувањето на кривичното дело за кое судот прифатил дека настанот се случил ноќта помеѓу 24 и 25.03.2010 година, што претставува битен елемент при утврдувањето на вината кај обвинетиот за делото што му се става на товар.

х

-Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување . Наведените причини во образложението на пресудата немаат доволна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Од сето погоре изнесено по наоѓање на овој суд во конкретниот случај се појавува сомневање по однос на тоа дали кај оштетената В. во критичниот момент со кршењето на стаклото била предизвикана телесна повреда. Ова посебно со оглед фактот што истата се јавила на преглед 5 дена после настанот, а ниту еден од сведоците во текот на постапката не потврдил дека кај неа забележале повреда ниту пак вештото лице - докторот можел со сигурност да каже дека повредата која што била во фаза на заздравување може да е задобиена од кришење на стакло. Имајќи во предвид дека нанесената повреда претставува битен елемент на битието на кривично дело "Телесна повреда " за кое обвинетиот е огласен за виновен, утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање, а со тоа и правилната примена на материјалното право во тој дел поради поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-Основани се жалбените наводи за сторени суштествени повреди

на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинението поради недоказаност, бидејќи од изведените писмени и усмени докази не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело према оштетената. Во образложението на пресудата се наведува дека оштетената М. изјавила дека обвинетиот ја удрил со лактот во пределот на левата јаболчница на главата, но во овој дел не биле констатирани никакви телесни повреди во смисла на црвенило, огреботина или слично. Меѓутоа од приложеното лекарско уверение на оштетената Т. М. покрај останатите повреди се наведува дека постојат видливи повреди - црвенило во пределот на левата јаболчница, црвенило пропратени со болки во десен рачен зглоб и црвенило со бескрвна огреботина во пределот на десното колено во ширина и должина од 2 см, поради што се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба. Ова лекарско уверение е издадено од Д-р С. П., а првостепениот суд во склоп на сите докази ќе треба да ја распраша во својство на вешто лице и Д-р С. П. на околности битни за утврдување на релевантните факти, односно за повредите во лекарското уверение, за начинот на нанесување на телесните повреди и истата да се изјасни за сите телесни повреди кои ги констатирала во лекарското уверение, кога, на кој начин и како се настанати овие телесни повреди и од што истите можат да бидат нанесени и пред колку време.

х

-Како резултат на суштествена повреда на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 вв. со чл. 367 од ЗКП, фактичката состојба нецелосно е утврдена, односно првостепениот суд во пресудата не навел доволно причини за решителните факти, а оние кои се наведени се нејасни и во значителна мера противречни. Иако во образложението на пресудата наведува дека оштетениот и обвинетиот биле комшии и секојдневно се среќавале и дека имале недоразбирање околу меѓата околу нивните ниви, сепак не му поклонувал верба на исказот на оштетениот кој децидно го посочува обвинетиот како лице кое го нападнало критичната вечер, а одлуката ја засновува на исказот на сведокот Ј. Г. кој наведува дека не препознал кое било тоа лице. Судот воопшто не ги ценел материјалните докази во склоп со сите други докази. Посебно не ценел дека и на привремено одземените предмети мотика и бастун има крвави траги, а дека траги од крв биле пронајдени и на блузата привремено одземена критичната вечер од обвинетот, а во тој склоп на докази не го ценел фактот дека обвинетиот критичната вечер имал повреди во пределот на главата.

х

-Со обвинителниот предлог обвинетите се теретат дека свесно не се придржувале кон чл.31 од Законот за безбедност и здравје при работа кое било причина за незгодата и настаната последица-смрт на Т. С. од Ш, вработен во обвинетото правно лице. Овој суд при укинување на првостепената пресуда К.бр.387/08 од 14.12.2009 година во своето решение Кж.бр.51/10 од 16.03.2010 година укажа да се спроведе вештачење за да се утврди дали сега покојниот посетувал обука за работа со предметниот камион за собирање на смет, дали имало нужна потреба од тоа и дали немањето на обука било причина за настанување на незгодата и последицата од истата. Било извршено вештачење, од

вештото лице К.К. при Бирото за судски вештачења па врз основа на вештачењето и сите останати докази првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за предметните кривични дела поради недокажаност.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради извршеното вештачење кое од страна на првостепениот суд не е ценето правилно од кое не произлегуваат утврдените релевантни факти кои ги наведува првостепениот суд во поткрепа на ослободителната пресуда. Имено од извршеното вештачење неспорно се утврдува дека работодавецот морал на секој вработен да му обезбеди соодветни обуки за безбедност и здравјето при работа. На денот на вештачењето сите присутни изјавиле дека починатото лице Т С бил обучуван за работа со механизмот за подигање на смет на работно специјализирано возило марка „И“ со дозволена носивост од 2100 кг.. Меѓутоа вештото лице во продолжението на вештачењето наведува дека за ваквото тврдење не му било доставено писмено уверение за обученост за безбедноста и здравјето при работа согласно Законот за безбедност и здравје при работа (Сл.весник на РМ бр.92/07). Оваа околност од битно влијание за утврдување на фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ.

х

-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и истата е во противречност со дадените причини во пресудата за решителните факти во однос на временскиот период за кој што обвинетиот одбегнувал да дава месечна издршка за својата ќерка, оштетената Л. З. Имено, според поднесениот обвинителен предлог, кој во завршниот збор на главниот претрес од страна на јавниот обвинител е изменет, обвинетиот Д. З. се товари дека издршката за својата ќерка, оштетената Л. З., преку нејзината законска застапничка, мајката Д. З., не ја плаќал во временскиот период од 15.12.2006 до 30.04.2010 година. Спротивно на тоа првостепениот суд во изреката навел дека оваа издршка се однесува за периодот од 15.12.2007 до 30.04.2010 година и истиот овој временски период е наведен и во изворникот на првостепената пресуда, внесен во записникот од одржаниот главен претрес. Спротивно на тоа, во изреката на првостепената пресуда е наведено дека на обвинетиот му се наложува на законската застапничка, мајката на оштетената Л. З., да го плати износот од 40.000 денари за неплатената издршка за периодот од 15.12.2006 до 30.04.2010 година, а истото е наведено и во образложението на првостепената пресуда.

Поради ваквите противречности изнесени во пресудата во поглед на временскиот период за неплаќање на досудената издршка од страна на обвинетиот, овој суд не можеше да се произнесе за законитоста на првостепената пресуда, како и за одлуката за кривичната санкција, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителката истакнати во

пднесента жалба , да првостепениот суд со донесување на побиваното решението сторил суштествена повреда на одредбата од член 381 став 2 од ЗКП во врска со член 118 став 3 од ЗКП (пречистен текст). која повреда можела да влија врз законито и правилно одлучување на судот.

Поради ваквата повреда по мислење на овој суд дошло и до погрешно и нецелосно утврдување на фактитичката состојба во оспореното решение. Имено од увидот во спсите по предметот произлегува да оштетената А. И. од Ш. поднела кривичната пријава до надлежното Основно јавно обвинителство Штип, против А. Д. од Ш. за кривично дело од член 244 став 2 од КЗ, а преку полномошникот Ф. Т. од Ш. Со Решението на Основно јавно обвинителство Штип, Ко број 68/10 од 18.03.2010 година, истата е отфрлена. Првостепениот суд извршил увид во доставницата на предметното решение на име на оштетената А. И. од Ш., која го примила на ден 22.03.2010 година, а преку полномошникот адвокат Ф. Т. поднела до Основниот суд во Штип субсидијарен обвинителен предлог на ден 31.03.2010 година , па па првостепениот суд врз основа на тоа со оспореното решение го отфрлил како ненавремено поднесен, односно по протекот на законскиот рок од 8 дена кој истекувал на 30.03.2010 година.

Согласно одредбата од член 118 став 3 од ЗКП(пречистен текст) , Ако оштетениот како тужител или приватниот тужител има законски застапник или полномошник , доставувањето ќе му се изврши на овој, а ако ги има повеќе , само на еден од нив.

Имено, оштетената имала полномошник при поднесување на кривичната пријава до Основното јавно обвинителство Штип ,кое произлегува од самиот диспозитив на тоа решение, а првостепениот суд не утврдил дали таквото решение е доставено и кога на полномошникот на приватната тужителка согласно напред наведената законска одредба, за да може со сигурност да утврди дали предметниот субсидијарен предлог е поднесен во навремениот законски рок.

х

-Од изведените докази, одбраната на обвинетите и материјалните докази - вештачењата на вештото лице, првостепениот суд утврдил дека навистина во критичниот период по однос на предметната фактура бр.156/04/СТ е книжен ДДВ, кој правното лице немало право да го книжи и побарува во висина на предметниот износ, со тоа што тој е книжен како одбитен данок, но првостепениот суд не утврдил дека тоа е сторено со умисла и со цел заради избегнување на плаќање данок, ниту пак дека со тоа се давани лажни податоци во поглед на книжењето на ДДВ.

Сето тоа првостепениот суд го заснова на тоа што предметната фактура била книжена во книговодствената евиденција на правното лице и истата можела да биде предмет на контрола од надлежните органи и го прифаќа мислењето на вештото лице дека станува збор за грешка на почетокот на работењето на фирмата. При една вака утврдена фактичка состојба, изреката на пресудата и причините што се дадени се гледа дека постои една голема противречност. Ако обвинетиот, односно обвинетите ги сториле наведените дејствија што го зема за утврдено првостепениот суд, тогаш недостатокот на субјективниот елемент - умислата да не се плати данок што требало да се плати, единствено може да се подведе под чл.368 т.1 од ЗКП дека дејствијата на

обвинетите не се кривично дело. Од тие причини овој суд смета дека е сторерна суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, на кои судот внимава по службена должност.

Исто така фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нецелосна, од причини што нити од вештачењето, нити од исказите на обвинетите со сигурност не е утврдено за каков должничко-доверителски однос е издадена спорната фактура за да може конкретно да се утврди основот за обврска за плаќање на ДДВ, а исто така не е појаснето на што се заснова прифатеното од првостепениот суд дека спорната фактура можела да биде и била предмет на контрола од страна на надлежните органи, тоа посебно кога се гледа дека контролата од Управата за јавни приходи е извршена после 2 години и 6 месеци од издавањето и книжењето на спорната фактура.

х

-Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од член 381 став 2 во врска со член 454 став 4 ЗКП(пречистен текст), со кое сериозно е доведено во прашање правото на одбрана на обвинетиот со оглед дека првостепената пресуд е осудителна а на обвинетиот не е овозможено остварување на правот на одбрана.

Имено од списите по предметот е видно да првостепениот суд постапувајќи по поднесениот обвинителен предлог против обвинетиот А. Д. од С., за кривично дело загрозување на безбедноста на сообраќајот од член 297 став 1 од КЗ закажал и одржал претрес на ден 18.11.2010 година на кој ја донел нападната пресуда со која во отсуство на обвинетиот, без при тоа да има сигурни докази, го огласил за виновен за предметното кривично дело и осудил на парична казна од 40 дневни глоби во износ од 400 евра во денарска противвредност од 24.400,00 денари со која одредил вредност на една дневна глоба од 10 евра во денарска противвредност, како и му изрекол споредна казна Забрана на управување со моторно возило од Б категорија во траење од 9 месеци.

Од увидот во списите по предметот, конкретно од доставените покани на име на обвинетиот А. Д. од С., на адреса наведена во обвинителниот предлог овој суд најде дека истите не се доставени согласно одредбите од член 117 од ЗКП. Имено, од испратените доставки по пошта произлегува да истите прво имаат назнака иселен, а потоа назнака недоволна адреса, од кои со сигурност не може да се утврди дали обвинетиот примил уредно покана за главен претрес со обвинение, односно дали е извршена уредна достава.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалените делови под ст. I и ст. IV од изреката сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата во овој дел е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа потрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува доволно причини за решителните факти од кои се раководел при одлучувањето, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Ова од причини што првостепениот суд ги ослободува од обвинение обвинетите Т. В. и П. И. да сториле кривично дело “Телесна повреда” према приватните тужители согласно чл.368 т.3 од ЗКП, поради недокажаност, а од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд извел доволно материјални и вербални докази кои укажуваат на фактот дека предметните телесни повреди со кои се здобиле приватните тужители произлегуваат од овој кривично-правен настан.

Во колку првостепениот суд утврди дека телесните повреди со кои се здобиле приватните тужители, а конкретно наведени во издадените лекарски уверенија на нивно име се како резултат на дејствијата превземени од страна на службените лица ќе биде потребно првостепениот суд да изведува и други докази со цел да може да утврди со сигурност дали во конкретниот случај овластените службени лица постапиле во рамките на своите службени овластувања, односно дали биле превземени сите неопходни мерки заради извршување на службеното дејствие, па во смисла на тоа и да употребиле физичка сила и дали во конкретниот случај може да стане збор за прекумерна употреба на физичка сила, а со тоа и пречекорување на нивните овластувања.

Сторените суштествени повреди имаат допринос за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува да првостепената пресуда во обжалените делови се укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење

х

-Основани се жалбените наводи на тужителот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението. Имено, со поднесениот и на главниот претрес изменет и дополнет обвинителен акт, обвинетиот М. С., меѓу другото, се обвинува и за тоа дека на ден 23.09.2008 година околу 22,00 часот пред сендвичарата “Д.” во С. Н., од претходно набавениот сиров опиум катран иситнил и препакувал две пакувања и тоа едното од 3,1 грам, а другото од 0,02 грама и истите неовластено заради продажба ги држел и тоа едното пакување во негоиот џеп, а другото пакување од 3,1 грама во скрип во задното седиште на ПМВ “Застава 128” со рег.бр.ШТ-188-РФ сопствениот и управувано од М. Д. од П. Меѓутоа, за ова дејствие на обвинетиот првостепениот суд воопшто не се произнел со првостепената пресуда.

Од друга страна, тој се обвинува за сторени две продолжени кривични дела и тоа “Невластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ и “Овозможување на употреба наркотични дроги” од чл.216 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ, додека со првостепената пресуда тој е огласен за виновен само за едно продолжено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ. Погоре опишаното дејствие на обвинетиот во образложението на првостепената пресуда воопшто не е опфатено, односно за истото првостепениот суд

не се произнел. Со тоа првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението и со тоа е сторена погоре наведената суштествена повреда на постапката.

Оваа сторена суштествена повреда на постапката е од влијание и за фактичката состојба, која што во овој дел не е утврдена, бидејќи првостепениот суд непроизнесувајќи се за ова дејствие на обвинетиот, во тој дел и не ги утврдил решителните факти, како и самото преземено дејствие на обвинетиот во извршувањето на ова кривично дело.

Основани се и жалбените наводи на тужителот за повреда на Кривичниот законик. Во конкретниот случај, како што прифатил првостепениот суд, не се работи за истородни кривични дела според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ, бидејќи дејствијата во извршувањето на овие кривични дела, “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 и “Овозможување на употреба наркотични дроги“ од чл.216 ст.1 од КЗ, не се истоветни, тие не се од иста правна норма, туку се работи за различна квалификација на овие кривични дела, па за секое од нив може да се работи само за две продолжени кривични дела според чл.45 ст.1 од КЗ, а не според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ.

х

-Првостепениот суд од изведените докази нашол дека не се докажало да обвинетите го сториле кривичното дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ прама оштетениот В. А. на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда прифаќајќи ги одбраните на обвинетите и сведоците кои сведочеле во корист на обвинетите - дека истите го немаат физички нападнато приватниот тужител, а не му поклонил верба на приватниот тужител и на писмениот доказ - лекарското уверение, како и на сведокот Б. поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ.

Имено првостепениот суд ги прифатил одбраните на обвинетите дека физички не го нападнале тужителот, да тој бил под дејство на алкохол, да истиот ги нападнал обвинетите, а не обратно како што е во приватната тужба и да тој повредиле ги задобил од паѓањето на замјата, бидејќи бил пијан, а било на рамен терен. Во поткрепа на ослободителната пресуда првостепениот суд ги зел како веродостојни исказите на сведоците Б. Ј., Ѓ. Н. и Љ. С. кои ја потврдиле одбраната на обвинетите - дека истите не го физички нападнале оштетениот туку тој се повредил паѓајќи на замјата.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради исказот на оштетениот и приложеното лекарско уверение со констатираните телесни повреди на име на оштетениот.

х

-Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381

ст.1 т. 11 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, а во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти.

Според содржината на изреката на обжалената пресуда обвинетиот е виновен дека примил како вистински, лажни пари (една банкнота во апоени од 200 евра) и така примената лажна пара, критичната вечер ја пуштил во оптек на начин утврден во образложението на првостепената пресуда. Во изреката на пресудата првостепениот суд не навел и не прецизирал по кои обележја пуштената лажна банкнота во оптек се разликува од оригиналната таква банкнота, што ја чини изреката на пресудата неразбирлива, а самата пресуда неподобна за испитување.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 395 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи во конкретниот случај е повреден принципот reformatio in peius. Имено, од увидот во списите на предметот се констатира дека обвинетата со пресуда на Основен суд Штип К.бр. 490/08 од 23.06.2009 година била огласена за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, за кое кривично дело и била изречена условна осуда со која и била утврдена казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Оваа пресуда по жалба на обвинетата била укината со решение на Апелациониот суд во Штип КЖ-531/09 од 21.12.2009 година.

Постапувајќи по напред наведеното решение на овој суд, првостепениот суд по одржан главен претрес и спроведена доказна постапка, со нападнатата пресуда К.бр. 34/2010 од 17.11.2010 година, повторно обвинетата ја огласил за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело, но покрај оваа обврска кон условната осуда првостепениот суд на обвинетата и ставил уште два дополнителни услови и тоа: “и доколку ја плати доспеаната, а неплатена издршка за периодот од 16.06.2007 година до 17.11.2010 година за нејзината малолетна ќерка во вкупен износ од 82.000,00 денари во рок од 90 дена по правосилноста, како и доколку во иднина уредно ја плаќа издршката“. Оттука произлегува дека и покрај тоа што во конкретниот случај жалба била изјавена само во корист на обвинетата, првостепениот суд при повторното судење со обжалената пресуда ја изменил пресудата на штета на обвинетата по однос на кривичната санкција со тоа што со условната осуда како што е веќе погоре наведено, покрај основниот услов “дека утврдената казна затвор во траење од шест месеци нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело“, првостепениот суд и ставил уште две дополнителни обврски за да не биде извршена утврдената казна затвор во траење од шест месеци и тоа доколку ја плати стасаната, а не платена издршка за

нејзината малолетна ќерка во износ од 82.000,00 денари и доколку во иднина ја плаќа издршката. Со таквото постапување при повторното судење повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил принципот *reformacio in reius*, односно на штета на обвинетата ја изменил првостепената пресуда по однос на кривичната санкција по укинувањето на првата пресуда

х

-По оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда е погрешна и нецелосна. Имено од изведените докази првостепениот суд утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, односно дека нема причинско-последична врска помеѓу неговите дејствија и хаваријата на механизмот на лифтот, како причина за падот на истоит и задобивањето на повредите на оштетените во кривично-правниот настан, дека нема каузалитет помеѓу дејствијата на обвинетиот и конкретната опасност - опасната ситуација, хаваријата на лифтот и неговиот пад.

Првостепениот суд од исказот и од наодот и мислењето на вештото лице утврдил дека причина за хаварија и падот на лифот била поради дејствување на надворешна механичка сила, односно веројатноста да причина за падот на лифтот да е од преоптовареноста да е многу мала.

За правилно утврдување на наводите во наодот на вештото лице, за правилно утврдување на причината за напукнување на полжавот на редукторот било потребно непосредно сослушување на вештото лице на главниот претрес и при тоа истот да даде објаснување и точно мислење за начинот на настанување на дефектот на предметниот полжав, на кој начин е дошло до пукање на истиот, дали со директно делување на полжавот со механичка сила или поради други фактори.

Првостепениот суд прифаќајќи го контрадикторното и нејасно вештачење на вештото лице како доказ, погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, а имајќи го предвид фактот, кој е констатиран и од самото вешто лице дека обвинетиот за монтираниот лифт не располага со техничка документација со изведување на конструкцијата на лифтот, составните делови кои влегуваат во конструкцијата на лифтот, димензиите на лифот, носивоста на истиот, како и други околности од областа на безбедноста при употребата на лифот, како и дека нема направено технички прием и нема дозвола од овластен орган за употреба на лифтот.

Поради погрешно утврдената фактичка состојба погрешно е применето материјалното право, поради што следуваше да се жалбата уважи и пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-Со оглед дека обвинетиот негира дека го има извршено ова кривично дело, односно дека на критичната ноќ тој има влегувано во куќата на оштетените и дека од таму тој ги има земено предметите наведени во првостепената пресуда, а други докази за тоа не постојат, ниту усмени ниту пак материјални, се поставува прашањето дали

обвинетиот го има извршено ова кривично дело. Како единствен доказ првостепениот суд го прифатил разговорот преку наведената сим картичка, која тој ја купил, со претплатнички број, но преку наведениот ИМЕИ број кој завршува со бројот 0, според известieto на ВИП операторот, додека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен со првостепената пресуда дека ИМЕИ бројот на телефонот "Н....." е со истиот ИМЕИ број, но кој завршува со бројот 7. И според доставената детална листа од Т-мобиле, преку телефонски број, кој бил сопственост на оштетениот Т., е разговарано преку ИМЕИ со истиот број кој завршува со последната бројка 0, а не со број 7.

Од сето ова произлегува дека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен дека од оштетениот го има одземено овој мобилен телефон "Н." со ИМЕИ број што завршува со 7, иако според изведените докази тој со неговата сим картичка разговарал во телефонски оператор со ИМЕИ број што завршува со бројката 0.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Ваквата изрека на пресудата не наоѓа поткрепа во утврдената фактичка состојба од првостепениот суд како и во причините на пресудата. Сосема е нејасно кои се тие дејствија што оштетените службени лица ги превзеле за чување на јавниот ред и мир, а при кое вршење да биле нападнати од обвинетите.

Сето погоре наведено укажува дека службените лица постапувале спротивно на одредбите од Законот за полиција и Правилникот за начинот за вршење на полициските работи поради што овие нивни дејствија не можат да добијат третман на објект на заштита на кривичното дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ.

Поради сите овие релевантни факти кои не се со сигурност утврдени од страна на првостепениот суд се доведува под сомнение дали е целосно утврдена фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-Во КЗ не е пропишан привилегиран облик на Царинска измама од чл.278-а, кога избегнувањето на целосно или делумно плаќање на царински давачки и даноци е од помала вредност (чл.122 ст.33 од КЗ), но само е пропишан основниот облик на кривичното дело "Царинска измама", каде како елемент на ова дело се бара избегнатата царина и другите царински давачки да биде од поголема вредност (чл.122 ст.34), а во ст.2 и ст.3 се пропишани потешките облици. Према тоа за да постои кривичното дело "Царинска измама" од ст.1 на чл.278-а од КЗ нужно е да се работи за еднократно дејствие на пренесување стока од поголема

вредност, а за да постои продолжено кривично дело на Царинската измама од чл.278-а в.в.со чл.45 од КЗ, потребно е секое одделно дејствие да ги исполнува обележјата на Царинската измама според износот на затаената царина и другите царински давачки со законот определен како услов за постоење на делото. Кај продолженото дело дејствијата треба да се сторени едно по друго во континуитет прекинуван со кратки временски интервали во рамките на разумна временска дистанца.

Според изнесеното кога се анализираат дејствијата за кои се обвинува обвинетата, по оценка на овој суд произлегува и со право на тоа укажува и жалителот дека во дејствијата преземени на 05.03.2007, 12.11.2007, 08.04.2008 год., 11.09.2008 год., 11.09.2008 год. и 17.11.2008 год. не се содржани елементите на основното кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а од КЗ, бидејќи го нема елементот на „поголема вредност“. Имено ако се земе во предвид дека просечната нето плата во 2007 год. била 14.584,00 денари x 5 просечни плати = 72.920,00 денари и во 2008 год. просечната нето плата 16.090,00 денари x 5 просечни плати = 80.450,00 денари, тогаш јасно произлегува дека вредноста на неплатената царина и другите давачки била како што следи: 05.03.2007 год. = 20.467,00 денари, на 12.11.2007 год. = 46.662,00 денари, на 08.04.2008 год., = 19.271,00 денари на 11.09.2008 год. = 2.2.238,00 денари, на 11.09.2008 год. = 62.547,00 денари и на 17.11.2008 год. = 36.092,00 денари, јасно произлегува дека сите износи се испод наведените износи што преставуваат поголема вредност и во 2007 и во 2008 год., што значи дека утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во тој дел е погрешно утврдена.

Првостепениот суд го повредил и КЗ кога воопшто не одлучувал нити по пријавеното оштетно побарување од преставникот на Царинската управа на РМ Д. В., кој јасно на претресот пред судот истакнал оштетно побарување према обвинетите во износ од 627.976,00 денари, бидејќи со избегнувањето на плаќање на царината и другите царински давачки е оштетен Буџетот на РМ, нити пак судот ги извел како доказ изготвените решенија од Царинската управа за дополнителна наплата на царинскиот долг, нити пак судот ја одзел т.е. конфискувал прибавената имотна корист од обвинетите, иако бил должен тоа да го стори согласно одредбите од КЗ.

х

-Повреден е КЗ во корист на обвинетите - чл.356 т.1 од ЗКП . По оценка на овој суд погрешен е заклучокот на првостепениот суд кога и двајцата обвинети врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот, т.е. да во преземените дејствија на двајцата обвинети немало елементи на кривичното дело за кое се обвинуваат, но да нивните преземени дејствија преставувале прекршок од чл. 38 ст.3 и 4 и чл.39, а казнив по чл.76 од Законот за шумите (Службен весник на РМ бр.47/97 од 19.09.1997 год), ова од причина што во случај на идентичност помеѓу прекршок и кривично дело разграничувањето се врши врз основа на интензитетот на општествената опасност на дејствијата. Дејствијата што се од помала или просечна општествена опасност претставуваат прекршок, а дејствијата со поголема општествена опасност преставуваат

кривично дело. Во конкретниот предмет обвинетите се товарат дека со превземените противправни дејствија предизвикале поголема имотна штета на оштетените во висина од 175.217,00 денари. Во чл.122 ст. 26 од КЗ е одредено што се подразбира под поимот „поголема имотна штета“ - кога штетните последици го надминуваат износот од 5 просечно исплатени месечни нето плати во РМ во времето на извршувањето на делото (во 2008 год. нето исплатена месечна плата е 16.090,00 денари x 5 = 80.450,00 денари).

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата во нејзиниот втор дел по однос на обвинетиот - оштетениот З. Р од Ш, за кривично дело од чл. 142 ст.2 од КЗ, за кое кривично дело З е ослободен од обвинение поради недокажаност е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си како и на содржината на изведените докази пред првостепениот суд.

При ваква состојба на работите, кога од вештите лица се изнесуваат повеќе можни начини на стекнување со оваа тешка телесна повреда, а првостепениот суд прифатил еден од можните начини, удар на ивицата од степениците, без да утврдува дали постојат последици од тоа - хематом на кожата, за овој суд останува нејасно начинот како е нанесена оваа тешка телесна повреда, дали постојат можни последици од тоа, поради кои причини било потребно медицинско вештачење од стручна медицинска установа за утврдување на горните факти. Првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на сигурен заклучок дека на оштетениот - обвинетиот П не му се нанесени повеќе телесни повреди, со физички напад и со преземените дејствија од Р З во полициската станица, детално опишани во ослободителниот дел од пресудата, во ст.2 од истата.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетите истакнати со поднесената жалба да првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ , за кое се товари и е огласен за виновен обвинетиот Р. Х. од Ш., е нејасна и неразбирлива,

Имено од законското битие на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални суровини“ од чл.255-а ст.1 од КЗ, е од бланкетна природа и од тие причини во изреката на пресудата не е наведен материјалниот закон односно според кој член од Законот за минералните суровини, ископувањето на предметниот песок и чакал како и според која законска одредба е потребно за тоа да се поседува дозвола или концесија за експлоатација.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи

изреката првостепената пресудата согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одземени во корист на РМ,-1-еден трактор марка "Масеј Фергусон" со број на шасија SHMDY со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Емро К., и песокот во количина од 1,7 м³, а не е нагласено чија сопственост се истите. Од приложените и изведени докази произлегува дека одземените предмети се сопственост на трети лица, а по однос на тоа нема образложение во пресудата.

х

-С-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на пресудата првостепениот суд навел дека обвинетиот заедно со НН лице одзеле туѓи подвижни предмети во вкупна вредност од 20.000,00 денари, а понатаму во последниот ред од изреката на пресудата стои дека одзеле предмети во вкупна вредност од 30.700,00 денари. Ова нешто изреката на првостепената пресуда ја чини нејасна и неразбирлива.

По оцена на овој суд основани се жалбените наводи за повреда за правото на одбрана на обвинетиот, затоа што првостепениот суд иако претресот го одржал во отсуство на уредно повиканиот обвинетиот согласно чл.428 ст.4 од ЗКП,сепак по оцена на овој суд не биле исполнети условите за судење во отсуство, од причина што присуството на претресот на обвинетиот М. итекако било нужно, поготово што не е спроведено истражно дејствие во кое обвинетиот би дал своја одбрана, од друга страна не постои ниту еден вербален или материјален доказ дека обвинетиот М. е извршител на делото за кое се товари. Имено кај обвинетиот не се пронајдени украдените предмети, ниту постои доказ да тој продал или дал по било кој основ на друго лице од украдените предмети, обвинетиот не е затекнат на лице место, нема директни очевидци кои потврдуваат дека ПМВ „О. А.“-жолта боја, сопственост на П. С. да го управувал лично обвинетиот, ниту сослушаните сведоци Ф. Н., Г. М., Ѓ. Т., З. Н., директно и прецизно не го лично потврдуваат да во возилото бил обвинетиот М. Значи по оцена на овој суд вината за ова дело на обвинетиот М. да тој е сторител на делото за кое е огласен за виновен се сведува на претпоставка, само поради фактот што тој бил возач во такси компанијата 15-92 сопственост на лицето П. С., кој факт пак за овој суд ништо не значи конкретна сигурност во отсуство на други конкретни и веродостојни докази дека обвинетиот е сторител на делото. Токму поради сите овие причини по оцена на овој суд нужно било претресот да се одржи во присуство на обвинетиот кој не е недостапен на органите.

х

-По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното

дело, односно дека во периодот од 12.12.2008 година до 11.12.2009 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М ЕСМ -КЕЦ С. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд исто така скоро во целост ја прифаќа пресметката за новластена потрошувачка на ЕСМ ЕВН М, но без притоа да се спроведе вештачење на таа околност а како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна 2 во образложението на нападнатата пресуда наведува дека овој решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од записникот и пресметката изготвени од страна на оштетениот но, ако се внимателно анализира истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релевантен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил само од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М, без притоа со извршеното вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија.

х

-Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 и т.11 од ЗКП. Од увидот во списите видно е дека првостепениот суд извршил спојување на поднесена приватна тужба од страна на тужителот Т. А. против обвинетиот Р. С. за кривично дело “Навреда“ и “Телесна повреда“, како и поднесен обвинителен предлог против С. Р. за кривично дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“по чл.133 ст.1 од КЗ.

Во текот на постапката пред првостепениот суд Основниот јавен обвинител се откажал од гонењето за кривичното дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“. При вакво повлекување на обвинителниот предлог согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП првостепениот суд требало да донесе одбивателна пресуда, бидејќи овластениот тужител од започнувањето до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението. Од увидот во изреката на обжалената пресуда видно е дека првостепениот суд воопшто не се произнел по наведеното кривично дело по однос на поднесениот обвинителен предлог од Основниот јавен обвинител поради што сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 од ЗКП, односно судот со својата пресуда не го решил на полно предметот на обвинението.

х

-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 в.в. со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи во новата постапка која и претходела на донесување на сега обжалената пресуда, првостепениот суд не ги извел сите процесни дејствија и расправил сите спорни прашања на кои укажал Апелациониот суд - Штип во своето решение КЖ-309/10 од 07.06.2010 год., со кое е укината претходно донесената пресуда, а како резултат на сето ова не се утврдени сите решителни факти, ниту пак остраниети противречностите за одлучните факти на кои се укажува со изјавените жалби од страна на приватниот тужител преку неговиот полномошник.

Согласно чл.380 ст.3 од ЗКП првостепениот суд, безусловно е врзан за одлуката на повисокиот суд за тоа да изведе одредени докази и утврди постоење или непостоење на одредени факти на кои е укажано во решението на повисокиот суд, со кое е укината првостепената одлука. Таквата обврска не би постоела само во случај само ако после укинувањето на пресудата состојбата на предметот така се измени да изведувањето на некои од овие докази и утврдувањето на некои факти на кои укажал повисокиот суд, постанало очигледно непотребно. Во конкретниот предмет таква изменета состојба не постои, од причини што приватниот тужител останал во целост при поднесената приватна кривична тужба, со која обвинетиот се обвинува дека критичниот ден - 03.05.2009 год. сторил кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, а при повторното судење првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти на кои е укажано со решението на овој суд, а кое нешто е неопходно за расветлување на овој кривично-правен настан.

х

-Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоците, бидејќи првостепениот суд погрешно го применил чл.8 II ст.3 од Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите, бидејќи од списите на предметот се гледа дека се преземени 4 одбрани од страна на бранителот на обвинетите.

При повторното одлучување првостепениот суд точно да ги утврди по основи висината на кривичните трошоци на обвинетите согласно Адвокатската Тарифа.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи причини за решителните факти од кои неспорно би се утврдило дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети, од чл. 366-а ст.1 од КЗ. Решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд за докажани, не се утврдуваат од содржинатан на изведените докази.

Првостепениот суд во образложението на пресудата изнесува тврдења дека навистина книгата за работно време на вработените во ТД „С“ ДОО С не се водела и дека таа дополнително била изготвена, дека оваа книга била лажна, со цел да се одбие тужбеното барање на оштетениот - тужителот М И, без да ова тврдење го аргументира со докази дека од содржината на истите да произлегуват горе наведените

факти, сметаме дека нема целосна и правилна анализа на голем дел од изведените докази пред првостепениот суд, како што се исказите на свидетелите Т А, Н Б, С Г и Р Б, кои изјавиле дека во друштвото се водела книга за работно време на вработените во текот на 2010 година и тоа од почетокот на 2010 година и дека свидетелите Г К и Д Ј најавиле уште пред новогодишните празници дека нема да доаѓаат на работа и барале да бидат одјавени од работа, па според тоа и не биле заведени во списокот - книгата за работно време за месеците јануари и февруари 2010 година, тие потврдиле дека во јануари 2010 година овие двајца свидетели Г и Д, доаѓале на работа да помогнат во кафичот, кои факти се потврдиле и со одбраната на обвинетиот М.

По наоѓање на овој суд, не е проверена одбраната на обвинетиот М, ниту пак е извршена правилна анализа и оценка на исказите на свидетелите Н Б, С Г, Т А и Р Б, кои дале јасни и недвосмислени искази дека претходно на обвинетиот како управител на друштвото му било укажано од трудовиот инспектор дека требало задолжително да се води книга за работно време на вработените и тоа при извршената контрола во 2009 година и дека таква книга за работно време почнала да се води од почетокот на јануари 2010 година, па во таа смисла не бил сослушан во својство на свидетел надлежниот трудов инспектор, не се изведувани докази од кои би се потврдила или би била одбиена одбраната на обвинетиот како неоснована, изнесена на главниот претрес.

х

-Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, оние причини што се наведени се противречни самите на себе си и со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу изреката на пресудата со причините за решителните факти кои се нејасни и неразбирливи.

директор на ШИК П. АД Р. ги превзел опишаните дејствија под точка 1 од изреката, во смисла на тоа дека како директор-одговорно лице на ШИК П., без да има одлука од Собрание на акционери на ШИК П. дал налог за продавање на 24.062 акции во корист на заложенитот доверител Л. Т., повеќе од очигледно е дека истиот постапил спротивно на наведените одредби од Статутот на ШИК П кога дал налог за продажба на 24.062 акции кои биле продадени за сума од 23.863.550,00 денари, тогаш неодржливо е образложението на првостепениот суд дека во конкретниот случај не била потребна нова согласност од собранието на акционери и одборот на директори на ШИК П. затоа што претходно кога акциите биле заложени таква согласност-одлука имало. Ако постоела и ако била потребна одлука на Собрание на акционери на ШИК П.-Р. во моментот кога 24.062 акции биле заложени заради кредитот на Л. Т., а неспорно е дека таква одлука, односно согласност постоела, тогаш нејасно и неразбирливо е образложението на првостепениот суд дека нова согласност-одлука од Собрание на акционери или одбор на директори за продажба на заложените 24.062 акции не била потребна,

х

-Со донесувањето на обжалената пресуда, по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетата од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. не се содржани елементите на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» поради кое нешто истата ја ослобидил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст). Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека дејствијата што ги превземала обвинетата М. биле превземени по извршувањето на службеното дејствие во конкретниот случај одземање на предмети - моторна пила, поради што и прифатил дека битното обележје т.е. извршителот на предметното кривично дело дејствијата да ги превзема во моментот кога службеното лице го презема службеното дејствие во конкретниот случај отсуствува како елемент на кривичното дело од чл. 382 од КЗ

вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е погрешно утврдена од причини што првостепениот суд од изведените докази погрешно го утврдил решителниот факт - дека службеното дејствие кое што било превземено од страна на службеното лице - оштетениот Ж. К. веќе било превземено, односно завршено кога обвинетата М. Ѓ. дошла на местото на настанот и ги превземала дејствијата предмет на обвинението.

изведените докази јасно произлегува дека службеното лице Ж.К. како шумски полицаец критичниот ден, место и време вршел службено дејствие во рамките на неговите службени овластувања и тоа: привремено одземање на предмети и средства со кои е извршено кривичното дело или прекршок, како и дејствието - предавање на одземените предмети во службата, кое пак дејствие е неопходно потребно за да докрај се спроведе, односно реализира службеното дејствие одземање на предмети.

Исто така самиот факт што обвинетата М. Ѓ. му удрила еден шамар на оштетениот Ж., на кој начин истиот го навредлива, а притоа зела и едно дрво во раката со која замавнувала према оштетениот Ж. - на кој начин манифестирала сила, вака превземените дејствија од страна на обвинетата, а се со цел да се спречат службените лица да ја предадат во службата моторната пила која претходно била одземена од З.-зет и Ж.-син на обвинетата, поради бесправна сеча, со потврда на привремено одземените предмети, односно ваквото активно спротивставување на обвинетата претставува дејствие на извршување на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие по чл.382 ст.2 од КЗ, кое дејствие останало во обид од причини што обвинетата не успеала да ја поврати, односно одземе моторната

пила.

х

-Поради горе наведената суштествена повреда на одредбите од ЗКП се доведува во прашање и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по однос на временскиот период на сторување на предметното кривично дело “Телесна повреда“ за кое се обвинува обвинетиот М. С., поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

х

-Основани се жалбените наводи на застапникот на обвинението по однос на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд од изведените докази погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда го сторил предметното кривично дело за кое се обвинува.

кое нешто воопшто не го негира ниту самиот обвинет, како и тоа дека нивните меѓусебни односи биле нарушени од пред седум-осум години поради кавга помеѓу децата и дека обвинетиот во повеќе наврати му се имал заканувано на оштетениот, овој суд воопшто не се сомнева во веродостојноста на исказот на оштетениот по однос на тоа оштетениот со сигурност го препознал обвинетиот како и мотивот на обвинетиот да го стори предметното кривично дело за кое се обвинува.

Дека обвинетиот се здобил со тешка телесна повреда-изразена во вид на скршеница на аголот на долната десна вилица се утврдува од приложената медицинска документација, како и од непосредниот распит на вештото лице Д-р.В. Т. кој во својот исказ го појаснил видот и карактерот на повредата со која се здобил оштетениот, како и начинот на кој истата би можела да се нанесе, кое нешто во целост кореспондира со дејствијата за кој се обвинува обвинетиот Д., бидејќи начинот на кој што оштетениот опишал дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело во наодот и мислењето на вештото лице е опфатен како можен начин на извршување на предметното кривично дело.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Љ. Т. го ослободил од обвинението, наоѓајќи дека не е докажано дека тој го сторил кривичното дело за кое се обвинува, меѓутоа изведените докази судот неправилно ги ценел, при што решителните факти правилно не ги утврдил и извел погрешен заклучок дека не е докажано да обвинетиот го сторил ова кривично дело.

Според изведените докази неспорно е дека на критичната ноќ, време и место помеѓу приватниот тужител Д. Т. и сведокот А. Т. дошло до меѓусебна расправија-караница и меѓусебно туркање и при таа турканица приватниот тужител бил телесно повреден во пределот на устата, бидејќи сите присутни забележале дека тој тогаш крварел од устата.

Имајќи ги во предвид ваквите докази, не може да се каже дека не е докажано дека обвинетиот Љ. го сторил ова кривично дело, односно дека тогаш тој не го удрил и телесно не го повредил приватниот тужител, па бидејќи фактичката состојба правилно и целосно не е утврдена

следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

х

-По наогање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и истата не наога поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Н. Т..

Ова од причини што, обвинетиот во своја одбрана го негира кривичното дело за кое се обвинува и притоа наведува дека критичниот период заедно со неговата брачна другарка се наогале на пат за В.и дека немале потреба да се приклучат и движат по магистралниот пат Р.-С., а возилото го управувала неговата брачна другарка. Со оглед на тоа дека во конкретниот случај неспорно од содржината на изведените докази, а посебно од исказите на сведоците С. С. и К. М. се утврдува фактот дека пешакот-оштетената П. Е. била удрена со возилото Рено 20 со рег.бр. ВЕ-...-РИ-сопственост на синот на обвинетиот, а притоа не постојат сигурни докази дека токму обвинетиот Н. Т. бил тој кој што критичниот период го управувал патничкото моторно возило. Во конкретниот случај првостепениот суд бил должен вака дадената одбрана од страна на обвинетиот да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат “

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си.

Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека обвинетиот се обидел да ја присили на обљуба оштетената, кој опис одговара на почеток на опис на дејствија за кривично дело во обид од чл.186 ст.1 од КЗ, за да во конкретниот опис недостасува мотивот за сторување, а во понатамошните опишани дејствија во изреката се дава опис не на обљуба, но на други полови дејствија кои да ги извршил откако излегол од куќата.

Сето ова изреката на пресудата ја прави неразбирлива и не дава можност овој опис на дејствија да се подведе под правилна правна квалификација. Од тие причини изреката на пресудата е контрадикторна на правната квалификација на наведеното кривично дело, бидејќи не е јасно дали се работи за обид на кривично дело “Силување“ од чл. 186 ст.1 од КЗ, или за довршено кривично дело од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од

КЗ.

Поради сторените суштествени повреди кои се од апсолутен карактер, не може да се испита законитоста на обжалената пресуда, односно утврдената фактичка состојба и примената на материјалното право

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице, во конкретниот случај обвинетиот, чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Во смисла на погоре изнесеното, основан е и жалбениот навод на жалителот по однос на сторена а суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП (пречистен текст), а која иако е од релативен карактер е од влијание врз законитото и правилното донесување на пресудата.

Ова од причина што на записник од одржан главен претрес од ден 27.04.2011година, првостепениот суд констатирал дека постојат услови претресот да се одржи без присуство на обвинетиот согласно на член 454 од ЗКП(пречистен текст). За тоа дал образложение дека од вратената доставница за покана на обвинет произлегувало да истиот е иселен, а дека во списите на предметот постоеле доволно докази од кои би можело да се утврди постоењето на вина и кривична одговорност на обвинетиот.

Ваквата констатација на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд, не е поткрепена со соодветен доказ-известување од СВР С по однос на тоа дали со сигурност е утврдена да обвинетиот Б М е иселен од наведената адреса.

Согласно чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст) е пропишано "ако обвинетиот не дојде на главниот претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот, на промената на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно."Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд, не се исполнети законските претпоставки, наведени во цитираната законска одредба, главниот претрес да биде одржан во отсуство на обвинетиот. Од извршениот увид во списите на предметот, за овој суд, произлегува констатација дека на обвинетиот не било доставен обвинителниот предлог а при тоа воопшто не бил уредно повикан за давање одбрана на главен претрес. Со приложените докази кон жалбата произлегува дека не дошло до промена на адресата или престојувалиштето на обвинетиот. Имено од приложените докази кон жалбата (сообраќајна дозвола, пасош и лична карта - сите на име на обвинетиот), произлегува дека обвинетиот Б М е со конкретна и позната за судот адреса на живеење а што е во целосна спротивност со даденото образложение од страна на првостепениот суд дека обвинетиот бил иселен.Поради напред изнесеното, овој суд ги прифати како основани жалбените наводи по однос на сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од чл. чл. 381 ст.1 т. 3 од

ЗКП и од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст).

Исто така за овој суд, основано се истакнува со жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП(пречистен текст) . Оваа суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти по однос на начинот на кој се случила предметната сообраќајна незгода. Особено не се изведувани докази од кои да се утврди брзината на движење на патничкото моторно возило ФМ управувано неспорно од обвинетиот, ниту е утврден решителниот факт дали обвинетиот го забележал оштетениот пред неговото истрчување на коловозот, дали имал можност тоа да го стори.

Покрај ова, побиваната пресуда противречи самата на себе и со содржината на изведените докази од причина што судот во образложението наведува дека причинско последична врска за настанување на незгодата е тоа што обвинетиот не се придржувал на бланкетната норми од чл. 19 ст.1 од ЗБСП-односно возачот не обрнал должно внимание на пешаците-оштетениот што започнале да чекорат на коловозот, а која наведена причина за донесување на пресудата е спротивна на утврдениот факт дека оштетениот пред моментот на ударот од возилото, воопшто не чекорел по коловозот во смисла на чл. 19 од ЗБСП, туку со ненадејно трчање од доворот на куќата со реден број 61, се нашол пред возилото на обвинетиот.

Поради напред сторената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст), основано се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а на што основано укажува и жалителот во изјавената жалба. Имајќи во предвид дека оштетениот со трчање од дворот на куќата број ..., излегол на коловозната лента наменета за движење на моторни возила, во фактичката состојба, првостепениот суд пропуштил да го утврди решителниот факт дали обвинетиот како возач на возилото Ф М, имал реална можност да го забележи оштетениот и правовремено да реагира пред оштетеното лице да истрча на улицата.

Поради наведените сомневања во утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Х

-Основани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот А .Р да критичниот ден и време на ул.,„И А “ во Р тешко телесно го повредил оштетениот М Д од Р односно да трајно му уништел важен орган во телото на начин што кога обвинетиот вршејќи службена должност со неговиот колега Ѓ С случајно наишле на оштетениот М и сведокот И Ј од Р кои лица заради претходно извршено криминално дело се дале во бегство да по кратко време полицаецот Ѓ го фатил оштетениот М водејќи го накај полициското возило држејќи го со левата рака за блузата позадри вратот, а кога стасале до возилот го клекнал на колена обвинетиот А отпозади со клоца го ударил во

пределот на левиот слабински дел од кој оштетениот се здобил со повреда-руптура на слезинката пропратно со внатрешно крварање по што бил префрлен на Клиничка болница во Ш и му била извршена хирушка интервенција и слезинката му била отстранета да со тоа сторил кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.130 ст.3 од КЗ а согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП. Ваквата фактичка состојба очигледно се доведува под сомение и тоа од следните причини:

Ова особено што сведокот М П изјавил дека бил на терасата од неговата куќа кога бил доведен оштетениот М но не навел ниту спомнал други лица присутни на патот во близина на службеното возило за тоа дека други лица комшии бил присутни кога Ѓ го донел оштетениот М до полициското возило не кажал ниту сведокот С Г кој всушност го фатил оштетениот М па од тука е нејасно присуството на сите овие сведоци за критичниот настан неговиот опис од почетокот до крај а истите се произнеле дека оштетениот М бегал накај полето и паднал во дупка и тоа врз камен, а кога видел полицаецот Ѓ дека оштетениот М офкал и се држел за стомакот. Од исказот на сведокот Ѓ произлегува дека само овој сведок бил прсутен со оштетениот кога истиот паднал во дупката, а потоа бил доведуван од полицаецот Ѓ кон возилото односно не навел друг присутен од сосетството освен обвинетиот А.

Ова особено што сведокот М П изјавил дека бил на терасата од неговата куќа кога бил доведен оштетениот М но не навел ниту спомнал други лица присутни на патот во близина на службеното возило за тоа дека други лица комшии бил присутни кога Ѓ го донел оштетениот М до полициското возило не кажал ниту сведокот С Г кој всушност го фатил оштетениот М па од тука е нејасно присуството на сите овие сведоци за критичниот настан неговиот описи од почетокот до крај а истите се произнеле дека оштетениот М бегал накај полето и паднал во дупка и тоа врз камен, а кога видел полицаецот Ѓ дека оштетениот М офкал и се држел за стомакот. Од исказот на сведокот Ѓ произлегува дека само овој сведок бил прсутен со оштетениот кога истиот паднал во дупката, а потоа бил доведуван од полицаецот Ѓ кон возилото односно не навел друг присутен од сосетството освен обвинетиот А.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителката дека првостепениот суд при донесувањето на побиваното решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побиваното решение не се наведени доволно аргументирани причини за неговото донесување, не е утврден решителниот факт за генералиите на обвинетиот, ниту пак, за утврдување на тој факт, во списите на предметот постои соодветен доказ.

Жалителката во изјавената жалба наведува дека обвинетото лице А. Е. е исто лице со А. Ј. и образлага дека до ова сознание е дојдено по добиени податоци од МВР Струмица, но за овој факт до судот не е доставен соодветен доказ. Првостепениот суд, со сигурност не го утврдил вистинското презиме на осудениот А., не изведувал докази(официјално известување од надлежната матична служба при МВР) на оваа околност, со што ја сторил наведената суштествена повреда

х

-Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на осудителниот дел на пресудата, првостепениот суд ги навел тројцата обвинети А. Ѓ., А. С. и А. М. за виновни за извршените дејствија давајќи опис на извршување на кривично дело да критичниот ден во наведеното време и место обвинетите тројца договорено и заеднички како соизвршители ги превзеле наведените дејствија во изреката на пресудата. При тоа обвинетите А. Ѓ. и А. С. ги навел како извршители на кривичното дело „Кражба“ од чл 235 ст1 од КЗ. Со истата пресуда под ст.2 обвинетиот А. М. го ослободил од обвинението за истите дејствија, согласно чл.342 т.3 од ЗКП а за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 в.в.со чл.22 од КЗ. Ваквата изрека на обжалената пресуда каде, заедно со другите двајца обвинети, обвинетиот А. М. еднаш е огласен за виновен, а потоа ослободен од обвинението за истите дејствија, ја прави пресудата нејасна и неразбирлива, што претставува повреда на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која што судот внимава по службена должност согласно чл.393 ст.1 т.1 од ЗКП.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил и повреда на Кривичниот законик кога прифатил дека со наведените дејствија во изреката на осудителниот дел на пресудата во конкретниот случај не се работи за кривично дело “Тешка кражба“ на дрзок начин од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, туку дека се работи за обична кражба па обвинетите Г. и С. ги огласил за виновни за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ. По наоѓање на овој суд во конкретниот случај се работи за кривично дело “Тешка кражба“, извршено на дрзок начин, бидејќи кражбата е извршена неочекувано со изразена решителност и безобразност на обвинетите, во присуство на повеќе граѓани за време на карневалската вечер на критичното место. Согласно начинот на извршувањето на делото, неспорно дека кај обвинетите, искористувајќи го моментот кога поради карневалот по улиците било гужва, постои изразена безобразност, бесчувствителност и дрскост, обвинетите ја искористиле дадената ситуација на голема гужва да не бидат забележани, со голема смелост го извршиле кривичното дело што им се става на товар, што претставува обележје на едно кривично дело “Тешка кражба“, извршена на дрзок начин.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои со сигурност да упатуваат на заклучокот дека обвинетиот ги сторил кривичните дела за кои се терети и е огласен за виновен.

Решителниот факт дека обвинетиот ги изрекол навредливите зборови спрема приватните тужители подробно опишани во изреката на пресудата, првостепениот суд единствено ги утврдил од исказите на приватните тужители на кои што им поклонил верба, а со ниту еден од другите изведени докази не се докажуваат овие факти.

За овој суд се доведуваат под сомненние исказите на приватните тужители, бидејќи во поднесената приватна тужба се наведува дека настанот се случил на влезот од кафе барот, на надворешната врата, кога обвинетиот М со раширени раце ги сретил тужителите да влезат во објектот и им изрекол навредливи зборови наведени во тужбата, а на главниот претрес од исказите на тужителите се утврдува дека настанот се случил во канцеларијата на обвинетиот М, кога обвинетиот им ги упатил навредливите зборови, при што седел на неговото биро, па останало неразјаснето каде точно и во кое време се случил кривично правниот настан, првостепениот суд точно тоа не го утврдил.

Исто така, исказите на тужителите се ставаат под сомнение и поради тоа што од списите во предметот се утврдува дека кога обвинетите се јавиле пред СВР Струмица, изјавиле дека обвинетиот им се заканувал и поради тоа обвинетиот М е предупреден од овластените службени лица, а кога се анализираат исказите на тужителите како и наводите од приватната тужба, не се потврдува фактот дека обвинетиот им упатувал заканувачки зборови на тужителите.

х

-По наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ од чл. 236 од КЗ, за кое се терети и е огласен за виновен обвинетиот Б. И од С, е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. Со поднесениот обвинителен акт Ко.бр. 194/11 од 15.04.2011 година, по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ се теретат двајцата обвинети Б И и С М, двајцата од С, од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ. На главниот претрес од 13.05.2011 година, застапникот на обвинението го повлекол обвинението спрема обвинетиот С М по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ поради недокажаност, а останало обвинението против Б И за кривичното дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Во изреката на првостепената пресуда, под т.2 од истата, е даден опис на кривичното дело „Тешка кражба“, за обвинетиот Б И, но потоа во изреката стои само дека со ваквите дејствија на обвинетиот Б, сторил кривично дело „Тешка кражба“ по чл. 236 ст.1 од КЗ, а во законскиот опис на ова кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ се наведени 6 точки од ова кривично дело, кои меѓу себе се разликуваат по однос на начинот на извршувањето на кривичното дело. Исто така, и во образложението на пресудата пасос 3-ти на стр.5 од пресудата, наведено е само дека обвинетиот Б сторил кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ, иако од опишаните дејствија на обвинетиот Б при утврдувањето на фактичката состојба се утврдува дека се работи за кривично дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на обвинетиот С М, за кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, за кое обвинетиот С е огласен за виновен и е осуден на казна затвор во траење од 5 години и 6 месеци, како соизвршител во

врска со чл. 22 од КЗ, така што од изнесените причини за решителните факти со сигурност не се утврдува дека обвинетиот С го сторил ова кривично дело.

х

-Имено, од изведените докази на главен претрес, првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата Р. ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува на начин и време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата Р не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично ги негира кривичните дела за кои се обвинува, наспроти исказите на тужителката М и сведокот М, со кои пак искази се потврдуваат наводите во поднесената приватна кривична тужба.

При една ваква состојба на контрадикторни искази, првостепениот суд бил должен дадената одбрана од страна на обвинетата Р да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл. 14 од ЗКП „судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во прилог“.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека му е повредено правото на одбрана, бидејќи првостепениот суд за време на одржувањето на главниот претрес ги повредил одредбите од чл.428 ст.4 од ЗКП, кога главниот претрес го одржал во негово отсуство. Имено, од увидот во списите на предметот се гледа дека по поднесената приватна тужба од страна на приватниот тужител Ј. В. против обвинетиот за предметното кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, првостепениот суд закажал главен претрес за ден 25.01.2010 година кога, покрај другите, бил присутен и обвинетиот Г. М., како и неговиот бранител, адвокат М. П. од С. и тогаш првостепениот суд донел решение со кое што претресот го одложил за неодредена дата, а исто така обвинетиот бил присутен и на закажаниот претрес на ден 29.12.2010 година, кога претресот повторно е одложен и тоа за 15.02.2011 година, при што првостепениот суд на записник усно ги известил присутните за одржувањето на тој претрес на тој ден, меѓутоа на ден 15.02.2011 година обвинетиот не бил присутен на претресот, па судот се обратил до СВР-Ш. заради доведување на обвинетиот за гланиот претрес за ден 21.04.2011 година, кога и го одржал претресот во отсуство на обвинетиот. Притоа, судот констатирал дека обвинетиот Г. (К.) М. од с.Б. не бил присутен на претресот, а дека од “овластените“ лица, судот бил известен дека на својата адреса обвинетиот не бил пронајден и дека на

таа адреса немало такво лице, па поради тоа на предлог на полномошникот на приватниот тужител претресот го одржал во негово отсуство. Во меѓувреме, од страна на приватниот тужител Ј. В., преку неговиот полномошник, адвокат Ч. Д., до првостепениот суд во врска со овој кривичен предмет бил доставен писмен поднесок, со кој судот е известен дека името на обвинетиот е Ѓ. К. М. од с.Б., со лична карта бр.143 и со ЕМБГ 0811972460018.

Со тоа судот сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.3 и ст.2, во врска со чл.428 ст.4 од ЗКП, бидејќи главниот претрес го одржал во отсуство на обвинетиот, иако за тоа не биле исполнети законските услови. Имено, судот можел да го одржи главниот претрес според оваа законска одредба во отсуство на обвинетиот, само доколку тој уредно бил повикан за главниот претрес, како и во случај при промена на неговата адреса или престојувалиштето, поради што не е достапен на судот. Во конкретниот случај за главниот претрес одржан на 21.04.2011 година, кога е и донесена првостепената пресуда, обвинетиот не бил уредно повикан, а нема конкретен доказ за тоа дека тој ја променил неговата адреса или престојувалиште. И во самата жалба е наведено дека тој е од селото Б. и на претходните претреси во два наврати тој се јавувал на поканите на судот за главниот претрес.

Од друга страна, од страна на првостепениот суд не е утврден идентитетот, односно точното име на обвинетиот бидејќи според поднесената приватна тужба неговото име е Ѓ. М., кое што првостепениот суд и го прифатил и навееел во првостепената пресуда, иако во погоренаведениот писмен поднесок поднесен од приватниот тужител стои дека неговото име е Ѓ. К. М. - за да во жалбата е наведено дека неговото име е Г. М.

х

-По наогање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на постапката во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наога поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товарат, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на утврдената фактичка состојба, од причини што доколку првостепениот суд внимателно ги анализираше и ценел изведените докази, а пред се извршеното вештачење со неговите дополнувања, како и останатите писмени и вербални докази, првостепениот суд требало да утврди сосем поинаква фактичка состојба од утврдената.

х

-Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, по однос на дел 2 од пресудата -

ослободителниот дел за обвинетите В, Т, К и П спрема тужителот С К, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ.

Со истакнатите жалбени наводи на тужителот - оштетениот С К преку неговиот полномошник, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погоре наведените решителни факти се ставени под сомнение, а врз основа на овие факти се темели ослободителната пресуда под ст.2 од истата. Сметаме дека пресудата не содржи причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот В, К, Т и П не го сториле кривичното дело за кое се теретат.

х

=Основани се жалбените наводи на обвинетата дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни докази и не ги утврдил сите решителни факти. Имено, според поднесениот и на главниот претрес изменет обвинителен акт, првостепениот суд прифатил дека обвинетата Л. С. како раководител на сметководството кај даночниот обврзник ВП“С. С.“ од С. и како соизвршител, заедно со првообвинетиот Т. А., не го уплатила данокот на додадена вредност и тоа за 2005 година 90.799 денари, за 2006 година 53.285 денари и за првите осум месеци од 2007 година 189.541 денар, или во вкупен износ од 333.625 денари.

Меѓутоа, обвинетата се брани, што го истакнува и во својата жалба, дека таа не била овластена да врши уплата на даноците, туку за тоа бил одговорен првообвинетиот како директор и законски застапник на обвинетото правно лице, како даночен обврзник. Според нејзиниот исказ, во критичниот период таа била вработена со договор за дело и работела како раководител на книговодството, но во тој период понекогаш работела и како “како референт, како курир и на други работни места во зависност од потребите“. Притоа, изјавува дека дел од фактурите за кои не бил пресметан и платен ДДВ, на неа и биле доставени дури после две години, за кои таа немала никакви сознанија, меѓу кои ги спомнува и фактурите спрема ЈП “К“.

при повторното судење потребно е од страна на вештото лице врз основа на веродостојни книговодствени документи кај обвинетото правно лице да се утврдат овие битни факти, основите за пресметување и плаќање на ДДВ кој не бил пресметан и платен, потоа дали фактурите за овој неплатен данок биле доставувани на обвинетата и дали таа имала увид во нив како одговорна за книговодството.

Сите овие факти и околности се од битно влијание и за правилната примена на материјалниот закон, односно Законот за данокот на додадена вредност, бидејќи според обвинението обвинетата се обвинува дека заедно со првообвинетиот не го уплатила овој данок, па при повторното судење потребно е првостепениот суд да утврди дали таа како раководител на сметководството само ги изготвувала и ги поднесувала даночните пријави, или пак била овластена и да го уплатува данокот, или пак за плаќањето бил овластен само првообвинетиот, за што е потребно да се изврши увид во внатрешниот општ акт при обвинетото правно лице, со кој се регулирани работните задачи, правата, обврските и овластувањата што ги имала обвинетата како раководител на сметководството и дали со тој акт таа била

одредена како одговорно лице кое одговара за законитоста и исправноста на сметководствените документи, како и тоа дали имала овластување да врши уплати на долгуваните даноци. Исто така, потребно е да се утврди дали за цело време во критичниот период таа била вработена и била раководител на сметководството.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело од страна на обвинетиот. Имено, во изреката на прсудата е наведено дека обвинетиот А. П. како одговорно лице-директор на ЈП за комунална дејност“К.“ од Н. С., “воедно како даночен обврзник“ ги склучил предметните договори за купопродажба на деловни простории по одредени купопродажни вредности, а кај нотар биле заверени договори по пониски цени, понатаму наведувајќи дека на разликата во цената по овие договори “бил должен да плати“ данок од 195.486 денари.

Од ваквиот опис на делото не е јасно кој е даночен обврзник-дали тоа е обвинетиот Александар или ЈП“К.“ како правно лице. Според чл.20 ст.1 од Законот за даноците на имот, кој бил во важност во времето на извршувањето на кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот, обврзник на данокот на промет на недвижности е правно или физичко лице кое е продавач на недвижноста. Во конкретниот случај продавач на предметните деловни простории не е обвинетиот А. туку ЈП“К.“, која според оваа законска одредба е и даночен обврзник, а не обвинетиот кој како одговорно лице, односно застапник во име на правното лице само ги потпишал договорите.

Од друга страна, не е даден целосен опис на дејствието на извршување на кривичното дело, односно самиот начин на извршување на ова дело, ниту пак е назначено дека се работи за неплатен данок во поголема вредност според чл.297 ст.1 од КЗ

Во изреката на првостепената пресуда не е наведено на кој начин обвинетиот го извршил кривичното дело, дали со давање на лажни податоци или со непријавување на реалниот данок според склучените договори. Исто така, во изреката не се наведени и означени договорите за купопродажба заверени кај нотар, по број и датум на склучувањето, туку само се наведени договорите за инвестициона изградба и здружување на средства склучени во текот на 2000 година, додека не се наведени договорите за купопродажба на недвижен имот и нивната заверка кај нотар, под број и датум, туку само е наведено дека тоа било “во текот на 2001-2002 година“.

Исто така, ниту во изреката, ниту во образложението е наведена разликата на данокот на промет на недвижности помеѓу цените според договорите за инвестициона изградба и здружување на средства и склучените договори за купопродажба на недвижен имот, па при повторното судење потребно е да се утврди и наведе разликата на овој данок поединечно за секоја од деловните простории и за секој од двата склучени договори, како и вкупната разлика на неплатен, односно непријавен данок, поединечно за секој договор.

х

--И покрај ваквите искази на сведоците Л. К и Т.Ц. кои во суштина од содржината на нивните искази произлегува дека на некој начин ја потврдуваат одбраната на обвинетиот С. Г., односно со нивните искази се обезбедуваат алиби за овој обвинет, првостепениот суд не само што не дал оценка за веродостојноста на содржината на исказите на сведоците Л. К. и Т. Ц., туку воопшто не ги ни спомнува, ниту пак наведува во обжалената пресуда. Со ваквото постапување првостепениот суд повеќе од очигледно е дека ја сторил суштествената повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи пресудата нема причини за решителните факти

Не давањето оценка за веродостојноста на противречните докази, односно доказите кои одат во прилог на обвинетите, претставува повреда на споменатата одредба од ЗКП. Исто така по наоѓање на Овој суд со ваквото постапување е повредено и правото на одбрана на обвинетиот С. Г., но и на обвинетите С. К. и З. М., бидејќи истите-сите тројца покрај другото се обвинети дека заедно се здружиле заради вршење на кражби и дека вршеле кражби и на ден 01.01.2009 година околу 20,00 часот во куќата на оштетениот Г. И. во с.С.. Првостепениот суд бил должен кога ги сослушал сведоците Л. и Т. во образложението на пресудата да наведе причини дали на исказите на овие сведоци поклонува верба или не и зошто тоа би го сторил. Без наведување на вакви причини обжалената пресуда не може да биде испитана

Исто така основано се наведува во жалбите на обвинетите дека во пресудата не се наведени доказите што ги извел првостепениот суд. Судот е должен да ги наведе доказите во пресудата што ги извел на главниот претрес, потоа должен е јасно и одредено да даде оценка за секој доказ поединечно и на сите заедно, да наведе причини на кои докази поколнува верба и зошто, а на кои не и зошто. Во конкретниот случај првостепениот суд дал оценка и анализа само на доказите кои одат во прилог на обвинението, а додека ги занемарил доказите кои одат во прилог на одбраната на обвинетите.

х

-Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази. Односно пресудата не содржи аргументирани и образложени причини по однос на одлуката на првостепениот суд, со која се одземени паричните износи од 12.500,00 денари, како и 1.050 евра од обвинетиот врз основа на чл.215 ст.7 од КЗ по однос на истакнатите жалбени наводи. Во образложението на пресудата не се дадени причини поради кои првостепениот суд смета дека наведените парични износи, кои се одземени од сопругата на обвинетиот со потврда за привремено одземени предмети при извршен претрес во домот на обвинетиот, потекнуваат од кривичното дело што обвинетиот го сторил. Во таа насока првостепениот суд не изведувал докази, ниту на таа околност го распрашал обвинетиот, неговата сопруга, ниту пак сведокот П. З. со кого се сретнал обвинетиот веднаш откако побегнал при обидот да биде приведен од овластените службени лица по извршената продажба на хероинот и кога му се исплатени

80.000,00 денари.

Првостепениот суд погрешно го применил чл.215 ст.7 од КЗ, бидејќи истиот се однесува на одземање на подвижни и недвижни предмети употребени за правење, пренесување и растурање на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори. Во конкретната ситуација се работи за имотна корист прибавена со кривично дело кога треба да се применат одредбите од чл.97, чл.97-а и чл.98 од КЗ за конфискација на имот и имотна корист, притоа имајќи во предвид дека во изреката на пресудата првостепениот суд точно ги навел паричните износи на оваа имотна корист која ја прибавил обвинетиот.

х

- Обвинетиот е огласен за виновен за кривично дело “Убиство“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ, за кое е осуден на казна затвор во траење од 3 (три) години и 6 (шест) месеци. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата нема причини за решителниот факт какво влијание имало присуството на алкохол од 1,03 промили во крвта и 1,60 промили во урината на обвинетиот С. врз неговата психичка состојба во времето на преземањето на дејствијата према оштетените т.е. дали бил пресметлив или не. Првостепениот суд требало да одреди неуропсихијатриски преглед над истиот, а по даденото мислење од лекарот доколку е потребно да одреди и неуропсихијатриско посматрање, поготово што сите сведоци појаснуваат дека не само критичниот ден, но и во други денови обвинетиот стално бил под дејство на алкохол и имал непримерно однесување.

х

-Основани се жалбените наводи на жалителот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи во пресудата се наведени нејасни и во значителна мера противречни причини за решителните факти, а определени причини на пресудата не произлегуваат од содржината на исправите. Основан е жалбениот навод дека вештачењето од вештото лице е нецелосно и фактички претставува прераскажување и оценка на наводите од записниците на Управата за јавни приходи. Иако тоа го констатира и првостепениот суд во образложението на пресудата сепак ова вештачење го прифаќа како доказ за потврда на фактот дека не може со сигурност да се утврдат нити точните приходи, расходи и основите за исплата за обвинетото правно лице.

При повторното судење првостепениот суд да нареди вештачење од тим од вешти лица од Бирото за судски вештачења Скопје со јасни насоки да се изврши вештачење на сета расположлива книговодствена документација во обвинетото правно лице и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија со јасни насоки тоа вештачење да не биде споредбено со наводите во записниците на Управата за јавни приходи туку да биде посебно вештачење кое со компаративно барање на податоци и кај фирмите - спонзори и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија ќе ја утврдува и анализира расположливата книговодствена документација и врз основа на тие податоци да се изјасни за непресметаниот и неплатен данок, данок од добивка и персонален данок за 2006 и 2007 година за

правното лице Кошаркарски клуб „Струмица 2005,, Струмица.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот Н. М. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 54 ст.1 од ЗКП, а која повреда се состои во следното:

Од увидот во списите по предметот се констатира дека за главниот претрес закажан и одржан на ден 07.09.2010 година, покрај другите странки бил присутен и приватниот тужител Д.М. и на тој записник странките, па во таа смисла и приватниот тужител Д. М. бил опоменат и за последиците од недоаѓање и му било соопштено дека идниот главен претрес ќе се одржи на ден 14.10.2010 година во 11,00 часот. Од увидот во записникот на главен претрес од 14.10.2010 година се утврдува дека приватниот тужител Д. М. и обвинетата Љ. М. не дошле на тој главен претрес, но и покрај тоа првостепениот суд го одржал главниот претрес и по однос на приватната тужба поднесена од приватниот тужител Д. М. против обвинетиот Н.М. за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, иако согласно чл. 54 ст.1 од ЗКП првостепениот суд бил должен кривичната тужба на приватниот тужител Д.М. да ја смета дека приватниот тужител се откажал од истата и согласно чл. 367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) требало да донесе одбивателна пресуда за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ по тужбата на приватниот тужител Д. М против обвинетиот Н. М. затоа што од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес приватниот тужител се откажал од обвинението, односно од тужбата. Бидејќи првостепениот суд не го сторил тоа што требало да го стори, односно да во напред наведениот дел донесе одбивателна пресуда, овој суд уважувајќи ја жалбата на обвинетиот Н. М. ја преиначи првостепената пресуда и согласно чл.367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) го одби обвинението против обвинетиот Н.М.за кривичното дело “Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ како што е веќе погоре наведено, поради откажување на приватниот тужител од тужбата од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес.

Неразбирливоста на изреката на нападнатата пресуда по однос на обвинетите Љ. и Д. М. се состои во тоа што првостепениот суд при изрекувањето на алтернативната мерка - условната осуда на обвинетите Љ. и Д. не ја утврдил вредноста на дневната глоба, а само навел дека: “На обвинетите Д. и Љ.им се утврдуваат парични казни од по 50 дневни глоби во противвредност од по 30.850,00 денари кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во временски период од една година по правосилноста на пресудата не сторат ново кривично дело

х

-Во текот на постапката пред првостепениот суд се сторени повеќе суштествени повреди на кривичната постапка, поради кои неможе да се испита законитоста на обжалената пресуда. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен, бидејќи умислено ја загрозил сигурноста на неговите родители, сериозно заканувајќи се дека ќе нападне врз нивниот живот или тело. Во образложението од пресудата како причина за донесување на ваквата одлука судот наведува дека обвинетиот делото го извршил во пијана состојба. Ова подразбира дека

обвинетиот при извршувањето на делото бил во непресметлива состојба. Ова пресудата ја прави нејасна, а утврдените решителни факти не произлегуваат од изведените докази. Не е наведен ниту еден релевантен доказ, од кој би можело да се утврди непресметливоста на обвинетиот пред и за време на вршењето на кривичното дело. За состојбата на пресметливост, односно непресметливост, судот не располага со потребно знаење. Првостепениот суд за да ја утврди пресметливоста на обвинетото лице требало да ангажира вешто лице невропсихијатар, кој ќе даде свој наод и мислење.

Сторена е суштествена повреда на кривичната постапка и при определувањето према обвинетиот мерка за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ. За определување на оваа мерка согласно чл.65 од КЗ потребно е сторителот на кривичното дело, односно обвинетиот, делото да го сторил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци и кога постои опасност поради зависноста и понатаму да врши кривични дела. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен за сторено умислено кривично дело од чл.144 ст.2 од КЗ. Тоа упатува дека првостепениот суд утврдил дека кривичното дело обвинетиот не го извршил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци, поради што и се доведува под сериозно сомневање основаноста на изречената мерка за безбедност. За примената на мерката за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ, судот одлучува одкако ќе прибави наод и мислење од вештак, кој ќе даде наод и мислење за состојбата на обвинетиот, опасноста од сторување на ново кривично дело поради зависност, потребата за изрекување на оваа мерка, како и можноста за лекувањето на обвинетиот.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи првостепената пресуда нема причини за решителните факти кога под т.11 од диспозитивот на обжалената пресуда го ослободил С. С. од обвинението за сторување кривично дело "Самовластие" од чл. 392 ст.1 од КЗ, поради тоа што не се докажало дека обвинетиот го сторил делото. Ваквото свое становиште првостепениот суд го образложува дека околу ова кривично дело немало други докази што е во спротивност со фактите нотирани во самиот записник од главен претрес.На записникот од главен претрес од 16.12.2010 година преку полномошникот, тужителот предложил повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било и те како потребно за да се утврди целосна фактичка состојба од која би се утврдило дали во дејствието на обвинетиот С. се содржани елементите на кривичното дело "Самовластие" по чл. 392 ст.1 од КЗ. Имајќи го во предвид видот на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, првостепениот суд морал да ги изведе предложените докази од тужителот во првостепената постапка, за да се утврди чие било комбето оставено на предметната парцела, да изврши увид во судските пресуди со кои е утврдена сопственоста на предметната парцела, предходните случувања помеѓу тужителот и обвинетите кои

резултирале со судски постапки за утврдување на евентуалниот мотив за сторување на делото.

х

-Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И.

Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И.

Според овој суд првостепениот суд во однос на второобвинетиот не постапил согласно чл.14 од ЗКП и со нееднакво внимание ги испитувал и утврдувал како фактите што го товарат второобвинетиот, така и оние што му одат во корист.

х

-Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. К. не се содржани елементите на кривичното дело "Самовластие" од чл.392 ст.1 од КЗ поради кое нешто и го ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП.

Не држи образложението на првостепениот суд дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот отсуствуваат елементите на кривичното дело "Самовластие", бидејќи од изведените докази на главен претрес, а посебно и од исказот на обвинетиот даден во негова обрана, произлегува дека и покрај тоа што на обвинетиот му бил познат законскиот пат за остварување на своето право кое што сметал дека му припаѓа, т.е.по судски пат, истиот постапил на начинот конкретно наведен во поднесената приватна кривична тужба и со тоа се обидел самовласно да го прибави правото на надомест на полска штета за која сметал дека е предизвикана од кобилата на приватниот тужител.

х

-Согласно даденото образложение за донесената ослободителна пресуда, судот примил за утврдено дека комби возилото бидејќи пречело, било избуткано и препаркирано на парцелата сопственост на тужителот, од страна на сведокот Љ.М., а не од страна на обвинетиот. Оттука судот смета дека обвинетиот не е сторител на кривичното дело самовластие бидејќи ниту тој го извршил препаркирањето на возилото,

ниту пак било исполнето законското битие на кривичното дело самовластие од причина што кај обвинетиот нема умисла за сторување на делото. Во таа смисла судот дал и дополнително образложение дека во конкретниот случај станува збор за граѓаско правен деликт односно нарушување на владение, но не и исполнување на законското битие на кривичното дело самовластие од причина што судот смета да обвинетиот воопшто немал намера самовласно да прибави право кое не му припаѓа.

Вака наведените причини за донесување на побиваната пресуда, по мислење на овој суд се во значителна мера противречни со фактите нотирани на записникот од главен претрес од 16.12.2010 година, а од каде е видно дека, тужителот предложил изведување на повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било нужно за да се утврди целосна фактичка состојба од која првостепениот суд, со сигурност би можел да заклучи дали во дејствието на обвинетиот С. се содржани елементите на кривичното дело "Самовластие" по чл. 392 ст.1 од КЗ. На потребата од изведување на предложените докази, укажал и овој суд со донесување на решението Кж.бр 70/11 од ден 14.02.2011год. а првостепениот суд, и покрај дадените укажувања, не постапил по истите.

При примената на материјалното право да води сметка за содржината на кривично правната одредба од чл 392 ст.1 од КЗ, како и да ја има во предвид одредбата од чл. 184 до Законот за сопственост и други стварни права, при што ќе има во предвид дека со решението со кое се утврдува нарушување на владението П.бр.357/09 од 23.03.2010, потврдено со решението Гж.бр.1420/07 од 27.10.2010год. бил утврдено нарушување на владението и претходно за ден 24.08.2009година (пред предметниот кривично-правен настан)како и дека со истото решение бил задолжен тогаш тужениот а сега обвинет, во иднина да се воздржува од нарушување на владение.

х

-Основан е жалбениот основ за сторена суштествена повреда на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Во образложението на пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини за решителните факти во однос на постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот по однос на истакнатите жалбени наводи. Наодот и мислењето од психијатриското вештачење не е доволно јасно и е противречно Во самото мислење е констатирано кај обвинетиот сериозна повреда на мозокот, проследено со сушење на мозокот во челната регија, што предизвикало психички промени кај обвинетиот, кој не бил способен за здраво и логично расудување, не бил способен да го оддели битното од небитното, суштинското од споредното, за да на конкретното прашање од судот е дадено мислење дека обвинетиот го сторил делото во состојба на битно намалена пресметливост. Овој суд смета дека е потребно неуропсихијатриско вештачење од тим на вешти лица, кои ќе дадат одговор на така сериозното прашање дали обвинетиот во време на извршување на кривичното дело знаел што прави и можел да го свати значењето на делото што го презел и дали можел да управува со своите постапки, имајќи во предвид дека обвинетиот е веќе осуден за исто кривично дело, каде мотивот за

сторување е задоволување на половиот нагон, дека е утврдено кај него зависност од алкохол и дека обвинетиот неспорно има сериозна повреда на мозокот.

Поради сето горе изнесено утврдената фактичка состојба е нецелосна и овој суд не може да ја испита со сигурност и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се уважи жалбата, пресудата да се укине и врати предметот на првостепениот суд на повторно судење и одлучување.

Х

-Апелациониот суд во Штип постапувајќи по повод жалбите изјавени од обвинетите преку нивните бранители, и жалбата изјавена од застапникот на обвинението и по службена должност, утврди дека со донесувањето на првостепената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл. 393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што првостепениот суд го променил фактичкиот опис на дејствијата што им се стават на товар на обвинетите во поглед на начинот на нивното извршување како и ја променил правната оценка на делото, повредувајќи го при тоа објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението.

Согласно чл. 364 ст.1 од ЗКП „Пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението, содржано во поднесенниот, односно на главен претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт.“

Х

-Основани се жалбените наводи на обвинетиот И С да првостепениот суд при донесувањето на одлуката за имотно правното барање по основ на материјална штета, содржана во став 2, точка 1 од изреката на побиваната дополнителна пресуда, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што дополнителната пресуда, во делот на одлуката за висината на досудената материјална штета, противречи со содржината на изведените докази, во пресудата, со сигурност не е утврден решителниот факт колкав е износот на реално причинетата материјална штета на подносителите на имотното барање, а за утврдување на тој факт не се изведени доволно докази.

Х

-Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифати за докажано дека обвинетиот В И, критичниот ден, место и време, со намера да ја одбрани својата колешка - оштетената В и да го прекине физичкиот напад против неа од страна на обвинетиот К, со мал кујнски нож замавнал и телесно го повредил оштетениот К.

По наоѓање на овој суд, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а при тоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи, се доведува под сериозно сомнение, бидејќи во конкретниот случај иако првостепениот суд прифатил дека намерата на обвинетиот И била да ја одбрани својата колешка, а не физички да го нападне и телесно повреди оштетениот К, сепак

првостепениот суд обвинетиот И го огласил за виновен за сторено кривично дело „Телесна повреда“ према приватниот тужител К, без притоа да утврдува факти дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот И се содржани елементи на постапување во нужна одбрана, кое нешто претставува основ за исклучување на противправноста.

Имено, во конкретниот случај првостепениот суд воопшто не утврдил дали преземените дејствија од страна на обвинетиот И кои првостепениот суд ги прифатил како докажани, биле во временски континуитет со дејствијата преземени од страна на обвинетиот К према оштетената В, дали истите биле неопходно потребни за одбивање на нападот, дали истите биле ограничени на одбивање на нападот, односно дали преземените дејствија биле сразмерни со нападот, посебно имајќи во предвид дека освен од исказот на оштетениот К во ниту еден од изведените докази на главен претрес, не произлегува дека обвинетиот И замавнал и телесно го повредил оштетениот К со кујнски нож.

х

-Основани се двете жалби по однос на основот суштествена повреда на ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на нападнатата пресуда е неразбирлива. Неразбирливоста на нападнатата пресуда се состои во следното:

Меѓутоа, воопшто во изреката правостепениот суд не наведува со колкава брзина на движење обвинетиот го управувал возилото критичниот ден, во критичното време и на критичното место, ниту пак наведува која брзина на движење на возилото во конкретниот случај била безбедносна, односно не наведува со која брзина на движење на возилото, обвинетиот не би предизвикал сообраќајна незгода, односно би ја избегнал сообраќајната незгода.

Уште повеќе е неразбирлива изреката на првостепената пресуда и поради тоа што на обвинетиот покрај бланкетната норма од чл.37 ст.1 од ЗБСП му се става на товар дека во конкретниот случај ја повредил и бланкетната норма од чл.92 од ЗБСП или поточно речено дека обвинетиот во конкретниот случај како учесник во сообраќајот на јавните патишта не држел доволна оддалеченост од другите возила, па како резултат и на тоа дошло до сообраќајна незгода.

го забележал на кратко растојание непосредно пред да се случи сообраќајната незгода, а за да може на обвинетиот да му се стави на товар дека постапувал спротивно и на чл.92 од ЗБСП потребно е на јасен и недвосмислен начин истиот да ги гледа, односно да го гледа возилото пред него и во тој случај може да стане збор дали држи или не држи доволна оддалеченост од тоа возило што се движи пред него. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

првостепениот суд не утврдил дека оштетениот Г. и сега покојната Лилјана во конкретниот случај не носеле заштитни кациги, иако постојат докази за тоа

Навистина од сообраќајното вештачење од БСВ Скопје произлегува дека моторциклот во ноќни услови со постојниот катадиоптер можел да биде забележан на растојание од 60-70 метри, односно од 100 метри, меѓутоа се поставува прашање, дали во

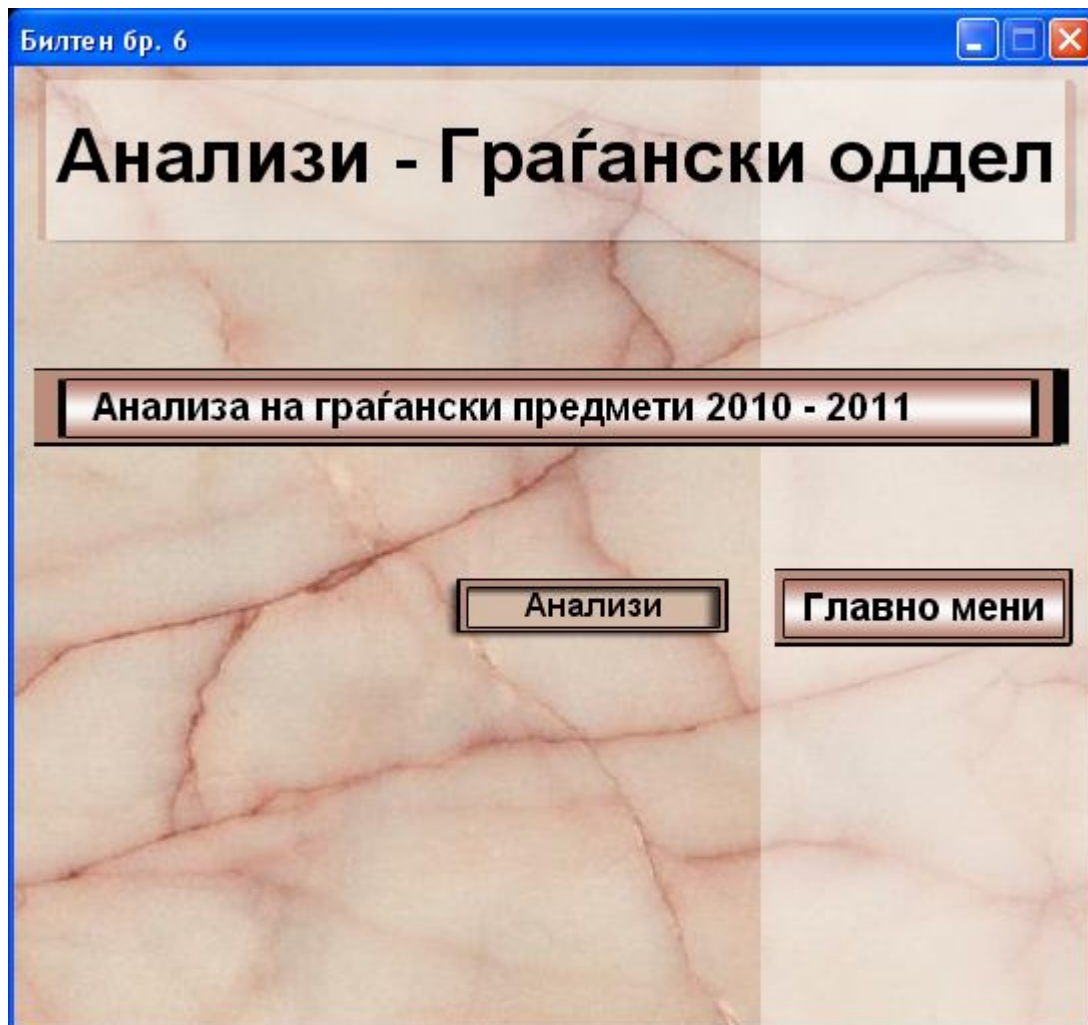
конкретниот случај катадиоптерското стакло на задниот дел на моторот било видно за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него, па во таа смисла дали било видно и за обвинетиот П., понатаму не е утврдено дали постоела можност катадиоптерското стакло на задниот дел на моторциклот да било закрито од некој дел од облеката на сега покојната или поточно кажано првостепениот суд треба да утврди каква горна облека носела сега покојната и дали евентуално со таквата облека, катадиоптерското стакло на моторциклот би можело да биде направено невидно-покриено, а со тоа и да биде незабележително за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него.

овој суд наоѓа за потребно да укаже дека брзината на движењето на возилото и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот не можат да претставуваат отежнувачки околности за обвинетиот при изборот на видот и одмерувањето на висината на казната. Ова од причини што овие елементи-поголемата брзина на движењето на возилото, односно неприлагодената брзина на движење на возилото спрема конкретните својства на патот и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот се елементи на кривичното дело за кое обвинетиот е огласен за виновен.

=====

Штип, 21.11.2011 год.

Припремил, Судија,
Киро Бојаџиски

АНАЛИЗА НА СОСТОЈБАТА ЗА РАБОТЕЊЕТО ПО ПРЕДМЕТИТЕ ОД ГРАЃАНСКАТА ОБЛАСТ ВО АПЕЛАЦИОНИОТ СУД ШТИП ЗА 2010 ГОДИНА И ЗА ПЕРИОДОТ ОД 01.01. ДО 31.10.2011 ГОДИНА

По извршениот преглед во евиденцијата за работата на Апелационен суд Штип по предметите од граѓанската област и по извршената анализа на таквите податоци за периодот 2010 година и од 01.01. до 31.10.2011 година, состојбата е следната:

I Податоци и анализа за 2010 година.

Во текот на 2010 година вкупно биле решени 3495 предмети од кои ГЖ 1994 предмети; ТСЖ 562 предмети; РОЖ 896 и Р 43 предмета.

Од вкупно решените предмети потврдени се 2673 предмети или 76,5%, преиначени 301 предмети или 10,6%, укинати 451 или 12,9%, жалбата отфрлена 7 предмети и решени на друг начин 61 предмети .

По области од вкупно решените Гж предмети 1994 по жалба биле потврдени 1491 предмети или 74,8 %, преиначени 172 предмети или 8,6 %, укинати 320 предмети или 16,0 %, решени на друг начин 10 предмети или 0,5 % и жалбата отфрлена 1 предмети или 0,1 %.

Кај решените предмети Рож од вкупниот број 896 потврдени се 758 предмети или 4,6 %, преиначени 92 предмети или 10,3 %, укинати 43 предмети или 4,8 %, жалба отфрлена 1 предмет или 0,1%, и решен на друг начин 2 предмета или 0,2 %.

Од решените Тсж од вкупно 562, потврдени се 424 предмети или 75,4 %, преиначени 39 предмети или 6,9 %, укинати 88 предмети или 15,7 %, решени на друг начин 6 предмети или 1,1 % и жалбата отфрлена во 5 предмети или 0,9%.

Кај предметите заведени во уписник Р од вкупниот број 43 предмети, решени на друг начин 43 предмети или 100,0 %.

Состојбата по Основните судови по области е следната:

Кај решените ГЖ предмети :

Основен суд Радовиш од решените ГЖ вкупно 213 предмети, потврдени се 161 предмети или 70,6 %, преиначени 22 предмет или 10,3 %, укинати 29 предмети или 13,6 %, решени на друг начин 1 премети или 0,5%.

Основен суд Струмица од решените ГЖ вкупно 508 предмети потврдени се 373 предмети или 73,4 %, преиначени 42 предмет или 8,3 %, укинати 90 предмет или 17,7%, решени на друг начин 3 предмети или 0,6%.

Основен суд Кочани од решените ГЖ Вкупно 371 предмети, потврдени се 292 предмети или 78,7%, преиначени 32 предмети или 8,6%, укинати 44 предмети или 11,9 %, решени на друг начин 3 предмети или 0,8 %.

Основен суд Веница од решени ГЖ вкупно 74 предмети, потврдени се 60 предмети или 81,1 %, преиначени 4 предмети или 5,4 %, укинати 10 предмети или 13,5 %.

Основен суд Св. Николе од решени ГЖ вкупно 152 предмети, потврдени 108 предмет или 71,8 %, преиначени 7 предмети или 4,6% , укинати 37 предмети или 24,4 %.

Основен суд Штип од решени ГЖ вкупно 447 предмети, потврдени 314 предмети или 70,4 %, преиначени 52 предмети или 11,6 %, укинати 78 предмети или 17,4 %, решени на друг начин 3 предмети или 0,8 % .

Основен суд Берово од решени ГЖ вкупно 80 предмети, потврдени 61 предмети или 76,2 %, преиначени 7 предмети или 8,8 %, укинати 11 предмети или 13,7 %, жалба отфрли 1 предмет или 1,3%.

Основен суд Делчево од решени ГЖ вкупно 149 предмети, потврдени 122 предмети или 81,9 %, преиначени 6 предмети или 4,0 %, укинати 21 предмети или 14,1%,.

Кај решените РОЖ предмети :

Основен суд Радовиш од решените РОЖ 168 предмети, потврдени 128 предмети или 76,2 %, преиначени 35 предмети или 20,8 %, укинати 4 или 2,4%, жалба отфрли 1 предмет или 0,6%.

Основен суд Струмица од решени РОЖ 119 предмети, потврдени 108 предмети или 90,8%, преиначени 5 предмети или 4,2 %, укинати 6 или 5,0 %.

Основен суд Кочани од решени РОЖ 101 предмети, потврдени 86 предмети или 85,1 %, преиначени 8 предмети или 7,9 %, укинати 7 или 7,0% .

Основен суд Веница од решени РОЖ 72 предмети, потврдени 62 предмети или 86,0 %, преиначени 6 предмети или 8,3 %, укинати 4 или 5,6%, .

Основен суд Св.Николе од решени РОЖ 114 предмети, потврдени 88 предмети или 77,2 %, преиначени 17 предмети или 14,4 %, укинати 8 или 7,8 %, решени на друг начин 1 предмети или 0,9 % .

Основен суд Штип од решени РОЖ 224 предмети, потврдени 208 предмети или 92,9 %, преиначени 10 предмети или 4,5 %, укинати 5 или 2,2%, решени на друг начин 1 предмети или 0,4 % .

Основен суд Берово од решени РОЖ 27 предмети, потврдени 19 предмети или 70,4 %, преиначени 3 предмети или 11,1 %, укинати 5 или 18,5 %, .

Основен суд Делчево од решени РОЖ 71 предмети, потврдени 59 предмети или 83,1 %, преиначени 8 предмети или 11,3 %, укинати 4 или 5,6% .

Кај решени ТСЖ предмети :

Основен суд Струмица од решени ТСЖ 156 предмети, потврдени 128 предмети или 82,1 %, преиначени 7 предмети или 4,5 %, укинати 15 предмети или 9,6%, решени на друг начин 6 предмети или 3,8% .

Основен суд Кочани од решени ТСЖ 150 предмети, потврдени 121 предмети или 89,7 %, преиначени 6 предмети или 4,0 %, укинати 21 предмети или 14,0 %, решени на друг начин 2 предмети или 1,3 % .

Основен суд Штип од решени ТСЖ 254 предмети, потврдени 173 предмети или 68,1 %, преиначени 26 предмети или 10,2 %, укинати 52 предмети или 20,5%, решени на друг начин 2 предмети или 0,8 % , жалба отфрлена во 1 предмет или 0,4 %.

Кај решени Р предмети вкупно се решени 41 предмети од кој решени на друг начин 41 или 100%.

Од напред изнесените податоци може да се заклучи дека кај решените ГЖ предмети процентот на укинатите предмети се движи од 11,9% на одлуките донесени од Основен суд Кочани до 24% на одлуките донесени од Основен суд Св.Николе. Кај останатите судови процентот на укинатите одлуки се движи од 16 до 24%.

Кај РОЖ предметите процентот на укинатите одлуки се движи од 0,5% на одлуките донесени од Основен суд Штип до 18,5% кај Основен суд Берово.

Кај ТСЖ предметите процентот на укинатите одлуки се движи од 9,6% на одлуките донесени од Основен суд Струмица, кај Основен суд Штип 20,5% и Основане суд Кочани 14%.

Имајќи ги во предвид напред изнесените податоци може да се заклучи дека квалитетот на одлуките кај Основните судови е на задоволително ниво, а особено кај предметите од работен однос.

Причини за укинувањето на првостепените пресуди:

Најчеста причина за укинување на првостепените одлуки исто како и претходната година 2009, така и во 2010 година е поради суштествена повреда на ЗПП предвидена во чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП и во проценти изнесува 65%. Многу помалку причина се другите суштествени повреди, за релативните суштествени повреди процентот изнесува 6 до 7%. Посебно треба да се истакне дека во текот на 2010 година сосема е намален бројот на укинатите одлуки поради суштествена повреда од чл.343 ст. 2 т.7 од ЗПП во однос на доставувањето. Исто така треба да се истакне дека посебно задоволува квалитетот на одлуките во работните спорови, каде што од решените 896 предмети во жалбена постапка укинати се 44 предмети.

II Податоци и анализа за периодот од 01.01. до 31.10.2011 година.

Во периодот од 01.01. до 31.10.2011 година вкупно биле решени 3330 предмети од кои ГЖ 1431 предмети; ТСЖ 425 предмети; РОЖ 1434 и Р 40 предмета.

По области од вкупно решените Гж предмети 1431, укинати биле 303 предмети, Рож од вкупниот 1434 укинати биле 89 предмети, Тсж од вкупно решените 425, укинати биле 51 предмет, Р од вкупно 40 предмети нема укинат предмет.

Со оглед на ваквата состојба вкупниот процент на укинати одлуки изнесува 13,3%, потврдени 74,5% и преиначени 12,2%.

Причините за укинување на првостепените одлуки во основа се исти како и во 2010 година, со тоа што најголем процент на укинати одлуки се поради суштествена повреда на чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП и тоа 65%.

Имајќи ги во предвид напред изнесените податоци и анализирајќи ја состојбата во целина на ниво на Апелационото подрачје Штип, може да се констатира:

Во текот на 2010 година вкупно биле решени 3495 предмети, поделено по бројот на судиите произлегува дека просечното решавање по 32,5 предмети месечно што зборува за ефикасност во работата.

Во 2011 година за 10 месеци решени се 3330 предмети, или по судија решени се по 33 предмети.

Во поглед на работата на Основните судови гледано од аспект на укинатите одлуки, состојбата се оценува како задоволителна, имајќи во предвид дека во текот на цел 2010 година биле укинати 452 одлуки, а за 10 месеци од 2011 година укинати се вкупно 443 одлуки. Посебно карактеристично е што многу е мал бројот на укинати одлуки кај работните спорови, бидејќи во 2010 година укинати се 44 одлуки од вкупно решените 896 предмета, а за 10 месеци 2011 година укинати се 89 предмети од решените 1434 предмети.

Спрема напред изнесените податоци очигледно е дека најголемиот број на укинатите предмети се однесува за суштествени повреди и тоа за повредата од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП. Поради тоа при работните посети од судиите на Апелациониот суд, треба да се укаже на судиите што работат на предметите од граѓанската област да внимаваат на изработка на одлуките, така што изреките да бидат јасни, разбирливи и извршни и за одлучувањето да дадат образложение со јасна фактичка состојба, анализа на изведените докази и задолжителна примена на законска одредба од материјалното право.

Ова посебно се однесува на парничните предмети заведени во уписникот „П,“ кај Основните судови.

Со стапување во сила на новиот ЗПП судиите кај првостепените судови ќе треба да ги проучат новините во Законот и дословно да го применуваат, а за одредени дилеми ќе треба да посетуваат стручни семинари во организација на Академијата на судии и јавни обвинители. Во последниот период, треба да се истакне дека сосема се намалени

укинувањата на првостепените одлуки поради неправилности при доставувањето.

Ценејќи ги поединачно резултатите од работата на Основните судови треба да се истакне дека во Основниот суд во Радовиш, бидејќи има мал фон на предмети за работа ќе треба да се обрне поголемо внимание на квалитетот на одлуките. Во овој суд забележана е појава да списите во предметите не се уредно средени според Судскио деловник.

Посебно треба да се истакне дек кај првостепените судови речиси и да нема стари нерешени граѓански предмети. Единствено кај судовите со проширена надлежност Штип, Кочани и Струмица се водат по 10 до 12 стечајни предмети заведени пред 2009 година, кој беа предмет на реазгледување од страна на работна група од судии при Апелациониот суд Штип која по извршениот преглед на овие предмети изготви и достави Информација. Воедно од страна на судиите што работат по тие предмети беа изготвени планови за постапување и брзо решавање.

Во поглед на резултатите од работењето во овие две години може да се заклучи дека бројот на решавањето на предметите во Апелациониот суд Штип ќе биде на исто ниво. Во однос на квалитетот на одлуките кај Основните судови, ако се има во предвид бројот на укинати одлуки во 2010 година од 12,9% и потврдени 76,5%, а во 2011 година укинати 13,3%, а потврдени 74,5%, нема влошување на квалитетот, но сепак во идниот период ќе треба да се вложат поголеми напори за да се обрне внимание на подбрување на квалитетот кај судовите кај кој бројот на укинатите одлуки е над просечниот. При тоа треба да се има во предвид дека ажурноста задоволува.

Претседател на граѓански оддел,
С у д и ј а,
Светолик Николов

<http://www.pravda.gov.mk/presudi2012.asp?lang=mak&id=7001>

Билтен бр. 6

Пресуди и одлуки на Европскиот суд за човекови права

2011	Пресуди	Одлуки
2010	Пресуди	Одлуки
2009	Пресуди	Одлуки
2008	Пресуди	Одлуки
2007	Пресуди	Одлуки
2006	Пресуди	Одлуки
2001 - 2005	Пресуди	Одлуки
		Главно мени

